

ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΑΡΙΟΝ
ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΝ

ΗΤΟΙ
ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ
ΠΑΣΧΑ-ΡΙΩΝ ΠΑΝΤΩΝ
Κ. Α. Π.

ΒΙΒΛΙΟΦΑΝΕΙΟΝ Α. ΠΑΣΧΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ 1913

*L. D. Henderson
for M. C. Smith*

title on the cover

A JOYFUL PENTECOSTARION (series of 50 services?)

that is to say

Divine Service
Easter till All Saints'
etc.

on the title-page

A JOYFUL PENTECOSTARION (series of 50 services ?)

The Divine Service from Easter till the Sunday of All Saints
arranged (or composed ?) by himself

containing

in full also the morning Gospels read on the morning of each
of the festivals between

Corrected and enriched with a single introduction

by

BARTHOLOMAIOS KOUTLOUMOUSIANOS THE IMBRIAN

Newest Edition

The corrections in ^{which were} added in their proper place
also additions of his own and of many others
by the revered

SPYRIODON The left-handed Monk

at the expense of the Archimandrite of the Ecumenical See

John Nicolaides

in Athens

at the Official Press
set up by Constantinides
1902

ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΑΡΙΟΝ

ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΝ.

(ΤΗΝ ΑΠΟ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ ΜΕΧΡΙ ΤΗΣ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΠΑΝΤΩΝ ΚΤΡΙΑΚΗΣ
ΑΝΗΚΟΥΣΑΝ ΑΥΤΩ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΝ

ΕΠΙ ΤΕΛΟΥΣ ΔΕ ΚΑΙ ΤΑ ΕΛΘΙΝΑ ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ ΤΑ ΕΝ ΤΩ ΟΡΘΡΩ ΕΚΑΣΤΗΣ
ΤΩΝ ΕΝ ΤΩ ΜΕΤΑΞΥ ΤΟΥΤΩ ΕΟΡΤΩΝ ΑΝΑΓΙΝΩΣΚΟΜΕΝΑ)

ΔΙΟΡΘΩΘΕΝ ΚΑΙ ΔΙ' ΕΝΟΣ ΠΡΟΛΟΓΟΥ ΠΛΟΥΤΙΣΘΕΝ

ΥΠΟ

ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΥ ΚΟΥΤΛΟΥΜΟΥΣΙΑΝΟΥ ΤΟΥ ΙΜΒΡΙΟΥ,

ΕΚΔΟΣΙΣ ΝΕΩΤΑΤΗ...

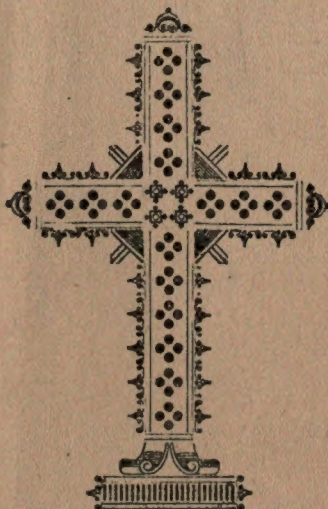
(ΕΝ ΗΙ ΠΡΟΣΕΤΕΘΗΣΑΝ ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΙΚΕΙΟΝ ΑΥΤΩΝ ΤΟΠΟΝ ΑΙ ΕΠΙΔΙΟΡΘΩΣΕΙΣ
ΚΑΙ ΠΡΟΣΘΗΚΑΙ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΕΤΑ ΚΑΙ ΠΟΛΛΩΝ ΑΛΛΩΝ

ΠΑΡΑ ΤΟΥ ΑΕΙΜΝΗΣΤΟΥ

ΣΠΥΡΙΔΩΝΟΣ ΙΕΡΟΜΟΝΑΧΟΥ ΖΕΡΒΟΥ

ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΥ ΘΡΟΝΟΥ)

ΔΑΠΑΝΑΙΣ ΙΩΑΝΝΟΥ ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ

332967
36.
11.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΩΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΩΝ

ΑΝΕΣΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

1902

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY

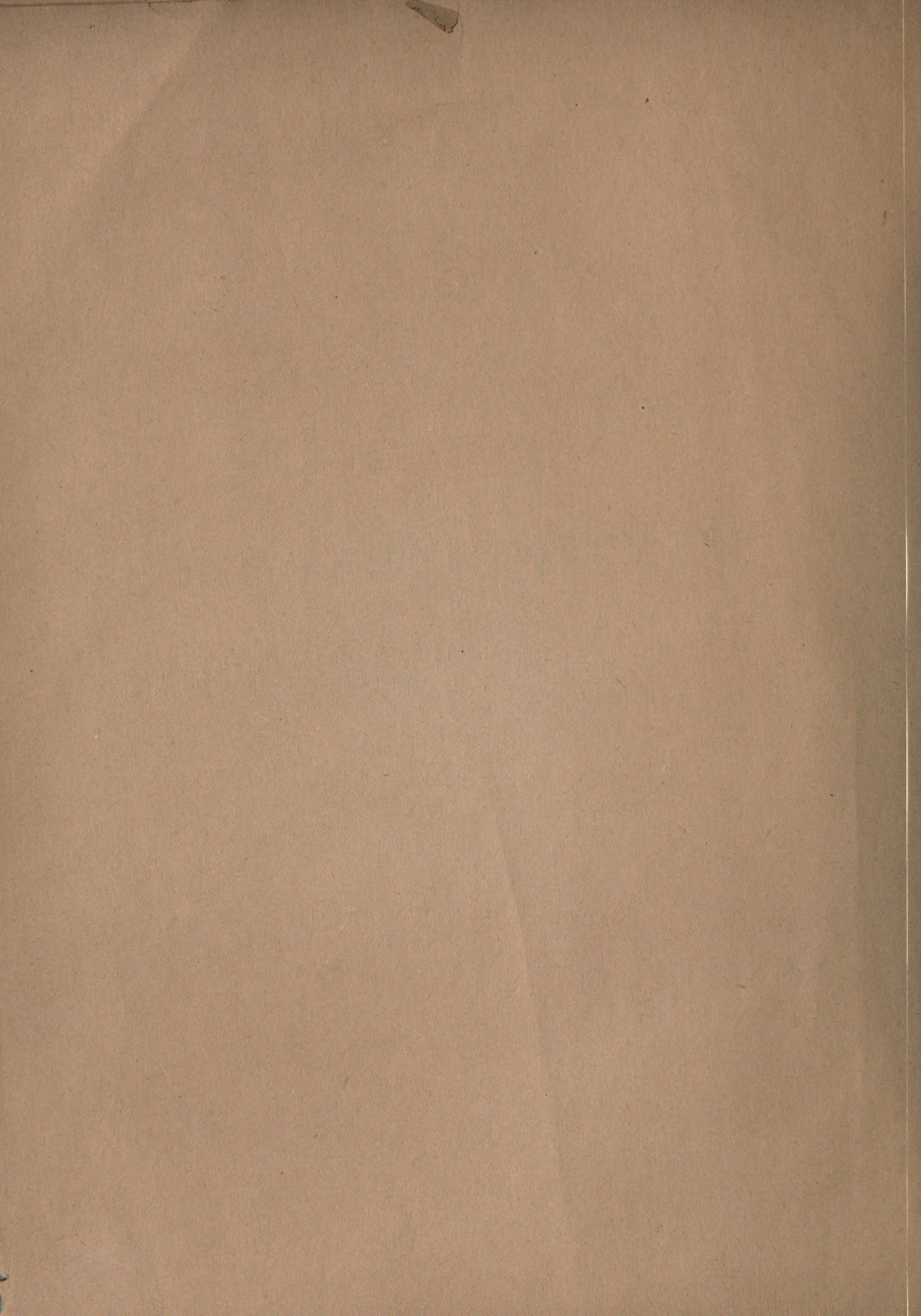
THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY

ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΑΡΙΟΝ

Φωτίζου, φωτίζου Ἱερουσαλήμ· ἥκοι γάρ σου τὸ φῶς,
καὶ ἡ δόξα Κυρίου ἐπὶ σὲ ἀνατέταλκεν.
Ἡσαΐ. ξ'. 1.

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΑΡΟΥΣΑΝ ΒΙΒΛΟΝ

Η ἱερὰ καὶ χαρμόσυνος τοῦ Πεντηκοσταρίου βίβλος περιέχει Ἀκολουθίαν, κατὰ συνέχειαν πεντήκοντα καὶ ἑπτὰ ἡμερῶν, τουτέστιν, ἀπὸ τῆς ἁγίας καὶ μεγάλης Κυριακῆς τοῦ Πάσχα πρῶτῃ, ἕως τῆς Κυριακῆς τῶν Ἀγίων Πάντων. Ὡνομάσθη δὲ Πεντηκοστάριον, ἐκ τῆς Πεντηκοστῆς ἀπὸ τοῦ Πάσχα ἡμέρας, καὶ ἐνταυτῷ μεγάλῃς ἑορτῆς, διὰ τοῦ ἀριθμοῦ τὸ δεκαδικόν καὶ εὐπρόφερτον, τῶν λοιπῶν, μετὰ τὴν ἑορτὴν ταύτην, ἑπτὰ ἡμερῶν παραλειπομένων· καθὼς καὶ ἡ παρὰ τῶν ἐβδομήκοντα δύο ἐρμηνευτῶν γενομένη μετάφρασις τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, ὀνομάζεται συνήθως τῶν Ἑβδομήκοντα, κατὰ παράλειψιν τῶν δύο. Ὅτι δὲ ἐκ τοῦ πεντηκοστοῦ τῶν ἡμερῶν ἀριθμοῦ ἔλαβε τὴν ὀνομασίαν τὸ Πεντηκοστάριον, ὁλον, ὅτι καὶ τὰ Τροπάρια, ἅπερ ψάλλομεν εἰς τὰς ἑορτασίμους ἡμέρας μετὰ τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Ὁρθρου, ὡς τὸ, Ἀναστάς ὁ Ἰησοῦς, φέρ' εἰπεῖν, καὶ τὰ ὅμοια, ὀνομάζονται ὁμοίως Πεντηκοστάρια, ἐκ τοῦ πεντηκοστοῦ Ψαλμοῦ· διότι ψάλλοντες πρότερον τὸν πρῶτον στίχον αὐτοῦ, ἐπισυνάπτομεν ἔπειτα καὶ τὰ Τροπάρια ἐκεῖνα. Ἐκ τοιαύτης αἰτίας λοιπὸν καὶ τῆς παρούσης βίβλου τὸ ὄνομα.

Ποιηταὶ δὲ αὐτῆς ὑπῆρξαν πολλοὶ καὶ διάφοροι, τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα ἀποσιωπῶνται εἰς πολλὰ· οἱ δὲ ὀνομαστὶ ἐπιγραφόμενοι εἴτε εἰς Κανόνας, εἴτε εἰς Ἰδιόμελα, εἶνε οἱ ἑξῆς· Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός, Κοσμάς ὁ Ἀγιοπολίτης, Ἀνδρέας Κρήτης, Γερμανός, Θεοφάνης, Ἀνατόλιος, Ἰωσήφ ὁ Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου ἀδελφός, ὡς τινες πιθανῶς γνωμοδοτοῦσιν· ἐτι δὲ Κουμουλάς, Ἀρσένιος, Λέων Δεσπότης, καὶ Νικηφόρος Κάλιστος ὁ Ξανθοπούλος. Καὶ τῶν μὲν ἑπτὰ πρῶτων καθὼς καὶ περὶ τοῦ Μητροφάνους, τοῦ ποιητοῦ τῶν Τριαδικῶν τῆς Ὁκτωήχου Κανόνων, τίνες ἦσαν, καὶ πόθεν, καὶ πότε ἕκαστος ἤκμασεν, ἱστορήθησαν ἀλλαχοῦ τὰ πάντα, καὶ ὁ βουλούμενος εὐρίσκει αὐτὰ (1).

Τοῦ δὲ Κουμουλά, ὅς τις ἐπιγράφεται εἰς τὸ δευτέρον Ἰδιόμελον τὸ ἐν τῷ Ἑσπερινῷ τῶν Μυροφόρων, ἀγνωεῖται παντάπασιν καὶ ἡ πατρὶς καὶ ὁ χρόνος, καθ' ὃν ἔζησεν. Ὁ δὲ Ἀρσένιος, ὅτι μὲν εἶνε ποιητὴς δύο Κανόνων, τοῦ μὲν ψαλλομένου κατὰ τὸ Ψυχασάββατον τὸ πρὸ τῆς Πεντηκοστῆς, τοῦ δέ, εἰς τὴν Ἀκολουθίαν τοῦ ἁγίου Εὐχελαίου, ὁλον ἐκ τῆς ἀκροστιχίδος αὐτῶν· καὶ σημειωτέον ἐνταῦθα, κατὰ πάροδον, ὅτι τοῦ δευτέρου τούτου Κανόνος ἡ ἀκροστιχὶς, εἰς τὰς νεωτέρας ἐκδόσεις τοῦ Εὐχολογίου, εἶνε ἡμαρτημένη κατὰ παράλειψιν μιᾶς συλλαβῆς ΕΞ, εἰς δὲ τὸ Ἀγιασματάριον, μελισθεῖσα προ-

σέτι καὶ εἰς δύο στίχους, ἐφθάρη παντελῶς· καὶ διορθωτέον λοιπὸν αὐτὴν οὕτως· Εὐχῆς Ἐλαίου ψαλμὸς ἐξ Ἀρσενίου. Τίς ὅμως ὁ Ἀρσένιος οὗτος, ὁλον· εἰκάζεται μόνον ὑπὸ τινων, ὅτι εἶναι Ἀρσένιος ὁ Μοναχός, ὁ περὶ τὰ τέλη τοῦ Θ' ἢ τὰς ἀρχὰς τοῦ Ι' αἰῶνος ἀκμάσας, ἀνὴρ ἐπίσημος εἰς τὴν ἀρετὴν, καὶ σύγχρονος Φωτίου Πατριάρχου, ὅστις πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ Ἀρσενίου τούτου εἰς τὰ ἔργα τῆς ἀρετῆς, ἔγραψεν αὐτῷ καὶ τὴν 59 αὐτοῦ ἐπιστολὴν. Τὴν εἰκασίαν ταύτην πιθανολογεῖ καὶ ὁ ἐν Ῥώμῃ σωζόμενος τοῦ Εὐχολογίου κώδιξ, ὁ ὁποῖος, νομιζόμενος ἐκείνης τῆς ἐποχῆς, περιέχει τὸν εἰς τὸ ἅγιον Εὐχελαίον εἰρημένον Κανόνα.

Περὶ δὲ Λέοντος, τοῦ Δεσπότης ἐπιγραφομένου εἰς τὸ ἐν τῷ Ἑσπερινῷ τῆς Πεντηκοστῆς Δοξαστικόν, Δεῦτε λαοί, κτλ. γνωμοδοτοῦσι τινές, ὅτι εἶναι ὁ ὑπ' ἄλλην ἐπωνυμίαν μᾶλλον γνωστός καὶ ἐπίσημος, Λέων ὁ Σοφός, υἱὸς τοῦ Αὐτοκράτορος Βασιλείου τοῦ Μακεδόνα, καὶ τοῦ θρόνου αὐτοῦ διάδοχος. Μετὰ τὴν γνώμην ταύτην συμφωνοῦσι καὶ τὰ τῆς ἱστορίας· ὅτι δηλαδὴ, ὁ Λέων ἐ χρημάτισε καὶ Ὑμνογράφος, ὡς μαρτυροῦσι τὰ ὑπ' αὐτοῦ ποιηθέντα ἑνδεκα Ἑθιμνά, καὶ τὰ ἐν τῷ Τριψίδι Ἰδιόμελα εἰς τὸν Ἑσπερινὸν τοῦ Λαζάρου· καὶ ὅτι ὁ πατὴρ αὐτοῦ Βασίλειος, ἀναβὰς εἰς τὸν αὐτοκρατορικὸν θρόνον, ἔσπεψε τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ, Κωνσταντῖνον καὶ Λέοντα, Βασιλεῖς· ἄξιωμα, τὸ μετὰ τὸν Αὐτοκράτορα πρῶτον. Οἱ δὲ ἔχοντες αὐτό, ἀπλῶς μὲν ἐκαλοῦντο Δεσπότες· ὅστις δὲ προσωπικῶς συνελάλει μετ' αὐτῶν, ἔλεγεν· Ἡ Βασιλεῖά σου· καὶ, Βασιλεῦ, κατὰ τὴν χρείαν τοῦ λόγου. Ἐκ τούτου λοιπὸν γίνεται φανερόν, ὅτι καὶ τὸ εἰς τὸν Ὁρθρον τῆς Παρασκευῆς τῶν Βαῶν Ἰδιόμελον, τὸ ἐπιγραφόμενον, Ποίημα Λέοντος τοῦ Βασιλέως οὐδένα ἄλλον ἔχει ποιητὴν, εἰμὴ τὸν αὐτὸν Λέοντα τοῦτον, ὃς τις ἐπωνομάζετο μὲν Δεσπότης καὶ Βασιλεὺς, πρὶν αὐτοκρατορεῖσθαι· Σοφός δὲ, διότι, γενόμενος μαθητὴς τοῦ περιφήμου Φωτίου, καὶ ἐπιμελῶς παρ' αὐτοῦ διδασκθεὶς ἐπέδωκεν εἰς πᾶν εἶδος μαθήσεως· καὶ προσέτι, διότι ἐ χρημάτισε θερμὸς τῆς σοφίας· προστάτης καὶ ὑπερασπιστής. Διεδέχθη δὲ τὸν πατέρα αὐτοῦ κατὰ τὸ 886 ἔτος· καὶ βασιλεύσας ἔτη 25, μῆνας 3, καὶ ἡμέρας 10, ἐτελεύτησε τῷ 911 ἔτει, Ἰουνίου 11 ἡμέρᾳ, γ' τοῦ Πεντηκοστῆς. Τὰ λοιπὰ τούτου συγγράμματα, Νομικά, ἱερὰ, Χρησμοὶ καὶ τὰ ὅμοια, εἶνε ἔξω τοῦ παρόντος ἔργου.

Ὁ δὲ Νικηφόρος, πολὺ νεώτερος τοῦ Λέοντος, τοῦ Ξανθοπούλου υἱός, Μοναχὸς τὴν τάξιν· δέξαν αὐτοῦ, εἰς τῶν ἐπισήμων ἀνδρῶν τελεύτησε δὲ περὶ τὸ 1340, ἡ·

(1) Ὁρα τὴν τοῦ Μ. Ὁρολογίου ἐκδόσιν, Τυπογρ. Φοίνικος.

Οὗτος ἐκτὸς τῆς σωζομένης Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας, καὶ τινων ἄλλων συγγραμμάτων αὐτοῦ ἐμμέτρων καὶ πεζῶν, συνέγραψε πρὸς τοῦτοις καὶ τὰ ἐν τῷ Τριφδίῳ καὶ Πεντηκοσταρίῳ Συναξάρια, ἐπιγραφόμενα οὕτω· «Νικηφόρου Καλλιῆστου τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Συναξάρια, . . . ἀρχόμενα ἀπὸ τοῦ Τελώνου καὶ Φαρισαίου, καὶ καταλήγοντα μέχρι τῶν Ἀγίων Πάντων». Ἐπὶ πᾶσι δὲ ἐποίησε καὶ τὴν ἁσματικὴν Ἀκολουθίαν εἰς τὴν Ζωοδόχον Πηγὴν, τὴν ψαλλομένην τῇ Παρασκευῇ τῆς Διακαινησίμου.

Ἐνταῦθα πρέπει νὰ προσεπισημειωθῇ καὶ περὶ Ἰωάννου τοῦ Ἀρκλά, ὃς τις ἐπιγράφεται ποιητὴς τοῦ εἰς τὴν Πεντηκοστὴν ἱαμβικοῦ Κανόνος, ὅτι οἱ πλεῖστοι μὲν ταυτίζουσιν αὐτὸν μὲ τὸν Δαμασκηνὸν Ἰωάννην· τινὲς δὲ, νομίζοντες αὐτὸν διάφορον, ἀμφιβάλλουσιν ἐπομένως καὶ περὶ τοῦ Κανόνος τούτου, ἂν εἶναι ποίημα Ἰ. τοῦ Δαμασκηνοῦ, ὡς καὶ οἱ ἕτεροι δύο Ἰαμβικοὶ (ὁ εἰς τὰ Χριστούγεννα δηλ. καὶ εἰς τὰ Θεοφάνεια), ἢ ἄλλου τινὸς Ἰωάννου ἐπωνομαζομένου Ἀρκλά. Τῆς ἀμφιβολίας ταύτης εἶναι Γρηγόριος, ὁ Κορίνθου ἐπίσκοπος, ὅστις καὶ Γεώργιος Πάριος καλεῖται, καὶ Μάρκος ὁ Εὐγενικός· ἐκ τῶν ὁποίων ὁ μὲν, ἐπιγράφει ἀπλῶς τὸν Κανόνα τοῦτον. «Ποίημα Ἰ. Μοναχοῦ, ὡς φασί, τοῦ Ἀρκλά». Ὁ δὲ Μάρκος, «Ἐτερος Κανὼν ὁμοῖος, ὡς τινες λέγουσιν, Ἰ. τοῦ Δαμασκηνοῦ· ἕτεροι δὲ, Ἰ. Μοναχοῦ τοῦ Ἀρκλά, οἷς καὶ ἐγὼ συντίθεμαι». Ὁ δὲ Θεσσαλονίκης Εὐστάθιος, οὐ μόνον τὸν Κανόνα τοῦτον ἀποχωρίζει τῶν λοιπῶν δύο Ἰαμβικῶν, ὡς ἐκ τῆς φράσεως, ἀλλὰ καὶ τοὺς τρεῖς ἀποδοκιμάζει παντάπασι ὡς συγγράμματα τοῦ Δαμασκηνοῦ. «Ἄν καὶ πολλοὶ (λέγει) ἀναφέρουσι τοῦτον εἰς τὸν ποιητὴν τῶν δύο Ἰαμβικῶν Κανόνων, καὶ κείνους πάλιν εἰς τὸν ἀμμεγαν Ἰ. τὸν Δαμασκηνόν, «Ἐγὼ οὐκ ἔχων γενέσθαι ῥαδίως τῆς τοιαύτης γνώμης, διὰ τὸ μὴ ἐξακριβώσασθαι τοῦτον τὸν Κανόνα, τῇ φράσει τεκμαιρόμενος, ἀποδιστῶ ἐκείνων τῶν δύο Ἰαμβικῶν καὶ ἄλλον τεχνίτην ἐκείνοις ἰδιάζων, ἐτέρῳ τινὶ τοῦτον παραπήγνυμι, ὃς τις ἂν εἴη ἐκείνος· καὶ οὐδὲ ἐκείνους τῷ μεγάλῳ Δαμασκηνῷ ἔχω προσνέμειν, κατ' αἰτίαν τοιαύτην». Ἀλλὰ, μετὰ τὰς δύο ἢ τρεῖς αἰτιολογίας τῆς γνώμης του, μεταμεληθεὶς ἔπειτα, διὰ νὰ μὴ κατηγορηθῇ ὡς ἰσχυρογνώμων εἰς πράγματα, ὅπου δὲν πρέπει, καὶ ἐπιφέρων ἄλλην αἰτίαν, δι' ἣν ἡδύνατο τάχα καὶ ὁ τοῦ κανόνος τούτου ποιητὴς ν' ἀλλάξῃ φράσιν, συμφωνεῖ τελευταῖον εἰς τὴν ψῆφον τῶν πολλῶν, καὶ ἐπιστρέφων συμπερασματικῶς πρὸς τὸν θεῖον Ἰωάννην, λέγει· «Τοῖνον, ὦ ἀγιώτατε Δαμασκηνέ, χρεώσται χάριτας τοῖς παραλείψασιν ἐπὶ σὲ τοὺς τοιούτους Κανόνας· καὶ εἰσποιησάμενος τοὺς λόγους τούτους, ὡς οἶα καὶ γεννησάμενος αὐτοὺς, καὶ οὕτω πληθύνας τὰ τέκνα σου, δέξαι καὶ τρίτον Κανόνα τὸν εἰς τὸ ἀγιώτατον Πνεῦμα· τί γὰρ κωλύει ἐπιγράφεσθαί σοι καὶ αὐτὸν κατ' ἐκείνους, ἵνα πανάριον, ὃ ἐστὶ, θίβη ἢ ἀρκλεῖον, εἴτουν κιθώτιον, χαρισώμεθά σοι τῷ μεγάλῳ Ἰωάννῃ τὸ πόνημα τοῦτο, ὡς φασιν οἱ ἱερόνες Ἰωάννου Ἀρκλά; (ὅτι δηλ. σὺ εἶσαι ὁ ἐπωνομαζόμενος Ἀρκλάς). . . Ἐὰν δὲ οἱ μαρτυρήσοντες καὶ πιστωσόμενοι τὸ ζητούμενον οὐχ εὐρίσκοντο, προσκυνῶ καὶ οὕτω, καὶ τίθεμαι τῇ φήμῃ τῶν πολλῶν»· ὅτι δηλ. ὁ Κανὼν περὶ οὗ ὁ λόγος, εἶναι ποίημα γνήσιον Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ (Προλεγόμεν. εἰς τὰ τοῦ Δαμασκηνοῦ).

Ἐκ τῶν λόγων τούτων λοιπὸν τοῦ Εὐσταθίου γίνεται φανερόν, ὅτι εἰς τὸν ἸΒ' αἰῶνα, καθ' ὃν οὗτος ἤκμαζεν, ἂν καὶ τὸ πρᾶγμα ἦτον ἀναπόδεικτον καθ' αὐτὸ καὶ ἀμαρτύρητον, ἀλλ' ὅμως ἡ ἐπικρατεστέρα γνώμη καὶ φήμη τῶν πολλῶν, εἰς ἀρχαίαν βέβαια παράδοσιν ἐπιστηριζομένη, ἀπέδιδε τὸν Κανόνα τοῦτον, ὡς καὶ τοὺς λοιποὺς δύο Ἰαμβικοὺς εἰς Ἰ. τὸν Δαμασκηνόν, καὶ αὐτὸς ἐννοεῖται κοινότερον ὑπὸ τῆς ἐπωνυμίας Ἀρκλάς. — Τὸ δὲ Ἀρκλάς τοῦτο ἐσχηματίσθη μὲν εἰς ἀρεσινικοῦ ὀνόματος τύπον ἐκ τοῦ θηλυκοῦ Ἀρκλά, κατὰ συγκοπὴν γενομένου ἐκ τοῦ λατινικοῦ Ἀρκά (Arca, Κιβωτός), ὁποῖον εἶνε ὑποκοριστικὸν τοῦ Ἀρκά (Arca, Κιβωτός), σημαίνει Κιβωτίον ἢ Ἀποθήκην· ἐδόθη δὲ εἰς τὸν Δαμασκηνόν ἢ ἀπλῶς εἰς τὸν ποιητὴν τοῦ εἰρημένου κανόνος, ἐπωνυμικῶς πρὸς χλεύην, καθὼς ὁ Εὐστάθιος πάλιν λέγει ἐν τῷ αὐτῷ εἰς τὴν Πεντηκο-

στὴν ὑπομνήματι· ὃς τις ὅμως, χωρὶς νὰ εἴπῃ τὸ, πότε, καὶ ὑπὸ τίνων, ἢ ποίαν ἔννοιαν χλευαστικὴν ἔχει τὸ Ἀρκλάς, μέμφεται μόνον, μᾶλλον δὲ καταρᾶται τοὺς χλευάζοντας τοιοῦτους ἄνδρας ὀνομαστοὺς, οὕτως λέγων· «Ὅσοι δὲ χοιροβοσκόν, τὸν τὴν λογιότητα τοσοῦτον, σιταίνουσιν, εἰν ὑπὸ σιδώτην ἀγόμενοι· καὶ οἱ τὸν Ἀρκλάν δὲ λαλοῦντες, ἀποθήκης τοιαύτης εἰν ἐπάξιοι, ἐὰν πλαττόμενοι τὰ τοιαῦτα ἐπιγράφουσιν ἀνδράσι περιωνύμοις». Ἀλλὰ δοθέντος ὅτι ὁ Δαμασκηνὸς ἐπωνομάσθη τοιοῦτοτρόπως, ἐὰν ἦτο συγκεχωρημένον, ἤθελεν εἰπεῖ τις ὅτι, ἐπειδὴ τὸ Ἀρκλά, λέξις τῆς λατινομήκτου γλώσσης τῶν Βυζαντινῶν, ἐκτὸς τῆς ἀνωτέρω σημασίας, σημαίνει προσέτι καὶ τοὺς ἐπὶ τῶν τειχῶν τῶν πόλεων ἐν εἵδει κιθωτίου ὀρθοῦ κατεσκευασμένους πυργίσκους ἢ οἰκίδια (*), ὅπου ἴστανται σκοπεύοντες οἱ πρὸς φύλαξιν τεταγμένοι στρατιῶται· διὰ τοῦτο ἴσως ἐπωνομάσθη Ἀρκλάς ὁ θεῖος οὗτος Πατήρ, ὡς ἰστάμενος, τρόπον τινὰ, ἐπὶ τινος Ἀρκλας καὶ σκοπιᾶς· τοῦτέστιν, ὡς ἄγρυπνος φύλαξ καὶ φρουρὸς τῶν πατρικῶν παραδόσεων, καὶ προμαχῶν τῶν τῆς πίστεως δογμάτων ἀκαταμάχητος, καὶ ἀπρόσβατος εἰς τῶν αἰρετικῶν τὰς ἐφόδους· καὶ ἐπομένως ἡ τοιαύτη ἐπωνυμία ἐδόθη εἰς αὐτὸν πρὸς εὐφημισμὸν μᾶλλον καὶ ἔπαινον, ἀντὶ ὕψεως καὶ χλεῦσης. Καὶ ταῦτα μὲν περὶ τῶν τοῦ Πεντηκοσταρίου συγγραφέων καὶ ποιητῶν.

Ἐκδόσεις δὲ αὐτοῦ ἔγειναν κατὰ καιροὺς πολλαὶ καὶ διαφοραὶ, καὶ ὑπὸ διαφόρων Τυπογράφων τῆς Βενετίας, οὐ μόνον τῶν νεωτέρων ἀλλὰ καὶ τῶν παλαιῶν· ἡ δὲ πρώτη αὐτοῦ ἔκδοσις φαίνεται ὅτι ἦτο προγενεσττέρα μὲν πολλῶν ἄλλων βιβλίων Ἐκκλησιαστικῶν, μεταγενεσττέρα δὲ πάντως τῆς τοῦ ψαλτηρίου, καθὼς τοῦτο γίνεται φανερόν ἐκ τῶν λόγων Ἰουστίνου Δεκαδίου τοῦ ἐκ Κερύρας. Ὁ ἐλλόγιμος οὗτος καὶ φιλόκαλος ἀνὴρ, ὅταν ἐξέδωκε τὴν ἱερὰν ταύτην βίβλον, ἐπὶ σκοπῷ νὰ ἐκδώσῃ ἔπειτα καὶ ἄλλα βιβλία Ἐκκλησιαστικὰ, ἐπαινῶν εἰς τὴν πρὸς τοὺς ὁμογενεῖς προσφώνησιν τοῦ τὸν ζῆλον εἰς τὰ καλὰ, καὶ τὴν πρὸς ἔκδοσιν βιβλίων Ἑλληνικῶν ἀγαθὴν προαίρεσιν τοῦ τότε τυπογράφου Ἀλδου Μανουκίου τοῦ πρεσβυτέρου, οὕτω λέγει περὶ αὐτοῦ· «Τοῦτον τοῖνον συνεργὸν εὐρηκῶς πρὸς τὰ κάλλιστα, ἔδοξέ μοι τὴν θεόπνευστον βίβλον τῶν θείων πρῶτον ἐντυπώσαι ψαλμῶν, τὸν τε ἀρίστως ταύτην καὶ ἀξίως τοῦ ἐν αὐτῷ Πνεύματος συνθέμενον Προφήτην ἄμα καὶ Βασιλέα, ὥσπερ τινὰ πρόδρομον καὶ κήρυκα διαπρύσιον τῶν μετ' οὐ πολὺ τυπωθησομένων ἡμῖν θείων προεκπέμφει Γραφῶν· οὐκ εἰς μακρὰν γὰρ καὶ τὸ Τριφδίον, καὶ ὃ καλεῖν ἡμῖν ἔθος Πεντηκοστάριον, μεθ' ὃ τὴν παρακλητικὴν, Θεοῦ συναρμομένην, τυπώσομεν· ταυτὶ γὰρ εὖ οἶδ' ὅτι, ταῖς κατὰ τόπον ἀγίαις τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίαις πολλὴν τε καὶ μεγάλην τὴν χρεῖαν παρέχεται· κατ' ἐξαιρέτην δὲ ἡ θεία τῶν Ψαλμῶν αὐτὴ βίβλος».

Ἐκ τῶν λόγων τούτων λοιπὸν τοῦ Δεκαδίου φαίνεται ἀνατιρόντως, ὅτι τὸ ψαλτήριον ἐξεδόθη εἰς τύπον πρὸ παντὸς ἄλλου βιβλίου Ἐκκλησιαστικοῦ· καὶ ἐπειδὴ ἡ ἔκδοσις αὐτὴ τοῦ Δεκαδίου, ὡς μὴ ἔχουσα σεσημειωμένην τοῦ Χρόνου τὴν ἐποχὴν, εἰκάζεται ὅτι ἔγεινε περὶ τὸ 1498 ἔτος, δηλον ὡς ἡ πρώτη τοῦ Πεντηκοσταρίου ἔπρεπεν ἀκολουθῆσαι νὰ ἐνεργηθῇ, τὸ βραδύτερον, περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ 15' αἰῶνος, κατὰ τὴν τοῦ Δεκαδίου ὑπόσχεσιν (1). Ἀλλὰ καθὼς φαίνεται, ὁ σκοπὸς αὐτοῦ δὲν ἐ-

(*) «Μίαν εἰσιόντες τῶν ἐκχερῶν τοῦ τείχους, καὶ προνευσῶν ἐξωθεν μηχανῶν, Ἀρκλάς οἶδε ταύτας ἢ κοινὴ καὶ πάνδημος φράσις καλεῖν, τῶν κουλεῶν τὰς σπάθας εἰλκυσαν» (Νικήτ. Χωνιάτ. Βιβλ. δ' 3).

(1) Σημειωτέον ἐνταῦθα, ὅτι τὸ ἐν ἀρχῇ τοῦ Ψαλτηρίου τυπούμενον ἐπίγραμμα Σίγησον Ὁρφεῦ, κτλ. εἶναι ποίημα τοῦ Δεκαδίου τούτου· καὶ ὅτι ἐκδόσεις τοῦ Ψαλτηρίου ἀναφέρονται καὶ ἄλλαι ἀρχαιότεραι δύο, ἡ μὲν ἐν Μιδιολάνοις, τῷ 1481 γενομένη ὑπὸ Ἰωάννου Κράστωνος· ἡ δὲ ἐν Βενετίᾳ, τῷ 1486 ὑπὸ Ἀλεξάνδρου τοῦ Κρητός, ἐκ πόλεως Χάνδακος, τῆς νῦν καλουμένης Χανιά, ἀφ' οὗ καὶ ἡ παρὰ τῶν Εὐρωπαίων σχηματισθεῖσα Κανδία (Candia) ἢ τε νῆσος καὶ ἡ μητρόπολις αὐτῆς. Τοῦ Ἀλεξάνδρου αὐτοῦ εἶναι καὶ ὁ ἱαμβικὸς στίχος, ὁ ἀνωθεν τοῦ πρώτου Ψαλμοῦ ἐπιγραφόμενος· Δαυὶδ Προφήτου

πληρώθη· καθότι οὔτε εἰς τὸν κατάλογον τῶν ὑπὸ τοῦ Ἀλδου ἐκδοθέντων βιβλίων συναριθμεῖται καὶ Πεντηκοστάριον, οὔτε οἱ περὶ τῶν ἡμετέρων Ἐκκλησιαστικῶν βιβλίων γράψαντες ἀναφέρουσι Πεντηκοσταρίου ἐκδοσιν, δι' ἐπιμελείας τοῦ Δεκαδύου γενομένην ὑπ' ἄλλου τυπογράφου τυχόν, ζῶντος τοῦ Ἀλδου, ἢ καὶ μετὰ τὴν ἐν ἔτει 1515 ἀποθίωσιν αὐτοῦ. Ἐξ ἐναντίας ἀναφέρουσι μετὰ τὸ ψαλτήριον δύο ἐκδόσεις τῆς Ὀκτωήχου, τῇ 1523, καὶ 1543 ἔτει. Μετὰ ταύτας ἀπαντᾷ καὶ Μηναιῶν ἐκδοσὶς ἐν ἔτει 1551, ὑπὸ Ἀνδρέου καὶ Ἰακώβου τῶν Σπινέλλων γενομένη, ἣτις λέγει ῥητῶς, ὅτι πρὸ αὐτῆς ὑπῆρξαν καὶ ἕτεραι τῶν Μηναιῶν ἐκδόσεις (2)· καὶ ὅμως οἱ ἀνὰ χεῖρας εὐρεθέντες Βιβλιολόγοι πρὸς συμβουλὴν οὐδεμίαν Πεντηκοσταρίου ἐκδοσιν ἀναφέρουσιν ἐν τοσούτῳ, εἰμὴ μετὰ παρέλευσιν ἔτι δεκαεπτὰ ἐτῶν ἐνῷ καὶ τοῦ χρόνου καὶ τοῦ κόπου καὶ τῆς δαπάνης ἢ σμικρότης πρὸς τύπωσιν αὐτοῦ, ἔτι δὲ καὶ ἡ χρῆσις βιβλίου χαρμωσύνου, οἷον τὸ Πεντηκοστάριον, υποθέτουσι πιθανῶς ἐκδοσιν αὐτοῦ ἀρχαιοτέραν τῆς τῶν Μηναιῶν.

Ἀλλ' ἀφέντες τὴν πιθανὴν ταύτην ὑπόθεσιν, τὴν ὁποῖαν πιθανολογοῦσιν ἔτι, μᾶλλον δὲ βεβαιοῦσι καὶ τὰ ἐξῆς ῥηθησόμενα, λέγομεν κατὰ τὸ παρὸν, ὅτι πρώτη γνωστὴ ἐκδοσὶς τοῦ Πεντηκοσταρίου τάττεται, ἢ κατὰ τὸ 1568 ἔτος γενομένη εἰς 4ον ἀπροσδιόριστως ὑπὸ τινος ἱσως ὑπὸ τῶν ἀνωτέρω Σπινέλλων. Ἀλλ' ὅς τις ἀν' ὑπῆρξεν ὁ τυπογράφος ἐκείνης τῆς ἐκδόσεως τοῦ Πεντηκοσταρίου, δευτέρα ἐκδοσὶς αὐτοῦ ἀναφέρεται, ἢ ἐν ἔτει 1579 γενομένη, εἰς 4ον καὶ αὐτῇ, μετ' ἐπιγραφῆς τοιαύτης· «Τὸ παρὸν βιβλίον τετύπεται Ἐνετίῃσιν ἐγγὺς Ἰακώβου τοῦ Λεογγίνου, ὅπερ περιέχει πλεῖστα Τροπάρια, Ἰδιόμελα, Κανόνες τε καὶ Συναξάρια, α, συλλεχθέντα νῦν ἐκ πολλῶν καὶ καλῶν βιβλίων, οὐκ ἦσαν ἐν τοῖς ἄλλοις τοῖς προτυπωθεῖσι παρὰ τῶν ἄλλων Πεντηκοσταρίοις». Ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης γίνεται δῆλον, α') ὅτι τὸ ἀρχαῖον Πεντηκοστάριον δὲν παρῆχε τοσαῦτα ὅσα τὸ σημερινόν· καὶ β') ὅτι πρὸ τῆς τοῦ Λεογγίνου ἐκδόσεως ὑπῆρξαν καὶ ἕτεραι, πλείοτεραι τῆς μιᾶς. Καὶ ἐπειδὴ τὸ ἀπὸ τοῦ 1568

ἕως τοῦ 1579 ἔττος διάστημα εἶναι πολλὰ ὀλίγον πρὸς συχνὴν μετατύπωσιν τοῦ αὐτοῦ βιβλίου, κατ' ἐκείνους μάλιστα τοὺς καιροὺς, ἐπιταί ἀναμφιδόλως, ὅτι ἡ πρώτη τοῦ Πεντηκοσταρίου ἐκδοσὶς ἔγεινε πρωϊμωτέρα τῆς ἀνωτέρω ἐποχῆς τοῦ 1568 ἔτους.

Ἡ ἐκδοσὶς αὕτη τοῦ Λεογγίνου εἶναι ἀξιοσημειώτως· διότι εἰς αὐτὴν προσετέθησαν πρῶτον οὐ μόνον τὰ εἰρημένα Ν' τοῦ Ξανθοπούλου Συναξάρια, ἀλλὰ καὶ ἡ ὑπ' αὐτοῦ ποιηθεῖσα Ἀκολουθία εἰς τὴν Ζωοδόχον Πηγὴν, καθὼς φαίνεται ἐκ τῆς σημειώσεως τοῦ τότε διορθωτοῦ, ἣτις, διαμείνας τυπουμένη καὶ εἰς τὰς μετὰ ταῦτα τοῦ Πεντηκοσταρίου ἐκδόσεις μέχρι τῆς σήμερον, οὕτω λέγει· «Τῇ Πέμπτῃ ἐσπέρας τῆς Διακαινησίμου ψάλλομεν τὴν » παρούσαν Ἀκολουθίαν, τὴν γενομένην παρὰ κυρίου Νικηφόρου » Καλλίστου τοῦ Ξανθοπούλου, εἰς τὴν Ὑπεραγίαν καὶ Κυρίαν » Δέσποιναν Θεοτόκον τὴν Ζωοδόχον Πηγὴν· οὐ γὰρ εὗρομεν ὑπὸ » τυπικοῦ τὴν τοιαύτην Ἀκολουθίαν, ἀλλ' ἐτέθη δι' ἀγάπην τῆς » ὑπεραγίας Θεοτόκου». Ἡ αὕτη ἐκδοσὶς περιεῖχεν ἔτι καὶ Μεγάλας Ὁρας εἰς τὴν Πεντηκοστὴν, οὕτως ἐπιγράφομενας ἐν σελίδι, 201. α' Ἀκολουθία τῶν Μεγάλων Ὁρῶν τῆς ἀγίας Πεντηκοστῆς, » ποιηθεῖσα ὑπὸ Νικολάου ἱερέως τοῦ Μαλαξοῦ, πρωτοπαπᾶ Ναυπλίου (3).

Μετὰ τὴν ἐκδοσιν τοῦ Λεογγίνου, ἔγειναν ἀναμφιδόλως, καὶ ἕτεραι, τοῦλάχιστον δύο καὶ τρεῖς, καθὼς ἀπαιτεῖ τῆς ἱερᾶς ταύτης βίβλου ἡ χρῆσις· ἀλλ' ὅμως εἰς διάστημα 60 ἐτῶν οὐδεμία ἄλλη ἀπηντήθη, οὐδὲ ἀναφέρεται ὑπὸ τινος τῶν Βιβλιολόγων, ὅσοι ἀνὰ χεῖρας εὐρέθησαν, εἰμὴ ἡ κατὰ τὸ 1642 ἔτος εἰς φ. σ' γενομένη ὑπὸ Ἰωάννου Πέτρου τοῦ Πινέλλου, δι' ἐπιμελείας καὶ διορθώσεως Θεοφίλου Ἱερομονάχου, Ζανφουρνάρου τοῦ πικλῆν. Τούτων ὁ μὲν Ζανφουρνάρος, ἢ, ὡς γράφεται ἄλλοῦ, Τζανφουρνάρος, ἐπεστάτησεν εἰς ἐκδοσιν καὶ ἐτέρων βιβλίων Ἐκκλησιαστικῶν οἷον· τοῦ Τυπικοῦ, τῆς Παρακλητικῆς, τοῦ Τριψίδου, τοῦ Ἀνθολογίου, καὶ πάντων τῶν Μηναιῶν σχεδόν, ἀνατυπωθέντων ὑπὸ Ἀντωνίου καὶ Πέτρου τῶν Πινέλλων, ἀπὸ τοῦ 1625 ἕως τοῦ 1644 ἔτους. Οἱ δὲ Πινέλλοι οὗτοι εἶναι ἕτεροι ἀναμφιδόλως παρὰ τοὺς ἀνωτέρω Σπινέλλους, Ἀνδρέαν καὶ Ἰακώβον τοὺς Στληροποιοὺς (σημ. 2).

Ταύτην τοῦ Πινέλλου τὴν ἐκδοσιν, ἐὰν καὶ μετ' αὐτὸν δὲν ἔγεινεν ἄλλη, διαδέχεται ἡ πρώτη τοῦ ἡμετέρου γνωστοῦ τυπογράφου Νικολάου Γλυκῦ τοῦ ἐξ Ἰωαννίνων, γενομένη κατὰ τὸ 1681 ἔτος, ὡς δηλοῦται ἐκ τῆς προσφωνήσεως, τὴν ὁποῖαν ἐποίησε τότε πρὸς τοὺς ἐντευζόμενους ὁ ἐξ Ἰωαννίνων ἐλλόγιμος Ἱεροδιάκονος Γεώργιος Σουγδουρῆς, ὁ καὶ διορθωτὴς τῆς ἐκδόσεως ἐκείνης, περὶ τῆς ὁποίας οὕτω λέγει ἐπὶ τέλους αὐτολεξεῖ· «Ταύτην » τὴν ἱερὰν βίβλον, καθὰ καὶ ἄλλας, ὁ πανευγενέστατος καὶ φι-

καὶ Βασιλέως, μέλος· ἀλλὰ καὶ οὗτος ἐφθάρη κατ' ἄγνοίαν εἰς τὰς νεωτέρας τοῦ Ψαλτηρίου ἐκδόσεις διὰ τῆς προσθήκης μιᾶς συλλαβῆς· ἡγοῦν· Δαυΐδ τοῦ Προφήτου, κτλ.

(2) Ἰδού καθ' αὐτὸ ἡ ἐπιγραφή τῆς τῶν Σπινέλλων ἐκδόσεως· «Τὸ παρὸν Μηναιὸν ἐτυπώθη Ἐνετίῃσιν μετὰ πολλῆς ἐπιμελείας καὶ διορθώσεως, καὶ περιέχει πλεῖστα Τροπάρια Ἰδιόμελα, Κανόνες τε καὶ Συναξάρια, α, συλλεχθέντα νῦν ἐκ πολλῶν καὶ βιβλίων οὐκ ἦσαν ἐν τοῖς ἄλλοις προτυπωθεῖσι παρὰ τῶν ἄλλων Μηναιῶν. Διὸ συνεχωρήθη χάρις ὑπὸ τῆς ἐκλαμπροτάτης Περουσίας τῶν Ἐνετῶν τῷ κυρίῳ Ἀνδρέᾳ καὶ Ἰακώβῳ τοῖς Σπινέλλοις, στληροποιοῖς τῆς ἐνδοξοτάτης ταύτης πόλεως τῶν Ἐνετῶν, δι' ἐτῶν κ' κτλ, » Ἡ ἐκδοσὶς αὕτη ἀφιερώθη εἰς τὸν τότε Κωνσταντινουπόλεως Πατριάρχην Διονύσιον ὑπὸ Ἰωάννου Μινδονίου τοῦ ἱατροῦ. ὅς τις ἐπαινῶν αὐτὴν, οὕτω λέγει· «Καλλίστος γὰρ καὶ ὀρθότατος πάντων τῶν τύπων ὅγε » παρὼν· ἔχει γὰρ ἐπιστάτας ἄνδρας σοφία καὶ ἀρετῇ τοὺς ἄλλους ὑπερέχοντας, καὶ Νικόλαον τὸν Μαλαξόν, πρωτοπαπᾶν » Ναυπλίου, ὅς τις πάσῃ ἐπιμελείᾳ αὐτὰς ἐν Κρήτῃ διώρθωκε, » κτλ.» Ἐκ τούτου γίνεται δῆλον, ὅτι τότε πρῶτον παρεισῆχθησαν εἰς τὰς Ἐκκλησιαστικὰς Ἀκολουθίας τὰ ποιήματα τοῦ Μαλαξοῦ (Ὅρα περὶ αὐτοῦ Σημ. 3)· καθότι τὸ ἀνωτέρω Μηναιὸν, τὸ ὁποῖον εἶναι τοῦ Φεβρουαρίου μηνός, περιέχει εἰς τὴν μνήμην τοῦ ἁγ. Βλασίου, Ἀποστίχα, καὶ Αἶνους, καὶ Δοξαστικὸν εἰς τὸν στίχ. τῶν Αἶνων· εἰς δὲ τὴν τοῦ ἁγ. Θεοδώρου τοῦ Τήρωνος, Πεντηκοστάριον πρὸς τὸ, Ἀναστάς ὁ Ἰησοῦς, ἐπιγεγραμμένα πάντα τῷ ὀνόματι τοῦ Μαλαξοῦ. Ὡσαύτως ἀπηντήθησαν τοῦ αὐτοῦ, Ἀπὸ τῆς εἰς τοὺς μ' Μάρτυρας (Μαρτ. 9), Δοξαστικὰ εἰς Ἰωάννην τὸν τῆς Κλίμακος (Μαρτ. 30), Ἀκολουθία πληρεστάτη καὶ ἐκτετατομένη εἰς τὴν μνήμην Ἀλεξίου τοῦ ἀνθρώπου τοῦ Θεοῦ (Μαρτ. 17)· ἡγοῦν Προσόμοια διπλᾶ, Ἀποστίχα, Αἶνοι, Ἀπολυτίκιον, Πεντηκοστάριον, καὶ δεύτερος Κανὼν, οὗ ἡ ἀκροστιχίς· Σέβω σε Ἀλέξιε τοῦ Θεοῦ μέροψ, ὁ Μαλαξός.

(3) Ὁ Μαλαξὸς οὗτος ἦτο Πελοποννήσιος τὴν πατρίδα· ἔγεννηθη περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ 15 αἰῶνος, ἢ περὶ τὰ τέλη μάλιστα τοῦ πρὸ αὐτοῦ· ἤκμαζε κατὰ τὸ 1538 ἔτος, ὡς φαίνεται ἐκ τινος ὑπομνήματος εἰς Ἰωάννην τὸν Εὐαγγελιστὴν, ἀνεκδότου ἔτι, καὶ ὑπὸ τῆς ἰδίας χειρὸς τοῦ Μαλαξοῦ εἰς πολλὰ διωρθωμένου, ὅπου ἀναφέρει τὸν τότε θάνατον τῆς μητρὸς αὐτοῦ. Ἐποίησε δὲ οὐ μόνον τὴν ἀνωτέρω Ἀκολουθίαν τῶν Ὁρῶν, ἀλλὰ καὶ Τροπάρια διάφορα, καὶ Μεγαλυνάρια, καὶ Κανόνες, καὶ Ἀγίων πολλῶν ὁλοκληροῦς Ἀκολουθίας· ἐξαιρέτως δὲ εἰς πάσας τοῦ Προδρόμου τὰς ἑορτὰς Μακαριστάρια, Εὐλογητάρια, καὶ κδ' κατ' ἀλφάβητον Οἴκους. Ἐτι δὲ εὐλογητάρια εἰς τὴν κοίμησιν τῆς Θεοτόκου, Τριψίδια εἰς τὰς πρὸ αὐτῆς 15 νηστησίμους ἡμέρας, καὶ ἄλλα τοιαῦτα πάμπολλα, χειρόγραφα σωζόμενα πάντα, κώδ. 188 καὶ 198 τῆς ἐν Βενετίᾳ τοῦ ἁγίου Μάρκου βιβλιοθήκης. Πολλὰ δὲ καὶ τυπωθέντα κατ' ἀρχὰς ὡς εἴρηται (ἀνωτέρω, καὶ σημ. 2) κατηργήθησαν ἔπειτα εἰς τὰς μετὰ ταῦτα ἐκδόσεις, καὶ δὲν ἔμειναν, εἰμὴ λείψανα τινὰ, τὰ εἰς τὴν μνήμην τοῦ ἁγίου Μητροφάνους (Ἰουνίου 4) πρῶτα Προσόμοια, ἅτινα μετὰ τῶν Ἀποστίχων καὶ τῶν Αἶνων φέρουσιν ἀκροστιχίδα· τοῦ Μαλαξοῦ· τὰ Καθήσματα τῆς αὐτῆς ἡμέρας, τὸ Ἀπολυτίκιον καὶ κοντάκιον, καὶ ὁ πρῶτος Κανὼν, ἔχον ὁμοίως ἀκροστιχίδα ἐν τοῖς Θεοτοκίοις· Ὁ Μαλαξός. Ὡσαύτως καὶ ἡ ἐν τῷ Εἰρμολογίῳ καὶ Ἀγιασματάρῳ ἐρμηνεία τῆς εὐλογίας τοῦ Ἱερέως χειρός.

» λίλλην Νικόλαος ὁ Γλυκὺς, ἐκ τῶν οἰκείων τύπων καὶ ἰδίων ἀ-
» ναλωμάτων, τοῖς ὑμετέροις ὀξυδερκέσιν ὁμμασιν ὑποτίθησι. Λά-
» βετε οὖν αὐτήν, καὶ εἰμὴ πάντῃ εὐδιόρθωτον εὔρητε, τὸν τύ-
» πον, ἀλλ' οὐ τὸν τυπογράφον, μήτε τὸν διορθωτὴν ἐπαιτιᾶσθε.»

Κατ' αὐτὴν τοῦ Γλυκὺ τὴν ἐκδόσιν, δὲν ἔπαυσε μετατυπομέ-
νη καὶ εἰς τὸ ἐξῆς ἡ ἱερὰ τοῦ Πεντηκοσταρίου βίβλος, μετὰ τῆς
αὐτῆς προσφωνήσεως, οὐ μόνον ὑπὸ τοῦ ἰδίου Γλυκὺ, ἀλλὰ καὶ
ὑπὸ τῶν ἄλλων Ἰωαννιτῶν τυπογράφων· Νικολάου τοῦ Σάρου,
Δημητρίου τε καὶ Πάνου Θεοδοσίου. Ἡ δὲ μετατύπωσις ἐγένετο
τοσοῦτον συνεχῆς, ὥστε ἕκτοτε μέχρι σήμερον, εἰς διάστημα 155
ἐτῶν, ἐκδόσεις αὐτῆς, ὅσας ἡ μικρὰ περὶ τούτων ἐρευνα ἀπήντησεν
εὐκόλως, ἀριθμοῦνται ἕως εἴκοσιν ἤγουν. ἐκ μὲν τῆς τυπογραφίας
τοῦ Γλυκὺ, ἡ ἐν ἔτει 1703, 1724, 1748, 1769, 1782, 1793,
1801, 1805, 1817, 1820, καὶ 1832, ἦτις εἶναι ἡ τελευταία.
Ἐκ δὲ τῆς τοῦ Σάρου, ἡ ἐν ἔτει 1704, 1725, 1739, 1746,
1757, καὶ 1765. Τῆς δὲ τῶν Δ. καὶ Π. Θεοδοσίου ἡ ἐν ἔτει
1759, 1794 καὶ 1810.

Ἐκ τῶν ἀπηριθμημένων τούτων ἐκδόσεων αἱ πλεῖσται ἀπο-
σιωπῶσι τὸ ὄνομα τοῦ διορθωτοῦ, ὀλίγαι δὲ τινες καὶ ὀνομάζουσιν
αὐτόν· ὡς ἡ 1704 τοῦ Σάρου, τὸν ἐξ Ἰωαννίνων Μεθόδιον Ἱερο-
μόναχον, Ἀνθρακίτην τὴν ἐπωνυμίαν, ἄνδρα σοφὸν καὶ τῆς θείας

Γραφῆς ἔμπειρον, γνωστὸν καὶ ἐκ τινος πονήματος αὐτοῦ ἐπιγρα-
φομένου, Β ο σ κ ὁ ς λ ο γ ι κ ῶ ν π ρ ο θ ᾶ τ ω ν. Ὡσαύτως ἡ
1725, 1739 τοῦ αὐτοῦ Σάρου, καὶ 1724 καὶ 1748 τοῦ Γλυκὺ,
Ἀλέξανδρον Καγγελλάριον, Ἰωαννίτην ἀναμφιδόλως καὶ αὐτόν· ἡ
δὲ 1769, τοῦ Γλυκὺ, Ἱεροδιάκονον Σπυρίδωνα Παπαδόπουλον, Πε-
λοποννήσιον ἱσως. Τῶν δύο τούτων τελευταίων, ὁ μὲν Ἀλέξανδρος
ἀπηντήθη διορθωτὴς καὶ ἄλλων βιβλίων Ἐκκλησιαστικῶν, τυπω-
θέντων εἰς ἀμφοτέρας τὰς τυπογραφίας μέχρι τοῦ 1757. Ὁ δὲ
Παπαδόπουλος, τοῦ ὁποῦ το ὄνομα ἐπιγράφεται ὁμοίως καὶ εἰς
ἄλλα πολλὰ βιβλία, διορθωθέντα ὑπ' αὐτοῦ, φαίνεται εἰδημονέ-
στερος τῆς Ἐκκλησιαστικῆς τάξεως καὶ ἀκολουθίας· καὶ ὑπ' αὐτοῦ
πρώτου προσετέθησαν τὰ Ἑωθινὰ Εὐαγγέλια ἐν τῇ τέλει τοῦ
Πεντηκοσταρίου τῆς ἀνωτέρω 1769 ἐκδόσεως τοῦ Γλυκὺ, τὴν ὁ-
ποίαν ἠκολούθησαν ἀπαράλλάκτως καὶ πᾶσαι αἱ μετ' αὐτὴν γινό-
μεναι, εἴτε ὑπὸ ἰδίου Γλυκὺ, εἴτε ὑπ' ἄλλου τυπογράφου.

Αὗται εἶναι αἱ μέχρι τοῦ νῦν γνωσταὶ τοῦ Πεντηκοσταρίου ἐκ-
δόσεις, ὅσαι, ἡ ἀπηντήθησαν πραγματικῶς, ἡ ὀνομαστὶ ἀναφέρονται
ὑπὸ τῶν Β.βλιολόγων. Μετ' αὐτάς δὲ προκύπτει τελευταῖον καὶ
ἡ παρῶσα εἰς φῶς, μηδεμίαν ἄλλην ἔχουσα διαφορὰν πρὸς τὰς
προλαβούσας, εἰ μὴ κατὰ τὸν Πρόλογον τοῦτον, ἐρρανισθέντα ἐκ
πολλῶν κατὰ δύναμιν, χάριν τῶν φιλομαθῶν καὶ περιέργων, ὑπὸ

ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΥ ΚΟΥΤΑΟΥΜΟΥΣΙΑΝΟΥ ΤΟΥ ΙΜΒΡΙΟΥ

Ἐγράφη ἐν ἔτει σωτηρίῳ, 1836, κατὰ μῆνα Ἰούνιον, ἐν τῇ εὐκλεεῖ τῶν Κερκυραίων πόλει,
ἐνθα καὶ ἡ Βίβλος ὅλη διωρθώθη κατὰ δύναμιν.

Νῦν δ' ἐκδίδεται δαπάνῃ τοῦ φιλοθεράσκου Ἀνέστη Κωνσταντινίδου, Κυπρίου, — ὅστις πλεῖστα ἐκκλησια-
τικὰ βιβλία ἐξέδωκε, τυχόντα τῆς ἐγκρίσεως τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου, — τῇ ἐπιμελείᾳ καὶ διορθώσει Δημητρίου
Ἀναγνωστοπούλου ἐκ Καΐτης τῶν Ἀγράφων τῆς Θεσσαλίας.

ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΑΡΙΟΝ

ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ

Περὶ ὧραν Ὁρθρου σημαίνουσι πάντα τὰ σήμαντρα (*). Καὶ ὁ μὲν Ἐκκλησιάρχης διανέμει τοῖς Ἀδελφοῖς τὰ κηρία· ὁ δὲ Ἱερεὺς μετὰ τοῦ Διακόνου λαμπροφοροῦσιν ἅπασαν τὴν ἱερατικὴν αὐτῶν στολὴν. Εἵτα λαβόντων, τοῦ μὲν Ἱερέως τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον, τοῦ δὲ Διακόνου θυμιατήριον, καὶ λαμπάδων προπορευομένων αὐτῶν, ἀπερχόμεθα πάντες εἰς τὸν Νάρθηκα, κρατοῦντες τὰ κηρία ἡμένα, καὶ ψάλλοντες τὸ, Τὴν Ἀνάστασίν σου, Χριστέ Σωτήρ, κτλ. Καὶ ἐν μὲν τῷ Ναῷ ἐναπομείνας μόνος ὁ Κανδηλάπτης, ἄπτει τὰ κηρία πάντα, καὶ τὰς κανδήλας· καὶ ποιήσας πυρεῖον, καὶ βαλὼν εἰς αὐτὸ θυμίαμα, τίθησιν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ Ναοῦ. Ἐν δὲ τῷ Νάρθηκι, προσευτρεπισμένου ὄντος Τετραποδίου ἐμπροσθεν τῶν Βασιλικῶν Πυλῶν, οὐστῶν κεκλεισμένων, ἀποτίθησιν ὁ Ἱερεὺς ἐπ' αὐτοῦ τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον, καὶ ἀναγινώσκει συνήθως τὸ Β' Ἑωθινόν, Διαγενομένου τοῦ Σαββάτου, κτλ. Μετὰ ταῦτα, λαβὼν εἰς χεῖρας τὸ θυμιατήριον, καὶ θυμίων, λέγει·

Δόξα τῇ ἁγίᾳ, καὶ ὁμοουσίῳ, καὶ ζωοποιῷ, καὶ ἀδιαιρέτῳ Τριάδι, πάντοτε, νῦν, καὶ αἰεί, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Καὶ ἡμῶν ἀποκρινομένων τὸ, Ἀμήν, ἀρχεται ὁ Ἱερεὺς μεγαλοφώνως τὸ παρόν.

(*) Κατὰ τὴν σήμερον ἐπικρατοῦσαν συνήθειαν, καὶ ἐν αὐτοῖς ἐπὶ τοῖς ἱεροῖς Μενυστηρίοις, τὰ σήμαντρα ταῦτα, καὶ ἐξαιρέτως οἱ κώδωνες (κομπάναι) σημαίνουνσι πάντα ὁμοῦ, ὅταν ὁ Ἱερεὺς ἐκφωνήσῃ τὸ Τροπάριον, Χριστὸς ἀνέστη.

ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΑΡΙΟΝ, ἔκδοσις ἈΝΕΣΤΗ ΚΟΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

Τροπάριον, εἰς Ἦχον πλ. ζ'.

Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, θανάτῳ θάνατον πατήσας, καὶ τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι, ζωὴν χαρισάμενος.

Λέγεται δὲ τοῦτο τρίς ὑπὸ τοῦ Ἱερέως, καὶ τρίς ὑπὸ τῶν Χορῶν ἀνεμίστιχον. Εἰθ' οὕτω λέγει τοὺς ἐπομένους Στίχους ὁ Ἱερεὺς, ἢ ὁ Διάκονος· καθ' ἕκαστον δὲ Στίχον, ψάλλεται ὁμοῦς ὑπὸ τῶν Χορῶν τὸ αὐτὸ Τροπάριον.

Στίχ. α'. Ἀναστήτω ὁ Θεός, καὶ διασκορπισθῇ τῶσάν οἱ ἐχθροὶ αὐτοῦ, καὶ φυγέτωσαν ἀπὸ προσώπου αὐτοῦ οἱ μισοῦντες αὐτόν.

Στίχ. β'. Ὡς ἐκλείπει καπνός, ἐκλείπέτωσαν, ὡς τήκεται κηρὸς ἀπὸ προσώπου πυρός.

Στίχ. γ'. Οὕτως ἀπολοῦνται οἱ ἁμαρτωλοὶ ἀπὸ προσώπου τοῦ Θεοῦ· καὶ οἱ δίκαιοι εὐφρανθήτωσαν.

Στίχ. δ'. Αὕτη ἡ ἡμέρα, ἣν ἐποίησεν ὁ Κύριος, ἀγάλλιασώμεθα, καὶ εὐφρανθῶμεν ἐν αὐτῇ.

Δόξα. Χριστὸς ἀνέστη. Καὶ νῦν, τὸ αὐτό.

Εἵτα ὁ Ἱερεὺς γεγωνοτέρα φωνῇ, Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, θανάτῳ θάνατον πατήσας.

Ὁ Χορός. Καὶ τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι ζωὴν χαρισάμενος.

Συναπτὴ μεγάλη. μεθ' ἧς ἐκφωνεῖ ὁ Ἱερεὺς· Ὅτι πρέπει σοι πάσα δόξα,... Καὶ ἀνοιχθεῖσων τῶν πυλῶν, εἰσοδεύει ὁ, τε Ἱερεὺς καὶ ὁ Διάκονος προπορευομένων πάλιν τῶν λαμπά-

δων. Ὁ δὲ Προεστὼς ἐφεπόμενος μετὰ τῶν Ἀδελφῶν, ἀρχεται τοῦ Κανόνος. Ψάλλονται δὲ οἱ μὲν Εἴρμοι ἀνά δύο, τὰ δὲ Τροπάρια εἰς ἰβ' καὶ αὐθις ἔσχατον καταβασίαι οἱ αὐτοὶ Εἴρμοι ὑπ' ἀμφοτέρων τῶν Χορῶν. Ποιεῖ δὲ τὴν ἑναρξίν τοῦ Κανόνος ἐξάπαντος ὁ Προεστὼς, καὶ αὐτὸ τὸ δεξιὸν τοῦ Χοροῦ μέρος, εἰ καὶ τὸ ἀριστερόν ἴσως λαγχάνῃ· ἀπὸ γὰρ ταύτης τῆς ἡμέρας γίνεται ἡ ἀρχὴ τοῦ μερισμοῦ τῆς τῶν δύο Χορῶν ἐνάρξεως. Ἐν ἐκάστη δὲ Ὡδῇ γίνεται παρὰ τοῦ Ἱερέως, ἔσωθεν τοῦ βήματος, Συναπτὴ μικρά, καὶ μετ' αὐτὴν ἐκφώνησις, ὡς σημειοῦται ἐν τοῖς ἐφεξῆς. Ὁ δὲ Ἱερεὺς θυμιᾷ, εἰς τὴν ἑναρξίν τοῦ Κανόνος, κατὰ τὴν τάξιν.

Ὁ Κανὼν, ποίημα Ἰω. τοῦ Δαμασκηνοῦ.

Ὡδὴ α'. Ἦχος α'. Ὁ Εἶρμός.

» **Α**ναστάσεως ἡμέρα, λαμπρυνθῶμεν Λαοί·
» Πάσχα Κυρίου, Πάσχα· ἐκ γὰρ θανά-
» τοῦ πρὸς ζωὴν, καὶ ἐκ γῆς πρὸς οὐρανόν,
» Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμᾶς διεδίδασεν, ἐπινίκιον
» ἔδοντας.

Τροπάρια.

Καθαρθῶμεν τὰς αἰσθήσεις, καὶ ὁψόμεθα,
τῷ ἀπροσίτῳ φωτὶ τῆς ἀναστάσεως, Χρι-
στὸν ἐξαστράπτοντα, καὶ Χαίρετε, φάσκοντα,
τρανῶς ἀκουσόμεθα, ἐπινίκιον ἄδοντες.

Οὐρανοὶ μὲν ἐπαξίως εὐφραινέσθωσαν, γῆ
δὲ ἀγαλλιάσθω, ἑορταζέτω δὲ κόσμος, ὁ-
ρατός τε ἅπας καὶ ἀόρατος· Χριστὸς γὰρ ἐγῆ-
γερται, εὐφροσύνη αἰώνιος.

Καταβασία. Ἀναστάσεως ἡμέρα.

Τὸ, Χριστὸς ἀνέστη, γ'. Τὸ, Ἀναστάς ὁ Ἰησοῦς,
ἅπαξ (ἅπερ λέγονται εἰς ὅλας τὰς Ὡδὰς).

Εἶτα, Συναπτὴ μικρά· μεθ' ἣν Ἐκφώνησις. Ὅτι
σὸν τὸ κράτος.

Ὡδὴ γ'. Ὁ Εἶρμός.

» **Δ**εῦτε πόμα πίνωμεν καινόν, οὐκ ἐκ πέ-
» τρας ἀγόνου τερατουργούμενον, ἀλλ'
» ἀφθαρσίας πηγὴν, ἐκ τάφου ὁμῶρῃσαντος
» Χριστοῦ, ἐν ᾧ στερεοῦμεθα.

Τροπάρια.

Νῦν πάντα πεπλήρωται φωτός, οὐρανός τε
καὶ γῆ, καὶ τὰ καταχθόνια· ἑορταζέτω
γούν πᾶσα κτίσις, τὴν Ἐγερσιν Χριστοῦ, ἐν
ᾧ ἑσπερέωται.

Χθὲς συνεθαπτόμην σοι Χριστέ, συνεγείρο-
μαι σήμερον ἀναστάντι σοι· συνεσταυρού-
μην σοι χθὲς· αὐτὸς με συνδόξασον Σωτὴρ, ἐν
τῇ βασιλείᾳ σου.

Καταβασία. Δεῦτε πόμα πίνωμεν.

Ἐκφώνησις. Ὅτι σὺ εἶ ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Ἠ Ἰπακοή. Ἦχος δ'.

Προλαβοῦσαι τὸν ὄρθρον αἱ περὶ Μαριὰμ,
καὶ εὐροῦσαι τὸν λίθον ἀποκυλισθέντα τοῦ
μνήματος, ἤκουον ἐκ τοῦ Ἀγγέλου· Τὸν ἐν φω-
τὶ αἰδῶ ὑπάρχοντα, μετὰ νεκρῶν τί ζητεῖτε ὡς
ἄνθρωπον; βλέπετε τὰ ἐντάφια σπάργαντα δ' ἀ-
μετε, καὶ τῷ κόσμῳ κηρύξατε, ὡς ἡγέρθη ὁ Κύ-
ριος, θανατώσας τὸν θάνατον· ὅτι ὑπάρχει Θεοῦ
Υἱός, τοῦ σώζοντος τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων.

Καὶ ἀνάγνωσις εἰς τὸν Θεολόγον.

Ὡδὴ δ'. Ὁ Εἶρμός.

» **Ε**πὶ τῆς θείας φυλακῆς, ὁ θεηγόρος Ἀβ-
» βακούμ, στήτω μεθ' ἡμῶν, καὶ δεικνύ-
» τω, φασεφόρον Ἀγγελον, διαπρυσίως λέγον-
» τα· Σήμερον σωτηρία τῷ κόσμῳ, ὅτι ἀνέστη
» Χριστὸς ὡς παντοδύναμος.

Αῤρσεν μὲν, ὡς διανοῖξαν τὴν παρθενεύου-
σαν νηδὺν, πέφηνε Χριστός· ὡς βρωτός δὲ
ἄμνός προσηγόρευται· ἄμωμος δὲ, ὡς ἄγευστος
κηλίδος, τὸ ἡμέτερον Πάσχα· καὶ ὡς Θεὸς ἀ-
ληθής, τέλειος λέλεκται.

Ως ἐνιαύσιος ἄμνός, ὁ εὐλογούμενος ἡμῖν,
στέφανος χρηστὸς ἐκουσίως, ὑπὲρ πάντων
τέθυται, Πάσχα τὸ καθαρτήριο· καὶ αὐθις ἐκ
τοῦ τάφου ὠραῖος, δικαιοσύνης ἡμῖν ἔλαμψεν
Ἥλιος.

Ο Θεοπάτωρ μὲν Δαυὶδ, πρὸ τῆς σκιάδους
κιβωτοῦ, ἤλατο σκιρτῶν· ὁ λαὸς δὲ τοῦ
Θεοῦ ὁ ἅγιος, τὴν τῶν συμβόλων ἔκφρασιν, ὁ-
ρῶντες, εὐφρανθῶμεν ἐνθέως, ὅτι ἀνέστη Χρι-
στὸς ὡς παντοδύναμος.

Καταβασία. Ἐπὶ τῆς θείας φυλακῆς.

Ἐκφώνησις. Ὅτι ἀγαθός.

Ὡδὴ ε'. Ὁ Εἶρμός.

» **Ο**ρθρίσωμεν ὄρθρου βαθέος, καὶ ἀντὶ μύ-
» ρου τὸν ὕμνον προσοίσομεν τῷ Δεσπότη
» καὶ Χριστὸν ὁψόμεθα, δικαιοσύνης ἥλιοι
» πᾶσι ζωὴν ἀνατέλλοντα.

Τροπάρια.

Τὴν ἄμετρόν σου εὐσπλαγχνίαν, οἱ ταῖς τοῦ Ἁδου σειραῖς, συνεχόμενοι δεδορκότες, πρὸς τὸ φῶς ἠπείγοντο, Χριστέ, ἀγαλλομένῳ ποδί, Πάσχα κροτοῦντες αἰώνιον.

Προσέλθωμεν λαμπαδηφόροι, τῷ προϊόντι Χριστῷ ἐκ τοῦ μνήματος, ὡς νυμφίῳ, καὶ συνεορτάσωμεν, ταῖς φιλεόρτοις τάξεσι, Πάσχα Θεοῦ τὸ σωτήριον.

Καταδασία. Ὁρθρίσωμεν ὄρθρου.

Ἐκφώνησις. Ὅτι ἡγίασται.

Ὡδὴ ς'. Ὁ Εἰρμός.

» **Κ**ατῆλθες ἐν τοῖς κατωτάτοις τῆς γῆς,
» καὶ συνέτριψας μοχλοὺς αἰωνίους, κα-
» τόχους πεπεδημένων Χριστέ, καὶ τριήμερος,
» ὡς ἐκ κήτους Ἰωνᾶς, ἐξανέστης τοῦ τάφου.

Τροπάρια.

Φυλάξας τὰ σήμαντρα σῶα Χριστέ, ἐξη-
γέρθῃς τοῦ τάφου, ὁ τὰς κλεῖς τῆς Παρ-
θένου μὴ λυμηνάμενος ἐν τῷ τόκῳ σου, καὶ ἀ-
νέωξας ἡμῖν, Παραδείσου τὰς πύλας.

Σωτέρ μου, τὸ ζῶν με καὶ ἄθυτον, ἱερεῖον,
ὥς Θεός, σεαυτὸν ἐκουσίως, προσαγαγὼν
τῷ Πατρὶ συνανέστησας, παγγενῇ τὸν Ἀδὰμ,
ἀναστὰς ἐκ τοῦ τάφου.

Καταδασία. Κατῆλθες ἐν τοῖς κατωτάτοις.

Ἐκφώνησις. Σὺ γὰρ εἶ ὁ Βασιλεὺς.

Κοντάκιον Ἦχος πλ. β'.

Εἰ καὶ ἐν τάφῳ κατῆλθες ἀθάνατε, ἀλλὰ
τοῦ Ἁδου καθεῖλες τὴν δύναμιν· καὶ ἀ-
νέστης ὡς νικητής, Χριστέ ὁ Θεός, γυναιξὶ
μυροφόροις φθεγξάμενος, Χαίρετε, καὶ τοῖς
σοῖς Ἀποστόλοις εἰρήνην δωρούμενος, ὁ τοῖς
πεσοῦσι παρέχων ἀνάστασιν.

Ὁ Οἶκος.

Τὸν πρὸ ἡλίου Ἥλιον, δύναντα ποτὲ ἐν
τάφῳ, προέφθασαν πρὸς ὄρθρον, ἐκζητοῦ-
σαι ὡς ἡμέραν, Μυροφόροι κόραι, καὶ πρὸς ἀλ-
λήλας ἐδόων· Ὡ φίλαι, δεῦτε τοῖς ἀρώμασιν
ὑπαλείψωμεν. Σῶμα ζωηφόρον καὶ τεθαμμένον·
Σάρκα ἀνιστῶσαν τὸν παραπεσόντα Ἀδὰμ, κεί-
μενον ἐν τῷ μνήματι· ἄγωμεν, σπεύσωμεν, ὡς
περ οἱ Μάγοι, καὶ προσκυνήσωμεν, καὶ προσκο-
μίσωμεν τὰ μύρα ὡς δῶρα, τῷ μὴ ἐν σπαργά-

νοις, ἀλλ' ἐν σινδόνι ἐνείλημένῳ· καὶ κλαύσω-
μεν, καὶ κράξωμεν· Ὡ Δέσποτα, ἐξεγέρθητι, ὁ
τοῖς πεσοῦσι παρέχων ἀνάστασιν.

Συναξάριον τοῦ Μηναίου, εἴτα τὸ παρόν.

Τῇ ἀγία καὶ μεγάλη Κυριακῇ τοῦ Πάσχα,
αὐτὴν τὴν ζωηφόρον Ἀνάστασιν εορτάζομεν
τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰη-
σοῦ Χριστοῦ.

Στίχοι.

Χριστὸς κατελθὼν πρὸς πάλιν Ἁδου μόνος,
Λαβὼν ἀνῆλθε πολλὰ τῆς νίκης σκυλα.

Τὴν παροῦσαν Ἑορτὴν προσαγορεύομεν Πάσχα, ὅπερ, τῇ
Ἑβραίων διαλέκτῳ, Διάβασις ἐρμηνεύεται· αὕτη γὰρ ἐστὶν
ἡ ἡμέρα, καθ' ἣν ὁ Θεὸς ἀρχῆθεν τὸν κόσμον ἐκ τοῦ μὴ ὄντος
παρήγαγε. Κατ' αὐτὴν τὴν ἡμέραν καὶ τὸν Ἰσραηλίτην λαόν,
τῆς Ἑρυθρᾶς διαβιάσας, ἐκ τῶν τοῦ Φαραὼ ἀφαρπάζει χει-
ρῶν ἐν ταύτῃ πάλιν ἐξ οὐρανοῦ καταβάς, τῇ μήτρᾳ τῆς Παρ-
θένου ἐνέγκῃ· καὶ νῦν τὸ ἀνθρώπινον σύμπαν τῶν τοῦ Ἁδου
ἀρπάσας πυθμένων, εἰς οὐρανοὺς ἀνεβίβασε καὶ πρὸς τὸ ἀρ-
χαῖον ἀξίωμα ἤγαγε τῆς ἀφθαρσίας. Πλὴν καταβάς εἰς Ἀδὴν,
οὐ πάντα ἀνέστησεν, ἀλλ' ὅσοι πιστεῦσαι αὐτῷ ἠρετίσαντο·
τὰς δὲ ψυχὰς τῶν ἀπ' αἰῶνος Ἀγίων, βιαίως κρατούμενας
παρὰ τοῦ Ἁδου, ἡλευθέρωσε, καὶ πᾶσι δέδωκε πρὸς οὐρανοὺς
ἀνιέναι. Διὰ τοῦτο, γεγηθότες ὑπερφυῶς, μετὰ λαμπρότητος
τὴν ἀνάστασιν εορτάζομεν, τὴν χαρὰν εἰκονίζοντες, ἣν ἡ φύσις
ἡμῶν διὰ σπλάγχνα ἐλέους Θεοῦ ἐπλούτισεν. Ὡσαύτως δὲ, καὶ
τὴν τῆς ἔχθρας κατάλυσιν, καὶ τὴν μετὰ Θεοῦ καὶ αὐτῶν τῶν
Ἀγγέλων ἔνωσιν, ἀποδεικνύντες, τὸν συνῆθη διαπραττόμεθα
Ἀσπασμόν.

Ἡ δὲ τοῦ Κυρίου Ἀνάστασις γέγονεν οὕτω· τῶν στρατιω-
τῶν φυλασσόντων τὸν τάφον, περὶ μέσον νυκτός, σεισμὸς γίνε-
ται· κατελθὼν γὰρ Ἀγγελος, τὸν λίθον τῆς τοῦ μνημείου θύ-
ρας, ἀφίστησιν. Ἀναθεωροῦντες τοίνυν οἱ φύλακες φεύγουσι καὶ
πάροδος ἐντεῦθεν ταῖς Γυναιξὶ γίνεται, περὶ τὸ τοῦ Σαββάτου
ὄψε, οἶονεῖ περὶ τὸ μέσον τοῦ Σαββάτου νυκτός. Καὶ πρῶτον
μὲν ἡ ἀνάστασις τῇ τοῦ Θεοῦ Μητρὶ γνώριμος γίνεται, ἀπ' ἐ-
ναντίας καθήμενῃ τοῦ τάφου, ὡς φησὶν ὁ Ματθαῖος, σὺν τῇ Μα-
γδαληνῇ. Ἀλλ' ἵνα μὴ ἡ ἀνάστασις ἀμφιβάλλοιτο, διὰ τὴν πρὸς
τὴν Μητέρα οἰκείωσιν, οἱ Εὐαγγελισταὶ φασί. Πρῶτον φαίνε-
ται τῇ Μαγδαληνῇ Μαρίᾳ. Αὕτη καὶ τὸν ἐν τῷ λίθῳ Ἀγγε-
λον εἶδε, καὶ παρακύψασα πάλιν, τοὺς ἔνδον ὄρα· οἱ δὲ καὶ τὴν
τοῦ Κυρίου ἀνάστασιν καταγγέλλουσιν. Ἠγέρθη γὰρ, φασίν,
οὐκ ἔστιν ὧδε, ἵδε ὁ τόπος, ὅπου ἔθηκαν αὐτόν. Τρέχει οὖν,
ταῦτα ἀκούσασα, καὶ πρὸς τοὺς διαπύρους τῶν μαθητῶν, Πέ-
τρον καὶ Ἰωάννην, ἔρχεται, καὶ τὴν Ἀνάστασιν τούτοις εὐαγ-
γελίζεται. Ὑποστρεφούσης δὲ ταύτης μετὰ τῆς Μαρίας, ὑπὴν-
τησεν αὐταῖς ὁ Χριστὸς λέγων «Χαίρετε» ἔδει γὰρ τὸ φύλον,
τὸ πρῶτον ἀκούσαν «Ἐν λύπαις τέξη τέκνα» αὐτὸ τοῦτο πρῶ-
τον καὶ τὴν χαρὰν ἐνωτίσασθαι. Αἱ δὲ, τῷ πόνῳ νικώμεναι,
προσέρχονται, καὶ τῶν ἀχράντων αὐτοῦ ποδῶν ἄπτονται, ἀ-
κριβέστερον γινῶναι βουλόμεναι. Οἱ δὲ Ἀπόστολοι πρὸς τὸν
τάφον γίνονται· καὶ ὁ μὲν Πέτρος, παρακύψας μόνον περὶ τὸ

μνημεῖον, ἀπῆλθεν· ὁ δὲ Ἰωάννης, ἔνδον γίνεται, καὶ περιεργότερον βλέπει, τῆς τε σινδόνης ἄπτεται, καὶ τοῦ σιδαρίου (*).

Πάλιν δὲ ἡ Μαγδαληνὴ περὶ ὄρθρον ἦκει μεθ' ἐτέρων γυναικῶν, τὰ ὁραθέντα πιστώσασθαι ἀκριβέστερον. Περὶ δὲ ἔξω ἐστῶσα, ὠδύρετο· ἔνδον δὲ τοῦ τάφου παρακύψασα, ὁρᾷ δύο ἀγγέλους, ἀστράπτοντας τῇ λαμπρότητι, καὶ ὡς περ ἐπιτιμῶντας αὐτῇ, καὶ λέγοντας· «Γύναι, τί κλαίεις, τίνα ζητεῖς; Ἰησοῦν ζητεῖτε τὸν Ναζαρενὸν, τὸν ἐσταυρωμένον; ἡγέρθη, οὐκ ἔστιν ὧδε». Καὶ εὐθέως ἀνέστησαν ἔμποδοι, ἰδόντες τὸν Κύριον. Διὸ ἐκείνη στραφεῖσα ὀπίσθεν βλέπει τὸν Χριστὸν ἐστῶτα· κηρυκτὸν δὲ εἶναι αὐτὸν οἰκτιθεῖσα (ὅτι ἐν τῇ κήπῳ τὸ μνημα ἦν), λέγει αὐτῷ· «Κύριε, εἰ σὺ ἐβάστασας αὐτόν, εἰπέ μοι ποῦ ἔθηκες αὐτόν; καὶ γὰρ αὐτόν ἀρῶ». Αὐτὸς δὲ πρὸς τοὺς Ἀγγέλους νευσάσης, ὁ Σωτὴρ «Μαρία» καὶ πρὸς τὴν Μαγδαληνὴν. Ἡ δὲ, τῆς γλυκείας καὶ συνήθους τοῦ Χριστοῦ αἰσθημένη φωνῆς, ἄφασθαι αὐτοῦ ἤθελεν· ὁ δὲ λέγει· «Μὴ μου ἄπτου· οὐπω γὰρ ἀναβέβηκα πρὸς τὸν Πατέρα μου, καθὼς αὐτὴ λογίζῃ, ἔτι ἄνθρωπὸν με εἶναι ὑπολαμβάνουσα· πορεύου δὲ πρὸς τοὺς ἀδελφούς μου, καὶ εἰπὲ αὐτοῖς, ὅσα τε εἶδες καὶ ἤκουσας»· καὶ τοῦτο μὲν ἡ Μαγδαληνὴ πράσσει. Ἐπιφωσκούσης δὲ πάλιν ἡμέρας, περὶ τὸν τάφον σὺν ταῖς λοιπαῖς γίνεται. Αἱ δὲ περὶ Ἰωάννην καὶ Σαλώμην, ἀνατείλαντος τοῦ ἡλίου, ἦλθον· καὶ ἀπλῶς εἰπεῖν, ἐν διαφόροις ἡ περὶ τὸν τάφον τῶν γυναικῶν ἔλευσις γέγονεν, ἐν αἷς ἦν καὶ ἡ Θεοτόκος· αὕτη γὰρ ἐστίν, ἣν Ἰωσὴφ λέγει Μαρίαν τὸ Εὐαγγέλιον· τοῦ Ἰωσήφ, δὲ ἦν υἱὸς οὗτος ὁ Ἰωσὴφ. Ἐν ἀδήλῳ μέντοι ἐστίν, ὅποια ὥρα ἀνέστη ὁ Κύριος· τινὲς μὲν γὰρ ἐν πρώτῃ ἀλεκτρυόνων ὥδῃ λέγουσιν· ἄλλοι δὲ ὅτε ὁ σεισμός γέγονε· καὶ διαφόρως ἕτεροι.

Τούτων δὲ οὕτω γεγεννημένων, ἰδοὺ τινες τῶν ἀπὸ τῆς κουστωδίας ἐλθόντες, ἀπήγγειλαν τοῖς Ἀρχιερεῦσι τὰ διαπεπραγμένα· οἱ δὲ, ἀργυρίους τούτους δεξιωσάμενοι, πείθουσιν ἀνειπεῖν, ὡς οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ, νυκτὸς ἐλθόντες, ἔκλεψαν αὐτόν. Κατὰ δὲ τὴν ἐσπέραν τῆς παρούσης ἡμέρας, τῶν Μαθητῶν εἰς ἐν ἡθροισμένων διὰ τὸν Ἰουδαϊκὸν φόβον, καὶ τῶν θυρῶν ἀσφακῶς κεκλεισμένων, εἰσεῖσι πρὸς αὐτοὺς ὁ Χριστός· ὅτι ἐν ἀφάρτῳ ἦν σῶματι· καὶ τὴν Εἰρήνην, τὸ σύνθημα, τούτοις εὐαγγελίζεται. Οἱ δὲ τοῦτον ἰδόντες, ὑπερβαλλόντως ἐχάρησαν· καὶ διὰ τοῦ ἐμφυσήματος, τελεώτερον τὴν τοῦ παναγίου Πνεύματος ἐνέργειαν δέχονται.

Πῶς δὲ τριήμερος ἡ τοῦ Κυρίου ἀνάστασις, γίνωσκε οὕτως. Ἡ ἐσπέρα τῆς Πέμπτης καὶ ἡ ἡμέρα τῆς Παρασκευῆς (οὕτω γὰρ τὸ νυχθήμερον οἱ Ἑβραῖοι μετροῦσιν), ἡμέρα μία. Τῆς Παρασκευῆς πάλιν ἡ νύξ καὶ τὸ Σάββατον ὅλον, ἕτερον νυχθήμερον· ἰδοὺ ἡμέρα δευτέρα. Ἐτερον νυχθήμερον πάλιν ἡ τοῦ Σαββάτου νύξ, καὶ ἡ τῆς Κυριακῆς ἡμέρα (ἀπὸ μέρους γὰρ τῆς ἀρχῆς τὸ ὅλον καταλαμβάνεται), ἄλλο νυχθήμερον· ἰδοὺ καὶ ἡμέρα τρίτη. Ἡ καὶ οὕτω. Τρίτῃ ὥρᾳ τῆς Παρασκευῆς ἐσταύρωται ὁ Χριστός· εἶτα ἀπὸ ἑκτῆς ὥρας ἕως ἐνάτης σκότος ἐγένετο· τοῦτο νύκτα νόησον· ἰδοὺ ἀπὸ τρίτης ἕως ἐνάτης ἐν νυχθήμερον. Εἶτα πάλιν μετὰ τὸ σκότος, ἡμέρα, καὶ ἡ νύξ τῆς Παρασκευῆς· ἰδοὺ δύο νυχθήμερα. Ἡ ἡμέρα τοῦ Σαββάτου, καὶ ἡ νύξ αὐτοῦ πάλιν, ἰδοὺ τρία νυχθήμερα. Εἰ δὲ εἰς τὴν τρίτην ἐπογγειλάμενος εὐεργετησάτω ἡμᾶς ὁ Σωτὴρ, συντομώτερον διεπράττει τὴν εὐεργεσίαν.

(*) Τοῦτο, ὡς ἐκ τῆς ἱστορίας τοῦ κατὰ Λουκᾶν Εὐαγγελίου (κ'. 12), ἀλλ' ὅρα τὴν ἀκριβεστέραν περὶ τούτου ἱστορίαν εἰς τὸν Ἰωάν. (κ'. 3, 8).

Αὐτῷ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Καὶ εὐθύς, Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι γ'. Ἀναστὰς ὁ Ἰησοῦς ἀπὸ τοῦ τάφου γ'. Εἶτα τὰς λοιπὰς Ὡδὰς τοῦ Κανόνος.

Ὡδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

Ὁ Παῖδας ἐκ καμίνου ῥυσάμενος, γενόμενος ἄνθρωπος, πάσχει ὡς θνητὸς, καὶ διὰ πάθους τὸ θνητὸν, ἀφθαρσίας ἐνδύει εὐπρέπειαν, ὁ μόνος εὐλογητὸς τῶν Πατέρων, Θεὸς καὶ ὑπερένδοξος.

Τροπάρια.

Γυναῖκες μετὰ μύρων θεόφρονες ὀπίσω σου ἔδραμον· ὃν δὲ ὡς θνητὸν, μετὰ δακρύων ἐζήτησαν προσεκύνησαν, χαίρουσαι ζῶντα Θεόν, καὶ Πάσχα τὸ μυστικόν, σοῖς Χριστέ Μαθηταῖς εὐηγγελίσαντο.

Ἡ ἀνάτου ἐορτάζομεν νέκρωσιν, Ἀδου τὴν καθαίρεσιν, ἄλλης βιοτῆς, τῆς αἰωνίου ἀπαρχῆς, καὶ σκιρτῶντες ὑμνοῦμεν τὸν αἷτιον, τὸν μόνον εὐλογητὸν τῶν Πατέρων, Θεὸν καὶ ὑπερένδοξον.

Ὡς ὄντως ἱερὰ καὶ πανέορτος, αὕτη, ἡ σωτήριος, νύξ καὶ φωταυγῆς, τῆς λαμπροφύρου ἡμέρας, τῆς ἐγέρσεως οὕσα προάγγελος, ἐν ἣ τὸ ἄχρονον φῶς, ἐκ τάφου σωματικῶς, πᾶσιν ἐπέλαμψεν.

Καταδασία. Ὁ Παῖδας ἐκ καμίνου.

Ἐκφώνησις. Εἴη τὸ κράτος.

Ὡδὴ η'. Ὁ Εἰρμός.

Αὕτη ἡ κλητὴ καὶ ἁγία ἡμέρα, ἡ μία τῶν Σαββάτων, ἡ βασιλὶς καὶ κυρία, ἐορτῶν ἐορτῇ, καὶ πανηγυρίς ἐστὶ πανηγύρεων, ἐν ἣ εὐλογοῦμεν Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τροπάρια.

Δεῦτε τοῦ καινοῦ τῆς ἀμπέλου γεννήματος, τῆς θείας εὐφροσύνης, ἐν τῇ εὐσήμερᾳ τῆς ἐγέρσεως, βασιλείας τε Χριστοῦ κοινωνήσωμεν, ὑμνοῦντες αὐτόν, ὡς Θεὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἀρον κύκλω τοὺς ὀφθαλμούς σου Σιών, καὶ ἰδε· ἰδοὺ γὰρ ἦκασί σοι, θεοφεγγεῖς ὡς φωστῆρες, ἐκ δυσμῶν, καὶ βορρᾶ, καὶ θαλάσσης, καὶ ἐφ' ὧς τὰ τέκνα σου, ἐν σοὶ εὐλογοῦντα, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Πάτερ παντοκράτορ, καὶ λόγε, καὶ Πνεῦμα, τρισὶν ἐνιζομένη, ἐν ὑποστάσεσι φύσις, ὑπερούσιε καὶ ὑπέρθεε, εἰς σέ βεβαπτίσμεθα, καὶ σέ εὐλογοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Καταδασία. Αὕτη ἡ κλητή.

Ἐκφώνησις. Ὅτι ἡυλόγηται.

Ὡδὴ θ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Φ**ωτίζου, φωτίζου, ἡ νέα Ἱερουσαλήμ· ἡ
» γὰρ δόξα Κυρίου, ἐπὶ σέ ἀνέτειλε. Χό
» ρευε νῦν, καὶ ἀγάλλου Σιών· σὺ δὲ ἀγνή,
» τέρπου Θεοτόκε, ἐν τῇ ἐγέρσει τοῦ τόκου σου.

Τροπάρια.

Ωθείας! ὦ φίλης! ὦ γλυκυτάτης σου φωνῆς, μεθ' ἡμῶν ἀψευδῶς γὰρ, ἐπηγγείλω ἔσεσθαι, μέχρι τερμάτων αἰῶνος, Χριστέ· ἦν οἱ πιστοὶ ἀγκυραν ἐλπίδος, κατέχοντες, ἀγαλλόμεθα.

Ω Πάσχα τὸ μέγα, καὶ ιερώτατον Χριστέ· ὦ σοφία, καὶ λόγε, τοῦ Θεοῦ καὶ δυνάμις· δίδου ἡμῖν ἐκτυπώτερον, σοῦ μετασχεῖν, ἐν τῇ ἀνεσπέρῳ, ἡμέρᾳ τῆς βασιλείας σου.

Καταδασία. Φωτίζου, φωτίζου.

Ἐκφώνησις. Ὅτι σέ αἰνοῦσι.

Ἐξαποστειλάριον αὐτόμελον. Ἦχος β'.

Σαρκὶ ὑπνώσας ὡς θνητὸς ὁ Βασιλεὺς καὶ Κύριος, τριήμερος ἐξανέστης, Ἀδάμ ἐγείρας ἐκ φθορᾶς, καὶ καταργήσας θάνατον. Πάσχα τῆς ἀφθαρσίας τοῦ κόσμου σωτήριον.

Ἐκ γ'.

Εἰς τοὺς Αἶνους, ἱστώμεν **Στίχ. η'.** καὶ ψάλλομεν **Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα τῆς Ὀκτωήχου δ'.** καὶ τοῦ **Πάσχα δ'.**

Τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος α'. ἀρχόμεθα δὲ ἀπὸ τοῦ **Στίχ.** Αἰνεῖτε αὐτὸν ἐπὶ ταῖς δυναστείαις αὐτοῦ.

Υμνοῦμέν σου Χριστέ, τὸ σωτήριον Πάθος, καὶ δοξάζομέν σου τὴν Ἀνάστασιν.

Ο Σταυρὸν ὑπομείνας, καὶ τὸν θάνατον καταργήσας, καὶ ἀναστὰς, ἐκ τῶν νεκρῶν, εἰρήνευσον ἡμῶν τὴν ζωὴν, Κύριε, ὡς μόνος παντοδύναμος.

Ο τὸν Ἀἰδὴν σκυλεύσας, καὶ τὸν ἄνθρωπον ἀναστήσας, τῇ ἀναστάσει σου, Χριστέ, ἀξιώσον ἡμᾶς, ἐν καθαρᾷ καρδίᾳ, ὑμνεῖν καὶ δοξάζειν σε.

Τὴν θεοπρεπῇ σου συγκατάθεσιν δοξάζοντες, ὑμνοῦμέν σε Χριστέ. Ἐτέχθης ἐκ Παρθένου, καὶ ἀχώριστος ὑπῆρχες τῷ Πατρί. Ἐπαθες ὡς ἄνθρωπος, καὶ ἐκουσίως ὑπέμεινας σταυρόν. Ἀνέστης ἐκ τοῦ τάφου, ὡς ἐκ παστάδος προελθὼν, ἵνα σώσης τὸν κόσμον. Κύριε, δόξα σοι.

Εἶτα τὰ Στιχηρὰ τοῦ Πάσχα μετὰ τῶν Στίχων αὐτῶν. Ἦχος πλ. α'.

Στίχ. Ἀναστήτω ὁ Θεός.

Πάσχα ἱερὸν ἡμῖν σήμερον ἀναδέδεικται· Πάσχα καινὸν, Ἅγιον· Πάσχα μυστικόν· Πάσχα πανσεβάσμιον· Πάσχα Χριστὸς ὁ λυτρωτής· Πάσχα ἄμωμον· Πάσχα μέγα· Πάσχα τῶν πιστῶν· Πάσχα, τὸ πύλας ἡμῖν τοῦ Παραδείσου ἀνοῖξαν· Πάσχα, πάντας ἀγιάζον πιστούς.

Στίχ. Ὡς ἐκλείπει καπνός.

Δεῦτε ἀπὸ θεᾶς Γυναῖκες εὐαγγελίστριαι, καὶ τῇ Σιών εἶπατε· Δέχου παρ' ἡμῶν χαρὰς εὐαγγέλια, τῆς Ἀναστάσεως Χριστοῦ τέρπου, χόρευε, καὶ ἀγάλλου Ἱερουσαλήμ, τὸν Βασιλέα Χριστὸν, θεασαμένη ἐκ τοῦ μνήματος, ὡς νυμφίον προερχόμενον.

Στίχ. Οὕτως ἀπολοῦνται οἱ ἁμαρτωλοί.

Αἱ Μυροφόροι γυναῖκες, ὀρθρου βαθέος, ἐπιστᾶσαι πρὸς τὸ μνῆμα τοῦ Ζωοδότου, εὖρον Ἀγγελον, ἐπὶ τὸν λίθον κατήμενον, καὶ αὐτὸς προσφεγζάμενος, αὐταῖς οὕτως ἔλεγε· Τί ζητεῖτε τὸν ζῶντα μετὰ τῶν νεκρῶν; τί θρηνεῖτε τὸν ἀφθαρτον ὡς ἐν φθορᾷ; ἀπελθοῦσαι κηρύξατε, τοῖς αὐτοῦ Μαθηταῖς.

Στίχ. Αὕτη ἡ ἡμέρα, ἣν ἐποίησεν.

Πάσχα τὸ τερπνόν· Πάσχα Κυρίου, Πάσχα· Πάσχα πανσεβάσμιον ἡμῖν ἀνέτειλε· Πάσχα, ἐν χαρᾷ ἀλλήλους περιπτυσζόμεθα· ὦ Πάσχα λύτρον λύπης· καὶ γὰρ ἐκ τάφου σήμερον, ὡς περ ἐκ παστοῦ, ἐκλάμφας Χριστὸς τὰ Γύναια χαρὰς ἐπλησε λέγων· Κηρύξατε Ἀποστόλοις.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος ὁ αὐτός.

Αναστάσεως ἡμέρα, καὶ λαμπρυνθῶμεν τῇ πανηγύρει, καὶ ἀλλήλους περιπτυσζόμεθα. Εἰπώμεν ἀδελφοί, καὶ τοῖς μισοῦσιν ἡμᾶς· Συγχωρήσωμεν πάντα τῇ Ἀναστάσει, καὶ οὕτω βοή-

σωμεν· Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, θανάτῳ θάνατον πατήσας, καὶ τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι ζῶν χαρισάμενος.

Εἶτα, τὸ Χριστὸς ἀνέστη, ἐκ τρίτου, καὶ ψάλλομεν τοῦτο πολλάκις, ἄχρις ἂν ἀσπάσωνται οἱ Ἀδελφοὶ ἀλλήλους· ὁ δὲ Ἀσπασμὸς γίνεται οὕτω.

Λαμβάνει ὁ Ἱερεὺς τὸ ἅγιον Εὐαγγέλιον, καὶ ἵσταται πρὸ τῶν θυρῶν τοῦ ἁγίου Βήματος· ὁ δὲ Καθηγούμενος ἐλθὼν, καὶ ἀσπασάμενος τὸ ἅγιον Εὐαγγέλιον, καὶ τὸν Ἱερέα, λαμβάνει αὐτὸ ἐκ τῶν χειρῶν αὐτοῦ, καὶ ἵσταται ἐκ δεξιῶν τοῦ Ἱερέως. Εἶτα οἱ Ἀδελφοὶ πάντες, κατὰ τὴν τάξιν αὐτῶν, ἀσπάζονται πρῶτον τὸ ἅγιον Εὐαγγέλιον, εἶτα τὸν Ἱερέα, καὶ τὸν Καθηγούμενον, καὶ ἵστανται κάκεινοι ἔνθα ἂν τύχωσι, καὶ ἀσπάζονται ἀλλήλους.

Μετὰ γοῦν τὸν Ἀσπασμὸν, ἀναγινώσκεται ὁ κατηχητικὸς λόγος τοῦ Χρυσοστόμου, παρὰ τοῦ Ἡγουμένου, ἢ τοῦ Ἐκκλησιάρχου· ἵστανται δὲ οἱ Ἀδελφοὶ ἅπαντες, καὶ ἐπακροῶνται τῆς ἀναγνώσεως.

Τοῦ ἐν ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως, τοῦ Χρυσοστόμου, Λόγος κατηχητικὸς εἰς τὴν ἁγίαν καὶ λαμπροφόρον ἡμέραν τῆς ἐνδόξου καὶ σωτηριώδους Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν Ἀναστάσεως.

Εὐλόγησον Δέσποτα.

Εἴτις εὐσεβὴς καὶ φιλόθεος, ἀπολαυέτω τῆς ἑκαλῆς ταύτης καὶ λαμπρᾶς πανηγύρεως. Εἴ τις δοῦλος εὐγνώμων, εἰσελθέτω χαίρων εἰς τὴν χαρὰν τοῦ Κυρίου αὐτοῦ. Εἴ τις ἔκαμε νηστεύων, ἀπολαυέτω νῦν τὸ δηνάριον. Εἴ τις ἀπὸ τῆς πρώτης ὥρας εἰργάσατο, δεχέσθω σήμερον τὸ δίκαιον ὄφλημα. Εἴ τις μετὰ τὴν τρίτην ἤλθεν, εὐχαρίστως ἐορτάσάτω. Εἴ τις μετὰ τὴν ἑκτὴν ἔφθασε, μηδὲν ἀμφιβαλλέτω· καὶ γὰρ οὐδὲν ζημιούται. Εἴ τις ὑστέρησεν εἰς τὴν ἐνάτην, προσελθέτω, μηδὲν ἐνδοιάζων. Εἴ τις εἰς μόνην ἔφθασε τὴν ἐνδεκάτην, μὴ φοβηθῇ τὴν βραδύτητα· φιλότιμος γὰρ ὢν ὁ Δεσπότης, δέχεται τὸν ἔσχατον, καθάπερ καὶ τὸν πρῶτον. Ἀναπαύει τὸν τῆς ἐνδεκάτης, ὡς τὸν ἐργασάμενον ἀπὸ τῆς πρώτης. Καὶ τὸν ὑστερον ἔλεει, καὶ τὴν πρῶτον θεραπεύει. Κάκεινῳ δίδωσι, καὶ τούτῳ χαρίζεται. Καὶ τὰ ἔργα δέχεται, καὶ τὴν γνώμην ἀσπάζεται. Καὶ τὴν πρᾶξιν τιμᾷ, καὶ τὴν πρόθεσιν ἐπαινεῖ. Οὐκοῦν εἰσέλθετε πάντες εἰς τὴν χαρὰν τοῦ Κυρίου ἡμῶν· καὶ πρῶτοι καὶ δεῦτεροι,

τὸν μισθὸν ἀπολαύετε. Πλούσιοι καὶ πένητες, μετ' ἀλλήλων χορεύσατε. Ἐγκρατεῖς καὶ ῥάθυμοι, τὴν ἡμέραν τιμήσατε. Νηστεύσαντες καὶ μὴ νηστεύσαντες, εὐφράνθητε σήμερον. Ἡ τράπεζα γέμει, τρυφήσατε πάντες. Ὁ μόσχος πολὺς, μηδεὶς ἐξέλθῃ πεινῶν. Πάντες ἀπολαύετε τοῦ συμποσίου τῆς πίστεως. Πάντες ἀπολαύσατε τοῦ πλούτου τῆς χρηστότητος. Μηδεὶς θρηνεῖτω πενίαν· ἐφάνη γὰρ ἡ κοινὴ βασιλεία. Μηδεὶς ὀδυρέσθω πταίσματα· συγγνώμη γὰρ ἐκ τοῦ τάφου ἀνέτειλε. Μηδεὶς φοβείσθω θάνατον· ἡ λευθέρωσε γὰρ ἡμᾶς τοῦ Σωτῆρος ὁ θάνατος. Ἐσθεςεν αὐτὸν, ὑπ' αὐτοῦ κατεχόμενος. Ἐσχύλευσε τὸν Ἀδὴν, ὁ κατελθὼν εἰς τὸν Ἀδὴν. Ἐπικράνεν αὐτὸν, γευσάμενον τῆς σαρκὸς αὐτοῦ· καὶ τοῦτο προλαβὼν Ἡσαΐας, ἐδόκησεν. Ὁ Ἀδὴς, φησὶν, ἐπικράνθη, συναντήσας σοι κάτω. Ἐπικράνθη, καὶ γὰρ κατηργήθη. Ἐπικράνθη, καὶ γὰρ ἐνεπαίχθη. Ἐπικράνθη, καὶ γὰρ ἐνεκρώθη. Ἐπικράνθη, καὶ γὰρ καθηρέθη. Ἐπικράνθη, καὶ γὰρ ἐδεσμεύθη. Ἐλαβε σῶμα, καὶ Θεῶ περιέτυχεν. Ἐλαβε γῆν, καὶ συνήντησεν οὐρανῷ. Ἐλαβεν, ὅπερ ἔβλεπε, καὶ πέπτωκεν, ὅθεν οὐκ ἔβλεπε. Ποῦ σου, θάνατε, τὸ κέντρον; ποῦ σου, Ἀδὴ, τὸ νῆκος; Ἀνέστη Χριστὸς, καὶ σὺ καταδέβλησαι. Ἀνέστη Χριστὸς, καὶ πεπτῶκαςι δαίμονες. Ἀνέστη Χριστὸς, καὶ χαίρουσιν Ἄγγελοι. Ἀνέστη Χριστὸς, καὶ ζωὴ πολιτεύεται. Ἀνέστη Χριστὸς, καὶ νεκρὸς οὐδεὶς ἐπὶ μνήματος. Χριστὸς γὰρ ἐγερθεὶς ἐκ νεκρῶν, ἀπαρχὴ τῶν κεκοιμημένων ἐγένετο. Αὐτῷ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Εἶτα ψάλλομεν τὸ Τροπάριον τοῦ Ἀγίου

Ἦχος πλ. δ'.

Η τοῦ στόματός σου, καθάπερ πυρσὸς ἐκλάμψασα χάρις, τὴν οἰκουμένην ἐφώτισεν, ἀφιλαργυρίας τῷ κόσμῳ θησαυροὺς ἐναπέθετο, τὸ ὕψος ἡμῖν τῆς ταπεινοφροσύνης ὑπέδειξεν. Ἀλλὰ σοῖς λόγοις παιδεύων, Πάτερ Ἰωάννη Χρυσόστομε, πρέσβευε τῷ Λόγῳ Χριστῷ τῷ Θεῷ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἐκτενὴς παρὰ τοῦ Ἱερέως, καὶ Ἀπόλυσις.

Περὶ τῆς Ἑορτῆς τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, εἰ τύχοι τῇ ἁγίᾳ καὶ μεγάλῃ Κυριακῇ τοῦ Πάσχα.

Κεφάλαιον μδ'.

Χρὴ εἰδέναι ὅτι, εἰ τύχοι ὁ Εὐαγγελισμὸς τῇ ἁγίᾳ καὶ μεγάλῃ Κυριακῇ τοῦ Πάσχα, Ἐσπέρας τῷ μεγάλῳ Σαβ-

βάτω, εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχ. ι'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα γ'. Ἦχος α'. καὶ τοῦ μεγάλου Σαββάτου τὰ γ'. Ἦχος πλ. δ'. Σήμερον ὁ Ἄδης στένων βοᾷ· καὶ τῆς Ἑορτῆς Ἰδιόμελα τοὺς δ'. Δόξα, Ἦχος πλ. β'. Τὴν σήμερον μυστικῶς ὁ μέγας Μωϋσῆς. Καὶ νῦν. Ἦχος ὁ αὐτός. Ἀπεστάλη ἐξ οὐρανοῦ Γαβριήλ ὁ Ἀρχάγγελος. Εἰσοδος μετὰ τοῦ Εὐαγγελίου· τὸ, Φῶς ἰλαρόν. Προκείμενον δὲ οὐ λέγεται, ἀλλ' εὐθὺς ὁ Ἱερεύς· Σοφία· καὶ ἀναγινώσκεται τὸ πρῶτον Ἀνάγνωσμα τῆς ἡμέρας, τὸ, Ἐν ἀρχῇ ἐποίησεν ὁ Θεὸς τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν· εἶτα τὰ ε'. Ἀναγνώσματα τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, καὶ τὰ ἐπίλοιπα Ἀναγνώσματα τοῦ Πάσχα, κατὰ τὴν τάξιν αὐτῶν, καὶ ἐφεξῆς ἡ Λειτουργία τοῦ μεγάλου Βασιλείου.

Εἰς τὴν παννυχίδα τοῦ μεγάλου Σαββάτου, ὁ Κανὼν τῆς Ἑορτῆς μετὰ τῶν Εἰρμῶν, εἰς η'. Καταβασία, τὸν Εἰρμόν τῆς ἡμέρας, ὁμοῦ οἱ δύο χοροί. Ἀπὸ τρίτης ψόδης, Κοντάκιον τῆς Ἑορτῆς, καὶ ὁ Οἶκος· εἶτα Κάθισμα τῆς ἡμέρας. Δόξα, καὶ νῦν, τῆς Ἑορτῆς· καὶ ἀναγνώσεις· Πάλιν χαρὰς εὐαγγελία, πάλιν ἐλεούθερίας μετὰ νύματα. Ἀφ' ἑκτῆς, Κοντάκιον τῆς ἡμέρας. Ἐν τῇ θ'. ψδῃ, ἡ Τιμιωτέρα οὐ στιχολογεῖται. Μετὰ ἐνάτην, Τρισάγιον· Τροπάριον, Ὅτε κατήλθες πρὸς τὸν θάνατον. Δόξα, καὶ νῦν, τῆς Ἑορτῆς. Ἡ Ἐκτενής, καὶ Ἀπόλυσις τῆς ἡμέρας, ἐν ᾗ ὁ Ἐκκλησιάρχης διανέμει τὰ κηρία.

Ὁ δὲ Κανδηλάπτης σημαίνει τὸ μέγα, καὶ τὸ σιδηροῦν. Καὶ μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν ἐξερχόμεθα πάντες, ἐν τῷ Νάρθηκι, προπορευομένου τοῦ Ἱερέως μετὰ λαμπάδων. Καὶ κλεισθεισῶν τῶν πυλῶν, θυμιᾷ ὁ Ἱερεύς ἐν τῷ Νάρθηκι ἅπαντας, ὡς ἔθος ἐστίν· Εἶτα ἰσταται ἔμπροσθεν τῶν Βασιλικῶν πυλῶν, καὶ θυμιᾷ σταυροειδῶς κατὰ ἀνατολὰς ἐκ γ', λέγων· Δόξα τῇ ἀγίᾳ καὶ ὁμοοουσίᾳ, κτλ. Καὶ ἡμῶν ἀποκρινομένων τὸ, Ἀμήν, ἄρχεται ὁ Ἱερεύς τὸ Τροπάριον. Ἦχος πλ. α'. Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν. Τὸ αὐτὸ καὶ οἱ Ἀδελφοί. Λέγεται δὲ τρίς παρὰ τοῦ Ἱερέως, καὶ τρίς παρὰ τῶν Ἀδελφῶν ἅνευ Στίχων. Εἶτα ὁ Ἱερεύς τοὺς Στίχ. Ἀναστήτω ὁ Θεός, κτλ. ὡς προεγράφη, σελ. 1. Καὶ αὖθις ὁ Ἱερεύς γεγωνοτέρᾳ φωνῇ· Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν καὶ ἀνοικομένων τῶν πυλῶν εἰσοδεῖται, προπορευομένων λαμπάδων, καὶ τοῦ προεστῶτος συνεφεπομένου, καὶ τῶν Ἀδελφῶν ψαλλόντων τὸ, Καὶ τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι ζῶην χαρισάμενος.

Μετὰ δὲ τὸ εἰσελθεῖν τὸν Ἱερέα εἰς τὸ Ἱερατεῖον, Δόξα· Ἦχος δ'. Σήμερον τῆς σωτηρίας ἡμῶν τὸ κέφαλαίον. Καὶ νῦν, τὸ αὐτό. Εἴθ' οὕτως ἡ Συναπτή· καὶ μετὰ τὴν Ἐκφώνησιν ἄρχεται ὁ Προεστῶς. Ἀναστάσεως ἡμέρα, λαμπρυνθῶμεν λαοί· καὶ ψάλλομεν τὸν Κανόνα τοῦ Πάσχα μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς η'. καὶ τῆς Ἑορτῆς μετὰ τῶν Εἰρμῶν, εἰς ζ'. Καταβασία· τοὺς Εἰρμούς τῶν δύο Κανόνων, ἀνὰ μέρος οἱ δύο Χοροί. Ἀπὸ τρίτης ψόδης, Κοντάκιον τοῦ Πάσχα, καὶ Ἀναγνώσεις εἰς τὸν Θεολόγον. Ἐπὶ τῆς φυλακῆς μου στήσομαι. Ἀφ' ἑκτῆς, Κοντάκιον τῆς Ἑορτῆς, καὶ Ἀναγνώσεις. Ἀναστάσεως ἡμέρα, καὶ ἡ ἀρχὴ δεξιᾶ. Εἶτα, Προκείμενον τῆς Ἑορτῆς. Ἦχος δ'. Εὐαγγελίζεσθε ἡμέραν ἐξ ἡμέρας. Στίχ. Ἀσατε τῷ Κυρίῳ ἄσμα καὶ νόν. Πᾶσα πνοή. Εὐαγγέλιον τῆς Θεοτόκου, ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν. Ἀναστᾶσα Μαριάμ. εἶτα τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι, ἐκ γ', ἄνευ τοῦ Πεντηκοστοῦ. Εἴθ' οὕτως ἡ ζ'. Ἐν τῇ θ'. ψδῃ, ἡ

Τιμιωτέρα οὐ στιχολογεῖται. Ἐξαποστειλάριον· Σαρκεὶ ὑπνώσας ὡς θνητοίς, ἅπαξ· καὶ τῆς Ἑορτῆς δις.

Εἰς τοὺς Αἵνους, ἰστώμεν Στίχ. ι'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα γ'. Ἦχος α'. καὶ τῆς Ἑορτῆς, εἰς τὸν αὐτὸν Ἦχον, Προσόμοια γ'. μετὰ τῶν Στίχ. αὐτῶν. Εὐαγγελίζεσθε ἡμέραν ἐξ ἡμέρας.—Καὶ Ἀσατε τῷ Κυρίῳ ἄσμα καὶ νόν. Εἶτα, Ἀναστήτω ὁ Θεός, καὶ εὐθὺς τὰ Στιχηρὰ τοῦ Πάσχα μετὰ τῶν Στίχ. αὐτῶν. Δόξα, τῆς Ἑορτῆς, Ἦχος πλ. δ'. Εὐφραίνεσθωσαν οἱ οὐρανοί. Καὶ νῦν. Ἦχος πλ. α'. Ἀναστάσεως ἡμέρα· τὸ, Χριστὸς ἀνέστη. Ὁ Ἀσπασμός, ἡ Κατήχησις τοῦ Χρυσοστόμου, ἡ Ἐκτενής παρὰ τοῦ Ἱερέως, καὶ Ἀπόλυσις. Λιτὴ δὲ οὐ γίνεται. Αἱ Ὁραὶ ψάλλονται ὡς εἰσι τεταγμένοι ἐν τῇ Κυριακῇ τοῦ Πάσχα.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν, Ἀντίφωνα τοῦ Πάσχα. Μετὰ δὲ τὴν Εἰσοδον, καὶ τὸ Εἰσοδικόν τοῦ Πάσχα, Ἐν Ἐκκλησίαις εὐλογεῖτε τὸν Θεόν, Κύριον ἐκπηγῶν Ἰσραήλ· τὸ Χριστὸς ἀνέστη. Εἶτα, Δόξα, τῆς Ἑορτῆς, Ἦχος δ'. Σήμερον τῆς σωτηρίας ἡμῶν τὸ κέφαλαίον. Καὶ νῦν, Εἰ καὶ ἐν τάφῳ κατήλθες ἀθάνατε. Ἀντὶ δὲ τοῦ Τρισαγίου, Ὅσοι εἰς Χριστὸν ἰδαπτίσθητε, Προκείμενον, Ἀπόστολος, Ἀλληλουάριον, καὶ Εὐαγγέλιον, πρῶτον τοῦ Πάσχα, εἶτα τῆς Ἑορτῆς. Καὶ καθεξῆς ἡ θεία Λειτουργία τοῦ Χρυσοστόμου, Κοινωνικὸν τῆς Ἑορτῆς, καὶ τοῦ Πάσχα.

ΕΙΔΗΣΙΣ

Δεῖ εἰδέναι, ὅτι ἀπὸ ταύτης τῆς ἡμέρας τῆς ἀγίας καὶ μεγάλης Κυριακῆς τοῦ Πάσχα, μέχρι τοῦ Σαββάτου τῆς Διακαινησίμου, αἱ Ὁραὶ, τὰ ἀπόδειπνα, καὶ τὸ Μεσονυκτικόν, ψάλλονται οὕτω·

Μετὰ τὸν Εὐλογητόν, Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, ἐκ γ'. Εἶτα.

Ανάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι, προσκυνήσωμεν ἅγιον Κύριον, Ἰησοῦν τὸν μόνον ἀναμάρτητον. Τὸν Σταυρόν σου Χριστέ προσκυνούμεν, καὶ τὴν ἀγίαν σου Ἀνάστασιν ὑμνοῦμεν καὶ δοξάζομεν· σὺ γὰρ εἰ Θεὸς ἡμῶν, ἐκτός σου ἄλλον οὐκ οἶδαμεν, τὸ ὄνομά σου ὀνομάζομεν. Δεῦτε πάντες οἱ πιστοὶ προσκυνήσωμεν τὴν τοῦ Χριστοῦ ἀγίαν Ἀνάστασιν· ἰδοὺ γὰρ ἦλθε διὰ τοῦ Σταυροῦ χαρὰ ἐν ὅλῳ τῷ κόσμῳ. Διὰ παντὸς εὐλογοῦντες τὸν Κύριον, ὑμνοῦμεν τὴν Ἀνάστασιν αὐτοῦ· Σταυρόν γὰρ ὑπομείνας δι' ἡμᾶς, θανάτῳ θάνατον ὤλεσεν. **Ἐκ γ'.**

Προλαβοῦσαι τὸν ὄρθρον αἱ περὶ Μαριάμ, καὶ εὐροῦσαι τὸν λίθον ἀποκυλισθέντα τοῦ μνήματος, ἤκουον ἐκ τοῦ Ἀγγέλου· Τὸν ἐν φωτὶ αἰδίδω ὑπάρχοντα, μετὰ νεκρῶν τί ζητεῖτε ὡς ἄνθρωπον; βλέπετε τὰ ἐντάφια σπάργανα· δράμετε, καὶ τῷ κόσμῳ κηρύξατε, ὡς ἡγέρθη ὁ Κύριος, θανατώσας τὸν θάνατον, ὅτι ὑπάρχει Θεοῦ Υἱός, τοῦ σφύζοντος τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων.

Εἰ καὶ ἐν τάφῳ κατῆλθες ἀθάνατε, ἀλλὰ τοῦ Ἄδου καθεῖλες τὴν δύναμιν· καὶ ἀνέστης ὡς νικητής, Χριστέ ὁ Θεός, γυναιξὶ Μυροφόροις φθεγξάμενος, Χαίρετε, καὶ τοῖς σοῖς Ἀποστόλοις εἰρήνην δωρούμενος, ὁ τοῖς πεσοῦσι παρέχων ἀνάστασιν.

Εν τάφῳ σωματικῶς, ἐν Ἄδου δὲ μετὰ ψυχῆς ὡς Θεός, ἐν Παραδείσῳ δὲ μετὰ Ληστοῦ, καὶ ἐν θρόνῳ ὑπῆρχες Χριστέ, μετὰ Πατρός καὶ Πνεύματος, πάντα πληρῶν, ὁ ἀπερίγραπτος.

Δόξα.

Ὡς ζωηφόρος, ὡς Παραδείσου ὠραιότερος, ὄντως, καὶ παστάδος πάσης βασιλικῆς, ἀναδέδεικται λαμπρότερος Χριστέ ὁ τάφος σου, ἡ πηγὴ τῆς ἡμῶν ἀναστάσεως.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Τὸ τοῦ ὑψίστου ἡγιασμένον θεῖον σκῆνωμα, Χαῖρε· διὰ σοῦ γὰρ δέδοται ἡ χαρὰ Θεοτόκε τοῖς κραυγάζουσιν· Εὐλογημένη σὺ ἐν γυναιξίν, ὑπάρχεις, πανάμωμε Δέσποινα.

Τὸ, Κύριε ἐλέησον, μ'. Δόξα, καὶ νῦν. Τὴν τιμιωτέραν. Δι' εὐχῶν τῶν ἁγίων Πατέρων ἡμῶν· Καὶ πάλιν ὁμοίως τὸ, Χριστὸς ἀνέστη, ἐκ γ'. καὶ τὰ λοιπά. Τρισεύεται δὲ ἡ τοιαύτη Ἀκολουθία, ἐν ταῖς Ὁραῖς, καὶ ἐν τοῖς Ἀποδείπνοις, καὶ τῷ Μεσονυκτικῷ.

Ἡ δὲ τῆς Λειτουργίας Ἀκολουθία γίνεται ταχύτερον, καὶ φάλλομεν τὰ ἐφεξῆς Ἀντίφωνα.

ΑΝΤΙΦΩΝΑ.

Ψαλλόμενα ἐν τῇ Λειτουργίᾳ τῆς τοῦ Πάσχα Κυριακῆς, καὶ καθ' ὅλην τὴν Διακαινήσιμον Ἑβδομάδα.

ΑΝΤΙΦΩΝΟΝ Α'.

Ἦχος β'.

Στίχ. Ἀλαλάξατε τῷ Κυρίῳ πᾶσα ἡ γῆ.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου.

Στίχ. Ψάλατε δὴ τῷ ὀνόματι αὐτοῦ.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου.

Στίχ. Εἶπατε τῷ Θεῷ· Ὡς φοβερά τὰ ἔργα σου.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου.

Στίχ. Πᾶσα ἡ γῆ προσκυνησάτωσάν σοι.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου.

Δόξα καὶ νῦν.

Ὁμοῦ οἱ δύο χοροὶ ὑψηλοτέρᾳ φωνῇ.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου.

ΑΝΤΙΦΩΝΟΝ Β'.

Ἦχος β'.

Στίχ. Ὁ Θεὸς οἰκτιρήσαι ἡμᾶς.

Σῶσον ἡμᾶς, Υἱέ Θεοῦ, ὁ ἀναστάς.

Στίχ. Ἐπιφάναι τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἐφ' ἡμᾶς.

Σῶσον ἡμᾶς, Υἱέ Θεοῦ, ὁ ἀναστάς.

Στίχ. Τοῦ γνῶναι ἐν τῇ γῇ τὴν ὁδόν σου.

Σῶσον ἡμᾶς, Υἱέ Θεοῦ, ὁ ἀναστάς.

Στίχ. Ἐξομολογησάσθωσάν σοι λαοὶ ὁ Θεός.

Σῶσον ἡμᾶς. Υἱέ Θεοῦ, ὁ ἀναστάς.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Ὁμοῦ οἱ δύο Χοροί.

Ὁ μονογενὴς Υἱὸς καὶ λόγος τοῦ Θεοῦ.

ΑΝΤΙΦΩΝΟΝ Γ'.

Ἦχος πλ. α'.

Στίχ. Ἀναστήτω ὁ Θεός, καὶ διασκορπισθήτ.

Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν.

Στίχ. Ὡς ἐκλείπει καπνὸς ἐκλείπέτωσαν.

Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν.

Στίχ. Οὕτως ἀπολοῦνται οἱ ἁμαρτωλοί.

Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν.

Στίχ. Αὕτη ἡ ἡμέρα, ἣν ἐποίησεν ὁ Κύριος.

Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν.

Εἰσοδικόν.

Ἐν Ἐκκλησίαις εὐλογεῖτε τὸν Θεόν, Κύριον ἐκ πηγῶν Ἰσραήλ.

Εἶτα τὸ, Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, γ'.

Ἡ Ὑπακοή, Προλαβοῦσαι τὸν ὄρθρον.

Τὸ Κοντάκιον, Εἰ καὶ ἐν τάφῳ κατῆλθες.

Ἀντὶ δὲ τοῦ Τρισαγίου.

Ὅσοι εἰς Χριστὸν ἐβαπτίσθητε, Χριστὸν ἐνεδύσασθε. Ἀλληλούϊα.

Καὶ μετὰ ταῦτα ὁ Ἀπόστολος.

Προκείμενον, Ἦχος πλ. δ'.

Αὕτη ἡ ἡμέρα, ἣν ἐποίησεν ὁ Κύριος· ἀγαλλιασώμεθα καὶ εὐφρανθῶμεν ἐν αὐτῇ.

Στίχ. Ἐξομολογεῖσθε τῷ Κυρίῳ, ὅτι ἀγαθός, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ.

Πράξεων τῶν Ἀποστόλων τὸ Ἀνάγνωσμα.

Τὸν μὲν πρῶτον λόγον ἐποιήσαμην περὶ πάντων.

Ἀλληλούϊα. Ἦχος δ'.

Σὺ Κύριε, ἀναστὰς οἰκτιρήσεις τὴν Σιών.

Στίχ. Ἐξ Οὐρανοῦ ἐπέβλεψεν ὁ Κύριος.

Εὐαγγέλιον, ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην.

Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ Λόγος, καὶ ὁ Λόγος ἦν πρὸς τὸν Θεόν.

Καὶ καθεξῆς ἡ θεία Λειτουργία τοῦ Χρυσοστόμου. Κοινωνικόν.

Σῶμα Χριστοῦ μεταλάβετε, πηγῆς ἀθανάτου γεύσαθε.

Ἀντὶ δὲ τοῦ, Εἴη τὸ ὄνομα Κυρίου εὐλογημένον· καὶ τοῦ, Εὐλογήσω τὸν Κύριον, λέγεται τὸ, Χριστὸς ἀνέστη. Ὡσαύτως καὶ ἀντὶ τοῦ, Ὑψώσω σε ὁ Θεός μου, ἐν τῇ τραπέζῃ, ἐν ἣ γίνεταί παρακλήσις τοῖς Ἀδελφοῖς μεγάλη εἰς πάντα.

Μετὰ δὲ τὸ φαγεῖν πάντας, προσκομίζει ὁ διαταχθεὶς Ἀδελφός ἄρτον ὁλόκληρον, καὶ τίθῃσιν αὐτὸν ἐν τῷ Παναγιαρίῳ· καὶ λαβὼν τὴν ἐξ ἔθους συγχώρησιν, λαμβάνει τὸν ἄρτον ἐν ταῖς χερσὶν αὐτοῦ· καὶ μικρὸν ὑψώσας αὐτόν, ἐκφωνεῖ, λέγων· Χριστὸς ἀνέστη. Καὶ ἡμῶν ἀνταποκρινομένων, Ἀληθῶς ἀνέστη· ἐκεῖνος πάλιν χαράττει Σταυρὸν μετὰ τοῦ ἄρτου, λέγων· Προσκυνοῦμεν αὐτοῦ τὴν τριήμερον Ἐγερσιν. Καὶ ἡμεῖς τὴν Ὑπακοήν, καὶ τὸ Κοντάκιον· καὶ ψαλλομένου τοῦ, Χριστὸς ἀνέστη, ἀσπαζόμεθα τὸν ἄρτον. Οὐκ ἐσθίωμεν δὲ αὐτόν σήμερον, ἀλλ' ὑψοῦμεν μόνον καθ' ἐκάστην, μέχρι τοῦ Σαββάτου τῆς Διακαινησίμου· καὶ τότε κλῶμεν αὐτόν καὶ ἐσθίωμεν.

Ὁ τύπος οὗτος ὀφείλει γίνεσθαι ἐν τῇ τραπέζῃ, ἡγουν ἐν τῇ ὑψώσει τοῦ ἄρτου, καθ' ὅλην τὴν παροῦσαν ἐβδομάδα. Ἀπὸ δὲ τῆς Κυριακῆς τοῦ Θωμᾶ, ἕως τῆς Τετάρτης τῆς πρὸ τῆς Ἀναλήψεως, ἡ ἐκφώνησις γίνεται οὕτω· Χριστὸς ἀνέστη — Ἀληθῶς ἀνέστη — Παναγία Θεοτόκε, βῆθαι ἡμῖν, κτλ.

ΕΙΔΗΣΙΣ

Ἀπὸ ταύτης τῆς λαμπροφόρου ἡμέρας ἀρχόμεθα ἀναγινώσκειν τὴν εἰς τὰς Πράξεις τῶν ἁγίων Ἀποστόλων ἐρμηνείαν τοῦ Χρυσοστόμου, ἣν καὶ τελειοῦμεν μέχρι τῶν ἁγίων Πάντων.

ΕΤΕΡΑ

Ἐὰν γένηται ἀδελφόν τινα ἐκδημῆσαι πρὸς Κύριον ἐν ταύτῃ τῇ ἁγίᾳ Ἐβδομάδι τῆς Διακαινησίμου, οὐ ψάλλομεν ἐπ' αὐτοῦ τὴν συνήθη τῶν Κεκοιμημένων Ἀκολουθίαν, ἀλλὰ πᾶσαν τὴν Ἀναστάσιμον· ἡγουν μετὰ τὸν Εὐλογητὸν, τὸ Χριστὸς ἀνέστη, ἐκ τρίτου· τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι, τὸν Κανόνα τοῦ Πάσχα, τὸν Ἀπόστολον, καὶ τὸ Εὐαγγέλιον. Εἰς δὲ τοὺς Αἵνους γίνεται ὁ Ἀσπασμός, καὶ Ἀπόλυσις.

Τῇ ἁγίᾳ καὶ Μεγάλῃ Κυριακῇ

τοῦ Πάσχα

ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ Λυχνικόν, ἀλλάσσει ὁ Ἱερεὺς πᾶσαν τὴν ἱερατικὴν στολὴν αὐτοῦ, καὶ στὰς κατενώπιον τῆς ἁγίας Τραπέζης μετὰ τοῦ Θυ-

μιατοῦ σφραγίζει σταυροειδῶς, καὶ ἐκφωνεῖ λέγων·

Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν. Καὶ ἡμῶν ἀνταποκρινομένων τὸ, Ἀμήν, ἀρχεται ὁ Ἱερεὺς· Χριστὸς ἀνέστη, γ'. Καὶ τὰ λοιπὰ ἀπαραλλάκτως, ὡς ἐν τῷ Ὁρθρῷ προεγράφησαν σελ. 1.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχ. ς' καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα, γ', καὶ Ἀνατολικά, γ'.

Ἦχος β'.

Τὸν πρὸ αἰώνων ἐκ Πατρὸς γεννηθέντα, τὸν Θεὸν λόγον σαρκωθέντα, ἐκ Παρθένου Μαρίας, δεῦτε προσκυνήσωμεν· Σταυρὸν γὰρ ὑπομείνας, τῇ ταφῇ παρεδόθη, ὡς αὐτὸς ἠθέλησε· καὶ ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν, ἔσωσέ με τὸν πλαινόμενον ἄνθρωπον·

Χριστὸς ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, τὸ καθ' ἡμῶν χειρὸς γραφον προσηλώσας, τῷ Σταυρῷ ἐξήλειψε, καὶ τοῦ θανάτου τὸ κράτος κατήργησε. Προσκυνοῦμεν αὐτοῦ τὴν τριήμερον Ἐγερσιν.

Σὺν Ἀρχαγγέλοις ὑμνήσωμεν, Χριστοῦ τὴν Ἀνάστασιν· αὐτὸς γὰρ λυτρωτὴς ἐστὶ καὶ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν· καὶ ἐν δόξῃ φοβερά, καὶ κραταιᾷ δυνάμει, πάλιν ἔρχεται κρίναι κόσμον ὃν ἔπλασεν.

Στιχηρὰ Ἀνατολικά.

Σὲ τὸν σταυρωθέντα καὶ ταφέντα, Ἀγγελος ἐκήρυξε Δεσπότην, καὶ ἔλεγε ταῖς Γυναιξί· Δεῦτε ἴδετε, ὅπου ἔκειτο ὁ Κύριος· ἀνέστη γὰρ, καθὼς εἶπεν, ὡς παντοδύναμος· διό σε προσκυνοῦμεν τὸν μόνον ἀθάνατον. Ζωοδότα Χριστέ, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ἐν τῷ Σταυρῷ σου κατήργησας, τὴν τοῦ ξύλου κατάραν· ἐν τῇ ταφῇ σου ἐνέκρωσας τοῦ θανάτου τὸ κράτος· ἐν δὲ τῇ Ἐγέρσει σου ἐφώτισας τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων· διὰ τοῦτό σοι βοῶμεν· Εὐεργέτα Χριστέ, ὁ Θεὸς ἡμῶν δόξα σοι.

Ἡ νοίγησάν σοι Κύριε, φόβῳ πύλαι θανάτου, πυλωροὶ δὲ Ἀδου ἰδόντες ἔπτυσαν· πύλας γὰρ χαλκᾶς συνέτριψας, καὶ μοχλοὺς σιδηροὺς συνέθλασας, καὶ ἐξήγαγες ἡμᾶς ἐκ σκοτόους, καὶ σκιάς θανάτου, καὶ τοὺς δεσμοὺς ἡμῶν διέρρηξας.

Δόξα.

Τὸν σωτήριον ὕμνον ᾄδοντες, ἐκ στομάτων ἀναμέλψομεν· δεῦτε πάντες ἐν οἴκῳ Κυ-

ρίου προσπέσωμεν λέγοντες· Ὁ ἐπὶ ξύλου σταυρωθεὶς, καὶ ἐκ νεκρῶν ἀναστὰς, καὶ ὢν ἐν κόλποις τοῦ Πατρὸς, ἰλάσθητι ταῖς ἁμαρτίαις ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Παρήλθεν ἡ σκιά τοῦ νόμου, τῆς χάριτος ἐλθούσης· ὡς γὰρ ἡ βάτος οὐκ ἐκαίετο καταφλεγόμενη, οὕτω Παρθένος ἔτεκες, καὶ Παρθένος ἔμεινας· ἀντὶ στύλου πυρὸς, δικαιοσύνης ἀνέτειλεν Ἥλιος· ἀντὶ Μωϋσέως, Χριστὸς, ἡ σωτηρία τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Μισοδὸς μετὰ τοῦ Εὐαγγελίου· τὸ, Φῶς ἰλαρόν, Εἴτα ψάλλομεν τὸ παρόν.

Προκείμενον. Ἦχος βαρὺς.

Τίς Θεὸς μέγας, ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν; σὺ εἶ ὁ Θεός, ὁ ποίων θαυμάσια μόνος.

Στίχ. Ἐγνώρισας ἐν τοῖς λαοῖς τὴν δύνάμιν σου.

Στίχ. Καὶ εἶπα· Νῦν ἡρξάμην· αὕτη ἡ ἀλλοίωσις τῆς δεξιᾶς τοῦ Ὑψίστου.

Στίχ. Ἐμνήσθην τῶν ἔργων Κυρίου.

Μετὰ δὲ τὸ Προκείμενον, ἐκφωνεῖ ὁ Ἱερεὺς·

Καὶ ὑπὲρ τοῦ καταξιωθῆναι ἡμᾶς τῆς ἀκροάσεως τοῦ ἁγίου Εὐαγγελίου, κτλ.

Εὐαγγέλιον κατὰ Ἰωάννην.

Οὔσης ὀψίας τῇ ἡμέρᾳ ἐκεῖνη.

Εἴτα Ἐκτενής, τὸ, Εἰπωμεν πάντες. Καταξίωσον Κύριε. Πληρώσωμεν τὴν ἑσπερινὴν κτλ.

Μετὰ δὲ τὴν ἐκφώνησιν, ψάλλομεν τῆς Ὁκτωήχου τὸ στιχηρὸν Ἀναστάσιμον τῶν Ἀποστίχων.

Ἦχος β'.

Η· Ἀνάστασις σου Χριστέ Σωτὴρ, ἅπανσαν ἐφώτισε τὴν οἰκουμένην, καὶ ἀνεκάλεσσω τὸ ἴδιον πλάσμα. Παντοδύναμε Κύριε, δόξα σοι.

Εἴτα, τὰ Στιχηρά τοῦ Πάσχα μετὰ τῶν στίχων αὐτῶν.

Πάσχα ἱερὸν ἡμῖν σήμερον, καὶ τὰ ἕτερα. Τὸ, Χριστὸς ἀνέστη, γ', καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗ, ΔΕΥΤΕΡΑ, ΤΗΣ ΔΙΑΚΑΙΝΗΣΙΜΟΥ ΠΡΩ·Γ·.

Εἰς τὸν Ὁρθρον. Πρὸ τῆς ἐνάρξεως, ἅπται τὰς κανδήλας καὶ τὰ κηρία ὁ Κανδηλάπτης. Εἴτα σημαίνει τὸ μέγα καὶ τὸ σιδηροῦν. Καὶ συναχθέντων ἡμῶν, βάλλει ὁ Ἱερεὺς τὴν συνήθη μετάνοιαν τῷ Προεστῶτι, καὶ ἀπέρχεται ἐν

τῷ ἁγίῳ Βήματι. Καὶ λαβὼν τὸ θυμιατήριον ἵσταται ἐνώπιον τῆς ἁγίας Τραπεζῆς. Ἄνευ μέντοι τῆς Ἱερατικῆς στολῆς. Καὶ εὐλογῶν, ἄρχεται τὸ Τροπάριον, Χριστὸς ἀνέστη, ἐκ γ'. Καὶ ἡμεῖς τὸ αὐτό. Εἴτα Συναπτὴ. Καὶ μετὰ τὴν Ἐκφώνησιν ἀρχόμεθα τοῦ Κανόνος. Ἀναστάσεως ἡμέρα, καὶ τὰ λοιπὰ, ὡς προδεδήλωται ἐν τῷ Ὁρθρῷ τῆς Κυριακῆς, ἀπαραλλάκτως.

Δεῖ δὲ γινώσκειν ὅτι, μετὰ τὸ εὐλογῆσαι τὸν Ἱερέα, ἐν τῷ ψάλλεσθαι τὸ, Χριστὸς ἀνέστη, θυμιᾷ τὴν ἁγίαν Τράπεζαν, ὡς συνήθες, καὶ ὅλον τὸ Ἱερατεῖον. Εἰς δὲ τὴν ἐναρξίν τοῦ Κανόνος, ἐξέρχεται, καὶ θυμιᾷ τὸν ναὸν, καὶ τοὺς ἀδελφοὺς κατὰ τὴν συνειθισμένην τάξιν.

Μετὰ τὴν ἐκφώνησιν τῆς θ' Ὁδῆς, λέγομεν τὸ Ἐξαποστειλάριον, Σαρκὶ ὑπνώσας, γ'.

Εἰς τοὺς Αἶνους, τὸ, Πᾶσα πνοή, καὶ ψάλλομεν Στιχηρά Ἀναστάσιμα τῆς Ὁκτωήχου.

Ἦχος β'.

Πᾶσα πνοή καὶ πᾶσα κτίσις, σὲ δοξάζει Κύριε, ὅτι διὰ τοῦ Σταυροῦ τὸν θάνατον κατήργησας, ἵνα δείξης τοῖς λαοῖς τὴν ἐκ νεκρῶν σου Ἀνάστασιν, ὡς μόνος φιλόανθρωπος.

Εἰπάτωσαν Ἰουδαῖοι· Πῶς οἱ στρατιῶται ἀπώλεσαν, τηροῦντες τὸν Βασιλέα· διὰ τί γὰρ ὁ λίθος οὐκ ἐφύλαξε τὴν πέτραν τῆς ζωῆς; Ἡ τὸν ταφέντα δότωσαν, ἡ ἀναστάντα προσκυνείτωσαν, λέγοντες σὺν ἡμῖν· Δόξα τῷ πλήθει τῶν οἰκτιρμῶν σου, Σωτὴρ ἡμῶν, δόξα σοι.

Χαίρετε λαοὶ καὶ ἀγαλλιᾶσθε. Ἀγγελος ἐκάθισεν εἰς τὸν λίθον τοῦ μνήματος· αὐτὸς ἡμᾶς εὐηγγελίσαστο, εἰπὼν· Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, ὁ Σωτὴρ τοῦ κόσμου, καὶ ἐπλήρωσε τὰ σύμπαντα εὐωδίας. Χαίρετε λαοὶ καὶ ἀγαλλιᾶσθε.

Αγγελος υἱὸν τὸ, Χαῖρε, προ τῆς σῆς συλλήψεως Κύριε, τῇ κεχαριτωμένῃ ἐκόμισεν. Ἀγγελος δὲ τὸν λίθον τοῦ ἐνδόξου σου μνήματος, ἐν τῇ σῇ Ἀναστάσει ἐκύλισεν· ἁμὲν, ἀντὶ τῆς λύπης, εὐφροσύνης σύμβολα μηνύων· ὁ δὲ, ἀντὶ θανάτου, Δεσπότην ζωοδότην κηρύττων ἡμῖν· Διὸ βοῶ ἐν σοι· Εὐεργέτα τῶν ἀπάντων Κύριε, δόξα σοι.

Καὶ τὰ Στιχηρά τοῦ Πάσχα, ὡς προεγράφησαν εἰς τὸν Ὁρθρον τῆς Κυριακῆς· τὸ, Χριστὸς ἀνέστη, γ', Ἐκτενής, καὶ Ἀπόλυσις.

Ἡ τοιαύτη Ἀκολουθία γίνεται ἐν ὅλῃ ταύτῃ τῇ Ἑβδομάδι τῆς Διακαινησίμου.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν.

Τὰ Ἀντίφωνα τοῦ Πάσχα ἀπαρallάκτως, ὡς ἐκεῖ δεδῆλωται.

Προκείμενον τοῦ Ἀποστόλου. Ἦχος πλ. δ'.

Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν.

Στίχ. Οὐρανοὶ διηγοῦνται δόξαν Θεοῦ.

Ἡ Πρᾶξις.

Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, ὑπέστρεψαν οἱ Ἀπόστολοι εἰς Ἱερουσαλήμ.

Εὐαγγέλιον, ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην.

Θεὸν οὐδεὶς ἑώρακε πώποτε.

Κοινωνικόν. Σῶμα Χριστοῦ μεταλάβετε.

Τῆς ΔΕΥΤΕΡΑ ΤΗΣ ΔΙΑΚΑΙΝΗΣΙΜΟΥ ΕΣΠΕΡΑΣ

Μετὰ τὸ, Χριστὸς ἀνέστη, καὶ τὰ λοιπὰ, εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰσθῶμεν Στίχους ς' καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσ. τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος γ'.

Τῷ σῷ Σταυρῷ Χριστέ Σωτῆρ, θανάτου κράτος λέλυται, καὶ διαδόλου ἡ πλάνη κατήργηται· γένος δὲ ἀνθρώπων πίστει σωζόμενον, ὕμνον σοι καθ' ἐκάστην προσφέρει.

Πεφώτισται τὰ σύμπαντα, τῇ Ἀναστάσει σου Κύριε, καὶ ὁ Παράδεισος πάλιν ἠνέωκται· πᾶσα δὲ ἡ κτίσις ἀνευφημοῦσά σε, ὕμνον σοι καθ' ἐκάστην προσφέρει.

Δοξάζω τοῦ Πατρὸς, καὶ τοῦ Υἱοῦ τὴν δύναμιν, καὶ Πνεύματος ἁγίου ὕμνῳ τὴν ἐξουσίαν, ἀδιαίρετον, ἄκτιστον Θεότητα, Τριάδα ὁμοούσιον, τὴν βασιλεύουσαν εἰς αἰῶνα αἰῶνος.

Στιχηρὰ Ἀνατολικά.

Τὸν Σταυρόν σου τὸν τίμιον, προσκυνούμεν Χριστέ· καὶ τὴν Ἀνάστασίν σου ὕμνοῦμεν καὶ δοξάζομεν· τῷ γὰρ μῶλωπί σου, ἡμεῖς οἱ πάντες ἰάθημεν.

Ὑμνοῦμεν τὸν Σωτῆρα, τὸν ἐκ τῆς Παρθένου σαρκωθέντα· δι' ἡμᾶς γὰρ ἐσταυρώθη, καὶ τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἀνέστη, δωρούμενος ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Τῷ ἐν Ἀδῇ καταβάς, Χριστὸς εὐηγγελίστατο, Θαρσεῖτε, λέγων, νῦν νενίκηκα· ἐγὼ

εἰμὶ ἡ Ἀνάστασις, ἐγὼ ὑμᾶς ἀνάξω, λύσας θανάτου τὰς πύλας.

Δόξα.

Οἱ ἀναξίως ἐστῶτες, ἐν τῷ ἀχράντῳ σου οἴκῳ, ἐσπερινὸν ὕμνον ἀναμείλομεν, ἐκ βαθέων κραυγάζοντες, Χριστέ ὁ Θεός· Ὁ φωτίσας τὸν κόσμον, τῇ τριημέρῳ Ἀναστάσει σου, ἐξελοῦ τὸν λαόν σου, ἐκ χειρὸς τῶν ἐχθρῶν σου, φιλάνθρωπε.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Πῶς μὴ θαυμάσωμεν, τὸν θεανδρικόν σου τόκον πανσεβάσμιε; πείραν γὰρ ἀνδρὸς μὴ δεξαμένη πανάμωμε, ἔτεκες ἀπάτορα Υἱὸν ἐν σαρκί, τὸν πρὸ αἰώνων ἐκ Πατρὸς γεννηθέντα ἀμήτορα, μηδαμῶς ὑπομείναντα τροπὴν, ἡ φυρμόν, ἡ διαίρεσιν, ἀλλ' ἐκατέρας οὐσίας τὴν ιδιότητα, σῶαν φυλάζαντα. Διὸ Μητροπάρθενε Δέσποινα, αὐτὸν ἱκέτευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς τῶν ὀρθοδόξως, Θεοτόκον ὁμολογούντων σε.

Εἰσοδος· τὸ, φῶς ἱλαρόν· Προκείμενον.

Ἦχος βαρύς.

Ὁ Θεὸς ἡμῶν ἐν τῷ οὐρανῷ καὶ ἐν τῇ γῇ, πάντα, ὅσα ἠθέλησεν, ἐποίησεν.

Στίχ. Ἡ θάλασσα εἶδε καὶ ἔφυγεν.

Στίχ. Τί σοι ἐστὶ θάλασσα, ὅτι ἔφυγες;

Εἶπα. Εἰπώμεν πάντες· τὸ, Καταξιώσον· Πληρώσωμεν τὴν ἐσπερινήν, κτλ.

Καὶ μετὰ τὴν ἐκφώνησιν, τὸ Στιχηρὸν Ἀναστάσιμον τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος γ'.

Ὁ τῷ πάθει σου Χριστέ, ἀμαυρώσας τὸν ἥλιον, καὶ τῷ φωτὶ τῆς σῆς Ἀναστάσεως, φαιδρύνας τὰ σύμπαντα, πρόσδεξαι ἡμῶν τὸν ἐσπερινὸν ὕμνον, φιλάνθρωπε.

Εἶπα τὸ, Πάσχα ἱερὸν, καὶ τὰ λοιπὰ· τὸ, Χριστὸς ἀνέστη, γ', καὶ Ἀπόλυσις.

Περὶ τῆς Ἑορτῆς τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, εἰ τύχοι τῇ Δευτέρᾳ, ἢ τῇ Τρίτῃ τῆς Διακαινησίμου.

Κεφάλαιον με'.

Χρὴ εἰδέναι ὅτι, ἐὰν φθάσῃ ὁ Εὐαγγελισμὸς τῇ Δευτέρᾳ τῆς Διακαινησίμου, Ἐσπέρως τῇ ἁγίᾳ καὶ μεγάλῃ Κυριακῇ, ἐν τῷ μικρῷ Ἐσπερινῷ, μετὰ τὸ εἰπεῖν τὸν Ἱερέα τὸ, Χριστὸς ἀνέστη, καὶ γ' στίχους· Δόξα, καὶ νῦν, Χριστὸς ἀνέστη καὶ τὴν Συναπτήν· εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα, ἰσθῶμεν Στίχους δ' καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα δ'. Ἦχος β'. Δόξα, καὶ νῦν, Ἦχος β'· Τὸ ἀπ' αἰῶνος μυστήριον ἀνακαλύπτεται σήμε-

Εἰς τὴν Λειτουργίαν.

Τὰ ἀντίφωνα τοῦ Πάσχα. Προκείμενον τοῦ Ἀποστόλου. Ἦχος γ'.

Μεγαλύνει ἡ ψυχὴ μου τὸν Κύριον.

Στίχ. Ὅτι ἐπέβλεψεν ἐπὶ τὴν ταπείνωσιν.

Ἦ Παῖσις.

Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις σταθεὶς ὁ Πέτρος σὺν τοῖς Ἑνδεκα.

Ἀλληλούϊα. Ἦχος πλ. δ'.

Ἀνάστηθι Κύριε εἰς τὴν ἀνάπαυσίν σου.

Στίχ. Ὡμοσε Κύριος τῷ Δαυὶδ ἀλήθειαν.

Εὐαγγέλιον κατὰ Λουκᾶν, Ἑωθινὸν ε'.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ὁ Πέτρος ἀναστὰς ἐδραμεν ἐπὶ τὸ μνημεῖον.

Κοινωνικὸν τοῦ Πάσχα

Τῇ ΤΡΙΤῇ ΤΗΣ ΔΙΑΚΑΙΝΗΣΙΜΟΥ
ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ. Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ε'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα.

Ἦχος δ'.

Τὸν ζωοποιόν σου Σταυρόν, ἀπαύστως προσκυνοῦντες, Χριστέ ὁ Θεός, τὴν τριήμερόν σου Ἀνάστασιν δοξάζομεν· δι' αὐτῆς γὰρ ἀνεκαίνισας, τὴν καταφθαρεῖσαν τῶν ἀνθρώπων φύσιν παντοδύναμε, καὶ τὴν εἰς οὐρανοὺς ἀνοδὸν καθυπέδειξας ἡμῖν, ὡς μόνος ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος.

Τοῦ ξύλου τῆς παρακοῆς, τὸ ἐπιτίμιον ἔλυσας Σωτὴρ, τῷ ξύλῳ τοῦ σταυροῦ, ἐκουσίως προσηλωθεὶς· καὶ εἰς Ἄδου κατελθὼν δυνατὲ, τοῦ θανάτου τὰ δεσμά, ὡς Θεὸς διέρρηξας· διὸ προσκυνοῦμεν τὴν ἐκ νεκρῶν σου ἀνάστασιν, ἐν ἀγαλλιάσει βοῶντες· Παντοδύναμε Κύριε, δόξα σοι.

Πύλας Ἄδου συνέτριψας Κύριε, καὶ τῷ σῷ θανάτῳ, τοῦ θανάτου τὸ βασίλειον ἔλυσας· γένος δὲ τὸ ἀνθρώπινον ἐκ φθορᾶς ἡλευθέρωσας, ζωὴν καὶ ἀφθαρσίαν τῷ κόσμῳ δωρησάμενος, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Στιχηρὰ Ἀνατολικά.

Δεῦτε ἀνυμνήσωμεν λαοὶ, τὴν τοῦ Σωτῆρος τριήμερον Ἐγερσιν, δι' ἧς ἐλυτρώθημεν, τῶν τοῦ Ἄδου ἀλύτων δεσμῶν καὶ ἀφθαρ-

σίαν καὶ ζωὴν, πάντες ἐλάβομεν, κράζοντες· Ὁ σταυρωθεὶς, καὶ ταφεὶς, καὶ ἀναστὰς, σῶσον ἡμᾶς τῇ Ἀναστάσει σου, μόνε φιλόανθρωπε.

Ἄγγελοι καὶ ἄνθρωποι Σωτὴρ, τὴν σὴν ὕμνοῦσι τριήμερον Ἐγερσιν, δι' ἧς κατηγάσθη τῆς οἰκουμένης τὰ πέρατα, καὶ τῆς δουλείας τοῦ ἐχθροῦ, πάντες ἐλυτρώθημεν, κράζοντες· Ζωοποιε, παντοδύναμε Σωτὴρ, σῶσον ἡμᾶς τῇ Ἀναστάσει σου, μόνε φιλόανθρωπε.

Πύλας χαλκᾶς συνέτριψας, καὶ μοχλοὺς συνέθλασας, Χριστέ ὁ Θεός, καὶ γένος ἀνθρώπων, πεπτωκὸς ἀνέστησας· διὰ τοῦτο συμφώνως βοῶμεν· Ὁ ἀναστὰς ἐκ τῶν νεκρῶν, Κύριε δόξα σοι.

Δόξα.

Κύριε, ἡ ἐκ Πατρός σου γέννησις, ἄχρονος ὑπάρχει καὶ αἰδῖος· ἡ ἐκ Παρθένου σάρκωσις, ἄφραστος ἀνθρώποις καὶ ἀνερμήνευτος· καὶ ἡ εἰς Ἄδου κάθοδος, φοβερὰ Διαβόλῳ, καὶ τοῖς Ἀγγέλοις αὐτοῦ· θάνατον γὰρ πατήσας, τριήμερος ἀνέστης, ἀφθαρσίαν παρέχων ἀνθρώποις, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὅτι διὰ σέ θεοπάτωρ Προφῆτης Δαυὶδ, μελωδικῶς περὶ σοῦ προανεφώνησε, τῷ μεγαλειᾷ σοι Ποιήσαντι· Παρέστη ἡ Βασίλισσα ἐκ δεξιῶν σου. Σὲ γὰρ Μητέρα πρόξενον ζωῆς ἀνέδειξεν, ὁ ἀπάτωρ ἐκ σοῦ ἐνανθρωπήσαι εὐδοκήσας Θεός, ἵνα τὴν ἑαυτοῦ ἀναπλάσῃ εἰκόνα, φθαρεῖσαν τοῖς πάθεσι· καὶ τὸ πλανηθὲν ὀρειάλωτον εὐρὼν, πρόβατον, τοῖς ὤμοις ἀναλαβὼν, τῷ Πατρὶ προσαγάγῃ καὶ τῷ ἰδίῳ θελήματι ταῖς οὐρανίαις συνάψῃ δυνάμεσι, καὶ σῶσῃ Θεοτόκε τὸν κόσμον, Χριστὸς, ὁ ἔχων τὸ μέγα καὶ πλούσιον ἔλεος.

Εἰσοδος· τὸ, Φῶς ἱλαρόν. Προκείμενον.

Ἦχος πλ. δ'.

Φωνῇ μου πρὸς Κύριον ἐκέκραξα· Φωνῇ μου πρὸς τὸν Θεόν, καὶ προσέσχε μοι.

Στίχ. Ἐν ἡμέρᾳ θλίψεώς μου τὸν Θεὸν ἐξέζητησα.

Στίχ. Ἀπηνήνατο παρακληθῆναι ἡ ψυχὴ μου.

Στίχ. Ὁ Θεός, ἐν τῷ ἁγίῳ ἡ ὁδός σου.

Εἰς τὸν Στίχον, τὸ Ἀναστάσιμον Στιχηρόν.

Ἦχος δ'.

Κύριε, ἀνελθὼν ἐν τῷ Σταυρῷ, τὴν προγονικὴν ἡμῶν κατάραν ἐξήλειψας· καὶ κα-

τελθὼν ἐν τῷ Ἄδῃ, τοὺς ἀπ' αἰῶνος δεσμίους ἡλευθέρωσας, ἀφθαρσίαν δωρούμενος τῶν ἀνθρώπων τῷ γένει· διὰ τοῦτο ὑμνοῦντες, δοξάζομεν, τὴν ζωοποιὸν καὶ σωτήριόν σου Ἐγερσιν.

Εἶτα τὸ, Πάσχα ἱερὸν, καὶ τὰ λοιπὰ, ὡς εἴρηται, καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆς ΤΕΤΑΡΤῆς ΤΗΣ ΔΙΑΚΑΙΝΗΣΙΜΟΥ ΠΡΩΤ.

Εἰς τὸν Ὁρθρον. Ἡ Ἀκολουθία πᾶσα τοῦ Πάσχα, ὡς προδεδήλωται.

Εἰς τοὺς Αἶνους, ἰστώμεν Στίχους δ', καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα.

Ἦχος δ'.

Ο Ὑψιστὸν ὑπομείνας, καὶ θάνατον, καὶ ἀναστὰς ἐκ τῶν νεκρῶν, παντοδύναμε Κύριε, δοξάζομέν σου τὴν Ἀνάστασιν.

Εν τῷ Σταυρῷ σου Χριστέ, τῆς ἀρχαίας κατάρας ἡλευθέρωσας ἡμᾶς· καὶ ἐν τῷ θανάτῳ σου, τὸν τὴν φύσιν ἡμῶν τυραννήσαντα Διάβολον κατήργησας· Ἐν δὲ τῇ Ἐγέρσει σου, χαρὰς τὰ πάντα ἐπλήρωσας· Διὸ βοῶμέν σοι· Ὁ ἀναστὰς ἐκ τῶν νεκρῶν, Κύριε, δόξα σοι.

Τῷ σῷ Σταυρῷ Χριστέ Σωτήρ, ὁδήγησον ἡμᾶς ἐπὶ τὴν ἀλήθειάν σου, καὶ ῥῦσαι ἡμᾶς τῶν παγίδων τοῦ ἐχθροῦ. Ὁ ἀναστὰς ἐκ τῶν νεκρῶν, ἀνάστησον ἡμᾶς, πεσόντας τῇ ἁμαρτίᾳ ἐκτείνας τὴν χεῖρά σου, φιλάνθρωπε Κύριε, τῇ πρεσβείᾳ τῶν Ἁγίων σου.

Τῶν πατρικῶν σου κόλπων μὴ χωρισθεῖς, μονογενές Λόγε τοῦ Θεοῦ, ἦλθες ἐπὶ γῆς διὰ φιλανθρωπίαν, ἄνθρωπος γενόμενος ἀτρέπτως· καὶ σταυρὸν καὶ θάνατον ὑπέμεινας σαρκί, ὁ ἀπαθὴς τῇ Θεότητι· ἀναστὰς δὲ ἐκ νεκρῶν, ἀθανασίαν παρέσχες τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων, ὡς μόνος παντοδύναμος.

Εἶτα, τὰ Στιχηρὰ τοῦ Πάσχα μετὰ τῶν Στίχων αὐτῶν, ὡς προεγράφη.

Ἐκτενής, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν.

Τὰ Ἀντίφωνα τοῦ Πάσχα. Προκείμενον τοῦ

Ἀποστόλου. Ἦχος πλ. β'.

Μνησθήσομαι τοῦ ὀνόματός σου.

Στίχ. Ἀκουσον θύγατερ, καὶ ἴδε.

Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, Εἶπε Πέτρος πρὸς τὸν λαόν.

Εὐαγγέλιον ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, εἰστήκει ὁ Ἰωάννης.

Κοινωνικὸν τοῦ Πάσχα.

Τῆς ΤΕΤΑΡΤῆς ΤΗΣ ΔΙΑΚΑΙΝΗΣΙΜΟΥ ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχ. ς', καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα.

Ἦχος πλ. α'

Διὰ τοῦ τιμίου σου Σταυροῦ Χριστέ, Διάβολον ἡσχυνας· καὶ διὰ τῆς Ἀναστάσεώς σου τὸ κέντρον τῆς ἁμαρτίας ἡμβλυνας· καὶ ἔσωσας ἡμᾶς ἐκ τῶν πυλῶν τοῦ θανάτου. Δοξάζομέν σε Μονογενές.

Ο τὴν Ἀνάστασιν διδούς τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων, ὡς πρόβατον ἐπὶ σφαγὴν ἤχθη· ἔφριξαν τοῦτον οἱ ἄρχοντες τοῦ Ἄδου, καὶ ἐπήρθησαν πύλαι ὁδυνηραί· εἰσελήλυθε γὰρ ὁ Βασιλεὺς τῆς δόξης, Χριστός, λέγων τοῖς ἐν δεσμοῖς. Ἐξέλθετε· καὶ τοῖς ἐν τῷ σκότει· Ἀνακαλύπτεσθε.

Μέγα θαῦμα! ὁ τῶν ἀοράτων κτίστης, διὰ φιλανθρωπίαν, σαρκί παθὼν, ἀνέστη ὁ ἀθάνατος. Δεῦτε πατριαὶ τῶν ἐθνῶν, τοῦτον προσκυνήσωμεν· τῇ γὰρ αὐτοῦ εὐσπλαγχνίᾳ ἐκ πλάνης ῥυσθέντες, ἐν τρισὶν ὑποστάσεσιν, ἓνα Θεὸν ὑμνεῖν μεμαθήκαμεν.

Στιχηρὰ Ἀνατολικά.

Εσπερινὴν προσκύνησιν, προσφέρονέν σοι τῷ ἀνεσπέρῳ φωτὶ, τῷ ἐπὶ τέλει τῶν αἰώνων, ὡς ἐν ἐσόπτρῳ, διὰ σαρκὸς λάμπαντι τῷ κόσμῳ, καὶ μέχρι Ἄδου κατελθόντι, καὶ τὸ ἐκεῖσε σκότος λύσαντι, καὶ τὸ φῶς τῆς Ἀναστάσεως τοῖς ἔθνεσι δείξαντι. Φωτοδότα Κύριε, δόξα σοι.

Τ

Ο τῆς κουστωδίας, ἐνηχοῦντο ὑπὸ τῶν παρὰ νόμων· Καλύψατε Χριστοῦ τὴν Ἐγερσιν, καὶ λάβετε ἀργύρια, καὶ εἶπατε, ὅτι, ὑμῶν

κοιμωμένων, ἐκ τοῦ μνημείου ἐσυλήθη ὁ νεκρός. Τίς εἶδε; τίς ἤκουσε νεκρὸν κλαπέντα ποτέ; μά- λιστα ἐσμυρνισμένον καὶ γυμνόν, καταλιπόντα καὶ ἐν τῷ τάφῳ τὰ ἐντάφια αὐτοῦ; Μὴ πλανᾶ- σθε Ἰουδαῖοι· μάθετε τὰς ῥήσεις τῶν Προφητῶν, καὶ γινώτε, ὅτι αὐτός ἐστιν ἀληθῶς, ὁ λυτρωτὴς τοῦ κόσμου, καὶ παντοδύναμος.

Δόξα.

Κύριε, ὁ τὸν Ἀδὴν σκυλεύσας, καὶ τὸν θά- νατον πατήσας, Σωτὴρ ἡμῶν, ὁ φωτίσας τὸν κόσμον τῷ σταυρῷ τῷ τιμίῳ, ἐλέησον ἡμᾶς.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Εν τῇ Ἐρυθρᾷ θαλάσῃ, τῆς ἀπειρογάμου νύμφης εἰκὼν διεγράφη ποτέ. Ἐκεῖ Μωϋ- σῆς διαιρέτης τοῦ ὕδατος, ἐνθάδε Γαβριὴλ ὑπη- ρέτης τοῦ θαύματος. Τότε τὸν βυθὸν ἐπέζευσεν ἀδρόχως Ἰσραὴλ, νῦν δὲ τὸν Χριστὸν ἐγέννη- σεν ἀσπόρως ἡ Παρθένος. Ἡ θάλασσα, μετὰ τὴν πάροδον τοῦ Ἰσραὴλ, ἔμεινεν ἄβατος· ἡ ἄμει- πτος, μετὰ τὴν κύησιν τοῦ Ἐμμανουὴλ, ἔμεινεν ἀφθορος. Ὁ ὢν, καὶ προὖν, καὶ φανεῖς ὡς ἄν- θρωπος Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς.

Εἴσοδος τὸ, Φῶς ἱλαρὸν, καὶ τὸ Προκείμενον.

Ἦχος βαρύς.

Ἐνώτισαι, ὁ Θεός, τὴν προσευχήν μου, καὶ μὴ ὑπερίδῃς τὴν δέησίν μου.

Στίχ. Πρόσχεες μοι καὶ εἰσάκουσόν μου.

Στίχ. Ὅτε ἐξέκλιναν ἐπ' ἐμέ ἀνομίαν.

Στίχ. Ἐγὼ πρὸς τὸν Θεὸν ἐκέκραξα.

Εἰς τὸν Στίχ. τὸ Ἀναστάσιμον Στιχηρὸν

Ἦχος πλ. α'.

Σὲ τὸν σαρκωθέντα, Σωτῆρα Χριστὸν, καὶ τῶν οὐρανῶν μὴ χωρισθέντα, ἐν φωναῖς ἁσμάτων μεγαλύνομεν· ὅτι Σταυρὸν, καὶ θά- νατον κατεδέξω, διὰ τὸ γένος ἡμῶν, ὡς φιλάν- θρωπος Κύριος· σκυλεύσας Ἀδου πύλας, τριή- μερος ἀνέστης, σῶζων τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ τὰ Στιχηρὰ τοῦ Πάσχα, ὡς προεγράφη, καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗ ΗΕΜΠΤΗ ΤΗΣ ΔΙΑΚΑΙΝΗΣΙΜΟΥ
ΠΡΩΤ.

Εἰς τὸν Ὅρθρον. Γίνεται ἡ Ἀκολουθία πᾶ- σα, ὡς προδεδήλωται.

Εἰς τοὺς Αἶνους, ἰστώμεν Στίχους δ', καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα.

Ἦχος πλ. α'.

Κύριε, ἐσφραγισμένου τοῦ τάφου ὑπὸ τῶν παρανόμων, προῆλθες ἐκ τοῦ μνήματος, καθὼς ἐτέχθης ἐκ τῆς Θεοτόκου· οὐκ ἔγνωσαν πῶς ἐσαρκώθης, οἱ ἄσώματοί σου Ἀγγελοὶ· οὐκ ἤσθοντο πότῃ ἀνέστης, οἱ φυλάσσοντές σε στρα- τιῶται· ἀμφοτέρα γὰρ ἐσφράγισται τοῖς ἐρευνῶ- σι· πεφανέρωται δὲ τὰ θαύματα τοῖς προσκυνου- σιν ἐν πίστει τὸ μυστήριον· ὁ ἀνυμνοῦσιν, ἀπό-δος ἡμῖν ἀγαλλίασιν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Κύριε, τοὺς μοχλοὺς τοὺς αἰωνίους συντρί- ψας, καὶ δεσμὰ διαρρήξας, τοῦ μνήματος ἀνέστης, καταλιπὼν σου τὰ ἐντάφια, εἰς μαρ- τύριον τῆς ἀληθοῦς τριημέρου ταφῆς σου· καὶ προῆγες ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ, ὁ ἐν σπηλαίῳ τηρού- μενος. Μέγα σου τὸ ἔλεος, ἀκατάληπτε Σω- τήρ, ἐλέησον ἡμᾶς.

Κύριε, αἱ γυναῖκες ἔδραμον, ἐπὶ τὸ μνῆμα τοῦ ἰδεῖν σε τὸν Χριστὸν, τὸν δι' ἡμᾶς πα- θόντα· καὶ προσελθοῦσαι, εὔρον Ἀγγελον ἐπὶ τὸν λίθον καθήμενον, τῷ φόβῳ κυλισθέντα· καὶ πρὸς αὐτὰς ἐβόησε λέγων· Ἀνέστη ὁ Κύριος· εἶπατε τοῖς Μαθηταῖς, ὅτι ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, ὁ σῶζων τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Κύριε, ὥσπερ ἐξῆλθες ἐσφραγισμένου τοῦ τάφου, οὕτως εἰσῆλθες καὶ τῶν θυρῶν κε- κλεισμένων, πρὸς τοὺς Μαθητάς σου, δεικνύων αὐτοῖς τὰ τοῦ σώματος πάθη, ἅπερ κατεδέξω Σωτὴρ μακροθυμήσας· ὡς ἐκ σπέρματος Δαυὶδ, υἱὸς ὡς ἡμεῖς ὑπὲρ ἡμῶν· ὡς Υἱὸς δὲ τοῦ Θεοῦ, κό- σμον ἡλευθέρωσας. Μέγα σου τὸ ἔλεος, ἀκατά-ληπτε Σωτὴρ, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Εἶτα, τὰ Στιχηρὰ τοῦ Πάσχα, τὸ, Χριστὸς ἀνέστη, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν.

Τὰ ἀντίφωνα τοῦ Πάσχα.

Προκείμενον τοῦ Ἀποστόλου. Ἦχος γ'.

Ψάλατε τῷ Θεῷ ἡμῶν ψάλατε.

Στίχ. Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε χεῖρας.

Ἡ πρᾶξις τῶν Ἀποστόλων τῆς ἡμέρας.

Τὸ Εὐαγγέλιον τῆς ἡμέρας.

Κοινωνικὸν τοῦ Πάσχα.

Τῆς ΠΕΜΠΤΗΣ ΤΗΣ ΔΙΑΚΑΙΝΗΣΙΜΟΥ
ΕΣΠΕΡΑΣ

Ψάλλομεν τὴν παρούσαν Ἀκολουθίαν, τὴν γε-
γονυῖαν παρὰ κυρίου Νικηφόρου Καλλίστου
τοῦ Ξανθοπούλου, εἰς τὴν Ὑπεραγίαν καὶ
Κυρίαν Δέσποιναν Θεοτόκον, τὴν Ζωοδόχον
Πηγὴν· οὐ γὰρ εὖρομεν ὑπὸ τυπικοῦ τὴν τοι-
αύτην Ἀκολουθίαν, ἀλλ' ἐτέθη δι' ἀγάπην
τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ι',
καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα τῆς Ὁ-
κτωήχου ς'.

Ἦχος πλ. β'.

Νίκτην ἔχων Χριστέ, τὴν κατὰ τοῦ Ἄδου,
ἐν τῷ Σταυρῷ ἀνῆλθες· ἵνα τοὺς ἐν σκότει
θανάτου καθημένους, συναναστήσης σεαυτῷ, ὁ
ἐν νεκροῖς ἐλεύθερος. Ὁ πηγάζων ζωὴν, ἐξ
οἰκείου φωτός, παντοδύναμε Σωτὴρ, ἐλέησον
ἡμᾶς.

Σήμερον ὁ Χριστός, θάνατον πατήσας, κα-
θῶς εἶπεν, ἀνέστη, καὶ τὴν ἀγαλλίασιν τῷ
κόσμῳ ἔδωρήσατο· ἵνα πάντες κραυγάζοντες
τὸν ὕμνον, οὕτως εἴπωμεν· Ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς,
τὸ ἀπρόσιτον φῶς, παντοδύναμε Σωτὴρ, ἐλέη-
σον ἡμᾶς.

Σέ Κύριε, τὸν ὄντα, ἐν πάσῃ τῇ κτίσει,
ἁμαρτωλοὶ ποῦ φύγωμεν; ἐν τῷ οὐρανῷ;
αὐτὸς κατοικεῖς· ἐν τῷ Ἄδῃ; ἐπάτησας θάνατον
εἰς τὰ βάθη τὰ τῆς θαλάσσης; ἐκεῖ ἡ χεὶρ σου
Δέσποτα. Πρὸς σέ καταφεύγομεν, σοὶ προσπί-
πτοντες ἰκετεύομεν· Ὁ ἀναστὰς ἐκ τῶν νεκρῶν,
ἐλέησον ἡμᾶς.

Στιχηρὰ Ἀνατολικά.

Εν τῷ Σταυρῷ σου Χριστέ καυχώμεθα, καὶ
τὴν Ἀνάστασιν σου ὑμνοῦμεν καὶ δοξάζο-
μεν· σὺ γὰρ εἶ Θεὸς ἡμῶν, ἐκτός σου ἄλλον οὐκ
οἶδαμεν.

Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε, ὅτι κατήργη-
σας τὸν τὸ κράτος ἔχοντα τοῦ θανάτου·
ἀνεκαίνισας ἡμᾶς διὰ τοῦ Σταυροῦ σου, δωρού-
μενος ἡμῖν καὶ ἀφθαρσίαν.

Διὰ παντός εὐλογοῦντες τὸν Κύριον, ὑμνοῦ-
μεν τὴν Ἀνάστασιν αὐτοῦ· Σταυρὸν γὰρ
ὑπομείνας, θανάτῳ θάνατον ὤλεσεν.

Καὶ τῆς Ζωοδόχ. Πηγῆς τρία, δευτεροῦντες τὰ α'.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Εἶνα καὶ παράδοξα, τῶν οὐρανῶν ὁ Δεσπό-
της, ἐπὶ σοὶ τετέλεκε, καταρχὰς Πανάμω-
με· καὶ γὰρ ἄνωθεν, ἐμφανῶς ἕσταξεν, ὑετὸς κα-
θάπερ, ἐν τῇ μήτρᾳ σου Θεόνυμφε. Πηγὴν
δεικνύων σε, σύμπαν ἀγαθὸν ἀναδύζουσαν·
πλήμμυράν τε ἰάσεων, τὰς εὐεργεσίας προῤ-
ρέουσαν, ἅπασιν ἀφθόνως, τοῖς χρήζουσι τὴν
ῥῶσιν τῶν ψυχῶν, καὶ τὴν ὑγείαν τοῦ σώματος,
ὑδατι τῆς χάριτος

Μάνα σε οὐράνιον, καὶ Παραδείσου Παρ-
θένε, τὴν Πηγὴν τὴν ἐνθεον, ὀνομάζω Δέ-
σποινα προσφυέστατα· τῆς γὰρ γῆς ἔδραμεν, ἡ
ῥοὴ καὶ χάρις, τῆς Πηγῆς σου τετραμέρειαν,
αὐτὴν καλύπτουσα, ξένοις τεραστίοις ἐκάστο-
τε, καὶ πᾶσι τὸ αἰτούμενον, γίνεται τὸ ὕδωρ πι-
νόμενον· ὅθεν γεγηθότες, Χριστῶνυμοι προσ-
τρέχομεν πιστῶς, ἁγιασμὸν ἀρυόμενοι, πάντοτε
γλυκύρροον.

Ρεῖθρα τῶν ἰάσεων, ἀναβλυστάνεις Παρθένε
τοῖς πιστῶς προστρέχουσι, τῇ Πηγῇ σου
πάντοτε, Θεόνυμφευτε· δωρεὰν ῥεεῖς γὰρ, δα-
ψιλῇ καὶ χύδην, τοῖς νοσοῦσι τὰ ἰάματα· τυ-
φλοὺς ἐμβλέποντας, φαίνεις ἐναργῶς προσιόντα
σοι· χωλοὺς πολλοὺς ἀνῶρθωσας, καὶ τοὺς
παρειμένους συνέσφιγξας· τὸν δὲ νεκρωθέντα,
ἐζώωσας προσχύσει τῇ τριττῇ· ὕδρωπικῶν καὶ
δυσπνόνων τε, πάθη ἐθεράπευσας.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Τίς λαλήσει τὰς δυναστείας σου Πηγὴ, ἡ-
τίς ἐξ ἀκενῶτων θαυμάτων πλημμυροῦσα,
πολλὰ καὶ ὑπὲρ φύσιν ἐνεργεῖς διὰ ἰάσεων; Βα-
θαὶ τῶν μεγαλείων, ὧν τοῖς πᾶσιν ἐπιρρέεις!
οὐ μόνον γὰρ νοσήματα χαλεπὰ ἀπήλασας, τῶν
προσιόντων μετὰ πόθου, ἀλλὰ καὶ τὰ τῶν ψυ-
χῶν πάθη ἐκπλύνεις, καθαρίζουσα πανάσπιλε·
σὺν πᾶσι βραβεύουσα καὶ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τίς μὴ μακαρίσει σε Παναγία Παρθένε; τίς
μὴ ἀνυμνήσει σου τὸν ἀλόχευτον τόκον; ὁ
γὰρ ἀχρόνως ἐκ Πατρὸς ἐκλάμψας Υἱὸς μονο-
γενής, ὁ αὐτὸς ἐκ σοῦ τῆς ἀγνῆς προῆλθεν,
ἀφράστως σαρκωθείς· φύσει Θεὸς ὑπάρχων, καὶ
φύσει γενόμενος ἄνθρωπος δι' ἡμᾶς· οὐκ εἰς δυά-
δα προσώπων τεμνόμενος, ἀλλ' ἐν δυάδι φύσεων
ἀσυγχύτως γνωριζόμενος. Αὐτὸν ἰκέτευε, σεμνὴ
Παμμακάριστε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰσοδος, τὸ, Φῶς ἱλαρόν· Προκείμενον.
Ἦχος βαρύς.

Ἀγαπήσω σε Κύριε ἡ ἰσχὺς μου, Κύριος στερέωμά μου, καὶ καταφυγή μου, καὶ ῥύστης μου.
Στίχ. Ὁ Θεός μου βοηθός μου, καὶ ἐλπιδὴ ἐπ' αὐτόν.

Στίχ. Αἰνῶν ἐπικαλέσομαι τὸν Κύριον.

Στίχ. Ἦκουσεν ἐκ ναοῦ ἁγίου αὐτοῦ φωνῆς μου.
Εἰς τὸν Στίχον, τὸ Ἀναστάσιμον Στιχηρὸν τῆς Ὁκτωήχου.

Ἦχος πλ. β'.

Τὴν Ἀνάστασιν σου Χριστέ Σωτήρ, Ἀγγελιοὶ ὑμνοῦσιν ἐν οὐρανοῖς· καὶ ἡμᾶς τοὺς ἐπὶ γῆς καταξίωσον, ἐν καθαρᾷ καρδίᾳ σέ δοξάζειν.

Εἶτα, τὰ Στιχηρὰ τοῦ Πάσχα. Εἰ δὲ βούλει, λέγε πρῶτον τὰ παρόντα Στιχ. τῆς Θεοτόκου.

Ἦχος πλ. α'. Χαίροις ἀσκητικῶν.

Χαίροις ἡ ζωηφόρος Πηγὴ, κατὰ θαλάσσας πελαγίζουσα θαύματα, πρὸς πᾶσαν τὴν οἰκουμένην, Ὁκεανὲ νοητέ, τὰ Νειλῶα ρεῖθρα ὑπερβαίνουσα, τῇ χύσει τῆς χάριτος· Σιλῶαμ ἄλλος δεύτερος, ὕδωρ πηγάζων, ὡς ἐκ πέτρας παράδοξον· Ἰορδάνου τε δεξαμένη ἐνέργειαν, μάννα σωτηριῶδες τε, ἐναργῶς τὸ γινόμενον, πρὸς τοῦ ζητοῦντος τὴν χρεῖαν· πλούσιον ὄντως καὶ ἄφθονον. Χριστοῦ Μητὲρ Κόρη, ἡ προχέουσα τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Ἠγίασε τὸ σκῆνωμα αὐτοῦ ὁ Ὑψιστος.

Ὑμνοὶς ἐν ἐξαισίῳ Πιστοὶ, τὴν ἐπουράνιον νεφέλην ὑμνήσωμεν, σταγόνα τὴν οὐρανίαν, τὸν ζωοδότην Χριστόν, ἐπὶ γῆς ἀρρέυστως δετίζουσιν· τὸ ζῶν, τὸ ἀλλόμενον, καὶ πηγάζον ἀθάνατα, ὕδωρ τὸ θεῖον· τὴν ἀμβροσίαν τοῦ νέκταρος, τοῦ μηδέποτε μετὰ πόσιν ἐκρέοντος· δίψαν δὲ τὴν συντήκουσαν, ψυχὰς ἀπελαύνοντος· οὐπερ πίνοντες ἐμφρόνως, ρεύματα θεῖα προβάλλονται, κοιλίας ἐκ νόου, ἐπομβρίζοντα τοῖς πᾶσι, χάριν τὴν ἄφθονον.

Στίχ. Τοῦ ποταμοῦ τὰ ὀρμήματα.

Χαίροις ἡ ζωοδόχος Πηγὴ, ἡ ἀενάως ἀναβλύζουσα χάριτας, ἡ βρύσις τῶν ἱαμάτων, ἡ πᾶσαν νόσων ἰσχὺν, ἀσθενῆ καὶ φαύλην ἀπελέγχουσα· τυφλῶν ἡ ἀνάβλεψις, καὶ λεπρῶν θεία καθαρσις· ἡ πηγάζουσα, νοσημάτων

πᾶν φάρμακον, ἅπασιν τοῖς προστρέχουσι, πιστῶς τῷ τεμένει σου· μέγα κοινὸν ἱατρεῖον, ἄμισθον ὄντως καὶ ἑτοιμον· Χριστοῦ Μητὲρ Λόγου, τοῦ πηγάζοντος τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, Ἦχος πλ. α'.

Σαλπίσσωμεν φιλέοργοι ἐν ὕμνοις, σκιρτήσωμεν ἐν ὕδατι, καὶ χορεύσωμεν εὐφραίνόμενοι, τοῖς ἀενάως πλημμυροῦσι τῆς ζωοφόρου Πηγῆς· Βασιλεῖς καὶ ἄρχοντες συντρεχέτωσαν, καὶ Πηγῆς τὴν χάριν προχείτωσαν ἀφθόνως· Βασιλεῖς γὰρ ἔσωσε· τοὺς ἐν κλίνῃ συσχεθέντας δὲ, τῇ προσψαύσει ἐξανέστησε. Ποιμένες τε καὶ σύμπαντες, τὴν ὀμβροφόρον νεφέλην, τὸ σωτήριον ὕδωρ, συνελθόντες ἀρυσώμεθα· οἱ ἐν νόσοις ἀπαλλαγὴν· οἱ ἐν κινδύνοις τὴν ῥῶσιν· τὴν ἀναψυχὴν οἱ ἐν δίψει· τὰ ὄμματά τε οἱ τυφλοί· οἱ κωφεύοντες τὴν εὐηκοίαν· τὴν ἱατρείαν οἱ καχεκτοῦντες· οἱ ἐν θανάτοις τὴν ζωηφόρον· οἱ πάντες τὴν πανταχοῦ πιστοῖς προῤῥέουσιν, ὕδατα σωτηρίας, ἀνακροτήσαντες, οὕτω κράζωμεν· Ἀεὶζῶα προχέουσα νάματα, ἐκ πηγῆς ἀγνῆ, μὴ διαλίπης Παρθένε, πρεσβεύουσα· πάντοτε ὑπὲρ τῶν δούλων σου.

Καὶ νῦν, ὁ αὐτός. Ἀναστάσεως ἡμέρα. Τὸ Χριστὸς ἀνέστη. Καὶ ἀπόλυσις.

Τῆς ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΣ ΤΗΣ ΔΙΑΚΑΙΝΗΣΙΜΟΥ
ΠΡΩΤΗ.

Εἰς τὸν Ὁρθρον. Ὁ Κανὼν τοῦ Πάσχα μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς η', καὶ τῆς Θεοτόκου εἰς ς'.
Ὁ Κανὼν τοῦ Πάσχα. Ἦχος α'.

Ὡδὴ α'.

Ἀναστάσεως ἡμέρα.

Καθαρθῶμεν τὰς αἰσθήσεις.

Οὐρανοὶ μὲν ἐπαξίως.

Εἶτα τῆς Θεοτόκου, οὗ ἡ ἀκροστιχίς.

Νικηφόρου Καλλιόστου τοῦ Ξανθοπούλου.

Εἰρμός ὁ αὐτός.

Νῦν πηγάσαις μοι Παρθένε, Θεοτόκε Πηγὴ, χάριν διδοῦσα λόγου, ὡς ἀνυμνήσω σου πηγὴν, τὴν βλυστάνουσαν ζωὴν, καὶ χάριν πιστοῖς· σὺ γὰρ ἐνυπόστατον Λόγον ἐπήγασας.

Ἰατρεῖον ὑπὲρ φύσιν, ὁ ναός σου σεμνὴ, δείκνυται πᾶσι Κόρη· ἐκ γὰρ θανάτου προφανοῦς, τοὺς προστρέχοντας πιστοὺς, σαφῶς ἀνιστᾷ· καὶ πᾶσι τὴν ἄφθονον, ἀναβλύζει γλυκύτητα.

Καταρρέεις οὐρανόθεν, ἀκενώτως ἡμῖν, χάριτας ὄντως μόνη· τὸν γὰρ τυφλώττοντα ποιεῖς ἀναδλέπειν πρὸς τὸ φῶς, βορβόρῳ καὶ νῶ φωνήσασα ἄνωθεν, ὑπὲρ ἔννοιαν τῷ Λέοντι.

Η κοινὴ φιλοτιμία, τοῦ βροτείου σεμνῆ, Χαῖρε Μαρία, Χαῖρε· ὁ γὰρ τῶν ὅλων ποιητὴς ἐπὶ σοὶ ὡς περ σταγῶν, κατέβη σαφῶς, Πηγὴν σε ἀθάνατον, ἀναδείξας Θεόνυμφε.

Καταβασία. Ἀναστάσεως ἡμέρα, κτλ.

Ὡ, δὴ γ'.

Δεῦτε πόμα πίωμεν καινόν.

Νῦν πάντα πεπλήρωται φωτός.

Χθὲς συνεθαπτόμην σοι Χριστέ.

Τῆς Θεοτόκου.

Φωτεινόν σε, ἅγιον ναόν, τοῦ Δεσπότου τῶν ὅλων Κόρη ἐπίσταμαι· καὶ ἀφθαρσίας πηγὴν, τὸ ὕδωρ προρρέουσιν Χριστὸν, ἐξ οὗ ποτιζόμεθα.

Ο ὅσιν χάριν Δέσποινα Πηγὴ, Αὐτοκράτορι δίδως οὐρῶν τὴν πρόοδον, ἐπεχομένην δεινῶς, τοῦ λίθου ὑπόστασιν φρικτὴν, τῷ ὕδατι λύσασαν.

Ρεῖ χάρις ἄφθονος ἐκ σοῦ, Θεοτόκε Παρθένε χύδην πηγάζουσα· χωλοὶ σκιρτῶσιν ἐν σοὶ, λεπτῶν καθαρίζεται πληθὺς, καὶ Δαίμονες πνίγονται.

Ο ἵλοις νέμεις ἱασιν πιστοῖς, βασιλεῦσι, δημόταις, καὶ πένησιν, ἄρχουσι, πτωχοῖς, πλουσίοις κοινῶς, τὸ ὕδωρ προχέουσα Πηγὴ, ἀποίχιλον φάρμακον.

Καταβασία Δεῦτε πόμα.

Κοντάκιον τοῦ Πάσχα.

Εἰ καὶ ἐν τάφῳ κατήλθες.

Εἵτα, Κάθισμα τῆς Θεοτόκου.

Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Τὴν ἀέναον κρήνην καὶ ζωηράν, τὴν πηγάζουσαν ρεῖθρα θείαν Πηγὴν, συμφώνως αἰνέσωμεν, οἱ τὴν χάριν αἰτούμενοι· καθ' ἑκάστην βρύει, καὶ γὰρ τὰ ἰάματα, ὡς ποταμῶν τὰ ρεύματα, δεικνύσα ἐλάχιστα. Ὅθεν κατὰ χρέος, προσιόντες ἐν πόθῳ πιστῶς ἀρυσώμεθα, ἐκ Πηγῆς ἀνεξάντλητον, ῥῶσιν ὄντως ἀθάνατον, ὁρσίζουσιν σαφῶς τῶν εὐσεβῶν, τὰς καρδίας, καὶ χεῖλεσιν ἐκδοήσωμεν· Σὺ εἰ τῶν πιστῶν τὸ παρὰ μύθιον.

Ὡ, δὴ δ'.

Ἐπὶ τῆς θείας φυλακῆς

Ἄρσεν μὲν ὡς διανοίξαν.

Ὡς ἐνιαύσιος ἀμνός.

Ὁ Θεοπάτωρ με Δαυΐδ.

Τῆς Θεοτόκου.

Υπὲρ τὴν ψάμμον ἀληθῶς, καὶ τὰς σταγόνας ὑετῶν, πέφυκε Παρθένε τὰ πλήθη, τῆς Πηγῆς τῶν ἔργων σου, ἀκαταπαύστως ῥέοντα, ἅπασαν ἐπὶ χθόνα πλουσίως, πάντα νοσοῦντα δεινῶς, τάχος ἰώμενα.

Κατασχεθέντα γυναικὸς, ὑπὸ καρκίνου τὸν μαζόν, ὕδωρ ἐπιχεῖται Παρθένε, τῆς Πηγῆς σου Δέσποινα· καὶ παραυτίκα πέπαυται, πάθη θανατηφόρα τῷ ρεῖθρῳ, καὶ ὁ καρκίνος ὀρθὰ, βαίνειν ἐγνώρισεν.

Ακατανόητον ἐν σοὶ, καὶ ὑπὲρ φύσιν τὸ πραχθέν, ἐνεστι σαφῶς Θεοτόκε· τὸ γὰρ ὕδωρ γίνεται, τὸ τῆς Πηγῆς σου ἱάμα, νόσων θανατηφόρων ἐναντίον, ὅπερ ἡ φύσις σαφῶς οἶδεν οὐδέποτε.

Αεὶ θανατοῖ με ὁ ἐχθρὸς, ταῖς ἐνηδόνοις προσβολαῖς, Δέσποινα Πηγὴ Θεοτόκε, μὴ παρίδης, πρόφθασον, ἡ ταχυνὴ βοήθεια· τούτου δὲ τῶν παγίδων με λύτρου, ἵνα ὑμῶν σε αἰεὶ τὴν πολυύμνητον.

Καταβασία. Ἐπὶ τῆς θείας φυλακῆς.

Ὡ, δὴ ε'.

Ὁρθρίσωμεν ὀρθρου βαθέος.

Τὴν ἁμετρόν σου εὐσπλαγχνίαν.

Προσέλθωμεν λαμπαδηφόροι.

Τῆς Θεοτόκου.

Λαλούμενα Κόρη Παρθένε, τὰ τῆς Πηγῆς σου τῷ ὄντι τεράστια, καταπλήττει τῶν βροτῶν διάνοιαν· ὑπὲρ γὰρ φύσιν πέφυκε πάντας πιστοὺς ἀγιάζοντα.

Ιστόρησε πόκος τὸ Μάννα, καὶ Σιλῶμ καὶ ἡ πέτρα πηγάζουσα, Σολομῶντος ἡ στοὰ τὴν χάριν σου, τὰ Ἰορδάνεια νάματα, καὶ ἡ πηγὴ Σαμαρείτιδος.

Σταγόνες σου Κόρη Παρθένε, αἱ τῆς Πηγῆς καὶ νεκρὸν ἀνεζώσαν· ὑπὲρ λόγον τὸ πραχθέν καὶ ἔννοιαν! τὰ σὰ γὰρ πάντα πάντα γινε, λόγον νικᾷ τὸν ἀνθρώπινον.

Τὰ πάθη σου Κόρη ἰάσαις, τῆς αἱμορροίας πηγὴν ἢ ξηράνασα, καὶ τὸ ῥίγος τῆς φλογὸς τὴν ἀναψιν, καὶ ἐκτικὴν διάθεσιν, οὖρων δεσμὰ καὶ γαστρορροίαν.

Καταδασία. Ὁρθρίσωμεν ὀρθρου βαθέος.

Ὡδὴ ε'.

Κατῆλθες ἐν τοῖς κατωτάτοις.

Φυλάξας τὰ σήμαντρα.

Σωτέρ με τὸ ζῶν τε καὶ ἄθυτον.

Τῆς Θεοτόκου.

Οἱ λόγοι τοῦ λόγου ὡς ὄντως πηγὴν, ἀνυμνοῦσί σε Ἀγνή· τῆς σοφίας βυθὸν γάρ, ὡς ὑπὲρ λόγον γεννᾷς, τὸν κρεμάσαντα ἐν αἰθέρι τὰς ῥοὰς, καὶ τὴν γῆν ἐπὶ ὕδωρ.

Υπῆλθες τὴν τῶν κλιμάκων φορὰν ἀπειλοῦσαν συντριβὴν, τοὺς ἐκείσε ζωγράφους, ὧ παναγία Πηγὴ, διασώσασα, καὶ λαὸν ὑπὸ σεισμοῦ, πεπτωκότος τοῦ δόμου.

Τὰς μήτρας ἀγόνους στερῶσει τὸ πρὶν, διαλύεις ἐμφανῶς, τῆς Πηγῆς σου τῷ ῥείθρῳ· καὶ γὰρ ὡς τέξασα σὺ, παρθελεύουσα, τὸν Δεσπότην τοῦ παντός, καὶ τοὺς τόκους βραβεύεις.

Οὐ λόγος, οὐ νοῦς, οὐδὲ γλῶττα τὸν σὸν, ἐξισχύουσιν Ἀγνή, τοκετὸν εὐφημῆσαι· ἀλλ' ἀσθενοῦσιν ἐν σοὶ καὶ ἐλέγχεται φιλοσόφων τὸ σεμνὸν, καὶ ῥητόρων κομψότης.

Καταδασία, Κατῆλθες ἐν τοῖς κατωτάτοις.

Τὸ κοντάκιον. Ἦχος πλ δ'. Τῇ ὑπερμάχῳ.

Εξ ἀκενώτου σου Πηγῆς Θεοχαρίτωτε, ἐπιβραβεύεις μοι πηγάζουσα τὰ νάματα, ἀενάως τῆς σῆς χάριτος ὑπὲρ λόγον· τὸν γὰρ Λόγον ὡς τεκοῦσαν ὑπὲρ ἔννοιαν, ἱκετεύω σε δροσίξειν με σῇ χάριτι· ἵνα κράζω σοι· Χαῖρε ὕδωρ σωτήριον.

Ὁ Οἶκος.

Αᾠσαντε Θεοτόκε, ἡ τεκοῦσα ἀρρήτως, Πατὴρ τὸν προαιώνιον Λόγον, πλάτυνόν μου τὸ στόμα σεμνῇ, συνεισφέρεισά με πρὸς τὸν σὸν ἔπαινον, ὡς ἂν ἀνευφημήσω σε, κραυγάζων τῇ Πηγῇ σου ταῦτα.

Χαῖρε πηγὴ, χαρμονῆς ἀλήκτου· χαῖρε ῥοή, καλλονῆς ἀρρήτου.

Χαῖρε, νοσημάτων παντοίων κατάλυσις· χαῖρε, παθημάτων ποικίλων κατάκλυσις.

Χαῖρε ῥεῖθρον διειδέστατον, ὑγιάζον τοὺς πιστούς· χαῖρε ὕδωρ χαριέστατον τοῖς νοσοῦσι πολλαπλῶς.

Χαῖρε νᾶμα σοφίας, ἀγνωσίαν ἐξαῖρον· χαῖρε κρᾶμα καρδίας, ἀμβροσίαν προρρέον.

Χαῖρε κρατὴρ τοῦ μάννα ζωήρρυτε· χαῖρε λουτήρ καὶ νέκταρ θεόρρευστε.

Χαῖρε, πορθμὸν ἀσθενείας δεικνῦσα· χαῖρε, φλογμὸν ἀρρωστίας σθεννῦσα.

Χαῖρε ὕδωρ σωτήριον.

Συναξάριον τοῦ Μηναίου, εἴτα τὸ παρόν.

Τῇ παρασκευῇ τῆς Διακαινησίμου, ἐορτάζομεν τὰ ἐγκαίνια τοῦ ναοῦ τῆς ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν καὶ Θεομήτορος, τῆς Ζωηφόρου Πηγῆς· ἔτι δὲ καὶ μνείαν ποιούμεθα τῶν ἐν τούτῳ τελεσθέντων ὑπερφυῶν θαυμάτων παρὰ τῆς Θεομήτορος.

Στίχοι.

Μάννα, Σιλῶαμ, καὶ Στοὰν Σολομῶντος,

Πηγὴν Κόρη σὴν, ἐμφανῶς πᾶς τις βλέπει.

Ο μὲν ναὸς οὗτος, τὸ καταρχὰς συνέστη παρὰ τοῦ βασιλέως Λέοντος τοῦ μεγάλου, δε καὶ Μακέλλης ὀνόμαστο. Χρηστὸς γὰρ ὢν ὁ ἀνὴρ καὶ ἐπιεικέστατος, διὰ γνώμης συμπάθειαν, πρὶν ἢ τὸν βασιλεῖον ἀναβῆναι θρόνον, εἰς ιδιώτας ἔτι ταττόμενος, ἐκεῖ σέπη περ ὢν, ἄνδρα τινὰ πηρὸν, τὰς ὄψεις εὐρὼν παραπαίοντα, ἐχειραγῶγει. Καὶ δὴ πλησίον τοῦ τόπου γενομένων, δῖφει ἀπειρῶ συνέχεται ὁ πηρὸς, καὶ ἱκέτης τῷ Λέοντι γίνεται, ὕδατι ἀναψῆσαι αὐτόν. Καὶ δε, τὸ ἐκεῖσε συνηρεφὲς εἰσιὼν, ἀνεζήτει· ἦν γὰρ τότε ὁ τόπος οὗτος δένδροις παντοίοις κατὰφυτος, καὶ εὐθαλεῖ τῇ πόα κομῶν. Ἐπεὶ οὖν τὸ ὕδωρ ἐκεῖ οὐχ εὗρισκε, σκυθρωπάζων ἀνέστρεφε· καὶ ὑποστρέφων, φωνῆς ἄνωθεν ἐν μεθέξει γίνεται· «Οὐ χρεὼν σε—λεγοῦσης—Λέον ἀγωνιᾷν· τὸ γὰρ ὕδωρ ἐγγύς». Ὑποστραφεὶς οὖν πάλιν ἐζήτει· καὶ πολλὰ αὖθις καμῶν, πάλιν τῆς ἴσης φωνῆς ἐν μεθέξει γίνεται· φησὶ γάρ· «Λέον Βασιλεῦ, εἰσιὼν τὸ ἐνδότερον συνηρεφὲς τοῦτο, καὶ τοῦ θολεροῦ ὕδατος μετὰ χεῖρας λχθὼν, θεράπευσον τῷ πηρῷ τὴν δίψαν· καὶ τὰς πεπηρωμένας ἐπιχρίσας ὄψεις ἐκείνου, γνώση αὐτίκα ἥτις εἰμὶ, ἐκ πολλοῦ τόνδε κατοικοῦσα τὸν χῶρον». Πράσσει οὖν ὡς ἡ φωνὴ διεσάφησε, καὶ παραυτίκα βλέπων ἦν ὁ πηρὸς. Κατὰ δὲ τὴν τῆς Θεομήτορος προῤῥῆσιν, καὶ Λέοντος βασιλεύοντος, ὁ ἐπὶ τῆς Πηγῆς ναὸς ἀνεγείρεται φιλοτίμῳ χειρὶ, ὅποῦς ὁράται σήμερον.

Θαυμάτων δὲ πλεῖστον ἐν τούτῳ ἐπιρρέοντων, ἐπεὶ μετὰ χρόνον καὶ Ἰουστινιανός, ὁ Ρωμαίων μέγιστος Αὐτοκράτωρ, τῇ δυσουρίᾳ πιεζόμενος, ἐντεῦθεν ἔσχε τὴν ἰατρείαν, ἀντιφιλοτιμούμενος τῇ τοῦ Λόγου Μητρὶ, τὸν μέγιστον ἀνεγείρει ναόν· ὃν ὑπὸ σεισμῶν διαφόρων διαρῥαγέντα, ὕστερον Βασίλειος ὁ Μακεδὼν περιποιήσατο, καὶ ὁ υἱὸς αὐτοῦ Λέων ὁ σοφὸς, ἐφ' ὧν καὶ πλεῖστα ἡ Πηγὴ ἐνήργησε θαύματα· ἀποστήματα γάρ, καὶ δυσουρίας, καὶ ἐκτικά, καὶ ἄλλα μυρία τεθεράπευκε· καρκίνων πάθη καὶ αἱμορροίας διαφόρους Βασιλῶν, καὶ ἄλλων γυναικῶν, καὶ πυρετῶν διαφόρων ἐσμὸν, τριταῖων τε καὶ ἄλλων ἐμ-

πύων. Καὶ στειρώσεις διέλυσε· δώρημα γάρ τῆς Πηγῆς ταύτης ὁ Βασιλεὺς Κωνσταντῖνος ὁ Πορφυρογέννητος, τῇ Βασιλίδι Ζωῇ γεννηθείς. Ἀνῆγειρε δὲ καὶ νεκρὸν ἡ Πηγὴ· ἦν δὲ Ἐκεῖνος ἐκ Θεσσαλίας· κατεχόμενος γὰρ πρὸς αὐτὴν, τελευταῖα καθ' ὁδὸν θνήσκων δὲ καὶ πνέων τὰ λείψθια, ἐπισκῆπτει τοῖς ναύταις, ἐκὶ σέπη πρὸς τὸν ναὸν τῆς Πηγῆς ἀγαγόντα, καὶ κάδους τρεῖς αὐτῷ τοῦ ἐκεῖθεν πηγάζοντος ὕδατος ἐπιχέοντας, θάψαι. Γίνεται τοῦτο· καὶ ὁ νεκρὸς τοῦ ὕδατος ἐπιχυθέντος, διανίσταται.

Μετὰ δὲ χρόνους, τὸν μέγαν ναὸν πεσεῖν μέλλοντα, φανεῖσα ἡ Θεοτόκος, ὑπανεῖχεν, ἕως οὗ τὸ περιρρεῦσαν πλήθος ἐκφορηθείη. Δαίμονας διαφόρους, τὸ ὕδωρ τοῦτο ποθὲν, ἀπήλασε· καὶ ἐν φυλακῇ δεσμίους ἀπέλυσε. Τῷ Βασιλεῖ Λέοντι τῷ σοφῷ, λιθίασιν ἐξιάται· καὶ τῇ γυναικὶ Θεοφανοῖ λαβρότατον πυρετὸν σβέννυται· τὸν δὲ ἀδελφόν, Στέφανον τὸν Πατριάρχην, τῆς ἐκτικῆς διαθέσεως ἀπολύει· καὶ Ἰωάννη τῷ Ἱεροσολύμων Πατριάρχῃ, τὴν ἀκοὴν ἐκτραπείσαν, ἰάται. Θεραπεύει πυρετὸν σφοδρότατον καὶ τοῦ Πατρικίου Ταρασίου, καὶ τῆς αὐτοῦ μητρὸς Μαχιστρίσσης· καὶ τὸν υἱὸν Στυλιανοῦ δυσουριῶντα ἰάται. Σχίζαναι δὲ τινα γυναῖκα, τῆς δυσεντερίας λυτροῦται. Ὁ δὲ Βασιλεὺς Ῥωμανός, ὁ ἐκ Λακάπης, καὶ λύσιν καὶ δέσιν γαστρὸς τῷ ὕδατι θεραπεύει· ὡσαύτως καὶ ἡ αὐτοῦ γυνή. Ἐν Χαλδίᾳ τὸν Μοναχὸν Πέπεριν, καὶ τὸν αὐτοῦ Μαθητὴν, θεραπεύει ἡ Θεομήτωρ δι' ἐπικλήσεως· ὡσαύτως καὶ τὸν Μοναχὸν Ματθαῖον, καὶ Μελέτιον, πρὸς τὸν Βασιλέα διαβληθέντας. Πατρικίους δὲ καὶ Πρωτοπαθαρῖους, καὶ ἄλλους μυρίους, τίς ἂν διηγῆσαιο; Λαγχάνει καὶ τῆς ἐπὶ τὸ ἰσχίον θεραπείας, καὶ ὁ ἐπὶ τοῦ θυμιάματος Στέφανος.

Καὶ ποία γλῶσσα, ὅσα τὸ ὕδωρ τοῦτο ἐνήργησε, καὶ εἰς δεῦρο διενεργεῖ, διηγῆσαιο; ὑπὲρ σταγόνας ὕετος, καὶ ἄστρων, καὶ φύλλων πλήθος τὰ θαύματα, ἃ δὴ καὶ ἡμεῖς ἐν τοῖς καθ' ἡμᾶς χρόνοις κατείδομεν· φαγίδαῖναν γάρ, καὶ γάγγραιναν, καὶ διατρήσεις, καὶ θανάσιμα φύματα ἕτερα, καὶ ἄνθρακας, καὶ λέπραν, καὶ λώβην ὑπερφυῶς ἰθεράπευσε· καὶ ἄλλας ὀγκώσεις γυναικῶν, καὶ ψυχῆς πάθη τὸ πλέον ἰάσατο· καὶ ὀφθαλμῶν ἐπισχύσεις τε, καὶ λευκώματα καὶ ὑέλωπας· ἐτι δὲ καὶ νόσημα ὕδρωπος τῷ Βαράγγῳ Ἰωάννῃ καὶ τῷ ἐτέρῳ Βαράγγῳ πονηρὰ ἰθεράπευσεν ἔλκη· καὶ τῷ Ἱερομονάχῳ Μάρκῳ, ἐξανθοῦσαν τῆς ἐπιφανείας δριμύτητα· καὶ τὴν ἐπὶ πεντεκαίδεκα ἔτεσι δύσπνοιαν ὑπερβάλλουσαν, ἐνταυτῷ καὶ λιθίασιν τοῦ μοναχοῦ Μακαρίου· καὶ ἄλλα πλεῖστα, ἅπερ ἀριθμῆσαι λόγῳ ἀδύνατον· ἃ δὴ καὶ ἐνήργησε καὶ ἐνεργεῖ, καὶ οὐποτε παύεται.

Ταῖς τῆς σῆς Μητρὸς πρεσβεΐαις, Χριστέ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Γὰρ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι· καὶ Ἀναστὰς ὁ Ἰησοῦς· ἐκ γ' ἀμφοτέρων.

Ω, δὴ ζ'.

Ὁ Παῖδας ἐκ καμίνου ῥυσάμενος.

Γυναῖκες μετὰ μύρων θεόφρονες.

Θανάτου ἐορτάζομεν νέκρωσιν.

Ὡς ὄντως ἱερὰ καὶ πανέορτος.

Τῆς Θεοτόκου.

Υ' δρεῦσασθε νοσούντες ἰάματα· ἡ πάναγνος ῥέει γὰρ, θείας ἐκ Πηγῆς, τὸν γλυκασμὸν

τὸν ἀληθῆ, τὸν χειμάρρουν τρυφῆς ὄντως βλύζουσα· διὸ καὶ πίστει κρουνοὺς, τοὺς ἀφθόνους ἀρυσώμεθα σύμπαντες.

Ενίζει τοὺς ἀκούοντας Δέσποινα, τὰ ξένα σου τέρατα, πάντας τοὺς πιστοὺς· τοὺς γὰρ ἀλάλους καὶ κωφοὺς, ὡς εὐλάλους δεικνύει τὸ ὕδωρ σου, τοὺς πάσχοντάς τε δεινῶς θεραπεύει, καὶ ἱασιν χαρίζεται.

Ἀνάγεις ἐκ καμίνου τῶν θλίψεων, ὁροσί- ζουσα νάμασι, ξένης ἐκ Πηγῆς, τοὺς προσιόντας σοι Σεμνῇ· φαγεδαίνης λυτροῦται γὰρ ἄνθρωπος, καὶ λώβης· τὸν δὲ λεπρὸν θεραπεύεις, καὶ ἄνθρακας κατέσβεσας.

Νεάνιδες καὶ κόραι τὴν Δέσποιναν, καὶ σύμπαντες ἄνθρωποι, πίστει ἐκ ψυχῆς, ἀνευφημήσωμεν λαμπρῶς· διατρήσεις γὰρ ἤλων ὑέλωπας, καὶ ἔλκη τὰ πονηρά, καὶ ὀγκώσεις, καὶ παράλυτον ἰάσατο.

Καταβασία. Ὁ παῖδας ἐκ καμίνου.

Ω, δὴ η'.

Αὕτη ἡ κλητὴ καὶ ἁγία ἡμέρα.

Δεῦτε τοῦ καινοῦ τῆς ἀμπέλου.

Ἄρον κύκλω τοὺς ὀφθαλμοὺς σου.

Πάτερ παντοκράτορ καὶ Λόγε.

Τῆς Θεοτόκου.

Ἦειον ἡ Πηγὴ καὶ σεβάσμιον ὕδωρ, προρρέει σου Παρθέने· ὕδρωπικῶν γὰρ τὸ ρεῦμα, ἀναχαιτίζει σφοδρῶς, ἐπικλήσει τῇ θεῇ τῆς χάριτος· διὸ σε τιμῶμεν, Πηγὴ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Πάντες τὸ σεπτὸν καὶ ζωήρρυτον ὕδωρ, ὑμνήσωμεν προφρόνως· τῆς γὰρ δυσπνοίας τὸ ρεῦμα κατὰ χώραν ἰστᾶ, καὶ ἐλεύθερον ποιεῖ πρὸς διέξοδον. Βαθαὶ σῶν θαυμασίων! ἄγνη Θεοκυῆτορ.

Ποῖον εὐφημήσει Πανύμνητε στόμα τοῦ τόκου σου τὸ ξένον; ἀλλὰ καὶ νοῦς ὁποῖος, τῶν θαυμάτων πηγὴν περιδλέψαιτο, καὶ λόγοις κροτήσκειν; οὐκ ἔστι τῇ φύσει ἰσχύς τὰ σὰ θαυμάζειν.

Ὁλον ἐπὶ σοὶ τοῦ θανάτου τὸ κράτος, ἠφάνισται ἀθρόον, ὦ Βασιλὶς καὶ Κυρία· Βασιλέα καὶ γὰρ, τὴν ἀθάνατον ζωὴν σὺ ἐπήγασας, τὸ ὕδωρ, τὸ μάννα, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας. Καταβασία. Αὕτη ἡ κλητὴ, καὶ ἁγία ἡμέρα.

Ὡ, δὴ θ'.

Φωτίζου, φωτίζου, ἡ νέα Ἱερουσαλήμ.

Ὡ θείας! ὦ φίλης! ὦ γλυκυτάτης σου φωνῆς!

Ὡ Πάσχα τὸ μέγα.

Τῆς Θεοτόκου.

Υδάτων ἀπάντων, Κόρη ὑπέρκειται ἀγνή, τῆς Πηγῆς σου τὸ ὕδωρ, ἐμφανῶς δωρούμενον, ἀπαλλαγὴν νοσημάτων δεινῶν, καὶ ταῖς ψυχαῖς, ἀπασαν τὴν ῥῶσιν, ὡς ὑπὲρ φύσιν χεόμενον.

Λυτῆρα τῶν νόσων, τὸν νέον ἰδοὺ Σιλωὰμ, τῆς Πηγῆς σου Παρθένε, καθορῶμεν ἅπαντες· ὅμματα γὰρ προσλαμβάνει πηρός, ἅπαντες δέ, ῥῶσιν ἀενάως, πρὸς τῇ ζωῇ ποριζόμεθα!

Οἱ ῥῶσιν ζητοῦντες, προσδράμετε ἐντῇ Πηγῇ· ἡ γὰρ Κόρη Παρθένος, ἐνοικεῖ τῷ ὕδατι. Σκίρτα πιστῶν, καὶ εὐφραίνου πληθὺς, οὕτω ὡς χρή, ἕξεις τῷ τεμένει, τὴν ἀμοιδὴν τῶν αἰτήσεων.

Υψώθη Πηγῆς σου, τὸ ὕδωρ ὑπὲρ οὐρανοῦς καὶ τῆς γῆς τὰς ἀδύσσοις, ταῖς ῥοαῖς διέδραμε· τοῦτό ἐστιν ἀμβροσία ψυχῆς, νέκταρ πιστῶν, μέλι τὸ ἐκ πέτρας, καὶ ἡ τοῦ μάννα διάδοσις.

Εὐφραίνει Παρθένε, τὸν Ἀνακτα ὑπερφυῶς, ἀναδύζουσα χάριν, ἐκ Πηγῆς ἀένανον, τούτῳ διδοῦσα, κατ' ἐχθρῶν τὴν ἰσχύν, νίκας αἰεὶ, ῥῶσιν καὶ εἰρήνην, καὶ αἰτημάτων ἐκπλήρωσιν.

Ἐξαποστειλάριον τοῦ Πάσχα.

Σαρκὶ ὑπνώσας ὡς θνητός, ὁ Βασιλεὺς καὶ Κύριος, τριήμερος ἐξανέστης, Ἀδὰμ ἐγείρας ἐκ φθορᾶς, καὶ καταργήσας θάνατον, Πάσχα τῆς ἀφθαρσίας, τοῦ κόσμου σωτήριον.

Τῆς Θεοτόκου. Ὅμοιον.

Πηγὴ ὑπάρχεις ἀληθῶς, ὕδατος ζῶντος Δέσποινα· ἐκπλύνεις οὖν νοσήματα, ψυχῶν σωμάτων χαλεπὰ, ἐν τῇ προσψαύσει μόνη σου, ὕδωρ τῆς σωτηρίας, Χριστὸν ἡ προχέουσα.

Εἰς τοὺς Αἶνους, ἰστώμεν Στίχ. η', καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα τῆς Ὀκτωήχου δ'.

Ἦχος πλ. β'.

Ο Σταυρός σου κύριε, ζωὴ καὶ ἀνάστασις, ὑπάρχει τῷ λαῷ σου· καὶ ἐπ' αὐτῷ πεποι-

θότες, σὲ τὸν ἀναστάντα Θεὸν ἡμῶν ὑμνοῦμεν. Ἐλέησον ἡμᾶς.

Η ταφή σου Δέσποτα, Παράδεισον ἡνοιξε τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων· καὶ ἐκ φθορᾶς λυτρωθέντες, σὲ τὸν ἀναστάντα Θεὸν ἡμῶν ὑμνοῦμεν, ἐλέησον ἡμᾶς.

Σὺν Πατρὶ καὶ Πνεύματι, Χριστὸν ἀνυμνήσωμεν, τὸν ἀναστάντα ἐκ νεκρῶν, καὶ πρὸς αὐτὸν ἐκβοῶμεν· Σὺ ζωὴ ὑπάρχεις ἡμῶν καὶ ἀνάστασις. Ἐλέησον ἡμᾶς.

Τριήμερος ἀνέστης Χριστέ, ἐκ τάφου, καθὼς γέγραπται, συνεγείρας τὸν Προπάτορα ἡμῶν· διό σε καὶ δοξάζει, τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων, καὶ ἀνυμνεῖ σου τὴν Ἀνάστασιν.

Τῆς Θεοτόκου.

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Ἐφραθᾶ.

Υδωρ τὸ τῆς Πηγῆς, σωτήριον ὑπάρχει, πᾶσι τοῖς ἀσθενοῦσι· προσέλθωμεν οὖν πίστει, καὶ χάριν ἀρυσώμεθα.

Φρέαρ τὸ ζωηρόν, Πηγῆς τῆς ἀθανάτου, τοῖς προσιοῦσι πόθῳ, ἰάσεων παρέχει, πλήμυραν ἀνεξάντλητον.

Στίχ. Ἠγίασε τὸ σκήνωμα αὐτοῦ ὁ Ὑψιστος.

Ρώννυσι τὰς ψυχὰς, τὸ ὕδωρ τῆς Παρθένου· οἱ τῶν παθῶν ἐν ῥύποις, προσδράμωμεν τῇ Κόρῃ, καὶ τούτους ἀποπλύνωμεν.

Στίχ. Τοῦ ποταμοῦ τὰ ὀρμήματα εὐφραίνουσι τὴν πόλιν τοῦ Θεοῦ.

Στάμνος ἡ ἱερά, τὸ μάννα νῦν ἀφθόνως, Πηγῆς ἐξ ἀενάου, προχέει τοῖς αἰτοῦσι· τὴν χρεῖαν πᾶς ἀντλήσωμεν.

Εἶτα, τὰ Στιχηρὰ τοῦ Πάσχα. Ἐκτενὴς καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν.

Τὰ Ἀντίφωνα τοῦ Πάσχα.

Ἡ Πρᾶξις τῆς ἡμέρας, καὶ ὁ Ἀπόστολος τῆς Θεοτόκου.

Εὐαγγέλιον τῆς ἡμέρας, καὶ τῆς Θεοτόκου.

(Ζήτηι ταῦτα Σεπτεμβρίῳ η'.)

Κοινωνικὸν τοῦ Πάσχα.

Μεγαλυνάριον τῆς Θεοτόκου, πρὸς τὸ,

Τὴν τιμιωτέραν.

Υδωρ τὸ ζωήρυτον τῆς Πηγῆς, μάννα τὸ προχέον, τὸν ἀθάνατον δροσισμόν, τὸ νέ-

κταρ τὸ θεῖον, τὴν ξένην ἀμβροσίαν, τὸ μέλι
τὸ ἐκ πέτρας, πίσκει τιμήσωμεν.

Τῆς ΠΑΡΑΣΚΕΥῆς ΤΗΣ ΔΙΑΚΑΙΝΗΣΙΜΟΥ ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰσθῶμεν Στίχους ς',
καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα ς'.

Ἦχος πλ. δ'.

Εσπερινὸν ὕμνον, καὶ λογικὴν λατρείαν,
σοὶ Χριστέ προσφέρομεν· ὅτι ηὐδόκησας,
τοῦ ἐλεῆσαι ἡμᾶς διὰ τῆς Ἀναστάσεως.

Κύριε, Κύριε, μὴ ἀπορρίψῃς ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ
προσώπου σου· ἀλλὰ εὐδόκησον τοῦ ἐλεῆ-
σαι ἡμᾶς διὰ τῆς Ἀναστάσεως.

Χαῖρε Σιών ἁγία, μήτηρ τῶν Ἐκκλησιῶν,
Θεοῦ κατοικητήριον· σὺ γὰρ ἐδέξω πρώτη,
ἀφεσὶν ἁμαρτιῶν, διὰ τῆς Ἀναστάσεως.

Στιχηρὰ Ἀνατολικά.

Ο ἐκ Θεοῦ Πατὸς Λόγος, πρὸ τῶν αἰώνων
γεννηθεὶς, ἐπ' ἐσχάτων δὲ τῶν χρόνων ὁ
αὐτὸς ἐκ τῆς ἀπειρογάμου σαρκωθεὶς, βουλήσει
σταύρωσιν θανάτου ὑπέμεινε, καὶ τὸν πάλαι νε-
κρωθέντα ἄνθρωπον ἔσωσε, διὰ τῆς ἑαυτοῦ Ἀ-
ναστάσεως.

Τὴν ἐκ νεκρῶν σου Ἀνάστασιν, δοξολογοῦ-
μεν Χριστέ, δι' ἧς ἠλευθέρωσας Ἀδαμῆιον
γένος, ἐκ τῆς τοῦ Ἄδου τυραννίδος· καὶ ἐδώ-
ρῃσω τῷ κόσμῳ ὡς Θεός, ζωὴν αἰώνιον, καὶ
τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα σοι Χριστέ Σωτήρ, Υἱέ Θεοῦ μονογε-
νές, ὁ προσπαγεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ, καὶ ἀνα-
στάς ἐκ τάφου τριήμερος.

Δόξα.

Σὲ δοξάζομεν Κύριε, τὸν ἐκουσίως δι' ἡμᾶς
Σταυρὸν ὑπομείναντα, καὶ σέ προσκυνοῦ-
Παντοδύναμε Σωτήρ μὴ ἀπορρίψῃς ἡμᾶς
ἀπὸ τοῦ προσώπου σου· ἀλλ' ἐπάκουσον, καὶ σῶ-
σον ἡμᾶς διὰ τῆς Ἀναστάσεώς σου φιλάνθρωπε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ο Βασιλεὺς τῶν οὐρανῶν, διὰ φιλάνθρω-
πίαν, ἐπὶ τῆς γῆς ὤφθη, καὶ τοῖς ἀνθρώ-
ποις συνανεστράφη. Ἐκ Παρθένου γὰρ ἀγνῆς,
σάρκα προσλαβόμενος, καὶ ἐκ ταύτης προελθὼν,

μετὰ τῆς προσλήψεως, εἰς ἔστιν Υἱός, διπλοῦς
τὴν φύσιν, ἀλλ' οὐ τὴν ὑπόστασιν. Διὸ τέλειον
αὐτὸν Θεόν, καὶ τέλειον ἄνθρωπον, ἀληθῶς κη-
ρύττοντες, ὁμολογοῦμεν Χριστὸν τὸν Θεὸν
ἡμῶν· ὃν ἰκέτευε Μήτηρ ἀνύμφευτε, ἐλεηθῆναι
τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰσοδος· τὸ, Φῶς ἰλαρόν· καὶ τὸ Προκείμενον.
Ἦχος πλ. δ'.

Ἐδωκας κληρονομίαν τοῖς φοβουμένοις τὸ ὄνο-
μά σου, Κύριε.

Στίχ. Ἀπὸ τῶν περάτων τῆς γῆς πρὸς σέ ἐκέ-
κραξα.

Στίχ. Σκεπασθήσομαι ἐν τῇ σκέπῃ τῶν πτερύ-
γων σου.

Στίχ. Οὕτω ψαλῶ τῷ ὀνόματί σου εἰς τοὺς
αἰῶνας.

Εἰς τὸν Στίχον, τὸ Ἀναστάσιμον Στιχηρόν.
Ἦχος πλ. δ'.

Ανῆλθες ἐπὶ Σταυροῦ, Ἰησοῦ, ὁ καταβάς
ἐξ οὐρανοῦ· ἦλθες ἐπὶ θάνατον, ἡ ζωὴ ἡ
ἀθάνατος· πρὸς τοὺς ἐν σκότει, τὸ φῶς, τὸ ἀλη-
θινόν· πρὸς τοὺς πεσόντας, ἡ πάντων ἀνάστα-
σις. Ὁ φωτισμὸς καὶ ὁ Σωτήρ ἡμῶν δόξα σοι.
Εἶτα, τὰ στιχηρὰ τοῦ Πάσχα, τὸ, Χριστὸς
ἀνέστη, γ'. Ἐκτενής, καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆς ΣΑΒΒΑΤῆς ΤΗΣ ΔΙΑΚΑΙΝΗΣΙΜΟΥ ΠΡΩΤ'.

Εἰς τὸν Ὅρθρον ἡ Ἀκολουθία, ὡς προεγράφη.
Εἰς τοὺς Αἶνους, ἰσθῶμεν Στίχους δ', καὶ ψάλ-
λομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα.

Ἦχος πλ. δ'

Κύριε, εἰ καὶ κριτηρίῳ παρέστης, ὑπὸ Πι-
λάτου κρινόμενος, ἀλλ' οὐκ ἀπελείφθης
τοῦ θρόνου, τῷ Πατρὶ συγκαθεζόμενος· καὶ ἀνα-
στάς ἐκ νεκρῶν, τὸν κόσμον ἠλευθέρωσας, ἐκ
τῆς δουλείας τοῦ ἁλλοτρίου, ὡς οἰκτίρμων καὶ
φιλάνθρωπος.

Κύριε, εἰ καὶ ὡς θνητὸν ἐν μνημείῳ, Ἰου-
δαῖοί σε κατέθεντο, ἀλλ' ὡς Βασιλέα,
ὑπνοῦντα, στρατιῶται σέ ἐφύλαττον, καὶ ὡς
ζωῆς θησαυρὸν, σφραγίδι ἐσφραγίσαντο· ἀλλὰ
ἀνέστης, καὶ παρέσχες, ἀφθαρσίαν ταῖς ψυ-
χαῖς ἡμῶν.

Κύριε, ὄπλον κατὰ τοῦ Διαβόλου, τὸν Σταυρόν σου ἡμῖν δέδωκας· φρίττει γὰρ καὶ τρέμει, μὴ φέρων καθορᾶν αὐτοῦ τὴν δύναμιν· ὅτι νεκροὺς ἀνιστᾷ, καὶ θάνατον κατήργησε. Διὰ τοῦτο προσκυνοῦμεν, τὴν ταφὴν σου καὶ τὴν Ἑγερσιν.

Ο Ἄγγελός σου Κύριε, ὁ τὴν Ἀνάστασιν κηρύξας, τοὺς μὲν φύλακας ἐφόβησε, τὰ δὲ Γύναια ἐφώνησε λέγων· Τί ζητεῖτε καὶ ζῶντα μετὰ τῶν νεκρῶν; ἀνέστη Θεὸς ὢν, καὶ τῇ οἰκουμένῃ ζωὴν ἐδωρήσατο. **Εἶπα, τὰ στιχηρὰ τοῦ Πάσχα μετὰ τῶν Στίχων αὐτῶν· τὸ, Χριστὸς ἀνέστη γ'.**

Ἐκτενής, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν.

Τὰ Ἀντίφωνα τοῦ Πάσχα. Προκείμενον τοῦ Ἀποστόλου. Ἦχος γ'.

Κύριος φωτισμός μου καὶ σωτὴρ μου.

Στίχ. Κύριος ὑπερασπιστὴς τῆς ζωῆς μου.

Ἡ Πρᾶξις, καὶ τὸ Εὐαγγέλιον τῆς ἡμέρας.

Κοινωνικὸν τοῦ Πάσχα.

Εἰς δὲ τὴν τράπεζαν, μετὰ τὸ ὑψωθῆναι τὸν ἄρτον, ὡς προδεδήλωται, σελ. θ, κατακλᾷ αὐτὸν ὁ Κελλαρίτης, καὶ δίδωσι τοῖς Ἀδελφοῖς φαγεῖν.

ΕΙΔΗΣΙΣ

Δεῖ γινώσκειν, ὅτι τὴν Ἑνάτην Ὁραν ψάλλομεν τριψαλμον, ὡς σύνηθες, ἐν ᾗ λέγομεν Ἀπολυτίκιον μὲν, Ἐξ ὕψους κατήλθες ὡς εὐσπλαγχνος· Κοντάκιον δὲ, Εἰ καὶ ἐν τάφῳ κατήλθες ἀθάνατε.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΑΝΤΙΠΑΣΧΑ

ΗΤΟΙ

Η ΨΗΛΑΦΗΣΙΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ

ΘΩΜΑ

Ἰστέον, ὅτι ἐν ταύτῃ τῇ ἀγίᾳ Κυριακῇ τοῦ Ἀντιπάσχα, οὐ ψάλλονται Ἀναστάσιμα, ἀλλ' ἅπαντα τῆς Ἑορτῆς.

ΤΩ ΣΑΒΒΑΤΩ ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸν μικρὸν Ἑσπερινόν· ἰστώμεν Στίχους δ', καὶ ψάλλομεν εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα τὰ παρόντα Στιχηρὰ προσόμοια. **Ἦχος α'.**

Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Φέρει Χριστὸς φιλανθρώπως, καὶ τὴν ψηλάφησιν, ὡς καὶ Σταυρόν πρὸ ταύτης, καὶ

τὸν ἄδικον φόνον, τάφου τριημέρως ἐξαναστάς, ἐσφραγισμένου τοῦ μνήματος· καὶ τῶν θυρῶν κεκλεισμένων τοῖς Μαθηταῖς, ἐπιστάς ὡς παντοδύναμος. **Δίς.**

Η τοῦ Θωμᾶ ἀπιστία, τὴν κοσμοσώτειραν τοῦ Θεανθρώπου Λόγου, τὴν ἐξ Ἀδου κευθμώνων, Ἑγερσιν πιστοῦται, τρῆσιν χειρῶν, καὶ ποδῶν τολμηρότερον, ἐκψηλαφῶσα πρὸς πίστωσιν κοσμικὴν, δεξιᾷ τῇ φιλοπράγμονι.

Συνηθροισμένων τῷ φόβῳ, τῷ ἐκ τοῦ πάθους σου, τῶν Ἀποστόλων Λόγε, καὶ θυρῶν κεκλεισμένων, ἄφνω συνεισῆλθες, μέσον αὐτῶν, τὴν εἰρήνην δωρούμενος, καὶ τῷ Θωμᾷ προτεινόμενος ψηλαφῶν, τοὺς σεπτοὺς πλευρᾶς σου μώλωπας.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β'.

Μετὰ τὴν Ἑγερσίν σου Κύριε, συνηγμένων τῶν Μαθητῶν σου, καὶ τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, ἐν μέσῳ ἔστης, εἰρήνην παρέχων αὐτοῖς. Πεισθεῖς δὲ καὶ ὁ Θωμᾶς, τῇ ὁράσει τῶν χειρῶν καὶ τῆς πλευρᾶς σου, κύριον καὶ Θεὸν σε ὡμολόγησε, σῶζοντα τοὺς ἐλπίζοντας εἰς σέ, φιλάνθρωπε.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Ἐφραθᾶ.

Χεῖλεσι καθαροῖς, ὑμνεῖτε σὺν Ἀγγέλοις, βροτοὶ τὸν ἀναστάντα, τριήμερον ἐκ τάφου, καὶ κόσμον συνεγείραντα.

Στίχ. Ἐπαίνει Ἱερουσαλήμ.

Ωφθης τοῖς ἱεροῖς, σοῦ Σῶτερ Ἀποστόλοις, τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, δι' αὐτῶν ἐγκαινίζων, ἡμῖν τὸ θεῖον Πνεῦμά σου.

Στίχ. Ὅτι ἐνίσχυσε τοὺς μοχλοὺς.

Νῦν σε Παμβασιλεῦ, ἰδόντες οὐ βλεφάροις, ἀλλὰ καρδίας πόθῳ, Θεὸν πεπιστευκότες, ἐν ὕμνοις μεγαλύνομεν.

Δόξα καὶ νῦν. Ὁμοιον.

Νέμοις ὦ Λυτρωτά, εἰρήνην τῷ λαῷ σου, καὶ ὀφλημάτων λύσιν, πρεσβείαις τῆς πανάγνου, καὶ μόνης Θεομήτορος.

Τὸ Ἀπολυτίκιον τῆς Ἑορτῆς, Ἐσφραγισμένου τοῦ μνήματος· καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΝ ΤΩ ΜΕΓΑΛΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Μετὰ τὸ εὐλογῆσαι τὸν Ἱερέα, τὸ, Χριστὸς ἀνέστη, γ', τὸν Προοιμιακὸν Ψαλμὸν, καὶ τὸ πρῶτον Κάθισμα τοῦ Ψαλτηρίου· εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχ. ι', καὶ ψάλλομεν Στίχ. Ἰδιόμελα ς', δευτεροῦντες τὰ τέσσαρα πρῶτα· τὰ δὲ δύο δεύτερα, πρὸς μίαν.

Ποίημα Ἰωάννου Μοναχοῦ· Ἦχος α'.

Τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, τῶν Μαθητῶν συνηθροισμένων, εἰσῆλθες ἄφνω παντοδύναμε, Ἰησοῦ, ὁ Θεὸς ἡμῶν· καὶ στάς ἐν μέσῳ αὐτῶν, εἰρήνην δούς, ἐπλήρωσας ἁγίου Πνεύματος· προσμένειν τε προσέταξας, καὶ μηδ' αὐτοῦ χωρίζεσθαι ἀπὸ Ἱερουσαλὴμ, ἕως οὗ ἐνδύσωνται τὴν ἐξ ὕψους δύναμιν· διὸ βοῶμέν σοι· Ὁ φωτισμός, καὶ ἡ ἀνάστασις, καὶ ἡ εἰρήνη ἡμῶν, δόξα σοι.

Δίς.

Μεθ' ἡμέρας ὀκτώ, τῆς Ἐγέρσεώς σου Κύριε, ὥφθης τοῖς Μαθηταῖς σου ἐν τόπῳ, οὗ ἦσαν συνηγμένοι· καὶ φωνήσας αὐτοῖς· Εἰρήνη ὑμῖν· τῷ ἀπιστοῦντι Μαθητῇ τὰς χειράς ὑπέδειξας, καὶ τὴν ἄχραντον πλευράν· ὁ δὲ πεισθεὶς ἐβόα σοι· Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου, δόξα σοι.

Δίς.

Θωμᾶς, ὁ λεγόμενος Δίδυμος, οὐκ ἦν μετ' αὐτῶν, ὅτε εἰσῆλθες Χριστέ, κεκλεισμένων τῶν θυρῶν· ὅθεν καὶ ἠπίσται τοῖς ῥηθεῖσιν αὐτῷ, ἐξ ἀπιστίας εἰς πίστιν βεβαιῶν. Οὐκ ἀπηξίωσας δὲ Ἀγαθὲ, ὑποδεῖξαι αὐτῷ τὴν ἄχραντον πλευράν σου, καὶ τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν τοὺς μώλωπας. Ὁ δὲ ψηλαφήσας καὶ ἰδὼν, ὡμολόγησέ σε εἶναι Θεὸν οὐ γυμνόν, καὶ ἄνθρωπον οὐ ψιλόν· καὶ ἐβόα· Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου, δόξα σοι.

Δίς.

Τῶν Μαθητῶν δισταζόντων, τῇ ὀγδόῃ ἡμέρᾳ, ἐπέστη ὁ Σωτὴρ, οὗ ἦσαν συνηγμένοι· καὶ τὴν εἰρήνην δούς, τῷ Θωμᾷ ἐβόησεν· Δεῦρο Ἀπόστολε, ψηλάφησον παλάμας, αἷς τοὺς ἡλούς ἐπηξάν. Ὡ καλὴ ἀπιστία τοῦ Θωμᾶ, τῶν πιστῶν τὰς καρδίας εἰς ἐπίγνωσιν ἤξε, καὶ μετὰ φόβου ἐβόησεν· Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου, δόξα σοι.

Δίς.

Ἦχος β'.

Μετὰ τὴν Ἐγερσίν σου Κύριε, συνηγμένων τῶν Μαθητῶν σου, καὶ τῶν θυρῶν κεκλει-

σμένων, ἐν μέσῳ ἑστῆς, εἰρήνην παρέχων αὐτοῖς. Πεισθεὶς δὲ καὶ ὁ Θωμᾶς, τῇ ὁράσει τῶν χειρῶν, καὶ τῆς πλευρᾶς σου, Κύριον καὶ Θεόν σε ὡμολόγησε, σφύζοντα τοὺς ἐλπίζοντας εἰς σέ, φιλάνθρωπε.

Τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, ἐπιστάς ὁ Ἰησοῦς τοῖς Μαθηταῖς, ἀφοβίαν καὶ εἰρήνην ἐδίδου. Εἵτα λέγει τῷ Θωμᾷ. Τί μοι ἀπιστεῖς, ὅτι ἀνέστην ἐκ νεκρῶν; φέρε ὧδε τὴν χειρὰ σου, καὶ βάλε εἰς τὴν πλευράν μου, καὶ ἴδε· σοῦ γὰρ ἀπιστοῦντος, οἱ πάντες ἔμαθον τὰ πάθη καὶ τὴν Ἀνάστασίν μου, κράζειν μετὰ σοῦ· Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου, δόξα σοι.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β'.

Τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, ἐπέστης Χριστέ πρὸς τοὺς μαθητάς. Τότε ὁ Θωμᾶς, οἰκονομικῶς οὐχ εὐρέθη μετ' αὐτῶν· ἔλεγε γάρ· Οὐ μὴ πιστεύσω, ἐὰν μὴ ἴδω καὶ γὼ τὸν Δεσπότην· ἴδω τὴν πλευράν, ὅθεν ἐξῆλθε τὸ αἷμα, τὸ ὕδωρ, τὸ βάπτισμα· ἴδω τὴν πληγὴν, ἐξ ἧς ἰάθη τὸ μέγα τραῦμα ὁ ἄνθρωπος, ἴδω, πῶς οὐκ ἦν ὡς πνεῦμα, ἀλλὰ σὰρξ καὶ ὀστέα. Ὁ τὸν θάνατον πατήσας, καὶ Θωμᾶν πληροφορήσας, Κύριε, δόξα σοι.

Εἰσοδος· τὸ, Φῶς ἱλαρόν· Προκείμενον τῆς ἡμέρας. Ὁ Κύριος ἐβασίλευσεν.

Εἰς τὴν Λιτὴν, Στιχηρὰ Ἰδιόμ. Ἦχος δ'.

Κύριε, τῇ ἀστέκτῳ τῆς σῆς Θεότητος αἰγλῇ, τῶν θυρῶν ἐπέστης οὐσῶν κεκλεισμένων· καὶ στάς ἐν μέσῳ τῶν Μαθητῶν, τὴν πλευράν ἐξεγύμνωσας· καὶ τραυμάτων σου χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν, τὰς ὠτειλάς δεικνύων, ἀθυμίας τὴν κατῆφειάν τε λύων, σαφῶς ἐφώνησας· Ὁν τρόπον ἐμοὶ καθορᾶτε, ὦ φίλοι, τῆς σαρκὸς τὴν πρόσληψιν, οὐ πνεύματος φέρω φύσιν. Τῷ δὲ δισταζόντι Μαθητῇ, προετρέπου ψηλαφήσαι φρικτῶς, κατειπόν· Ἐρευνήσας ἅπαντα, δεῦρο λοιπὸν μὴ ἀμφίβαλλε. Ὁ δὲ αἰσθόμενος ἐν τῇ χειρί, τῆς σῆς διπλῆς οὐσίας, ἐν φόβῳ ἀνεβόα πιστῶς, τῇ πίστει ἐλκόμενος· Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου, δόξα σοι.

Ἦχος πλ. δ'.

Αῖψαι Θωμᾶ τῆς πλευρᾶς τῇ χειρί, λέγει Χριστὸς, καὶ τοὺς τύπους τῶν ἡλῶν δεῦρο ψηλάφησον, πίστει ἐρευνήσον, καὶ γίνου μοι πιστός, καὶ μὴ γίνου ἀπιστος. Ὁ δὲ Θωμᾶς τῷ

δακτύλῳ ὡς ἤφατο τοῦ Δεσπότου, μέγα ἀνεβόησε· Σύ μου Θεὸς καὶ Κύριος, εὐσπλαγχνε, δόξα σοι.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.
Ἀνατολίου.

Τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, τῶν Μαθητῶν συνηθροισμένων, ἐπέστη ὁ Σωτὴρ, οὗ ἦσαν συνηγμένοι· καὶ στάς ἐν μέσῳ αὐτῶν, λέγει τῷ Θωμᾷ· Δεῦρο ψηλάφησον, καὶ ἴδε τοὺς τύπους τῶν ἡλῶν· ἐκτεινόν σου τὴν χεῖρα, καὶ ἅψαι τῆς πλευρᾶς μου, καὶ μὴ γίνου ἄπιστος, ἀλλὰ πιστεῖ κήρυξον τὴν ἐκ νεκρῶν μου Ἀνάστασιν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Ἰδιόμελα.
Ἦχος δ'.

Ω τοῦ παραδόξου θαύματος! ἀπιστία πίστιν βεβαίαν ἐγέννησεν· εἰπὼν γὰρ ὁ Θωμᾶς· Ἐὰν μὴ ἴδω, οὐ μὴ πιστεύσω· ψηλάφησας δὲ τὴν πλευράν, ἐθεολόγει τὸν σαρκωθέντα τὸν αὐτὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ· ἐγνώρισεν ὡς πεπονθότα σαρκί· ἐκήρυξε τὸν ἀναστάντα Θεόν, καὶ ἐβόησε λαμπρᾷ τῇ φωνῇ· Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου, δόξα σοι.

Στίχ. Ἐπαίνει Ἱερουσαλὴμ τὸν Κύριον, αἶνει τὸν Θεόν σου Σιών.

Ω τοῦ παραδόξου θαύματος! τοῦ πυρὸς ὁ ὠχόρτος ἀψάμενος σέσωσται· βαλὼν γὰρ ὁ Θωμᾶς ἐν τῇ πυρίνῃ πλευρᾷ τὴν χεῖρα, Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, οὐ κατεφλέχθη τῇ ψηλάφῃ· τῆς ψυχῆς γὰρ τὸ δυσπειθές, μετέβαλεν εἰς εὐπιστίαν θερμῶς· ἐκέκραξεν ἀπὸ βαθέων ψυχῆς· Ὁ Δεσπότης σύ μου εἶ καὶ Θεός, ὁ ἐκ νεκρῶν ἐγηγεγμένους δόξα σοι.

Στίχ. Ὅτι ἐνίσχυσε τοὺς μοχλοὺς τῶν πυλῶν σου.

Ω τοῦ παραδόξου θαύματος! Ἰωάννης στήθει τοῦ Λόγου ἀνέπεσε, Θωμᾶς δὲ τὴν πλευράν προσψηλάφησαι κατηξιώθη· ἀλλ' ὁ μὲν, ἐκεῖθεν φρικτῶς Θεολογίας βυθὸν ἀνέλκει, τὴν οἰκονομίαν· ὁ δὲ, ἡξιώται μυσταγωγῆσαι ἡμᾶς· παρίστησι γὰρ τὰς ἀποδείξεις τρανῶς τῆς Ἐγέρσεως αὐτοῦ, ἐκβοῶν· Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου, δόξα σοι.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. α'.

Φιλάνθρωπε, μέγα καὶ ἀνείκαστον τὸ πλῆθος τῶν οἰκτιρῶν σου· ὅτι ἐμακροθύμη-

σας, ὑπὸ Ἰουδαίων ῥαπιζόμενος, ὑπὸ Ἀποστόλου ψηλαφώμενος, καὶ ὑπὸ τῶν ἀθετούντων σε πολυπραγμονούμενος. Πῶς ἐσαρκώθης; πῶς ἐσταυρώθῃ ὁ ἀναμάρτητος; ἀλλὰ συνέτισον ἡμᾶς, ὡς τὸν Θωμᾶν βοᾶν σοι· Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου, δόξα σοι.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος βαρύς.

Εσφραγισμένου τοῦ μνήματος, ἡ ζωὴ ἐκ τάφου ἀνέτειλας Χριστέ ὁ Θεός· καὶ τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, τοῖς Μαθηταῖς ἐπέστης ἡ πάντων ἀνάστασις, πνεῦμα εὐθὲς δι' αὐτῶν ἐγκαινίζων ἡμῖν, κατὰ τὸ μέγα σου ἔλεος.

Ἐκ γ'.

Καὶ ἡ εὐλόγησις τῶν ἄρτων, μεθ' ἣν ἡ συνήθης ἀνάγνωσις εἰς τὰς Πράξεις, καὶ καθεξῆς ἡ λοιπὴ τῆς Ἀγρυπνίας Ἀκολουθία.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Δεῖ γινώσκειν ὅτι ἀπὸ τῆς παρούσης Κυριακῆς, εἰς τὴν μετὰ τὴν Μάϊον μῆνα, οὐ γίνεται ἄρτοκλασία μετὰ τὴν τῶν ἄρτων εὐλόγησιν διὰ τὸ βραχὺ τῆς νυκτός·

ΕΝ ΤΩ ΜΕΣΟΝΥΚΤΙΚΩ

Κανὼν Τριαδικός, ψαλλόμενος ὅτε οὐ γίνεται Ἀγρυπνία. Ἔστι δὲ καὶ οὗτος, καὶ οἱ ἐφεξῆς πάντες, ποίημα Μητροφάνους Σμύρνης. Ὁ δὲ παρὼν ἔχει ἀκροστιχίδα τήνδε·

Μίαν σε μέλπω τὴν τρισήλιον φύσιν.

Ἦχος α'

ᾠδὴ α'. Σοῦ ἡ τροπαιοῦχος.

Μίαν τρισυπόστατον ἀρχὴν, τὰ Σεραφεῖμ ἁσιγῆτως δοξάζουσιν ἀναρχον αἰδίδιον, ποιητικὴν ἀπάντων, ἀκατάληπτον· ἣν καὶ πᾶσα γλῶσσα, πιστῶς γεραίρει τοῖς ἁσμασιν.

Γνα τοῖς ἀνθρώποις ἐνικὴν, τὴν τριλαμπῇ σου δηλώσης Θεότητα, πλάσας πρὶν τὸν ἄνθρωπον, κατὰ τὴν σὴν εἰκόνα διεμόρφωσας, νοῦν αὐτῷ, καὶ λόγον, καὶ πνεῦμα δοὺς ὡς φιλάνθρωπος.

Ανωθεν δεικνὺς μοναδικόν, θεαρχικαῖς ἐν τρισὶν ὑποστάσεσι, κράτος, Πάτερ ἔφησας, τῷ ἰσοουργῷ Υἱῷ σου, καὶ τῷ Πνεύματι· Δεῦτε καταδάντες, αὐτῶν τὰς γλώσσας συγχέωμεν.

Θεοτοκίον.

Νοῦς μὲν ὁ ἀγέννητος Πατὴρ, εἰκονικῶς τοῖς σοφοῖς προηγόρευται· Λόγος δὲ συν-

ἀναρχος, ὁ συμφυῆς Υἱὸς, καὶ Πνεῦμα ἅγιον, τὸ ἐν τῇ Παρθένῳ, τοῦ Λόγου κτίσαν τὴν σάρκωσιν.

Ὡ, δὴ γ'. Ὁ μόνος εἰδώς.

Σὺ πάλαι σαφῶς τῷ Ἀβραάμ, ὡς ὥφθης τρισυπόστατος, μοναδικός τε φύσει Θεότητος, θεολογίας τὸ ἀκραιφνέστατον, τυπικῶς ἐνέφηνας· καὶ πιστῶς ὑμνοῦμέν σε, τὸν μονάρχην Θεὸν, καὶ τρισήλιον.

Εκ σοῦ γεννηθεὶς θεοπρεπῶς, ἀρρέυστως Πάτερ ἔλαμψε, φῶς ἐκ φωτός, Υἱὸς ἀπαράλλακτος, καὶ Πνεῦμα θεῖον, φῶς ἐκπεπόρευται· καὶ μιᾶς Θεότητος, αἰγλὴν τρισυπόστατον, προσκυνοῦμεν πιστῶς καὶ δοξάζομεν.

Μονὰς ἡ Τριάς ὑπερφυῶς, ἀρρήτως ὑπὲρ ἔννοιαν, ταῖς νοεραῖς οὐσίαις δοξάζεται, ταῖς τρισαγίαις φωναῖς, ἀσίγητον, ἐκδοῶσαις αἴνεσιν· αἷς συμφώνως ὑμνεῖται, καὶ ἡμῖν τρισυπόστατος Κύριος.

Θεοτοκίον.

Εκ σοῦ χρονικῶς ἄνευ σπορᾶς, προῆλθεν ὁ ὑπέρχρονος, ὁμοιωθεὶς ἡμῖν ὁ ἀνείδεος, καὶ μίαν φύσιν καὶ κυριότητα, τοῦ Πατρὸς ἐδίδαξε, καὶ Υἱοῦ, καὶ Πνεύματος, Θεοτόκε· διό σε δοξάζομεν.

Καθίσματα. Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Πατέρα, καὶ Υἱὸν, προσκυνήσωμεν πάντες, καὶ Πνεῦμα τὸ εὐθές, καὶ ἰσότιμον δόξῃ, Τριάδα τὴν ἄκτιστον, καὶ ὑπέρθεον δύναμιν, ἣν δοξάζουσι, τῶν ἄσωμάτων αἱ τάξεις· ταύτην σήμερον, καὶ γηγενεῖς μετὰ φόβου, πιστῶς εὐφημήσωμεν.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Οδῆγησον ἡμᾶς, ἐν ὁδῷ μετανοίας, ἐκκλίνοντας αἰεὶ, πρὸς κακῶν ἀνοδίας, καὶ τὸν ὑπεράγαθον, παροργίζοντας Κύριον, ἀπειρόγαμε, εὐλογημένη Μαρία, καταφύγιον, ἀπεγνωσμένων ἀνθρώπων, Θεοῦ ἐνδιαίτημα.

Ὡ, δὴ δ'. Ὅρος σε τῇ χάριτι.

Λάμψον μοι θεαρχία τρισήλιε λάμψεσι, τῶν θεουργῶν μαρμαρυγῶν τοῖς τῆς καρδίας ὀφθαλμοῖς τὸ κάλλος φαντάζεσθαι, τῆς ὑπὲρ νοῦν θεαρχικῆς σου λαμπρότητος, καὶ φωτουργοῦ, καὶ γλυκειᾶς μεθέξεως.

Πρότερον οὐρανούς ἐστερέωσας Κύριε, καὶ πᾶσαν δύναμιν αὐτῶν, τῷ Λόγῳ σου τῷ παντουργῷ καὶ Πνεύματι στόματος τῷ συμφυεῖ· μεθ' ὧν δεσπόζεις τοῦ σύμπαντος, ἐν τριλαμπεῖ μοναρχία Θεότητος.

Ὡς ἐπλασας κατ' εἰκόνα με σὴν καὶ ὁμοίωσιν, Θεαρχική, παντουργική. Τριάς ἀσύγχυτε μονὰς, συνέτισον, φώτισον, πρὸς τὸ ποιεῖν τὸ θέλημά σου τὸ ἅγιον, τὸ ἀγαθὸν ἐν ἰσχύϊ καὶ τέλειον.

Θεοτοκίον.

Τέτοκας τῆς Τριάδος τὸν ἕνα Πανάχραντε, θεαρχικώτατον Υἱὸν, σωματωθέντα δι' ἡμᾶς, ἐκ σοῦ, καὶ αὐγάζοντα τοὺς γηγενεῖς, τῆς τρισηλίου Θεότητος, τῷ ἀνεσπέρῳ φωτὶ, καὶ ταῖς λάμψεσιν.

Ὡ, δὴ ε'. Ὁ φωτίσας τῇ ἐλλάμψει.

Η τὸν πρῶτον τῶν Ἀγγέλων ἀμέσως διάκοσμον, ἀπροσίτοις τοῦ σοῦ κάλλους ἄκτισιν ἐλλάμπουσα, ταῖς σαῖς αἰγλαῖς φώτισον, Τριάς ἡ μοναρχικωτάτη, τοὺς ὀρθοδόξως σε μέλποντας.

Νῦν ἡ φύσις, ἐνικὴ θεαρχία τρισήλιε, ἀνυμνεῖ σε, ἣν οὐσίωσας δι' ἀγαθότητα, τῶν πταισμάτων λύτρωσιν, καὶ πειρασμῶν ἐξαιτουμένη, καὶ τῶν δεινῶν καὶ τῶν θλίψεων.

Τ

Θεοτοκίον.

Ρήσεις πᾶσαι Προφητῶν, προδιέγραψαν Ἀχραντε, τὸν σὸν τόκον, τὸν ἀπόρρητον καὶ ἀνερμήνευτον· ὃν ἡμεῖς ἐγνώκαμεν, μυσταγωγὸν τῆς ἐνιαίας, καὶ τρισηλίου Θεότητος.

Ὡ, δὴ ς'. Ἐκύκλωσεν ἡμᾶς.

Ισόρροπον τὴν δύναμιν ὡς ἔχουσα, Τριάς ἡ ὑπερούσιος, ἐν ταυτότητι βουλήσεως μονὰς πέφυκας, ἀπλὴ καὶ ἀδιαίρετος. Σὺ οὖν ἡμᾶς, ἐν τῇ δυνάμει σου περιφρούρησον. **Δίς.**

Σὺ πάντας τοὺς αἰῶνας τῇ βουλήσει σου, ὡς ἀγαθὴ ὑπέστησας, ἐξ οὐκ ὄντων, ἀκατάληπτε Τριάς· εἶτα καὶ τὸν ἄνθρωπον διέπλα-

σας. Ἀλλὰ καὶ νῦν, ἐκ πάσης ῥῦσαι με περιστάσεως.

Θεοτοκίον.

Η λίου τοῦ ἀδύτου οἶκος γέγονας, τοῦ κτίσαντος καὶ τάξαντος, τοὺς φωστῆρας τοὺς μεγάλους πανσθενῶς, ἄχραντε Παρθένε θεονύμφευτε. Ἀλλὰ καὶ νῦν, τῆς τῶν παθῶν με ῥῦσαι ζοφώσεως.

Καθίσματα. Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Τριάδα τὴν σεπτὴν, καὶ ἀμέριστον φύσιν, προσώποις ἐν τρισὶ τεμνομένην ἀτμήτως, καὶ μένουσαν ἀμέριστον, κατ' οὐσίαν Θεότητος, προσκυνήσωμεν, οἱ γηγενεῖς μετὰ φόβου, καὶ δοξάσωμεν, ὡς ποιητὴν καὶ Δεσπότην, Θεὸν ὑπεράγαθον.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Κυβέρνησον Ἀγνή, τὴν ἀθλίαν ψυχὴν μου, καὶ οἰκτιρον αὐτήν, ὑπὸ πλήθους πταισμάτων, βυθῷ ὀλισθαίνουσαν, ἀπωλείας πανάμωμε· καὶ ἐν ᾧ ὥρα με, τῇ φοβερᾷ τοῦ θανάτου, σὺ ἐξάρπασον, κατηγορούντων Δαιμόνων, καὶ πάσης κολάσεως.

ᾠδὴ ζ'. Σὲ νοητὸν Θεοτόκε.

Λόγε Θεοῦ, συμφυὲς ἀπαύγασμα, τοῦ παντοκράτορος Θεοῦ, ὡς ὑπέσχου τὴν παρὰ σοῦ, θεουργὸν ἐνοίκησιν, ποίησον ὡς εὐσπλαγχνος, σὺν τῷ Πατρὶ σου καὶ τῷ Πνεύματι, καὶ φοβερόν, τοῖς Δαίμοσί με δεῖξον καὶ πάθειςιν.

Δίς.

Ινα τῆς σῆς, εὐσπλαγχνίας Δέσποτα, δείξης τὸ πέλαγος ἡμῖν, τὸν Υἱόν σου πρὸς τὴν ἡμῶν, πέμψας ταπεινότητα, αὐθις ἀνεμόρφωσας, πρὸς τὴν ἀρχαίαν λαμπρότητα. Ἀλλὰ καὶ νῦν, τῷ θεῷ με συνέτισον Πνεύματι.

Θεοτοκίον.

Ο Χερουδὶμ, θρόνῳ ἐποχούμενος, καὶ τῶν ἀπάντων Βασιλεὺς, ἐν γαστρὶ σου παρθενικῇ, ὤκησε Πανάχραντε, πάντας ἐκλυτρούμενος ἐκ τῆς φθορᾶς, ὡς φιλάνθρωπος. Ἀλλὰ καὶ νῦν, ταῖς σαῖς πρεσβείαις με περιφρούρησον.

ᾠδὴ η'. Θαύματος ὑπερφυοῦς.

Νεύματι θεουργικῷ Κύριε πάντων, τρισυπόστατε καὶ παντοκράτορ, οὐρανοὺς ἐξέτεινας ὥσεί δέρριν, εἶτα καὶ γῆς, ἀπηώρησας τὸ

βάθος, πανσθενεῖ σου δρακί. Διὸ καὶ τοὺς δούλους σου κραταίωσον, τῇ ἀγάπῃ καὶ πίστει τῇ σῇ φιλάνθρωπε, ἵνα σε δοξάζωμεν πόθῳ εἰς αἰῶνας.

Δίς.

Φώτισον θεαρχικὸν φῶς τοὺς ὑμνοῦντας, τὸ τρισήλιον φῶς τοῖς προσώποις, ἐνιαῖον αὐθις δὲ τῇ οὐσίᾳ, καὶ πρὸς τὰς σὰς, φωτοδοτίδας ἀκτῖνας ἐπιβλέπειν αἰεὶ δι' ὧν χορτασθήσομαι τὴν δόξαν σου, τὴν γλυκεῖαν, καὶ φωτουργὸν καὶ πανόλβιον, καὶ ὑπερυψῶ σε πιστῶς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Υψωσεν εἰς οὐρανοὺς τὴν τῶν ἀνθρώπων, προσλαβόμενος φύσιν ἀτρέπτως, ὁ Υἱὸς σου πάντα γνε Θεοτόκε, ὑπερβολῇ ἀγαθότητος, ῥυσάμενος τῆς πάλαι φθορᾶς· ᾧ καὶ εὐχαρίστως ἀναμέλπωμεν· Εὐλογεῖτω ἡ κτίσις πᾶσα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψούτω εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

ᾠδὴ θ'. Τύπον τῆς ἀγνῆς.

Σῶσον ὁ Σωτήρ τῆς κτίσεως, τῆς αἰσθητῆς καὶ νοουμένης τοὺς δούλους σου, τῆς τῶν δυσμενῶν ἐπιβουλῆς, καὶ κακώσεως, παναγία Τριάς ὁμοούσιε, καὶ φρούρει τὴν σὴν ποίμνην, διὰ παντὸς ἀνεπιδούλευτον.

Δίς.

Ινα τὸν βυθὸν τὸν ἄπειρον, τῆς οὐσιώδους δείξης σου ἀγαθότητος, δέδωκας ἡμῖν ἐπαγγελίας τρισήλιε, καὶ μονάρχα Θεὲ παντοδύναμε, σωστικὰς τοῖς σοῖς δούλοις, ἅς ἐκπληρῶσαι καταξιώσον.

Θεοτοκίον.

Νεῦσον ταῖς ἡμῶν δεήσεσιν ὁ ἐν τρισὶ θεαρχικαῖς ὑποστάσεσι, μόνος εἷς Θεὸς ἀληθινός, πιστευόμενος, καὶ παράσχου σοῖς δούλοις παράκλησιν, πρεσβείαις τῆς ἀχράντου, καὶ πανυμνήτου Θεομήτορος.

Τὸ, Ἄξιόν ἐστι, καὶ τὰ λοιπὰ, καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΝ ΤΩ ΟΡΡΘΩ.

Ὁ Ἐξάψαλμος· τὸ, Θεὸς Κύριος· ἡ συνήθης Στιχολογία· ἀντὶ δὲ τοῦ Ἀμώμου, ὁ Πολυέλεος, διὰ τὴν Δεσποτικὴν Ἑορτήν.

Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος α'. Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Τῷ φόβῳ τῶν Ἑβραίων, κεκρυμμένων τῶν Μαθητῶν, καὶ ἐν τῇ Σιών συνηγμένων, εἰσ- ἤλθες πρὸς αὐτοὺς Ἀγαθέ· καὶ ἔστης κεκλεισμέ- νων τῶν θυρῶν, ἐν μέσῳ αὐτῶν χαροποιὸς, καὶ ὑπέδειξας αὐτοῖς τὰς χεῖρας, καὶ τῆς ἀχράντου σου πλευρᾶς τοὺς μώλωπας, λέγων τῷ ἀπι- στοῦντι Μαθητῇ· Φέρε τὴν χεῖρά σου καὶ ἐρεύ- να, ὅτι αὐτὸς ἐγὼ εἰμι, ὁ διὰ σέ ποθητός. **Δίς.**

Μετὰ τὴν β' Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Ε'πέστη ἡ ζωὴ τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, Χριστέ τοῖς Μαθηταῖς, καὶ πλευράν ὑπε- δείκνυς, καὶ χεῖράς σου καὶ πόδας σου, τὴν ἐκ τάφου Ἐγερσιν, προπιστούμενος· ἀλλ' ὁ Θωμᾶς οὐχ εὐρέθη· ὅθεν ἔλεγεν· Ἦν μὴ θεάσωμαι τοῦτον, οὐ πείθομαι τοῖς λόγοις ὑμῶν. **Δίς.**

Μετὰ τὸν πολυέλεον, Κάθισμα ὁμοιον.

Ι'δὼν μου τὴν πλευράν, καὶ τὰς τρήσεις τῶν ἡλῶν, Θωμᾶ, τί ἀπιστεῖς, τῇ ἐμῇ Ἀναστά- σει; ὁ Κύριος ἔλεγεν, ἀναστὰς ἐκ τοῦ μνήμα- τος, ὁπτανόμενος, τοῖς Ἀποστόλοις ἀρρήτως· ὁ δὲ Δίδυμος, πεισθεὶς ἐβόα τῷ Κτίστη· Θεός μου εἶ καὶ Κύριος. **Δίς.**

Οἱ Ἀναβαθμοί, τὸ α' Ἀντίφωνον τοῦ δ'. Ἦχος.

Εἶτα, Προκείμενον Ἦχος δ'.

Ἐπαίνει Ἱερουσαλήμ τὸν Κύριον, αἶνει τὸν Θεόν σου Σιών.

Στίχ. Ὅτι ἐνίσχυσε τοὺς μοχλοὺς τῶν πυ- λῶν σου.

Τὸ, Πᾶσα πνοή. Εὐαγγέλιον κατὰ Ματθαῖον. Ἑωθινὸν Α'.

Εἰθ' οὕτω, τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμε- νοι· καὶ μετὰ τὸν Πεντηκοστὸν Ψαλμὸν,

Δόξα, Ἦχος β'.

Ταῖς τῶν Ἀποστόλων, πρεσβείαις Ἐλεῆ- μον, ἐξάλειψον τὰ πλήθη, τῶν ἐμῶν ἐγ- κλημάτων.

Καὶ νῦν.

Ταῖς τῆς Θεοτόκου, πρεσβείαις Ἐλεῆμον ἐξ- ἀλειψον τὰ πλήθη, τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων.

Στίχ. Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα ἑλεός σου, καὶ κατὰ τὸ πλήθος τῶν οἰκτιρ- μῶν σου ἐξάλειψον τὸ ἀνόμημά μου.

Πεντηκοστόριον. Ἦχος ὁ αὐτός.

Α'ναστὰς ὁ Ἰησοῦς, ἀπὸ τοῦ τάφου, καθὼς προεῖπεν, ἔδωκεν ἡμῖν, τὴν αἰώνιον ζωὴν καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Εἶτα ὁ Κανὼν. Ἦχος α', τοὺς Εἰρμούς ἀνά δύο καὶ τὰ τροπάρια εἰς δώδεκα.

Ποίημα Ἰωάννου Μοναχοῦ.

ᾠδὴ α'. Ὁ Εἰρμός.

» **Α**'σωμεν πάντες λαοί, τῷ ἐκ πικρᾶς δου-
» λείας Φαραὼ τὸν Ἰσραὴλ ἀπαλλάξαν-
» τι, καὶ ἐν βυθῷ θαλάσσης, ποδὶ ἀθρόχως
» ὁδηγήσαντι, ὥδὴν ἐπινίκιον, ὅτι δεδόξασται.

Τροπάρια.

Σήμερον ἔαρ ψυχῶν· ὅτι Χριστὸς ἐκ τάφου, ὥσπερ ἥλιος ἐκλάμψας τριήμερος, τὸν ζο- φερὸν χειμῶνα ἀπήλασε τῆς ἀμαρτίας ἡμῶν· αὐ- τὸν ἀνυμνήσωμεν, ὅτι δεδόξασται.

Η' βασιλὶς τῶν ὥρων, τῇ λαμπροφύρῳ ἡμέ- ρᾳ, ἡμερῶν τε βασιλίδι φανότατα, δορυ- φορούσα τέρπει, τὸν ἔγκριτον τῆς Ἐκκλησίας λαὸν ἀπαύστως ἀνυμνοῦσα, τὸν ἀναστάντα Χριστόν.

Πύλαι θανάτου Χριστέ, οὐδὲ τοῦ τάφου σφραγίδες, οὐδὲ κλεῖθρα τῶν θυρῶν σοι ἀν- τέστησαν· ἀλλ' ἐξαναστὰς ἐπέστης, τοῖς φίλοις σου εἰρήνην, Δέσποτα δωρούμενος, τὴν πάντα νοῦν ὑπερέχουσαν.

Καταβασία. Ἀναστάσεως ἡμέρα.

ᾠδὴ γ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Σ**τερέωσόν με Χριστέ, ἐπὶ τὴν πέτραν
» τῶν ἐντολῶν σου, καὶ φώτισόν με φωτὶ
» τοῦ προσώπου σου· οὐκ ἔστι γὰρ ἅγιος, πλήν
» σου φιλάνθρωπε.

Τροπάρια.

Καινοὺς ἀντὶ παλαιῶν, ἀντὶ φθαρτῶν δὲ ἀφθάρτους, διὰ Σταυροῦ σου Χριστέ, τε- λέσας ἡμᾶς, ἐν καὶνότητι ζωῆς πολιτεύεσθαι, ἀξίως προσέταξας.

Ε'ν τάφῳ περικλεισθεὶς, τῇ περιγράφτῳ σαρκί σου, ὁ ἀπερίγραπτος, Χριστέ ἀνέ- στης· θυρῶν κεκλεισμένων δὲ ἐπέστης, σοῦ τοῖς Μαθηταῖς, παντοδύναμε.

Τοὺς μώλωπας σου Χριστέ, οὓς ἐκουσίως ὑπέστης, ὑπὲρ ἡμῶν τοῖς Μαθηταῖς σου φυ-

λάξας μαρτύριον, τῆς σῆς ἐδείξας, ἐνδόξου Ἀναστάσεως.

Καταδασία. Δεῦτε πόμα πίωμεν καινόν.

Ἦ Ὑπακοή. Ἦχος πλ. β'.

Ως ἐν μέσῳ τῶν μαθητῶν σου παρεγένου Σωτῆρ, τὴν εἰρήνην διδούς αὐτοῖς, ἐλθέ καὶ μεθ' ἡμῶν, καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Καὶ Ἀναγνώσις εἰς τὸν Θεολόγον.

Ἐγκαίνια τιμᾶσθαι.

Ωιδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Μ**έγα τὸ μυστήριον, τῆς σῆς Χριστέ οἰκονομίας! τοῦτο γὰρ ἄνωθεν προβλέπων, θεοπτικῶς ὁ Ἀββακούμ· Ἐξῆλθες ἐβόα σοι, εἰς σωτηρίαν λαοῦ σου φιλάνθρωπε!

Τροπάρια.

Χολῆς μὲν ἐγεύσατο, τὴν πάλαι γεῦσιν ἰώμενος· νυνὶ δὲ σὺν κηρίῳ μέλιτος, τοῦ φωτισμοῦ μεταδιδούς, Χριστὸς τῷ Προπάτορι, καὶ τῆς αὐτοῦ γλυκείας μεθέξεως.

Χαίρεις ἐρευνώμενος· διὸ φιλάνθρωπε πρὸς τοῦτο, προτρέπεις τὸν Θωμᾶν, προτείνων διαπιστοῦντι τὴν πλευράν, τῷ κόσμῳ πιστούμενος, τὴν σὴν Χριστέ τριήμερον Ἐγερσιν.

Πλοῦτον ἀρυσάμενος, ἐκ θησαυροῦ τοῦ ἄσυχλῆτου, τῆς θείας Εὐεργέτα, λόγῃ διανοιγείσης σου πλευρᾶς, σοφίας καὶ γνώσεως, ἀναπιμπλᾷ τὸν κόσμον ὁ Δίδυμος.

Σοῦ ἡ παμμακάριστος, ὑμνεῖται γλῶσσα ὧ Δίδυμε· πρώτη γὰρ εὐσεβῶς κηρύττει τὸν ζωοδότην Ἰησοῦν, Θεόν τε καὶ Κύριον, ἐκ τῆς ἀφῆς πλησθεῖσα τῆς χάριτος.

Καταδασία. Ἐπὶ τῆς θείας φυλακῆς.

Ωιδὴ ε'. Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**κ νυκτὸς ὀρθρίζοντες ὑμνοῦμέν σε Χριστέ, τὸν τῷ Πατρὶ συνάναρχον, καὶ Σωτῆρα τῶν ψυχῶν ἡμῶν· τὴν εἰρήνην τῷ κόσμῳ, παράσχου φιλάνθρωπε.

Τροπάρια.

Επιστὰς τοῖς Φίλοις ἀθυμοῦσιν ὁ Σωτῆρ, τῇ παρουσίᾳ ἅπασαν, ἀπελαύνει τὴν κατήφειαν, καὶ σκιρτᾶν διεγείρει, τῇ Ἀναστάσει αὐτοῦ.

Ω τῆς ἀληθῶς ἐπαινουμένης τοῦ Θωμᾶ, φρικτῆς ἐγχειρήσεως! τολμηρῶς γὰρ ἐψηλάφησε τὴν πλευράν, τὴν τῷ θείῳ πυρὶ ἀπαστράπτουσαν.

Απιστίαν πίστεως γεννήτριαν ἡμῖν, τὴν τοῦ Θωμᾶ ἀνέδειξας· σὺ γὰρ πάντα τῇ σοφίᾳ σου, προνοεῖς συμφερόντως, Χριστέ ὡς φιλάνθρωπος.

Καταδασία. Ὁρθρίσωμεν ὀρθρου.

Ωιδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Τ**ὸν Προφήτην διέσωσας, ἐκ τοῦ κήτους
» **Φ**ιλάνθρωπε· κάμει τοῦ βυθοῦ τῶν πταισμάτων, ἀνάγαγε δέομαι.

Τροπάρια.

Τὸν Θωμᾶν οὐ κατέλιπες, βαπτιζόμενον Δέσποτα, βυθῷ ἀπιστίας παλάμας, προτείνας εἰς ἔρευναν.

Ο Σωτῆρ ἡμῶν ἔλεγε· Ψηλαφῶντές με ἴδετε, ὅστέα καὶ σάρκα φοροῦντα· ἐγὼ οὐκ ἡλλοίωμαι.

Τὴν πλευράν ἐψηλάφησε, καὶ πιστεύσας ἐπέγνωκε, Θωμᾶς μὴ παρών σου τῇ πρώτῃ, εἰσόδῳ Σωτῆρ ἡμῶν.

Καταδασία. Κατῆλθες ἐν τοῖς κατωτάτοις.

Κοντάκιον. Ἦχος πλ. δ'.

Τῇ φιλοπράγμονι δεξιᾷ, τὴν ζωοπάροχόν σου πλευράν, ὁ Θωμᾶς ἐξηρεύνησε Χριστέ ὁ Θεός· συγκεκλεισμένων γὰρ τῶν θυρῶν ὡς εἰσῆλθες, σὺν τοῖς λοιποῖς Ἀποστόλοις ἐβόα σοι· Κύριος ὑπάρχεις καὶ Θεός μου.

Ὁ Οἶκος.

Τίς ἐφύλαξε τὴν τοῦ Μαθητοῦ παλάμην τότε ἀχώνευτον, ὅτε τῇ πυρίνῃ πλευρᾷ προσῆλθε τοῦ Κυρίου; τίς ἔδωκε ταύτῃ τόλμαν, καὶ ἰσχυσε ψηλαφῆσαι φλόγεον ὅστοῦν; πάντως ἡ ψηλαφηθεῖσα· εἰμὴ γὰρ ἡ πλευρὰ δύναμιν ἐχορήγησε πηλίνῃ δεξιᾷ, πῶς εἶχε ψηλαφῆσαι παθήματα, σαλεύσαντα τὰ ἄνω καὶ τὰ κάτω; Αὕτη ἡ χάρις Θωμᾶ ἐδόθη, ταύτην ψηλαφῆσαι, Χριστῷ δὲ ἐκδοῆσαι· Κύριος ὑπάρχεις καὶ Θεός μου.

Συναξάριον τοῦ Μηναίου, εἶτα τὸ παρόν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Κυριακῇ δευτέρᾳ ἀπὸ τοῦ Πάσχα, τὰ ἐγκαίνια ἐορτάζομεν τῆς Χριστοῦ Ἀ-

ναστάσεως, καὶ τὴν τοῦ ἁγίου Ἀποστόλου Θωμᾶ ψηλάφησιν.

Στίχοι.

Εἰ νηδύος κλείς, ἢ τάφου μὴ κωλύει,

Σὴν Σῶτερ ὁρμὴν, κλείς θυρῶν πῶς κωλύσει;

Τὰ μὲν οὖν ἐγκαίνια, ἔθιμον ἦν ἀρχαῖον γίνεσθαι, εἰς τι τῶν ἐπισήμων· τοῦ γὰρ χρόνου ἀνακυκλοῦντος, καὶ τὴν αὐτὴν ἡμέραν, καθ' ἣν τότε διεπράχθη, ἐπάγοντος, τοῦ πράγματος ἐκείνου μνείαν ποιοῦντο ἐτήσιον, ἵνα μὴ εἰς λήθην τὰ μεγάλα τῶν ἔργων γέναιντο. Ἐντεῦθεν Ἑβραῖοι πρῶτον τὸ Πάσχα ἐν Γαλιλαίᾳ ἐποίησαν, τὴν τῆς Ἐρυθρᾶς διάβασιν ἐγκαινίζοντες· ἐντεῦθεν ἡ Σκηνὴ τοῦ μαρτυρίου αὐτοῖς ἐγκαινίζεται, καὶ πολυτελῶς· ἐντεῦθεν ἡ Βασιλεία Δαυὶδ, καὶ ἄλλα, ἵνα μὴ καθ' ἕκαστον λέγω. Ἐπεὶ οὖν πάντων τῶν ἐν βίῳ πραγμάτων διαφερόντως μέγιστον, καὶ ὑπὲρ ἅπασαν ἔννοιαν ἡ τοῦ Κυρίου Ἀνάστασις, ἔργον, οὐ μόνον κατ' ἔτος αὐτὴν ἑορτάζομεν καὶ ἐγκαινίζομεν, ἀλλ' αἰεὶ καὶ ἐπὶ μεθ' ἡμέρας ὀκτώ. Πρῶτος τοίνυν ταύτης ἐγκαινισμός, ἡ παροῦσα Κυριακή, ἣτις λέγοιτ' ἂν κυρίως, καὶ ὁγδόη, καὶ πρώτη ὁγδόη μὲν, ὡς ἀπὸ τοῦ Πάσχα· πρώτη δὲ, ὡς ἀρχὴ τῶν ἄλλων. Καὶ ὁγδόη πάλιν, ὅτι εἰς εἰκόνα τάττεται τῆς ἀπεράντου ἐκείνης ἡμέρας, τῆς ἐν τῷ μέλλοντι αἰῶνι, ἣτις καὶ πρώτη καὶ μία ἔσται πάντως, μὴ νυκτὶ διακοπτομένη. Ταῦτα μὲν περὶ ἐγκαινίων.

Τὰ δὲ κατὰ τὸν Θωμᾶν, οὕτως γέγονε. Τοῦ Χριστοῦ, καθ' ἣν ἡμέραν ἀνέστη, ὀφίας τοῖς Μαθηταῖς ἐμφανισθέντος, ἀπεδήμει Θωμᾶς, οὕτω μετὰ τῶν λοιπῶν συναχθεὶς, τῷ τῶν Ἰουδαίων φόβῳ. Ἐπεὶ δὲ μετ' ὀλίγον ἐπανελθὼν, καὶ μαθὼν τὴν τοῦ Χριστοῦ παρυσίαν οὐ διηπίσται τοῖς Μαθηταῖς, ὅτι αὐτὸν ἀναστάντα εἶδον, ἀλλ' ὅτι οὐδ' ὅλως ἀνέστη Χριστὸς, καὶ ταῦτα εἰς τυγχάνων τῶν ὁδῶκα. Ὁ δὲ εὐμήχανος Θεός, καὶ τοῦ ἐνός μὲν οὕτω κηδόμενος, ἅμα δὲ καὶ οἰκονομία τινὶ μαίζονι, ἵνα καὶ μᾶλλον ἡ Ἀνάστασις τοῖς εἰσέπειτα πιστωθείη, διαλιπὼν ἡμέρας ὀκτώ, ἵνα τὸν ἐκείνου πόντον ἄκρω διερεθίσῃ, καὶ μᾶλλον ἀπιστήσας, πᾶσι πίστιν ἀκριβιστέραν παράσχῃ τῆς Ἀναστάσεως, πάλιν ἔρχεται· καὶ τῶν θυρῶν κεκλεισμένων ὡς πρότερον, παρόντος δὲ καὶ τοῦ Θωμᾶ, εἰσεῖσι, καὶ τὴν εἰρήνην τὸ σύνθημα, ἀσπασάμενος, μετέπειτα πρὸς τὸν Θωμᾶν ἀποτείνεται, καὶ φησὶ· ἀφέρε τὸν δάκτυλόν σου ὧδε, καὶ ἴδε τὰς χεῖράς μου· καὶ φέρε τὴν χεῖρά σου, καὶ βάλε εἰς τὴν πλευράν μου, καὶ μὴ γίνου ἄπιστος, ἀλλὰ πιστός. Ἐπειδὴ γάρ, οὐ μόνον διὰ θεωρίας πιστωθῆναι εἶχες, διὰ τὴν φαντασίαν, ἀλλὰ παχὺς ὢν, καὶ ἀφῆς ἐμνήσθης (ἔδειξε δὲ διὰ τούτων, ὅτι ἡνίκα ἐκεῖνος ταῦτα ἔλεγε πρὸς τοὺς Μαθητάς, παρῆν ἀκούων)· βάλε τὴν χεῖρά σου εἰς τὴν πλευράν μου· δηλοῖ δὲ, ὅτι καὶ εὐρεῖα ἦν ἡ κατὰ τῆς πλευρᾶς πληγὴ, ὡς καὶ χεῖρα εἰσὼ χωρεῖν. Ὁ δὲ Θωμᾶς ἀκριβῶς διερευνησάμενος, καὶ τὴν πίστιν λαβὼν δι' ἀφῆς (συνεχωρεῖτο γὰρ ταῦθ' ὅρᾳ, καὶ ποιεῖν ἐκεῖνα, κἂν ἐν ἀφάρτῳ καὶ τεθειμένῳ ἄκρω τῷ σώματι, δι' ἀσφάλειαν), ἔκραξεν· «Ὁ Κύριός μου, καὶ ὁ Θεός μου»· τὸ μὲν, διὰ τὴν σάρκα· τὸ δὲ διὰ τὴν Θεότητα. Καὶ ὁ Χριστὸς πρὸς αὐτὸν λέγει· «Ὅτι ἰδὼν με ἰπίστευσας, μακάριοι οἱ μὴ ἰδόντες, καὶ πιστεύσαντες».

Δίδυμος δὲ λέγεται ὁ Θωμᾶς, ἢ ὅτι μεθ' ἐτέρου γεγέννηται, ἢ διὰ τὸ διστάσαι τῇ Ἀναστάσει· ἢ ὅτι οὕτως ἐκ φύσεως κεκολλημένοι ἦσαν αὐτοῦ οἱ δύο δάκτυλοι τῆς χειρὸς τῆς δεξιᾶς, ὁ μέσος δηλονότι καὶ ὁ πρὸ ἐκείνου, ὁ λεγόμενος λιχανός· ἴσως

ἂν τις φαίη, ὅτι διστάζειν ἐμελλε, καὶ μετ' αὐτῶν ψηλάφειν. Ἄλλοι δὲ λέγουσιν, ὅπερ καὶ ἀκριβέστερον, ὅτι τὸ, Θωμᾶς, Δίδυμος ἐρμηνεύεται. Δευτέρα μὲν αὕτη ἐμφάνεια τοῦ Χριστοῦ.

Τρίτη δὲ γέγονεν, ἐπὶ τῆς θαλάσσης τῆς Τιβεριάδος, ἐν τῇ ἄγρα τῶν ἰχθύων, ὅτε καὶ τροφῆς μετέσχε, τῷ θεϊκῷ πυρὶ καταναλωθείσης, ὡς οἶδεν αὐτὸς, βεβαιωτέραν τὴν Ἀνάστασιν παριστῶν. Εἶτα εἰς Ἑμμαοὺς φαίνεται πέμπτον ἐν Γαλιλαίᾳ· καὶ ἐνδεκάκις, ὡς φασι, φαίνεται, ἕως οὗ ἀνελήφθη, πολλὰ καὶ ὑπερφυῆ σημεῖα ποιῶν ἐνώπιον τῶν Μαθητῶν, μετὰ τὴν Ἀνάστασιν (τοῦ γὰρ τοῖς πολλοῖς ταῦτα ἐπεδείκνυτο), παρήκασι δὲ ταῦτα πάντα οἱ Εὐαγγελισταὶ ἀναγράψασθαι, διότι οὐκ ἦν δυνατόν ταῦτα τοὺς πολλοὺς, καὶ ἐν τῷ κόσμῳ ἀναστρεφομένους ἀνθρώπους, ἀκούειν, ὡς ὑπερφυῆ λίαν τυγχάνοντα.

Ταῖς τοῦ σοῦ Ἀποστόλου Θωμᾶ πρεσβεΐαις, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

ᾠδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**ἰκόνι λατρεύειν, μουσικῆς συμφωνίας,
» συγκαλουμένης λαοὺς, ἐκ τῶν ὠδῶν
» Σιών ἄδοντες, πατρικῶς οἱ Παῖδες Δαυὶδ, τυ-
» ράννου ἔλυσαν, τὸ παλίμφημον δόγμα, καὶ
» τὴν φλόγα εἰς δρόσον μετέβαλον, ὕμνον ἀνα-
» μέλποντες· Ὁ ὑπερυψούμενος τῶν πατέρων
» καὶ ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ

Τροπάρια.

Ως πρώτη ὑπάρχει, ἡμερῶν καὶ κυρία, ἡ
λαμπροφόρος αὕτη, ἐν ἣ ἀγάλλεσθαι
ἄξιον, τὸν καινὸν καὶ θεῖον λαόν· ἐν τρόμῳ φέρει
γάρ, καὶ αἰῶνος τὸν τύπον, ὡς ὁγδοὰς τελοῦσα
τοῦ μέλλοντος. Ὁ ὑπερυψούμενος τῶν Πα-
τέρων καὶ ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ο μόνος τολμήσας, τῇ ἀπίστῳ τε πίστει,
εὐεργετήσας ἡμᾶς, Θωμᾶς ὁ Δίδυμος, λύει
μὲν τὴν ζοφώδη ἄγνοιαν τοῖς πᾶσι πέρασι,
τῇ πιστῇ ἀπιστίᾳ· ἑαυτῷ δὲ τὸν στέφανον πλέ-
κει σαφῶς λέγων· Σὺ εἶ Κύριος, ὁ ὑπερυψούμε-
νος τῶν Πατέρων καὶ ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Οὐ μάτην διστάσας, ὁ Θωμᾶς τῇ Ἐγέρσει
σου, οὐ κατέθετο, ἀλλ' ἀναμφίλεκτον
ἔσπευδεν, ἀποδείξαι ταύτην, Χριστέ τοῖς πᾶσιν
ἔθνεσιν· ὅθεν δι' ἀπιστίας πιστωσάμενος πάντας
ἐδίδαξε λέγειν· Σὺ εἶ Κύριος, ὁ ὑπερυψούμενος,
τῶν πατέρων καὶ ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Εμφόδως τὴν χεῖρα, ὁ Θωμᾶς τῇ πλευρᾷ
σου τῇ ζωηφόρῳ Χριστέ, ἐνθεὶς ὑπότρομος
ἦσθετο, ἐνεργείας Σῶτερ διπλῆς τῶν δύο φύσε-
ων, τῶν ἐν σοὶ ἡνωμένων ἀσυγχύτως, καὶ πίστει
ἐκράυγαζε, λέγων· Σὺ εἶ Κύριος, ὁ ὑπερυψούμε-
νος, τῶν Πατέρων καὶ ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Καταδασία. Ὁ Παῖδας ἐκ καμίνου.

ᾠδὴ η'. Ὁ Εἰρμός.

» Τὸν ἐν φλογὶ πυρὸς, καιομένης καμίνου,
» διαφυλάξαντα Παῖδας, καὶ ἐν μορφῇ Ἀγ-
» γέλου συγκαταδάντα τούτοις, ὑμνεῖτε Κύ-
» ριον, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντα τοὺς αἰ-
» ῶνας.

Τροπάρια.

Εὔπιποθήσας σου, τὴν χαρρμόσουν θεάν, τὸ
» πρὶν ἠπίσται ὁ Θωμᾶς· ἀζιωθεὶς δὲ ταύ-
» της, Θεὸν καὶ Κύριόν σε ἐκάλει Δέσποτα· ὃν
» ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντα τοὺς αἰῶνας.

Τὸν ἀνασχόμενον, τῆς Θωμᾶ ἀπιστίας, καὶ
» ὑποδείξαντα πλευράν, καὶ τῇ αὐτοῦ πα-
» λάμῃ ἀκριβολογηθέντα, ὑμνεῖτε Κύριον, καὶ
» ὑπερυψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Σοὺ τὸ περίεργον, θησαυρὸν κεκρυμμένον,
» ἡμῖν ἀνέωξε Θωμᾶ· θεολογήσας γλώσση
» γάρ, θεοφορουμένη, ὕμνεῖτε, ἔλεγες, καὶ ὑπερ-
» υψοῦτε Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Καταδασία. Αὕτη ἡ κλητή.

ᾠδὴ θ'. Ὁ Εἰρμός.

» Σὲ τὴν φαεινὴν λαμπάδα, καὶ μητέρα τοῦ
» Θεοῦ, τὴν ἀρίζηλον δόξαν, καὶ ἀνωτέραν
» πάντων τῶν ποιημάτων, ἐν ὕμνοις μεγαλύ-
» νομεν.

Τροπάρια.

Σοὺ τὴν φαεινὴν ἡμέραν, καὶ ὑπέρλαμπρον
» Χριστέ, τὴν ὁλόφωτον χάριν, ἐν ᾗ ὥραϊος
» κάλλει τοῖς Μαθηταῖς σου, ἐπέστης μεγαλύ-
» νομεν.

Σὲ τὸν χοῖκῃ παλάμῃ, ψηλαφώμενον πλευ-
» ράν, καὶ μὴ φλέξαντα ταύτην, πυρὶ τῷ τῆς
» αὐτοῦ θείας οὐσίας, ἐν ὕμνοις μεγαλύνομεν.

Σὲ τὸν ὡς Θεὸν ἐκ τάφου, ἀναστάντα Χρι-
» στὸν, οὐ βλεφάροις ἰδόντες, ἀλλὰ καρδίας
» πόθῳ πεπιστευκότες, ἐν ὕμνοις μεγαλύνομεν.

Καταδασία. Φωτίζου, Φωτίζου.

Τὸ, Ἅγιος Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐκ γ'.

Ἐξαποστειλάρια. Ἦχος γ'.

Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἀστροῖς.

Εἰ μὴ μελῶν χειρὶ σου, ἐξερευνήσας τὰς
» πληγὰς, μή μοι Θωμᾶ ἀπιστήσης, τραυ-
» ματισθέντι διὰ σέ· σὺν Μαθηταῖς ὁμοφρόνει, καὶ
» ζῶντα κήρυττε Θεόν.

Δίς.

Σήμερον ἔαρ μυρίζει, καὶ καινὴ κτίσις χο-
» ρεῦει· σήμερον αἶρονται κλειθρα, θυρῶν
» καὶ τῆς ἀπιστίας, Θωμᾶ τοῦ φίλου βοῶντος·
» Ὁ Κύριος καὶ Θεός μου.

Ἀπαξ.

Εἰς τοὺς Αἶνους, ἰστώμεν Στίχους δ', καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια γ'. δευτεροῦντες τὸ α'.

Ἦχος α'. Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Μετὰ τὴν ἐκ τάφου σου φρικτὴν, Ζωοδότα
» Ἐγερσιν, ὥσπερ σφραγίδας οὐκ ἔλυσας,
» Χριστέ τοῦ μνήματος, οὕτω κεκλεισμένων, θυ-
» ρῶν εἰσελήλυθας, πρὸς τοὺς πανευκλεεῖς Ἀπο-
» στόλους σου, χαροποιῶν αὐτούς, καὶ εὐθὲς σου
» παρεχόμενος, τούτοις Πνεῦμα, δι' ἃμετρον
» ἔλεος.

Δίς.

Θωμᾶς ὁ καὶ Δίδυμος οὐκ ἦν, ἐνδημῶν ἡνί-
» κα σὺ, τοῖς Μαθηταῖς ὥφθης Κύριε· ὅθεν
» ἠπίστησε, τῇ σῇ Ἀναστάσει, καὶ τοῖς κατι-
» δοῦσί σε, ἐβόα· Εἰ μὴ βάλω τὸν δάκτυλον, εἰς
» τὴν πλευράν σου, καὶ τῶν ἡλῶν τὰ τυλώμα-
» τα, οὐ πιστεύω, ὅτι ἐξεγήγερται.

Ὡς θέλεις ψηλάφησον Χριστός, τῷ Θωμᾷ
» ἐβόησε· βάλε τὴν χεῖρα καὶ γνῶθί με,
» ὅστέα ἔχοντα, καὶ γεῶδες σῶμα· καὶ μὴ γίνου
» ἀπιστος, ἐπίσης δὲ τοῖς ἄλλοις πιστώθητι· ὁ
» δὲ ἐβόησεν· Ὁ Θεός μου καὶ ὁ Κύριος, σὺ ὑπάρ-
» χεις· δόξα τῇ Ἐγέρσει σου.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ'. β'.

Μεθ' ἡμέρας ὀκτώ, τῆς Ἐγέρσεώς σου Ἰη-
» σοῦ βασιλεῦ, μονογενές Λόγε τοῦ Πατρός,
» ὥφθης τοῖς Μαθηταῖς σου, κεκλεισμένων τῶν
» θυρῶν, τὴν εἰρήνην σου παρεχόμενος· καὶ τῷ
» ἀπιστοῦντι Μαθητῇ τοὺς τύπους ἐδείξας. Δεῦρο
» ψηλάφησον τὰς χεῖρας, καὶ τοὺς πόδας, καὶ
» τὴν ἀκήρατόν μου πλευράν· ὁ δὲ πεισθεὶς ἐβόα
» σοι· Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου, δόξα σοι.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις.

Ἀπὸ δὲ τῆς σήμερον ἄρχονται πάλιν αἱ Λιταὶ
» ἐν τῷ Νάρθηκι· ὡσαύτως καὶ αἱ Κατηχήσεις τοῦ
» ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου· ἐν
» ᾗ ψάλλομεν τὸ Ἑωθινὸν Ἰδιόμελον τοῦ ἡχοῦ.

Ἦχος α'.

Εἰς τὸ ὄρος τοῖς μαθηταῖς ἐπειγομένοις, διὰ
» τὴν χαμόθεν ἔπαρσιν, ἐπέστη ὁ Κύριος·
» καὶ προσκυνήσαντες αὐτὸν, καὶ τὴν δοθεῖσαν
» ἐξουσίαν, πανταχοῦ διδασχθέντες, εἰς τὴν ὑπ' οὐ-

ρανὸν ἐξαπεστέλλοντο, κηρῦξαι τὴν ἐκ νεκρῶν Ἀνάστασιν, καὶ τὴν εἰς οὐρανοὺς ἀποκατάστασιν· οἷς καὶ συνδιαιωρίζειν, ὁ ἀψευδὴς ἐπηγγείλατο, Χριστὸς ὁ Θεὸς, καὶ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Πρόσχες, ὅτι αἱ Λιταὶ ἐν τῷ Νάρθηκι, πρὸ τῆς Πρώτης Ὁρας γίνονται· ἡ δὲ Κατήχησις τοῦ Στουδίτου, μετὰ τὴν Πρώτην Ὁραν λέγεται· τὰ δὲ Ἑωθινὰ φάλλονται μετὰ τὴν Ἀπολυσιν τοῦ Ὁρθρου, πρὸ τῆς Λιτῆς.

Ἰστέον, ὅτι ἡ ἀκολουθία τῶν ἐπιλαχόντων Ἀγίων ἐν πάσαις ταῖς Κυριακαῖς τῆς ἁγίας Πεντηκοστῆς, φάλλεται ἐν τοῖς Ἀποδείπνοις τῶν Κυριακῶν.

Ἡ Λειτουργία γίνεται ταχύτερον διὰ τὸν κόπον τῆς Ἀγρυπνίας. Αἱ Ὁραι φάλλονται τρίφαλμοι, κατὰ τὸν Τύπον, ἐν τῷ Νάρθηκι· ἡγοῦν ἡ Τριθέκτη, καὶ ἡ Ἑνάτη. Λέγεται δὲ καὶ ὁ ἐξ ἔθους φαλμός, ἀπερχομένων ἐν τῇ τραπέζῃ· ὡσαύτως καὶ ἀνισταμένων.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν σημειώσεις

Κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ Τυπικοῦ τῆς ἁγίας τοῦ Χριστοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίας, ἀντὶ τῶν κατωτέρω διοριζομένων Τυπικῶν καὶ Μακαρισμῶν, φάλλονται τὰ Ἀντίφωνα τοῦ Πάσχα, καὶ σήμερον, καὶ ἐν ὅλαις ταῖς ἐφεξῆς Κυριακαῖς, μέχρι τῆς Ἀναλήψεως· Εἰσοδικὸν δὲ λέγεται· Δεῦτε προσκυνήσωμεν. . . . Σῶσον ἡμᾶς. . . ὁ Ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν.

Τὰ Τυπικά· καὶ ἐν τοῖς Μακαρισμοῖς, φάλλομεν ἐκ τοῦ Κανόνος τῆς Ἑορτ. Ὡδὴν γ' καὶ δ'. Ἀπολυτίκ. Ἐσφραγισμένου τοῦ μηνύματος. Κοντάκιον. Τῇ φιλοπράγματι δεξιᾷ.

Τὸ Τρισάγιον.

Προκείμενον τοῦ Ἀποστόλου. Ἦχος γ'. Μέγας ὁ Κύριος ἡμῶν, καὶ μεγάλη ἡ ἰσχὺς αὐτοῦ.

Στίχ. Αἰνεῖτε τὸν Κύριον, ὅτι ἀγαθός.

Πράξεων τῶν Ἀποστόλων.

Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, διὰ τῶν χειρῶν τῶν Ἀποστόλων.

Ἀλληλουῖα. Ἦχος πλ. δ'.

Δεῦτε ἀγαλλιασώμεθα τῷ Κυρίῳ.

Στίχ. Ὅτι Θεὸς μέγας Κύριος.

Εὐαγγέλιον κατὰ Ἰωάννην. Ἑωθινόν. Θ'. Οὐσῆς ὁφίας τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ.

Κοινωνικόν.

Ἐπαίνει Ἱερουσαλὴμ τὸν Κύριον, αἰνεῖ τὸν Θεόν σου Σιών.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΑΝΤΙΠΑΣΧΑ.

ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους δ', καὶ φάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς γ'.

Μετὰ τὴν ἐκ τάφου σου φρικτὴν

Θωμᾶς, ὁ καὶ Δίδυμος, οὐκ ἦν.

Ὡς θέλεις ψηλάφησον, Χριστός.

Ζήτηι ταῦτα, εἰς τοὺς Αἶνους τῆς Ἑορτῆς.

Καὶ ἐκ τοῦ Μηναίου, τοῦ κατὰ τὴν ἡμέραν Ἀγίου Προσόμοια γ'.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος α'.

Τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, τῶν Μαθητῶν συνηθροισμένων, εἰσῆλθες ἄφνω παντοδύναμε, Ἰησοῦ ὁ Θεὸς ἡμῶν· καὶ στάς ἐν μέσῳ αὐτῶν, εἰρήνην δοὺς ἐπλήρωσας ἁγίου Πνεύματος· προσμένειν τε προσέταξας, καὶ μηδαμοῦ χωρίζεσθαι ἀπὸ Ἱερουσαλὴμ, ἕως οὗ ἐνδύσωνται τὴν ἐξ ὕψους δύναμιν· διὸ βοῶμέν σοι· Ὁ φωτισμός καὶ ἡ ἀνάστασις, καὶ ἡ εἰρήνη ἡμῶν, δόξα σοι.

Εἰσοδος. Τδ, Φῶς ἱλαρόν. Προκείμενον.

Ἦχος βαρύς.

Τίς Θεὸς μέγας ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν, σὺ εἶ ὁ Θεός, ὁ ποιῶν θαυμάσια μόνος.

Στίχ. Ἐγνώρισας ἐν τοῖς λαοῖς τὴν δύναμίν σου.

Στίχ. Καὶ εἶπα· Νῦν ἡρξάμην.

Στίχ. Ἐμνήσθην τῶν ἔργων τοῦ Κυρίου.

Εἶτα. Ἐκτενής, τὸ, Καταξίωσον, καὶ τὰ λοιπά.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὁκτωήχου.

Ἦχος α'. Ἀναστάσιμον.

Τὰς ἐσπερινὰς ἡμῶν εὐχὰς, πρόσδεξαι ἅγιε Κύριε, καὶ παράσχου ἡμῖν, ἄφεσιν ἁμαρτιῶν· ὅτι μόνος εἶ ὁ δεῖξας, ἐν κόσμῳ τὴν Ἀνάστασιν.

Στίχ. Πρὸς σέ ἦρα τοὺς ὀφθαλμούς μου.

Κατανυκτικόν.

Ὅτι τὸ πέλαγος πολὺ τῶν παραπτωμάτων μου Σωτὴρ, καὶ δεινῶς βεβύθισμαι ταῖς πλημμελείαις μου, δός μοι χεῖρα σῶσόν με, ὡς τῷ Πέτρῳ ὁ Θεός, καὶ ἐλέησόν με.

Στίχ. Ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς.

Μαρτυρικόν.

Τῇ πρεσβείᾳ Κύριε, πάντων τῶν Ἀγίων, καὶ τῆς Θεοτόκου, τὴν σὴν εἰρήνην δός

ἡμῖν, καὶ ἐλέησον ἡμᾶς, ὡς μόνος οἰκτίρμων.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος α'.

Μεθ' ἡμέρας ὀκτῶ, τῆς Ἐγέρσεώς σου Κύριε, ὠφθης τοῖς Μαθηταῖς σου, ἐν τόπῳ οὗ ἦσαν συνηγμένοι· καὶ φωνήσας αὐτοῖς· Εἰρήνη ὑμῖν· τῷ ἀπιστοῦντι Μαθητῇ, τὰς χεῖρας ὑπέδειξας, καὶ τὴν ἀχραντον πλευράν. Ὁ δὲ πεισθεὶς ἐβόα σοι· Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου, δόξα σοι.

Τὸ, Νῦν ἀπολύεις, τὸ Τρισάγιον.

καὶ μετὰ τὴν Ἐκφώνησιν

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος βαρύς.

Ε'σφραγισμένου τοῦ μνήματος, ἡ ζωὴ ἐκ τάφου ἀνέτειλας, Χριστέ ὁ Θεός· καὶ τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, τοῖς Μαθηταῖς ἐπέστης ἡ πάντων ἀνάστασις, πνεῦμα εὐθὲς δι' αὐτῶν ἐγκαινίζων ἡμῖν, κατὰ τὸ μέγα σου ἔλεος.

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΤΗΣ Β' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΠΡΩ·Γ'.

Εἰς τὸν Ὅρθρον, Εὐλογήσαντος τοῦ Ἱερέως λέγομεν τὸ, Χριστὸς ἀνέστη, ἐκ γ'. Εἴτα τὸν Ἐξάψαλμον· μεθ' ὃν, τὸ. Θεὸς Κύριος· Ἀπολυτίκιον, Ἦχος βαρύς· Ἐσφραγισμένου τοῦ μνήματος, ὅπερ λέγεται δι' ὅλης τῆς Ἑβδομάδος· καὶ ἡ Στιχολογία τῶν δύο καθισμάτων τοῦ Ψαλτηρίου. Μετὰ τὴν α' Στιχολογ. Καθίσμ. τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος α'. Ἀναστάσιμον.

Τὸν τάφον σου Σωτήρ, στρατιῶται τηροῦντες, νεκροὶ τῇ ἀστραπῇ, τοῦ ὀφθέντος Ἀγγέλου, ἐγένοντο κηρύττοντος, Γυναιξὶ τὴν Ἀνάστασιν. Σὲ δοξάζομεν, τὸν τῆς φθορᾶς καθαιρέτην, σοὶ προσπίπτομεν, τῷ ἀναστάντι ἐκ τάφου, καὶ μόνῳ Θεῷ ἡμῶν.

Κατανυκτικόν.

Ε'ν ἀνομίαις συλληφθεὶς ἐγὼ ὁ ἄσωτος, οὐ πολλῶ ἀπενίσαι· εἰς τὸ ὕψος τοῦ οὐρανοῦ· ἀλλὰ θαρρῶν εἰς τὴν φιλανθρωπίαν σου, κράζω· Ὁ Θεός, ἰλάσθητί μοι τῷ ἁμαρτωλῷ καὶ σῶσόν με.

Μαρτυρικόν.

Α'θλήσεως καύχημα καὶ στεφάνων ἀξίωμα, οἱ ἐνδοξοὶ Ἀθλοφόροι περιδέβληνταί σε

Κυρίε· καρτερίᾳ γὰρ αἰκισμῶν, τοὺς ἀνόμους ἐτροπώσαντο· καὶ δυνάμει θεϊκῇ, ἐξ οὐρανοῦ τὴν νίκην ἐδέξαντο· αὐτῶν ταῖς ἱκεσίαις, ἐλευθέρωσον τοῦ ἀοράτου ἐχθροῦ Σωτήρ, καὶ σῶσόν με.

Θεοτοκίον.

Θαῦμα θαυμάτων Κεχαριτωμένη, ἐν σοὶ θεοωροῦσα ἡ κτίσις ἀγάλλεται· συνέλαβες γὰρ ἀσπόρως, καὶ ἔτεκες ἀφράστως, ὃν ταξιαρχαὶ Ἀγγέλων ὁρᾶν οὐ δεδύνηνται· αὐτὸν ὡς Θεὸν ἱκέτευε, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Μετὰ τὴν β' Στιχολ. Καθίσμα τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Α'ψάμενος χειρὶ, τῆς πλευρᾶς τῆς ἀστέκτου, ὁ Δίδυμος Θωμᾶς, οὐκ ἐφλέχθη τῇ ψαύσει, ἀλλ' ἔμεινε τοὺς μώλωπας, ψηλαφῶν ἀκριβέστερον, καὶ φθεγγόμενος, τῷ δι' ἡμᾶς λογχευθέντι· Σύ μου Κύριος, καὶ σὺ Θεός μου ὑπάρχεις, κἂν πάθος ὑπήνεγκας.

Δίς.

Εἴτα τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι. Ὁ Ν' καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ἑορτῆς μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ἡ' καὶ τοῦ Μηναίου εἰς δ'. Ἀπὸ γ' Ὁιδῆς, Καθίσματα τοῦ Μηναίου, καὶ τῆς Ἑορτῆς· ἀφ' ἑκτῆς, Κοντάκιον τῆς Ἑορτῆς· εἰς τὴν θ', στιχολογοῦμεν, Τὴν Τιμιωτέραν. Ἐξαποστειλάριον τῆς Ἑορτῆς, δίς.

Εἰς τοὺς Αἶνους, ἰστώμεν Στίχους δ', καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος α'.

Ἀναστάσιμον.

Υ'μνοῦμέν σου Χριστέ, τὸ σωτήριο πάθος, καὶ δοξάζομέν σου τὴν Ἀνάστασιν.

Κατανυκτικόν

Α'λλος σε κόσμος ψυχῇ, ἀναμένει καὶ κριτῆς, τὰ σὰ μέλλων δημοσιεύειν κρυπτὰ καὶ δεινὰ· μὴ οὖν ἐμμείνης τοῖς ὧδε, ἀλλὰ πρόφθασον βοῶσα τῷ κριτῇ· Ὁ Θεός, ἰλάσθητί μοι καὶ σῶσόν με.

Μαρτυρικόν.

Τοὺς Ἀθλοφόρους τοῦ Χριστοῦ, δεῦτε λαοὶ ἅπαντες τιμήσωμεν, ὕμνοις καὶ ᾠδαῖς πνευματικαῖς· τοὺς φωστῆρας τοῦ κόσμου, καὶ κήρυκας τῆς πίστεως· τὴν πηγὴν τὴν ἀέναον, ἐξ ἧς ἀναβλύζει τοῖς πιστοῖς τὰ ἰάματα· αὐτῶν ταῖς ἱκεσίαις, Χριστέ ὁ Θεός ἡμῶν, τὴν εἰρήνην δώρησαι τῷ κόσμῳ σου, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος α'.

Θωμᾶς ὁ λεγόμενος Δίδυμος, οὐκ ἦν μετ' αὐτῶν, ὅτε εἰσῆλθες Χριστέ, κεκλεισμένων τῶν θυρῶν· ὅθεν καὶ ἠπίσται τοῖς ῥηθεῖσιν αὐτῷ, ἐξ ἀπιστίας εἰς πίστιν βεβαιῶν. Οὐκ ἀπηξίωσας δέ, ἀγαθέ, ὑποδείξαι αὐτῷ τὴν ἄχραντον πλευράν σου, καὶ τῶν χειρῶν, καὶ τῶν ποδῶν τοὺς μώλωπας. Ὁ δὲ ψηλαφήσας καὶ ἰδὼν, ὡμολόγησέ σε εἶναι Θεὸν οὐ γυμνόν, καὶ ἄνθρωπον οὐ ψιλόν· καὶ ἐβόα· Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου, δόξα σοι.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Προσόμοια

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Ἐφραθᾶ.

Χεῖλεσι καθαροῖς, ὑμνεῖτε σὺν Ἀγγέλοις, βροτοὶ τὸν ἀναστάντα, τριήμερον ἐκ τάφου, καὶ κόσμον συνεγείραντα.

Στίχ. Ἐπαίνει Ἱερουσαλὴμ τὸν Κύριον, αἶνει τὸν Θεόν σου Σιών.

Ωφθης τοῖς ἱεροῖς, σοῦ Σῶτερ Ἀποστόλοις, ὧν θυρῶν κεκλεισμένων, δι' αὐτῶν ἐγκαινίζων, ἡμῖν τὸ θεῖον Πνεῦμά σου.

Στίχ. Ὅτι ἐνίσχυσε τοὺς μοχλοὺς τῶν πυλῶν σου, εὐλόγησε τοὺς υἱοὺς σου ἐν σοί.

Νοῦν σε Παμβασιλεῦ, ἰδόντες οὐ βλεφάροις, ἀλλὰ καρδίᾳς πόθῳ, Θεὸν πεπιστευκότες ἐν ὕμνοις μεγαλύνομεν.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος α'.

Τῶν Μαθητῶν δισταζόντων, τῇ ὁγδόῃ ἡμέρᾳ, ἐπέστη ὁ Σωτὴρ, οὗ ἦσαν συνηγμένοι καὶ τὴν εἰρήνην δοὺς, τῷ Θωμᾶ ἐβόησε· Δεῦρο Ἀπόστολε, ψηλάφησον παλάμας, αἷς τοὺς ἡλούς ἐπηξάν. Ὡ καλὴ ἀπιστία τοῦ Θωμᾶ! τῶν πιστῶν τὰς καρδίας, εἰς ἐπίγνωσιν ἤξε, καὶ μετὰ φόβου ἐβόησεν· Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου, δόξα σοι.

Τὸ Ἀπολυτίκιον Ἐσφραγισμένου τοῦ μνήματος.

Ἐκτενής, καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΤΗΣ Β' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν **Στίχ. ε'** καὶ ψάλλομεν **Στιχηρὰ Προσόμοια** τῆς Ἑορτῆς γ'.

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Αναστάς ἐκ τοῦ μνήματος, κεκλεισμένων ἐφίσταται, τῶν θυρῶν τοῖς Φίλοις σου, παν-

τοδύναμε· καὶ τῷ Θωμᾶ ἀπιστήσαντι, τῶν ἡλῶν ὑπέδειξας, διατρήσεις καὶ πλευρᾶς, τὴν ἐκ λόγ-
χης ἐκκέντησιν, βεβαιῶν αὐτόν, καὶ πιστούμε-
νος Λόγε, ὡς αὐτὸς εἶ, ὁ δι' οἶκτον ὑπομείνας, σωτηριώδη παθήματα.

Τὴν πολλὴν συγκατάβασιν, καὶ δι' οἶκτον ἀμέτρητον, καθορῶν μου κένωσιν, μὴ ἀμφίβαλε, ἀλλὰ πιστώθητι Δίδυμε, ὁ Κύριος ἔφησεν, ὡς αὐτὸς ἐγὼ εἶμι, ὁ παθὼν καὶ τριήμε-
ρος, ἐκ τοῦ μνήματος, ἀναστάς, καὶ τοῦ Ἀίδου τὰ ταμεῖα, ἐκκενώσας καὶ ζώσας, τοὺς ἀπ' αἰῶνος τεθνήξαντας.

Εκπλαγεῖς ὡς ἑώρακεν, ὁ Θωμᾶς ἀνεβόη-
σεν, ὁπηνίκα εἶδέ σε, Παντοδύναμε· Σὺ εἶ Θεός μου καὶ Κύριος· πιστεύω φιλόανθρωπε, ὡς αὐτὸς εἶ ὁ παθὼν, καὶ τὰ πάθη ἰώμενος, τῶν ψυχῶν ἡμῶν· προσκυνῶ σου τὸ κράτος, καὶ τῷ κόσμῳ, διαγγέλλω τὴν φρικτὴν σου, καὶ παντοδύναμον ἔγερσιν.

Καὶ τοῦ Μηναίου γ'.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος α'.

Τῶν Μαθητῶν δισταζόντων, τῇ ὁγδόῃ ἡμέ-
ρᾳ, ἐπέστη ὁ Σωτὴρ, οὗ ἦσαν συνηγμένοι· καὶ τὴν εἰρήνην δοὺς, τῷ Θωμᾶ ἐβόησε· Δεῦρο Ἀπόστολε, ψηλάφησον παλάμας, αἷς τοὺς ἡ-
λούς ἐπηξάν. Ὡ καλὴ ἀπιστία τοῦ Θωμᾶ! τῶν πιστῶν τὰς καρδίας εἰς ἐπίγνωσιν ἤξε, καὶ μετὰ φόβου ἐβόησεν· Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου, δόξα σοι.

Εἰς τὸν Στίχ. Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος α'. Ἀναστάσιμον.

Κυκλώσατε λαοὶ Σιών, καὶ περιλάβετε αὐ-
τήν, καὶ δότε δόξαν ἐν αὐτῇ, τῷ ἀναστάν-
τι ἐκ νεκρῶν· ὅτι αὐτὸς ἐστὶν ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ
λυτρώσάμενος ἡμᾶς, ἐκ τῶν ἀνομιῶν ἡμῶν.

Στίχ. Πρὸς σέ ἦρα τοὺς ὀφθαλμούς μου.

Κατανυκτικόν.

Οτι ἐννοίαις πονηραῖς, καὶ ἔργοις καταδε-
δίκασμαι Σωτὴρ, λογισμόν μοι δώρησαι ἐπιστροφῆς ὁ Θεός, ἵνα κράζω· Σῶσόν με Εὐε-
γέτα ἀγαθέ, καὶ ἐλέησόν με.

Στίχ. Ἐλέησον ἡμᾶς Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς.

Μαρτυρικόν.

Η ἐν σταδίῳ ὑμῶν ὁμολογία Ἁγιοι, τῶν
Δαιμόνων κατέπτηξε τὴν δύναμιν, καὶ τῆς

πλάνης τοὺς ἀνθρώπους ἡλευθέρωσε· διὸ καὶ τὰς κεφαλὰς ἀποτεμνόμενοι, ἐκράζετε· Γενέσθω Κύριε ἡ θυσία τῶν ψυχῶν ἡμῶν εὐπρόσδεκτος ἐνώπιόν σου· ὅτι σὲ ποθήσαντες, κατεφρονήσαμεν τῆς προσκαίρου ζωῆς, φιλάνθρωπε.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β'.

Μετά τὴν Ἐγερσίν σου Κύριε, συνηγμένων τῶν Μαθητῶν σου, καὶ τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, ἐν μέσῳ ἔστης, εἰρήνην παρέχων αὐτοῖς· πεισθεὶς δὲ καὶ ὁ Θωμᾶς, τῇ ὁράσει τῶν χειρῶν καὶ τῆς πλευρᾶς σου, Κύριον καὶ Θεόν σε ὡμολόγησε, σῶζοντα τοὺς ἐλπίζοντας εἰς σέ, φιλάνθρωπε.

Ἀπολυτίκιον. Ἐσφραγισμένου τοῦ μνήματος.
Ἐκτενής, καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗ ΤΡΙΤΗ ΤΗΣ Β' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΠΡΩ·Ι·.

Εἰς τὸν Ὅρθρον. Μετά τὴν α' Στιχολογ. Καθίσματα τῆς Ὁκτωήχου. Ἦχος β'.

Ἀναστάσιμον. Τοῦ λίθου σφραγισθέντος

Γυναῖκες πρὸς τὸ μνῆμα παρεγένοντο ὀρθριαί, καὶ ἀγγελικὴν ὀπτασίαν θεασάμεναι, ἔτρεμον· ὁ τάφος ἐξήστραπτε ζωὴν, τὸ θαῦμα κατέπληττεν αὐτάς· διὰ τοῦτο ἀπελθοῦσαι, τοῖς Μαθηταῖς ἐκήρυττον τὴν Ἐγερσιν· Τὸν Ἀιδὴν ἐσκύλευσε Χριστός· ὡς μόνος κραταιὸς καὶ δυνατός· καὶ φθαρέντας συνήγειρε πάντας, τὸν τῆς κατακρίσεως λύσας φόβον, δυνάμει σταυροῦ.

Κατανυκτικόν.

Εἰ ὁ δίκαιος μόλις σῶζεται, ἐγὼ ποῦ φαροῦμαι ὁ ἁμαρτωλός; τὸ βάρος καὶ τὸν καύσωνα τῆς ἡμέρας οὐκ ἐδάστασα· τοῖς περὶ τὴν ἐνδεκάτην ὥραν, συναρίθμησόν με, ὁ Θεός, καὶ σῶσόν με.

Μαρτυρικόν.

Ως καλοὶ στρατιῶται, ὁμοφρόνως πιστεύσαντες, τὰς ἀπειλὰς τῶν τυράννων μὴ πτοούμενοι Ἅγιοι, προσήλθετε προθύμως τῷ Χριστῷ, ἀράμενοι τὸν τίμιον σταυρόν· καὶ τελέσαντες τὸν δρόμον, ἐξ οὐρανοῦ τὴν νίκην ἐδέξασθε. Δόξα τῷ ἐνισχύσαντι ἡμᾶς· δόξα τῷ στεφανώσαντι· δόξα τῷ ἐνεργοῦντι δι' ὑμῶν πᾶσιν ἰάματα.

Θεοτοκίον.

Αῤρηκτον· τεῖχος κεκτημένοι πιστοὶ, τὴν Θεοτόκον Μαρίαν, δεῦτε προσκυνήσωμεν, καὶ προσπέσωμεν αὐτῇ· παρρησίαν γὰρ ἔχει πρὸς τὸν τεχθέντα ἐξ αὐτῆς, καὶ πρεσβεύειν καὶ σῶζειν, ἀπὸ ὀργῆς καὶ θανάτου τὰς ψυχὰς ἡμῶν.
Μετά τὴν β' Στιχολ. Καθίσμα τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος πλ. α'.

Τὸν συνάναρχον λόγον.

Τὸν Ἀπόστολον πάντες καὶ μαθητὴν τοῦ Χριστοῦ· εὐφημήσωμεν ὕμνοις ἐπὶ τῇ μνήμῃ αὐτοῦ· θεοπρεπῶς γὰρ τὰς ἡμῶν διανοίας αὐτός, τύπους τῶν ἡλίων ψηλαφῶν, βεβαίαν πίστιν ἐκζητῶν, ἐστήριξεν ἐν τῷ κόσμῳ, καὶ δυσωπεῖ τὸν Σωτῆρα, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δίς.

Τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι. Ὁ Ν'. Εἴτα ὁ Κανὼν τῆς Ἑορτῆς, μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς η', καὶ τοῦ Μηναίου, εἰς δ'. Ἀπὸ τρίτης Ὁιδῆς, Καθίσμα τοῦ Μηναίου, Κοντάκιον, καὶ Ἐξαποστειλάριον τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τοὺς Αἵνους, ἰστώμεν Στίχ. δ', καὶ ψάλλομεν Στιχηρά τῆς Ὁκτωήχου. Ἦχος α'.

Ἀναστάσιμον.

Ο Σταυρόν ὑπομείνας, καὶ τὸν θάνατον καταργήσας, καὶ ἀναστὰς ἐκ τῶν νεκρῶν, εἰρήνευσον ἡμῶν τὴν ζωὴν Κύριε, ὡς μόνος παντοδύναμος.

Δίς.

Κατανυκτικόν.

Μὴ ἀποδοκιμάσης με Σωτὴρ μου, τῇ ῥαθυμῷ τῆς ἁμαρτίας συνεχόμενον· διέγειρόν μου τὸν λογισμόν πρὸς μετάνοιαν, καὶ τοῦ σοῦ ἀμπελῶνος ἐργάτην δόκιμον ἀνάδειξόν με, δωρούμενός μοι τῆς ἐνδεκάτης ὥρας τὸν μισθόν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Μαρτυρικόν.

Οὔτοι οἱ στρατιῶται τοῦ Βασιλέως τοῦ μεγάλου, ἀντέστησαν τοῖς δόγμασι τῶν τυράννων, γενναίως κατεφρόνησαν τῶν βασάνων, καὶ τὴν πλάνην πᾶσαν πατήσαντες, ἀξίωμα στεφανωθέντες, αἰτοῦνται παρὰ τοῦ Σωτῆρος, εἰρήνην καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β'.

Τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, ἐπιστάς ὁ Ἰησοῦς τοῖς Μαθηταῖς, ἀφοβίαν καὶ εἰρήνην ἐδί-

δου· εἶτα λέγει τῷ Θωμᾷ· Τί μοι ἀπιστεῖς, ὅτι ἀνέστην ἐκ νεκρῶν; φέρε ὧδε τὴν χειρὰ σου, καὶ βάλε εἰς τὴν πλευράν μου, καὶ ἴδε· σοῦ γὰρ ἀπιστοῦντος, οἱ πάντες ἔμαθον, τὰ πάθη καὶ τὴν Ἀνάστασίν μου, κράζειν μετὰ σοῦ· Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου, δόξα σοι.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος α'. Οἶκος τοῦ Ἑφραθά.

Υμνήσωμεν πιστοί, ἀπαύστως σὺν Ἀγγέλοις, Χριστὸν τὸν ἀναστάντα, τριήμερον ἐκ τάφου, καὶ κόσμον συνεγείραντα.

Στίχ. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φόβος αὐτῶν.

Θωμᾶς σου τὴν πλευράν, εὐσπλαγχνε ψηλαφήσας, πρὸς πίστιν ἐπανῆλθε· καὶ ἡμεῖς δι' αὐτοῦ σε, Θεὸν λοιπὸν ἐπέγνωμεν.

Στίχ. Οἱ οὐρανοὶ διηγοῦνται δόξαν Θεοῦ.

Νεμεῖς ὦ λυτρωτά, εἰρήνην τῷ λαῷ σου, ἐξαναστάς τοῦ τάφου, καὶ κόσμον συνεγείρας, ἐξ Ἀίδου Παντοδύναμε.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β'.

Τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, ἐπέστης Χριστέ πρὸς τοὺς Μαθητάς. Τότε ὁ Θωμᾶς οἰκονομικῶς οὐχ εὐρέθη μετ' αὐτῶν· ἔλεγε γάρ· Οὐ μὴ πιστεύσω, ἐὰν μὴ ἴδω καὶ γὰρ τὸν Δεσπότην· ἴδω τὴν πλευράν, ὅθεν ἐξῆλθε τὸ αἷμα, τὸ ὕδωρ, τὸ βάπτισμα· ἴδω τὴν πληγὴν, ἐξ ἧς ἰάθη τὸ μέγα τραῦμα ὁ ἄνθρωπος· ἴδω πῶς οὐκ ἦν ὡς πνεῦμα, ἀλλὰ σὰρξ καὶ ὀστέα. Ὁ τὸν θάνατον πατήσας, καὶ Θωμᾶν πληροφορήσας, Κύριε, δόξα σοι.

Ἀπολυτίκιον. Ἑσφραγισμένου τοῦ μηνύματος.

Ἐκτενής, καὶ Ἀπόλυσις.

III. ΤΡΙΤΗ ΤΗΣ Β' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΕΣΠΕΡΑΣ

Εἰς τὸ. Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους γ', καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς γ'.

Ἦχος α' Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Ψηλάφησον λέγει τῷ Θωμᾷ, ἐκ νεκρῶν τριήμερος, ἐξαναστάς ὁ φιλόανθρωπος· καὶ ἴδε χειρὰς μου, καὶ ποδῶν τὰς τρήσεις, καὶ πλευρᾶς τὴν πόρωσιν, καὶ γινώθι με Θεὸν ἀναλγίωτον γεῶδες φύραμα, κατ' οὐσίαν μορφωσάμενον, καὶ τὸ πάθος ἐν αὐτῷ δεξιόμενον.

Η πόρει τὰς τρήσεις ἐνορῶν, τῶν ποδῶν ὁ Δίδυμος, καὶ τῶν χειρῶν τὰ τυλώματα, καὶ ἦν θαμβούμενος, τὸ φρικῶδες θαῦμα, καὶ χειρὶ τὴν ἄχραντον, πλευράν καὶ ψηλαφῶν καὶ θεώμενος, ἐξ ὧν ὑπέδειξεν, ἀναμφίβολον τοῖς ἔθνεσι, τὴν ἐκ τάφου τριήμερον Ἑγερσιν.

Λαμβάνω μεγίστην χαρμονήν, σὴν Σωτῆρ μου Ἑγερσιν, βεβαιουμένην θεώμενος, ἐξ ὧν ἡξίωται, τολμηρῶν πραγμάτων, ὁ Θωμᾶς ἐφάψασθαι· διό σε τὸν ἀπλοῦν δογματίζομεν, Θεὸν καὶ ἄνθρωπον, ἐνεργείας δύο φέροντα, οὐσιώδεις, τῶν ἐξ ὧν συντέθειςαι.

Καὶ τοῦ Μηναίου γ'.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος δ'.

Κύριε, τῇ ἀστέκτῳ τῆς Θεότητος αἵγλῃ, τῶν θυρῶν ἐπέστης οὐσῶν κεκλεισμένων· καὶ στὰς ἐν μέσῳ τῶν Μαθητῶν, τὴν πλευράν ἐξεγύμνωσας, καὶ τραυμάτων σου χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν, τὰς ὠτειλάς δεικνύων, ἀθυμίας τὴν κατῆφειάν τε λύων, σαφῶς ἐφώνησας· Ὁν τρόπον ἐν ἐμοὶ καθορᾶτε ὦ φίλοι, τῆς σαρκὸς τὴν πρόσληψιν, οὐ πνεύματος φέρω φύσιν. Τῷ δὲ διστάζοντι Μαθητῇ προετρέπου ψηλαφήσαι φρικτῶς, κατειπὼν· Ἐρευνήσας ἅπαντα, δεῦρο λοιπὸν μὴ ἀμφίβαλλε. Ὁ δὲ αἰσθόμενος ἐν τῇ χειρὶ τῆς σῆς διπλῆς οὐσίας, ἐν φόβῳ ἀνεβόα πιστῶς, τῇ πίστει ἐλκόμενος· Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου, δόξα σοι.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος α'.

Σταυρώσιμον. (*).

Σταυρὸς κατεπάγη ἐν Κρανίῳ, καὶ ἠνθησεν ἡμῖν ἀθανασία, ἐκ πηγῆς αἰνάου, τῆς πλευρᾶς τοῦ Σωτῆρος.

Στίχ. Πρὸς σέ ἦρα τοὺς ὀφθαλμούς μου.

Ἀναστάσιμον.

Δεῦτε λαοὶ ὑμνήσωμεν, καὶ προσκυνήσωμεν Χριστὸν, δοξάζοντες αὐτοῦ τὴν ἐκ νεκρῶν Ἀνάστασιν· ὅτι αὐτός ἐστιν ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ ἐκ τῆς πλάνης τοῦ ἐχθροῦ, τὸν κόσμον λυτρωσάμενος.

Στίχ. Ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς.

(*) Σημειῶσαι, ὅτι ἐν ταῖς Τετράσι καὶ ταῖς Παρασκευαῖς εἰς τὰ Ἀπόστιχα τὰ Καθίσματα, καὶ τοὺς Αἶνους, προηγούνται τῶν Ἀναστασίμων τὰ Σταυρώσιμα Στιχηρὰ· διότι ὁ Κύριος ἡμῶν πρῶτον ἐσταυρώθη, εἰθ' οὕτως ἀνίστη ἐκ νεκρῶν.

Μαρτυρικόν.

Ως τῆς καλῆς ἡμῶν πραγματείας Ἁγιοί! ὅτι αἵματα ἐδώκατε, καὶ οὐρανοὺς ἐκληρονομήσατε· καὶ πρὸς καιρὸν πειρασθέντες, αἰωνίως ἀγάλλεσθε. Ὄντως καλὸν ὑμῶν τὸ ἐμπόρευμα· φθαρτὰ γὰρ καταλιπόντες, τὰ ἄφθαρτα ἀπελάβετε· καὶ σὺν Ἀγγέλοις χορεύοντες, ὑμνεῖτε ἀπαύστως, Τριάδα ὁμοούσιον.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Αῖψαι Θωμᾶ τῆς πλευρᾶς τῇ χειρί, λέγει Χριστός, καὶ τοὺς τύπους τῶν ἡλῶν δεῦρο ψηλάφησον, πίστει ἐρεύνησον, καὶ γίνου μοι πιστός, καὶ μὴ γίνου ἄπιστος. Ὁ δὲ Θωμᾶς τῷ δακτύλῳ ὡς ἤφατο τοῦ Δεσπότη, μέγα ἀνεβόησε· Σὺ μου Θεὸς καὶ Κύριος, εὐσπλαγχνε δόξα σοι.

Ἀπολυτίκιον.

Ἐσφραγισμένου τοῦ μνήματος.

Ἐκτενής, καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΤΗΣ Β' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΠΡΩ-Ι.

Εἰς τὸν Ὅρθρον. Μετὰ τὴν α' Στιχολογ. Καθίσματα τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος α'.

Σταυρώσιμον.

Σταυρωθέντος σου Χριστέ, ἀνῆρέθη ἡ τυραννίς, ἐπατήθη ἡ δύναμις τοῦ ἐχθροῦ· οὐτε γὰρ Ἀγγελος, οὐκ ἄνθρωπος, ἀλλ' αὐτὸς ὁ Κύριος ἔσωσας ἡμᾶς, δόξα σοι.

Ἀναστάσιμον.

Ος Ἰσαὰκ ἐν τῷ βουνῷ ἀνῆνέχθη, ὁ Ἰωνᾶς ἐν τῷ βυθῷ κατηνέχθη, καὶ ἀμφοτέροι τὸ πάθος σου Σωτὴρ ἐξεικονίζον· ὁ μὲν, τὰ δεσμὰ καὶ τὴν σφαγὴν, ὁ δὲ, τὴν ταφὴν καὶ τὴν ζωὴν· τῆς παραδόξου Ἐγέρσεώς σου· Κύριε, δόξα σοι.

Μαρτυρικόν.

Τὰς ἀλγηδόνας τῶν Ἀγίων, αἱ ὑπὲρ σοῦ ἔπαθον, δυσωπήθητι Κύριε καὶ πάσας ἡμῶν τὰς ὀδύνας, ἱάσαι φιλάνθρωπε δεόμεθα.

Σταυροθεοτοκίον.

Οὐκ ἐπὶ τὴν σὴν προστασίαν κεκτημένοι Ἀχραντε, καὶ ταῖς σαῖς ἰκεσίαις, τῶν δεινῶν ἐκλυτρούμενοι, τῷ Σταυρῷ τοῦ Υἱοῦ σου ἐν παντὶ φρουρούμενοι, κατὰ χρέος σε πάντες, εὐσεβῶς μεγαλύνομεν.

Μετὰ τὴν β' Στιχολ. Καθίσμα τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτὴρ.

Αῖψάμενος χειρί, τῆς πλευρᾶς τῆς ἀστέκτου, ὁ Δίδυμος Θωμᾶς, οὐκ ἐφλέχθη τῇ ψαύσει, ἀλλ' ἔμεινε τοὺς μώλωπας, ψηλαφῶν ἀκριβέστερον, καὶ φθεγγόμενος, τῷ δι' ἡμᾶς λογχευθέντι· Σὺ μου Κύριος, σὺ καὶ Θεός μου ὑπάρχεις, καὶ πάθος ὑπήνεγκας.

Δίς.

Τό, Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι· καὶ ὁ Ν'.

Ὁ κανὼν τῆς Ἑορτῆς, μετὰ τῶν Εἱρμῶν. εἰς ἡ' καὶ τοῦ Μηναίου, εἰς δ'. Ἀπὸ τρίτης Ὡιδῆς. Καθίσμα τοῦ Μηναίου. Κοντάκιον καὶ Ἐξαποστειλάριον τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τοὺς Αἶνους, ἰστώμεν Στίχ. δ', καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος α'. Σταυρώσιμον.

Σὲ τὸν ἐν ξύλῳ προσπαγέντα, καὶ ζωὴν ἡμῖν παρεσχηκότα, ὡς Σωτῆρα καὶ Δεσπότην ὑμνοῦμεν ἀπαύστως.

Δίς.

Ἀναστάσιμον.

Ος τὸν Ἀἰδὸν σκυλεύσας, καὶ τὸν ἄνθρωπον ἀναστήσας, τῇ Ἀναστάσει σου Χριστέ, ἀζίζωσον ἡμᾶς ἐν καθαρᾷ καρδίᾳ, ὑμνεῖν καὶ δοξάζειν σε.

Μαρτυρικόν.

Υμᾶς πανεύφημοι Μάρτυρες, οὐ θλίψεις, οὐ στενοχωρία, οὐ λιμός, οὐ διωγμός, οὐδὲ μάστιγες, οὐ θυμὸς θηρῶν, οὐ ξίφος, οὐδὲ πῦρ ἀπειλοῦν, χωρίσαι Θεοῦ δεδύνηνται· πόθῳ δὲ μᾶλλον τῷ πρὸς αὐτὸν, ὡς ἐν ἀλλοτρίοις ἀγωνισάμενοι σώμασι, τὴν φύσιν ἐλάθετε, θανάτου καταφρονήσαντες· ὅθεν καὶ ἐπαξίως, τῶν πόνων ὑμῶν μισθὸν ἐκομίσασθε, οὐρανῶν βασιλείας κληρονόμου γεγόνατε. Ἐχοντες παρρησίαν πρὸς τὸν φιλάνθρωπον Θεόν, τῷ κόσμῳ τὴν εἰρήνην αἰτήσασθε, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, τῶν Μαθητῶν συνηθροισμένων, ἐπέστη ὁ Σωτὴρ, οὗ ἦσαν συνηγμένοι, καὶ στάς ἐν μέσῳ αὐτῶν, λέγει τῷ Θωμᾶ· Δεῦρο ψηλάφησον, καὶ ἴδε τοὺς τύπους τῶν ἡλῶν· ἔκτεινόν σου τὴν χεῖρα, καὶ ἄψαι τῆς πλευρᾶς μου, καὶ μὴ γίνου ἄπιστος, ἀλλὰ πιστεῖ κήρυξον, τὴν ἐκ νεκρῶν μου Ἀνάστασιν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Ἐφραθᾶ.

Ω θάυματος καινοῦ! ὦ παραδόξου τρόπου! πῶς χόρτος οὐκ ἐφλέχθη, ἡ χεὶρ τοῦ Ἀποστόλου, πυρὶ τῷ τῆς Θεότητος!

Στίχ. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φόγγος αὐτοῦ.

Σπεύσωμεν καὶ ἡμεῖς, τὰς χεῖρας ἀγιάσαι, τῇ τῶν παθῶν ἀργίᾳ, καὶ οὕτω τοῦ Δεσπότου, τῆς πλευρᾶς ἐφαψόμεθα.

Στίχ. Οἱ οὐρανοὶ διηγοῦνται δόξαν Θεοῦ.

Εγκαίνισον ψυχὴ, πάσας σου τὰς αἰσθήσεις, πρὸς θείαν θεωρίαν· Χριστὸς γὰρ οὕτω θέλει, τελεῖσθαι τὰ ἐγκαίνια.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ο ἴρα μοι νοητῶς, τὴν ἀλλαγὴν τοῦ κόσμου, καὶ κόσμησον τὰ ἔνδον, ταῖς ἀρεταῖς ὡς φύλλοις, ψυχὴ, καὶ ὠραίσθητι.

ΤΗ. ΤΕΤΑΡΤΗ. ΤΗΣ Β'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν **Στίχ. ς'** καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς γ'.

Ἦχος β'. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Κόλπους μὴ λιπὼν τοὺς πατρικούς, ὦφθης ἐπὶ γῆς σαρκοφόρος, δι' εὐσπλαγχνίαν Χριστέ· πάθος τε καὶ θάνατον καταδεξάμενος, ἐξανέστης τριήμερος· θυρῶν κεκλεισμένων, ἔνδον εἰσελήλυθας, ὡς παντοδύναμος· ὅθεν, τὴν πλευράν σου τὴν θείαν, χαίρων ὁ Θωμᾶς ψηλαφήσας, Κύριον καὶ κτίστην σε ἐδόξασεν.

Η ἵλοις προσηλώθης τῷ Σταυρῷ, λόγχῃ τὴν πλευράν ἐκεντήθης, χολῆς ἐγεύσω Χριστέ, θάνατον ὑπέμεινας, τάφῳ τεθείς ὡς νεκρός· ὡς Θεὸς δὲ συνέτριψας, δεσμοὺς τοὺς τοῦ Ἀίδου, καὶ συνεξάνεστησας, τοὺς ἀπ' αἰῶνος νεκρούς· ὅθεν, τὰς σφραγίδας μὴ λύσας, σοῦ τοῖς Μαθηταῖς ἐνεφάνης, τὴν σὴν ἐξανάστασιν πιστούμενος.

Πάσχα ἡ παροῦσα Ἑορτή· Πάσχα μυστήριον, Πάσχα θεῖον· Πάσχα σωτήριον· Πάσχα πρὸς ἀθάνατον, ζωὴν μετάγον ἡμᾶς· Πάσχα πᾶσαν κατήφειαν, ἐξαΐρον ἐκ μέσου· Πάσχα τὴν εὐφρόσυνον, χάριν διδοὺς Μαθηταῖς.

ὅθεν, ὁ Θωμᾶς ἀνεβόα· Κύριος Θεός μου ὑπάρχεις, ὁ σκυλεύσας Ἀίδου τὰ βασίλεια.

Καὶ τοῦ Μηναίου γ'.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος δ'.

Ω τοῦ παραδόξου θαύματος! ἀπιστία πίπσιν βεβαίαν ἐγέννησεν· εἰπὼν γὰρ ὁ Θωμᾶς· Ἐὰν μὴ ἴδω, οὐ μὴ πιστεύσω· ψηλαφήσας δὲ τὴν πλευράν, ἐθεολόγει τὸν σαρκωθέντα, τὸν αὐτὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ· ἐγνώρισεν ὡς πεπονθότα σαρκί· ἐκήρυξε τὸν ἀναστάντα Θεόν· καὶ ἐδόθησε λαμπρᾷ τῇ φωνῇ· Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου, δόξα σοι.

Εἰς τὸν Στίχ. Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος α'. Ἀναστάσιμον.

Τῷ πάθει σου Χριστέ, παθῶν ἡλευθερώθημεν, καὶ τῇ Ἀναστάσει σου, ἐκ φθορᾶς ἐλυτρώθημεν· Κύριε δόξα σοι.

Ἀποστολικόν.

Στίχ. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φόγγος αὐτῶν.

Η τῶν Ἀποστόλων παναρμόνιος λύρα, ἐξ ἁγίου Πνεύματος κινουμένη, τὰς τῶν στυγερῶν Δαιμόνων τελετὰς κατήργησε· καὶ τὸν ἕνα Κύριον κηρύξασα, ἔθνη ἐλυτρώσατο τῆς πλάνης τῶν εἰδώλων, καὶ προσκυνεῖν ἐδίδαξε, Τριάδα ὁμοούσιον.

Μαρτυρικόν.

Στίχ. Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἀγίοις αὐτοῦ. Πανεύφημοι Μάρτυρες ὑμᾶς, οὐχ ἡ γῆ κατέκρυψεν, ἀλλ' οὐρανὸς ὑπεδέξατο· ὑμῖν ἠνοιγῆσαν, Παραδείσου πύλαι· καὶ ἐντὸς γενόμενοι, τοῦ ξύλου τῆς ζωῆς ἀπολαύετε. Χριστῷ πρεσβεύσατε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος δ'.

Ω τοῦ παραδόξου θαύματος! τοῦ πυρὸς ὁ χόρτος ἀψάμενος σέσωσται· βαλὼν γὰρ ὁ Θωμᾶς ἐν τῇ πυρίνῃ πλευρᾷ τὴν χεῖρα, Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, οὐ κατεφλέχθη τῇ ψηλαφήσει· τῆς ψυχῆς γὰρ τὸ δυσπειθές, μετέβαλεν εἰς εὐπιστίαν θερμῶς· ἐκέκραξεν ἀπὸ βαθέων ψυχῆς· Ὁ Δεσπότης, σύ μου εἶ καὶ Θεός, ὁ ἐκ νεκρῶν ἐγηγερέμενος, δόξα σοι.

Ἀπολυτίκιον.

Ἐσφραγισμένου τοῦ μνήματος.

Ἐκτενής, καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆς ΠΕΜΠΤΗΣ ΤΗΣ Β' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΠΡΩ·Ι·

Εἰς τὸν Ὅρθρον. Μετὰ τὴν α' Στιχολογ. Καθίσματα τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος α'.

Ἀναστάσιμον.

Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Εν τῷ Σταυρῷ προσηλωθεὶς, ἡ ζωὴ τῶν ἀπάντων, καὶ ἐν νεκροῖς λογισθεὶς, ὁ ἀθάνατος Κύριος, ἀνέστης τριήμερος Σωτὴρ, ἐγείρας τὸν Ἀδὰμ ἐκ τῆς φθορᾶς· διὰ τοῦτο αἰδυνάμεις τῶν οὐρανῶν, ἐδόων σοι ζωοδότα· Δόξα τῷ θεῷ πάθει σου Χριστέ· δόξα τῇ Ἀναστάσει σου· δόξα τῇ συγκατατάσει σου, μόνε φιλάνθρωπε.

Ἀποστολικόν.

Οἱ σοφοὶ τῆς οἰκουμένης ἀλιεῖς, ἐκ Θεοῦ λαβόντες τὸ συμπαθές, πρεσβεύσατε καὶ νῦν ὑπὲρ ἡμῶν τῶν βοώντων· Κύριε, σῶσον τοὺς Βασιλεῖς, καὶ τὴν Πόλιν σου, καὶ τῶν συνεχόντων δεινῶν ἐλευθέρωσον, διὰ τῶν Ἀποστόλων τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Μαρτυρικόν.

Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Τοὺς Μάρτυρας Χριστοῦ, ἱκετεύσωμεν πάντες· αὐτοὶ γὰρ τὴν ὑμῶν, σωτηρίαν αἰτοῦσι· καὶ πάντες προσέλθωμεν, πρὸς αὐτοὺς μετὰ πίστεως· οὗτοι βρύουσι, τῶν ἱαμάτων τὴν χάριν· οὗτοι φάλαγγας, ἀποσοδοῦσι Δαιμόνων, ὡς φύλακες τῆς πίστεως.

Θεοτοκίον. Ὁμοιον.

Προφῆται· σε τρανῶς, προκατήγγειλαν Κόρη, Μητέρα τοῦ Θεοῦ· καὶ Ἀπόστολοι θεῖοι, ἐν κόσμῳ ἐκήρυξαν, καὶ ἡμεῖς ἐπιστεύσαμεν· ὅθεν ἅπαντες, εὐσεβοφρόνως τιμῶντες, ἀνυμνοῦμέν σε, καὶ Θεοτόκον κυρίως, αἰεὶ ὀνομάζομεν.

Μετὰ τὴν β' Στιχολ. Κάθισμα τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Ιδὼν μου τὴν πλευράν, μὴ ἀπίσται μοι πλέον, ὁ Λόγος τῷ Θωμᾷ, ἀπιστοῦντι ἐδόα· δακτύλῳ με ψηλάφησον, καὶ χειρὶ ἐξερεύνησον, καὶ γνωρίσας μου, τὰς ὤτειλάς τῶν τραυμάτων, κόσμῳ κήρυττε, τὴν ζωηφόρον μου ταύτην, ἐκ τάφου Ἀνάστασιν.

Δίς.

Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι· καὶ ὁ Ν'. Ὁ

Κανὼν τῆς Ἑορτῆς, μετὰ τῶν Εἰρμῶν, εἰς η', καὶ τοῦ Μηναίου εἰς δ'. Ἀπὸ γ' Ὁιδῆς Κάθισμα τοῦ Μηναίου. Κοντάκιον, καὶ Ἐξαποστειλάριον τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τοὺς Αἶνους, ἱστῶμεν Στίχους δ', καὶ φάλλομεν Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος α'. Ἀναστάσιμον.

Τὴν θεοπρεπῆ σου συγκατάβασιν δοξάζοντες, ὑμνοῦμέν σε Χριστέ· Ἐτέχθης ἐκ Παρθένου, καὶ ἀχώριστος ὑπῆρχες τῷ Πατρί· ἐπαθες ὡς ἄνθρωπος, καὶ ἐκουσίως ὑπέμεινας Σταυρόν· ἀνέστης ἐκ τοῦ τάφου, ὡς ἐκ παστάδος προελθὼν, ἵνα σώσης τὸν κόσμον· Κύριε, δόξα σοι.

Δίς.

Ἀποστολικόν. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Πέτρον καὶ Παῦλον συμφώνως ἀνευφημήσωμεν, Λουκᾶν, Ματθαῖον, Μάρκον, Ἰωάννην, Ἀνδρέαν, Θωμᾶν, Βαρθολομαῖον, Σίμωνα τὸν Κανανίτην, Ἰάκωβον, Φίλιππον, καὶ τὴν ὁμήγυριν πᾶσαν τῶν Μαθητῶν, ἐπαξίως εὐφημήσωμεν.

Μαρτυρικόν.

Αγαλλιᾶσθε Μάρτυρες ἐν Κυρίῳ, ὅτι τὸν ἀγῶνα τὸν καλὸν ἠγωνίσασθε· ἀντέστητε βασιλεῦσι, καὶ τυράννοις ἐνίκησατε· πῦρ καὶ ξίφος οὐκ ἐπτοήθητε· θηρῶν ἀγρίων κατεσθιόντων τὰ σώματα ὑμῶν, τῷ Χριστῷ μετὰ Ἀγγέλων τὴν ὑμνωδίαν ἀναπέμποντες, τοὺς ἀπ' οὐρανῶν στεφάνους ἐκομίσασθε· αἰτήσασθε δωρηθῆναι εἰρήνην τῷ κόσμῳ, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος δ'.

Ω τοῦ παραδόξου θαύματος! Ἰωάννης στήθει τοῦ Λόγου ἀνέπεσε, Θωμᾶς δὲ τὴν πλευράν προσψηλαφήσαι κατηξιώθη· ἀλλ' ὁ μὲν, ἐκεῖθεν φρικτῶς Θεολογίας βυθὸν ἀνέλκει· τὴν οἰκονομίαν ὁ δὲ, ἡξιώται μυσταγωγῆσαι ἡμᾶς· παρίστησι γὰρ τὰς ἀποδείξεις τρανῶς, τῆς Ἐγέρσεως αὐτοῦ ἐκδοῶν· Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου, δόξα σοι.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Ἐφραθᾶ.

Κατήφεια παθῶν, καὶ λογισμῶν ἡ ζάλη, μακρὰν ἐξορίζεσθω, καὶ οὕτως ἐξανθήσει, τὸ ἔαρ τὸ τῆς πίστεως.

Στίχ. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φόβος αὐτῶν.

Ωφθης τοῖς ἱεροῖς, σοῦ Σῶτερ Ἀποστόλοις, τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, δι' αὐτῶν ἐγκαινίζων, τὸ θεῖον Πνεῦμα σήμερον.

Στίχ. Οἱ οὐρανοὶ διηγοῦνται δόξαν Θεοῦ.

Νῦν σε Παυδασιλεῦ, ἰδόντες οὐ βλεφάροις, ἀλλὰ καρδίας πόθῳ, Θεὸν πεπιστευκότες ἐν ὕμνοις μεγαλύνομεν.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β'.

Μεθ' ἡμέρας ὀκτώ, τῆς Ἐγέρσεώς σου Ἰησοῦ Βασιλεῦ, μονογενές Λόγε τοῦ Πατρός, ὦφθης τοῖς Μαθηταῖς σου, κεκλεισμένων τῶν θυρῶν, τὴν εἰρήνην σου παρεχόμενος· καὶ τῷ ἄπιστοῦντι Μαθητῇ, τοὺς τύπους ἐδείξας· Δεῦρο ψηλάφησον τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας, καὶ τὴν ἀκήρατόν μου πλευράν· ὁ δὲ πεισθεὶς ἐβόα σοι· Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου, δόξα σοι.

Τῆς ΠΕΜΠΤΗΣ ΤΗΣ Β' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΕΣΠΕΡΑΣ

Εἰς τό. Κύριε ἐκέκραξα, ἰσθῶμεν **Στίχ.ς'** καὶ ψάλλομεν **Στιχηρά** Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς γ'.

Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Δικαιοσύνης ἐσθῆτα, περιβαλλόμενοι, λευκὴν ὑπὲρ χιόνα, τῇ παρούσῃ τοῦ Πάσχα, ἡμέρα εὐφρανθῶμεν, ἐν ᾗ ὁ Χριστός, δικαιοσύνης ὡς ἥλιος, ἐκ τῶν νεκρῶν ἀνατείλας, πάντας ἡμᾶς, ἀφθαρσίᾳ κατεφαίδρυνεν.

Η' βασιλὶς καὶ κυρία, τῶν ἐορτῶν Ἑορτῇ, ἢ νῦν ἐστὶν ἡμέρα, ἣν ἐποίησεν ὄντως, ὁ Κύριος· ἐν ταύτῃ, ὡς ψάλλει Δαυὶδ, μυστικῶς εὐφρανθῶμεν λαοί, τῶν γὰρ θυρῶν κεκλεισμένων τοῖς Μαθηταῖς, τὴν εἰρήνην ἐδωρήσατο.

Η' τοῦ Θωμᾶ ἀπιστία, τὴν κοσμοσώτειραν, τοῦ Θεανθρώπου Λόγου, τὴν ἐξ Ἀίδου κευθμῶνος, Ἐγερσιν πιστοῦται, τρῆσιν χειρῶν, καὶ ποδῶν τολμηρότερον, ἐμψηλαφῶσα πρὸς πίστωσιν κοσμικὴν, δεξιᾷ τῇ φιλοπράγμονι.

Καὶ τοῦ Μηναίου γ'.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β'.

Τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, ἐπιστάς ὁ Ἰησοὺς τοῖς Μαθηταῖς, ἀφοδίαν καὶ εἰρήνην ἐδί-

δου· εἶτα λέγει τῷ Θωμᾷ· Τί μοι ἀπιστεῖς ὅτι ἀνέστην ἐκ νεκρῶν; φέρε ὧδε τὴν χειρά σου, καὶ βάλε εἰς τὴν πλευράν μου, καὶ ἴδε· σοῦ γὰρ ἀπιστοῦντος, οἱ πάντες ἔμαθον τὰ πάθη καὶ τὴν Ἀνάστασίν μου, κράζειν μετὰ σοῦ· Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου, δόξα σοι.

Εἰς τὸν **Στίχ.** **Στιχηρά** τῆς Ὀκτωήχου
Ἦχος α'. Σταυρώσιμον.

Αρρηκτον τείχος ἡμῖν ἐστίν, ὁ τίμιος Σταυρός ὁ τοῦ Σωτῆρος· ἐν αὐτῷ γὰρ πεποιθότες, σωζόμεθα πάντες.

Στίχ Πρὸς σέ ἦρα τοὺς ὀφθαλμούς μου.
Ἀναστάσιμον.

Τὰς ἐσπερινὰς ἡμῶν εὐχὰς, πρόσδεξαι ἅγιε Κύριε, καὶ παράσχου ἡμῖν, ἄφεσιν ἁμαρτιῶν· ὅτι μόνος εἶ ὁ δείξας, ἐν κόσμῳ τὴν Ἀνάστασιν.

Στίχ. Ἐλέησον ἡμᾶς Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς.
Μαρτυρικόν.

Τῇ πρεσβείᾳ Κύριε, πάντων τῶν Ἀγίων καὶ τῆς Θεοτόκου, τὴν σὴν εἰρήνην δὸς ἡμῖν, καὶ ἐλέησον ἡμᾶς ὡς μόνος οἰκτίρμων.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Αψαι Θωμᾶ τῆς πλευρᾶς τῇ χειρί, λέγει Χριστός, καὶ τοὺς τύπους τῶν ἡλῶν δεῦρο ψηλάφησον, πίστει ἐρεῦνησον, καὶ γίνου μοι πιστός, καὶ μὴ γίνου ἄπιστος. Ὁ δὲ Θωμᾶς τῷ δακτύλῳ ὡς ἥψατο τοῦ Δεσπότου, μέγα ἀνεβόησε· Σὺ μου Θεὸς καὶ Κύριος, εὐσπλαγχνε, δόξα σοι.

Ἀπολυτίκιον. Ἐσφραγισμένου τοῦ μνήματος.
Ἐκτενής, καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆς ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΣ ΤΗΣ Β' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΠΡΩ·Ι·

Εἰς τὸν Ὅρθρον. Μετὰ τὴν α' Στιχολογ. Καθίσματα τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος α'.

Σταυρώσιμον. Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Τοῦ Σταυροῦ σου τὸ ξύλον προσκυνούμεν φιλάνθρωπε, ὅτι ἐν αὐτῷ προσηλώθης ἡ ζωὴ τῶν ἀπάντων. Παράδεισον ἡνέφξας Σωτῆρ, τῷ πίστει προσελθόντι σοι Ληστῇ· καὶ τρυφῆς κατηξιώθη, ὁμολογῶν σοι· Μνήσθητί μου Κύριε. Δέξαι ὡσπερ ἐκείνον καὶ ἡμᾶς, κραυγά-

ζοντας· Ἡμάρτομέν, πάντες τῇ εὐσπλαγχνίᾳ σου· μὴ ὑπερίδης ἡμᾶς.

Ἀναστάσιμον.

Τὸν τάφον σου Σωτήρ, στρατιῶται τηροῦντες, νεκροὶ τῇ ἀστραπῇ, τοῦ ὀφθέντος Ἀγγέλου, ἐγένοντο κηρύττοντος, γυναιξὶ τὴν Ἀνάστασιν. Σὲ δοξάζομεν, τὸν τῆς φθορᾶς καθαιρέτην, σοὶ προσπίπτομεν, τῷ ἀναστάντι ἐκ τάφου, καὶ μόνῳ Θεῷ ἡμῶν.

Μαρτυρικόν.

Αῖθλήσεως καύχημα, καὶ στεφάνων ἀξίωμα, οἱ ἐνδοξοὶ Ἀθλοφόροι περιδέβληνταί σε Κύριε· καρτερίᾳ γὰρ αἰκισμῶν τοὺς ἀνόμους ἐτροπώσαντο, καὶ δυνάμει θεϊκῇ, ἐξ οὐρανοῦ τὴν νίκην ἐδείξαντο· αὐτῶν ταῖς ἰκεσίαις ἐλευθέρωσον τοῦ ἀοράτου ἐχθροῦ Σωτήρ, καὶ σῶσόν με.

Σταυροθεοτοκίον.

Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Ηἄσπιλος ἀμνάς, τὸν ἀμνὸν καὶ ποιμένα κρεμάμενον νεκρὸν, ἐπὶ ξύλου ὀρώσα, θρηνοῦσα ἐφθέγγετο, μητρικῶς ὀλολύζουσα· Πῶς ἐνέγκω σου, τὴν ὑπὲρ λόγον Υἱέ μου, συγκατάβασιν, καὶ τὰ ἐκούσια πάθη, Θεέ ὑπεράγαθε. Μετὰ τὴν β' Στιχολ. Κάθισμα τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος α'.

Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Μακάριος εἶ σύ, τὰς πληγὰς ψηλαφήσας, τῆς κρείττονος πλευρᾶς, τοῦ τὸ μέγιστον τραῦμα, τοῦ Ἀδὰμ ἰατρεύσαντος, καὶ ἡμῖν τοῖς πιστεύσασιν, τὸν ἀνώλεθρον, μακαρισμὸν προξενήσας, μόνοις ῥήμασι, τοῖς τῶν σεπτῶν Ἀποστόλων, τὴν τούτου Ἀνάστασιν. *Δίς.*

Τό, Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι· καὶ ὁ Ν'. Ὁ Κανὼν τῆς Ἑορτῆς, μετὰ τῶν Εἰρμῶν, εἰς η'· καὶ τοῦ Μηναίου, εἰς δ'. Ἀπὸ τρίτης Ὡδῆς, Κάθισμα τοῦ Μηναίου. Κοντάκιον καὶ Ἐξαποστειλάριον τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τοὺς Αἶνους, ἰστώμεν Στίχ. δ', καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος α'.

Σταυρώσιμον.

Διὰ τοῦ Σταυροῦ σου Χριστέ, μία ποιμνὴ γέγονεν Ἀγγέλων καὶ ἀνθρώπων, καὶ μία Ἐκκλησία· οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ ἀγάλλεται. Κύριε, δόξα σοι *Δίς.*

Ἀναστάσιμον.

Υμνοῦμέν σου Χριστέ, τὸ σωτήριον πάθος, καὶ δοξάζομέν σου τὴν Ἀνάστασιν.

Μαρτυρικόν.

Τοὺς Ἀθλοφόρους τοῦ Χριστοῦ, δεῦτε λαοὶ ἅπαντες τιμήσωμεν, ὕμνοις καὶ ᾠδαῖς πνευματικαῖς· τοὺς φωστῆρας τοῦ κόσμου, καὶ κήρυκας τῆς πίστεως· τὴν πηγὴν τὴν ἀέναον, ἐξ ἧς ἀναδύζει τοῖς πιστοῖς τὰ ἰάματα. Αὐτῶν ταῖς ἰκεσίαις, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην δώρησαι τῷ κόσμῳ σου, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, τῶν Μαθητῶν συνηθροισμένων, ἐπέστη ὁ Σωτήρ, οὗ ἦσαν συνηγμένοι· καὶ στὰς ἐν μέσῳ αὐτῶν, λέγει τῷ Θωμᾷ· Δεῦρο ψηλάφησον, καὶ ἴδε τοὺς τύπους τῶν ἡλῶν· ἐκτεινόν σου τὴν χεῖρα, καὶ ἅψαι τὴν πλευράν μου, καὶ μὴ γίνου ἄπιστος ἀλλὰ πίστει κήρυξον, τὴν ἐκ νεκρῶν μου Ἀνάστασιν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Σταυρωθεὶς τὸν Παράδεισον, τοῖς ἀνθρώποις ἠνέφξας, καὶ νεκροὺς συνήγειρας, ἡ ζωὴ ἡμῶν, καὶ ἐξανέστης τὸν θάνατον, ἐλὼν τῇ δυνάμει σου, καὶ συνῆψας οὐρανοῖς, ἀληθῶς τὰ ἐπίγεια, καὶ ἐπλήρωσας, θυμηδίας ἀπλέτου, Θεοῦ Λόγε, τὸν χορὸν τῶν Ἀποστόλων, τούτοις εἰρήνην φθεγξάμενος.

Στίχ. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος αὐτῶν.

Ηφθορὰ ἐξωστράχισται· ἀφθαρσία ἐξήνθησεν· ὁ δεσμὸς ὁ χρόνιος διαλέλυται· οἱ οὐρανοὶ εὐφραινέσθωσαν, γῆ καὶ τὰ ἐπίγεια· ἐξανέστη γὰρ Χριστός· ἐσκυλεύθη ὁ θάνατος· ἡ εὐφρόσυτος, ἐπεφάνη ἡμέρα· κεκλεισμένων, τῶν θυρῶν ἐνδον εἰσῆλθεν, ὁ Ζωοδότης καὶ Κύριος.

Στίχ. Οἱ οὐρανοὶ διηγούνται δόξαν Θεοῦ.

Τῇ ἡμέρᾳ ὁ Κύριος, ἦν ἐποίησε σήμερον, ἀγαλλιασώμεθα, εὐφραινόμενοι· ὁ ζωοδότης ἐγήγερται· Ὁ Ἄδης ἐσκυλεύεται· Ἀποστόλων ὁ χορὸς, τὴν χαρὰν ἀκουτίζεται· ἐψηλάφησε, τὴν πλευράν τοῦ Δεσπότου, ἀπιστήσας, ὁ Θωμᾶς· καὶ ψηλαφήσας, διπλὴν οὐσίαν ἐκήρυξε,

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

ΑΨαι Θωμᾶ τῆς πλευρᾶς τῇ χειρί, λέγει Χριστός, καὶ τοὺς τύπους τῶν ἡλῶν δευρο ψηλάφησον, πίστει ἐρεύνησον, καὶ γίνου μοι πιστός, καὶ μὴ γίνου ἄπιστος. Ὁ δὲ Θωμᾶς, τῷ δακτύλῳ ὡς ἤψατο τοῦ Δεσπότου, μέγα ἀνεβόησε· Σὺ μου Θεὸς καὶ Κύριος, εὐσπλαγχνε δόξα σοι.

ΤΗ: ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ: ΤΗΣ Β' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχ. ς', καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἰδιόμελα τῆς Ἑορτῆς γ'.
Ἦχος α'.

Τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, τῶν Μαθητῶν συνηθροισμένων, εἰσῆλθες ἄφνω παντοδύναμε, Ἰησοῦ ὁ Θεὸς ἡμῶν· καὶ στάς ἐν μέσῳ αὐτῶν, εἰρήνην δοὺς ἐπλήρωσας ἁγίου Πνεύματος· προσμένειν τε προσέταξας, καὶ μηδαμοῦ χωρίζεσθαι ἀπὸ Ἱερουσαλήμ, ἕως οὐ ἐνδύσωνται τὴν ἐξ ὕψους δύναμιν· διὸ βοῶμέν σοι· Ὁ φωτισμὸς καὶ ἡ ἀνάστασις, καὶ ἡ εἰρήνη ἡμῶν δόξα σοι.

Μεθ' ἡμέρας ὀκτώ, τῆς Ἑγέρσεώς σου Κύριε, ὦφθης τοῖς Μαθηταῖς σου ἐν τόπῳ οὗ ἦσαν συνηγμένοι· καὶ φωνήσας αὐτοῖς· Εἰρήνη ὑμῖν, τῷ ἄπιστοῦντι Μαθητῇ, τὰς χεῖρας ὑπέδειξας, καὶ τὴν ἄχραντον πλευράν· ὁ δὲ πεισθεὶς ἐβόα σοι· Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου, δόξα σοι.

Θωμᾶς ὁ λεγόμενος Δίδυμος, οὐκ ἦν μετ' αὐτῶν, ὅτε εἰσῆλθες Χριστέ, κεκλεισμένων τῶν θυρῶν· ὅθεν καὶ ἠπίστει τοῖς ῥηθεῖσιν αὐτῷ, ἐξ ἄπιστίας εἰς πίστιν βεβαιῶν. Οὐκ ἀπηξίωσας δὲ ἀγαθέ, ὑποδείξαι αὐτῷ τὴν ἄχραντον πλευράν σου, καὶ τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν τοὺς μώλωπας. Ὁ δὲ ψηλάφησας καὶ ἰδὼν, ὡμολόγησέ σε εἶναι Θεὸν οὐ γυμνόν, καὶ ἄνθρωπον οὐ ψιλόν· καὶ ἐβόα· Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου, δόξα σοι.

Εἶτα τοῦ Μηναίου γ'.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, ἐπέστης Χριστέ πρὸς τοὺς Μαθητάς. Τότε ὁ Θωμᾶς οἰκονομικῶς οὐχ εὐρέθη μετ' αὐτῶν· ἔλεγε γάρ· Οὐ μὴ πιστεύσω, ἐὰν μὴ ἰδῶ καὶ γὼ τὸν Δεσπό-

την· ἰδὼ τὴν πλευράν, ὅθεν ἐξῆλθε τὸ αἷμα, τὸ ὕδωρ, τὸ βάπτισμα· ἰδὼ τὴν πληγὴν, ἐξ ἧς ἰάθη τὸ μέγα τραῦμα ὁ ἄνθρωπος· ἰδὼ, πῶς οὐκ ἦν ὡς πνεῦμα, ἀλλὰ σὰρξ καὶ ὀστέα. Ὁ τὸν θάνατον πατήσας, καὶ Θωμᾶν πληροφορήσας, Κύριε δόξα σοι.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον. Ἦχος α'.

Τὴν παγκόσμιον δόξαν, τὴν ἐξ ἀνθρώπων σπαρείσαν, καὶ τὸν Δεσπότην τεκοῦσαν, τὴν ἐπουράνιον πύλην, ὑμνήσωμεν Μαρίαν τὴν Παρθένον, τῶν ἀσωμάτων τὸ ἄσμα, καὶ τῶν πιστῶν τὸ ἐγκαλλώπισμα. Αὕτη γὰρ ἀνεδείχθη οὐρανός, καὶ ναὸς τῆς Θεότητος· αὕτη, τὸ μεσότοιχον τῆς ἐχθρας κατελοῦσα, εἰρήνην ἀντεισῆξε, καὶ τὸ βασίλειον ἠνέωξε. Ταύτην οὖν κατέχοντες, τῆς πίστεως τὴν ἄγκυραν, ὑπέρμαχον ἔχομεν, τὸν ἐξ αὐτῆς τεχθέντα Κύριον. Θαρσεῖτω τοῖνυν, θαρσεῖτω λαὸς τοῦ Θεοῦ· καὶ γὰρ αὐτὸς πολεμήσει τοὺς ἐχθρούς, ὡς παντοδύναμος.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα.

Ἦχος α'.

Τὰς ἐσπερινὰς ἡμῶν εὐχὰς, πρόσδεξαι ἅγιε Κύριε, καὶ παράσχου ἡμῖν, ἄφεσιν ἁμαρτιῶν· ὅτι μόνος εἶ ὁ δεΐξας, ἐν κόσμῳ τὴν Ἀνάστασιν.

Στίχ. Ὁ Κύριος ἐβασίλευσεν, εὐπρέπειαν ἐνεδύσατο.

Κυκλώσατε λαοὶ Σιών, καὶ περιλάβετε αὐτὴν, καὶ δότε δόξαν ἐν αὐτῇ, τῷ ἀναστάντι ἐκ νεκρῶν· ὅτι αὐτός ἐστιν ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ λυτρωσάμενος ἡμᾶς, ἐκ τῶν ἀνομιῶν ἡμῶν.

Στίχ. Καὶ γὰρ ἐστερέωσε τὴν οἰκουμένην, ἥτις οὐ σαλευθήσεται.

Δεῦτε λαοὶ ὑμνήσωμεν, καὶ προσκυνήσωμεν Χριστόν, δοξάζοντες αὐτοῦ τὴν ἐκ νεκρῶν Ἀνάστασιν· ὅτι αὐτός ἐστιν ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ ἐκ τῆς πλάνης τοῦ ἐχθροῦ, τὸν κόσμον λυτρωσάμενος.

Στίχ. Τῷ οἴκῳ σου πρέπει ἁγίασμα, Κύριε, εἰς μακρότητα ἡμερῶν.

Τῷ πάθει σου Χριστέ, παθῶν ἡλευθερώθημεν, καὶ τῇ Ἀναστάσει σου, ἐκ φθορᾶς ἐλυτρώθημεν· Κύριε, δόξα σοι.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. α'.

Φιλάνθρωπε, μέγα καὶ ἀνείκαστον τὸ πλῆθος τῶν οἰκτιρμῶν σου· ὅτι ἐμακροθύμησας, ὑπὸ Ἰουδαίων ραπιζόμενος, ὑπὸ Ἀποστόλου ψηλαφώμενος, καὶ ὑπὸ τῶν ἀθετούντων σε πολυπραγμονούμενος. Πῶς ἐσαρκώθης; πῶς ἐσταυρώθης ὁ ἀναμάρτητος; ἀλλὰ συνέτισον ἡμᾶς ὡς τὸν Θωμᾶν βοᾶν σοι· Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου, δόξα σοι.

Ἀπολυτίκιον.

Ἐσφραγισμένου τοῦ μνήματος γ'.

Ἐκτενής, καὶ Ἀπόλυσις.

Οἱ δὲ Νεκρώσιμοι Κανόνες τῶν ὅλων Σαββάτων τῆς Πεντηκοστῆς, ἐν τοῖς Ἀποδείπνοις τῶν Παρασκευῶν ψάλλονται.

ΤΩ: ΣΑΒΒΑΤΩ: ΤΗΣ Β' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΠΡΩ·Ι·

Εἰς τὸν Ὅρθρον. Μετὰ τὴν α' Στιχολογ. Καθίσματα Ἀναστάσιμα. Ἦχος α'.

Τὸν τάφον σου Σωτήρ, στρατιῶται τηροῦντες, νεκροὶ τῇ ἀστραπῇ, τοῦ ὀφθέντος Ἀγγέλου, ἐγένοντο κηρύττοντος, γυναιξὶ τὴν Ἀνάστασιν. Σὲ δοξάζομεν, τὸν τῆς φθορᾶς καθαιρέτην· σοὶ προσπίπτομεν, τῷ ἀναστάντι ἐκ τάφου, καὶ μόνῳ Θεῷ ἡμῶν.

Δόξα. Ἦχος ὁ αὐτός.

Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Γυναῖκες πρὸς τὸ μνῆμα, παρεγένοντο ὄρθριαι, καὶ ἀγγελικὴν ὀπτασίαν θεασάμεναι, ἔτρεμον· ὁ τάφος ἐξήστραπτε ζωὴν, τὸ θαῦμα κατέπληττεν αὐτάς· διὰ τοῦτο ἀπελθοῦσαι, τοῖς Μαθηταῖς ἐκήρυττον τὴν Ἐγερσιν. Τὸν Ἀιδὴν ἐσκύλευσε Χριστὸς ὡς μόνος κραταῖος καὶ δυνατὸς καὶ φθαρέντας, συνήγειρε πάντας, τὸν τῆς κατακρίσεως φόβον, λύσας, δυνάμει σταυροῦ.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὁμοιον.

Τοῦ Γαβριὴλ φθεγξαμένου σοι Παρθένε τὸ Χαῖρε, σὺν τῇ φωνῇ ἐσαρκουῖτο ὁ τῶν ὅλων Δεσπότης, ἐν σοὶ τῇ ἀγία κιθωτῷ, ὡς ἔφη ὁ δίκαιος Δαυὶδ· Ἐδείχθης πλατυτέρα τῶν οὐρανῶν, βαστάσασα τὸν κτίστην σου. Δόξα τῷ ἐνοικήσαντι ἐν σοί· δόξα τῷ προελθόντι ἐκ σοῦ· δόξα τῷ ἐλευθερώσαντι ἡμᾶς, διὰ τοῦ τόκου σου.

Μετὰ τὴν β' Στιχολ. Κάθισμα τῆς Ἑορτῆς.

Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Τῷ φόβῳ τῶν Ἑβραίων, κεκρυμμένων τῶν Μαθητῶν, καὶ ἐν τῇ Σιών συνηγμένων, εἰσῆλθες πρὸς αὐτοὺς ἀγαθὲ· καὶ ἔστης κεκλεισμένων τῶν θυρῶν, ἐν μέσῳ αὐτῶν χαροποιὸς, καὶ ὑπέδειξας αὐτοῖς τὰς χεῖρας, καὶ τῆς ἀχράντου σου πλευρᾶς τοὺς μώλωπας, λέγων τῷ ἀπιστοῦντι Μαθητῇ· Φέρε τὴν χεῖρά σου καὶ ἐρεύνα, ὅτι αὐτὸς ἐγὼ εἰμι ὁ διὰ σέ παθητός. Δίς.

Τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι· καὶ ὁ Πεντηκοστός. Ὁ Κανὼν τῆς Ἑορτῆς μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ς', τοῦ κατὰ τὴν μονὴν Ἀγίου εἰς δ', καὶ τοῦ Μηναίου εἰς δ'. Ἀπὸ τρίτης Ὡδῆς, Κάθισμα τοῦ Μηναίου καὶ τῆς Ἑορτῆς· καὶ ὁ Οἶκος.

Εἰς τοὺς Αἴνους, ἰστώμεν Στίχους δ', καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα. Ἦχος α'.

Υμνοῦμέν σου Χριστέ, τὸ σωτήριον πάθος, καὶ δοξάζομέν σου τὴν Ἀνάστασιν.

Ο ὁ σταυρὸν ὑπομείνας, καὶ τὸν θάνατον καταργήσας, καὶ ἀναστὰς ἐκ τῶν νεκρῶν, εἰρήνευσον ἡμῶν τὴν ζωὴν Κύριε, ὡς μόνος παντοδύναμος.

Ο ὁ τὸν Ἀιδὴν σκυλεύσας, καὶ τὸν ἄνθρωπον ἀναστήσας τῇ ἀναστάσει σου Χριστέ, ἀξιώσον ἡμᾶς ἐν καθαρᾷ καρδίᾳ, ὑμνεῖν καὶ δοξάζειν σε.

Τὴν θεοπρεπῆ σου συγκατάβασιν δοξάζοντες ὑμνοῦμέν σε Χριστέ. Ἐτέχθης ἐκ Παρθένου, καὶ ἀχώριστος ὑπῆρχες τῷ Πατρί· ἔπαθες ὡς ἄνθρωπος, καὶ ἐκουσίως ὑπέμεινας Σταυρόν· ἀνέστης ἐκ τοῦ τάφου, ὡς ἐκ παστάδος προελθὼν, ἵνα σώσης τὸν κόσμον· Κύριε, δόξα σοι.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β'.

Μεθ' ἡμέρας ὀκτὼ τῆς Ἐγέρσεώς σου Ἰησοῦ Βασιλεῦ, μονογενές Λόγε τοῦ Πατρὸς, ὠφθης τοῖς Μαθηταῖς σου, κεκλεισμένων τῶν θυρῶν, τὴν εἰρήνην σου παρεχόμενος· καὶ τῷ ἀπιστοῦντι Μαθητῇ τοὺς τύπους ἐδείξας. Δεῦρο ψηλάφησον τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας, καὶ τὴν ἀκήρατόν μου πλευράν· ὁ δὲ πεισθεὶς ἐβόα σοι, Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου, δόξα σοι.

Εἰς τὸν Στίχ. Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος α'. Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Μετά τὴν ἐκ τάφου σου φρικτὴν, Ζωοδότα Ἐγερσιν, ὥσπερ σφραγίδας οὐκ ἔλυσας. Χριστέ τοῦ μνήματος, οὕτω κεκλεισμένων, θύρων εἰσελήλυθας, πρὸς τοὺς πανευκλεεῖς Ἀποστόλους σου, χαροποιῶν αὐτούς, καὶ εὐθὲς σου παρεχόμενος, τούτοις Πνεῦμα, δι' ἃμετρον ἔλεος. **Στίχ.** Ἐπαίνει Ἱερουσαλὴμ τὸν Κύριον.

Θωμᾶς ὁ καὶ Δίδυμος οὐκ ἦν, ἐνδημῶν ἡνίκα σύ, τοῖς Μαθηταῖς ὥφθης, Κύριε· ὅθεν ἠπίστησε, τῇ σῇ Ἀναστάσει, καὶ τοῖς κατιδοῦσί σε, ἐβόα· Εἰ μὴ βάλω τὸν δάκτυλον, εἰς τὴν πλευρὰν αὐτοῦ, καὶ τῶν ἡλῶν τὰ τυλώματα, οὐ πιστεύω, ὅτι ἐξεγήγερται.

Στίχ. Ὅτι ἐνίσχυσε τοὺς μοχλοὺς τῶν πυλῶν σου.

Ὡς θέλεις ψηλάφησον Χριστὸς, τῷ Θωμᾷ ἐβόησε· βάλε τὴν χεῖρα, καὶ γνῶθι με, ὅστέα ἔχοντα, καὶ γεῶδες σῶμα, καὶ μὴ γίνου ἄπιστος, ἐπίσης δὲ τοῖς ἄλλοις πιστώθητι· ὁ δὲ ἐβόησεν· Ὁ Θεός μου καὶ ὁ Κύριος, σὺ ὑπάρχεις· δόξα τῇ Ἐγέρσει σου.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος ὁ αὐτός.

Τῶν Μαθητῶν δισταζόντων, τῇ ὀγδόῃ ἡμέρᾳ, ἐπέστη ὁ Σωτὴρ, οὗ ἦσαν συνηγμένοι· καὶ τὴν εἰρήνην δούς, τῷ Θωμᾷ ἐβόησε· Δεῦρο Ἀπόστολε, ψηλάφησον παλάμας, αἷς τοὺς ἡλούς ἐπηξάν. Ὡ καλὴ ἀπιστία τοῦ Θωμᾶ! τῶν πιστῶν τὰς καρδίας εἰς ἐπίγνωσιν ἤξε καὶ μετὰ φόβου ἐβόησεν· Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου, δόξα σοι.

Ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν.

Τὰ Τυπικά, καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος τῆς Ἑορτῆς. Ὡιδὴ γ' καὶ ε'. Προκείμενον καὶ Ἀλληλουϊάριον τῆς Ἑορτῆς, καὶ Νεκρώσιμον· ὡσαύτως, καὶ Κοινωνικόν.

Ἰστέον ὅτι, ὅτε οὐκ ἔστι Λειτουργία, ψάλλομεν τὴν Τριθέκην Ὡραν ἐν τῷ νάρθηκι· καὶ τότε εἰσερχόμεθα ἐν τῷ ναῷ, καὶ ψάλλομεν τὰ Τυπικά. Ἐν δὲ τοῖς Μακαρισμοῖς, Ὡδὴ πρώτη τοῦ Κανόνος τῆς Ἑορτῆς· ὁ Ἀπόστολος εἰς τὰς Πράξεις· τὸ Εὐαγγέλιον, κατὰ Ἰωάννην, καὶ τὰ λοιπά, κατὰ τὸ σύνηδες. Εἰ δὲ ἔστι Λειτουργία, ψάλλομεν ταῦτα ἐν αὐτῇ.

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΜΥΡΟΦΟΡΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ
ΚΑΙ ΙΩΣΗΦ ΤΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ.

ΤΩΙ ΣΑΒΒΑΤΩΙ ΕΣΠΕΡΑΣ.

Ἐν τῷ μικρῷ Ἑσπερινῷ.

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώνειν Στίχ. δ', καὶ ψάλλομεν Στίχ. Ἀναστάσιμα τῆς Ὀκτωήχουδ'.

Ἦχος β'.

Τὸν πρὸ αἰώνων ἐκ Πατρός.

Χριστὸς ὁ Σωτὴρ ἡμῶν

Σὺν Ἀρχαγγέλοις ὑμνήσωμεν.

Σέ τὸν σταυρωθέντα καὶ ταφέντα.

Δόξα. Ἦχος ὁ αὐτός.

Τί τὰ μύρα τοῖς δάκρυσιν.

Ζῆτει ταῦτα ἐν τῷ μεγάλῳ Ἑσπερινῷ.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον, τὸ πρῶτον Δογματικόν.

Ἦχος β'.

Ὡς τοῦ μεγίστου μυστηρίου! βλέπων τὰ θαύματα, ἀνακηρύττω τὴν Θεότητα, οὐκ ἄρνούμαι τὴν ἀνθρωπότητα· ὁ γὰρ Ἐμμανουὴλ, φύσεως μὲν πύλας ἠνοιξεν, ὡς φιλάνθρωπος· παρθενίας δὲ κλεῖθρα οὐ διέρρηξεν, ὡς Θεός· ἀλλ' οὕτως ἐκ μήτρας προῆλθεν, ὡς δι' ἀκοῆς εἰσῆλθεν· οὕτως ἐσαρκώθη, ὡς συνελήφθη· ἀπαθῶς εἰσῆλθεν, ἀφράστως ἐξῆλθε· κατὰ τὸν Προφήτην τὸν λέγοντα· Αὕτη ἡ πύλη κεκλεισμένη ἔσται, οὐδεὶς οὐ μὴ διέλθῃ δι' αὐτῆς, εἰ μὴ υἱοῦς Κυρίου ὁ Θεὸς Ἰσραὴλ, ὁ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

Τὸ Φῶς ἱλαρόν. Τὸ Προκείμενον.

Ὁ Κύριος ἐδασίλευσεν. Τὸ Καταξίωσον.

Εἰς δὲ τὸν Στίχ. τὸ Ἀναστάσιμον Στιχηρόν.

Ἡ Ἀνάστασις σου, Χριστέ.

Εἶπα τὰ παρόντα Προσόμοια τῆς Θεοτόκου.

Ἦχος β'. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Στίχ. Μνησθήσομαι τοῦ ὀνόματός σου.

Πάντων θλιβομένων ἡ χαρά, καὶ ἀδικουμένων προστάτις, καὶ πενομένων τροφή, ξένων τε παράκλησις, καὶ βακτηρία τυφλῶν, ἀσθενούντων ἐπίσκεψις, καταπονουμένων, σκέπη καὶ ἀντίληψις, καὶ ὀρφανῶν βοηθός, Μήτηρ τοῦ Θεοῦ τοῦ ὑψίστου, σὺ ὑπάρχεις ἄχραντε· σπεῦσον, δυσωποῦμεν σῶζεσθαι τοὺς δούλους σου **Στίχ.** Ἀκουσον θύγατερ καὶ ἴδε.

Πᾶσαν ἀνομίαν ἀφειδῶς, πᾶσαν ἀκρατῶς ἁμαρτίαν, ὁ τάλας ἐπραΰνα· πάσης κατακρίσεως, ἄξιός πέφυκα· ἀφορμὰς μετανοίας μοι, παράσχου Παρθένε, ὅπως ἀκατάκριτος ἐκεῖ ὀφθῆσομαι· σέ γάρ ἐπιγράφομαι πρέσβιν· σέ ἐπικαλοῦμαι προστάτιν· μή με κατασχύνῃς Θεο-νύμφευτε.

Στίχ. Τὸ πρόσωπόν σου λιτανεύουσιν.

Αἴλλο καταφύγιον ἀγνή, πρὸς τὸν ποιητὴν καὶ Δεσπότην, οὐκ εὐποροῦμεν ἡμεῖς, εἰ μὴ σέ Θεόνυμφε· μὴ ἀπορρίψῃς ἡμᾶς, τῇ θερμῇ προστασίᾳ σου, μηδὲ κατασχύνῃς, πόθω τοὺς προστρέχοντας ὑπὸ τὴν σκέπην σου. Μήτηρ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν σπεῦσον, καὶ τὴν σὴν βοήθειαν δίδου, καὶ τῆς νῦν ὀργῆς ἡμᾶς διάσωσον.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β'.

Αἱ Μυροφόροι ὀρθρὶαι γενόμεναι.

Ζήτει ἐν τῷ μεγάλῳ Ἑσπερινῷ.

Νῦν ἀπολύεις. Τρισάγιον, καὶ τὸ Ἀπολυτίκιον· καὶ εἰσερχόμεθα εἰς τὴν πράπεζαν βραχυφάγουντες.

Ἐν τῷ μεγάλῳ Ἑσπερινῷ.

Τὸ, Χριστὸς ἀνέστη, ὡς σύνηθες· εἶτα ὁ Προοιμι-ακὸς Ψαλμὸς, καὶ τὸ α' Κάθισμα τοῦ Ψαλτηρίου. Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ι', καὶ φάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα ζ'. Ἦχος β'.

Τὸν πρὸ αἰώνων ἐκ Πατρὸς γεννηθέντα, τὸν Θεὸν Λόγον σαρκωθέντα, ἐκ Παρθένου Μαρίας, δεῦτε προσκυνήσωμεν. Σταυρὸν γὰρ ὑπομείνας, τῇ ταφῇ παρεδόθη, ὡς αὐτὸς ἠθέλησε· καὶ ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν, ἔσωσέ με τὸν πλανώμενον ἄνθρωπον.

Χριστὸς ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, τὸ καθ' ἡμῶν χειρό-γραφον, προσηλώσας, τῷ Σταυρῷ ἐξήλειψε, καὶ τοῦ θανάτου τὸ κράτος κατήργησε. Προσκυνοῦμεν αὐτοῦ τὴν τριήμερον Ἑγερσιν.

Σὺν Ἀρχαγγέλοις ὑμνήσωμεν, Χριστοῦ τὴν Ἀνάστασιν· αὐτὸς γὰρ λυτρωτὴς ἐστί, καὶ σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν· καὶ ἐν δόξῃ φοβερά, καὶ κραταιὰ δυνάμει, πάλιν ἔρχεται, κρίναι κόσμον, ὃν ἐπλασεν.

Στιχηρὰ Ἀνατολικά.

Σὲ τὸν σταυρωθέντα καὶ ταφέντα, Ἀγγελος ἐκήρυξε Δεσπότην, καὶ ἔλεγε ταῖς γυναι-

ξί· Δεῦτε ἴδετε, ὅπου ἔκειτο ὁ Κύριος· ἀνέστη γὰρ καθὼς εἶπεν, ὡς παντοδύναμος· διό σε προσκυνοῦμεν τὸν μόνον ἀθάνατον. Ζωοδότα Χριστέ, ἐλέησον ἡμᾶς.

Εν τῷ Σταυρῷ σου κατήργησας, τὴν τοῦ ξύλου κατάραν· ἐν τῇ ταφῇ σου ἐνέκρωσας, τοῦ θανάτου τὸ κράτος· ἐν δὲ τῇ Ἑγέρσει σου, ἐφώτισας τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων· διὰ τοῦτό σοι βοῶμεν· Εὐεργέτα Χριστέ, ὁ Θεὸς ἡμῶν δόξα σοι.

Ηνοίγησάν σοι Κύριε, φόβῳ πύλαι θανάτου· πυλωροὶ δὲ Ἀΐδου, ἰδόντες σε ἔπτηξαν· πύλας γὰρ χαλκᾶς συνέτριψας, καὶ μοχλοὺς σιδηροὺς συνέθλασας, καὶ ἐξήγαγες ἡμᾶς ἐκ σκότους, καὶ σκιᾶς θανάτου, καὶ τοὺς δεσμοὺς ἡμῶν διέρρηξας.

Τὸν σωτήριον ὕμνον ἄδοντες, ἐκ στομάτων ἀναμέλψομεν· δεῦτε πάντες ἐν οἴκῳ Κυρίου, προσπέσωμεν λέγοντες· Ὁ ἐπὶ ξύλου σταυρωθεὶς, καὶ ἐκ νεκρῶν ἀναστὰς, καὶ ὢν ἐν κόλποις τοῦ Πατρὸς, ἰλάσθητι ταῖς ἁμαρτίαις ἡμῶν.

Εἶτα τῶν Μυροφόρων, Στιχηρὰ Ἰδιόμελα γ'.

Ἦχος β'. Ἀνατολίου.

Αἱ Μυροφόροι γυναῖκες, ὀρθρου βαθέος, ἀρώματα λαβοῦσαι, τοῦ Κυρίου τὸν τάφον κατέλαβον· ἅπερ δὲ οὐκ ἤλπιζον εὐροῦσαι, διελογίζοντο εὐλαβούμεναι τοῦ λίθου τὴν μετάνεσιν· καὶ πρὸς ἀλλήλας διελέγοντο· Ποῦ εἰσιν αἱ σφραγίδες τοῦ μνήματος; ποῦ ἐστὶν ἡ τοῦ Πιλάτου κουστωδία, καὶ ἀκριβοὺς ἀσφάλεια; Γέγονε δὲ μηνυτὴς τῶν ἀγνοουσῶν γυναικῶν, ἐξαστράπτων Ἀγγελος, καὶ φάσκων πρὸς αὐτάς· Τί μετὰ θρήνων ζητεῖτε τὸν ζῶντα, καὶ ζωοποιήσαντα τὸ γένος τῶν βροτῶν; ἐξηγέρθη Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐκ νεκρῶν ὡς παντοδύναμος, παρέχων πᾶσιν ἡμῖν, ἀφθαρσίαν καὶ ζωὴν, φωτισμὸν καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Ὁ αὐτός. Τοῦ Κουμουλά.

Τὶ τὰ μύρα τοῖς δάκρυσι Μαθήτριάι κερνα-τε; ὁ λίθος κεκύλισται· ὁ τάφος κεκένωται· ἴδετε τὴν φθοράν, τῇ ζωῇ πατηθεῖσαν· τὰς σφραγίδας μαρτυρούσας τηλαυγῶς· ὑπνοῦντας δεινῶς τοὺς φύλακας τῶν ἀπειθῶν. Τὸ θνητὸν σέσωσται σαρκὶ Θεοῦ· ὁ Ἀΐδης θρηνεῖ· δραμοῦσαι χαρᾶ, εἶπατε τοῖς Ἀποστόλοις· Ὁ νεκρῶ-

σας Χριστὸς τὸν θάνατον, πρωτότοκος ἐκ νεκρῶν, ὑμᾶς προάγει εἰς τὴν Γαλιλαίαν.

Αἱ Μυροφόροι ὀρθρὶαι γενόμεναι, καὶ τὸ μνημῆμά σου μετὰ σπουδῆς καταλαβοῦσαι, ἐπεζήτουν σε Χριστέ, πρὸς τὸ μυρίσαι τὸ ἄχραντον Σῶμά σου· καὶ τοῦ Ἀγγέλου τοῖς ῥήμασιν ἐνηχηθεῖσαι, χαροποιὰ σύμβολα τοῖς Ἀποστόλοις ἐκήρυττον· Ὅτι ἀνέστη ὁ ἀρχηγὸς τῆς σωτηρίας ἡμῶν, σκυλεύσας τὸν θάνατον, τῷ δὲ κόσμῳ δωρούμενος, ζωὴν αἰώνιον καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'. Κοσμᾶ Μοναχοῦ.

Αἱ Μυροφόροι γυναῖκες, τὸν τάφον σου καταλαβοῦσαι, καὶ τὰς σφραγίδας τοῦ μνηματος ἰδοῦσαι, μὴ εὐροῦσαι δὲ τὸ ἄχραντον Σῶμά σου, ὀδυρόμεναι μετὰ σπουδῆς ἦλθον λέγουσαι· Τίς ἐκλεψεν ἡμῶν τὴν ἐλπίδα; τίς εἴληφε νεκρὸν γυμνὸν ἐσμυρνισμένον, τῆς Μητρὸς μόνον παραμύθιον; ὦ! πῶς ὁ νεκροὺς ζωώσας, τε θανάτῳ; ὁ τὸν Ἀἰδὴν σκυλεύσας, πῶς τέθαιπται; ἀλλ' ἀνάστηθι Σωτὴρ αὐτεξουσίως, καθὼς εἶπας τριήμερος, σώζων τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Ἦχος β'.

Παρήλθεν ἡ σκιά τοῦ νόμου, τῆς χάριτος ἐλθούσης· ὡς γὰρ ἡ βάτος οὐκ ἐκαίετο κατὰ φλεγομένην, οὕτω παρθένος ἔτεκες καὶ παρθένος ἔμεινας· ἀντὶ στύλου πυρὸς, δικαιοσύνης ἀνέτειλεν Ἥλιος· ἀντὶ Μωϋσέως Χριστὸς, ἡ σωτηρία τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἰσόδος· τὸ, Φῶς ἱλαρόν. Προκείμενον.

Ὁ Κύριος ἐδασίλευσεν.

Εἰς τὴν Λιτὴν, Στιχηρὰ Ἰδιόμελα.

Ἦχος α'.

Μυροφόροι γυναῖκες, τῷ τάφῳ τί προσήλθετε; τί ζητεῖτε τὸν ζῶντα ἐν νεκροῖς; Ἀνέστη ὁ Κύριος, θαρσεῖτε· βοᾷ ὁ Ἀγγελος.

Μετὰ φόβου ἦλθον αἱ Γυναῖκες, ἐπὶ τὸ μνημα, ἀρώμασι τὸ σῶμά σου μυρίσαι σπουδαζοῦσαι· καὶ τοῦτο μὴ εὐροῦσαι, διηπόρουν πρὸς ἀλλήλας, ἀγνοοῦσαι τὴν Ἀνάστασιν· ἀλλ' ἐπέστη αὐταῖς Ἀγγελος, καὶ εἶπεν· Ἀνέστη Χριστὸς, δωρούμενος ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Ἡλθον ἐπὶ τὸ μνημεῖον, ἡ Μαγδαληνὴ καὶ ἡ ἄλλη Μαρία, ζητοῦσαι τὸν Κύριον· καὶ τὸν Ἀγγελον εἶδον ὥσει ἀστραπὴν, καθεζόμε-

νον ἐπὶ τὸν λίθον, καὶ λέγοντα αὐταῖς· Τί ζητεῖτε τὸν ζῶντα μετὰ τῶν τεθνεώτων; ἀνέστη, καθὼς εἶπεν· ἐν Γαλιλαίᾳ αὐτὸν εὐρήσετε· πρὸς ὃν βοήσωμεν· Ὁ ἀναστὰς ἐκ τῶν νεκρῶν, Κύριε, δόξα σοι.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'

Ἡτήσατο Ἰωσήφ τὸ Σῶμα τοῦ Ἰησοῦ, καὶ ἀπέθετο ἐν τῷ καινῷ αὐτοῦ μνημεῖῳ· ἔδει γὰρ αὐτὸν ἐκ τάφου, ὡς ἐκ παστάδος προελθεῖν. Ὁ συντρίψας κράτος θανάτου, καὶ ἀνοίξας, πύλας Παραδείσου ἀνθρώποις, δόξα σοι.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὁ αὐτός.

Ο ποιητὴς καὶ λυτρωτὴς μου πάναγνε, Χριστὸς ὁ Κύριος, ἐκ τῆς σῆς νηδύος προελθὼν, ἐμέ ἐνδυσάμενος, τῆς πρώτης κατάρτας τὸν Ἀδὰμ ἠλευθέρωσε· διὸ σοι πάναγνε, ὡς τοῦ Θεοῦ Μητρί τε, καὶ Παρθένῳ ἀληθῶς, βοῶμεν ἀσιγήτως, τὸ Χαῖρε τοῦ Ἀγγέλου· Χαῖρε Δέσποινα, προστασία καὶ σκέπη, καὶ σωτηρία τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὸν Ἀναστάσιμον.

Ἦχος β'.

Ἡ Ἀνάστασίς σου Χριστέ Σωτὴρ, ἅπασαν ἐφώτισε τὴν οἰκουμένην, καὶ ἀνεκαλέσω τὸ ἴδιον πλάσμα· Παντοδύναμε Κύριε, δόξα σοι.

Εἶτα, τὰ Στιχηρὰ τοῦ Πάσχα.

Πάσχα ἱερὸν ἡμῖν, κτλ. μετὰ τῶν Στίχων αὐτῶν. Ζήτει, σελ. 5.

Δόξα. Ἦχος πλ. α'.

Σὲ τὸν ἀναβαλλόμενον τὸ φῶς, ὥσπερ ἱμάτιον, καθελὼν Ἰωσήφ ἀπὸ τοῦ ξύλου σὺν Νικοδήμῳ, καὶ θεωρήσας νεκρὸν, γυμνὸν, ἄταφον, εὐσυμπάθητον, θρῆνον ἀναλαβὼν, ὀδυρόμενος ἔλεγεν· Οἱμοι! γλυκύτατε Ἰησοῦ, ὃν πρὸ μικροῦ ὁ Ἥλιος ἐν σταυρῷ κρεμάμενος, ζόφον περιβάλετο, καὶ ἡ γῆ τῷ φόβῳ ἐκυμαίνετο, καὶ διερρήγνυτο ναοῦ τὸ καταπέτασμα· ἀλλ' ἰδοὺ νῦν βλέπω σε, δι' ἐμέ ἐκουσίως ὑπελθόντα θάνατον. Πῶς σε κηδεύσω Θεέ μου; ἢ πῶς σινδόσιν εἰλήσω; ποίαις χερσὶ δὲ προσψάύσω τὸ σὸν ἀκήρατον σῶμα; ἢ ποῖα ἄσματα μέλψω τῇ σῇ ἐξόδῳ οἰκτίρμον; Μεγαλύνω τὰ πάθη σου, ὑμνολογῶ καὶ τὴν ταφήν σου, σὺν τῇ Ἀναστάσει κραυγάζων· Κύριε, δόξα σοι.

Καὶ νῦν. Ἀναστάσεως ἡμέρα.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος β'.

Ο ἔτε κατήλθες πρὸς τὸν θάνατον, ἡ ζωὴ ἡ ἀθάνατος, τότε τὸν Ἀιδην ἐνέκρωσας τῇ ἀστραπῇ τῆς Θεότητος· ὅτε δὲ καὶ τοὺς τεθνεώτας ἐκ τῶν καταχθονίων ἀνέστησας, πᾶσαι αἱ δυνάμεις τῶν ἐπουρανίων ἐκραύγαζον· Ζωοδότα Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Δόξα.

Ο εὐσχήμων Ἰωσήφ, ἀπὸ τοῦ ξύλου καθελὼν τὸ ἄχραντόν σου σῶμα, σινδόνι καθαρᾷ εἰλήσας, καὶ ἀρώμασιν, ἐν μνήματι καινῷ κηδεύσας ἀπέθετο· ἀλλὰ τριήμερος ἀνέστης, Κύριε, παρέχων τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν.

Ταῖς Μυροφόροις γυναιξὶ, παρὰ τὸ μνήμα ἐπιστάς, ὁ Ἀγγελος ἐβόα· Τὰ μύρα τοῖς θνητοῖς ὑπάρχει ἀρμόδια· Χριστὸς δὲ διαφθορᾷς ἐδείχθη ἀλλότριος· ἀλλὰ κραυγάσατε· Ἀνέστη ὁ Κύριος, παρέχων τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ Ἀπόλυσις.

Ἐν τῷ Μεσονυχτικῷ.

Ψάλλεται Κανὼν Τριαδικός, οὗ ἡ ἀκροστιχίς.

Τὸ τρισσὸν ὕμνῳ τῆς θεαρχίας σέλας.

ᾠδὴ α'. Ἦχος β'.

Ἐν βυθῷ κατέστρωσέ ποτε.

Τὴν τριττὴν καὶ μίαν ἀρχικὴν, φύσιν τῆς Θεότητος, ἁσματικῶς ἀνυμνήσωμεν λέγοντες· Τοῦ ἑλέους πέλαγος ἀνεξάντλητον, οὐσιῶδες ὡς ἔχουσα, τοὺς σὲ προσκυνοῦντας φρούρησον, καὶ σῶσον ὡς φιλόνητος.

Ο ἡ πηγὴ καὶ ῥίζα πεφυκώς, ὁ Πατὴρ ὡς αἷτιος, τῆς ἐν Υἱῷ καὶ Ἀγίῳ σου πνεύματι, συμφυοῦς Θεότητος, τὸ τρισήλιον τῇ καρδίᾳ μου πῆγασον σέλας· καὶ μεθέξει λάμπρυνον τῆς θεουργοῦ ἐλλάμψεως.

Τριφεγγὴς Μονὰς θεαρχικὴ, πᾶσαν διασκέδασον, ἁμαρτιῶν καὶ παθῶν μου τὴν ζόφωσιν, φωτεινῶν ἀκτίνων σου, γλυκυτάταις ἐν μετουσίαις, καὶ ποιήσον, σοῦ τῆς ἀπροσίτου, δόξης με ναὸν, καὶ σκηνὴν ἄχραντον.

Θεοτοκίον.

Ροῦν τὸν πρὶν τῆς φύσεως ἡμῶν, πεπονθυίας ἄτοπον, καὶ πρὸς φθορὰν ὀλισθησάσης,

Ἀχραντε, σαρκωθείς ἐν μήτρᾳ σου, ὁ Θεὸς Λόγος, φιланθρώπως ἀνέστειλε, καὶ τὴν θεαρχίαν τρίφωτον, ἡμᾶς ἐμυσταγώγησεν.

ᾠδὴ γ'. Ἐν πέτρᾳ με τῆς πίστεως.

Ισότητι τῆς φύσεως Θεαρχία, ὁμότιμον δοξάζω σε τοῖς προσώποις· ζωὴ γὰρ ἐκ ζωῆς σὺ προελθοῦσα, ἀρρέυστως πέφυκας· εἰς ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ οὐκ ἔστιν ἅγιος πλήν σου, Κύριε.

Σὺ τάξεις τὰς αἰσλούς καὶ οὐρανίους, ὑπέστησας, ὡς ἔσοπτρα τοῦ σοῦ κάλλους, Τριάς ἡ ἀδιαίρετος μοναρχία, ὕμνεῖν ἀπαύστως σε· ἀλλὰ καὶ νῦν ἡμῶν, ἐκ πηλίνου στόματος δέξαι τὴν αἴνεσιν.

Στερέωσον τῆς πίστεως ἐν τῇ πέτρᾳ, καὶ πλάτυνον ἀγάπης σου τῷ πελάγει, καρδίαν καὶ διάνοιαν τῶν σῶν δούλων, Μονὰς τρισήλιε· σὺ γὰρ εἶ Θεὸς ἡμῶν, ἐφ' ὅπερ ἐλπίζοντες, μὴ αἰσχυνθῆμεν.

Θεοτοκίον.

Ο πᾶσαν πρὶν ὑπόστασιν οὐσιώσας, τῆς κτίσεως, ἐν μήτρᾳ σου οὐσιώθη, ἀπείρῳ ἀγαθότητι Θεοτόκε· καὶ φῶς τρισήλιον πᾶσιν ἀνέτειλε, τῆς μιᾶς Θεότητος καὶ κυριότητος.

Κάθισμα. Ἦχος β'. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Α γία Τριάς, ἐλέησον οὐς ἐπλασας· καὶ ῥῦσαι πυρὸς, καὶ πάσης κατακρίσεως· ὅτι πάντα δύνασαι, ὡς οἰκτίρμων Θεὸς καὶ πολυέλεος· διὸ προσπίπτομέν σοι κράζοντες· Ἠμάρτομεν, συγχώρησον φιλόνητος.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Παρθένε ἀγνή, ἐλέησον τοὺς δούλους σου, καὶ ῥῦσαι πυρὸς, καὶ πάσης κολάσεως, ἐν νυκτὶ κραυγάζοντας, καὶ ἡμέρᾳ τῷ σῷ Υἱῷ ἄχραντε· Μὴ ὑπερίδῃς τὴν ποίμνην σου, πρεσβείαις Χριστέ τῆς τεκούσης σε.

ᾠδὴ δ'. Ὑμνῶ σε· ἀκοῇ γὰρ Κύριε.

Νοεῖν σε, οὐδὲ τάξεις αἰσλοι, ἐξισχέουσι, τῶν Ἀγγέλων, Τριάς μονὰς ἀναρχε· ἀλλ' οὖν ἡμεῖς πηλίνῃ γλώσση τὴν σὴν οὐσιώδη ἀγαθότητα, καὶ ἀνυμνοῦμεν πίστει, καὶ δοξάζομεν.

Υπάρχων πλαστοουργὸς τῆς φύσεως, Παντοκράτωρ, τῆς τῶν ἀνθρώπων, πᾶσαν ἐμὴν βλέπεις· νῦν, ὡς πανδερκὴς ἀδυναμίαν· διὸ

κατοικτίρησον τὸν δοῦλόν σου, καὶ πρὸς ζωὴν βελτίστην ἐπανάγαγε.

Μονάδος ἀρχικῆς ἀσύγχυτα, τρία Πρόσωπα ἀνυμνοῦμεν, ὡς εἰδικῶς ἔχοντα, καὶ μεριστῶς τὰς ὑποστάσεις· ἀλλ' οὖν ἡνωμένα καὶ ἀμέριστα, ἐν τε βουλῇ, καὶ δόξῃ, καὶ Θεότητι.

Θεοτοκίον.

Ναὸν σε καθαρὸν καὶ ἄχραντον, ἀειπάρθενε Θεοτόκε, ὁ παντουργὸς εὗρηκε, μόνην σαφῶς ἐκ τοῦ αἵωνος, ἐν ᾧ κατοικήσας ἀνεμόρφωσε, τὴν τῶν ἀνθρώπων φύσιν, ὡς φιλόανθρωπος.

ᾠδὴ ε'. Ὁ φωτισμός.

Ως ὀλικῶς, ἐπὶ πάντα τὰ ὄντα τῆς σῆς προνοίας, τὰς εἰρηνοδόρους ἀπλῶν ἀκτῖνας. καὶ σωτηρίους, Βασιλεῦ τῆς εἰρήνης, φρούρησόν με ἐν τῇ εἰρήνῃ σου· σὺ γὰρ εἶ ζωὴ, καὶ εἰρήνη τοῦ σύμπαντος.

Τῷ Μωϋσῇ, ἐν τῇ βάτῳ ὡς ὤφθης πυρὸς ἐν εἵδει, Ἄγγελος ἐκλήθης Πατὴρ ὁ Λόγος, τὴν πρὸς ἡμᾶς σου προδηλῶν παρουσίαν, δι' ἧς πᾶσι σαφῶς ἀνήγγειλας, κράτος θεαρχίας μιᾶς τρισυπόστατον.

Η φυσικὴν, συναῖδιον δόξαν προβαλλομένη, μοναρχικωτάτη Τριάς ἁγία, τοὺς ἀνυμνοῦντας ὀρθοδόξῳ σε πίστει, τῆς σῆς δόξης ἰδεῖν ἀξίωσον, ἀναρχον καὶ μίαν αὐγὴν τὴν τρισήλιον.

Θεοτοκίον.

Συνεκτικὸς, κατ' οὐσίαν ὑπάρχων ὁ Θεὸς Λόγος, πάντων τῶν αἰώνων ἐν τῇ γαστρί σου, παρθενομήτορ, συνεσχέθη ἀφράστως, τοὺς ἀνθρώπους ἀνακαλούμενος, πρὸς τὸ ἐνικὸν τῆς μιᾶς κυριότητος.

ᾠδὴ ς'. Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων.

Θελητὰ τοῦ ἐλέους ἐλέησον, τοὺς εἰς σέ πιστεύοντας, Θεέ τρισήλιε· καὶ τῶν πταισμάτων λύτρωσαι, καὶ παθῶν καὶ κινδύνων τοὺς δούλους σου.

Δίς.

Εν ἀφάτῳ πελάγει χρηστότητος, τὴν ἀπερινόητον τῆς σῆς ἐλλάμψεως, καὶ τριλαμποῦς Θεότητος, φωτοδότιδα αἰγλήν μοι βράβευσον.

Θεοτοκίον.

Απορρήτως, Παρθένε ὁ ὑψιστος, ἄνθρωπος ἐγένετο ἐκ σοῦ, τὸν ἄνθρωπον, ὀλικῶς ἐνδυσάμενος, καὶ φωτὶ τρισηλίῳ κατηύγασε.

Κάθισμα. Ἦχος β'. Εὐσπλαγχνία

Εὐσπλαγχνίας τὸ πέλαγος ἡμῖν ὑφαπλώσας, ὑπόδεξαι ἡμᾶς ἐλεῆμον· βλέψον εἰς λαὸν τὸν σέ δοξάζοντα· δέξαι τὰς ὁδὰς τῶν αἰτουμένων σε, Τριάς μονὰς ἀναρχε· εἰς σέ γὰρ ἐλπίζομεν, τὸν τῶν ὁλῶν Θεόν, τῶν πταισμάτων δοῦναι τὴν συγχώρησιν.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Εὐσπλαγχνίας κυήσασα πηγὴν, συμπαθὲς σὺ ὑπάρχεις, ἀγαθὴ Θεοτόκε· σὺ γὰρ τῶν πιστῶν μόνη ἀντίληψις, σὺ τῶν λυπουμενῶν ἡ παράκλησις· διό σοι νῦν ἅπαντες, ἐν πίστει προσπίπτομεν, εὐρεῖν λύσιν δεινῶν, οἱ πλουτοῦντες μόνην σε βοήθειαν.

ᾠδὴ ζ'. Εἰκόνοιο χρυσοῦ.

Ρυθμίζεις ἀεὶ, τῶν Ἀγγέλων στρατιάς πρὸς ἀτρεψίαν, μόνος ὑπάρχων ἀναλλοίωτος, ὁ τρισυπόστατος Κύριος· δεῖξον οὖν καμοῦ τὴν καρδίαν, ἀπερίτρεπτον πάντοτε, πρὸς τὸ δοξάζειν σε θερμῶς, καὶ ἀνυμνεῖν εὐσεβῶς. Δίς.

Χοροὶ νοεροὶ, τῶν αὐλῶν οὐσιῶν ταῖς σαῖς ἀκτῖσι, Θεέ μονάρχα καὶ τρισήλιε καταυγαζόμενοι γίνονται, θέσει δευτερεύοντα φῶτα· ὧν καμὲ ταῖς ἐλλάμψεσι, καὶ μετουσίαις δεῖξον φῶς, ὡς φωτουργὸς τριλαμπής.

Θεοτοκίον.

Ιθύνειν ἡμᾶς, καὶ ὑψοῦν πρὸς οὐρανοὺς μὴ διαλίπης, τοὺς σέ φιλοῦντας, ὁ δι' ἄφατον φιλανθρωπίαν γενόμενος ἄνθρωπος ἐν μήτρᾳ Παρθένου, καὶ θεώσας τὸν ἄνθρωπον, καὶ θρόνῳ δόξης τῷ Πατρὶ συγκαθεζόμενος.

ᾠδὴ η'. Ἰνδάλματος χρυσοῦ.

Απρόσιτε Τριάς, συναΐδιε, συνἀναρχε θεαρχία, ἡ ἀπαράλλακτος ἐν πᾶσι, πλὴν τῶν φωσφόρων ιδιοτήτων, πᾶσαν πονηρὰν κατάργησον, τῶν ἀντικειμένων βουλήν, καὶ ἐνόχλησιν τῶν Δαιμόνων, ἀβλαβῇ τηρῶν με ἀεὶ, Κύριε πάντων.

Δίς.

Σοφῶς καὶ πανσθενῶς, ἀπερίγραπτε τρισήλιε μοναρχία, ἡ ὑποστήσασα τὸν κόσμον, καὶ συντηροῦσα ἐν ἀλωδῇ τῷ τάξει παντελεῖ, ἐνοίκησον τῇ ἐμῇ καρδίᾳ ὑμνεῖν καὶ δοξάζειν σε ἀσιγήτως, σὺν χοροῖς Ἀγγέλων, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Σοφία τοῦ Πατρὸς ἀκατάληπτε, ἀνεκφρά-
στε Θεοῦ Λόγε, τὴν ἀμετάβλητόν σου φύ-
σιν οὐκ ἀλλοιώσας, τὴν τῶν ἀνθρώπων φύσιν
συμπαθῶς ἀνέλαβες, καὶ τὴν ἐνιαίαν Τριάδα
ἐδιδάξας πάντας σέβειν, ὡς κυριαρχίαν, ἀπάν-
των τῶν αἰώνων.

Ωιδὴ θ'. Ἡ τὸν πρὸ ἡλίου φωστῆρα.

Ε'κ φωτὸς ἀνάρχου, συνάναρχος Υἱὸς, φῶς
ἐξανέτειλε, καὶ συμφυὲς φῶς Πνεῦμα ἐκ-
πεπόρευται, ἀπορρήτως θεοπρεπῶς, ἀρρέυστου
τῆς γεννήσεως, πιστευομένης, ἅμα δέ, καὶ τῆς
ἀφράστου ἐκπορεύσεως.

Λάμπον τὰς καρδίας, τρισήλιε Θεότης, τῶν
ὑμνούντων σε, τῷ τριλαμπεῖ φωτί σου,
καὶ δὸς σύνεσιν, τοῦ ἐν πᾶσι κατανοεῖν, καὶ
πράττειν τὸ σὸν θέλημα, τὸ ἀγαθὸν καὶ τέ-
λειον, καὶ μεγαλύνειν καὶ δοξάζειν σε.

Α'πειρος τῇ φύσει, ὑπάρχων ὡς Θεός, ἀπει-
ρὸν πέλαγος τῶν οἰκτιρμῶν, ὡς ἔχων κα-
τωκτίρησας, Τριάς πρῶτην οὕτω καὶ νῦν, οἰκτί-
ρησον τοὺς δούλους σου, καὶ τῶν πταισμάτων
λύτρωσαι, καὶ πειρασμῶν καὶ περιστάσεων.

Θεοτοκίον.

Σωσὸν με Θεέ μου, παντοίας ἐπηρείας καὶ
κακώσεως, ὁ ἐν τρισὶ Προσώποις ἀνυμνού-
μενος, ἀνεκφράστως μοναδικῶς, Θεὸς καὶ παν-
τοδύναμος, καὶ τὴν σὴν ποίμνην φύλαττε, τῆς
Θεοτόκου ταῖς ἐντεύξεσιν.

Τὸ, Ἀξιόν ἐστι καὶ τὰ λοιπὰ, καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΝ ΤΩ ΟΡΘΡΩ.

Μετὰ τὴν α' Στιχολογίαν, Καθίσματα

Ἀναστάσιμα. Ἦχος β'.

Τὸν λίθον τοῦ μνήματος, σφραγισθῆναι μὴ
κωλύσας, τὴν πέτρην τῆς πίστεως, ἀνα-
στάς παρέσχες πᾶσι. Κύριε, δόξα σοι.

Δόξα.

Τὸν κόλπον τὸν ἄχραντον, ἐν ὑψίστοις μὴ
κενώσας, ταφὴν καὶ ἀνάστασιν, ὑπὲρ πάν-
των κατεδέξω. Κύριε, δόξα σοι.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Πάντα ὑπὲρ ἐννοίαν, πάντα ὑπερένδοξα, τὰ
σὰ Θεοτόκε μυστήρια· τῇ ἀγνεΐᾳ ἐσφρα-

γισμένη, καὶ παρθενία φυλαττομένη. Μήτηρ
ἐγνώσθης ἀψευδής, Θεὸν τεκοῦσα ἀληθινόν·
αὐτὸν ἰκέτευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Μετὰ τὴν β' Στιχολογίαν, ἕτερα.

Αἱ Μυροφόροι ὀρθρὶαι γενόμεναι, καὶ τὸ μνή-
μα κενὸν θεασάμεναι, τοῖς Ἀποστόλοις
ἔλεγον· Τὴν φθορὰν καθεῖλεν ὁ κραταιὸς, καὶ
τοὺς ἐν Ἀίδῃ ἤρπασε τῶν δεσμῶν· κηρύξατε
παρρησίᾳ· Ὅτι ἀνέστη Χριστὸς ὁ Θεός, δωρού-
μενος ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα.

Τὰ μύρα τῆς ταφῆς σου, αἱ γυναῖκες κοιί-
σασαι, λαθραίως πρὸς τὸ μνήμα παρεγέ-
νοντο ὀρθρὶαι, τῶν Ἰουδαίων δειλιῶσαι τὴν αὐ-
θάδειαν, καὶ στρατιωτῶν προορῶσαι τὴν ἀσφά-
λειαν· ἀλλὰ φύσις ἀσθενῆς τὴν ἀνδρείαν ἐνίκη-
σεν· ὅτι γνώμη συμπαθῆς τῷ Θεῷ εὐηρέστησε·
προσφόρως οὖν ἐκραύγαζον· Ἀνάστα Κύριε,
βοήθησον ἡμῖν, καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς, ἐνεκεν τοῦ
ὀνόματός σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Υπερδεδοξασμένη ὑπάρχεις Θεοτόκε· Πά-
θῆνε, ὑμνοῦμέν σε· διὰ γὰρ τοῦ Σταυροῦ
τοῦ Υἱοῦ σου κατεβλήθη ὁ Ἀίδης, καὶ ὁ θάνα-
τος τέθνηκε· νεκρωθέντες ἀνέστημεν, καὶ ζωῆς
ἠξιώθημεν· τὸν Παράδεισον ἐλάβομεν, τὴν ἀρ-
χαίαν ἀπόλαυσιν· διὸ εὐχαριστοῦντες δοξολο-
γοῦμεν, ὡς κραταῖον Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν,
καὶ μόνον πολυέλεον.

Εἶτα ὁ Ἀνωμος, τὰ Εὐλογητάρια,
καὶ ἡ Ὑπακοή. Ἦχος β'.

Μετὰ τὸ πάθος πορευθεῖσαι ἐν τῷ μνήμα-
τι, πρὸς τὸ μυρίσαι τὸ σῶμά σου αἱ Γυ-
ναῖκες, Χριστέ ὁ Θεός, εἶδον Ἀγγέλους ἐν τῷ
τάφῳ καὶ ἐξέστησαν· φωνῆς γὰρ ἤκουον ἐξ
αὐτῶν, ὅτι ἀνέστη ὁ Κύριος, παρέχων τῷ κό-
σμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Οἱ Ἀναβαθμοὶ τοῦ Ἦχου.

Ἀντίφωνον Α'.

Εν τῷ οὐρανῷ τὰ ὄμματα, ἐκπέμπω μου
τῆς καρδίας, πρὸς σέ Σωτήρ· σῶσόν με σὴ
ἐπιλάμψει.

Ελέησον ἡμᾶς, τοὺς πταίνοντάς σοι πολλὰ,
καθ' ἐκάστην ὥραν, ὦ Χριστέ μου, καὶ
δὸς πρὸ τέλους τρόπους, τοῦ μετανοεῖν σοι.

Δόξα, καὶ νῦν.

Α γίω Πνεύματι, τὸ βασιλεύειν πέλει, τὸ ἀγιάζειν, τὸ κινεῖν τὴν κτίσιν· Θεὸς γάρ ἐστιν, ὁμοούσιος Πατρὶ καὶ Λόγῳ.

Ἀντίφωνον Β'.

Ε ἰμὴ ὅτι Κύριος ἦν ἐν ἡμῖν, τίς ἱκανὸς σῶος φυλαχθῆναι, ἐκ τοῦ ἐχθροῦ ἅμα, καὶ ἀνθρωποκτόνου;

Τοῖς ὁδοῦσιν αὐτῶν, μὴ παραδῶς Σῶτερ, τὸν σὸν δοῦλον· λέοντος τρόπον κατ' ἐμοῦ κινουῦνται, καὶ γὰρ οἱ ἐχθροί μου.

Δόξα, καὶ νῦν.

Α γίω Πνεύματι, ζωαρχία, καὶ γέρας· πάντα γὰρ τὰ κτιστὰ, ὡς Θεὸς ὢν δυναμοί, συντηρεῖ ἐν Πατρὶ δι' Υἱοῦ δέ.

Ἀντίφωνον Γ'.

Οἱ πεποιθότες ἐπὶ Κύριον, εἰκόασιν ὄρει τῷ ἁγίῳ, οἱ οὐδαμῶς σαλεύονται, προσβολαῖς τοῦ Βελιάρ.

Εν ἀνομίαις χειρας αὐτῶν, μὴ ἐκτεινάτωσαν οἱ θεῖως ζῶντες· οὐ γὰρ ἔῃ Χριστὸς, τῇ ῥάβδῳ τὸν κλῆρον αὐτοῦ.

Δόξα, καὶ νῦν.

Α γίω Πνεύματι, προσπηγάζει πᾶσα σοφία, ἐνθεν χάρις Ἀποστόλοις, καὶ τοῖς ἁθλοῖς καταστέφονται Μάρτυρες, καὶ Προφῆται ὁρῶσιν.

Προκείμενον.

Ἐξεγέρθητι Κύριε ὁ Θεός μου, ἐν προστάγματι ᾧ ἐνετείλω, καὶ συναγωγὴ λαῶν κυκλώσει σε.
Στίχ. Κύριε ὁ Θεός μου, ἐπὶ σοὶ ἤλπισα.

Τὸ, Πᾶσα πνοή. Εὐαγγέλιον Ἑωθινὸν Δ'.
Εἶτα τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι· καὶ τὰ λοιπὰ, ὅρα σελ. 2.

Οἱ Κανόνες τοῦ Πάσχα μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς δ', τῆς Θεοτόκου εἰς β', καὶ τῶν Μυροφόρων εἰς ς'.

Κανὼν τοῦ Πάσχα. Ἦχος α'.

ᾠδὴ α' Ὁ Εἰρμός.

» **Α** ναστάσεως ἡμέρα, λαμπρυνθῶμεν λαοί.
» Πάσχα Κυρίου Πάσχα· ἐκ γὰρ θανάτου πρὸς ζωὴν, καὶ ἐκ γῆς πρὸς οὐρανόν, Χριστὸς ὁ Θεός, ἡμᾶς διεδίδωκεν, ἐπινίκιον ἄδοντας.

Τροπάρια.

Καθαρθῶμεν τὰς αἰσθήσεις, καὶ ὁψόμεθα τῷ ἀπροσίτῳ Φωτὶ, τῆς Ἀναστάσεως, Χριστὸν ἐξαστράπτοντα, καὶ, Χαίρετε, φάσκοντα τρανῶς ἀκουσόμεθα, ἐπινίκιον ἄδοντες.

Οὐρανοὶ μὲν ἐπαξίως εὐφραινέσθωσαν, γῆ δὲ ἀγαλλιάσθω, ἑορταζέτω δὲ κόσμος, ὁρατός τε ἅπας καὶ ἀόρατος· Χριστὸς γὰρ ἐγήγερται, εὐφροσύνη αἰώνιος.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου.

Ἦχος α'.

Οὐ ἡ ἀκροστιχὴς ἐν τοῖς πρώτοις Τροπαρίοις Θεοφάνους (*).

ᾠδὴ α' Εἰρμός ὁ αὐτός.

Θανατώσεως τὸν ὅρον ἀνεμόχλευσας, τὴν αἰωνίαν ζωὴν, κυοφορήσασα Χριστὸν, τὸν ἐκ τάφου ἀναλάμψαντα σήμερον, Παρθένε πανάμωμε, καὶ τὸν κόσμον φωτίσαντα.

Α ναστάντα κατιδοῦσα σὸν Υἱὸν καὶ Θεόν, χαίροις σὺν Ἀποστόλοις, θεοχαρίτωτε ἄγνη, καὶ τὸ Χαῖρε πρωτουργῶς, ὡς πάντων χαρᾶς, αἰτία εἰσδέδεξαι, Θεομήτορ πανάμωμε.

Κανὼν τῶν Μυροφόρων. Ἦχος β'.

Ποίημα Ἀνδρέου Κρήτης.

ᾠδὴ α' Ὁ Εἰρμός.

» **Τ**ὴν Μωσέως ὥδην, ἀναλαβοῦσα βόησον
» **Ψ**υχὴ· Βοηθὸς καὶ σκεπαστῆς, ἐγένετό
» μοι εἰς σωτηρίαν· οὗτός μου Θεός, καὶ δοξάσω αὐτόν.

Τροπάρια.

Εσταυρώθης σαρκί, ὁ ἀπαθὴς τῇ φύσει τοῦ Πατρός, ἐκεντήθης τὴν πλευράν, πηγᾶσας κόσμῳ αἷμα καὶ ὕδωρ. Σὺ ἡμῶν Θεός, καὶ δοξάζομέν σε.

Τὸν Σταυρόν σου τιμῶ, καὶ τὴν Ταφὴν δοξάζω ἀγαθὲ, καὶ ὕμνῳ καὶ προσκυνῶ τὴν Ἐγερσίν σου, καὶ ἀνακράζω· Σὺ ἡμῶν Θεός, καὶ δοξάζομέν σε.

Κ ἂν ἐγεύσω χολῆς, ὁ γλυκασμὸς τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλ' ἐπήγασας ἡμῖν τὴν ἀφθαρσίαν, ἐκ τῆς πλευρᾶς σου. Σὺ ἡμῶν Θεός, καὶ δοξάζομέν σε.

(*) Ἐν τισὶ χειρογράφοις ἀναγινώσκεται, ὅτι ταῦτα μόνα τὰ πρῶτα Τροπάρια εἰσὶ τοῦ Θεοφάνους, τὰ δὲ λοιπὰ, Ἰωσήφ τοῦ Θεσσαλονίκης.

Εὐλογίσθης Σωτὴρ, μετὰ νεκρῶν νεκρούς ἐγείρας· ἀπεγεύσω τῆς φθορᾶς· διαφθοράν γὰρ ὅλως οὐκ ἔγνω· Σὺ ἡμῶν Θεός, καὶ δοξάζομέν σε.

Εὐφραινέσθω Σιών, ἀγαλλιάσθω καὶ ὁ οὐρανός· ἐξανέστη Χριστός, νεκρούς ἐγείρας ὑμνολογοῦντας· Σὺ ἡμῶν Θεός, καὶ δοξάζομέν σε.

Οὐθονίοις εἰλήσας, Ἰωσήφ τὸ σῶμά σου Χριστέ, ἐν μνημείῳ τῷ καινῷ, κατέθετό σε τὴν σωτηρίαν· νεκρούς δέ ὡς Θεός ἐξανέστησας

Προλαβοῦσαι τὸν ὄρθρον, αἱ Γυναῖκες εἶδον τὸν Χριστὸν, καὶ τοῖς θείοις Μαθηταῖς, ἐβόων· Ὅντως Χριστὸς ἀνέστη· δεῦτε σὺν ἡμῖν ἀνυμνεῖτε αὐτόν.

Δόξα.

Παναγία Τριάς, μία Θεότης, ἀναρχε μονάς· Ὁ Πατὴρ καὶ ὁ Υἱός, καὶ θεῖον Πνεῦμα, σῶζε τὸν κόσμον. Σὺ ἡμῶν Θεός, καὶ δοξάζομέν σε.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Τὴν ἀρχαίαν ἀράν, ἐν γαστρί σου λύσασα Σεμνή, ἀνεβλάστησας ἡμῖν, τὴν εὐλογίαν, βρέφος τεκοῦσα· οὗτος γὰρ Θεός, εἰ καὶ σάρκα φορεῖ.

Καταβασία. Ἀναστάσεως ἡμέρα.

ᾠδὴ γ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Δ**εῦτε πόμα πίνωμεν καινόν, οὐκ ἐκ πέ-
» **Τ**ρας ἀγόνου τερατουργούμενον, ἀλλ'
» ἀφθαρσίας πηγὴν, ἐκ τάφου ὁμώρησαντος
» Χριστοῦ, ἐν ᾧ στερεούμεθα.

Τροπάρια.

Νῦν πάντα πεπλήρωται φωτός, οὐρανός τε καὶ γῆ καὶ τὰ καταχθόνια· ἑορταζέτω γοῦν, πᾶσα κτίσις τὴν Ἑγερσιν Χριστοῦ, ἐν ᾗ ἐστερέωται.

Χθές συνεθαπτόμην σοι Χριστέ, συνεγειρόμαι σήμερον ἀναστάντι σοι· συνεσταυρούμην σοι χθές· αὐτός με συνδόξασον Σωτὴρ, ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.

Τῆς Θεοτόκου. Ὁ αὐτός.

Επὶ τὴν ἀκήρατον ζωὴν, ἐπανέρχομαι σήμερον ἀγαθότητι, τοῦ γεννηθέντος ἐκ σοῦ, καὶ πᾶσι τοῖς πέρασιν Ἀγνή, τὸ φέγγος ἀστράψαντος.

Θεὸν ὃν ἐκύησας σαρκί, ἐκ νεκρῶν καθὼς εἶπεν ἐξεγειρόμενον, θεασαμένη Ἀγνή, χόρευε· καὶ τοῦτον, ὡς Θεὸν, ἄχραντε μέγαλυνε.

Τῶν Μυροφόρων. Ὁ Εἰρμός.

» **Σ**τειρωθέντα μου τὸν νοῦν, καρποφόρον ὁ
» **Θ**εός, ἀνάδειξόν με, γεωργέ τῶν κα-
» λῶν, φυτουργέ τῶν ἀγαθῶν, τῇ εὐσπλαγ-
» χνίᾳ σου.

Τροπάρια.

Τὰς παλάμας Ἰησοῦ, προσηλώσας ἐν Σταυρῷ τὰ ἔθνη πάντα, ἐκ τῆς πλάνης συλλαβῶν, πρὸς ἐπίγνωσιν τὴν σὴν, συνεκαλέσω Σωτὴρ.

Ιουδαίων ὁ λαός, τῷ Πιλάτῳ ἐκβοᾷ· Ἀπόλυσόν μοι τὸν κακοῦργον ληστήν· ἄρον, ἄρον, σταύρωσον τὸν ἀναμάρτητον.

Σταυρωθέντος σου Χριστέ, συνεσκότασε τὸ φῶς, ἡ γῆ ἐσείσθη, καὶ ἐκ τάφου νεκροί, ἐξανέστησαν πολλοί, φόβῳ τοῦ κράτους σου.

Παρεστῶσα τῷ Σταυρῷ, ἡ ἀμνὰς σου Ἰησοῦ, κλαυθμῷ ἐβόα· Ποῦ πορεύῃ Υἱέ; ποῦ ἀπέρχῃ ὁ ἀμνός, ὁ ὑπὲρ πάντων σφαγεῖς;

Προσκυνῶ σου τὸν Σταυρὸν, ἀνυμνῶ καὶ τὴν ταφήν, τιμῶ τὰ πάθη, καὶ τοὺς ἡλούς τῶν χειρῶν, καὶ τὴν λόγχην Ἰησοῦ, καὶ τὴν Ἀνάστασιν.

Εξανέστης Ἰησοῦ, ἐσκυλεύθη ὁ ἐχθρός, Ἀδὰμ ἐρρύσθη, καὶ ἡ Εὐὰ σὺν αὐτῷ, τῶν δεσμῶν καὶ τῆς φθορᾶς, τῇ Ἀναστάσει σου.

Αναστάντος σου Χριστέ, συνετρίβησαν μοῦχοι, καὶ πύλαι Ἰδαίου, καὶ θανάτου τὰ δεσμά, διελύθησαν εὐθύς, φόβῳ τοῦ κράτους σου.

Θεοδόχε Ἰωσήφ, δεῦρο στήθι μετ' ἡμῶν, Ἀνέστη κράζων, Ἰησοῦς ὁ λυτρωτής, ὁ ἐγείρας τὸν Ἀδὰμ, τῇ εὐσπλαγχνίᾳ αὐτοῦ.

Εὐφραινέσθω σὺν ἡμῖν, Μαθητῶν ἡ δωδεκάς, σὺν Μυροφόροις γυναιξὶ, καὶ Ἰωσήφ, καὶ τοῖς ἄλλοις Μαθηταῖς, καὶ Μαθητρίαις Χριστοῦ.

Δόξα.

Σὺν Πατρὶ καὶ τὸν Υἱὸν καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ εὐθές, τὴν μίαν φύσιν, προσκυνῶ καὶ ἀνυμνῶ, τοῖς προσώποις διαιρῶν, καὶ τῇ οὐσίᾳ ἑνῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μακαρία εἰ Σεμνή, ἥ ἐκ ρίζης Ἰεσσαί, ἐξ ἧς ἡ ράβδος, καὶ τὸ ἄνθος ὁ Χριστὸς, κατὰ σάρκα δι' ἡμᾶς, ἀναβλαστήσασα.

Καταβασία. Δεῦτε πόμα πίωμεν καινόν.

Κάθισμα. Ἦχος β'. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Τὰ μύρα θερμῶς, τῷ τάφῳ προσκομίζουσαι, Γυναῖκες Σωτῆρ, Ἀγγέλου τῇ λαμπρότητι, τὰς ψυχὰς ἠγάλλοντο, καὶ Θεόν σε τῶν ὅλων ἐκήρυττον, καὶ Μαθηταῖς ἐβόων· Ὅντως ἀνέστη ἐκ τάφου ἡ πάντων ζωή.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος ὁ αὐτός.

Τῶν Μαθητῶν σου ὁ χορὸς, σὺν Μυροφόροις γυναῖξιν, ἀγάλλεται συμφώνως· κοινήν γὰρ ἑορτὴν σὺν αὐταῖς ἑορτάζουσιν, εἰς δόξαν καὶ τιμὴν τῆς σῆς Ἀναστάσεως, καὶ δι' αὐτῶν βοῶμέν σοι· Φιλάνθρωπε Κύριε, τῷ λαῷ σου παράσχου τὸ μέγα ἔλεος.

Ὡδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**πὶ τῆς θείας φυλακῆς, ὁ θεηγόρος Ἀβ-
» βακοῦμ, στήτω μεθ' ἡμῶν, καὶ δεικνύ-
» τω, φαεσφόρον Ἀγγελον, διαπρυσίως λέγον-
» τα· Σήμερον σωτηρία τῷ κόσμῳ, ὅτι ἀνέστη
» Χριστὸς ὡς παντοδύναμος.

Τροπάρια.

Αρσεν μὲν ὡς διανοῖζαν, τὴν παρθελεύουσιν νηδὺν, πέφηνε Χριστὸς· ὡς βρωτὸς δέ, ἀμνὸν προσηγόρευται· ἄμωμος δέ, ὡς ἄγευστος κηλίδος, τὸ ἡμέτερον Πάσχα· καὶ ὡς Θεὸς ἀληθής, τέλειος λέλεκται.

Ὁς ἐνιαύσιος ἀμνὸς, ὁ εὐλογούμενος ἡμῖν, στέφανος Χριστὸς ἐκουσίως, ὑπὲρ πάντων τέθυται. Πάσχα τὸ καθαρτήριον· καὶ αὐθις ἐκ τοῦ τάφου ὡραῖος, δικαιοσύνης ἡμῖν ἔλαμψεν ἥλιος.

Ὁ Θεοπάτωρ μὲν Δαυὶδ, πρὸ τῆς σκιώδους κιβωτοῦ, ἤλαιο σκιρτῶν· ὁ λαὸς δέ τοῦ θεοῦ ὁ ἅγιος, τὴν τῶν συμβόλων ἐκδοσιν. ὁρῶν-
» ες· εὐφρανθῶμεν ἐνθέως· ὅτι ἀνέστη Χριστὸς
ὡς παντοδύναμος.

Τῆς Θεοτόκου. Ὁ αὐτός.

Ὁ διαπλάσας τὸν Ἀδὰμ, τὸν σὸν προπάτο-
» ρα Ἀγνή, πλάττεται ἐκ σοῦ, καὶ θανάτῳ,
τῷ οἰκείῳ ἔλυσε, τὸν δι' ἐκείνου θάνατον σήμε-
» ρον, καὶ κατηύγασε πάντα, ταῖς θεϊκαῖς ἀστρα-
» παῖς τῆς Ἀναστάσεως.

Ὁν ἀπεκύησας Χριστὸν, ὡραιότατως ἐκ νεκρῶν, λάμπαντα Ἀγνή καθορῶσα, ἡ καλὴ καὶ ἄμωμος, ἐν γυναιξὶν ὡραία τε, σήμε-
» ρον εἰς πάντων σωτηρίαν, σὺν Ἀποστόλοις αὐ-
» τὸν χαίρουσα, δόξαζε.

Τῶν Μυροφόρων. Ὁ Εἰρμός.

» **Τ**ὴν ἐκ Παρθένου σου γέννησιν, ὁ Προ-
» φήτης προβλέπων, ἀνεκήρυττε βοῶν·
» Τὴν ἀκοήν σου ἀκήκοα καὶ ἐφοβήθην· ὅτι
» ἀπὸ Θαυμάτων, καὶ ἐξ ὅρους ἁγίου κατασκήνου,
» ἐπεδήμησας Χριστέ.

Τροπάρια.

Διὰ Σταυροῦ ἠχμαλώτευσας, τὴν τοῦ Ἀίδου γαστέρα, καὶ συνήγειρας νεκρούς, καὶ τοῦ θανάτου κατέλυσας τὴν τυραννίδα· ὅθεν οἱ ἐξ Ἀδὰμ προσκυνοῦντες, ὑμνοῦμεν τὴν ταφήν σου καὶ τὴν Ἐγερσιν Χριστέ.

Ὁ εὐδοκήσας Σωτῆρ ἡμῶν, διὰ σπλάγχνα ἑλέους, προσπαγῆναι τῷ Σταυρῷ, καὶ τῆς πατρῴας λυτρώσασθε ἡμᾶς κατάρας, λῦσόν μου τὰ δεσμὰ τῶν πολλῶν ἐγκλημάτων· δύνασαι γὰρ ὅσα θέλεις ἐκπληροῦν.

Ὁ ἐν Σταυρῷ προσηλώσας μου, τὴν ἀρ-
» χαίαν κατάραν, καὶ πηγάσας μοι Σωτῆρ,
τὴν εὐλογίαν δι' αἵματος, ἐκ τῆς πλευρᾶς σου, λῦσόν μου τὰ δεσμὰ τῶν πολλῶν ἐγκλημάτων· δύνασαι γὰρ ὅσα θέλεις ἐκπληροῦν.

Αδης Σωτῆρ συναντήσας σοι, ἐν τοῖς κατα-
» χthonίοις ἐπικράνθη, ἐνορῶν, ὅτι οὐς πάλαι
κατέπιεν ἰσχύσας, ἄρτι ἄκων ἀποδιδούς, ἐρε-
» νᾶται τὰ κάτω, καὶ γυμνοῦται καὶ σκυλεύεται
νεκρούς.

Εἰ καὶ ὁ λίθος ἐσφράγισται, μετὰ τῆς κου-
» στωδίας, ὃ παράνομοι ἐχθροὶ, ἀλλ' ἐξα-
» νέστη ὁ Κύριος καθὼς προεῖπε, λύων μου τὰ
δεσμὰ τῶν πολλῶν ἐγκλημάτων· δύναται γὰρ
ὅσα θέλει ἐκπληροῦν.

Ὁ ἀναστὰς ἐκ τοῦ μνήματος, καὶ σκυλεύ-
» σας τὸν Ἀἰδην, καὶ ζώσας τοὺς νεκρούς,
καὶ ἀφθαρσίαν πηγάσας μοι τῇ σῇ Ἐγέρσει, λῦ-
» σόν μου τὰ δεσμὰ τῶν πολλῶν ἐγκλημάτων,
δύνασαι γὰρ ὅσα θέλεις ἐκπληροῦν.

Ὁ ντως αἰσχύνθητε ἄνομοι· ὁ Χριστὸς γὰρ
» ἀνέστη, καὶ συνήγειρε νεκρούς, κράζων·

Θαρσεῖτε· νενίκηκα ἐγὼ τὸν κόσμον· πείσθητε οὖν αὐτῷ, ἢ σιγήσατε πλάνοι, ἀθετοῦντες τὴν Ἀνάστασιν αὐτοῦ.

Ο Μυροφόροις τὸ Χαίρετε, ἀναστὰς ἐκ τοῦ τάφου, προσφωνήσας ἀγαθὲ, καὶ Ἀποστόλοις, Κηρύξατε τὴν Ἐγερσίν μου, λῦσόν μου τὰ δεσμά, τῶν πολλῶν ἐγκλημάτων· δύνασαι γὰρ ὅσα θέλεις ἐκπληροῦν.

Ιωσήφ τὸν εὐσχήμονα, ζηλωτὴν εὐσεβείας, βουλευτὴν καὶ μαθητὴν, σὺν Μυροφόροις τιμήσωμεν καὶ Ἀποστόλοις, κράζοντες σὺν αὐτοῖς, καὶ πιστῶς ἀνυμνοῦντες, τοῦ Σωτῆρος τὴν Ἀνάστασιν φαιδρῶς. **Δόξα.**

Υπερουσίου Θεότητος, τὴν ἀμέριστον δόξαν, τίς ἰσχύσει ἐξεῖπεν; ἐν γὰρ τῇ φύσει ὑπάρχουσα, Τριάς ὑμνεῖται, ἀναρχος, συμφυῆς, ὡς μονὰς ἐν τριάδι ὑμνουμένη, ὑποστάσει-σιν ἀπλαῖς.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Τὸν ἐν γαστρὶ σου σκηνώσαντα, ἀλοχεύτως τεκοῦσα, Μητροπάρθενε ἀγνή, ἀκαταπαύστως ἰκέτευε, ὡς Θεοτόκος, λῦσαί μου τὰ δεσμά τῶν πολλῶν ἐγκλημάτων· δύνασαι γὰρ ὅσα θέλεις βοηθεῖν.

Καταδασία. Ἐπὶ τῆς θείας φυλακῆς.

Ὡδὴ ε'. Ὁ Εἰρμός.

» **Ο** ῥθρίσωμεν ὀρθρου βαθέος, καὶ ἀντὶ μύρου τὸν ὕμνον προσοίσομεν τῷ Δεσπότη· καὶ Χριστὸν ὁφόμεθα, δικαιοσύνης ἥλιον, » πᾶσι ζωὴν ἀνατέλλοντα.

Τροπάρια.

Τὴν ἄμετρόν σου εὐσπλαγχνίαν, οἱ ταῖς τοῦ Ἀίδου σειραῖς, συνεχόμενοι, δεδορκότες, πρὸς τὸ φῶς ἠπείγοντο Χριστέ, ἀγαλλομένῳ ποδὶ, Πάσχα κροτοῦντες αἰώνιον.

Προσέλθωμεν λαμπαδηφόροι, τῷ προϊόντι Χριστῷ ἐκ τοῦ μνήματος, ὡς νυμφίῳ· καὶ συνεορτάσωμεν, ταῖς φιλεόρτοις τάξεσι, Πάσχα Θεοῦ τὸ σωτήριον.

Τῆς Θεοτόκου. Ὁ αὐτός.

Φωτίζεται θείαις ἀκτίσι, καὶ ζωηφόροις ταῖς τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Υἱοῦ σου, Θεομήτορ ἄχραντε, καὶ χαρμονῆς ἐμπίπλαται, τῶν εὐσεβῶν ἡ ὁμήγουρις.

Οὐκ ἤνοιξας πύλας Παρθένου, ἐν τῷ σαρκουσθαι· μνήματος οὐκ ἔλυσας τὰς σφραγίδας, Βασιλεῦ τῆς κτίσεως· ὅθεν ἐξαναστάντα σε, θεασαμένη ἠγάλλετο.

Τῶν Μυροφόρων. Ὁ Εἰρμός.

» **Τ**ὴν ἀχλὺν τῆς ψυχῆς μου, Σωτήρ μου » διασκεδάσας, τῷ φωτὶ τῶν ἐντολῶν σου, » καταύγασόν με ὡς μόνος, τῆς εἰρήνης Βασιλεὺς.

Τροπάρια.

Σὺ τὴν ἀρχαίαν στολὴν μου, ἣν μοι ἐξύφανεν, οἶμοι! ὁ σπορεὺς τῆς ἀμαρτίας, ἐξέδυσάς με Σωτήρ μου, ἐνδυσάμενος ἐμέ.

Φύλλα συκῆς ἐρράψέ μοι, ἡ ἀμαρτία μου, οἶμοι! μὴ φυλάξαντι Σωτήρ μου τὴν ἄχραντον ἐντολήν σου, τῇ τοῦ ὀφews βουλή.

Τὴν πληγωθεῖσαν ψυχὴν μου, τοῖς ληστρικοῖς λογισμοῖς μου, ἐπιστάς ὁ ἐκ Μαρίας, καὶ ἔλαιον ἐπιχύσας, ἐθεράπευσε Χριστός.

Εν τῷ Σταυρῷ παρεστῶσα, ἡ ἀμεμπτος Θεοτόκος, μητρικῶς ἀνεκαλεῖτο· Κατέλιπές με τὴν μόνην, Υἱέ μου καὶ Θεέ.

Σὺ τὸν ἀρχέκακον ὄφιν, τῷ ὀπλῳ τῷ τοῦ Σταυροῦ σου, καθελὼν τῇ σῇ Ἐγέρσει, συνέτριψας τὸ κέντρον, τοῦ θανάτου Ἰησοῦ.

Ποῦ σου θάνατε τὸ κέντρον; ποῦ σου Ἀἰδὴ τὸ νεῖκος, ὁ Ἀδάμ συνεκδοάτω· συντέτριψαι ζωῶσει, τοῦ ἐγείραντος νεκρούς.

Αἱ Μυροφόροι γυναῖκες, τὸ μνῆμα καταλαβοῦσαι, τοῦ ζώσαντος τοὺς κάτω, φωνῆς ἤκουον λεγούσης· Ἐξανέστη ὁ Χριστός.

Τῶν εὐσεβῶν Μυροφόρων, τὴν μνήμην ἐπιτελοῦντες, καὶ πάντων τῶν Μαθητῶν σου ἐν τῇ φαιδρᾷ σου Ἐγέρσει, ἀνυμνοῦμέν σε Χριστέ.

Τὸν Εὐσχήμονα πάντες, τιμήσωμεν ἐπαξίως, ὅς τὸ σῶμα τοῦ Κυρίου, ἀπὸ τοῦ ξύλου καθεῖλε, καὶ ἐκῆδευσε πιστῶς.

Δόξα.

Σὲ τὸν Θεὸν καὶ Πατέρα, καὶ τὸν Υἱὸν καὶ τὸ Πνεῦμα, προσκυνῶ τρεῖς ὑποστάσεις καὶ ἐν τὰ τρία πιστεύω, οὐσιότητι μιᾷ.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Σὲ τὴν ἀσπόρῳ κυήσει, γεννήσασαν ὑπὲρ φύσιν, τὸν καινίσαντα τὴν φύσιν, Χριστὸν τὸν μόνον Δεσπότην, ἀνυμνοῦμεν οἱ πιστοί.

Καταβασία. Ὁρθρίσωμεν ὀρθρου βαθέος.

Ὡιδὴ ς'. Ὁ Εἰρμός.

» **Κ**ατῆλθες ἐν τοῖς κατωτάτοις τῆς γῆς,
» καὶ συνέτριψας μοχλοὺς αἰωνίους, κα-
» τόχους πεπεδημένων Χριστέ, καὶ τριήμερος,
» ὡς ἐκ κήτους Ἰωνᾶς, ἐξανέστης τοῦ τάφου.

Τροπάρια.

Φυλάξας τὰ σήμαντρα σῶα Χριστέ, ἐξη-
γέρθῃς τοῦ τάφου, ὁ τὰς κλεῖς τῆς Παρ-
θένου μὴ λυμηνάμενος, ἐν τῷ τόκῳ σου· καὶ ἀ-
νέωξας ἡμῖν, Παραδείσου τὰς πύλας.

Σωτέρ μου τὸ ζῶν τε καὶ ἄθυτον, ἱερεῖον ὡς
Θεός, σεαυτὸν ἐκουσίως, προσαγαγὼν τῷ
Πατρὶ, συνανέστησας, παγγενῇ τὸν Ἀδὰμ, ἀ-
ναστὰς ἐκ τοῦ τάφου.

Τῆς Θεοτόκου. Ὁ αὐτός.

Ανῆκται τὸ πάλαι κρατούμενον, τῷ θανά-
τῳ καὶ φθορᾷ, διὰ τοῦ σαρκωθέντος, ἐκ
σῆς ἀχράντου γαστρὸς, πρὸς τὴν ἀφθαρτον, καὶ
αἰδίου ζωὴν, Θεοτόκε Παρθένε.

Κατῆλθεν ἐν τοῖς κατωτάτοις τῆς γῆς, ὁ
λαγόσι σου Ἀγνή, κατελθὼν καὶ οἰκήσας,
καὶ σαρκωθείς ὑπὲρ νοῦν, καὶ συνήγειρεν, ἐαυ-
τῷ τὸν Ἀδὰμ, ἀναστὰς ἐκ τοῦ τάφου.

Τῶν Μυροφόρων. Ὁ Εἰρμός.

» **Β**υθῷ ἀμαρτημάτων συνέχομαι αἰεὶ, καὶ
» ἐν πειλάγει τοῦ βίου βυθίζομαι· ἀλλ'
» ὡς περ τὸν Ἰωνᾶν ἐκ τοῦ θηρός, καὶ τῶν πα-
» θῶν ἀνάγαγε, καὶ διάσωσόν με.

Τροπάρια.

Νεκρός ἐστὶν ὁ Ἀιδὴς, θαρσεῖτε γηγενεῖς· ὁ
γὰρ Χριστὸς ἐπὶ ξύλου κρεμάμενος, ἀπέρ-
ριψε τὴν ρομφαίαν κατ' αὐτοῦ, καὶ κεῖται νε-
κρός· οὓς εἶχε γὰρ ἐσκυλεύθη γυμνωθεῖς.

Εσκυλεύεται ὁ Ἀιδὴς, θαρσεῖτε οἱ νεκροί·
καὶ τὰ μνημεῖα ἠνοιχθῇ, ἐγείρεσθε· βοᾷ
ὑμῖν ἐκ τοῦ Ἀιδου ὁ Χριστὸς, ὁ πάντας ἐλθὼν
λυτρώσασθαι, ἐκ θανάτου καὶ φθορᾶς.

Νεκροὺς οὓς περ ἰσχύσας, κατέπιες ποτέ.
νῦν ἀπαιτούμενος Ἀιδὴς, ἀπόδος μοι· βοᾷ

σοι ὁ ζωοδότης καὶ Θεός, ὁ πάντας ἐλθὼν λυ-
τρώσασθαι, τῆς ἀπλήστου σου γαστρὸς.

Ο Κύριος ἀνέστη, σκυλεύσας τὸν ἐχθρόν,
καὶ τοὺς δεσμίους ἐκσπάσας, ἀνάγαγε πάν-
τας, καὶ τὸν πρωτόπλαστον Ἀδὰμ, αὐτὸν ἀνι-
στῶν ὡς εὖσπλαγχνος, καὶ φιλάνθρωπος.

Σινδόνι σε εἰλήσας, κατέθετο Χριστέ, Ἰω-
σῆφ ὁ εὐσχήμων ἐν μνήματι· μυρίσας δὲ
τὸν λυθέντα σου ναὸν, τοῦ σώματος, προσεκύ-
λισε, λίθον μέγαν τῇ σοφῷ.

Γυναῖκες Μυροφόροι, τί σπεύδετε λοιπόν;
τί δὲ τὰ μύρα τῷ ζῶντι κομίζετε; ἀνέστη
καθὼς προεῖπεν ὁ Χριστός· παυσάσθω ὑμῶν τὰ
δάκρυα, μετελθόντα εἰς χαράν.

Δόξα.

Τριάδα ἐν μονάδι ὑμνήσωμεν πιστοί, σὺν τῷ
Υἱῷ τὸν Πατέρα δοξάζοντες, καὶ Πνεῦμα
τὸ ὁμοούσιον Υἱῷ, καὶ ὃν ἐν Πατρὶ συνάναρχον,
καὶ αἰδίου Θεόν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Γαστρί ἀγεωργήτως συνέλαβες Ἀγνή, τῆς
ἀφθαρσίας τὸν βότρυν ὡς ἄμπελος, ἐξ οὗ
τῆς ἀθανασίας οἱ κρουνοὶ, ὡς οἶνον ἡμῖν πηγά-
ζουσι, τὴν αἰώνιον ζωὴν.

Καταβασί Κατῆλθες ἐν τοῖς κατωτάτοις.

Κοντάκιον Αὐτόμελον. Ἦχος β'.

Τὸ Χαῖρε ταῖς Μυροφόροις φθεγξάμενος,
τὸν θρῆνον τῆς προμήτορος Εὐας κατέπαυ-
σας, τῇ Ἀναστάσει σου, Χριστέ ὁ Θεός· τοῖς
Ἀποστόλοις δὲ τοῖς σοῖς κηρύττειν ἐπέταξας·
Ὁ Σωτὴρ ἐξανέστη τοῦ μνήματος.

Ὁ Οἶκος.

Επὶ τὸν τάφον σου Σωτὴρ, αἱ Μυροφόροι
πορευόμεναι, πρὸς ἑαυτὰς διηπόρουν τῷ
νοῷ, καὶ ἐφθέγγοντο· Τίς ἡμῖν τὸν λίθον ἀποκυ-
λίσει τοῦ μνήματος; Καὶ ἀναβλέψασαι, ὁρῶσιν
ὅτι ὁ λίθος ἀποκεκύλισται· τῇ μορφῇ δὲ τοῦ
Ἀγγέλου σὺν τῇ στολῇ ἐθαυμοῦντο, συνείχοντο
δὲ τρόμῳ, καὶ φεύγειν ἐνόμιζον· καὶ πρὸς αὐτὰς
ὁ νεανίσκος ἐδόησε· Μὴ φοβεῖσθε ὑμεῖς· ὃν ζη-
τεῖτε, ἀνέστη· δεῦτε, ἴδετε τὸν τόπον, ὅπου ἔκει-
το τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ· καὶ ταχὺ πορευθεῖσαι,
ἀπαγγεῖλατε τοῖς Μαθηταῖς· Ὁ Σωτὴρ ἐξανέ-
στη τοῦ μνήματος

Συναξάριον τοῦ Μηναίου, εἶτα τὸ παρόν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Κυριακῇ τρίτῃ ἀπὸ τοῦ Πάσχα, τὴν τῶν ἁγίων γυναικῶν Μυροφόρων ἑορτὴν ἑορτάζομεν· ἐτι δὲ μνείαν ποιούμεθα καὶ τοῦ ἐξ Ἀριμαθαίας Ἰωσήφ, ὃς ἦν μαθητὴς κεκρυμμένος· πρὸς δὲ, καὶ τοῦ νυκτερινοῦ μαθητοῦ Νικοδήμου·

Στίχοι.

Χριστῷ φέρουσιν αἱ Μαθήτραι μύρα.

Ἐγὼ δὲ ταύταις ὕμνον, ὡς μύρον φέρω.

Τούτων, αἱ μὲν γυναῖκες αὗται, εἰσὶ μάρτυρες ἀψευδεῖς καὶ πρῶται, τῆς Ἀναστάσεως· Ἰωσήφ δὲ καὶ Νικόδημος, τῆς ταφῆς· ἃ δὴ καὶ κυριώτατα εἰσὶ, καὶ συνεκτικώτατα τοῦ καθ' ἡμᾶς δόγματος. Αὐτίκα γὰρ, ὁ μὲν Νικόδημος ἀποσυναγωγος γέγονε, μὴ τοῖς Ἰουδαίοις αἰρούμενος συμφρονεῖν· ὁ δὲ Ἰωσήφ, μετὰ τὸ ἐνταφιάσαι τοῦ Κυρίου τὸ σῶμα, ἐν βόθρῳ παρὰ τῶν Ἰουδαίων βάλλεται, καὶ θεία δυνάμει ἐκεῖθεν ἀρπάζεται, καὶ εἰς Ἀριμαθαίαν, τὴν ἰδίαν πατρίδα, γίνεται· καὶ ὁ Χριστὸς ἀναστὰς, αὐτῷ ἐμφανίζεται, τοῖς δεσμοῖς ἐχομένῳ, καὶ πιστοῖ τούτῳ πλέον τῆς Ἀναστάσεως τὸ μυστήριον. Πολλὰ δὲ καὶ πρὸς Ἰουδαίων πάσχων, σιωπῇ τὰ τοῦ μυστηρίου διδόναι οὐκ ἠνέσχετο, ἀλλὰ παρήρσιά πᾶσι τὰ γεγενημένα ἐδίδασκε. Λέγεται μέντοι, ὡς καὶ Νικόδημος οὗτος, λεπτομερῶς τὰ κατὰ τὸ πάθος τοῦ Χριστοῦ, καὶ τὴν Ἀνάστασιν, συντάγμασι διεσάφησε πρῶτος πάντων, ὡς τῆς συναγωγῆς ὢν, καὶ ἀκριβέστερον τὰς τε βουλὰς τῶν Ἰουδαίων, καὶ τοὺς λόγους, καὶ ἀπλῶς τὰ πάντα εἰδώς· καὶ διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν, ὡς εἶπομεν, ὅτι ἀψευδεῖς τῆς ταφῆς μάρτυρες, μετὰ τῶν τὴν Ἀνάστασιν θεασαμένων γυναικῶν ἐτάχθησαν, καὶ μετὰ τὴν πρῶτην τοῦ Θωμᾶ πίστωσιν· ἐκείνη γὰρ προετάχθη, ὅτι μεθ' ἡμέρας, φησὶν, ὡς ἦλθε.

Αἱ γυναῖκες γοῦν αὗται, πρῶται, τὴν Ἀνάστασιν εἶδον, καὶ τοῖς Μαθηταῖς ταύτην εὐηγγέλισαντο· ἐχρῆν γὰρ τὸ πρῶτον περὶ τοῦ φύλου ὑπὸ τὴν ἁμαρτίαν, καὶ τὴν ἁρὰν κληρωσάμενον, αὐτὸ τοῦτο πρῶτον καὶ τὴν Ἀνάστασιν κατιδεῖν· καὶ τὴν χαρὰν ἐνωτίσασθαι, τὸ πρῶτον ἀκοῦσαν. «Ἐν λύπαις τέξῃ τέκνα». Μυροφόροι δὲ ἐκλήθησαν, διότι, τοῦ Πάσχα ἐνισταμένου, διὰ τὴν Παρασκευὴν, ὅτι μεγάλη ἡ ἡμέρα τοῦ Σαββάτου ἐκείνου, ἐπεὶ ἔσπευδον θάψαι τὸ σῶμα τοῦ Κυρίου, Ἰωσήφ καὶ Νικόδημος, οἱ, κατὰ τὸ Ἰουδαίων ἔθος, μύροις αὐτὸ ἡλίσψαν, ἀλλ' οὐχ ὡς ἐχρῆν· ἀλόγη γὰρ καὶ σμύρναν τὸ πλέον βαλόντες, καὶ σινδόνι περιελίξαντες, τῷ τάφῳ παραδεδώκασιν· τούτου χάριν αὗται, ἀγάπην διαπύρως ἔχουσαι πρὸς Χριστόν, ὡς μαθήτραι, μύρα πολυτελεῖ ὠνησάμεναι, νυκτὸς παρεγένοντο· ἅμα μὲν καὶ διὰ τὸν τῶν Ἰουδαίων φόβον, ἅμα δὲ, καὶ ὡς ἔθος, ὀρθριώτερον κλαῦσαι καὶ μυρίσαι αὐτό· καὶ τὸ ἐλλείψαν διὰ τὴν ἐπιζῆν τοῦ καιροῦ, τότε ἀναπληρῶσαι. Ὅτε, παραγενομένοι, διαφόρους ὁπτασίας κατείδον· τοὺς τε ἀστράπτοντας δύο Ἀγγέλους ἐνδοθεν τοῦ μνήματος, καὶ τὸν ὑπὲρ τοῦ λίθου καθήμενον ἕτερον· μετὰ δὲ ταῦτα, Χριστὸν ὁρῶσι καὶ προσκυνοῦσιν· ἡ δὲ Μαгдаληνὴ, καὶ ὡς κηπουρὸν αὐτὸν περὶ ἑαυτοῦ ἐπηρώτα.

Πολλοὶ μὲν οὖν ἦσαν αἱ Μυροφόροι, ἀλλ' οἱ Εὐαγγελισταί, τῶν ἐπισήμων μόνον ποιησάμενοι μνείαν, τὰς ἄλλας παρείδον.

Ἦσαν δὲ αὗται· Πρώτη πασῶν, ἡ Μαгдаληνὴ Μαρία, ἀφ' ἧς καὶ δαιμόνια ἐπτά ὁ Χριστὸς ἐξέβαλεν· ἦτις, καὶ μετὰ τὴν Ἀνάληψιν τοῦ Χριστοῦ, εἰς Ῥώμην παραγενομένη, ὡς λόγος, καινῷ θανάτῳ τὸν Πιλάτον καὶ τοὺς Ἀρχιερεῖς παραδίδωσι, τὰ κατὰ τὸν Χριστὸν πρὸς τὸν Καίσαρα Τιβερίον ἀνεγέκασα· ἐς ὕστερον δὲ ἐν Ἐφέσῳ θνήσκει, καὶ παρὰ τοῦ Θεολόγου Ἰωάννου θάπτεται· ὑπὸ δὲ τοῦ σφωτάτου Λέοντος εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν διαβιβάζεται. Δευτέρα δὲ ἡ Σαλώμη, ἦτις θυγάτηρ γενομένη Ἰωσήφ τοῦ Μνήστορος, τὸν Ζεβεδαῖον ἔσχεν ἄνδρα, ἀφ' ἧς ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης, καὶ ὁ Ἰάκωβος ἐγέννησαν. Τέσσαρες μὲν γὰρ υἱοὺς ἄρρενας ἐγέννησεν ὁ Ἰωσήφ· Ἰάκωβον, τὸν λεγόμενον μικρόν, καὶ Ἰωσήν, καὶ Σίμωνα, καὶ Ἰούδαν· θυγατέρας δὲ τρεῖς· τὴν Ἑσθήρ, τὴν Θάμαρ, καὶ τὴν Σαλώμην, τὴν τοῦ Ζεβεδαίου. Ὡστε, ὅταν ἀκούσῃς ἐν τῷ Εὐαγγελίῳ, Μαρίαν, Ἰακώβου τοῦ μικροῦ καὶ Ἰωσήφ, μητέρα, τὴν Θεοτόκον νόμιζε εἶναι· ὅτι ὡς Μητὴρ τῶν τοῦ Ἰωσήφ παίδων, ἡ Θεοτόκος κατελογίζετο· ὡς συμβαίνει ἐντεῦθεν ἀνεψιὸν εἶναι τοῦ Χριστοῦ τὸν Εὐαγγελιστὴν Ἰωάννην, ὡς ἀδελφοπάιδα. Τρίτη δὲ τῶν Μυροφόρων ἐστὶν Ἰωάννα, ἡ γυνὴ τοῦ Χουζᾶ, ὃς ἦν ἐπίτροπος καὶ οἰκονόμος τῆς οἰκίας τοῦ Βασιλέως Ἡρώδου. Τετάρτη δὲ καὶ Πέμπτη, Μαρία καὶ Μάρθα, ἀδελφαὶ τοῦ Λαζάρου. Ἑκτὴ ἡ τοῦ Κλωπᾶ Μαρία. Κλωπᾶν δὲ τινες, τὸν Κλεόπαν λέγουσιν. Ἑβδόμη, ἡ Σωσάννα. Καὶ ἄλλαι δὲ πλείσται ἦσαν, ὡς ὁ θεὸς Λουκᾶς ἱστορεῖ, αἵτινες ἦσαν, φησὶ, διακονοῦσαι τῷ Χριστῷ, καὶ τοῖς Μαθηταῖς αὐτοῦ, ἀπὸ τῶν ὑπαρχόντων αὐτῶν.

Ὅτι γοῦν αὗται τὴν Ἀνάστασιν ἐκήρυξαν, καὶ πολλὰ τὰ καθ' ἡμᾶς δόγματα συνεβάλλοντο, εἰς πίστωσιν καὶ πληροφορίαν ἀκραιφνή τῆς Χριστοῦ Ἀναστάσεως, μετὰ τὸν Θωμᾶν, καὶ ταύτας παρέλαβεν ἑορτάζειν ἡ τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησία, ὡς ἰδούσας πρῶτας Χριστὸν ἐκ νεκρῶν, καὶ τοῖς πᾶσι καταγγειλάσας τὸ σωτήριον κήρυγμα, καὶ τὴν κατὰ Χριστὸν πολιτείαν μετελθούσας ἀρίστως, καὶ ὡς ἐχρῆν γυναιξί, μαθητευθείσαις Χριστῷ.

Ταῖς τῶν ἁγίων Μυροφόρων πρεσβεΐαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

ᾠδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Ο** Παῖδας ἐκ καμίνου ῥυσάμενος, γενόμενος ἄνθρωπος, πάσχει ὡς θνητὸς, καὶ
» διὰ πάθους τὸ θνητὸν, ἀφθαρσίας ἐνδύει εὐ-
» πρέπειαν, ὁ μόνος εὐλογητὸς τῶν Πατέρων,
» Θεὸς καὶ ὑπερένδοξος.

Τροπάρια.

Γυναῖκες μετὰ μύρων θεόφρονες, ὀπίσω σου ἔδραμον· ὃν δὲ ὡς θνητὸν, μετὰ δακρύων ἐζήτουν, προσεκύνησαν, χαίρουσαι ζῶντα Θεόν, καὶ Πάσχα τὸ μυστικόν, σοῖς Χριστέ Μαθηταῖς εὐηγγέλισαντο.

Ηανάτου ἑορτάζομεν νέκρωσιν, Ἄιδου τὴν καθαίρεσιν, ἄλλης βιοτῆς, τῆς αἰωνίου ἀπαρχῆν, καὶ σχιρτῶντες ὕμνοῦμεν τὸν αἷτιον, τὸν μόνον εὐλογητὸν τῶν Πατέρων, Θεὸν καὶ ὑπερένδοξον.

Ως ὄντως ἱερὰ καὶ πανέορτος, αὕτη ἡ σω-
τήριος νύξ καὶ φωταυγής, τῆς λαμπρο-
φόρου ἡμέρας τῆς ἐγέρσεως, οὕσα προάγγελος·
ἐν ἣ τὸ ἄχρονον φῶς, ἐκ τάφου σωματικῶς, πα-
σιν ἐξέλαμψεν.

Τῆς Θεοτόκου. Ὁ αὐτός.

Νεκρώσας ὁ Υἱός σου τὸν θάνατον, Πανά-
μωμε σήμερον, πασι τοῖς θνητοῖς τὴν
διαμένουσιν ζωὴν, εἰς αἰῶνας αἰώνων δεδώρη-
ται· ὁ μόνος εὐλογητὸς τῶν πατέρων, Θεὸς
καὶ ὑπερένδοξος.

Οπάσης βασιλεύων τῆς κτίσεως, γενόμε-
νος ἄνθρωπος, ὤκησε τὴν σὴν, Θεοχαρί-
τωτε νηδύν· καὶ σταυρὸν ὑπομείνας καὶ θάνατον,
ἀνέστη Θεοπρεπῶς, συνεγείρας ἡμᾶς, ὡς παν-
τοδύναμος.

Τῶν Μυροφόρων. Ὁ Εἰρμός.

» **Τ**ὰ Χερουδὶμ μιμούμενοι, Παῖδες ἐν τῇ
» καμίνῳ, ἐχόρευον βοῶντες· Εὐλογητὸς
» εἶ ὁ Θεός, ὅτι ἐν ἀληθείᾳ καὶ κρίσει ἐπήγα-
» γες, ταῦτα πάντα διὰ τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν·
» ὁ ὑπερύμνητος, καὶ δεδοξασμένος εἰς πάντας
» τοὺς αἰῶνας.

Τροπάρια.

Σὺ ὡς φιλόανθρωπος θέλων, πάντας σῶσαι
ἐκ πλάνης, οὓς ἐπλασας, ἠνέσχου, προ-
σηλωθῆναι τῷ σταυρῷ, ἵνα τὴν συγχωσθεῖσαν
εἰκόνα τοῖς πάθεσι ταύτην τῇ σαρκί σου ἀνανεώ-
σης Σωτήρ· καὶ Ἄιδην καθελὼν, συνεξάνεστη-
ς καὶ τοὺς θανόντας σαυτῷ.

Εν τῷ σταυρῷ ὑψούμενος, πάντας προσε-
καλέσω, πρὸς σεαυτὸν οἰκτίρμον, ὡς ἐ-
πηγγείλω ἀγαθὴ· ὅτι ἐν ἀληθείᾳ ταῦτα πάντα,
διὰ τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν, παθεῖν ἠυδόκησας· ὁ-
θεν καὶ τῷ Ληστῇ, τὰς τοῦ Παραδείσου πύλας
ἠνέωξας Σωτήρ.

Σὺ τὸν ναὸν τοῦ σώματος, ἡγείρας τὸν λυ-
θέντα, τριήμερον ἐκ τάφου, ὡς ἐπηγγείλω
ἀγαθὴ· ἵνα ἐν ἀληθείᾳ γνωρίσης τὴν δόξαν σου,
ἣν ἡμῖν πηγάζεις διὰ τῆς πίστεως, δεσμίους ἀ-
φελῶν, οὓς κατεῖχε πάλαι, Ἄιδης πεπεδημένους.

Ως Ἰουδαίων ἄνοια! ὦ μανία ἀνόμων! Τί
ἄπιστον ἰδόντες, οὐκ ἐπιστεύσατε Χρι-
στῷ; ὅτι τοὺς ἀσθενούντας ἐν λόγῳ οὐκ ἡγει-

ρεν; ἢ ὅτι πάντα κόσμον αὐτὸς οὐκ ἔσωσε;
Πεισάτωσαν ὑμᾶς καὶ οἱ στρατιῶται, οἱ ἀνα-
στάντες ἐκ νεκρῶν.

Οἱ νεκρωθέντες φύλακες, νῦν λεγέτωσαν· ὅ-
πως ἐκλάπη ὃν οὐκ εἶδον, οἱ ἀγνώμονες
παντί. Εἰ γὰρ ἐξαναστάντα οὐκ εἶδον, οὐκ ἤ-
σθοντο, πῶς κλαπέντα οὕτω νοῆσαι εἶχόν ποτε;
Πεισάτωσαν ὑμᾶς, καὶ ὁ λίθος οὗτος, καὶ τὰ
ἐντάφια Χριστοῦ.

Τί ὡς νεκρὸν φυλάττετε; τί σφραγίδας τῷ
λίθῳ τεθείκατε, Ἑβραῖοι, φόβον φοβούμε-
νοι κλοπῆς; ἰδοὺ ἐν ἀληθείᾳ ὁ τάφος ἐσφρά-
γισται· πῶς οὖν ἐξανέστη, εἰ μὴ Θεὸς ἦν ὁ
Χριστός; Πεισάτωσαν ὑμᾶς οἱ ἐξαναστάντες,
καὶ ὁραθέντες τοῖς πολλοῖς.

Δόξα.

Σὺν τῷ Πατρὶ δοξάζομεν, τὸν Υἱὸν καὶ τὸ
Πνεῦμα τὸ ἅγιον, βοῶντες, ἀκαταπαύστῳ
τῇ φωνῇ· Τριάς μοναδική οὐσία, ἐλέησον, σῶσον
πάντας, ἡ ἐν τρισὶ προσώποις μονάς· οἰκτίρησον
ἡμᾶς, ὁ δεδοξασμένος Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Εν τῇ γαστρί σου Ἀχραντε, πῶς ἐχώρη-
σας βρέφος, ὃν τρέμουσι δυνάμεις, αἱ τῶν
Ἀγγέλων ὡς Θεόν; εἰ μὴ ὡς ἠδουλήθη, ὡς οἶ-
δεν, ἐσχήνωσε, πάντας θέλων, σῶσαι τοὺς ἐξ
Ἀδὰμ γηγενεῖς, λύσας τὸν Ἀδὰμ τῆς ἀρᾶς
ἐκείνης, τῆς διὰ βρώσεως πικρᾶς.

Καταβασία. Ὁ Παῖδας ἐκ καμίνου.

Ὡιδὴ ἡ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Α**ὕτη ἡ κλητὴ καὶ ἁγία ἡμέρα, ἡ μία
» τῶν Σαββάτων, ἡ βασιλὶς καὶ κυρία,
» ἐορτῶν ἐορτῇ, καὶ πανηγυρις ἐστὶ πανηγύ-
» ρεων, ἐν ἣ εὐλογοῦμεν, Χριστὸν εἰς τοὺς
» αἰῶνας.

Τροπάρια.

Δεῦτε τοῦ καινοῦ τῆς ἀμπέλου γεννήματος,
τῆς θείας εὐφροσύνης, ἐν τῇ εὐσήμεν ἡμέρᾳ
τῆς Ἑγέρσεως, βασιλείας τε Χριστοῦ κοινωνή-
σωμεν, ὑμνοῦντες αὐτὸν, ὡς Θεὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Λῆρον κύκλῳ τοὺς ὀφθαλμούς σου Σιών, καὶ
ἴδε· ἰδοὺ γὰρ ἤκασί σοι, θεοφεγγεῖς ὡς
φωστῆρες, ἐκ δυσμῶν, καὶ βορρᾶ, καὶ θαλάσ-
σης, καὶ ἐφ' ὅλας τὰ τέκνα σου, ἐν σοὶ εὐλογοῦν-
τα, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Πάτερ παντοκράτορ, καὶ Λόγε, καὶ Πνεῦμα, τρισὶν ἐνιζομένη, ἐν ὑποστάσεσι φύσις, ὑπερούσιε, καὶ ὑπέρθεε, εἰς σέ βεβαπτίσμεθα, καὶ σέ εὐλογοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τῆς Θεοτόκου. Ὁ αὐτός.

Ηἴλθε διὰ σοῦ εἰς τὸν κόσμον ὁ κτίστης, Παρθένε Θεοτόκε, καὶ τὴν γαστέρα τοῦ Ἀδου, διαρρήξας θνητοῖς, τὴν Ἀνάστασιν ἡμῖν ἐδώρησατο· διὸ εὐλογοῦμεν αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Οἶλον κατελὼν τοῦ θανάτου τὸ κράτος ὁ Υἱός σου Παρθένε, ἐν τῇ αὐτοῦ Ἀναστάσει, ὡς Θεὸς κραταῖος, συνανύσωμεν ἡμᾶς, καὶ ἐθέωσε· διὸ ἀνυμνοῦμεν αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τῶν Μυροφόρων. Ὁ Εἰρμός.

» **Τ**ὸν ἐν τῇ βάτῳ Μωσεῖ, τῆς Παρθένου τὸ
» θαῦμα, ἐν Σιναίῳ τῷ ὄρει προτυπώσαν-
» τα ποτέ, ὑμνεῖτε, εὐλογεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε
» εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τροπάρια.

Αἰ τοῦ ἡλίου αὐγαί, συνεστελλόντο φόβῳ, τῶν Χριστοῦ παθημάτων, καὶ ἀνίσταντο νεκροί, καὶ ὄρη ἐκλονεῖτο, καὶ ἐδονεῖτο ἡ γῆ, καὶ Ἀδὴς ἐγυμνοῦτο.

Οἱ ἐν καμίνῳ ποτέ, τρισμακάριοι Παῖδες, ἀνυψοῦντες τὰς χεῖρας, προετύπουν ἀγαθὴ, τὸν ἄχραντον Σταυρόν σου· δι' οὗ καθεῖλες Χριστέ, ἐχθροῦ τὴν δυναστείαν.

Ωἱ Ἰουδαῖοι τυφλοὶ, πλάνοι καὶ παραβάται, οἱ Χριστοῦ τῇ Ἐγέρσει, ἀπειθοῦντες ὡς ψευδεῖ· τί ἀπιστον ὁρᾶτε; ὅτι ἀνέστη Χριστός, ὁ τοὺς νεκροὺς ἐγείρας.

Ωἱ Ἰουδαῖοι ἐχθροὶ, κἂν ἡμῖν ἀπιστεῖτε, τοὺς ὑμῶν στρατιώτας ἐρωτήσατε ὑμεῖς· τί ἔπαθον ἐκεῖνοι; τίς ὁ κυλίσας χερσὶ, τὸν λίθον τοῦ μνημείου;

Τίς ὁ ξηράνας συκὴν; τίς δὲ τὴν ξηρανθεῖσαν, ἱσάμενος χεῖρα; τίς ὁ χορτάσας ποτὲ τὰ πλήθη ἐν ἐρήμῳ; εἰμὴ Χριστὸς ὁ Θεός, ὁ τοὺς νεκροὺς ἐγείρας.

Τίς ὁ φωτίσας τυφλοὺς, καὶ λεπροὺς ἐκκαθάρας, καὶ χωλοὺς ἀνορθώσας, καὶ πεζεῦσας ὡς ξηρὰν, τὴν θάλασσαν ἀβρόχως; εἰμὴ Χριστὸς ὁ Θεός, ὁ τοὺς νεκροὺς ἐγείρας.

Τίς ὁ ἐγείρας νεκρὸν, τεταρταῖον ἐκ τάφου, καὶ τῆς χήρας τὸν υἱόν; τίς ὁ σφίγξας ὡς Θεός, παράλυτον ἐν κλίνῃ; εἰμὴ Χριστὸς ὁ Θεός, ὁ τοὺς νεκροὺς ἐγείρας.

Κράζει ὁ λίθος αὐτὸς, αἱ σφραγίδες βοῶσιν, ἃς ὑμεῖς ἐπιθέντες, κατεστήσατε φρουροὺς φυλάσσοντας τὸ μνῆμα. Ὅντως ἀνέστη Χριστός, καὶ ζῇ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Οἵντως ἀνέστη Χριστός, ἐσκυλεύθη ὁ Ἀδὴς, ἐνεκρώθη ὁ ὄφις, ἐλυτρώθη ὁ Ἀδάμ, ἐσώθησαν οἱ κάτω. Τί ἀπιστεῖτε λοιπὸν, ἐχθροὶ καὶ παραβάται;

Δόξα.

Σὺν τῷ Πατρὶ τὸν Υἱόν, καὶ τὸ ἅγιον Πνεῦμα, τὴν ἁγίαν Τριάδα, ἐν Θεότητι μιᾷ, δοξάζομεν βοῶντες· Ἄγιος, Ἄγιος, Ἄγιος εἰς τοὺς αἰῶνας.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Εν τῇ γαστρὶ σου Ἀγνή, τὸν αἰίζων ἄρτον, φυραθέντα ἀφύρτως, ἐν φυράματι ἡμῶν, ἐγέννησας ἀτρέπτως, ἕνα Χριστὸν τὸν Θεόν, ἐν δυσὶ ταῖς οὐσίαις.

Καταδασία. Αὕτη ἡ κλητὴ.

Ὡδὴ θ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Φ**ωτίζου, φωτίζου, ἡ νέα Ἱερουσαλήμ· ἡ
» γὰρ δόξα Κυρίου, ἐπὶ σέ ἀνέτειλε· Χό-
» ρευε νῦν καὶ ἀγάλλου Σιών· σὺ δὲ Ἀγνή,
» τέρπου Θεοτόκε, ἐν τῇ ἐγέρσει τοῦ τόκου σου.

Τροπάρια.

Ω θείας! ὦ φίλης! ὦ γλυκυτάτης σου φω-
νῆς! μεθ' ἡμῶν ἀψευδῶς γὰρ, ἐπηγγείλω
ἔσεσθαι, μέχρι τερμάτων αἰῶνος Χριστέ· ἦν οἱ
πιστοί, ἀγκυραν ἐλπίδος, κατέχοντες ἀγαλλό-
μεθα.

Ω Πάσχα τὸ μέγα, καὶ ἱερώτατον Χριστέ·
ὦ σοφία καὶ Λόγε, τοῦ Θεοῦ καὶ δυνάμις·
δίδου ἡμῖν ἐκτυπώτερον, σοῦ μετασχεῖν, ἐν τῇ
ἀνεσπέρῳ, ἡμέρᾳ τῆς βασιλείας σου.

Τῆς Θεοτόκου. Ὁ αὐτός.

Συμφώνως Παρθένε, σέ μακαρίζομεν πιστοί.
Χαῖρε πύλη Κυρίου· χαῖρε πόλις ἐμψυχε·
χαῖρε, δι' ἧς ἡμῖν ἔλαμψε, σήμερον φῶς τοῦ ἐκ
σοῦ τεχθέντος, τῆς ἐκ νεκρῶν ἀναστάσεως.

Εὐφραίνου, ἀγάλλου, ἡ θεία πύλη τοῦ φω-
τός· ὁ γὰρ δύνas ἐν τάφῳ, Ἰησοῦς ἀνέτει-
λε, λάμψας ἡλίου φαιδρότερον, καὶ τοὺς πιστοὺς
πάντας καταυγάσας, θεοχαρίτωτε Δέσποινα.

Τῶν Μυροφόρων Ὁ Εἰρμός.

» **Τ**ὴν ὑπερφυῶς σαρκί, συλλαβοῦσαν ἐν
» γαστρὶ, τὸν ἐκ Πατρὸς ἀχρόνως, προ-
» εκλάμψαντα Λόγον, ἐν ὕμνοις ἀσιγήτοις, με-
» γαλύνωμεν πιστοί.

Τροπάρια.

Τὸν ἐν τῷ Σταυρῷ Ληστήν, ἐπιγνόντα σε
Θεόν, κληρονόμον εἰργάσω, νοητοῦ Πα-
ραδείσου, τὸ Μνήσθητι βοῶντα, παντοδύναμε
Σωτήρ.

Εῤῥαπίσθης δι' ἡμᾶς, ἐνεπτύσθης Ἰησοῦ,
ὑπὸ τῶν παρανόμων, ὁ τὰς πλάκας τοῦ νό-
μου, χαράξας ἐν Σιναίῳ, τῷ θεράποντι Μωσεῖ.

Οἶξος καὶ χολὴν Σωτήρ, ἐποτίσθης δι' ἡμᾶς,
ὁ δοὺς ἡμῖν τὸ Σῶμα, καὶ τὸ τίμιον Αἷμα,
εἰς βρωσίν τε καὶ πόσιν, αἰωνίου σου ζωῆς.

Τὴν ζωοποιὸν πλευράν, λόγχῃ κεντηθεὶς
Χριστέ, τὸ ἀχραντὸν σου Αἷμα, καὶ τὸ
τίμιον Ὑδωρ, ἐπήγασας τῷ κόσμῳ, ὡς αἰείζων
πηγήν.

Εῤολογίσθης ἐν νεκροῖς, ὁ ζώσας τοὺς νε-
κρούς· ἐν τάφῳ κατετέθης, ὁ κενώσας
τοὺς τάφους· ἐσχύλευσας τὸν Ἀδὴν, ἀναστή-
σας τὸν Ἀδάμ.

Εἵξανέστης Ἰησοῦ, ἐδεσμεύθη ὁ ἐχθρὸς, ἐ-
σκυλεύθη ὁ Ἀδὴς, ἐγυμνώθησαν τάφοι,
ἡγέρθησαν οἱ κάτω, προσκυνοῦντές σε Χριστέ.

Τίς ὁ κλέψας τὸν νεκρόν; μάλιστα δὲ καὶ
γυμνόν; τί πλανᾶσθε Ἑβραῖοι; ὁ Χρι-
στὸς ἐξανέστη, καὶ λέλυνται τοῦ Ἀδου, τὰ δε-
σμὰ καὶ οἱ μοχλοί.

Δόξα σοι Χριστέ Σωτήρ, ὁ πηγάσας τὴν
ζωὴν, καὶ τὸ φῶς ἀνατείλας, τοῖς ἐν σκό-
τει ἀγνοίας, καὶ πᾶσαν καταλάμψας, τῇ Ἐγέρ-
σει σου τὴν γῆν.

Οἰ εὐσχήμων βουλευτῆς, ἀνυμνεῖσθω Ἰω-
σήφ μετὰ τῶν Μυροφόρων, καὶ τῶν θείων
Μαθητῶν, ὡς κήρυξ ὢν καὶ οὗτος, τῆς Ἐγέρ-
σεως Χριστοῦ.

Ιωσήφ τὸν θαυμαστὸν, εὐφημήσωμεν πιστοί,
συνάμα Νικοδήμῳ καὶ πισταῖς Μυροφόροις·
Ὁ Κύριος ἀνέστη, ἐκβοῶντες ἀληθῶς.

Δόξα.

Αναρχος εἶ ὁ Πατήρ, ἀκτιστος εἶ ὁ Υἱός,
σύνθρονον καὶ τὸ Πνεῦμα, ἐν τὰ τρία
τῇ φύσει, καὶ τρία τοῖς προσώποις, εἰς Θεὸς
ἀληθινός.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Εὐφραινέσθω Ἰεσσαὶ, χορευέτω καὶ Δαυὶδ,
εἰδοῦ γὰρ ἡ Παρθένος, ἡ θεόφυτος ῥάβδος,
ἐβλάστησε τὸ ἄνθος, τὸν αἰείζων Χριστόν.

Καταδασία. Φωτίζου, φωτίζου.

Τὸ, Ὁ Ἅγιος Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν, Υἱ·

Ἐξαποστειλάριον τοῦ Πάσχα. Ἦχος β'.

Σαρκὶ ὑπνώσας ὡς θνητὸς, ὁ Βασιλεὺς καὶ
Κύριος, τριήμερος ἐξανέστης, Ἀδὰμ ἐγεί-
ρας ἐκ φθορᾶς, καὶ καταργήσας θάνατον. Πά-
σχα τῆς ἀφθαρσίας, τοῦ κόσμου σωτήριον.

Ἔτερον τῶν Μυροφόρων, αὐτόμελον.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Γυναῖκες ἀκουτίσθητε, φωνὴν ἀγαλλιᾶ-
σεως· Τύραννον Ὁδὴν πατήσας, φθορᾶς
ἐξήγειρα κόσμον· δράμετε Φίλοις εἶπατε, τοῖς
ἐμοῖς εὐαγγέλια· βούλομαι γὰρ τὸ πλάσμα
μου, χαρὰν ἐκείθεν αὐγάσαι, ἐξ ἧς προήλθεν ἡ
λύπη.

Δίς.

**Εἰς τοὺς Αἶνους, ἰστώμεν Στίχ. η', καὶ ψάλλο-
μεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα δ', καὶ Ἀνατολικά δ'.**

Ἦχος β'.

Πᾶσα πνοὴ καὶ πᾶσα κτίσις, σὲ δοξάζει
Κύριε, ὅτι διὰ τοῦ Σταυροῦ τὸν θάνατον
κατήργησας, ἵνα δείξης τοῖς λαοῖς, τὴν ἐκ νε-
κρῶν σου Ἀνάστασιν, ὡς μόνος φιλόνητος.

Εἰπάτωσαν Ἰουδαῖοι· Πῶς οἱ στρατιῶται
ἀπώλεσαν, τηροῦντες τὸν Βασιλέα; διὰ τί
γὰρ ὁ λίθος οὐκ ἐφύλαξε τὴν πέτραν τῆς ζωῆς;
Ἡ τὸν ταφέντα δότωσαν, ἡ ἀναστάντα προσκυ-
νεῖτωσαν, λέγοντες σὺν ἡμῖν· Δόξα τῷ πλήθει
τῶν οἰκτιρμῶν σου, Σωτήρ ἡμῶν, δόξα σοι.

Χαίρετε λαοὶ καὶ ἀγαλλιᾶσθε· Ἀγγελος
ἐκάθισεν εἰς τὸν λίθον τοῦ μνήματος· αὐ-
τὸς ὑμᾶς εὐηγγελίστατο, εἰπὼν· Χριστὸς ἀνέστη
ἐκ νεκρῶν, ὁ Σωτήρ τοῦ κόσμου, καὶ ἐπλήρωσε

τὰ σύμπαντα εὐωδίας, Χαίρετε λαοὶ καὶ ἀγαλλιάσθε.

Αγγελος μὲν τὸ Χαῖρε, πρὸ τῆς σῆς συλλήψεως Κύριε, τῇ Κεχαριτωμένῃ ἐκόμισεν Ἀγγελος δὲ τὸν λίθον τοῦ ἐνδόξου σου μηνήματος, ἐν τῇ σῇ Ἀναστάσει ἐκύλισεν. Ὁ μὲν, ἀντὶ τῆς λύπης, εὐφροσύνης σύμβολα μηνύων· ὁ δὲ, ἀντὶ θανάτου, Δεσπότην ζωοδότην κηρύττων ἡμῖν διὸ βοῶμεν σοι· Εὐεργέτα τῶν ἀπάντων Κύριε, δόξα σοι.

Στιχηρὰ Ἀνατολικά.

Εῤῥαναν μύρα μετὰ δακρύων ἐπὶ τὸ μνήμα σου αἱ γυναῖκες, καὶ ἐπλήσθη χαρᾶς τὸ στόμα αὐτῶν, ἐν τῷ λέγειν· Ἀνέστη ὁ Κύριος.

Αἰνεσάτωσαν ἔθνη καὶ λαοὶ, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, τὸν ἐκουσίως δι' ἡμᾶς σταυρὸν ὑπομείναντα, καὶ ἐν τῷ Ἀδῇ τριημερεύσαντα· καὶ προσκυνησάτωσαν αὐτοῦ, τὴν ἐκ νεκρῶν Ἀνάστασιν, δι' ἧς πεφώτισται, πάντα τοῦ κόσμου τὰ πέρατα.

Ε'σταυρώθης, ἐτάφης Χριστέ ὡς ἡβουλήθης· ἐσκύλευσας τὸν θάνατον, καὶ ἀνέστης ἐν δόξῃ, ὡς Θεὸς καὶ Δεσπότης, δωρούμενος τῷ κόσμῳ ζωὴν αἰώνιον, καὶ τὸ μέγα ἔλεος

Οὕτως παράνομοι, σφραγίσαντες τὸν λίθον, μείζονος ἡμᾶς θαύματος ἡξιώσατε Ἐχουσι τὴν γνῶσιν οἱ φύλακες· Σήμερον προῆλθε τοῦ μηνήματος λέγοντες· πρὸς οὓς ὑμεῖς εἶπατε, ὅτι, ἡμῶν κοιμωμένων, ἦλθον οἱ Μαθηταί, καὶ ἐκλεψαν αὐτόν. Καὶ τίς κλέπτει νεκρόν; μάλιστα δὲ καὶ γυμνόν; Αὐτὸς ἀνέστη αὐτεξουσίως ὡς Θεός, καταλιπὼν καὶ ἐν τῷ τάφῳ τὰ ἐντάφια αὐτοῦ. Δεῦτε ἴδετε Ἰουδαῖοι, πῶς οὐ διέρρηξε τὰς σφραγίδας, ὁ τὸν θάνατον πατήσας, καὶ τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων, τὴν ἀτελεύτητον ζωὴν δωρούμενος, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, τὸ Ἑωθινόν. Ἦχος β'.

Μετὰ μύρων προσελθούσαις, ταῖς περὶ τὴν Μαριάμ γυναιξί, καὶ διαπορουμέναις, πῶς ἔσται αὐταῖς τυχεῖν τοῦ ἐφετοῦ, ὥράθη ὁ λίθος μετηρμένος, καὶ θεῖος νεανίας, καταστέλλων τὸν θόρυβον αὐτῶν τῆς ψυχῆς· Ἠγέρθη γάρ φησιν, Ἰησοῦς ὁ Κύριος· διὸ κηρύξατε τοῖς κήρυξιν αὐτοῦ Μαθηταῖς, εἰς τὴν Γαλιλαίαν δραμεῖν, καὶ

ὄψεσθαι αὐτόν, ἀναστάντα ἐκ νεκρῶν, ὡς ζωοδότην καὶ Κύριον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Υ'περευλογημένη ὑπάρχεις, Θεοτόκε Παρθέने· διὰ γὰρ τοῦ ἐκ σοῦ σαρκωθέντος, ὁ Ἀδῆς ἡχμαλώτισται, ὁ Ἀδὰμ ἀνακέκληται, ἡ κατάρρα νενέκρωται, ἡ Εὐὰ ἡλευθέρωται, ὁ θάνατος τεθανάτωται, καὶ ἡμεῖς ἐζωοποιήθημεν· διὸ ἀνυμνοῦντες βοῶμεν· Εὐλογητὸς Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ οὕτως εὐδοκήσας, δόξα σοι.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ.

Κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ τυπικοῦ τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας, καὶ σήμερον, καὶ ἐν ταῖς ἐφεξῆς Κυριακαῖς ἕως τῆς Ἀναλήψεως, εἰς μὲν τοὺς Αἶνους ψάλλονται Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα τῆς Ὀκτωῆχου δ', εἶτα τὰ δ' Στιχηρὰ τοῦ Πάσχα μετὰ τῶν Στίχων αὐτῶν· Πάσχα Ἱερὸν, κτλ. Δόξα, τὸ Ἑωθινόν, ἢ τὸ Ἰδιόμελον τῆς Κυριακῆς. Καὶ νῦν, Ἀναστάσεως ἡμέρα. — Εἰς δὲ τὴν Λειτουργίαν, ψάλλονται τὰ Ἀντίφωνα τοῦ Πάσχα, ὡς προσημειώθη καὶ ἐν τῇ Κυριακῇ τοῦ Θωμᾶ.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ

Οἱ Μακαρισμοὶ τοῦ Ἦχου εἰς δ'. Ἦχος β'.

Μνήσθητι εὐσπλαγχνε καὶ ἡμῶν, καθὼς ἐμνημόνευσας τοῦ Ληστοῦ, ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν.

Εύλον ἐξεδίωξε τὸν Ἀδὰμ. Σταυρὸς ἀντεισῆγαγε τὸν Ληστήν, ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν.

Τάφος ὑπεδέξατό σε Σωτὴρ. τὸν τάφους κενώσαντα, καὶ νεκροῖς, ζωὴν δωρησάμενον ὡς Θεόν.

Α'πόστολοι ἐνδοξοὶ τοῦ Χριστοῦ, αὐτὸν ἱκετεύσατε ἐκτενῶς, ἵνα τῶν κινδύνων σώσῃ ἡμᾶς.

Καὶ ἀπὸ τοῦ Κανόνος τῶν Μυροφόρων, Ὡδὴ ς' εἰς δ' Ὁ Ἀπόστολος τῆς ἡμέρας.

Εὐαγγέλιον κατὰ Μάρκον.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἐλθὼν Ἰωσήφ ἀπὸ Ἀριμαθαίας.

Κοινωνικόν. Αἰνεῖτε τὸν Κύριον.

ΤΗ: ΚΥΡΙΑΚΗ: ΤΩΝ ΜΥΡΟΦΟΡΩΝ
ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχ. ς'.
καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς γ'.

Ἦχος πλ. α'. Χαίροις ἀσκητικῶν.

Η ῥοις προσηλωθεῖς, τὴν ἀράν, τὴν ἐν τῷ
ξύλῳ διὰ ξύλου ἐξήλειψας· τεθεῖς δὲ ἐν τῷ
μνημείῳ, τοὺς ἀπ' αἰῶνος νεκροὺς, θεϊκῇ δυνά-
μει ἐξανέστησας. Τὴν σὴν δυναστείαν μεγαλο-
φώνως δοξάζομεν. Πάσχα τὸ θεῖον, Ἰησοῦ παν-
τοδύναμε, ἡ ζωὴ ἡμῶν, τοῦ Πατρὸς τὸ ἀπαύ-
γασμα. Ὅθεν τὰ ἐπουράνια, τῇ γῇ συναγάλ-
λονται, ἐπινικίῳς ὡδὰς σοι, νικοποιέ Λόγε
ἄδοντες, Χριστέ παντοκράτορ, τῷ παρέχοντι
τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Α ῥα μετὰ νεκρῶν ἡ ζωὴ; ὑπὸ τὴν γῆν τε ὁ
ἀνέσπερος Ἥλιος, εἰσέτι καὶ νῦν ὑπάρχει;
τῶν Μυροφόρων χορὸς, θρηνῶδων ἐβόα· Δεῦτε
δράμωμεν, σπουδῇ καὶ ὀψώμεθα, πρὸς τὸ μνη-
μα τὸ ἅγιον. Ἐνδονδὲ τούτου, ἐξαστράπτοντα
Ἄγγελον, θεασάμεναι, ἀποροῦσαι ἐξίσταντο·
ὅς τις μεταβαλὼν αὐτῶν, τὸν θρῆνον ἐβόησεν· Ὁ
ζωοδότης ἀνέστη, μὴ ἐκθαμβεῖσθε φιλόσεμοι·
αὐτὸς βασιλεύει, ὁ δωρούμενος τῷ κόσμῳ τὸ
μέγα ἔλεος.

Ο ῥθρου ὁ τῶν γυναιῶν χορὸς, τὸν πρὸ ἡ-
λίου ἐξεζήτησεν Ἥλιον, ἐν τάφῳ δύναντα
τότε· ὁ φωταυγὴς δὲ αὐταῖς, προσεφώνει Ἄγ-
γελος· Ἐξανέτειλε, τὸ φῶς καταυγάσαν, τοὺς
ἐν τῷ σκότει καθεύδοντας· τοῖς ἐωσφόροις, Μα-
θηταῖς ἐπαγγείλατε· τὴν κατήφειαν, εἰς χαρὰν
μετατρέψατε· Πάσχα δὲ τὸ χαρμόσυνον, καὶ κό-
σμῳ σωτήριον, ἐν ἀδιστακτῷ καρδίᾳ, περικρο-
τοῦσαι χορεύσατε. Χριστὸς ἐξανέστη, ὁ δωρού-
μενος τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ τοῦ Μηναίου γ'.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος α'.

Μυροφόροι γυναῖκες, τῷ τάφῳ τί προσήλ-
θετε; τί ζητεῖτε τὸν ζῶντα ἐν νεκροῖς; Ἀ-
νέστη ὁ Κύριος, θαρσεῖτε βοᾷ ὁ Ἄγγελος.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὁκτωήχου

Ἦχος β'. Ἀναστάσιμον.

Τὸν πρὸ αἰώνων ἐκ Πατρὸς γεννηθέντα, τὸν
Θεὸν Λόγον σαρκωθέντα, ἐκ Παρθένου
Μαρίας, δεῦτε προσκυνήσωμεν. Σταυρὸν γάρ

ὑπομείνας, τῇ ταφῇ παρεδόθη, ὡς αὐτὸς ἠθέ-
λησε, καὶ ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν, ἔσωσέ με τὸν
πλανώμενον ἄνθρωπον.

Στίχ. Πρὸς σέ ἦρα τοὺς ὀφθαλμούς μου.

Κατανυκτικόν.

Η μαρτον εἰς σέ Σωτήρ, ὡς ὁ Ἄσωτος υἱός·
δέξαι με Πάτερ μετανοοῦντα, καὶ ἐλέησόν
με ὁ Θεός.

Στίχ. Ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε, ἐλέησον.

Μαρτυρικόν.

Ο ἰ τὴν ἐπίγειον ἀπόλαυσιν μὴ ποθήσαντες
Ἀθλοφόροι, οὐρανίων ἀγαθῶν ἠξιώθησαν,
καὶ Ἀγγέλων συμπολῖται γεγόνασιν. Κύριε, πρε-
σβείαις αὐτῶν, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Δόξα, καὶ νῦν Ἦχος α'.

Μετὰ φόβου ἦλθον αἱ γυναῖκες, ἐπὶ τὸ μνη-
μα, ἀρώμασι τὸ Σῶμά σου μυρίσαι σπου-
δάξουσαι· καὶ τοῦτο μὴ εὐροῦσαι, διηπόρουν
πρὸς ἀλλήλας, ἀγνοοῦσαι τὴν Ἀνάστασιν· ἀλλ'
ἐπέστη αὐταῖς Ἄγγελος, καὶ εἶπεν· Ἀνέστη
Χριστὸς, δωρούμενος ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Ἀπολυτ. Ὁ εὐσχήμων Ἰωσήφ.

Δόξα. Ὅτε κατήλθες πρὸς τὸν θάνατον.

Καὶ νῦν. Ταῖς Μυροφόροις γυναῖξί.

Ἐκτενὴς καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗ: ΔΕΥΤΕΡΑ: ΤΗΣ Γ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΠΡΩ-Ι.

Εἰς τὸν Ὁρθρον. Μετὰ τὴν α' Στιχολογίαν Κα-
θίσματα τῆς Ὁκτωήχου. Ἦχος β'.

Ἀναστάσιμον

Τὸν λίθον τοῦ μνήματος, σφραγισθῆναι μὴ
κωλύσας, τὴν πέτρην τῆς πίστεως, ἀνα-
στάς παρέσχες πᾶσι Κύριε δόξα σοι.

Κατανυκτικόν.

Ως κύματα θαλάσσης ἐπ' ἐμέ, ἐπανεστήσαν
αἱ ἀνομίαι μου ὡς σκάφος ἐν πελάγει ἐγὼ
μόνος χειμάζομαι, ὑπὸ πταισμάτων πολλῶν·
ἀλλ' εἰς εὐδιον λιμένα ὁδήγησόν με, Κύριε, τῇ
μετανοίᾳ καὶ σῶσόν με.

Μαρτυρικόν.

Σε τὸν περιβάλλοντα τὸν οὐρανὸν ἐν νεφέ-
λαις, ἔχοντες οἱ Ἅγιοι περιβολὴν ἐν τῷ
κόσμῳ, τὰς βασάνους τῶν ἀνόμων ὑπέμειναν,
καὶ τὴν πλάνην τῶν εἰδώλων κατήργησαν. Αὐ-

τῶν ταῖς ἱκεσίαις, καὶ ἡμᾶς ἐλευθέρωσον τοῦ ἀοράτου ἐχθροῦ, Σωτήρ, καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Θεοτοκίον

Εὐπλαγχνίας ὑπάρχουσα πηγὴ. συμπαθείας ἀξίωσον ἡμᾶς Θεοτόκε· βλέψον εἰς λαὸν τὸν ἁμαρτήσαντα, δεῖξον ὡς αἰεὶ τὴν δυναστείαν σου· εἰς σέ γὰρ ἐλπίζοντες, τὸ Χαῖρε βοῶμέν σοι, ὡς ποτὲ ὁ Γαβριήλ, ὁ τῶν ἀσωμάτων ἀρχιστράτηγος.

Μετὰ τὴν β' Στιχολ. Κάθισμα τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος β'. Τὰ ἄνω ζητῶν

Τὰ μύρα θερμῶς, τῷ τάφῳ προσκομίζουσαι, Γυναῖκες Σωτήρ, Ἀγγέλου τῇ λαμπρότητι, τὰς ψυχὰς ἡγάλλοντο, καὶ Θεὸν σε τῶν ὅλων ἐκήρυττον, καὶ Μαθηταῖς ἐδόων ὄντως ἀνέστη ἐκ τάφου, ἡ πάντων ζωὴ. Δίς.

Τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ· Ὁ Ν' καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ἑορτῆς, μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς η', καὶ τοῦ Μηναίου εἰς δ'. Κοντάκιον, καὶ Ἐξαποστειλᾶριον τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τοὺς Αἶνους, ἰσθῶμεν Στίχους δ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος β'.

Ἀναστάσιμον

Πᾶσα πνοὴ καὶ πᾶσα κτίσις, σέ δοξάζει Κύριε· ὅτι διὰ τοῦ σταυροῦ τὸν θάνατον κατήργησας ἵνα δείξης τοῖς λαοῖς, τὴν ἐκ νεκρῶν σου Ἀνάστασιν, ὡς μόνος φιλόνητος. Δίς.

Κατανυκτικόν.

Τῶν πεπραγμένων μοι δεινῶν ἐννοῶν τὰ ἄτοπα, ἐπὶ τοὺς σοὺς καταφεύγω οἰκτιρμούς, Τελώνην μιμούμενος, καὶ Πόρνην τὴν δακρύσασαν, καὶ τὸν Ἀσωτον υἱόν διὸ καὶ προσπίπτω σοι ἐλεῆμον πρὶν με καταδικάσης, φείσαι μου ὁ Θεός, καὶ ἐλέησόν με.

Μαρτυρικόν.

Υ'πὲρ Χριστοῦ παθόντες μέχρι θανάτου, ὧ Ἀθλοφόροι Μάρτυρες, ψυχὰς μὲν ἔχετε εἰς οὐρανοὺς ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ κατὰ κόσμον ὅλον δορυφορεῖται ὑμῶν τὰ λείψανα. Ἱερεῖς καὶ βασιλεῖς προσκυνοῦσι, καὶ λαοὶ πάντες ἐπαγαλλόμενοι συνήθως βοῶμεν Ὑπνος τίμιος, ἐναντίον Κυρίου, ὁ θάνατος τῶν Ὁσίων αὐτοῦ

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος α'.

Η'λθον ἐπὶ τὸ μνημεῖον, ἡ Μαγδαληνὴ καὶ ἡ ἄλλη Μαρία, ζητοῦσαι τὸν Κύριον· καὶ

τὸν Ἀγγελον εἶδον, ὡσεὶ ἀστραπὴν, καθεζόμενον ἐπὶ τὸν λίθον, καὶ λέγοντα αὐταῖς· Τί ζητεῖτε τὸν ζῶντα μετὰ τῶν τεθνεώτων, ἀνέστη, καθὼς εἶπεν· ἐν Γαλιλαίᾳ αὐτὸν εὐρήσετε. Πρὸς ὃν βοήσωμεν· Ὁ ἀναστάς ἐκ νεκρῶν Κύριε, δόξα σοι.

Εἰς τὸν Στίχον Στιχ. Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος πλ. β'. Τριήμερος ἀνέστης.

Εξάρξατε λαοὶ ψαλμικῶς· ὑμνήσατε Χριστὸν ἐν χαρᾷ· Πάσχα μέγα, ἐξανέτειλεν ἡμῖν ὁ ἀναστάς ἐκ τάφου, Χριστὸς ὁ ζωοδότης, καὶ λυτρωτὴς, πάσης τῆς κτίσεως.

Στίχ. Εὐδόκησας Κύριε τὴν γῆν σου.

Τὸ Χαῖρε Μυροφόροις εἰπὼν, τῆς Εὐας τὸ κατάκριμα, διαλύεις εἰς χαρὰν καὶ Μαθητάς, ἀναστάς ἀποστέλλεις, κηρύξαι τὴν ἐκ τάφου, τριήμερόν σου ἐξανάστασιν.

Στίχ. Ἐλεος καὶ ἀλήθεια συνήντησαν.

Πάσχα σεπτὸν καὶ ἅγιον, ἡμῖν Χριστὸς κατηύγασε Δεῦτε πάντες, λαμπρυνθῶμεν τὰς ψυχὰς· ἰδοὺ γὰρ νῦν ἡμέρα, ἐπέλαμψεν ἐν ταῦθα· ἀγαλλιᾶσθε καὶ εὐφραίνεσθε.

Δόξα καὶ νῦν. Ἦχος β'.

Εῤῥάναν μύρα μετὰ δακρύων, ἐπὶ τὸ μνημά σου αἱ Γυναῖκες· καὶ ἐπλήσθη χαρὰς τὸ στόμα αὐτῶν, ἐν τῷ λέγειν· Ἀνέστη ὁ Κύριος.

Ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου

καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΤΗΣ Γ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰσθῶμεν Στίχ ς', καὶ ψάλλομεν τὰ παρόντα Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος β' Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρὸν

Οτε Μυροφόροι σε Χριστέ, λίαν τὸ πρωὶ ἐπέζητουν, τὴν τῶν ἀπάντων ζωὴν, μύρα καὶ ἄρώματα, ἔχουσai ἤρχοντο καὶ τῷ πόθῳ δακρύουσαι, ἤκουον ἐκ τάφου, νεανίου λέγοντος· Παύσασθε κλαίουσαι· ὁμῶς, τῇ ὑμῶν σωτηρίᾳ, χαίρουσαι βοήσατε πᾶσιν· Ὅτι ἐξεγήγερται ὁ Κύριος.

Ισμεν, ὧ εὐσχήμων Ἰωσήφ, σέ Χερουβικόν καθὼς ἄρμα, τὸν Βασιλέα Χριστὸν, ὧμοις σου βαστάζοντα, Σταυροῦ κατάγοντα Μακα-

ρίζομεν χειράς σου, καὶ ὁμματα θεῖα, σέβομεν παλάμας σου, δι' ὧν τὸν Ἥλιον, Λόγον καὶ Θεὸν ἐπὶ τάφου, φέρων κατατέθεικας ὄθεν, καὶ τὴν θεῖαν μνήμην σου γεραίρομεν.

Ωφθη ἡ πανήγυρις ἡμῖν, τῶν θεοπρεπῶν Μυροφόρων, καὶ Ἰωσήφ τοῦ σεπτοῦ, ἄλλος ὡς Παράδεισος, πηγὴν παρέχων ζωῆς· τὰ τῆς χάριτος νάματα, ὁμβρίζει τῷ κόσμῳ, βρῦει τῆς Ἐγέρσεως, Χριστοῦ τὰ ῥεῖθρα θερμῶς· στίφη τῶν πιστῶν ἐορτάζει, καὶ κραυγάζει· Δόξα τῷ δόντι, τὴν αὐτοῦ Ἀνάστασιν τοῖς πέρασι.

Καὶ τοῦ Μηναίου γ'.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β'.

Αἱ Μυροφόροι ὀρθρῆσαι γενόμεναι, καὶ τὸ μνημῆμά σου μετὰ σπουδῆς καταλαβοῦσαι, ἐπεζήτησαν σέ Χριστέ, πρὸς τὸ μυρίσαι τὸ ἄχραντον σῶμά σου· καὶ τοῦ Ἀγγέλου τοῖς ῥήμασιν ἐνηχηθεῖσαι, χαροποιᾷ σύμβολα τοῖς Ἀποστόλοις ἐκήρυττον· Ὅτι ἀνέστη ὁ ἀρχηγὸς τῆς σωτηρίας ἡμῶν, σκυλεύσας τὸν θάνατον, τῷ δὲ κόσμῳ δωρούμενος, ζωὴν αἰώνιον καὶ τὸ μέγα ἔλεος

Εἰς τὸν Στίχ. Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος β'. Ἀναστάσιμον.

Χριστὸς ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, τὸ καθ' ἡμῶν χειρὸ γράφον προσηλώσας, τῷ Σταυρῷ ἐξήλειψε, καὶ τοῦ θανάτου τὸ κράτος κατήργησε. Προσκυνοῦμεν αὐτοῦ τὴν τριήμερον Ἐγερσιν. Στίχ. Πρὸς σέ ἦρα τοὺς ὀφθαλμούς μου.

Κατανυκτικόν.

Κράζω σοι Χριστέ Σωτὴρ, τοῦ Τελώνου τὴν φωνήν· Ἰλάσθητί μοι, ὥσπερ ἐκείνῳ, καὶ ἐλέησόν με ὁ Θεός.

Στίχ. Ἐλέησον ἡμᾶς Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς.

Μαοτυρικόν.

Τῶν ἁγίων Μαρτύρων πρεσβευόντων ὑπὲρ ἡμῶν, καὶ τὸν Χριστὸν ὑμνούντων, πᾶσα πλάνη πέπαυται, καὶ τῶν ἀνθρώπων τὸ γένος πίστει διασώζεται.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β'.

Τὰ μύρα τοῖς δάκρυσιν Μαθήτριάι κιρνᾷτε· ὁ λίθος κεκύλισται, ὁ τάφος κεκένωται· ἴδετε τὴν φθορὰν, τῇ ζωῇ πατηθεῖσαν· τὰς σφραγίδας μαρτυρούσας τηλαυγῶς ὑπνοῦντας δεινῶς τοὺς φύλακας τῶν ἀπειθῶν. Τὸ θνητὸν

σέσωσται σαρκὶ Θεοῦ ὁ Ἀδης θρηνεῖ. Δραμοῦσαι χαρᾶ, εἶπατε τοῖς Ἀποστόλοις Ὁ νεκρῶσας Χριστὸς τὸν θάνατον, πρωτότοκος ἐκ νεκρῶν, ἡμᾶς προάγει εἰς τὴν Γαλιλαίαν.

Ἀπολυτ. Ὁ εὐσχήμων Ἰωσήφ.

Δόξα. Ὅτε κατήλθες πρὸς τὸν θάνατον.

Καὶ νῦν. Ταῖς Μυροφόροις γυναιξί.

Ἐκτενής, καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗ ΤΡΙΤΗ ΤΗΣ Γ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΠΡΩΪ.

Εἰς τὸν Ὄρθρον. Μετὰ τὴν α' Στιχολογ. Κάθισμα τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος β'.

Ἀναστάσιμον.

Τὸν κόλπον τὸν ἄχραντον, ἐν ὑψίστοις μὴ κενώσας, ταφὴν καὶ ἀνάστασιν, ὑπὲρ πάντων κατεδέξω, Κύριε, δόξα σοι.

Κατανυκτικόν.

Εγὼ ὑπάρχω τὸ δένδρον τὸ ἄκαρπον, Κύριε, κατανύξεως καρπὸν μὴ φέρων τὸ σύνολον, καὶ τὴν ἐκκοπὴν πτοοῦμαι, καὶ τὸ πῦρ ἐκείνο δειλιῶ τὸ ἀκοίμητον· διό σε ἱκετεύω· Πρὸ ἐκείνης τῆς ἀνάγκης, ἐπίστρεψον καὶ σῶσόν με.

Μαρτυρικόν.

Οφαιδρύνας τοὺς Ἀγίους σου ὑπὲρ χρυσόν, καὶ δοξάσας τοὺς Ὁσίους σου ὡς ἀγαθὸς, ὑπ' αὐτῶν δυσωπούμενος, Χριστέ ὁ Θεός, τὴν ζωὴν ἡμῶν εἰρήνευσον ὡς φιλόανθρωπος, καὶ τὴν εὐχὴν κατεύθυνον ὡς θυμίαμα, ὁ μόνος ἐν Ἀγίοις ἀναπαυόμενος.

Θεοτοκίον.

Τοὺς νόμους λαθοῦσα τῆς φύσεως, τῷ θεῷ τόκῳ τὴν παρθενίαν συνήρμους μόνη γὰρ ἔτεκες τὸν πρὸ σοῦ γεννηθέντα ἄχρόνως διό σε Θεοτόκε μεγαλύνομεν.

Μετὰ τὴν β' Στιχολ. Κάθισμα τῆς Ἐορτῆς.
Ἦχος β'.

Αἱ Μυροφόροι ὀρθρῆσαι γενόμεναι, καὶ τὸ μνημα κενὸν θεασάμεναι, τοῖς Ἀποστόλοις ἔλεγον· Τὴν φθορὰν καθεῖλεν ὁ κραταιὸς, καὶ τοὺς ἐν Ἀδῇ ἥρπασε τῶν δεσμῶν. Κηρύξατε παρρησίᾳ, ὅτι ἀνέστη Χριστὸς ὁ Κύριος, δωρούμενος τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος. Δίς.

Τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ· Ὁ Ν' καὶ οἱ Κανό-

νες τῆς Ἑορτῆς μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς η', καὶ τοῦ Μηναίου εἰς δ'. Κοντάκιον καὶ Ἑξαποστειλάριον τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τοὺς Αἶνους, ἰστώμεν Στίχ. δ', καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος β' Ἀναστάσιμον.

Εἰπάτωσαν Ἰουδαῖοι· Πῶς οἱ στρατιῶται ἀπώλεσαν, τηροῦντες τὸν βασιλέα; διὰ τί γὰρ ὁ λίθος οὐκ ἐφύλαξε τὴν πέτραν τῆς ζωῆς; Ἦ τὸν ταφέντα δότωσαν, ἢ ἀναστάντα προσκυνεῖτωσαν, λέγοντες σὺν ἡμῖν· Δόξα τῷ πλήθει τῶν οἰκτιρμῶν σου, Σωτῆρ ἡμῶν, δόξα σοι.

Δίς.

Κατανυκτικόν.

Τὰς ἀνομίας μου πάριδε Κύριε, ὁ ἐκ Παρθένου τεχθεὶς, καὶ τὴν καρδίαν μου καθάρισον, ναὸν αὐτὴν ποιῶν τοῦ ἁγίου σου Πνεύματος· μὴ με ἐξουδενώσης ἀπὸ τοῦ σοῦ προσώπου, ὁ ἀμέτρητον ἔχων τὸ ἔλεος.

Μαρτυρικόν.

Τὸν Σταυρὸν τοῦ Χριστοῦ λαβόντες οἱ ἄγιοι Μάρτυρες, ὅπλον ἀκαταγώνιστον, πᾶσαν τοῦ Διαδόλου τὴν ἰσχὺν κατήργησαν· καὶ λαβόντες στέφος οὐράνιον, τεῖχος ἡμῖν γεγόνασιν, ὑπὲρ ἡμῶν αἰεὶ πρεσβεύοντες.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β'.

Αἱ Μυροφόροι γυναῖκες, ὀρθρου βαθέος, ἀρώματα λαβοῦσαι, τοῦ Κυρίου τὸν τάφον κατέλαβον· ἅπερ δὲ οὐκ ἤλπιζον εὐροῦσαι, διελογίζοντο εὐλαβούμεναι, τοῦ λίθου τὴν μετάθεσιν, καὶ πρὸς ἀλλήλας διελέγοντο· Ποῦ εἰσιν αἱ σφραγίδες τοῦ μνήματος; ποῦ ἐστὶν ἡ τοῦ Πιλάτου κουστωδία, καὶ ἀκριβοὺς ἀσφάλεια; Γέγονε δὲ μηνυτὴς τῶν ἀγνοουσῶν Γυναικῶν, ἐξαστράπτων Ἄγγελος, καὶ φάσκων πρὸς αὐτάς· Τί μετὰ θρήνων ζητεῖτε τὸν ζῶντα, καὶ ζωοποιήσαντα τὸ γένος τῶν βροτῶν; Ἐξηγέρθη Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐκ νεκρῶν ὡς παντοδύναμος, παρέχων πᾶσιν ἡμῖν, ἀφθαρσίαν καὶ ζωὴν, φωτισμὸν καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος β'. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Σέλας τὸ τρισήλιον ἐν γῇ, σήμερον φαιδρῶς ἐξαστράπτει καὶ ζόφον αἶρει παθῶν· φαίνει ἡ Ἀνάστασις, Χριστοῦ, φρουροῦσα πιστούς· Ἀ-

ποστόλων χορεύουσι, τὰ τάγματα πόθῳ· Ἰωσήφ εὐφραίνεται· καὶ Μυροφόρων σεπτῶν, μνήμη ἡ φαιδρὰ καταστέφει, τοὺς αὐτὰς πιστῶς εὐφημοῦντας, καὶ τὴν θείαν Ἐγερσιν δοξάζοντας.

Στίχ. Εὐδόκησας Κύριε, τὴν γῆν σου.

Αρας ἐπὶ ὧμων Ἰωσήφ, τὸν ἐν δεξιᾷ τῇ Πατρὶα, Υἱὸν καθήμενον, μύρον τὸ ἀκένωτον, μύροις ἐκήδευσας· τὴν τοῦ κόσμου ἀνάστασιν, προτέθεικας τάφῳ· τὸν ἀναβαλλόμενον φῶς ὡς ἱμάτιον, λίθῳ συγκαλύπτεις ἀφράστως· Ὁθεν τούτου μέλπωμεν ὕμνοις, τὰ φωσφόρα πάθη καὶ τὴν Ἐγερσιν.

Στίχ. Ἐλεος καὶ ἀλήθεια συνήντησαν.

Φρίπτει τῶν Ἀγγέλων ἡ πληθὺς, σέ ὦ Ἰωσήφ καθορῶσα, Χριστὸν κηδεύοντα· κόσμος μακαρίζει σε· πιστοὶ θαυμάζομεν· τὴν σεπτὴν τε Ἀνάστασιν, τιμῶντες ἐνθέως, σὺν ταῖς Μυροφόροις σε, θερμῶς γεραίρομεν· ὅθεν, καὶ βοῶμεν ἀπαύστως· Πρέσβευε σὺν ταύταις σωθῆναι, καὶ ἡμᾶς κινδύνων τε καὶ θλίψεων.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος α'.

Μετὰ φόβου ἤλθον αἱ Γυναῖκες, ἐπὶ τὸ μνήμα, ἀρώμασι τὸ σῶμά σου μυρίσαι σπουδάζουσαι· καὶ τοῦτο μὴ εὐροῦσαι, διηπόρουν πρὸς ἀλλήλας, ἀγνοοῦσαι τὴν Ἀνάστασιν· ἀλλ' ἐπέστη αὐταῖς Ἄγγελος καὶ εἶπεν· Ἀνέστη Χριστὸς, δωρούμενος ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου, καὶ Ἀπόλυσις.

Τῇ ΤΡΙΤῃ ΤΗΣ Γ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΣΣΠΕΡΑΣ

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα. ἰστώμεν Στίχ. ζ', καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς γ'.

Ἦχος β'. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Χαίρουσι Μαθήτριάι Χριστοῦ, τῶν ἐκ τοῦ Ἀγγέλου ῥημάτων, ἐπακροώμεναι· δι' ὧν τὴν Ἀνάστασιν, τοῦ δι' ἡμᾶς ἐν νεκροῖς, λογισθέντος πιστούμεναι, καὶ πρὶν Μυροφόροι, τάφῳ παρειστήκεισαν, καὶ ἐθρηνώδουν αὐτόν, λίθον ἀναδλέπουσι τούτου, ἀποκυλισθέντα ἀθρόον, οὐ διηποροῦντο τὴν μετάθεσιν.

Αῖληκτον καὶ θείαν χαρμονὴν, ἐπιχορηγοῦσαι τοῖς θείοις, καὶ ἱεροῖς Μαθηταῖς, ὥφθη-

σαν Μαθήτριάι, αἱ Μυροφόροι Χριστοῦ, ἐκ-
πληροῦσαι τὸ κέλευσμα, τοῦ θείου Ἀγγέλου, οὗ
ἐξεθαμβήθησαν, τὴν λευκοφόρον στολὴν, λέ-
γουσαι· Ἐσχύλεται Ἄδης τῇ πανσωστικῇ Ἀ-
ναστάσει, τοῦ ὑπὲρ ἡμῶν θανόντος Ἀνακτος.

Ρεῖθρα δακρυρρόου ἐκ πηγῆς, θρήνων ἀνα-
στείλασαι θεῖαι, Χριστοῦ Μαθήτριάι, ῥή-
ματα χαρμέσυνα, διαπορθμεύουσαι νῦν, τοῖς αὐ-
τόπταις τῆς χάριτος, μηνύουσαι τούτοις, τὴν
τοῦ Λόγου Ἐγερσιν, καὶ τὴν ἐκ τάφου χαράν·
ὅθεν, τὴν ἀντίθετον λύπης, ἤκουον φωνὴν πα-
ραδόξως, ταύταις τὴν τὸ Χαίρετε, προστά-
τουσαν.

Καὶ τοῦ Μηναίου γ'.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β'.

Αἱ Μυροφόροι γυναῖκες, τὸν τάφον σου κα-
ταλαβοῦσαι, καὶ τὰς σφραγίδας τοῦ μνή-
ματος ἰδοῦσαι, μὴ εὐροῦσαι δὲ τὸ ἄχραντον Σῶ-
μά σου, ὀδυρόμεναι μετὰ σπουδῆς ἦλθον λέγου-
σαι· Τίς ἐκλεψεν ἡμῶν τὴν ἐλπίδα; τίς εἴληφε
νεκρὸν· γυμνὸν, ἐσμυρνισμένον, τῆς Μητρὸς μό-
νον παραμύθιον; ὦ! πῶς ὁ νεκρὸς ζώσας τε-
θανάτωται; ὁ τὸν Ἄδην σκυλεύσας, πῶς τέθα-
πται; Ἀλλ' ἀνάστηθι Σωτὴρ αὐτεξουσίως, κα-
θὼς εἶπας τριήμερος, σῶζων τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχ. Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος β'. Σταυρώσιμον.

Σῶσόν με Χριστέ Σωτὴρ, τῇ δυνάμει τοῦ
Σταυροῦ, ὁ σῶσας Πέτρον ἐν τῇ θαλάσῃ,
καὶ ἐλέησόν με ὁ Θεός.

Στίχ. Πρὸς σέ ἦρα τοὺς ὀφθαλμούς μου.

Ἀναστάσιμον.

Σὺν Ἀρχαγγέλοις ὑμνήσωμεν, Χριστοῦ
τὴν Ἀνάστασιν· αὐτὸς γὰρ λυτρωτὴς ἐ-
στι, καὶ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν· καὶ ἐν δόξῃ
φοβερά, καὶ κραταιᾷ δυνάμει, πάλιν ἔρχεται,
κρίναι κόσμον, ὃν ἐπλασεν.

Στίχ. Ἐλέησον ἡμᾶς Κύριε, ἐλέησον.

Μαρτυρικόν.

Χοροὶ Μαρτύρων ἀντέστησαν, τοῖς τυράν-
νοις, λέγοντες· Ἡμεῖς στρατευόμεθα τῷ
Βασιλεῖ τῶν δυνάμεων· εἰ καὶ πυρὶ καὶ βρασά-
νοις ἀναλώσητε ἡμᾶς, οὐκ ἀρνούμεθα τῆς Τριά-
δος τὴν δύναμιν.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β'.

Ητήσατο Ἰωσήφ τὸ Σῶμα τοῦ Ἰησοῦ, καὶ
ἀπέθετο ἐν τῷ καινῷ αὐτοῦ μνημείῳ· ἔδει
γὰρ αὐτὸν ἐκ τάφου, ὡς ἐκ παστάδος προελθεῖν.
Ὁ συντρίψας κράτος θανάτου, καὶ ἀνοίξας πύ-
λας Παραδείσου, ἀνθρώποις δόξα σοι.

ΤΗ: ΤΕΤΑΡΤΗ: ΤΗΣ Γ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΠΡΩΙ.

Εἰς τὸν Ὁρθρον. Μετὰ τὴν α' Στιχολογ. Καθί-
σματα τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος β'.

Σταυρώσιμον.

Σωτηρίαν εἰργάσω ἐν μέσῳ τῆς γῆς, Χριστέ
ὁ Θεός· ἐπὶ Σταυροῦ τὰς ἀχράντους σου
χεῖρας ἐξέτεινας, ἐπισυνάγων πάντα τὰ ἔθνη,
κράζοντα· Κύριε, δόξα σοι

Ἀναστάσιμον.

Αναστὰς ἐκ τοῦ μνήματος, καὶ τὰ δεσμὰ
διαρρήξας τοῦ Ἄδου, ἔλυσας τὸ κατάκρι-
μα τοῦ θανάτου Κύριε, πάντας ἐκ τῶν παγίδων
τοῦ ἐχθροῦ ῥυσάμενος· ἐμφανίσας σεαυτὸν τοῖς
Ἀποστόλοις σου, ἐξάπέστειλας αὐτοὺς ἐπὶ τὸ
κήρυγμα· καὶ δι' αὐτῶν τὴν εἰρήνην σου παρέ-
σχες τῇ οἰκουμένῃ, μόνε πολυέλεε.

Μαρτυρικόν.

Αθλοφόροι Κυρίου, μακαρία ἡ γῆ, ἡ πιαν-
θεῖσα τοῖς αἵμασιν ὑμῶν· καὶ ἅγιοι αἱ
σκηναί, αἱ δεξάμεναι τὰ πνεύματα ὑμῶν· ἐν
σταδίῳ γὰρ τὸν ἐχθρὸν ἐθριαμβεύσατε, καὶ Χρι-
στὸν μετὰ παρρησίας ἐκηρύξατε. Αὐτὸν ὡς
ἀγαθὸν ἱκετεύσατε, σωθῆναι δεόμεθα τὰς ψυ-
χὰς ἡμῶν.

Σταυροθεοτοκίον.

Παρεστῶσα τῷ Σταυρῷ σου ἡ ἀσπόρως τε-
κοῦσά σε, καὶ μὴ φέρουσα ὄραν ἀδίκως
πάσχοντα, ὠλοφύρετο κλαυθμῷ, καὶ ἀνεβόα
σοι· Πῶς πάσχεις ὁ τῇ φύσει ἀπαθὴς γλυκύτα-
τε Υἱέ; Ὑμῶ σου τὴν ἄκραν ἀγαθότητα.

Μετὰ τὴν β' Στιχολ. Κάθισμα· τῆς Ἑορτῆς.
Ἦχος β'. Εὐσπλαγχνίας ὑπάρχουσα.

Πρὸς τὸ μνήμά σου Σῶτερ, αἱ σεπταὶ Μυ-
ροφόροι ἐλθοῦσαι, τὸν Δεσπότην ἀλείψα-
σθαι μύροις, ὡς βροτὸν σε κατηπείγοντο. Ἀγ-
γελος δὲ αὐταῖς χαρὰν ἐμήνυσεν· Ἀνέστη ὁ

ὁ Κύριος· διὸ κηρύξατε Ἀποστόλοις τὴν ἐκ τά-
φου ὄντως φρικτὴν τούτου ἐξανάστασιν.

Τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ. Ὁ Ν' καὶ οἱ Κανόνες
τῆς Ἑορτῆς μετὰ τῶν Εἰρημῶν εἰς η'. καὶ τοῦ Μη-
ναίου εἰς δ'. Κοντάκιον, καὶ Ἐξαποστειλάριον
τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τοὺς Αἶνους, ἱστῶμεν Στίχους δ', καὶ ψάλ-
λομεν Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος β'.

Σταυρώσιμον.

Ε'κουσίως πτωχεύσας, τὴν πτωχείαν τοῦ
Ἀδάμ. Χριστέ ὁ Θεός, ἦλθες ἐπὶ γῆς ἐκ
Παρθένου σαρκωθείς· καὶ Σταυρὸν κατεδέξω,
ἵνα ἡμᾶς ἐλευθερώσῃς τῆς δουλείας τοῦ ἐχθροῦ,
Κύριε, δόξα σοι.

Δίς.

Ἀναστάσιμον.

Χαίρετε λαοὶ καὶ ἀγαλλιᾶσθε. Ἀγγελος
ἐκάθισεν εἰς τὸν λίθον τοῦ μνήματος· αὐ-
τὸς ἡμᾶς εὐηγγελίσατο, εἰπὼν· Χριστὸς ἀνέστη
ἐκ νεκρῶν, ὁ Σωτὴρ τοῦ κόσμου, καὶ ἐπλήρωσε
τὰ σύμπαντα εὐωδίας. Χαίρετε λαοὶ καὶ ἀ-
γαλλιᾶσθε.

Μαρτυρικόν.

Τῶν Ἀγίων σου τὰ πλήθη δυσωποῦσί σε
Χριστέ· Ἐλέησον ἡμᾶς ὡς φιλόανθρωπος.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος. α'.

Μετὰ φόβου ἦλθον αἱ γυναῖκες, ἐπὶ τὸ μνή-
μα, ἀρώμασι τὸ Σῶμά σου μυρίσαι σπου-
δαζουσαι· καὶ τοῦτο μὴ εὐροῦσαι, διηπόρουν
πρὸς ἀλλήλας, ἀγνοοῦσαι τὴν Ἀνάστασιν. Ἀλλ'
ἐπέστη αὐταῖς Ἀγγελος, καὶ εἶπεν· Ἀνέστη
Χριστὸς, δωρούμενος ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Εἰς τὸν Στίχον Στιχ. Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς.
Ἦχος β'. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Αῖρα, ἐν νεκροῖς ὁ λυτρωτής· θρήνοις Μυ-
ροφόροι ἐβόων, Χριστοῦ μαθήτραι· Ἦ-
λιος δ' ὁ μέγιστος, μέχρι καὶ νῦν ὑπὸ γῆν, ἡ ἀ-
νέστη ὡς ἔφησε; Καὶ οὕτω κλαιούσαις, ἐκ τοῦ
τάφου Ἀγγελος, τὴν θείαν ὄντως χαρὰν, ἔφη·
Ὁ Χριστὸς ἐξάνεστη· δράμετε, κηρύξατε πᾶσι,
τούτου τὴν ἐκ τάφου θείαν Ἐγερσιν.

Στίχ. Ὑπόκχης Κύριε τὴν γῆν σου.

Μύρα, ἐτοιμάσασαι σεπτὰ, ἔτι τῆς σκοτίας
ἐνούσης, τῇ τῶν Σαβδάτων μιᾷ, ἦλθον
πρὸς τὸ μνήμά σου, αἱ Μυροφόροι Χριστέ, τοῦ

μυρίσαι τὸ ἄχραντον, καὶ θεῖόν σου Σῶμα· ὅθεν
τὴν Ἀνάστασιν, καταμαθοῦσαι τὴν σὴν, ἔσπευ-
δον μνηῦσαι τοῖς Μύσταις· αἷς προὑπαντήσας
ἐκ τάφου, Χαίρετε, βοᾷς φιλανθρωπότερον.

Στίχ. Ἐλεος καὶ ἀλήθεια συνήντησαν.

Υψιστον Θεὸν ἐπὶ τῆς γῆς, ἐνταφιασθέν-
τα ὡς νέκυν, μυρίσαι σπεύδουσι, τούτου
αἱ Μαθήτραι, δι' ἀρωμάτων σεπτῶν· καὶ ἐν τά-
φῳ καθήμενον, καινὸν νεανίαν, βλέψασαι ἐξέ-
στησαν, ἐν ἀστραπτύσει μορφῇ· ὅθεν, τὴν ἐκ
τάφου τοῦ Λόγου, Ἐγερσιν τριήμερον γνοῦσαι,
ταύτην Ἀποστόλοις κατεμήνυον.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. α'.

Σὲ τὸν ἀναβαλλόμενον τὸ φῶς, ὥσπερ ἱμά-
τιον, καθελὼν· Ἰωσήφ ἀπὸ τοῦ ξύλου σὺν
Νικοδήμῳ, καὶ θεωρήσας νεκρόν, γυμνόν, ἄτα-
φον, εὐσυμπάθητον θρήνον ἀναλαβὼν, ὁδυρόμε-
νος ἔλεγεν· Οἶμοι, γλυκύτατε Ἰησοῦ! ὃν πρὸ
μικροῦ ὁ ἥλιος ἐν Σταυρῷ κρεμάμενον θεασάμε-
νος, ζόφον περιεβάλλετο, καὶ ἡ γῆ τῷ φόβῳ ἐ-
κυμαίνετο, καὶ διερρήγνυτο ναοῦ τὸ καταπέ-
τασμα· ἀλλ' ἰδοὺ νῦν βλέπω σε, δι' ἐμέ ἐκου-
σίως ὑπελθόντα θάνατον. Πῶς σε κηδεύσω Θεέ
μου; ἢ πῶς σινδόσιν εἰλήσω; ποίαις χερσὶ δέ
προσφάύσω τὸ σὸν ἀκήρατον Σῶμα; ἢ ποῖα
ἄσματα μέλψω τῇ σῇ ἐξόδῳ οἰκτίρμον; Μεγα-
λύνω τὰ πάθη σου, ὑμολογῶ καὶ τὴν ταφήν
σου, σὺν τῇ Ἀναστάσει κραυγάζων· Κύριε, δό-
ξα σοι.

Ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου,
καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΤΗΣ Γ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ. Κύριε ἐκέκραξα, ἱστῶμεν Στίχ. ζ'.
καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς γ'.

Ἦχος β'. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Ρήματα ἀκούσασαι χαρᾶς, ἐκ τῶν ἐν τῷ
τάφῳ τοῦ Λόγου, προσκαθημένων νοῶν,
δρόμον ἐπεδείξαντο, σπουδαιοτέρας ὁρμῆς· καὶ
τὴν τάξιν ἀφέμεναι, τῶν πρὶν Μυροφόρων, ὡς
εὐαγγελίστραι ἐθεωρήθησαν, Ἐγερσιν ἐξ Ἀ-
δου κευθμώνων, εὐαγγελιζόμεναι Μύσταις, τοῦ
ὑπὲρ ἡμῶν ἐνανθρωπήσαντος.

Ορθρον προλαβοῦσαι τὸν βαθύν, φόβῳ Μυροφόροι γυναῖκες, τάφῳ παρέστησαν, μύρα προσκομίζουσαι, τῷ ζωοδότῃ Χριστῷ, ἐν νεκροῖς λογιζόμεναι, τὸν Ἄδην νεκροῦντα· ἀλλὰ θεῖος Ἀγγελος, ἐπέστη ταύταις βοῶν· Τί τὸν ζωηφόρον καὶ ζῶντα, μετὰ τῶν νεκρῶν ἐκζητεῖτε; ἅπιτε τὴν Ἑγερσιν κηρύττουσαι.

Φέρεῖς τὸν ἐπ' ὧμων Χερουδὶμ, ἐπαναπαυόμενον Λόγον, μακαριστὴν Ἰωσήφ, ἄλλο ὥς περ ὄχημα, ἐπὶ τῶν ὧμων τῶν σῶν, σαρκωθέντα τοπρότερον, καὶ νῦν νεκρωθέντα, ὃς ἐζωοποίησε, τοὺς νεκρωθέντας ἡμᾶς· οὐ τὴν ἐξανάστασιν βλέπων, χαίρεις σὺν σεπταῖς Μυροφόροις, κὰν προεθρηνεῖτε τούτου νέκρωσιν.

Καὶ τοῦ Μηναίου γ'.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος α'.

Ηλθον ἐπὶ τὸ μνημεῖον, ἡ Μαгдаληνὴ καὶ ἡ ἄλλη Μαρία, ζητοῦσαι τὸν Κύριον· καὶ ὃν Ἀγγελον εἶδον ὥσει ἀστραπὴν, καθεζόμενον ἐπὶ τὸν λίθον, καὶ λέγοντα αὐταῖς· Τί ζητεῖτε τὸν ζῶντα μετὰ τῶν τεθνεώτων; ἀνέστη καθὼς εἶπεν· ἐν Γαλιλαίᾳ αὐτὸν εὐρήσετε· Πρὸς ὃν βοήσωμεν· Ὁ ἀναστάς ἐκ νεκρῶν, Κύριε δόξα σοι.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος β'. Ἀναστάσιμον.

Η ἀνάστασίς σου Χριστέ Σωτὴρ, ἅπασαν ἐφώτισε τὴν οἰκουμένην, καὶ ἀνεκαλέσω τὸ ἰδίον πλάσμα· Παντοδύναμε Κύριε, δόξα σοι·
Στίχ. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος αὐτῶν.

Ἀποστολικόν.

Εμεγάλυνας Σωτὴρ, ἐν τῇ οἰκουμένῃ τῶν κορυφαίων Ἀποστόλων τὰ ὀνόματα· ἔμαθον τῶν οὐρανῶν τὰ ἄρρητα, ἔδωκαν τοῖς ἐπὶ γῆς ἰάματα, καὶ αἰσικαὶ αὐτῶν μόναι τὰ πάθη ἐθεράπευον· ὁ ἐξ ἀλιέων ἐθαυματούργει, καὶ ὁ ἐξ Ἰουδαίων ἐθεολόγει, τῆς χάριτος τὰ δόγματα· δι' ὧν εὐσπλαγχνε δὸς ἡμῖν τὸ μέγα σου ἔλεος.

Στίχ. Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἀγίοις αὐτοῦ.

Μαρτυρικόν.

Μεγάλη ἡ δόξα, ἣν ἐκτήσασθε Ἅγιοι διὰ τῆς πίστεως! οὐ μόνον γὰρ ἐν τῷ πάσχειν τὸν ἐχθρὸν ἐνίκησατε, ἀλλὰ καὶ μετὰ θάνατον πνεύματα ἀπελαύνετε, ἀσθενοῦντας θεραπεύετε,

τε, ψυχῶν καὶ σωμάτων ἰατροί. Πρεσβεύσατε πρὸς Κύριον, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β'.

Εῤῥαναν μύρα μετὰ δακρύων, ἐπὶ τὸ μνημα σου αἱ Γυναῖκες, καὶ ἐπλήσθη χαρᾶς τὸ στόμα αὐτῶν, ἐν τῷ λέγειν· Ἀνέστη ὁ Κύριος.

Ἀπολυτίκια τὰ συνήθη, καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆς ΠΕΜΠΤΗΣ ΤΗΣ Γ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΠΡΩΪ.

Εἰς τὸν Ὄρθρον. Μετὰ τὴν α' Στιχολογ. Κάθισμα τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος β'.

Ἀναστάσιμον.

Τὰ μύρα τῆς ταφῆς σου, αἱ γυναῖκες κομίσασαι, λαθραίως πρὸς τὸ μνημα παρεγένοντο ὄρθριαι, τῶν Ἰουδαίων δειλιῶσαι τὴν αὐθάδειαν, καὶ στρατιωτῶν προορῶσαι τὴν ἀσφάλειαν· ἀλλὰ φύσις ἀσθενὴς τὴν ἀνδρείαν ἐνίκησεν, ὅτι γνώμη συμπαθῆς, τῷ Θεῷ εὐηρέστησε· προσφόρως οὖν ἐκραύγαζον· Ἀνάστα Κύριε, βοήθησον ἡμῖν, καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς, ἐνεκεν τοῦ ὀνόματός σου.

Ἀποστολικόν.

Ο σοφίσας ὑπὲρ ῥήτορος τοὺς ἀλιεῖς, καὶ ἐκπέμφας ὥσπερ κήρυκας πάση τῇ γῇ, τῇ ἀφάτῳ φιланθρωπία σου, Χριστέ ὁ Θεὸς, δι' αὐτῶν κραταίωσον τὴν Ἐκκλησίαν σου, καὶ τοῖς πιστοῖς κατάπεμψον τὴν εὐλογίαν σου, ὁ μόνος ἐλεήμων καὶ φιλάνθρωπος.

Μαρτυρικόν.

Απόστολοι, Μάρτυρες καὶ προφῆται, Ἱεράρχαι, Ὅσιοι καὶ Δίκαιοι, οἱ καλῶς τὸν ἀγῶνα τελέσαντες, καὶ τὴν πίστιν τηρήσαντες, παρῥησίαν ἔχοντες πρὸς τὸν Σωτῆρα, ὑπὲρ ἡμῶν αὐτὸν ἱκετεύσατε, σωθῆναι δεόμεθα τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Θείας γεγόναμεν κοινωνοὶ φύσεως, διὰ σοῦ Θεοτόκε ἀειπάρθε· Θεὸν γὰρ ἡμῖν σεσαρκωμένον ἔτεκες· Διὸ κατὰ χρέος σε πάντες, εὐσεβῶς μεγαλύνομεν.

Μετὰ τὴν β' Στιχολ. Κάθισμα τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος β' Τὰ ἄνω ζητῶν.

Τὰ μύρα Σωτὴρ, Γυναῖκες προσκομίζουσαι, ἐζήτουν σπουδῇ, μυρίσαι σε φιλάνθρωπε·

ἐκ τοῦ τάφου δὲ Ἄγγελος, πρὸς αὐτὰς ἐδόξα· Ἐγήγερται ὁ ζωοδότης καὶ Κύριος, πατήσας τὸν Ἀδὴν καὶ τὸν θάνατον.

Τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ. Ὁ Ν' καὶ τῶν Κανόνων ἢ Ἀκολουθία, ὡς προδεδήλωται.

Εἰς τοὺς Αἶνους, ἰσθῶμεν Στίχους δ', καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος β'. Ἀναστάσιμον.

Αγγελος μὲν τὸ Χαῖρε, πρὸ τῆς σῆς συλλήψεως Κύριε, τῇ Κεχαριτωμένῃ ἐκόμισεν· Ἄγγελος δὲ τὸν λίθον τοῦ ἐνδόξου σου μνήματος, ἐν τῇ σῇ Ἀναστάσει ἐκύλισεν. Ὁ μὲν, ἀντὶ τῆς λύπης, εὐφροσύνης σύμβολα μηνύων· ὁ δὲ, ἀντὶ θανάτου, Δεσπότην ζωοδότην κηρύττων ἡμῖν διὸ βοῶμέν σοι· Εὐεργέτα τῶν ἀπάντων, Κύριε, δόξα σοι.

Δίς.

Ἀποστολικόν.

Οἱ ἐξ ἀδίκων πράξεων πάντοθεν πολεμούμενοι, καὶ πρὸς σέ καταφεύγοντες, τὸν ὄντως ὄντα Θεόν, τὴν φωνὴν τῶν σῶν Μαθητῶν προσφερομέν σοι λέγοντες· Σῶσον ἡμᾶς, Ἐπιστάτα, ἀπολλύμεθα. Δείξον καὶ νῦν τοῖς ἐχθροῖς ἡμῶν δεόμεθα, ὅτι σκέπεις λαόν, καὶ σώζεις ἐκ κινδύνων, τῇ πρεσβείᾳ τῶν Ἀποστόλων, παρορῶν ἀμαρτίας διὰ πολλὴν ἀγαθότητα· Κύριε δόξα σοι.

Μαρτυρικόν.

Πᾶσα πόλις καὶ χώρα, τιμᾷ ὑμῶν τὰ λείψανα, ὧ ἀθλοφόροι Μάρτυρες· ὑμεῖς γὰρ νομίμως ἀθλήσαντες, στέφανον οὐράνιον ἐλάβετε· καὶ διὰ τοῦτο Ἱερέων ἐστὲ τὸ καύχημα, βασιλέων τὸ νίκος, Ἐκκλησιῶν ἢ εὐπρέπεια.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β'.

Αἱ Μυροφόροι γυναῖκες, ὀρθροῦ βαθέος, ἀρώματα λαβοῦσαι, τοῦ Κυρίου τὸν τάφον κατέλαβον· ἅπερ δὲ οὐκ ἠλπιζον εὐροῦσαι, διελογίζοντο εὐλαβούμεναι τοῦ λίθου τὴν μετάθεσιν· καὶ πρὸς ἀλλήλας διελέγοντο· Ποῦ εἰσιν αἱ σφραγίδες τοῦ μνήματος; ποῦ ἐστίν, ἢ τοῦ Πιλάτου κουστωδία, καὶ ἀκριβοῦς ἀσφάλεια; Γέγονε δὲ μηνυτῆς, τῶν ἀγνοουσῶν Γυναικῶν, ἐξαστράπτων Ἄγγελος, καὶ φάσκων πρὸς αὐτάς· Τί μετὰ θρήνων ζητεῖτε τὸν ζῶντα, καὶ ζωοποιήσαντα τὸ γένος τῶν βροτῶν; ἐξηγέρθη Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐκ νεκρῶν ὡς παντοδύναμος, παρέχων πᾶσιν ἡμῖν ἀφθαρσίαν καὶ ζωὴν, φωτισμὸν καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Εἰς τὸν Στίχ. Στιχ. Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς. Ἦχος β'. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Οτε, ἐξανέστης ὡς Θεός, τότε χαίρειν δέδωκας Λόγε, ταῖς Μυροφόροις εἰπὼν· Οὐπω ἀναδέβηκα, πρὸς τὸν Πατέρα μου· καὶ λοιπὸν μὴ μου ἅπτεσθε· πορεύεσθε μόνον, εἶπατε τοῖς Φίλοις μου· Ἴδου προάγει ὑμᾶς. Ὅθεν, μετὰ ταῦτα ὥραθης, καὶ δι' ἐμφυσήματος τούτοις, δέδωκας Σωτὴρ Πνεῦμα τὸ ἅγιον.

Στίχ. Εὐδόκησας Κύριε τὴν γῆν σου.

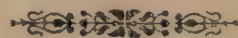
Ρήσεις, Μυροφόρων γυναικῶν, τὰς ἐκ τῶν νεκρῶν κηρυττούσας, Χριστοῦ Ἀνάστασιν, Μύσται μὴ πιστεύσαντες, ἔσπευσαν μνήμα ἰδεῖν· καὶ σινδῶν καὶ σουδάριον, ὁράται τῷ τάφῳ, ὁ δ' αὐτὸς ζητούμενος, οὐχὶ τεθέαται. Ὅθεν, τὴν Ἀνάστασιν γνόντες, κήρυκες ὀρῶνται ἐν κόσμῳ, ταύτην καὶ τοῖς ἔθνεσι μηνύοντες.

Στίχ. Ἐλεος καὶ ἀλήθεια συνήντησαν.

Ωφθη, φῶς ἀπρόσιτον ἡμῖν, λάμπων ἀπὸ τάφου ὥρατος, Χριστὸς ὁ Κύριος· Ἀδης ἡχημαλώτισται, Σατὰν ἠφάνισται, χαίρει κόσμου τὰ πέρατα, χορεύει ἡ κτίσις, μέλπει ἐορτάζουσα, ἢ Ἐκκλησία Χριστοῦ, μνήμην Ἰωσήφ τοῦ πανσόφου, καὶ τῶν Μυροφόρων σὺν τούτῳ, γυναικῶν γεραίρει τὴν πανήγυριν.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β'.

Τὶ τὰ μύρα τοῖς δάκρυσιν Μαθήτριάι κερνάτε; ὁ λίθος κεκύλισται· ὁ τάφος κεκένωται· ἴδετε τὴν φθορὰν, τῇ ζωῇ πατηθεῖσαν· τὰς σφραγίδας μαρτυρούσας τηλαυγῶς· ὑπνοῦντας δεινῶς τοὺς φύλακας τῶν ἀπειθῶν· τὸ θνητὸν σέσωσται σαρκὶ Θεοῦ· ὁ Ἀδης θρηνεῖ· δραμουῖσαι χαρᾶ, εἶπατε τοῖς Ἀποστόλοις· Ὁ νεκρώσας Χριστὸς τὸν θάνατον, πρωτότοκος ἐκ νεκρῶν, ὑμᾶς προάγει εἰς τὴν Γαλιλαίαν.

Τῇ ΠΕΜΠΤῃ ΤΗΣ Γ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα. ἰσθῶμεν Στίχ. ζ', καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς γ'.

Ἦχος πλ. δ'.

Ὁ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Χριστοῦ φανέντος τοῖς ἰχνεσιν, ἀκολουθοῦσαι σεμναί, καὶ αὐτὸν θεραπεύουσαι, γνῶ-

Η Παρθένος καὶ Μήτηρ σου Χριστέ, ἐπὶ
ξύλου ὀρώσά σε νεκρὸν ἠπλωμένον, κλαί-
ουσα πικρῶς, Υἱέ μου, ἔλεγε· τί τὸ φοβερὸν τοῦ-
το μυστήριον; ὁ πᾶσι δωρούμενος ζωὴν τὴν αἰῶ

νιον, ἐκουσίως ἐν Σταυρῷ, πῶς θνήσκεις θάνατον ἐπονείδιστον;

Μετά τήν β'. Στιχολ. Κάθισμα τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος β'. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Τὰ μύρα θερμῶς, τῷ τάφῳ προσκομίζουσαι, Γυναῖκες Σωτήρ, Ἀγγέλου τῇ λαμπρότητι, τὰς ψυχὰς ἡγάλλοντο, καὶ Θεόν σε τῶν ὅλων ἐκήρυττον καὶ Μαθηταῖς ἐδόων. Ὁντως ἀνέστη ἐκ τάφου ἡ πάντων ζωὴ. Δίς. Τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ. Ὁ Ν' καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ἑορτῆς μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ἡ', καὶ τοῦ Μηναίου εἰς δ'. Κοντάκιον, καὶ Ἐξαποστειλᾶριον τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τοὺς Αἶνους, ἰστώμεν Στίχ. δ', καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος β'.

Σταυρώσιμον.

Τὸ Σταυροῦ σου τὸ ξύλον, Χριστέ ὁ Θεός, ξύλον ζωῆς ἀνέδειξας ἡμῖν, τοῖς πιστεύουσιν εἰς σέ· καὶ δι' αὐτοῦ καταργήσας τὸν τὸ κράτος ἔχοντα τοῦ θανάτου, ἐζωοποίησας ἡμᾶς, νεκρωθέντας τῇ ἁμαρτίᾳ· διὸ βοῶμέν σοι· Εὐεργέτα τῶν ἀπάντων Κύριε, δόξα σοι. Δίς.

Ἀναστάσιμον.

Πᾶσα πνοή, καὶ πᾶσα κτίσις, σέ δοξάζει Κύριε· ὅτι διὰ τοῦ Σταυροῦ τὸν θάνατον κατήργησας, ἵνα δείξης τοῖς λαοῖς τὴν ἐκ νεκρῶν σου Ἀνάστασιν, ὡς μόνος φιλόανθρωπος.

Μαρτυρικόν.

Υπὲρ Χριστοῦ παθόντες μέχρι θανάτου, ὧ Ἀθλοφόροι Μάρτυρες, ψυχὰς μὲν ἔχετε εἰς οὐρανούς ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ κατὰ κόσμον ὅλον δορυφορεῖται ὑμῶν τὰ λείψανα· ἱερεῖς καὶ βασιλεῖς προσκυνοῦσι, καὶ λαοὶ πάντες ἐπαγαλλόμενοι, συνήθως βοῶμεν· Ὑπνος τίμιος ἐναντίον Κυρίου, ὁ Θάνατος τῶν Ὁσίων αὐτοῦ.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος α'.

Μυροφόροι γυναῖκες, τῷ τάφῳ τί προσήλθετε; τί ζητεῖτε τὸν ζῶντα ἐν νεκροῖς; Ἀνέστη ὁ Κύριος, θαρσεῖτε· βοᾷ ὁ Ἀγγελος.

Εἰς τὸν Στίχον Στιχηρὸν τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος β'. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Χαίρουσι Μαθήτριά Χριστοῦ, τῶν ἐκ τοῦ Ἀγγέλου ρημάτων, ἐπακροώμεναι· ὅθεν τὴν Ἀνάστασιν, τοῦ δι' ἡμᾶς ἐν νεκροῖς, λογι-

σθέντος πιστούμεναι, καὶ πρὶν Μυροφόροι, τάφῳ παρειστήκεισαν, καὶ ἐθρηνώδουν αὐτὸν, λίθον ἀναβλέπουσι τούτου, ἀποκυλισθέντα ἀθρόον, οὗ διηποροῦντο τὴν μετάθεσιν.

Στίχ. Ὑπόκχσας Κύριε τὴν γῆν σου.

Αληκτον καὶ θεῖαν χαρμονὴν, ἐπιχορηγοῦσαι τοῖς θείοις, καὶ ἱεροῖς Μαθηταῖς, ὠφθησαν Μαθήτριά, αἱ Μυροφόροι Χριστοῦ, ἐκπληροῦσαι τὸ κέλευσμα, τοῦ θεοῦ Ἀγγέλου, οὗ ἐξεθαμβήθησαν, τὴν λευκοφόρον στολὴν, λέγουσαι· Ἐσχύλευται Ἀδης, τῇ πανσωστικῇ Ἀναστάσει, τοῦ ὑπὲρ ἡμῶν θανόντος Ἀνακτος.

Στίχ. Ἐλεος καὶ ἀλήθεια συνήντησαν.

Ρεῖθρα δακρυρρόου ἐκ πηγῆς, θρήνων ἀναστείλασαι θεῖαι, Χριστοῦ Μαθήτριά, ρήματα χαρμόсуна, διαφορθεύουσι νῦν, τοῖς αὐτόπταις τῆς χάριτος, μηνύουσαι τούτοις, τὴν τοῦ Λόγου Ἐγερσιν, καὶ τὴν ἐκ τάφου χαράν· ὅθεν τὴν ἀντίθετον λύπης, ἤκουον φωνὴν παραδόξως, ταύταις τὴν τὸ Χ α ἰ ρ ε τε, προστάτουςαν.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος α'.

Μετά φόβου ἦλθον αἱ γυναῖκες, ἐπὶ τὸ μνήμα, ἀρώμασι τὸ σῶμά σου μυρίσαι σπουδάζουσαι· καὶ τοῦτο μὴ εὐροῦσαι, διηπόρουν πρὸς ἀλλήλας, ἀγνοοῦσαι τὴν Ἀνάστασιν· ἀλλ' ἐπέστη αὐταῖς Ἀγγελος, καὶ εἶπεν· Ἀνέστη Χριστός, δωρούμενος ὑμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου, καὶ Ἀπόλυσις.

Τῇ ΠΑΡΑΣΚΕΥῃ ΤΗΣ Γ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΕΣΠΕΡΑΣ

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχ. ζ', καὶ ψάλλομεν τὰ παρόντα Ἰδιόμελα τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος δ'.

Αἱ Μυροφόροι γυναῖκες, ὀρθρου βαθέος, ἀρώματα λαβοῦσαι, τοῦ Κυρίου τὸν τάφον κατέλαβον· ἅπερ δὲ οὐκ ἠλπιζον εὐροῦσαι, διελογίζοντο εὐλαβούμεναι, τοῦ λίθου τὴν μετάθεσιν, καὶ πρὸς ἀλλήλας διελέγοντο· Ποῦ εἰσιν αἱ σφραγίδες τοῦ μνήματος; ποῦ ἐστὶν ἡ τοῦ Πιλάτου κουστωδία, καὶ ἀκριβὴς ἀσφάλεια; Γέγονε δὲ μηνυτὴς τῶν ἀγνοουσῶν Γυναικῶν,

ἐξαστράπτων Ἄγγελος, καὶ φάσκων πρὸς αὐτάς· Τί μετὰ θρῆνων ζητεῖτε τὸν ζῶντα, καὶ ζωοποιήσαντα τὸ γένος τῶν βροτῶν; ἐξηγέσθη Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐκ νεκρῶν ὡς παντοδύναμος, παρέχων πᾶσιν ἡμῖν, ἀσφαλείαν καὶ ζωὴν, φωτισμὸν καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Τί τὰ μύρα τοῖς δάκρυσιν Μαθήτριάι κινῶνται; ὁ λίθος κεκύλισται· ὁ τάφος κεκένωται, ἴδετε τὴν φθοράν, τῇ ζωῇ πατηθεῖσαν· τὰς σφραγίδας μαρτυρούσας τηλαυγῶς· ὑπνοῦντας δεινῶς τοὺς φύλακας τῶν ἀπειθῶν· τὸ θνητὸν σέσωσται σαρκὶ Θεοῦ· ὁ Ἀδὴς θρηνεῖ· δραμοῦσαι χαρᾶ, εἶπατε τοῖς Ἀποστόλοις· Ὁ νεκρῶσας Χριστὸς τὸν θάνατον, πρωτότοκος ἐκ νεκρῶν, ὑμᾶς προάγει εἰς τὴν Γαλιλαίαν.

Αἱ Μυροφόροι ὀρθρίαι γενόμεναι, καὶ τὸ μνήμᾳ σου μετὰ σπουδῆς καταλαβοῦσαι, ἐπεζήτησαν σε Χριστέ, πρὸς τὸ μυρίσαι τὸ ἄχραντον Σῶμά σου· καὶ τοῦ Ἀγγέλου τοῖς ῥήμασιν ἐνηχηθεῖσαι, χαροποιᾶ σύμβολα τοῖς Ἀποστόλοις ἐκήρυττον· Ὅτι ἀνέστη ὁ ἀρχηγὸς τῆς σωτηρίας ἡμῶν, σκυλεύσας τὸν θάνατον, τῷ δὲ κόσμῳ δωρούμενος, ζωὴν αἰώνιον, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ τοῦ Μηναίου γ'.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Αἱ Μυροφόροι γυναῖκες, τὸν τάφον σου καταλαβοῦσαι, καὶ τὰς σφραγίδας τοῦ μνήματος ἰδοῦσαι, μὴ εὐροῦσαι δὲ τὸ ἄχραντον Σῶμά σου, ὀδυρόμεναι μετὰ σπουδῆς, ἦλθον λέγουσαι· Τίς ἐκλεψεν ἡμῶν τὴν ἐλπίδα; τίς εἴληφε νεκρὸν, γυμνὸν, ἐσμυρνισμένον, τῆς Μητρὸς μόνον παραμύθιον; ὦ! πῶς ὁ νεκροὺς ζωώσας τεθανάτωται; ὁ τὸν Ἀδὴν σκυλεύσας, πῶς τέθαπται; ἀλλ' ἀνάστηθι Σωτὴρ αὐτεξουσίως, καθὼς εἶπας, τριήμερος, σῶζων τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ἦχος β'.

Παρήλθεν ἡ σκιά τοῦ νόμου, τῆς χάριτος ἐλθούσης· ὡς γὰρ ἡ βάτος οὐκ ἐκαίετο καταφλεγόμενη, οὕτω Παρθένος ἔτεκες, καὶ Παρθένος ἔμεινας· ἀντὶ στύλου πυρὸς, δικαιοσύνης ἀνέτειλεν Ἥλιος· ἀντὶ Μωϋσέως, Χριστὸς, ἡ σωτηρία τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα.

Ἦχος β'.

Τὸν πρὸ αἰώνων ἐκ Πατρὸς γεννηθέντα, τὸν Θεὸν Λόγον σαρκωθέντα, ἐκ Παρθένου Μαρίας, δεῦτε προσκυνήσωμεν· Σταυρὸν γὰρ ὑπομείνας, τῇ ταφῇ παρεδόθη, ὡς αὐτὸς ἠθέλησε· καὶ ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν ἔσωσέ με τὸν πλανώμενον ἄνθρωπον.

Στίχ. Ὁ Κύριος ἐβασίλευσεν.

Χριστὸς ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, τὸ καθ' ἡμῶν χειρόγραφον, προσηλώσας τῷ Σταυρῷ, ἐξήλειψε, καὶ τοῦ θανάτου τὸ κράτος κατήργησε. Προσκυνοῦμεν αὐτοῦ, τὴν τριήμερον Ἐγερσιν

Στίχ. Καὶ γὰρ ἐστερέωσε τὴν οἰκουμένην.

Σὺν Ἀρχαγγέλοις ὑμνήσωμεν, Χριστοῦ τὴν Ἀνάστασιν· αὐτὸς γὰρ λυτρωτὴς ἐστι, καὶ σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν· καὶ ἐν δόξῃ φοβερά, καὶ κραταιὰ δύναμις, πάλιν ἔρχεται, κρίναι κόσμον ὃν ἐπλασεν.

Στίχ. Τῷ οἴκῳ σου πρέπει ἁγίασμα.

Η Ἀνάστασίς σου Χριστέ Σωτὴρ, ἅπασαν ἐφώτισε τὴν οἰκουμένην· καὶ ἀνεκαλέσω τὸ ἴδιον πλάσμα. Παντοδύναμε Κύριε, δόξα σοι.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. α'.

Σὲ τὸν ἀναβαλλόμενον τὸ φῶς ὡς περ ἱμάτιον, καθελὼν Ἰωσήφ ἀπὸ τοῦ ξύλου σὺν Νικοδήμῳ, καὶ θεωρήσας νεκρὸν, γυμνὸν, ἄταφον, εὐσυμπάθητον θρῆνον ἀναλαβὼν, ὀδυρόμενος ἔλεγεν· Οἶμοι! γλυκύτατε Ἰησοῦ, ὃν πρὸ μικροῦ ὁ ἥλιος, ἐν Σταυρῷ κρεμάμενον θεασάμενος, ζόφον περιεβάλλετο, καὶ ἡ γῆ τῷ φόβῳ ἐκυμαίνετο, καὶ διερρήγνυτο ναοῦ τὸ καταπέτασμα· ἀλλ' ἰδοὺ νῦν βλέπω σε, δι' ἐμὲ ἐκουσίως ὑπελθόντα θάνατον. Πῶς σε κηδεύσω Θεέ μου; ἢ πῶς σινδόσιν εἰλήσω; ποίαις χερσὶ δὲ προσψαύσω τὸ σὸν ἀκήρατον σῶμα; ἢ ποῖα ἄσματα μέλψω τῇ σῇ ἐξόδῳ οἰκτίρμον; Μεγαλύνω τὰ πάθη σου, ὑμνολογῶ καὶ τὴν ταφήν σου, σὺν τῇ Ἀναστάσει κραυγάζων· Κύριε, δόξα σοι.

Ἀπολυτ. Ὁ εὐσχήμων Ἰωσήφ.

Δόξα. Ὅτε κατήλθες.

Καὶ νῦν. Ταῖς Μυροφόροις γυναῖξιν.

Ἐκτενὴς καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΩ ΣΑΒΒΑΤΩ ΤΗΣ Γ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΠΡΩ·Ι·.

Εἰς τὸν Ὅρθρον. Μετὰ τὴν α' Στιχολογ. Καθίσματα τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος β'.

Ἀναστάσιμον.

Τὸν λίθον τοῦ μνήματος, σφραγισθῆναι μὴ κωλύσας, τὴν πέτραν τῆς πίστεως ἀναστάς, παρέσχες πᾶσι· Κύριε, δόξα σοι

Τὸν κόλπον τὸν ἄχραντον, ἐν ὑψίστοις μὴ κενώσας, ταφὴν καὶ ἀνάστασιν, ὑπὲρ πάντων κατεδέξω, Κύριε, δόξα σοι.

Θεοτοκίον.

Πάντα ὑπὲρ ἔννοιαν, πάντα ὑπερένδοξα, τὰ σὰ Θεοτόκε μυστήρια· τῇ ἀγνείᾳ ἐσφραγισμένη, καὶ παρθενία φυλαττομένη, Μῆτερ ἐγνώσθης ἀψευδῆς, Θεὸν τεκοῦσα ἀληθινόν. Αὐτὸν ἰκέτευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν,

Μετὰ τὴν β' Στιχολ. Κάθισμα τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος β'.

Τῶν Μαθητῶν σου ὁ χορὸς, σὺν Μυροφόροις γυναιξίν, ἀγάλλεται συμφώνως· κοινὴν γὰρ ἑορτὴν σὺν αὐταῖς ἑορτάζουσιν, εἰς δόξαν καὶ τιμὴν τῆς σῆς Ἀναστάσεως, καὶ δι' αὐτῶν βοῶμέν σοι· Φιλάνθρωπε Κύριε, τῷ λαῷ σου παρράσχου τὸ μέγα ἔλεος.

Δίς.

Τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ· Ὁ Ν' καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ἑορτῆς, μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ς', τοῦ Ἀγίου τῆς Μονῆς εἰς δ', καὶ τοῦ Μηναίου εἰς δ'. Κοντάκιον, καὶ Ἐξαποστειλάριον τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τοὺς Αἶνους, ἰστώμεν Στίχ. δ' καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος β'

Πᾶσα πνοὴ καὶ πᾶσα κτίσις, σέ δοξάζει Κύριε· ὅτι διὰ τοῦ Σταυροῦ τὸν θάνατον κατήργησας, ἵνα δείξης τοῖς λαοῖς, τὴν ἐκ νεκρῶν σου Ἀνάστασιν, ὡς μόνος φιλάνθρωπος.

Εἰπάτωσαν Ἰουδαῖοι· Πῶς οἱ στρατιῶται ἀπώλεσαν, τηροῦντες τὸν Βασιλέα; διὰ τί γὰρ ὁ λίθος οὐκ ἐφύλαξε τὴν πέτραν τῆς ζωῆς; Ἦ τὸν ταφέντα δότωσαν, ἢ ἀναστάντα προσκυνείτωσαν, λέγοντες σὺν ἡμῖν· Δόξα τῷ πλήθει τῶν οἰκτιρμῶν σου, Σωτῆρ ἡμῶν δόξα σοι.

Χαίρετε λαοὶ καὶ ἀγαλλιᾶσθε, Ἀγγελος ἐκάθισεν εἰς τὸν λίθον τοῦ μνήματος· αὐτὸς ἡμᾶς εὐηγγελίσατο, εἰπὼν· Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, ὁ Σωτὴρ τοῦ κόσμου, καὶ ἐπλήρωσε τὰ σύμπαντα εὐωδίας· Χαίρετε λαοὶ καὶ ἀγαλλιᾶσθε.

Αγγελος μὲν τὸ Χαῖρε, πρὸ τῆς σῆς συλλήψεως Κύριε, τῇ Κεχαριτωμένῃ ἐκόμισεν· Ἀγγελος δὲ τὸν λίθον, τοῦ ἐνδόξου σου μνήματος ἐν τῇ σῇ Ἀναστάσει ἐκύλισεν· ὁ μὲν, ἀντὶ τῆς λύπης, εὐφροσύνης σύμβολα μηνύων· ὁ δὲ, ἀντὶ θανάτου, Δεσπότην ζωοδότην κηρύττων ἡμῖν· διὸ βοῶμέν σοι· Εὐεργέτα τῶν ἀπάντων, Κύριε δόξα σοι.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος α'.

Ηλθον ἐπὶ τὸ μνημεῖον, ἡ Μαгдаληνὴ καὶ ἡ ἄλλη Μαρία, ζητοῦσαι τὸν Κύριον· καὶ τὸν Ἀγγελον εἶδον, ὡσεὶ ἀστραπὴν, καθεζόμενον ἐπὶ τὸν λίθον, καὶ λέγοντα αὐταῖς· Τί ζητεῖτε τὸν ζῶντα μετὰ τῶν τεθνεώτων; ἀνέστη καθὼς εἶπεν· ἐν Γαλιλαίᾳ αὐτὸν εὐρήσετε· Πρὸς ὃν βοήσωμεν· Ὁ ἀναστὰς ἐκ τῶν νεκρῶν, Κύριε δόξα σοι.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος β'. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρὸν.

Οτε, ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρὸν, ὁ Ἀριμαθαίας καθεῖλε, τὴν τῶν ἀπάντων ζωὴν, σμύρνη καὶ σινδόνι σε, Χριστέ ἐκήδευσε, καὶ τῷ πόθῳ ἠπείγετο, καρδίᾳ καὶ χεῖλει, Σῶμα τὸ ἀκήρατον σοῦ περιπτύξασθαι· ὁμῶς, συστελλόμενος φόβῳ, χαίρων ἀνεβόα σοι· Δόξα, τῇ συγκαταβάσει σου φιλάνθρωπε.

Στίχ. Εὐδόκησας Κύριε τὴν γῆν σου.

Οτε, ἐν τῷ τάφῳ τῷ καινῷ, ὑπὲρ τοῦ παντὸς κατετέθης, ὁ λυτρωτὴς τοῦ παντός, Ἀδὴς ὁ παγγέλαστος, ἰδὼν σε ἔφριξεν· οἱ μοχλοὶ συνετρίβησαν· ἐθλάσθησαν πύλαι· μνήματα ἠνοιχθησαν· νεκροὶ ἠγείροντο· τότε, ὁ Ἀδὰμ εὐχαρίστως, χαίρων ἀνεβόα σοι· Δόξα, τῇ συγκαταβάσει σου φιλάνθρωπε.

Στίχ. Ἐλεος καὶ ἀλήθεια συνήντησαν.

Οτε αἱ δυνάμεις σε Χριστέ, πλάνον ὑπ' ἀνόμων ἐώρων, συκοφαντούμενον, ἔφριττον τὴν ἄφατον, μακροθυμίαν σου, καὶ τὸν λίθον τοῦ μνήματος, χερσὶ σφραγισθέντα, αἶ σου τὴν

ἀκήρατον, πλευράν ἐλόγχευσαν· ὅπως τῇ ἡμῶν σωτηρίᾳ, χαίρουσαι ἐβόων σοι· Δόξα, τῇ συγκαταβάσει σου φιλόανθρωπε.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β'.

Η΄τήσατο Ἰωσήφ τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ, καὶ ἀπέθετο ἐν τῷ καινῷ αὐτοῦ μνημείῳ· ἔδει γὰρ αὐτὸν ἐκ τάφου, ὡς ἐκ παστάδος προελθεῖν. Ὁ συντρίψας κράτος θανάτου, καὶ ἀνοίξας πύλας Παραδείσου, ἀνθρώποις, δόξα σοι.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν.

Τὰ συνήθη, Ἀπόστολον, Εὐαγγέλιον,
καὶ Κοινωνικὸν τῆς ἡμέρας.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΠΑΡΑΛΥΤΟΥ.

Τῶι ΣΑΒΒΑΤῶι ΕΣΠΕΡΑΣ

Ἐν τῷ μικρῷ Ἑσπερινῷ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰσθῶμεν Στίχ. δ', καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα.

Ἦχος γ'.

Τῷ σῷ σταυρῷ Χριστέ Σωτήρ.
Πεφώτισται τὰ σύμπαντα.

Δοξάζω τοῦ Πατρὸς, καὶ τοῦ Υἱοῦ.

Τὸν Σταυρόν σου τὸν τίμιον.

Δόξα. Ἦχος πλ. α'.

Ἀνέδη ὁ Ἰησοῦς εἰς Ἱεροσόλυμα.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Τὸ Δογματικόν.

Ἦχος γ'.

Μέγιστον θαῦμα! Παρθένος τεκοῦσα, καὶ τὸ τεχθὲν, Θεὸς πρὸ αἰώνων· προφανὴς ὁ τόκος, καὶ τὸ τελούμενον ὑπὲρ φύσιν. Ὡ μυστηρίου φρικώδους! ὃ καὶ νοούμενον, ἄφραστον μένει, καὶ θεωρούμενον, οὐ καταλαμβάνεται. Μακαρία σὺ εἶ, ἄχραντε Κόρη, Ἀδάμ τοῦ γηγενοῦς θυγάτηρ, καὶ Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου φανεῖσα Μήτηρ· αὐτὸν ἰκέτευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον, τὸ Ἀναστάσιμον Στιχηρόν.

Ὁ τῷ πάθει σοι Χριστέ.

Εἶπα, τὰ παρόντα τῆς Θεοτόκου.

Ἦχος γ'. Μεγάλῃ τοῦ Σταυροῦ σου.

Στίχ. Ἀκουσον θύγατερ, καὶ ἴδε.

Μεγάλης διὰ σοῦ εὐεργεσίας Ἀχραντε, τυγχόντες σὺν Ἀγγέλοις, τὸν τόκον σου δοξάζομεν, τὸν καταξιώσαντα, ἐν μήτρᾳ σου τεχθῆναι, δι' ἄκραν εὐσπλαγχνίαν, καὶ ἀναπλάσαντα, τῶν ἀνθρώπων τὸ γένος.

Στίχ. Μνησθήσομαι τοῦ ὀνόματός σου.

Σὲ πάντες καταφύγιον, καὶ θείαν σκέπην ἄγνη, ἁμαρτωλοὶ ἐν βίῳ, κεκτήμεθα. Παρθένε· ἰκετεύομεν οὖν πάντες σὴν εὐσπλαγχνίαν· Μὴ ἀποστῇς ἀφ' ἡμῶν δεόμεθα, ἀλλ' ἐλέει καὶ σῶζε.

Στίχ. Τὸ πρόσωπόν σου λιτανεύουσιν.

Τὸ Χαῖρε Θεοτόκε, Μήτηρ ἀειπάρθενε, οἱ χοῖκοί σου δοῦλοι, προσφέρομεν ἀξίως, σὺν τῷ Γαβριὴλ τῷ θείῳ ταξιάρχῃ· καὶ γὰρ χαρὰς πρόξενος, καὶ ἀγαλλίαμα, σὺ ἐγένου τῷ κόσμῳ.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Ἐν τῇ Στοᾷ τοῦ Σολομῶντος.

Ζήτει ἐν τῷ μεγάλῳ Ἑσπερινῷ.

Τὸ, Νῦν ἀπολύεις, καὶ τὰ λοιπὰ,

καὶ Ἀπόλυσις.

Ἐν τῷ μεγάλῳ Ἑσπερινῷ.

Μετὰ τὸ Ἰησοῦς ἀνέστη, κτλ. εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰσθῶμεν Στιχοὺς ἰ', καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα τῆς Ὀκτωήχου ζ'.

Ἦχος γ'.

Τῷ σῷ Σταυρῷ Χριστέ Σωτήρ, θανάτου κράτος λέλυται, καὶ Διαδόλου ἡ πλάνη κατήργηται· γένος δὲ ἀνθρώπων πίστει σωζόμενον, ὕμνον σοι καθ' ἐκάστην προσφέρει.

Πεφώτισται τὰ σύμπαντα, τῇ Ἀναστάσει σου Κύριε, καὶ ὁ Παράδεισος πάλιν ἠνέωκται· πᾶσα δὲ ἡ κτίσις ἀνευφημοῦσά σε, ὕμνον σοι καθ' ἐκάστην προσφέρει.

Δοξάζω τοῦ Πατρὸς, καὶ τοῦ Υἱοῦ τὴν δύναμιν, καὶ Πνεύματος ἁγίου, ὕμνῳ τὴν ἐξουσίαν, ἀδιαίρετον, ἄκτιστον Θεότητα, Τριάδα ὁμοούσιον, τὴν βασιλεύουσιν εἰς αἰῶνα αἰώνος.

Στιχηρὰ Ἀνατολικά.

Τὸν Σταυρόν σου τὸν τίμιον, προσκυνοῦμεν Χριστέ, καὶ τὴν Ἀνάστασίν σου, ὕμνου-

μεν καὶ δοξάζομεν· τῷ γὰρ μῶλωπί σου, ἡμεῖς οἱ πάντες ἰάθημεν.

Υμνοῦμεν τὸν Σωτῆρα, τὸν ἐκ τῆς Παρθένου σαρκωθέντα· δι' ἡμᾶς γὰρ ἐσταυρώθη, καὶ τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἀνέστη, δωρούμενος ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Τοῖς ἐν Ἀδὴ καταβάς, Χριστὸς εὐηγγελίσασατο· θαρσεῖτε, λέγων, νῦν νενίκηκα, ἐγὼ εἰμὶ ἡ ἀνάστασις, ἐγὼ ἡμᾶς ἀνάξω, λύσας θανάτου τὰς πύλας.

Οἱ ἀναξίως ἐστῶτες, ἐν τῷ ἀχράντῳ σου οἴκῳ, ἐσπερινὸν ὕμνον ἀναμέλπομεν, ἐκ βαθέων κραυγάζοντες· Χριστέ ὁ Θεός, ὁ φωτίσας τὸν κόσμον, τῇ τριημέρῳ Ἀναστάσει σου, ἐξελοῦ τὸν λαόν σου, ἐκ χειρὸς τῶν ἐχθρῶν σου φιλάνθρωπε.

Στιχηρὰ Ἰδιόμελα τοῦ Παραλύτου δύο.

Ἦχος α'.

Ο τῇ παλάμῃ τῇ ἀχράντῳ, πλαστουργήσας τὸν ἄνθρωπον, ἦλθες εὐσπλαγχνε, τοὺς νοσοῦντας ἰάσασθαι Χριστέ· τὸν Παράλυτον ἐν τῇ Προβατικῇ κολυμβήθρᾳ, διὰ τοῦ λόγου σου ἀνέστησας· Αἰμόρρου δὲ τὸ ἄλγος ἐθεράπευσας· τῆς Χαναναίας τὴν παιῖδα ἐνοχλουμένην ἠλέησας· καὶ τὴν αἰτησιν τοῦ Ἑκατοντάρχου οὐ παρείδες· διὰ τοῦτο κράζομεν· Παντοδύναμε Κύριε, δόξα σοι.

Δίς.

Αΐτιος νεκρὸς ὑπάρχων ὁ Παράλυτος, ἰδὼν σε ἐβόησεν· Ἐλέησόν με Κύριε, ὅτι ἡ κλίνη μου τύμβος μοι ἐγένετο. Τί μοι κέρδος ζωῆς; οὐ χρήζω τῆς Προβατικῆς κολυμβήθρας· οὐ γὰρ ἐστὶ μοί τις ὁ ἐμβάλλων με, ταραττομένων τῶν ὑδάτων· ἀλλὰ σοὶ τῇ πηγῇ προσέρχομαι τῶν ἱαμάτων, ἵνα καὶ γὰρ μετὰ πάντων κράζω· Παντοδύναμε Κύριε, δόξα σοι.

Δόξα. Ἦχος πλ. α'.

Ανέβη ὁ Ἰησοῦς εἰς Ἱεροσόλυμα, ἐπὶ τῇ Προβατικῇ κολυμβήθρᾳ, τῇ λεγομένῃ κατὰ Ἰουδαίους Βηθεσδᾶ, πέντε στοάς ἐχούσῃ· ἐν ταύταις γὰρ κατέκειτο πλῆθος τῶν ἀσθενούντων· Ἀγγελος γὰρ τοῦ Θεοῦ κατὰ καιρὸν ἐπιφοιτῶν, διέπραττεν αὐτήν, καὶ ῥῶσιν ἐχαρίζετο τοῖς προσιοῦσιν ἐν πίστει. Καὶ ἰδὼν ὁ Κύριος χρονιοῦντα ἄνθρωπον, λέγει πρὸς αὐτόν· Θέλεις ὑγιὲς γενέσθαι; ὁ ἀσθενὼν ἀπεκρίνατο· Κύ-

ριε, ἄνθρωπον οὐκ ἔχω, ἵνα, ὅταν ταραχθῇ τὸ ὕδωρ, βάλῃ με εἰς τὴν κολυμβήθραν. Ἰατροῖς κατηνάλωσα τὸν ἅπαντά μου βίον, καὶ ἐλέους τυχεῖν οὐκ ἤξιώθην. Ἀλλ' ὁ ἱατρός τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων λέγει πρὸς αὐτόν· Ἄρόν σου τὸν κράθβατον καὶ περιπάτει, κηρύττων μου τὴν δύναμιν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος ἐν τοῖς πέρασιν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ἦχος γ'.

Πῶς μὴ θαυμάσωμεν, τὸν θεανδρικόν σου τόκον πανσεβάσμιε; πείραν γὰρ ἄνδρὸς μὴ δεξαμένη πανάμωμε, ἔτεκες ἀπάτορα Υἱὸν ἐν σαρκί, τὸν πρὸ αἰώνων ἐκ Πατρὸς γεννηθέντα ἀμήτορα, μηδαμῶς ὑπομείνατα τροπὴν, ἡ φυρμὸν, ἡ διαίρεσιν, ἀλλ' ἑκατέρας οὐσίας τὴν ιδιότητα σώαν φυλάξαντα. Διὸ, Μητροπάρθενε Δέσποινα αὐτὸν ἰκέτευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς τῶν ὀρθοδόξως, Θεοτόκον ὁμολογούντων σε.

Εἰς τὴν Λιτὴν. τὸ Στιχ. τοῦ Ἀγίου τῆς Μονῆς.

Δόξα. Ἦχος πλ. α'.

Ποίημα τοῦ Κουμουλά.

Επὶ τῇ Προβατικῇ κολυμβήθρᾳ, ἄνθρωπος κατέκειτο ἐν ἀσθενείᾳ· καὶ ἰδὼν σε Κύριε ἐβόα· Ἄνθρωπον οὐκ ἔχω, ἵνα, ὅταν ταραχθῇ τὸ ὕδωρ, βάλῃ με ἐν αὐτῷ· ἐν ᾧ δὲ πορεύομαι, ἄλλος προλαμβάνει με, καὶ λαμβάνει τὴν ἴασιν, ἐγὼ δὲ ἀσθενῶν κατὰκειμαι. Καὶ εὐθὺς σπλαγχνισθεὶς ὁ Σωτὴρ, λέγει πρὸς αὐτόν· Διὰ σέ ἄνθρωπος γέγονα, διὰ σέ σάρκα περιδέβλημαι, καὶ λέγεις ἄνθρωπον οὐκ ἔχω; Ἄρόν σου τὸν κράθβατον καὶ περιπάτει. Πάντα σοι δυνατὰ, πάντα ὑπακούει, πάντα ὑποτέτακται· πάντων ἡμῶν μνήσθητι, καὶ ἐλέησον Ἄγιε, ὡς φιλάνθρωπος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὁ αὐτός.

Ναὸς καὶ πύλη ὑπάρχεις, παλάτιον καὶ θρόνος τοῦ Βασιλέως, Παρθέने πάνσεμνε· δι' ἧς ὁ λυτρωτής μου, Χριστὸς ὁ Κύριος, τοῖς ἐν σκότει καθεύδουσιν ἐπέφανεν, Ἥλιος ὑπάρχων δικαιοσύνης, φωτίσαι θέλων, οὓς ἐπλασε κατ' εἰκόνα ἰδίαν, χειρὶ τῇ ἑαυτοῦ. Διὸ πανύμνητε, ὡς μητρικὴν παρρησίαν πρὸς αὐτὸν κεκτημένη, ἀδιαλείπτως πρέσβευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν. Εἰς τὸν Στίχον, Στιχ. Ἀναστάσιμον. Ἦχος γ'.

Ο τῷ πάθει σου Χριστέ, ἀμαυρώσας τὸν ἥλιον, καὶ τῷ φωτὶ τῆς σῆς Ἀναστάσεως,

φαιδρύναι τὰ σύμπαντα· πρόσδεξαι ἡμῶν, τὸν ἑσπερινὸν ὕμνον φιλάνθρωπε.

Εἶτα, τὰ Στιχηρὰ τοῦ Πάσχα μετὰ τῶν Στίχ. αὐτῶν, Πάσχα ἱερὸν ἡμῖν. Σελ. 5.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Εν τῇ Στοᾷ τοῦ Σολομῶντος, ἐκεῖ κατέκειτο πλήθος τῶν ἀσθενούντων· καὶ μεσοῦσης τῆς ἑορτῆς, εὗρεν ὁ Χριστὸς ὀκτὼ καὶ τριάκοντα ἐτῶν παράλυτον κείμενον· δεσποτικῇ φωνῇ λέγει πρὸς αὐτόν· Θέλεις ὑγιῆς γενέσθαι; ὁ ἀσθενὼν ἀπεκρίνατο· Κύριε, ἄνθρωπον οὐκ ἔχω, ἵνα, ὅταν ταραχθῇ τὸ ὕδωρ, βάλλῃ με εἰς τὴν κολυμβήθραν. Ὁ δὲ λέγει πρὸς αὐτόν· Ἄρὸν σου τὴν κλίνην· ἴδε, ὑγιῆς γέγονας, μηκέτι ἀμάρτανε. Τῆς Θεοτόκου πρεσβείαις Κύριε, κατὰ περὶ ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Ἦχος πλ. α'.

Ἀναστάσεως ἡμέρα. Σελ. 5

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος γ'.

Εὐφραινέσθω τὰ οὐράνια, ἀγαλλιᾶσθω τὰ ἐπίγεια, ὅτι ἐποίησε κράτος ἐν βραχίονι αὐτοῦ, ὁ Κύριος· ἐπάτησε τῷ θανάτῳ τὸν θάνατον· πρωτότοκος τῶν νεκρῶν ἐγένετο· ἐκ κοιτίας Ἀδου ἐρρύσατο ἡμᾶς, καὶ παρέσχε τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Θεοτοκίον.

Σὲ τὴν μεσιτεύσασαν, τὴν σωτηρίαν τοῦ γένους ἡμῶν, ἀνυμνοῦμεν Θεοτόκε Παρθένε· ἐν τῇ σαρκὶ γὰρ τῇ ἐκ σοῦ προσληφθείσῃ, ὁ Υἱός σου καὶ Θεὸς ἡμῶν, τὸ διὰ σταυροῦ καταδεξάμενος πάθος, ἐλυτρώσατο ἡμᾶς, ἐκ φθορᾶς ὡς φιλάνθρωπος.

Καὶ Ἀπόλυσις.

Ἐν τῷ Μεσονυκτικῷ

Ψάλλεται Κανὼν Τριαδικός, οὗ ἡ ἀκροστιχίς.

Αἰνῶ Τριάς σε, τὴν μίαν θεαρχίαν.

Ὡδὴ α'. Ἦχος γ'. Ὁ τὰ ὕδατα πάλαι.

Ακατάληπτε μόνῃ κυριαρχία, καὶ μία τριαδικὴ θεαρχία, τριλαμποῦς αἰγλης με τῆς σῆς ἀξίωσον νῦν, ὅπως ἀνυμνήσω σε, τὴν ὑμνουμένην ἀπαύστως, τρισαγίοις ᾠμασιν, Ἀγγέλων στόμασιν.

Ιερῶς τῶν αὐλῶν, πᾶσαι αἱ τάξεις ὑμνοῦσι, ποιητικὴν ὡς αἰτίαν, ἐνικὴν τρίφωτον ἀρ-

χιωτάτην σαφῶς, αἷς συμφώνως μέλψωμεν, καὶ τῶν ἀνθρώπων τὰ πλήθη, καὶ πιστῶς δοξάσωμεν, πηλίνοις στόμασι.

Νοῦν καὶ Λόγον καὶ Πνεῦμα, οἱ Θεολόγοι προσφόρως, συμβολικῶς σε καλοῦσιν, ἀπαθῇ γέννησιν, ἐξ ἀγεννήτου Πατρὸς, τοῦ Υἱοῦ σημαίνοντες, Θεὸν μονάρχα τῶν ὅλων, ἅμα καὶ τοῦ Πνεύματος θεῖαν ἐκπόρευσιν.

Θεοτοκίον.

Ως φιλάνθρωπος φύσει, τὴν τῶν ἀνθρώπων οὐσίαν, προσειληφώς Θεοῦ Λόγε, τὸ τρισσὸν ἔλαμψας, μοναρχικώτατον φῶς, τῆς μιᾶς Θεότητος, δεδοξασμένην τοῖς πᾶσι, δείξας τὴν τεκοῦσάν σε Παρθένον ἄχραντον.

Ὡδὴ γ'. Ὁ ἐκ μὴ ὄντων τὰ πάντα.

Τρισεῦσαι πάλαι τὸ ὕδωρ προστεταχώς, Ἡλίας ταῖς σχίδαξι, τυπικῶς παρενέφηνε, τὴν τριττὴν ὑπόστασιν, τῆς ἐνιαίας Θεοῦ κυριαρχίας.

Ρώδης φύσις ὕμνεῖ σε τῶν γηγενῶν, τὸν ἕνα καὶ τρίφωτον, πλαστοουργὸν ἀναλλοίωτον, καὶ βοᾷ σοι· Δέσποτα, παντοδαπῆς με τροπῆς ρῦσαι καὶ σῶσόν με.

Ισηγοροῦντες τοῖς λόγοις τῶν Προφητῶν, κλεινῶν Ἀποστόλων τε, καὶ κηρύκων τῆς πίστεως, ἰσουργὸν Τριάδα σε, δοξολογοῦμεν πιστῶς Θεὸν τῶν ὅλων.

Θεοτοκίον.

Απὸ τοῦ θρόνου κατήλθε τοῦ ὑψηλοῦ, ὁ Χριστὸς τὸν ἀνθρωπὸν ἀνυψῶν, ὡς φιλάνθρωπος, διὰ σοῦ Πανάχραντε, καὶ τὸ τρισήλιον φῶς ἔλαμψε πᾶσι.

Κάθισμα, Ἦχος γ'. Τὴν ὠραιότητα.

Ο ὑπερούσιος καὶ μόνος Κύριος, Χριστὸς ἀπαύγασμα, τοῦ προανάρχου Πατρὸς, καὶ Πνεῦμα τὸ θεϊότατον, ἐλέησον τοὺς δούλους σου· πάντες γὰρ ἡμάρτομεν, ἀλλὰ σοῦ οὐκ ἀπέστημεν. Ὅθεν δυσωποῦμέν σε, τρισυπόστατε Κύριε· ὡς ἔχων ἐξουσίαν, τὸ πλάσμα σου, σῶσον ἐκ πάσης περιστάσεως.

Δόξα καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ο ὑπερούσιος, Θεὸς καὶ Κύριος, ἐκ σοῦ σεσάρκωται, δι' ἀγαθότητα, τὸ καθ' ἡμᾶς οὐσιωθεὶς, καὶ μείνας ὅπερ πέφυκεν· ὅθεν καὶ

Θεάνθρωπον, τοῦτον σέβοντες πάντα γνε, σέ τὴν ἀπειρόγαμον, Θεοτόκον κηρύττομεν, δοξάζοντες τὸ μέγιστον θαῦμα, τῆς σῆς ἀσπόρου κυήσεως.

ᾠδὴ δ'. Ἐθου πρὸς ἡμᾶς.

Στέλεχος διπτόν, ἐκ Πατρὸς ὡς ρίζης ἐβλάστησεν, ὁ Υἱὸς καὶ Πνεῦμα τὸ εὐθές, οἱ συμφυεῖς βλαστοὶ καὶ θεόφυτοι, καὶ ἄνθη συνάναρχα, ὡς τρία εἶναι φῶτα τῆς Θεότητος. **Δίς.**

Στίφη νοερῶν, οὐσιῶν ἀπαύστως ὕμνουσί σε. τὸν ἀπερινόητον Θεόν· μεθ' ὧν ἡμεῖς δοξάζομεν λέγοντες· Τριάς ὑπερούσιε, τοὺς σοὺς οἰκέτας σῶσον ὡς φιλάνθρωπος.

Θεοτοκίον.

Εῴησας ἡμᾶς, εἰς ἀγάπην σὴν πολυέλεε, Λόγε τοῦ Θεοῦ, ὁ δι' ἡμᾶς σωματωθεὶς ἀτρέπτως, καὶ τρίφωτον, τὴν μίαν Θεότητα, μυσταγωγήσας· ὅθεν σε δοξάζομεν.

ᾠδὴ ε'. Ὡς εἶδεν Ἡσαΐας.

Τὸν ἕνα κυριάρχην εἰκονικῶς, ὡς εἶδεν Ἡσαΐας Θεόν, ἐν τρισὶ προσώποις δοξολογούμενον, ἀχράντοις φωναῖς Σεραφίμ, ἀπεστάλη τοῦ κηρυῖναι παρευθὺς, τρίφωτον οὐσίαν, καὶ μονάδα τρισήλιον. **Δίς.**

Ηἑξ οὐκ ὄντων τοπρὶν, ὑποστησαμένη μονὰς τρισήλιε, τοὺς ἕνα Θεόν σε πιστῶς, εὐφημοῦντας ἐκ παντοίων πειρασμῶν ἐκλυτρωσαμένη, τῆς σῆς δόξης ἀξιώσον.

Θεοτοκίον.

Νυμφῶνα φωτοφόρον καὶ καθαρὸν, Παρθένε γεγонуῖαν Θεοῦ, σέ ὕμνοῦμεν πόθῳ καὶ μακαρίζομεν· ἐκ σοῦ γὰρ ἐτέχθη Χριστὸς, ἐνουσίαις καὶ θελήσεσι διτταῖς, ὁ εἷς τῆς Τριάδος, καὶ τῆς δόξης ὢν Κύριος.

ᾠδὴ ς'. Ἀβυσσος ἐσχάτη.

Μέτοικος ὑπάρχων ὁ Ἀβραάμ, κατηξιώθη τυπικῶς ὑποδέξασθαι, ἐνικὸν μὲν Κύριον. ἐν τρισὶν ὑποστάσεσιν, ὑπερούσιον, ἀνδρικαῖς δὲ μορφώσεσιν. **Δίς.**

Ιθυνον καρδίας τῶν οἰκετῶν, πρὸς φῶς τὸ ἀπρόσιτον, ὦ τρισήλιε Κύριε· καὶ σῆς δόξης ἑλλαμψίν, παράσχου ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τοῦ φαντάζεσθαι, τὸ σὸν κάλλος τὸ ἄρρητον.

Θεοτοκίον.

Ανοιξον τὰς πύλας μοι τοῦ φωτός, τοῦ κηθέντος ἐκ νηδύος σου ἀχραντε, ἵνα βλέπω τρίφωτον, ἀκτίνα τῆς Θεότητος, καὶ δοξάζω σε τὴν ὁλόφωτον Δέσποιναν.

Κάθισμα, Ἦχος γ'. Θείας πίστεως.

Θείας φύσεως ὁμοουσίου, τὸ τρισήλιον ὕμνου· μεν κράτος, καὶ τρισαγίαις φωναῖς ἐκδοήσωμεν· Ἅγιος εἶ, ὁ Πατὴρ ὁ προάναρχος· Ἅγιος εἶ, ὁ Υἱὸς ὁ συνάναρχος· Πνεῦμα ἅγιον, ὁ εἷς ἀμερῆς Θεὸς ἡμῶν, καὶ πάντων ποιητῆς, καὶ φιλάνθρωπος.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θαῦμα μέγιστον! πῶς συνεσχέθη, ὁ ἀχώρητος ἐν τῇ γαστρὶ σου, καὶ ἐσαρκώθη, καὶ ἐφάνη ὡς ἄνθρωπος, μὴ ὑπομείνας φυρμόν ἢ διαίρεσιν, τῆς θεϊκῆς καὶ ἀτρέπτου Θεότητος, Κόρη πάντα γνε· διὸ Θεοτόκον σε πιστῶς, κηρύττομεν αἰεὶ, καὶ δοξάζομεν.

ᾠδὴ ζ'. Ὡς πάλαι τοὺς εὐσεβεῖς.

Ναόν με δεῖξον τῆς σῆς, Θεότητος Δέσποτα, τῆς τριλαμποῦς ὅλον φωτεινόν, ἁμαρτητικῆς ἁμαυρώσεως δεινῆς, καὶ παθῶν ἀνώτερον, ταῖς φωτουργαῖς σου λάμπεσιν, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεότητος τὴν μορφήν, μίαν καταγγέλλομεν, ἐν τρισὶν ὑποστατικαῖς, καὶ διαιρεταῖς ιδιότησι, Πατὴρ καὶ Υἱὸς καὶ Πνεύματος, Εὐλογητὸς εἶ, κράζοντες, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Εφάνη τῷ Ἀβραάμ, Θεὸς τρισυπόστατος, ἐν τῇ δρυὶ πάλαι τῇ Μαμβρῇ, τῆς φιλοξενίας μισθὸν τὸν Ἰσαάκ, ἀντιδοὺς δι' ἔλεον· ὃν περ καὶ νῦν δοξάζομεν, ὡς Θεὸν τῶν Πατέρων ἡμῶν. **Θεοτοκίον.**

Εφάνη ἐπὶ τῆς γῆς, γενόμενος ἄνθρωπος, ὁ παντουργὸς ἀγαθοπρεπῶς, ἐκ παρθενικῆς καὶ ἀχράντου σου γαστρὸς, καὶ ἡμᾶς ἐθέωσε, εὐλογημένη, πάντα γνε, Θεοτόκε πανάχραντε.

ᾠδὴ η'. Ἀστέκτω πυρί.

Ανάρχου Πατρὸς ὡς ἐκ ρίζης, Λόγος, καὶ τὸ Πνεῦμα συνάναρχως πεφυκότες, ὡς βλαστοὶ τῆς ὑπερουσίας θεαρχίας, ἐδειξαν τῆς

ματι· ἡγέρθη κενώσας τὰ μνήματα· τῆς φθορᾶς ἀλλοιωτὴν γινώτε τὸν ἀναλλοίωτον· εἶπατε τῷ Θεῷ· Ὡς φοβερὰ τὰ ἔργα σου! ὅτι τὸ γένος ἐσωσας τῶν ἀνθρώπων.

Οἱ Ἀναβαθμοὶ τοῦ Ἦχου.

Ἀντίφωνον Α'.

Τὴν αἰχμαλωσίαν Σιών, σὺ ἐξείλου ἐκ Βαβυλῶνος· καὶ ἐκ τῶν παθῶν, πρὸς ζωὴν ἔλκυσον Λόγε.

Εν τῷ νότῳ οἱ σπείροντες, δάκρυσιν ἐν-θέοις, θεριοῦσι στάχυν, ἐν χαρᾷ αἰ-ζώιας.

Δόξα, καὶ νῦν.

Αγίῳ Πνεύματι, πᾶσα ἀγαθοδωρία, ὡς Πατρὶ καὶ Υἱῷ συναστράπτει, ἐν ᾧ τὰ πάντα ζῇ καὶ κινεῖται.

Ἀντίφωνον Β'.

Εὰν μὴ Κύριος οἰκοδομήσῃ οἶκον τῶν ἁρετῶν, μάτην κοπιῶμεν· τὴν δὲ ψυχὴν σκέποντος, οὐδεὶς ἡμῶν πορθεῖται τὴν πόλιν.

Τοῦ καρποῦ τῆς γαστρὸς, τῷ Πνεύματι υἱοποιητῶς σοι τῷ Χριστῷ, ὡς Πατρὶ, οἱ Ἄγιοι πάντοτε εἰσὶν.

Δόξα, καὶ νῦν.

Αγίῳ Πνεύματι, ἐνθεωρεῖται πᾶσα ἀγιότης, σοφία· οὐσιοὶ πᾶσαν γὰρ κτίσιν· αὐτῷ λατρεύσωμεν, Θεὸς γὰρ, ὡς Πατρί τε καὶ Λόγῳ.

Ἀντίφωνον Γ'.

Οἱ φοβούμενοι τὸν Κύριον, μακάριοι, τριβους βαδιοῦνται τῶν ἐντολῶν· φάγονται, ζωὴν γὰρ παγκαρπίαν.

Κύκλω τῆς τραπέζης σου, εὐφράνθητι καθορῶν σου ποιμενάρχα, τὰ ἔγγονα φέροντα, κλάδους ἀγαθοεργίας.

Δόξα, καὶ νῦν.

Αγίῳ Πνεύματι, ὁ πᾶς πλοῦτος τῆς δόξης, ἐξ οὗ χάρις καὶ ζωὴ πάσῃ κτίσει· σὺν Πατρὶ γὰρ, ἀνυμνεῖται καὶ τῷ λόγῳ.

Προκείμενον.

Εἶπατε ἐν τοῖς ἔθνεσιν, ὅτι Κύριος ἐβασίλευσε· καὶ γὰρ κατώρθωσε τὴν οἰκουμένην, ἣτις οὐ σαλευθήσεται.

Στίχ. Ἀσατε τῷ Κυρίῳ ᾄσμα καινόν.

Τὸ Πᾶσα πνοή. Εὐαγγέλιον Ἑωθινὸν Ε'. Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι Ὁ Ν'. καὶ τὰ λοιπὰ ὅρα σελίδα 28.

Οἱ Κανόνες τοῦ Πάσχα μετὰ τῶν Εἰρμῶν, καὶ τῆς Θεοτόκου εἰς η', καὶ τοῦ Παραλύτου εἰς ς'.

Κανὼν τοῦ Πάσχα. Ἦχος α'.

Ὠδὴ α'. Ὁ Εἰρμός.

» **Α**ναστάσεως ἡμέρα λαμπρυνθῶμεν λαοί·
» **Π**άσχα Κυρίου Πάσχα· ἐκ γὰρ θανά-
» του πρὸς ζωὴν, καὶ ἐκ γῆς πρὸς οὐρανόν,
» Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμᾶς διεβίβασεν ἐπινίκιον
» ἄδοντας. **Τροπάρια.**

Καθαρθῶμεν τὰς αἰσθήσεις, καὶ ὀφόμεθα τῷ ἀπροσίτῳ φωτὶ, τῆς Ἀναστάσεως Χριστοῦ ἐξαστράπτοντα, καὶ **Χ α ί ρ ε τ ε**, φάσκοντα, τρανῶς ἀκουσόμεθα, ἐπινίκιον ἄδοντες.

Οὐρανοὶ μὲν ἐπαξίως εὐφραινέσθωσαν, γῆ δὲ ἀγαλλιástῳ, ἑορταζέτω δὲ κόσμος, ὁρατός τε ἅπας καὶ ἀόρατος· Χριστὸς γὰρ ἐγήγερται, εὐφροσύνη αἰώνιος.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου. Εἰρμός ὁ αὐτός.

Θανατώσεως τὸν ὄρον ἀνεμόχλευσας, τὴν αἰωνίαν ζωὴν, κυφορήσασα Χριστὸν τὸν ἐκτάφου ἀναλάμψαντα σήμερον, Παρθένε πανάμωμε, καὶ τὸν κόσμον φωτίσαντα.

Αναστάντα κατιδοῦσα, σὸν Υἱὸν καὶ Θεὸν, χαίρεις· σὺν Ἀποστόλοις, θεοχαρίτῳτε ἁγνῇ, καὶ τὸ Χαῖρε πρωτουργῶς ὡς πάντων χαρᾶς, αἰτία εἰσδέδεξαι, Θεομήτορ πανάμωμε.

Κανὼν τοῦ Παραλύτου. Ἦχος γ'.

Οὐ ἡ Ἀκροστιχὶς ἐν τῇ Ἑνάτῃ Ὠδῇ.

Ἰωσήφ.

Ποίημα Ἰωσήφ Θεσσαλονίκης.

Ὠδὴ α'. Ὁ Εἰρμός.

» **Θ**αυμαστός ἐνδόξως, ποιῶν τέρατα, σὺ
» εἶ Θεὸς, ὁ ἄβυσσον γεώσας, καὶ ἄρμα-
» τα καλύψας, καὶ λαὸν διασώσας, ἄδοντά
» σοι, ὡς λυτρωτῇ ἡμῶν Θεῷ.

Τροπάρια.

Ενεργῶν σημεῖα, ποιῶν τέρατα μόνη Βασιλεῦ, σταυρὸν ἐβελουσίως ὑπέστης, ὡς οἰκτίρμων· καὶ θάνατον θανάτῳ θανατώσας, ἐζωοποίησας ἡμᾶς.

Τῇ Χριστοῦ Ἐγέρσει, λαοὶ σήμερον, χορεύσωμεν πιστῶς· ἐσχύλεται ὁ Ἄδης δεσμίους οὓς κατεῖχεν, ἐπέδωκε σπουδαίως ἀνυμνοῦντας τὰ μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ.

Οἰ δυνάμει θεία, ποτέ Παράλυτον, λόγῳ σου Χριστέ, συσφίγξας καὶ προστάξας, αὐτῷ τὴν κλίνην ἄραι, χρονίως ἀσθενοῦντι, τὴν ψυχὴν μου νοσοῦσαν, ἴασαι δεινῶς.

Εν τῇ κολυμβήθρᾳ, ποτέ Ἀγγελος, τῇ Προβατικῇ, κατήρχετο, καὶ ἐναῖᾱτο κατὰ χρόνον· Βαπτίσματι δὲ θείῳ νῦν καθαίρει, ἀπειρα πλήθη ὁ Χριστός.

Αρχηγέ Ἀγγέλων, Ἀρχιστράτηγε τῶν ἄνω λειτουργῶν, τοὺς συναθροισζομένους, ἐν τῷ σεπτῷ ναῷ σου, καὶ τὸν Θεὸν ἀνυμνοῦντας, σκέπε φρούρει, ἀπὸ παντοίων πειρασμῶν.

Δόξα.

Εν τρισὶ προσώποις μιᾷ φύσει δὲ, ἀναρχον Θεόν, ὑμνήσωμεν ἀπαύστως μετὰ τῶν ἁσωμάτων, Πατέρα, Λόγον, Πνεῦμα, βασιλείαν ἔχουσαν, καὶ κράτος ἀμερές.

Καὶ νῦν. Θεοτοχίον

Τὴν τιμῶσαν ταύτην, Ἀγνή πόλιν σου πάντοτε πιστῶς, περισφζε κινδύνων, ἀλώσεως θαρβάρων, πολέμου ἐμφυλίου, καὶ μαχαίρας, καὶ πάσης ἄλλης ἀπειλῆς.

Καταβασία. Ἀναστάσεως ἡμέρα.

ᾠδὴ γ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Δ**εῦτε πόμα πίνωμεν καινόν, οὐκ ἐκ πέ-
» τρας ἀγόνου τερατουργούμενον, ἀλλ'
» ἀφθαρσίας πηγὴν, ἐκ τάφου ὁμβρήσαντος
» Χριστοῦ, ἐν ᾧ στερεοῦμεθα.

Τροπάρια.

Νῦν πάντα πεπλήρωται φωτὸς, οὐρανός τε, καὶ γῆ, καὶ τὰ καταχθόνια· ἐορταζέτω γοῦν πᾶσα κτίσις, τὴν Ἐγερσιν Χριστοῦ, ἐν ᾗ ἐστερέωται.

Χθὲς συνεθαπτόμην σοι Χριστέ, συνεγείρομαι σήμερον ἀναστάντι σοι· συνεσταυρούμην σοι χθὲς, αὐτός με συνδόξασον Σωτὴρ, ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.

Τῆς Θεοτόκου. Ὁ αὐτός.

Επὶ τὴν ἀκήρατον ζωὴν, ἐπανέρχομαι σήμερον ἀγαθότητι, τοῦ γεννηθέντος ἐκ σοῦ,

καὶ πᾶσι τοῖς πέρασιν Ἀγνή, τὸ φέγγος ἀστράφαντος.

Θεὸν ὃν ἐκύησας σαρκί, ἐκ νεκρῶν καθὼς εἶπεν ἐξεγειρόμενον, θεασαμένη Ἀγνή, χόρευε· καὶ τοῦτον, ὡς Θεὸν, ἄχραντε μεγάλυνε.

Τοῦ Παραλύτου. Ὁ Εἰρμός.

» **Σ**τεῖρα ψυχὴ καὶ ἄγονε, κτῆσαι καρπὸν
» εὐκλεῆ, εὐτεκνουμένη βόησον· Ἔστε-
» ρεώθη ἡ καρδιά μου· οὐκ ἔστιν ἅγιος· καὶ οὐκ
» ἔστι δίκαιος, πλήν σου Κύριε.

Τροπάρια.

Οῦν σε πάλαι ἥλιος, ξύλῳ κρεμάμενον, Λόγε τὸ φῶς συνέστειλε, καὶ ἐδονεῖτο ἡ γῆ ἅπασα· νεκροὶ ἐξάνίσταντο, νεκροῦ γενομένου σου, παντοδύναμε.

Μετὰ ψυχῆς ἐλθόντος σου, ἐν τῇ κοιλίᾳ τῆς γῆς, ψυχὰς ἅς περ ἐκέκτητο, ἐναπεδίδου Ἄδης σπουδῇ, βοώσας τῷ κράτει σου, ὠδὴν χαριστήριον, μόνε Κύριε.

Τὴν ἐπὶ χρόνους πλείονας, ἐξασθενοῦσαν δεινῶς, ψυχὴν μου ὑπεράγαθε, ὡς τὸν Παράλυτον πρὶν, ὑγίωσον· ὡς ἂν βηματίζω σου, τὰς τρίβους, ἃς ἔδειξας τοῖς ποθοῦσί σε.

Μετὰ τῶν ἄνω τάξεων, Θεοῦ Ἀρχάγγελε, ἱκετηρίαν ποίησον, ὑπὲρ τῶν πίστει ἀνυμνούντων σε φρουρῶν, συντηρῶν ἡμᾶς τοῦ βίου τοῖς πάθεσι περιπίπτοντας.

Δόξα.

Δόξα, Πατρὶ βοήσωμεν, Υἱῷ, καὶ Πνεύματι, εἰς γὰρ ὑπάρχει φύσει Θεός, ὃν αἱ δυνάμεις πᾶσαι τῶν οὐρανῶν, ἐν φόβῳ δοξάζουσιν, τὸ, Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος, κράζουσιν.

Καὶ νῦν. Θεοτοχίον.

Ασπορον ἔσχες σύλληψιν, καὶ ὑπὲρ νοῦν τοκετὸν, Παρθενομήτορ ἄχραντε· ἔργον φρικτῶδες, θαῦμα μέγιστον, Ἀγγέλοις τιμώμενον, βροτοῖς δοξαζόμενον, Κόρῃ Δέσποινα.

Καταβασία. Δεῦτε πόμα πίνωμεν.

Καθίσματα, Ἦχος γ'.

Τὴν ωραιότητα τῆς παρθενίας σου.

Ρῆμα Παραλύτου, μόνον συνέσφιγξεν, ὡς ὁ παγκόσμιος, λόγος ἐφθέγγετο, τοῦ δι' ἡμᾶς ἐπὶ τῆς γῆς ὀφθέντος δι' εὐσπλαγχνίαν.

ὄθεν καὶ τὸν κράββατον, ἐπιφέρων διήρχετο, καὶ οἱ Γραμματεῖς ὄραν, τὸ πραχθέν οὐχ ὑπέφερον, κακίας κατεχόμενοι φθόνῳ, τῷ ψυχᾷ παραλύοντι.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Αὐτόμελον.

Τὴν ὡραιότητα, τῆς παρθενίας σου, καὶ τὸ ὑπέρλαμπρον, τὸ τῆς ἀγνείας σου, ὁ Γαβριὴλ καταπλαγεῖς, ἐβόα σοι, Θεοτόκε· Ποῖόν σοι ἐγκώμιον, προσαγάγω ἐπ' αὐτίκῃ; τί δὲ ὀνομάσω σε; ἀπορῶ καὶ ἐξίσταμαι· διὸ ὡς προσετάγην, βοῶ σοι· Χαῖρε ἡ κεχαριτωμένη.

ᾠδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**πὶ τῆς θείας φυλακῆς, ὁ θεηγόρος Ἀβ-
» βακοῦμ, στήτω μεθ' ἡμῶν καὶ δεικνύ-
» τω, φαεσφόρον Ἀγγελον, διαπρυσίως λέ-
» γοντα· Σήμερον σωτηρίᾳ τῷ κόσμῳ· ὅτι ἀνέ-
» στη Χριστὸς ὡς παντοδύναμος.

Τροπάρια.

Αῤῥσεν μὲν ὡς διανοῖξαν, τὴν παρθενεύου-
σαν νηδὺν, πέφηνε Χριστὸς· ὡς βροτὸς δέ,
ἀμνὸς προσηγόρευται· ἀμωμος δέ, ὡς ἄγευστος
κηλῖδος, τὸ ἡμέτερον Πάσχα, καὶ ὡς Θεὸς ἀ-
ληθής, τέλειος λέλεκται.

Ως ἐνιαύσιος ἀμνὸς, ὁ εὐλογούμενος ἡμῖν,
στέφανος χρηστὸς ἐκουσίως, ὑπὲρ πάντων
τέθυται, Πάσχα τὸ καθαρτήριο· καὶ αὖθις ἐκ
τοῦ τάφου ὡραῖος, δικαιοσύνης ἡμῖν ἐλαμψεν
ἥλιος.

Ο Θεοπάτωρ μὲν Δαυτῖδ, πρὸ τῆς σκιώδους
κιβωτοῦ, ἤλατο σκιρτῶν· ὁ λαὸς δὲ τοῦ
Θεοῦ ὁ ἅγιος, τὴν τῶν συμβόλων ἐκδοσιν ὁρῶν-
τες, εὐφρανθῶμεν ἐνθέως· ὅτι ἀνέστη Χριστὸς
ὡς παντοδύναμος.

Τῆς Θεοτόκου. Ὁ αὐτός.

Ο διαπλάσας τὸν Ἀδὰμ, τὸν σὸν προπάτο-
ρα Ἀγνή, πλάττεται ἐκ σοῦ, καὶ θανάτῳ,
τῷ οἰκείῳ ἔλυσε, τὸν δι' ἐκείνου θάνατον, σήμε-
ρον, καὶ κατηύγασε πάντας, ταῖς θεϊκαῖς ἀστρα-
παῖς τῆς Ἀναστάσεως.

Ο ἂν ἀπεκύησας Χριστὸν ὡραιότατως ἐκ νε-
κρῶν, λάμψαντα, Ἀγνή καθορῶσα, ἡ κα-
λὴ καὶ ἀμωμος, ἐν γυναιξὶν ὡραία τε σήμερον,
εἰς πάντων σωτηρίαν, σὺν Ἀποστόλοις αὐτόν,
χαίρουσα δόξαζε.

Τοῦ Παραλύτου. Ὁ Εἰρμός.

» **Τ**ὸ κατάσκιον ὄρος, ὁ Ἀβδακοῦμ προεώ-
» ρα, τὴν ἄχραντόν σου μήτραν Ἀγνή·
» διὸ καὶ ἀνεκραύγαζεν· Ἀπὸ Θαιμᾶν ἤξει ὁ
» Θεός, καὶ ὁ Ἅγιος ἐξ ὄρους, κατασκήνου δα-
» σέως.

Τροπάρια.

Τῶν Ἑβραίων ὁ δῆμος, φθόνῳ τηκόμενος,
ξύλῳ ἐσταύρωσέ σε Κύριε· καὶ λύσας τὸ
κατάκριμα, τὸ τοῦ θανάτου ὡς κραταιὸς ἐξεγή-
γερσαι, τὸν κόσμον σεαυτῷ συνεγείρας.

Μετὰ μύρων Γυναῖκες, τί τὸ ἀκένωτον μύ-
ρων, ζητεῖτε; ἐξεγήγερται· ταῖς Μυροφό-
ροις ἔφησεν, ὁ καθεζόμενος ἐν λευκοῖς, τὴν ὑ-
φήλιον πληρώσας, νοητῆς εὐωδίας.

Δούλου φέρων εἰκόνα, ὑπερβολῇ εὐσπλαγ-
χνίας, βαδίζων παραγέγονας, καὶ ὑγιῇ ἀ-
πέδειξας, τὸν ἐπὶ χρόνοις Λόγε πολλοῖς, κατα-
κείμενον, κελεύσας, καὶ τὸν κράββατον ἄραι.

Αγγελος μὲν Κυρίου, κατὰ καιρὸν κατα-
βαίνων, τὸ ὕδωρ ἐν τῇ Προβατικῇ ἐτάρασ-
σε, τελῶν ὑγιῇ ἓνα καὶ μόνον· ὁ δὲ Χριστὸς,
πλήθη ἄπειρα, τῷ θείῳ Βαπτισμῷ διασώζει.

Αρχηγὲ τῶν Ἀγγέλων, καὶ ὁδηγὲ πλανω-
μένων, Κυρίου Ἀρχιστράτηγε, τῇ ὥρᾳ
ταύτῃ, μέσον ἡμῶν παραγενοῦ, καὶ τὰς προσευ-
χὰς πάντων προσάγαγε, τῷ μόνῳ ποιητῇ καὶ
Δεσπότη.

Δόξα.

Εννομένη τῇ φύσει, διαιρουμένη προσώποις,
ὑπάρχει ἡ ἁγία Τριάς· Πατὴρ ὁ ὑπερού-
σιος, ὁ συναϊδὸς τε Υἱὸς, καὶ τὸ ἅγιον καὶ μό-
νον, παντοδύναμον Πνεῦμα.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Η Ἀγνή πῶς θηλάζεις; πῶς δὲ ἐγέννησας
βρέφος, τοῦ Ἀδὰμ ἀρχαιότερον; πῶς ἐν
ἀγκάλαις φέρεις Υἱόν, τὸν ἐπὶ ὤμων χερουβι-
κῶν; ὡς ἐπίσταται, ὡς οἶδεν, ὁ τὸ πᾶν οὐσιώσας.
Καταδασία. Ἐπὶ τῆς θείας φυλακῆς.

ᾠδὴ ε'. Ὁ Εἰρμός.

» **Ο**ρθρίσωμεν ὀρθρου βαθέος, καὶ ἀντὶ μύ-
» ρου τὸν ὕμνον προσοίσωμεν τῷ Δεσπό-
» τη· καὶ Χριστὸν ὁψόμεθα, δικαιοσύνης ἥλιον,
» πᾶσι ζῶν ἀνατέλλοντα.

Τροπάρια.

Τὴν ἄμετρόν σου εὐσπλαγχνίαν, οἱ ταῖς τοῦ Ἄδου σειραῖς συνεχόμενοι, δεδορκότες, πρὸς τὸ φῶς ἠπείγοντο Χριστέ, ἀγαλλομένω ποδὶ, Πάσχα κροτοῦντες αἰώνιον.

Προσέλθωμεν λαμπαδηφόροι, τῷ προϊόντι Χριστῷ ἐκ τοῦ μνήματος, ὡς νυμφίῳ· καὶ συνεορτάσωμεν, ταῖς φιλεόρτοις τάξεσι Πάσχα Θεοῦ τὸ σωτήριον.

Τῆς Θεοτόκου. Ὁ αὐτός.

Φωτίζεται θείαις ἀκτίσι, καὶ ζωηφόροις, ταῖς τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Υἱοῦ σου, Θεομητορ ἄχραντε, καὶ χαρμονῆς ἐμπίπλεται, τῶν εὐσεβῶν ἡ ὁμήγυρις.

Οὐκ ἤνοιξας πύλας Παρθένου, ἐν τῷ σαρκουῖσθαι μνήματος οὐκ ἔλυσας τὰς σφραγίδας, Βασιλεῦ τῆς κτίσεως· ὅθεν ἐξαναστάντα σε, θεασαμένη ἠγάλλετο.

Τοῦ Παραλύτου. Ὁ Εἰρμός.

» **Φ**ωτὶ τῷ ἀνεσπέρῳ σου Χριστέ, καταύγα-
» **Φ**σον τὴν ταπεινὴν μου ψυχὴν, καὶ ὁδή-
» γησον εἰς τὸν φῶδόν σου· διότι φῶς τὰ προστάγ-
» ματά σου. **Τροπάρια.**

Υψώθης ἐπὶ ξύλου τοῦ Σταυροῦ, καὶ κόσμον ἅπαντα συνανύψωσας· καὶ γενόμενος ἐν νεκροῖς ὁ Θεός, νεκροὺς ἐγείρεις τοὺς ἀπ' αἰῶνος.

Ανέστη καθὼς εἶπεν ὁ Χριστὸς, κενώσας ἅπαντα Ἄδου τὰ βασίλεια, καὶ ὀπτάνεται Ἀποστόλοις, χαρὰς μεταδιδούς διαιωνιζούσης.

Λευχείμων καθωράθη γυναιξίν, ἀστράπτων Ἄγγελος, φάσκων· Μὴ κλαίετε· ἡ ζωὴ ἡμῶν ἐξεγήγερται, τοὺς ἐν τοῖς τάφοις νεκροὺς ζώσας.

Παράλυτον ὡς ἠγειρας Χριστέ, τὴν παρειμένην μου ψυχὴν ὑγίωσον, παραδάσσει, καὶ βαδίζειν με τὰς σὰς ὁρὰς εὐόδωσον τρίβους.

Αγγέλων ἀρχηγέτα Μιχαήλ, τὸν ἀθροιζόμενον ἐν τῷ τεμένει σου λαὸν σήμερον, καὶ κηρύττοντα τὰ τοῦ Θεοῦ, σῶζε μεγαλεῖα.

Δόξα.

Ισότημος τρισάριθμος μονάς, διαιρουμένη μὲν πιστῶς ταῖς ὑποστάσεσιν, ἐνουμένη δὲ

φύσει πέφυκε, Πατὴρ, Υἱὸς καὶ τὸ θεῖον Πνεῦμα.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Τὴν ἄσπορον λοχείαν σου Ἀγνή, τὴν ἀκατάληπτον ὑμνοῦμεν γέννησιν, μακαρίζοντες ὡς Μητέρα σε, τοῦ ποιητοῦ πάντων καὶ Δεσπότης.

Καταδασία. Ὁρθρίσωμεν ὁρθρου βαθέως.

Ῥδὴ ς'. Ὁ Εἰρμός.

» **Κ**ατῆλθες ἐν τοῖς κατωτάτοις τῆς γῆς,
» **Κ**αὶ συνέτριψας μοχλοὺς αἰωνίους, κα-
» τοχοὺς πεπεδημένων Χριστέ, καὶ τριήμερος,
» ὡς ἐκ κήτους· Ἰωνᾶς, ἐξάνεστης τοῦ τάφου.

Τροπάρια.

Φυλάξας τὰ σήμαντρα σῶα Χριστέ, ἐξηγέρθης τοῦ τάφου, ὁ τὰς κλείς τῆς Παρθένου μὴ λυμηνάμενος ἐν τῷ τόκῳ σου· καὶ ἀνέψας ἡμῖν, Παραδείσου τὰς πύλας.

Σωτέρ μου, τὸ ζῶν με καὶ ἄθυτον, ἱερεῖον, ὡς Θεός, σεαυτὸν ἐκουσίως, προσαγαγὼν τῷ Πατρὶ, συνανέστησας, παγγενὴ τὸν Ἀδάμ, ἀναστὰς ἐκ τοῦ τάφου.

Τῆς Θεοτόκου. Ὁ αὐτός.

Ανῆκται τὸ πάλαι κρατούμενον, τῷ θανάτῳ καὶ φθορᾷ, διὰ τοῦ σαρκωθέντος ἐκ σῆς ἀχράντου γαστροῦ, πρὸς τὴν ἀφθαρτον, καὶ αἰδιον ζωὴν, Θεοτόκε Παρθένε.

Κατῆλθεν ἐν τοῖς κατωτάτοις τῆς γῆς, ὁ λαγόσι σου Ἀγνή, κατελθὼν καὶ οἰκήσας, καὶ σαρκωθείς ὑπὲρ νοῦν, καὶ συνήγειρεν, ἐαυτῷ τὸν Ἀδάμ, ἀναστὰς ἐκ τοῦ τάφου.

Τοῦ Παραλύτου. Ὁ Εἰρμός.

» **Β**υθὸς μοι τῶν παθῶν ἐπανέστη, καὶ ζά-
» **Β**λη ἐναντίων ἀνέμων· ἀλλὰ προφθάσας
» με σὺ, σῶσον Σωτήρ, καὶ ῥῦσαι φθορᾶς, ὡς
» ἔσωσας τοῦ θηρὸς τὸν Προφήτην.

Τροπάρια.

Υψώθης ἐκουσίως ἐν ξύλῳ, ἐτέθης ὡς νεκρὸς ἐν μνημείῳ, καὶ τοὺς ἐν Ἀδὴ νεκροὺς πάντας ὁμοῦ ζώσας Χριστέ, ἀνέστησας θεϊκῇ δυναστείᾳ.

Ο Ἀδὴς συναντήσας σοι κάτω, οἰκτίρμον ἐπικράνθη, δεσμώτας, ἀποδιδούς ἐν σπουδῇ, σοῦ τὴν φρικτὴν ὑμνοῦντας Σωτήρ Ἀνάστασιν, ἐν φωναῖς ἀσιγήτοις.

Οἱ θεοὶ Μαθηταὶ κατιδόντες ἐκ τάφου τὴν ζωὴν τῶν ἀπάντων, ἐγηγερμένον Χριστὸν, πόθῳ πολλῷ, καὶ γνώμῃ εὐθεῖ, καὶ θυμηδία ψυχῆς προσεκύνουν.

Οἱ πάλαι ἐπὶ κλίνης οδύνης, ἐν χρόνοις κατακείμενος πλείστοις, τῇ σῇ προστάξει Χριστέ, ἀρτιωθείς, δοξάζει, ὑμνῶν τὴν εὐσπλαγχνίαν, τὴν σὴν ζωοδότα.

Αγγέλων Μιχαὴλ ἀρχηγέτα, τῷ θρόνῳ παρεστῶς τοῦ Δεσπότη, πάρεσο μέσον ἡμῶν, καθοδηγῶν πρὸς τρίβους ζωῆς, τοὺς σὲ προστάτην, θερμὸν κεκτημένους.

Δόξα.

Τριάδα τοῖς προσώποις σε σέβω, μονάδα τῇ οὐσίᾳ κηρύττω, ἀναρχε Πάτερ Υἱέ, Πνεῦμα εὐθές, Θεέ τοῦ παντός, μετὰ τῶν ἄνω φρικτῶν στρατευμάτων.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ο πάντα θεῖω νεύματι φέρων, κρατεῖται Θεοτόκε Παρθένε, ἐν ταῖς ἀγκάλαις ταῖς σαῖς, πάντας ἡμᾶς ἀρπάζων χειρὸς, δουλείας τοῦ πονηροῦ, ὡς οἰκτίρμων.

Καταδασία. Κατῆλθες ἐν τοῖς κατωτάτοις.

Κοντάκιον Ἦχος γ'.

Ἡ Παρθένος σήμερον.

Τὴν ψυχὴν μου Κύριε, ἐν ἀμαρτίαις παντοίαις, καὶ ἀτόποις πράξεσι, δεινῶς παραλελυμένην, ἔγειρον τῇ θεϊκῇ σου ἐπιστάσει, ὥσπερ καὶ τὸν Παράλυτον, ἡγειρας πάλαι, ἵνα κράζω σεσωσμένος. Οἰκτίρμον δόξα, Χριστέ, τῷ κράτει σου.

Ὁ Οἶκος.

Οἱ χειρὶ σου δρακὶ περικρατῶν τὰ πέρατα, Ἰησοῦ ὁ Θεός, ὁ τῷ Πατρὶ συνάναρχος, καὶ Πνεύματι ἁγίῳ συνδεσπόζων ἀπάντων σαρκὶ ἐφάνης, νόσους ἰώμενος, καὶ πάθη ἀπήλασας, τυφλοὺς ἐφώτισας, καὶ τὸν Παράλυτον λόγῳ θεϊκῷ σὺ ἐξάνεστησας, περιπατεῖν ἀθρόνως προστάξας, καὶ τὴν βαστάσασαν αὐτὸν κλίνην ἐπὶ τῶν ὤμων ἄραι· ὅθεν πάντες σὺν τούτῳ ἀνυμνοῦμεν καὶ ἐκβοῶμεν. Οἰκτίρμον δόξα, Χριστέ τῷ κράτει σου.

Συναξάριον τοῦ Μηναίου, εἶτα τὸ παρόν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Κυριακῇ τετάρτῃ ἀπὸ τοῦ Πά-

ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΑΡΙΟΝ ἑκδόσις ἈΝΘΩΤΗ ΚΟΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

σχα, τοῦ Παραλύτου μνεῖαν ποιούμεθα, καὶ ὡς εἰκὸς τὸ τοιοῦτον ἐορτάζομεν θαῦμα.

Στίχοι.

Τὸ ῥῆμα Χριστοῦ σφίγμα τῷ παρειμένῳ. Οὕτως ἱάμα τοῦτο ῥῆμα καὶ μόνον.

Τῆθεται ἐνταῦθα καὶ τοῦτο, ὅτι κατὰ τὸν καιρὸν τῆς παρ' Ἑβραίοις Πεντηκοστῆς ὁ Χριστὸς διεπράξατο τοῦτο. Ἀναβάς γὰρ εἰς Ἱερουσόλυμα, εἰς τὴν Ἑορτὴν, καὶ ἐν τῇ πενταστάτῃ Κολυμβήθρᾳ γενόμενος, ἦν Σολομὼν ὠκοδόμησεν, ἥτις δὴ καὶ Προβατικὴ ἐπεκέκλητο, ὅτι τῶν ἐν τῷ Ἱερῷ σφαιζομένων εἰς θυσίαν προβάτων, ἐκεῖσε τὰ ἐντόσθια ἐπλυνον· ἡ καὶ διὰ τὸ, τὸν πρῶτως ἐκεῖσε βαλίνοντα, ἡνίκα ὑπὸ τοῦ Ἀγγέλου εἰσάπαξ τοῦ ἔτους, τὸ ὕδωρ ἐταράττετο, ὑγιὴ ἀναδείκνυσθαι. Εὐρίσκει οὖν ἐκεῖ ἄνθρωπον, τριάκοντα καὶ ὀκτὼ ἔτη ἔχοντα, καὶ, ἀπορία τοῦ εἰσβάλλοντος αὐτὸν ἐν τῷ ὕδατι, κατακείμενον· ἐξ οὗ δὴ μαθάνομεν, πόσον ἡ καρτερία καὶ ἡ ὑπομονὴ ἀγαθόν· καὶ ὅτι, ἐπεὶ τὸ Βάπτισμα δοθῆναι ἐμελλε, ρυπτικὸν ἀμαρτίας ἀπάσης, ὠκονόμησεν ὁ Θεός, ἐν τῇ παλαιᾷ δι' ὕδατος ἐνεργεῖσθαι τεράστια· ἵνα ὅταν ἐκεῖνο γένηται, εὐκόλως παραδεχθῇ. Ἐπὶ τοῦτον δὴ τὸν Παράλυτον, Ἰαρον οὕτως ὀνομαζόμενον, ἔρχεται ὁ Ἰησοῦς, καὶ ἐρωτᾷ αὐτόν· ὁ δὲ, τὴν ἀπορίαν τὴν τοῦ συνεργήσαντος προβάλλεται. Καὶ ὁ Χριστὸς, τὸ ἐπὶ τοσοῦτον ἐκτακῆναι τοῦτον τῇ ἀσθενείᾳ εἰδώς, λέγει· Ἀρὸν σου τὸν κράββατον καὶ περιπάτει· καὶ αὐτίκα ὑγιὴς ἀναδείκνυται, καὶ τὴν κλίνην ἐπ' ὤμων ἀράμενος, ἵνα μὴ φαντασία τὸ πρᾶγμα δόξῃ, τὴν εἰς τὸν οἶκον ἐβάδιζε. Σαββάτου δὲ ὄντος, ἐκωλύετο παρὰ τῶν Ἰουδαίων περιπατεῖν. Ὁ δὲ τὸν ὑγιώσαντα προεβάλλετο, ὡς εἰπόντα ἐν Σαββάτῳ περιπατεῖν, μὴ εἰδώς ὅποιος ἐστίν· ὁ γὰρ Ἰησοῦς, φησὶν, ὅχλου ἐκεῖσε συναθροισθέντος, ἐξέκλινεν ἀποκρυβεῖς.

Μετὰ δὲ ταῦτα εὗρεν αὐτόν ὁ Ἰησοῦς ἐν τῷ Ἱερῷ, καὶ λέγει αὐτῷ· Ἴδε ὑγιὴς γέγονας, μηκέτι ἀμάρτανε, ἵνα μὴ χεῖρόν τί σοι γένηται. Τοῦτο δὲ φασὶν τινες εἰπεῖν τὸν Χριστὸν, οὐκ ὀρθῶς λέγοντες, ἐπειδὴ αὐτὸς ἐμελλε διδόναι τῷ Ἰησοῦ ῥάπισμα ὕστερον, ὅτε τῷ Ἀρχιερεῖ Καϊάφᾳ παρίστατο, καὶ χεῖρονα τῆς παραλύσεως πειρασμὸν ἐντεῦθεν κληρώσεσθαι τῷ αἰωνίῳ πυρὶ, οὐχὶ τριάκοντα ἔτη καὶ ὀκτὼ μόνον, ἀλλ' εἰς αἰὲν βασανίζεσθαι· μᾶλλον γὰρ ἔδειξεν ὁ Κύριος ἐξ ἀμαρτιῶν αὐτῷ τὴν τῆς παραλύσεως ἐπισυμβῆναι ἀσθένειαν. Οὐ μὴν δὲ πᾶσα ἀσθένεια ἐξ ἀμαρτιῶν, ἀλλὰ καὶ ἐκ φυσικῆς νόσου, καὶ ἐξ ἀδυναμίας καὶ ἀδιαφορίας, καὶ ἐτέρων πολλῶν ἐπιγίνεται. Γινὸς μέντοι ὁ Παράλυτος, ὅτι Ἰησοῦς ἐστὶν ὁ ποιήσας αὐτὸν ὑγιῇ, τοῦτο τοῖς Ἰουδαίοις καθίστησι γνώριμον· οἱ δὲ εἰς ἄμυναν ἐρεθισθέντες, ἐζήτουν ἀποκτεῖναι τὸν Χριστὸν, ὅτι δῆθεν τὸ Σάββατον ἔλυσεν. Ὁ δὲ αὐτοῖς πολλὰ διελέγετο, συνιστῶν ὡς δίκαιον καὶ ἐν Σαββάτῳ εὐεργετεῖν· καὶ ὅτι αὐτὸς ἐστίν, ὁ τὸ Σάββατον εἰπὼν τηρεῖν, ὃς ἴσος ἐστὶ τῷ Πατρὶ· καὶ ὥσπερ ἐκεῖνος ἐτι ἐργάζεται, οὕτω καὶ οὗτος.

Ἰστέον δὲ, ὡς ἕτερος οὗτος ὁ Παράλυτος, τοῦ ἐν τῷ Μαθαίῳ Παραλυτικοῦ· ἐκεῖνο μὲν γὰρ ἐν οἰκίᾳ ἐπράχθη, καὶ ὑπηρετούντων ἐκεῖνῳ ἀνθρώπων, καὶ Ἀφένταί σου αἱ ἀμαρτίαι ἀκούσαντι· τοῦτο δὲ ἐν τῇ Στοᾷ ἐτελέσθη, καὶ ἄνθρωπον οὐκ εἶχεν, ὡς λέγει τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον· καὶ ὅτι τὸν κράββατον ἤρεν, ὡς καὶ ἐκεῖνος. Ἑορτάζεται δὲ ἀρτίως, διὰ τὸ ἐν τῇ Πεντηκοστῇ καὶ τοῦτο πραχθῆναι, ὥσπερ καὶ τὸ τῆς Σαμαρείτιδος, καὶ τὸ τοῦ Τυφλοῦ. Τὸν μὲν γὰρ Θωμᾶν, καὶ

τὰς Μυροφόρους, εἰς πίστωσιν τῆς ἐκ νεκρῶν τοῦ Χριστοῦ Ἀναστάσεως ἐορτάζομεν· τὰ δὲ λοιπὰ μέχρι τῆς Ἀναλήψεως, διότι αὐτὰ ἐν τῷ καιρῷ τῆς παρ' Ἑβραίοις Πεντηκοστῆς διαφόρως ἐνήργησε· καὶ ὅτι τούτων ὁ Ἰωάννης σχεδὸν οὕτως ἐμνημόνευσε.

Τῷ ἀπείρῳ ἐλέει σου, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

ᾠδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Ο** Παῖδας ἐκ καμίνου ρυσάμενος, γενόμενος ἄνθρωπος, πάσχει ὡς θνητὸς, καὶ
» διὰ πάθους τὸ θνητὸν, ἀφθαρσίας ἐνδύει εὐ-
» πρέπειαν· ὁ μόνος εὐλογητὸς τῶν Πατέρων,
» Θεὸς καὶ ὑπερένδοξος.

Τροπάρια.

Γυναῖκες μετὰ μύρων Θεόφρονες, ὀπίσω σου ἔδραμον· ὃν δὲ ὡς θνητὸν, μετὰ δακρύων ἐζήτηουν, προσεκύνησαν, χαίρουσαι ζῶντα Θεόν, καὶ Πάσχα τὸ Μυστικόν, σοῖς Χριστέ Μαθηταῖς εὐηγγελίσαντο.

Θανάτου ἐορτάζομεν νεκρῶσιν, Ἄδου τὴν καθαίρεσιν, ἄλλης βιοτῆς τῆς αἰωνίου ἀπαρχὴν, καὶ σκιρτῶντες ὑμνοῦμεν τὸν αἴτιον, τὸν μόνον εὐλογητὸν τῶν Πατέρων, Θεὸν καὶ ὑπερένδοξον.

Ως ὄντως ἱερὰ καὶ πανέορτος, αὕτη ἡ σωτήριος, νύξ καὶ φωταυγής, τῆς λαμπροφύρου ἡμέρας τῆς ἐγέρσεως, οὕσα προάγγελος, ἐν ἣ τὸ ἄχρονον φῶς, ἐκ τάφου σωματικῶς, πᾶσιν ἐπέλαμψεν.

Τῆς Θεοτόκου. Ὁ αὐτός.

Νεκρώσας ὁ Υἱός σου τὸν θάνατον, Πανάμωμε σήμερον, πᾶσι τοῖς θνητοῖς τὴν διαμένουσιν ζωὴν, εἰς αἰῶνας αἰώνων δεδώρηται· ὁ μόνος εὐλογητὸς τῶν Πατέρων, Θεὸς καὶ ὑπερένδοξος.

Ο πάσης βασιλεύων τῆς κτίσεως, γενόμενος ἄνθρωπος, ὥκησε τὴν σὴν Θεοχαρίτῳ νηδύν· καὶ σταυρὸν ὑπομείνας καὶ θάνατον, ἀνέστη θεοπρεπῶς, συνεγείρας ἡμᾶς ὡς παντοδύναμος.

Τοῦ Παραλύτου. Ὁ Εἰρμός.

» **Ο** τὴν φλόγα ὀροσίνας τῆς καμίνου, καὶ
» τοὺς παῖδας ἀφλέκτους διασώσας, εὐ-
» λογητὸς εἰς τοὺς αἰῶνας Κύριε, ὁ Θεὸς
» τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τροπάρια.

Απλωθέντα σὲ ξύλῳ ὡς ἑώρα, φῶς συνέ-
στειλεν ἥλιος μὴ σθένων, τῷ κόσμῳ φαί-
νειν, σοῦ ἐκουσίως δύναντος Παμβασιλεῦ, εἰς
φαῦσιν πάντων ἐθνῶν.

Εξανέστης κενώσας τὰ μνημεῖα, καὶ σκυ-
λεύσας τὸν Ἄδην δυναστεία παντοδυνάμω·
διὸ ὑμνοῦμεν τὴν σεπτὴν σου Χριστέ καὶ θείαν
Ἐγερσιν.

Ως νεκρὸν τί τὸν ζῶντα ἐκζητεῖτε; ἐξη-
γέρθη, οὐκ ἔστιν ἐν τῷ τάφῳ· ταῖς Μυ-
ροφόροις ἐβόα πάλαι, ἐξαστράπτων μορφῇ ὁ
θεῖος Ἀγγελος.

Κατακείμενον χρόνοις ἐπὶ πλείστοις, τὸν
Παράλυτον λόγῳ ὑγιώσας, ἐβόας· Ἄρον
τὸν κράδδατόν σου, καὶ πορεύου ὑμῶν τὰ με-
γαλεῖα τοῦ Θεοῦ.

Μίχαὴλ Ἀρχιστράτηγε Κυρίου, τοὺς πι-
στῶς ἐν τῷ θείῳ σου τεμένει, ἀθροίζομέ-
νους Θεοῦ εἰς αἶνον, ὀδήγει, σκέπε, ἐκ παντοίων
κακῶν τῇ μεσιτείᾳ σου.

Δόξα.

Ως Τριάς, τοὺς πίστει σε ὑμνοῦντας, ὡς
Θεὸν τῶν ἀπάντων καὶ Δεσπότην, ἀπὸ
παντοίων κινδύνων σῶζε, καὶ τῶν σῶν ἀγαθῶν
μετόχους ποίησον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Παρθενεύεις τεκοῦσα ὑπὲρ λόγον, τὸν πρὸ
πάντων αἰώνων γεννηθέντα, ἐκ τοῦ ἀνάρ-
χου Πατρὸς ἀρρέουστος· διὰ τοῦτο Ἀγνή σε
μακαρίζομεν.

Καταδασία. Ὁ Παῖδας ἐκ καμίνου.

ᾠδὴ η'. Ὁ Εἰρμός.

» **Α**ὕτη ἡ κλήτη καὶ ἁγία ἡμέρα, ἡ μία τῶν
» Σαββάτων, ἡ βασιλὶς καὶ κυρία, ἐορ-
» τῶν ἐορτῆ, καὶ πανήγυρις ἐστὶ πανηγύρεων,
» ἐν ἣ εὐλογοῦμεν, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τροπάρια.

Δεῦτε τοῦ καινοῦ τῆς ἀμπέλου γεννήματος,
τῆς θείας εὐφροσύνης, ἐν τῇ εὐσήμενῇ ἡμέ-
ρᾳ τῆς Ἐγέρσεως, βασιλείας τε Χριστοῦ κοι-
νωνήσωμεν, ὑμνοῦντες αὐτὸν, ὡς Θεὸν εἰς τοὺς
αἰῶνας.

Αῖρον κύκλω τοὺς ὀφθαλμούς σου Σιών, καὶ ἴδε· ἰδοὺ γὰρ ἤκασί σοι, θεοφεγγεῖς ὡς φωστῆρες, ἐκ δυσμῶν, καὶ βορρᾶ, καὶ θαλάσσης, καὶ ἐώας τὰ τέκνα σου, ἐν σοὶ εὐλογοῦντα, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Πάτερ παντοκράτορ, καὶ Λόγε, καὶ Πνεῦμα, τρισὶν ἐνιζομένη, ἐν ὑποστάσεσι φύσις, ὑπερούσιε, καὶ ὑπέρθεε, εἰς σέ βεβαπτίσμεθα, καὶ σέ εὐλογοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου. Ὁ αὐτός.

Ηῖλθε διὰ σοῦ εἰς τὸν κόσμον ὁ Κτίστης. Παρθένε Θεοτόκε, καὶ τὴν γαστέρα τοῦ Ἀίδου, διαρρήξας θνητοῖς, τὴν ἀνάστασιν ἡμῖν ἐδωρήσατο· διὸ εὐλογοῦμεν, αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Οῖλον καθελὼν τοῦ θανάτου τὸ κράτος, ὁ Υἱός σου Παρθένε, ἐν τῇ αὐτοῦ Ἀναστάσει, ὡς Θεὸς κραταιὸς, συνανύψωσεν ἡμᾶς καὶ ἐθέωσε· διὸ ἀνυμνοῦμεν, αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τοῦ Παραλύτου. Ὁ Εἰρμός.

» **Τ**ὸν ὑπ' Ἀγγέλων ἀσιγήτως ἐν ὑψίστοις
» δοξαζόμενον Θεόν, οἱ οὐρανοὶ τῶν οὐρανῶν,
» γῆ καὶ ὄρη καὶ βουνοὶ, βυθὸς καὶ πᾶν
» γένος ἀνθρώπων, ὕμνοις αὐτὸν ὡς κτίστην
» καὶ λυτρωτὴν εὐλογεῖτε.

Τροπάρια

Τὸ καταπέτασμα ἐσχίσθη, σταυρωθέντος σου Σωτῆρ ἡμῶν, καὶ ἀπεδίδου τοὺς νεκρούς, οὓς κατέπιεν ὁ θάνατος· καὶ Ἀίδης ἐγυμνοῦτο, σέ καθορῶν ἐν κατωτάτοις τῆς γῆς γεγονότα.

Ποῦ σου τὸ κέντρον ἐστὶ θάνατε; ποῦ σου Ἀίδην νῦν τὸ νεῖκος; τῷ ἀναστάντι Βασιλεῖ, ἐνεκρώθης καὶ ἀπόλωλας· οὐκ ἔτι βασιλεύεις· ὁ κραταιὸς ἀφείλετο γὰρ οὓς εἶχες δεσμίους.

Δράμετε τάχος ἀπαγγείλατε, Ἀποστόλοις τὴν ἀνάστασιν, ταῖς μυροφόροις, ὁ φανεῖς νεανίας ἀπεφθέγγετο· Ἀνέστη ὁ Δεσπότης, καὶ σὺν αὐτῷ, οἱ ἀπ' αἰῶνος νεκροὶ παραδόξως.

Εἴτεσι πλείστοις κατακείμενος ὁ Παράλυτος, ἐκραύγαζεν· Ἐλέησόν με λυτρωτᾶ, ἀπορία συνεχόμενον· ὁ δὲ προστάττει τούτῳ, ἄραι σπουδῇ τὸν κράδβατον, καὶ ὀρθῶς βηματίζειν.

Ως τῶν αὐλῶν προηγούμενος, Ἀρχιστράτηγε Δυνάμεων, σὺν ταύταις αἰτησάι ἡμῖν τῶν πταισμάτων ἀπολύτρωσιν, διόρθωσιν τε βίου, καὶ τῶν ἐκεῖ ἀπόλαυσιν ἀγαθῶν αἰώνιων.

Δόξα.

Αῖκτιστον, ἄτμητον οὐσίαν, τρισυπόστατον θεότητα, Πατέρα ἀναρχον Θεόν, καὶ Υἱὸν καὶ Πνεῦμα ἅγιον, ὑμνήσωμεν συμφώνως, τῶν Σεραφίμ κραυγάζοντες τὴν φρικτὴν μελωδίαν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τόμον σέ πάλαι ἐθεάσατο, Ἡσαΐας Ἀειπάρθενε, ἐν ᾧ δακτύλῳ τοῦ Πατρὸς, Λόγος ἄχρονος ἐγγέγραπτο, ἐκ πάσης ἀλογίας σώζων ἡμᾶς, τοὺς λόγοις σε ἱεροῖς ἀνυμνοῦντας.

Καταβασία. Αὕτη ἡ κλητὴ.

Ὡιδῇ θ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Φ**ωτίζου, φωτίζου, ἡ νέα Ἱερουσαλήμ· ἡ
» γὰρ δόξα Κυρίου, ἐπὶ σέ ἀνέτειλε. Χό-
» ρευε νῦν, καὶ ἀγάλλου Σιών· σὺ δὲ ἀγνή,
» τέρπου Θεοτόκε, ἐν τῇ Ἐγέρσει τοῦ τό-
» κου σου.

Τροπάρια.

Ω θείας! ὦ φίλης! ὦ γλυκυτάτης σου φωνῆς· μεθ' ἡμῶν ἀψευδῶς γάρ, ἐπηγγείλω ἔσεσθαι, μέχρι τερμάτων αἰῶνος Χριστέ· ἦν οἱ πιστοί, ἄγκυραν ἐλπίδος, κατέχοντες ἀγαλλόμεθα.

Ω Πάσχα τὸ μέγα, καὶ ἱερώτατον Χριστέ· ὦ σοφία καὶ Λόγε, τοῦ Θεοῦ καὶ δύνამις· δίδου ἡμῖν ἐκτυπώτερον, σοῦ μετασχεῖν, ἐν τῇ ἀνεσπέρῳ, ἡμέρᾳ τῆς βασιλείας σου.

Τῆς Θεοτόκου. Ὁ αὐτός.

Συμφώνως Παρθένε, σέ μακαρίζομεν πιστοί. Χαῖρε πύλη Κυρίου· χαῖρε πόλις ἐμψυχε· χαῖρε, δι' ἧς ἡμῖν ἐλαμψε, σήμερον φῶς, τοῦ ἐκ σοῦ τεχθέντος, τῆς ἐκ νεκρῶν ἀναστάσεως.

Εὐφραίνου, ἀγάλλου, ἡ θεία πύλη τοῦ φωτός· ὁ γὰρ δύνas ἐν τάφῳ, Ἰησοῦς ἀνέτειλε, λάμψας ἡλίου φαιδρότερον, καὶ τοὺς πιστοὺς πάντας καταυγάσας, θεοχαρίτῳ Δέσποινα.

Τοῦ παραλύτου. Ὁ Εἰρμός.

» Ἐν Σιναίῳ τῷ ὄρει κατείδέ σε, ἐν τῇ βά-
» τῳ Μωϋσῆς, τὴν ἀφλέκτως τὸ πῦρ τῆς
» Θεότητος, δεξαμένην ἐν γαστρί· Δανιὴλ δέ
» σέ εἶδεν, ὅρος ἀλατόμητον· ῥάβδον βλαστή-
» σασαν, Ἡσαΐας κέκραγε, τὴν ἐκ ῥίζης Δαυΐδ.

Τροπάρια.

Ἰησοῦ ἐπὶ ξύλου ὑψούμενος, συνανύψωσας
ἡμᾶς· καὶ τεθεὶς ἐκουσίως ἐν μνήματι, ἐκ
μνημάτων τοὺς νεκρούς, ἐξανέστησας πάντας,
ὑμνοῦντας τὸ κράτος σου, τὸ ἀκατάληπτον, καὶ
τὴν δυναστείαν τὴν σὴν τὴν ἀήττητον.

Ὡραϊότατος τάφου ἀνέτειλας, ὡς νυμφίος
ἐκ παστοῦ, ὡραϊότατε Λόγε, καὶ ἔλυσας,
τὸ τοῦ Ἀίδου ἀμειδές, καὶ δεσμώτας ἐξήρας,
συμφώνως κραυγάζοντας· Δόξα τῇ δόξῃ σου,
δόξα Ἰησοῦ ὁ Θεὸς τῇ Ἐγέρσει σου.

Στεναγμούς τε καὶ δάκρυα φέρουσαι, μετὰ
μύρων ἐν σπουδῇ, τὸ πανάγιον μνῆμα κα-
τέλαβον, αἱ γυναῖκες· καὶ Χριστοῦ, ἐδιδάσκον-
το πίστει τὴν ἐνδοξον Ἐγερσιν, ἣν ἐορτάζομεν,
ἐν ἀγαλλιάσει ψυχῆς εὐφραινόμενοι.

Ἡκολούθει ἡ ῥῶσις τοῦ σώματος, τῇ προσ-
τάξει σου Χριστέ, καὶ ὡρᾶτο ὁ πρῶτον Πα-
ράλυτος, διερχόμενος σπουδῇ, καὶ τὸν κράβδα-
τον φέρων ἐφ' ὃν κατεκλίνετο, ἔτεσι πλείοσιν,
ἀνυμνολογῶν τὴν πολλὴν δυναστείαν σου.

Φωτισμὸν ἡμῖν αἰτησαι μέγιστε, Ἀρχιστρά-
τηγε, αἰεὶ τῷ μεγάλῳ φωτὶ παριστάμενος,
καὶ εἰρήνευσον ἡμῶν, τὴν ζωὴν ἐπηρείαις, πάν-
τοτε τοῦ ὄφους, καὶ περιστάσεσι, βίου δονου-
μένην αἰεὶ ἀξιάγαστε.

Δόξα.

Φῶς καὶ φῶτα ζωὴν τε δοξάζω σε, καὶ ζωὰς
πανευσεβῶς, Πάτερ Λόγε, καὶ Πνεῦμα τὸ
ἅγιον, τρισυπόστατε μονάς, ἀδιαίρετον κράτος,
Θεότης ἀσύγχυτε, Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος,
βοῶν, σὺν ταῖς ἁνω δυνάμεσι.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Φωτοφόρου προήλθε νηδύος σου, μέγας Ἡ-
λίου Χριστός, καὶ τὸν κόσμον ἐφώτισεν
ἄχραντε, ἐπιλάμψεσι φαιδραῖς, καὶ τὸ σκότος
ἐξῆρε, τὸ τῆς παραβάσεως· ὅθεν ὑμνοῦμέν σε,
πάντων ὡς αἰτίαν καλῶν Θεονύμφευτε.

Καταδασία Φωτίζου, φωτίζου.

Τὸ, Ἅγιος Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν, γ'.

Ἐξαποστελλάριον τοῦ Πάσχα.

Σαρκὶ ὑπνώσας ὡς θνητός, ὁ Βασιλεὺς καὶ
Κύριος, τριήμερος ἐξανέστης, Ἀδὰμ ἐγεί-
ρας ἐκ φθορᾶς, καὶ καταργήσας θάνατον. Πά-
σχα τῆς ἀφθαρσίας, τοῦ κόσμου σωτήριον.

Ἐτερον τοῦ Παραλύτου. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Ἐπέστη ὁ φιλάνθρωπος, καὶ πανοικτίρμων
Κύριος, Προβατικῇ κολυμβήθρᾳ, τοῦ θε-
ραπεῦσαι τὰς νόσους· εὗρε δὲ κατακείμενον, ἄν-
θρωπον πλείστοις ἔτεσι, καὶ πρὸς αὐτὸν ἐδόη-
σεν· Ἄρον τὸν κράβδατον, ἴθι, πρὸς τὰς ὁδοὺς
τὰς εὐθείας.

Εἰς τοὺς Αἶνους, ἱστῶμεν Στίχους η'· καὶ ψάλ-
λομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα. Ἦχος γ'.

Δεῦτε πάντα τὰ ἔθνη, γινῶτε τοῦ φρικτοῦ
μυστηρίου τὴν δύναμιν· Χριστὸς γὰρ ὁ
Σωτὴρ ἡμῶν, ὁ ἐν ἀρχῇ Λόγος, ἐσταυρώθη δι'
ἡμᾶς, καὶ ἐκὼν ἐτάφη, καὶ ἀνέστη ἐκ νεκρῶν,
τοῦ σῶσαι τὰ σύμπαντα. Αὐτὸν προσκυνήσωμεν.

Διηγῆσαντο πάντα τὰ θαυμάσια, οἱ φύλα-
κές σου Κύριε· ἀλλὰ τὸ συνέδριον τῆς μα-
ταιότητος, πληρῶσαν δώρων τὴν δεξιὰν αὐτῶν,
κρύπτειν ἐνόμιζον τὴν Ἀνάστασιν σου, ἣν ὁ
κόσμος δοξάζει. Ἐλέησον ἡμᾶς.

Χαρὰς τὰ πάντα πεπλήρωται, τῆς Ἀναστά-
σεως τὴν πείραν εἰληφότα· Μαρία γὰρ ἡ
Μαγδαληνὴ ἐπὶ τὸ μνῆμα ἦλθεν, εὗρεν Ἀγγε-
λον ἐπὶ τὸν λίθον καθήμενον, τοῖς ἱματίοις ἐξα-
στράπτοντα, καὶ λέγοντα. Τί ζητεῖτε τὸν ζῶν-
τα μετὰ τῶν νεκρῶν; οὐκ ἔστιν ὧδε, ἀλλ' ἐγῆ-
γερται, καθὼς εἶπε, προάγων ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ.

Ἐν τῷ φωτὶ σου Δέσποτα, ὁφόμεθα φῶς
φιλάνθρωπε· ἀνέστης γὰρ ἐκ τῶν νεκρῶν
σωτηρίαν τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων δωρούμενος,
ἵνα σέ πᾶσα κτίσις δοξολογῇ, τὸν μόνον ἀνα-
μάρτητον. Ἐλέησον ἡμᾶς.

Στιχηρὰ Ἀνατολικά.

Υμνον ἑωθινόν, αἱ Μυροφόροι γυναῖκες, τὰ
δάκρυα προσέφερον Κύριε· εὐωδίας γὰρ
ἀρώματα κατέχουσai, τὸ μνῆμά σου κατέλα-
βον, τὸ ἄχραντόν σου Σῶμα, μυρίσαι σπουδά-
ζουσai. Ἀγγελος καθήμενος ἐπὶ τὸν λίθον, αὐ-

ταῖς εὐηγγελίσαστο· Τί ζητεῖτε τὸν ζῶντα μετὰ τῶν νεκρῶν; τὸν θάνατον γὰρ πατήσας, ἀνέστη ὡς Θεός, παρέχων πᾶσι τὸ μέγα ἔλεος.

Εξαστράπτων Ἄγγελος ἐπὶ τὸ μνημῆμά σου ἐπὶ ζωοποιόν, ταῖς Μυροφόροις ἔλεγεν· Ἐκένωσε τοὺς τάφους ὁ Λυτρωτής, ἐσκύλευσε τὸν Ἄδην, καὶ ἀνέστη τριήμερος, ὡς μόνος Θεὸς καὶ παντοδύναμος.

Εἰς τὸ μνημῆμά σε ἐπεζήτησεν, ἐλθοῦσα τῇ μιᾷ τῶν Σαββάτων, Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ· μὴ εὐροῦσα δὲ ὠλοφύρετο, κλαυθμῷ βοῶσα· Οἶμοι Σωτὴρ μου! πῶς ἐκλάπης πάντων Βασιλεῦ; Ζεῦχος δὲ ζωηφόρων Ἀγγέλων, ἐνδοθεν τοῦ μνημείου ἐδόα· Τί κλαίεις, ὦ γύναι; Κλαίω, φησὶν, ὅτι ἦραν τὸν Κύριόν μου τοῦ τάφου, καὶ οὐκ οἶδα ποῦ ἔθηκαν αὐτόν. Αὕτῃ δὲ στραφεῖσα ὀπίσω, ὡς κατεῖδέ σε, εὐθέως ἐδόα· Ὁ Κύριός μου, καὶ ὁ Θεός μου, δόξα σοι.

Εβραῖοι συνέκλεισαν ἐν τῷ τάφῳ τὴν ζωὴν. Ληστής δὲ ἀνέωξεν ἐν τῇ γλώσσει τὴν τρυφὴν, κραυγάζων καὶ λέγων· Ὁ μετ' ἐμοῦ δι' ἐμέ σταυρωθεὶς, συνεκρέματό μοι ἐπὶ τοῦ ξύλου, καὶ ἐφαίνετό μοι ἐπὶ τοῦ θρόνου, τῷ Πατρὶ συγκαθήμενος· αὐτὸς γάρ ἐστι Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Κύριε, τὸν Παράλυτον οὐχ ἡ κολυμβήθρα ἐθεράπευσεν, ἀλλ' ὁ σὸς λόγος ἀνεκαίνισε· καὶ οὐδὲ ἡ πολυχρόνιος αὐτῷ ἐνεπόδισε νόσος· ὅτι τῆς φωνῆς σου ὀξυτέρα ἡ ἐνέργεια ἐδείχθη· καὶ τὸ δυσβάστακτον βάρος ἀπέρριψε, καὶ τὸ φορτίον τῆς κλίνης ἐβάστασεν, εἰς μαρτύριον τοῦ πλήθους τῶν οἰκτιρμῶν σου, δόξα σοι.

Καὶ νῦν. Ὑπερευλογημένη.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν α'. Ὡραν τὸ Ἑωθινόν. Ἦχος γ'.

Τῆς Μαγδαληνῆς Μαρίας, τὴν τοῦ Σωτῆρος εὐαγγελιζομένης, ἐκ νεκρῶν ἀνάστασιν, καὶ ἐμφάνειαν, διαπιστοῦντες οἱ Μαθηταί, ὠνειδίζοντο τὸ τῆς καρδίας σκληρόν· ἀλλὰ τοῖς σημείοις καθοπλισθέντες καὶ θαύμασι, πρὸς τὸ κήρυγμα ἀπεστέλλοντο. Καὶ σὺ μὲν Κύριε, πρὸς τὸν ἀρχίφωτον ἀνελήφθης Πατέρα· οἱ δὲ ἐκήρυττον πανταχοῦ τὸν λόγον, τοῖς θαύμασι πιστούμενοι. Διὸ οἱ φωτισθέντες δι' αὐτῶν, δο-

ξάζομέν σου τὴν ἐκ νεκρῶν Ἀνάστασιν, φιλάνθρωπε Κύριε.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ

Οἱ Μακαρισμοὶ τοῦ Ἦχου.

Ἦχος γ'.

Αθετήσαντα Χριστέ τὴν ἐντολήν σου, τὸν προπάτορα Ἀδάμ, τοῦ Παραδείσου ἐξώρισας· τὸν δὲ Ληστήν Οἰκτίρμον, ὁμολογήσαντά σε ἐν Σταυρῷ, ἐν αὐτῷ εἰσώκισας κράζοντα· Μνήσθητί μου Σωτὴρ, ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.

Αναστὰς ἐκ τῶν νεκρῶν, συνεξανέστησας ἡμᾶς ἐκ τῶν παθῶν, τῇ Ἀναστάσει σου Κύριε· τοῦ δὲ θανάτου πᾶσαν, τὴν δυναστείαν ὤλεσας Χριστέ· διὰ τοῦτο πίστει κραυγάζομεν. Μνήσθητι καὶ ἡμῶν, ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.

Τῇ τριημέρῳ σου ταφῇ, τοὺς ἐν τῷ Ἄδῃ νεκρωθέντας ὡς Θεὸς, ζωοποιήσας συνήγειρας· καὶ ἀφθαρσίαν πᾶσιν, ὡς ἀγαθὸς ἐπήγασας ἡμῖν, τοῖς ἐν πίστει κράζουσι πάντοτε· Μνήσθητι καὶ ἡμῶν, ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.

Αμαρτήσαντας ἡμᾶς, τῇ τοῦ θανάτου κατεδίκασας ἀρᾷ, ὁ Ζωοδότης καὶ Κύριος, ἐν δὲ τῷ σώματί σου, ἀναμαρτήτως Δέσποτα παθῶν, τοὺς θνητοὺς ἐζώωσας κράζοντας· Μνήσθητι καὶ ἡμῶν, ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.

Καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος τοῦ Παραλύτου, Ὡδὴ ς'. Ἀπόστολος, καὶ Εὐαγγέλιον τῆς ἡμέρας.

Κοινωνικόν.

Αἰνεῖτε τὸν Κύριον ἐκ τῶν οὐρανῶν.

ΕΙΔΗΣΙΣ.

Χρὴ γινώσκειν, ὅτι ἡ ἀκολουθία τοῦ Παραλύτου ψάλλεται ἡμέρας τρεῖς· τῇ Κυριακῇ, τῇ Δευτέρᾳ, καὶ τῇ Τρίτῃ.

Τῇ ΚΥΡΙΑΚῃ ΤΟΥ ΠΑΡΑΛΥΤΟΥ ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ. Κύριε ἐκέκραξα, ἱστώμεν Στίχους ς', καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς γ'.

Ἦχος πλ. δ'.

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος! ὁ ποιητὴς τοῦ παντός, σαρκοφόρος γενόμενος, τὴν ἡμῶν ἐπτώχευσε φύσιν, θέλων ὡς εὐσπλαγχνος, καὶ

τοῖς ἀνθρώποις συνδιαιτῶμενος, θαυμάτων πλή-
θη Ἑβραίοις δέδειχεν· ὅθεν ἰάσατο, τὸν ποτὲ
Παράλυτον, εἰπὼν αὐτῷ, Ἄ ρ ό ν σ ο υ τ ό ν
κ ρ ά θ β α τ ο ν, ἐν Βηθεσδὰ ἐπιστάς.

Σ ῶτερ Θεέ μου καὶ Κύριε, τοὺς πεπτωκό-
τας βροτοὺς, ἀναστῆσαι βουλόμενος, ἐπὶ
γῆς ὡς ἄνθρωπος, περιήρχου ἰώμενος, πάντων
τὰς νόσους δι' εὐσπλαγχνίαν πολλήν· διὸ φοι-
τήσας, Προβατικῇ ἐν στοᾷ, σῶον ἀνέδειξας, τὸν
ποτὲ Παράλυτον, λόγῳ τῷ σῷ, ὁκτῶ καὶ τριά-
κοντα, ἔτεσι κείμενον.

Φ θόνῳ Ἑβραῖοι τηκόμενοι, εὐεργεσίας τὰς
σὰς, ὑπεράγαθε Κύριε, ἀφορμὴν ποιούμενοι,
καὶ μανίας ὑπέκκαυμα, παρανομοῦντες αὐτοὶ
τὸν νόμον αἰεὶ, σὲ ἐπεζήτουν, κτείνειν τὴν ὄντως
ζωήν, διὰ τὸ Σάββατον, ὅτε ὅλον ἄνθρωπον, ἐ-
δειξας σὺ, ὑγιῇ, παράλυτον ὄντα τὸ πρότερον.

Καὶ τοῦ Μηναίου γ'.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος α'.

Ε πὶ τῇ Προβατικῇ κολυμβήθρᾳ, ἄνθρωπος
κατέκειτο ἐν ἀσθενείᾳ· καὶ ἰδὼν σε Κύριε,
ἐβόα· Ἀνθρωπον οὐκ ἔχω, ἵνα, ὅταν ταραχθῇ τὸ
ὑδωρ, βάλη με ἐν αὐτῷ· ἐν ᾧ δὲ πορεύομαι, ἄλ-
λος προλαμβάνει με, καὶ λαμβάνει τὴν ἴασιν,
ἐγὼ δὲ ἀσθενῶν κατὰκειμαι. Καὶ εὐθὺς σπλαγ-
χνισθεὶς ὁ Σωτὴρ, λέγει πρὸς αὐτόν. Διὰ σὲ ἄν-
θρωπος γέγονα, διὰ σὲ σὰρκα περιδέβλημαι, καὶ
λέγεις ἄνθρωπον οὐκ ἔχω; Ἄ ρ ό ν σ ο υ τ ό ν κ ρ ά θ β α τ ο ν καὶ περιπάτει. Πάντα σοι δυνατὰ, πάντα
ὑπακούει, πάντα ὑποτέτακται· πάντων ἡμῶν
μνήσθητι, καὶ ἐλέησον ἅγιε, ὡς φιλόανθρωπος.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὁκτωήχου.

Ἦχος γ'. Ἀναστάσιμον.

Τ ῷ σῷ Σταυρῷ, Χριστέ Σωτὴρ, θανάτου
κράτος λέλυται, καὶ διαδόλου ἡ πλάνη
κατήργηται· γένος δὲ ἀνθρώπων, πίστει σωζό-
μενον, ὕμνον σοι καθ' ἐκάστην προσφέρει.

Στίχ. Πρὸς σὲ ἦρα τοὺς ὀφθαλμούς.

Κατανυκτικόν.

Ε σπερινὸν ὕμνον προσφερόμέν σοι Χριστέ,
μετὰ θυμιάματος, καὶ ᾠδῶν πνευματικῶν·
ἐλέησον Σωτὴρ τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Στίχ. Ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς.

Μαρτυρικόν.

Μ εγάλη τοῦ Σταυροῦ σου Κύριε ἡ δύναμις·
ἐπάγη γὰρ ἐν τόπῳ, καὶ ἐνεργεῖ ἐν κό-
σμῳ καὶ ἀνέδειξεν ἐξ ἀλιέων Ἀποστόλους, καὶ
ἐξ ἐθνῶν Μάρτυρας, ἵνα πρεσβεύωσιν ὑπὲρ τῶν
ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος α'.

Ο τῇ παλάμῃ τῇ ἀχράντῳ πλαστοουργήσας
τὸν ἄνθρωπον, ἦλθες εὐσπλαγχνε, τοὺς
νοσοῦντας ἰάσασθαι, Χριστέ· τὸν Παράλυτον ἐν
τῇ Προβατικῇ κολυμβήθρᾳ, διὰ τοῦ λόγου σου
ἀνέστησας· Αἱμόρρου δὲ τὸ ἄλγος ἐθεράπευσας·
τῆς Χαναναίας τὴν παιδα ἐνοχλουμένην ἠλέη-
σας· καὶ τὴν αἴτησιν τοῦ Ἑκατοντάρχου οὐ πα-
ρείδες. Διὰ τοῦτο κράζομεν· Παντοδύναμε Κύ-
ριε, δόξα σοι.

Ἀπολυτίκ. Εὐφραινέσθω τὰ οὐράνια.

Θεοτοκίον. Σὲ τὴν μεσιτεύσασαν.

Ἐκτενής, καὶ Ἀπόλυσις.

♦♦♦♦♦

ΤΗ: ΔΕΥΤΕΡΑ: ΤΗΣ Δ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ.

ΠΡΩ·Ι·.

Εἰς τὸν Ὁρθρον. Μετὰ τὴν α' Στιχολογ. Καθί-
σματα τῆς Ὁκτωήχου. Ἦχος γ'.

Ἀναστάσιμον.

Χ ριστὸς ἐκ νεκρῶν ἐγήγερται, ἡ ἀπαρχὴ τῶν
κεκοιμημένων· ὁ πρωτότοκος τῆς κτίσεως,
καὶ δημιουργὸς πάντων τῶν γεγονότων, τὴν κα-
ταφθαρεῖσαν φύσιν τοῦ γένους ἡμῶν, ἐν ἑαυτῷ
ἀνεκαίνισεν. Οὐκ ἔτι θάνατε κυριεύεις· ὁ γὰρ
τῶν ὅλων Δεσπότης, τὸ κράτος σου κατέλυσε.

Κατανυκτικόν.

Π αροικουσα ἐν τῇ γῇ, ψυχὴ μου μετανόη-
σον· χοῦς ἐν τάφῳ οὐχ ὕμνεϊ, πταισμάτων
οὐ λυτροῦται· βόησον Χριστῷ τῷ Θεῷ· Καρ-
διογνώστα, ἡμάρτον· πρὶν καταδικάσης με, ἐ-
λέησόν με.

Μαρτυρικόν.

Τ ὁ εὐψυχον τῆς καρτερίας ἡμῶν, ἐνίκησε
τὰ μηχανήματα τοῦ ἀρχεκάκου ἐχθροῦ,
Ἀθλοφόροι μακάριοι· διὰ τοῦτο τῆς αἰωνίου
κατηξιώθητε μακαριότητος. Ἀλλὰ πρεσβεύσα-
τε τῷ Κυρίῳ, τοῦ φιλοχρίστου λαοῦ σῶσαι τὸ
ποίμνιον, Μαρτυρεῖς ὑπάρχοντες τῆς ἀληθείας.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν ὠραιότητα, τῆς παρθενίας σου, καὶ τὸ ὑπέρλαμπρον, τὸ τῆς ἀγνείας σου, ὁ Γαβριήλ καταπλαγεῖς, ἐβόα σοι Θεοτόκε· Ποῖόν σοι ἐγκώμιον, προσαγάγω ἐπάξιον; τί δε ὀνομάσω σε; ἀπορῶ καὶ ἐξίσταμαι· διὸ ὡς προσετάγην, βοῶ σοι· Χαῖρε ἡ κεχαριτωμένη.

Μετά τὴν β' Στιχολ. Κάθισμα τῆς Ἑορτῆς.

Τὴν ὠραιότητα.

Πάρεσιν εὗραντο, τὴν ὁλοσώματον, οἱ παραλύσει, φθόνου σφιγγόμενοι, τὴν ἐν Σαββάτῳ Παραλύτου σφίγγειν κατανοοῦντες· λέγοντες· Οὐκ ἔξεστι, θεραπεύειν τοῖς Σάββασιν, λύειν τε τὴν πάτριον, τοῦ Σαββάτου κατάπαυσιν· τοῦ νόμου σε μὴ γνόντες Δεσπότην, καὶ θεραπευτὴν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δίς.

Τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ· ὁ Ν'. καὶ οἱ κανόνες τῆς Ἑορτῆς, μετὰ τῶν Εἰρημῶν εἰς η', καὶ τοῦ Μηναίου εἰς δ'. Κοντάκιον, καὶ Ἐξαποστειλάριον τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τοὺς Αἶνους, ἰσθῶμεν Στίχους δ', καὶ φάλλομεν Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος γ'.

Ἀναστάσιμον.

Δεῦτε πάντα τὰ ἔθνη, γινῶτε τοῦ φρικτοῦ μυστηρίου τὴν δύναμιν· Χριστὸς γὰρ ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, ὁ ἐν ἀρχῇ Λόγος, ἐσταυρώθη δι' ἡμᾶς, καὶ ἐκὼν ἐτάφη, καὶ ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, τοῦ σῶσαι τὰ σύμπαντα. Αὐτὸν προσκυνήσωμεν.

Δίς.

Κατανυκτικόν.

Πολλάκις τὴν ὑμνωδίαν ἐκτελῶν, εὐρέθης τὴν ἁμαρτίαν ἐκπληρῶν· τῇ μὲν γλώττῃ ἄσματα φθεγγόμενος, τῇ δὲ ψυχῇ ἄτοπα λογιζόμενος· ἀλλ' ἐκάτερα διόρθωσον, Χριστέ ὁ Θεός, διὰ τῆς μετανοίας, καὶ σῶσόν με.

Μαρτυρικόν.

Τῶν ἁγίων Ἀθλοφόρων τὴν μνήμην, δεῦτε λαοὶ ἅπαντες τιμήσωμεν· ὅτι θέατρον γενομένοι, Ἀγγέλοις καὶ ἀνθρώποις, τὸν τῆς νίκης στέφανον παρὰ Χριστοῦ ἐκομίσαντο, καὶ πρεσβεύουσιν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος α'.

Α'ταφος νεκρὸς ὑπάρχων ὁ Παράλυτος, ἰδὼν σε ἐβόησεν· Ἐλέησόν με Κύριε, ὅτι ἡ κλίνη μου τύμβος μοι ἐγένετο. Τί μοι κέρδος

ζωῆς; οὐ χρήζω τῆς Προβατικῆς κολυμβήθρας· οὐ γὰρ ἐστὶ μοι τίς ὁ ἐμβάλλων με, ταραττομένων τῶν ὑδάτων, ἀλλὰ σοὶ τῇ πηγῇ προσέρχομαι τῶν ἰαμάτων, ἵνα καὶ γὼ μετὰ πάντων κράζω· Παντοδύναμε Κύριε, δόξα σοι.

Εἰς τὸν Στίχον Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος γ'. Μεγάλη τοῦ Σταυροῦ σου Κύριε.

Σημείων καὶ τεράτων βλέποντες τὴν δύναμιν, οἱ φθόνῳ παρειμένοι, καὶ δυνατοὶ κακία, οὐκ ἐπίστευον, ὡς σὺ Θεοῦ Υἱὸς ὑπάρχεις καὶ τοῦ παντὸς πρύτανις, ὁ καὶ Παράλυτον ὑγιῇ δείξας λόγῳ.

Στίχ. Τὰ ἐλέη σου Κύριε εἰς τὸν αἰῶνα ἄσομαι.

Ι'δόντες οἱ Σαββάτων φύλακες Παράλυτον, σφιγχθέντα ἐν Σαββάτῳ, τὴν ψυχὴν ἐχαυνοῦντο, καὶ, οὐκ ἔξεστιν, ἐν τῷ Σαββάτῳ θεραπεύειν, καὶ βεβηλοῦν τὸ Σάββατον, τάχα ὡς νόμιμοι, Γραμματεῖς ἐπεβόων.

Στίχ. Ὅτι εἶπας· Εἰς τὸν αἰῶνα ἔλεος οἰκοδομηθήσεται.

Σαββάτων αὐτουργὸν μὴ γνόντες σε καὶ Κύριον, οἱ Σάββατα τηροῦντες, τοῦ Παραλύτου σφίγγειν, διεγόγγυζον, τὴν ἐν Σαββάτῳ γενομένην. Ὡς οὐ καλὸν, λέγοντες, αἶρειν τὸν κράδβατον, ἐν ἡμέρᾳ Σαββάτου.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. α'.

Α'νέβη ὁ Ἰησοῦς εἰς Ἱεροσόλυμα, ἐπὶ τῇ Προβατικῇ κολυμβήθρᾳ, τῇ λεγομένῃ κατὰ Ἰουδαίους Βηθεσδὰ, πέντε στοὰς ἐχούσῃ· ἐν ταύταις γὰρ κατέκειτο πλῆθος τῶν ἀσθενούντων. Ἀγγελος γὰρ τοῦ Θεοῦ κατὰ καιρὸν ἐπιφοιτῶν, διετάραττεν αὐτήν, καὶ ῥῶσιν ἐχαρίζετο τοῖς προσιοῦσιν ἐν πίστει. Καὶ ἰδὼν ὁ Κύριος χρονιοῦντα ἄνθρωπον, λέγει πρὸς αὐτόν· Θέλεις ὑγιῆς γενέσθαι; Ὁ ἀσθενὼν ἀπεκρίνατο· Κύριε, ἄνθρωπον οὐκ ἔχω, ἵνα, ὅταν ταραχθῇ τὸ ὕδωρ, βάλῃ με εἰς τὴν κολυμβήθραν. Ἰατροῖς κατηνάλωσα τὸν ἅπαντά μου βίον, καὶ ἐλέους τυχεῖν οὐκ ἤξιώθην. Ἀλλ' ὁ ἱατρὸς τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων, λέγει πρὸς αὐτόν· Ἄρὸν σου τὸν κράδβατον καὶ περιπάτει, κηρύττων μου τὴν δύναμιν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος ἐν τοῖς πέρασι.

ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΤΗΣ Δ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΕΣΠΕΡΑΣ

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ς', καὶ ψάλλομεν τὰ δύο Ἰδιόμελα τῆς Ἑορτῆς, δευτεροῦντες τὸ πρῶτον.

Ἦχος α'.

Ο τῇ παλάμῃ τῇ ἀχραντῷ πλαστοουργήσας τὸν ἄνθρωπον, ἦλθες εὐσπλαγχνε τοὺς νοσοῦντας ἰάσασθαι Χριστέ· τὸν Παράλυτον ἐν τῇ Προβατικῇ κολυμβήθρᾳ διὰ τοῦ λόγου σου ἀνέστησας· Αἰμόρρου δὲ τὸ ἄλγος ἐθεράπευσας· τῆς Χαναναίας τὴν παῖδα ἐνοχλουμένην ἠλέησας· καὶ τὴν αἰτησὶν τοῦ Ἑκατοντάρχου οὐ παρείδες. Διὰ τοῦτο κράζομεν· Παντοδύναμε Κύριε, δόξα σοι.

Α τῆς νεκρὸς ὑπάρχων ὁ Παράλυτος, ἰδὼν σε ἐβόησεν· Ἐλέησόν με Κύριε, ὅτι ἡ κλίνη μου τύμβος μοι ἐγένετο. Τί μοι κέρδος ζωῆς; οὐ χρήζω τῆς Προβατικῆς κολυμβήθρας· οὐ γάρ ἐστὶ μοι τίς ὁ ἐμβάλλων με, ταραττομένων τῶν ὑδάτων· ἀλλὰ σοὶ τῇ πηγῇ προσέρχομαι τῶν ἰαμάτων, ἵνα καὶ γὼ μετὰ πάντων κράζω· Παντοδύναμε Κύριε, δόξα σοι.

Καὶ τοῦ Μηναίου γ'.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. α'.

Α νέβη ὁ Ἰησοῦς εἰς Ἱεροσόλυμα, ἐπὶ τῇ Προβατικῇ κολυμβήθρᾳ, τῇ λεγομένῃ κατὰ Ἰουδαίους Βηθεσδὰ, πέντε στοᾶς ἐχούσῃ· ἐν ταύταις γὰρ κατέκειτο πλῆθος τῶν ἀσθενούντων. Ἀγγελος γὰρ τοῦ Θεοῦ, κατὰ καιρὸν ἐπιφοιτῶν, διετάραττεν αὐτήν, καὶ ῥῶσιν ἐχαρίζετο τοῖς προσιοῦσιν ἐν πίστει. Καὶ ἰδὼν ὁ Κύριος χρονιούμενον ἄνθρωπον, λέγει πρὸς αὐτόν· Θέλεις ὑγιὲς γενέσθαι; Ὁ ἀσθενὼν ἀπεκρίνατο· Κύριε, ἄνθρωπον οὐκ ἔχω, ἵνα, ὅταν ταραχθῇ τὸ ὕδωρ, βάλῃ με εἰς τὴν κολυμβήθραν. Ἰατροῖς κητηνάλωσα τὸν ἅπαντά μου βίον, καὶ ἐλέους τυχεῖν οὐκ ἤξιώθην. Ἀλλ' ὁ Ἰατρός τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων λέγει πρὸς αὐτόν· Ἀρόν σου τὸν κράββατον καὶ περιπάτει, κηρύττων μου τὴν ἰσχύαμιν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος ἐν τοῖς πέρασιν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος γ'. Ἀναστάσιμον.

Πεφώτισται τὰ σύμπαντα, τῇ ἀναστάσει σου Κύριε, καὶ ὁ Παράδεισος πάλιν ἠνέω-

κται· πᾶσα δὲ ἡ κτίσις ἀνευφημοῦσά σε, ὕμνον σοι καθ' ἐκάστην προσφέρει.

Κατανυκτικόν.

Στίχ. Πρὸς σέ ἦρα τοὺς ὀφθαλμούς μου.

Σ ὥσόν με Κύριε ὁ Θεός μου· σὺ γὰρ πάντων ἡ σωτηρία· ὁ κλύδων με τῶν παθῶν ἐκταράττει, καὶ τὸ βάρος τῶν ἀνομιῶν με βυθίζει· δός μοι χεῖρα βοηθείας, καὶ πρὸς φῶς ἀνάγαγέ με κατανύξεως, ὡς μόνος εὐσπλαγχνός καὶ φιλόανθρωπος.

Μαρτυρικόν.

Στίχ. Ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς.

Μεγάλη τῶν Μαρτύρων σου Χριστέ ἡ δύναμις· ἐν μνήμασι γὰρ κεῖνται, καὶ πνεύματα διώκουσι, καὶ κατήργησαν ἐχθροῦ τὴν ἐξουσίαν, τῇ πίστει τῆς Τριάδος, ἀγωνισάμενοι ὑπὲρ τῆς εὐσεβείας.

Δόξα, Καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Ε ν τῇ Στοᾷ τοῦ Σολομῶντος, ἐκεῖ κατέκειτο πλῆθος τῶν ἀσθενούντων· καὶ μεσοῦσης τῆς Ἑορτῆς, εὗρεν ὁ Χριστός, ὀκτὼ καὶ τριάκοντα ἐτῶν Παράλυτον κείμενον· δεσποτικῇ φωνῇ λέγει πρὸς αὐτόν· Θέλεις ὑγιὲς γενέσθαι; Ὁ ἀσθενὼν ἀπεκρίνατο· Κύριε, ἄνθρωπον οὐκ ἔχω, ἵνα, ὅταν ταραχθῇ τὸ ὕδωρ, βάλῃ με εἰς τὴν κολυμβήθραν. Ὁ δὲ λέγει πρὸς αὐτόν· Ἀρόν σου τὴν κλίνην· ἴδε, ὑγιὲς γέγονας, μηκέτι ἀμάρτανε. Τῆς Θεοτόκου πρεσβείαις Κύριε, κατάπεμψον ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Ἀπολυτικίον.

Τὸ Ἀναστάσιμον μετὰ τοῦ Θεοτοκίου.

Ἐκτενής, καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗ ΤΡΙΤΗ ΤΗΣ Δ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΠΡΩ·Ι·

Εἰς τὸν Ὄρθρον. Μετὰ τὴν α' Στιχολογ. Καθίσματα τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος β'.

Ἀναστάσιμον.

Σ αρκὶ τοῦ θανάτου γευσάμενος Κύριε, τὸ πικρὸν τοῦ θανάτου ἐξέτεμες τῇ Ἐγέρσει σου· καὶ τὸν ἄνθρωπον νῦν κατ' αὐτοῦ ἐνίσχυσας, τῆς ἀρχαίας κατάρας τὴν ἥτταν ἀνακαλούμενος. Ὁ ὑπερασπιστὴς τῆς ζωῆς ἡμῶν Κύριε, δόξα σοι.

Κατανυκτικόν

Εως πότε ψυχή μου ἐπιμένεις τοῖς πταιμασίαις; ἕως τίνος λαμβάνεις μετανόιας ὑπέρθεσιν; λάβε κατὰ νοῦν τὴν κρίσιν τὴν μέλλουσαν, καὶ βόησον Χριστῷ τῷ Θεῷ. Ἡμαρτον ἀναμάρτητε Κύριε, ἐλέησόν με.

Μαρτυρικόν.

Εκλάμπετε διὰ τῆς πίστεως, ὑπέρλαμπροι φωστῆρες ἅγιοι, θεοσεβείας ἐρασταί, Ἀθλοφόροι πανεύφημοι· τῶν τυράννων γὰρ τὰς αἰκίσεις μὴ δειλιάσαντες, τῶν εἰδώλων τὴν πλάνην κατηδαφίσατε, τρόπαιον ἔχοντες ἀήττητον, τὸν Σταυρὸν τῆς ἀληθείας.

Θεοτοκίον.

Καταφυγή καὶ δύναμις ἡμῶν Θεοτόκε, ἡ κραταιὰ βοήθεια τοῦ κόσμου, ταῖς πρεσβείαις σου σῶζε τοὺς δούλους σου, ἀπὸ πάσης ἀνάγκης, μόνη εὐλογημένη.

Μετὰ τὴν β' Στιχολ. Κάθισμα τῆς Ἑορτῆς.
Ἦχος γ'. Τὴν ὡραιότητα.

Πάρεσιν εὐρανῶν, τὴν ὁλοσώματον, οἱ παραλύσει, φθόνου σφιγγόμενοι, τὴν ἐν Σαββάτῳ Παραλύτου σφίγγειν κατανοοῦντες· λέγοντες· Οὐκ ἔξεστι, θεραπεύειν τοῖς Σάββασιν, λύειν τε τὴν πάτριον, τοῦ Σαββάτου κατάπαυσιν, τοῦ νόμου σεμνὴν γνόντες Δεσπότην, καὶ θεραπευτὴν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Τὸ Ἀνάστασιν Χριστοῦ· Ὁ Ν' καὶ οἱ Κανόνες, τῆς Ἑορτῆς μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς η', καὶ τοῦ Μηναίου εἰς δ', Κοντάκιον, καὶ Ἐξαποστειλῆριον τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τοὺς Αἶνους, ἰσθῶμεν Στίχους δ', καὶ φάλλομεν Στίχ. τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος α'.

Ἀναστάσιμον.

Διηγῆσαντο πάντα τὰ θαυμάσια, οἱ φύλακες σου Κύριε· ἀλλὰ τὸ συνέδριον τῆς ματαιότητος, πληρῶσαν δώρων τὴν δεξιάν αὐτῶν, κρύπτειν ἐνόμιζον τὴν Ἀνάστασιν σου, ἣν ὁ κόσμος δοξάζει. Ἐλέησον ἡμᾶς. Δίς.

Κατανυκτικόν.

Τὸν διεσπαρμένον μου νοῦν συνάγαγε Κύριε, καὶ τὴν χερσωθεῖσάν μου καρδίαν καθάρισον, ὥς τῷ Πέτρῳ διδούς μοι μετάνοιαν, ὥς τῷ Τελῶνῃ στεναγμὸν, καὶ ὥς τῇ Πόρνῃ δάκρυα· ἵνα μεγάλη τῇ φωνῇ κραυγάζω σοι· Ὁ

Θεὸς σῶσόν με, ὡς μόνος εὐσπλαγχνος, καὶ φιλάνθρωπος.

Μαρτυρικόν.

Βασιλέων καὶ τυράννων τὸν φόβον ἀπώσαντο, οἱ Χριστοῦ στρατιῶται, καὶ εὐθαρσῶς καὶ ἀνδρείως αὐτὸν ὠμολόγησαν, τῶν ἀπάντων Κύριον, Θεὸν καὶ Βασιλέα ἡμῶν, καὶ πρεσβεύουσιν ἀπαύστως, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα, Καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Κύριε, τὸν Παραλύτον οὐχ ἡ κολυμβήθρα ἐθεράπευσεν, ἀλλ' ὁ σὸς λόγος ἀνεκαίνισε· καὶ οὐδὲ ἡ πολυχρόνιος αὐτῷ ἐνεπόδισε νόσος· ὅτι τῆς φωνῆς σου ὀξυτέρα ἡ ἐνέργεια ἐδείχθη· καὶ τὸ δυσβάστακτον βάρος ἀπέρριψε, καὶ τὸ φορτίον τῆς κλίνης ἐβάστασεν, εἰς μαρτύριον τοῦ πλήθους τῶν οἰκτιρμῶν σου· δόξα σοι.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχ. Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς.
Ἦχος γ'. Μεγάλη τοῦ Σταυροῦ σου.

Ε'φανη παρειμένοις μέλεσιν ὁ λόγος σου, ὡς σφίγμα ζωηφόρον, ζωοποιέ μου Λόγε· οὐ μαρτύριον, ἢ παρ' ἐλπίδα κλίνης ἄρσις, ἣν κελευσθεὶς ἔφερεν, ὁ κατακείμενος ἐπ' αὐτῆς ἐπὶ πλεῖστον.

Στίχ. Τὰ ἐλέη σου, Κύριε, εἰς τὸν αἰῶνα ἁγομαί.

Γηθόμενος πληροὶ τὸ πρόσταγμα Παραλύτος, τῆς σῆς παντοδυνάμου, Δεσποτικῆς ἰσχύος, καὶ τὸν κράδδατον φέρων αὐτοῦ περιεπάτει, καὶ μαρτυρῶν ἐκραύγαζεν· Ὁ ἰασάμενος, τοῦτο ποιεῖν κελεύει.

Στιχ. Ὅτι εἶπας· Εἰς τὸν αἰῶνα ἔλεος οἰκοδομηθήσεται.

Εν ἔτεσι πολλοῖς καὶ χρόνοις κατακείμενος, Ἐλέησόν με κράζει, ὁ παρειμένος μέλη, λυτρωτὰ Χριστέ, συνεσφιγμένος ἀπορία· καὶ ὁ Σωτὴρ κράδδατον αἶρειν προσέταττε, κατασφίγγας τὰ μέλη.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. α'.

Επὶ τῇ Προβατικῇ κολυμβήθρᾳ, ἄνθρωπος κατέκειτο ἐν ἀσθενείᾳ· καὶ ἰδὼν σε Κύριε, ἐβόα· Ἄνθρωπον οὐκ ἔχω, ἵνα, ὅταν ταραχθῇ τὸ ὕδωρ, βάλῃ με ἐν αὐτῷ· ἐν ᾧ δὲ πορεύομαι, ἄλλος προλαμβάνει με, καὶ λαμβάνει τὴν ἰασιν, ἐγὼ δὲ ἀσθενῶν κατὰκειμαι. Καὶ εὐθὺς σπλαγχνισθεὶς ὁ Σωτὴρ, λέγει πρὸς αὐτόν· Διὰ

σέ ἄνθρωπος γέγονα, διὰ σέ σάρκα περιβέβλημαι, καὶ λέγεις ἄνθρωπον οὐκ ἔχω; ἄρόν σου τὸν κράββατον, καὶ περιπάτει. Πάντα σοι δυνατὰ, πάντα ὑπακούει, πάντα ὑποτέτακται· πάντων ἡμῶν μνήσθητι, καὶ ἐλέησον ἅγιε, ὡς φιλάνθρωπος.

ΤΕΤΑΡΤΗ ΤΗΣ ΜΕΣΟΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ.

Τῇ Τρίτῃ τῆς Δ' Ἑβδομάδος ἑσπέρας, εἰς τὸ. Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ς'. καὶ ψάλλομεν τὰ παρόντα τρία Προσόμια, δευτερου-
τες αὐτά.

³Ήχος δ'. Κύριε, ἀνελθὼν ἐν τῷ Σταυρῷ.

Πάρεστιν ἡ μεσότης ἡμερῶν, τῶν ἐκ σωτηρίου ἀρχομένων Ἐγέρσεως, Πεντηκοστῇ δὲ τῇ θείᾳ σφραγιζομένων· καὶ λάμπει τὰς λαμπρότητας, ἀμφοτέρωθεν ἔχουσα, καὶ ἐνοῦσα τὰς δύο, καὶ παρεῖναι τὴν δόξαν προφαίνουσα, τῆς δεσποτικῆς Ἀναλήψεως σεμνύνεται.

Ηκουσε καὶ εὐφράνθη ἡ Σιών, εὐαγγελισθείσης τῆς Χριστοῦ Ἀναστάσεως· οἱ δὲ πιστοὶ αὐτῆς γόνοι ἡγαλλιάσαντο, τοῦτον θεασάμενοι, καὶ ἐκπλύνοντα Πνεύματι(*) ῥύπον χριστοκτονίας· εὐτρεπίζεται πανηγυρίζουσα, τὴν τῶν ἐκατέρων εὐφρόσυνον μεσότητα.

Ηγγικεν ἡ τοῦ θείου δαφιλῆς, χύσις ἐπὶ πάντας, ὥσπερ γέγραπται, Πνεύματος ἡ προθεσμία κηρύττει, ἡμισευθεῖσα, τῆς μετὰ Χριστοῦ θάνατον, καὶ ταφὴν καὶ ἀνάστασιν, παρ' αὐτοῦ δεδομένης, ἀψευδοῦς μαθηταῖς ὑποσχέσεως, τὴν τοῦ Παρακλήτου δηλούσης ἐπιφάνειαν.

Δόξα, καὶ νῦν. ³Ήχος πλ. β'

Τῆς ἑορτῆς μεσούσης, τῆς σῆς Χριστέ Ἀναστάσεως, καὶ θείας παρουσίας τοῦ ἀγίου σου Πνεύματος, συνελθόντες τῶν θαυμάτων σου, ἀνυμνοῦμεν τὰ μυστήρια· ἐν ᾗ κατάπεμψον ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Εἴσοδος τὸ, Φῶς ἰλαρόν. Προκείμενον τῆς ἡμέρας, καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

Προφητείας Μιχαίου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. **Γ**' **Π**άδε λέγει Κύριος· Ἐκ Σιών ἐξε-
Δ'. 2. **Λ**εύσεται νόμος, καὶ λόγος Κυρίου

(*) Αἰνίττεται ἴσως ἐνταῦθα ὁ Ὑμνωδὸς τὸ τοῦ Ἡσαίου· Ὅτι ἐκπλυνεῖ Κύριος τὸν ῥύπον τῶν υἱῶν καὶ τῶν θυγατέρων Σιών, καὶ τὸ αἷμα ἐκκαθαρίει ἐκ μέσου αὐτῶν, ἐν πνεύματι κρίσεως, καὶ πνεύματι καύσεως (δ'. 4)».

ἐξ Ἱερουσαλήμ, καὶ κρίνει ἀνὰ μέσον λαῶν πολλῶν, καὶ ἐλέγξει ἔθνη ἰσχυρὰ, ἕως εἰς γῆν μακράν. Ὅτι πάντες οἱ λαοὶ πορεύονται ἕκαστος τὴν ὁδὸν αὐτοῦ, ἡμεῖς δὲ πορευσόμεθα ἐν ὀνόματι Κυρίου Θεοῦ ἡμῶν, εἰς τὸν αἰῶνα (Κεφ ς'. 3). Τάδε λέγει Κύριος παντοκράτωρ· Ἀκούσατε βουνοὶ, καὶ φάραγγες, θεμέλια τῆς γῆς, ὅτι κρίσις τῷ Κυρίῳ πρὸς τὸν λαὸν αὐτοῦ· διελεγχθήσεται γὰρ μετὰ τοῦ Ἰσραὴλ, λέγων· Λαός μου, τί ἐποίησά σοι, ἢ τί ἐλυπησά σε; ἀποκρίθητί μοι. Διότι ἀνήγαγόν σε ἐκ γῆς Αἰγύπτου, καὶ ἐξ οἴκου δουλείας ἐλυτρώσάμην σε, καὶ ἐξαπέστειλα πρὸ προσώπου σου τὸν Μωϋσῆν καὶ τὸν Ἀαρών. Λαός μου, τί ἐβουλεύσαντο κατὰ σοῦ οἱ ὑπεναντίοι; εἰ ἀνηγγέλη σοι, ἄνθρωπε, τί καλόν; καὶ τί Κύριος ἐκζητεῖ παρὰ σοῦ, ἀλλ' ἢ τοῦ ποιεῖν κρῖμα, καὶ ἀγαπᾶν ἔλεος, καὶ ἔτοιμον εἶναι τοῦ πορεύεσθαι μετὰ Κυρίου τοῦ Θεοῦ σου; (Κεφ. Ε' 4.). Διότι ἐν ἰσχύϊ μεγαλυνθήσεται Κύριος, καὶ ποιμανεῖ τὸ ποίμνιον αὐτοῦ ἐν εἰρήνῃ, ἕως ἁκρῶν τῆς γῆς.

Προφητείας Ἡσαίου τὸ Ἀνάγνωσμα

Κεφ. **ΝΕ'** 1. **Τ**ρεύεσθε ἐφ' ὕδωρ· καὶ ὅσοι μὴ ἔχετε ἀργύριον, βαδίσαντες ἀγοράσατε· καὶ φάγεσθε, καὶ πίεσθε, ἀνεὺ ἀργυρίου καὶ τιμῆς, οἶνον καὶ στέαρ· ὅτι, τάδε λέγει Κύριος Παντοκράτωρ ὑμῖν. Λαός μου, ἀντλήσατε ὕδωρ μετ' εὐφροσύνης, ἐκ τῶν πηγῶν τοῦ σωτηρίου· καὶ ἔρεῖς ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ· Ὑμνεῖτε τὸν Κύριον, βοᾶτε τὸ ὄνομα αὐτοῦ, ἀναγγεῖλατε ἐν τοῖς ἔθνεσι τὴν δόξαν αὐτοῦ, μιμνήσκεσθε, ὅτι ὑψώθη τὸ ὄνομα αὐτοῦ. Λαός μου, ἀκούσατέ μου, καὶ φάγεσθε ἀγαθὰ, καὶ ἐντρυφήσει ἐν ἀγαθοῖς ἡ ψυχὴ ἡμῶν. Προσέχετε τοῖς ὣσιν ὑμῶν, καὶ ἐπακολουθήσατε ταῖς ὁδοῖς μου· εἰσακούσατέ μου, καὶ ζήσεται ἐν ἀγαθοῖς ἡ ψυχὴ ὑμῶν· καὶ διαθήσομαι ἡμῖν διαθήκην αἰώνιον, καὶ ἐπικαλέσασθε· ἡνίκα δ' ἀνέγγιζήτέ μοι, ἀπολειπέτω ὁ ἄσεβδός τας ὁδοὺς αὐτοῦ, καὶ ἀνὴρ ἄνομος τὰς βουλάς αὐτοῦ, καὶ ἐπιστράφητε πρὸς με, καὶ ἐλεήσω ὑμᾶς, καὶ ἀφήσω τὰς ἁμαρτίας ὑμῶν. Οὐ γὰρ εἰσὶν αἱ βουλαί μου, ὥσπερ αἱ βουλαὶ ὑμῶν· λέγει Κύριος· ἀλλ' ὥσπερ ἀπέχει ὁ οὐρανὸς ἀπὸ τῆς γῆς, οὕτω ἀπέχει ἡ ὁδός μου ἀπὸ τῶν ὁδῶν ὑμῶν, καὶ τὰ διανοήματα ὑμῶν ἀπὸ τῆς διανοίας μου. Ὡς γὰρ

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ ἰδιόμελα, Ἦχος α'.

Πεντηκοστῆς ἐφέστηκεν ἡ τῶν ἡμερῶν
μεσότης. ἐν ᾗ Χριστὸς, παραγυμνώσας ἀ-
μυδρῶς θεϊκὴν δυναστείαν, Παράλυτον συνέ-
σφιγξε, λόγῳ αὐτὸν τῆς κλίνης ἐξαναστήσας·

Ἦχος ὁ αὐτός.

Εν τῷ Ἱερῷ ἐπέστης ἡ σοφία τοῦ Θεοῦ, μεσουύσης τῆς ἑορτῆς, διδάσκων καὶ ἐλέγχων τοὺς ἀπειθεῖς Ἰουδαίους, τοὺς Φαρισαίους, καὶ Γραμματεῖς, καὶ βοῶν παρρησίᾳ πρὸς αὐτούς· Ὁ διψῶν, ἐρχέσθω πρὸς με, καὶ πινέτω ὕδωρ ζωηρὸν, καὶ οὐ μὴ διψήσῃ εἰς τὸν αἰῶνα. Ὁ πιστεύων τῇ ἐμῇ χρηστότητι, ποταμοὶ ρέουσιν ἐκ τῆς κοιλίας αὐτοῦ ζωῆς αἰωνίου. Ὡς τῆς ἀγαθότητος, καὶ τῆς εὐσπλαγχνίας σου, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν. Δόξα σοι.

Ἦχος β'.

Ο ὅτε τὸ μέσον τῆς ἑορτῆς ἐπέστη, ἀνέβη ὁ Ἰησοῦς ἐπὶ τὸ ἱερόν, καὶ ἐδίδασκε λέγων τοὺς ἀπειθεῖς Ἰουδαίους· Ὁ διψῶν ἐρχέσθω πρὸς με καὶ πινέτω, ὕδωρ ζωηρὸν αἰώνιον, καὶ οὐ μὴ διψήσῃ εἰς τὸν αἰῶνα. Ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ, ποταμοὶ ῥεύσουσιν ἐκ τῆς κοιλίας αὐτοῦ, καὶ ἔξει τὸ φῶς τῆς ζωῆς.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Μεσούσης τῆς ἑορτῆς, διδάσκοντός σου Σω-
τῆρ, ἔλεγον οἱ Ἰουδαῖοι· Πῶς οὗτος οἶδε
γράμματα, μὴ μεμαθηκώς; ἄγνοοῦντες, ὅτι σὺ
εἶ ἡ σοφία, ἡ κατασκευάσασα τὸν κόσμον.
Δόξα σοι.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος πλ. δ'.

Μεσούσης τῆς ἑορτῆς, διψῶσάν μου τὴν ψυχὴν, εὐσεβείας πότισον ἄματα· ὅτι πᾶσι Σωτὴρ ἐδόησας· Ὁ διψῶν, ἐρχέσθω πρὸς με καὶ πινέτω. Ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς, Χριστέ ὁ Θεός, δόξα σοι.

Ἐκτενής, καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗ, ΤΕΤΑΡΤΗ, ΤΗΣ ΜΕΣΟΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ.

EIS TON OPΘPON.

Μετὰ τὸ, Θεὸς Κύριος, τὸ Ἀπολυτίκιον, Με-
σοῦσης τῆς Ἑορτῆς καὶ μετὰ τὴν α' Στιχολο-
γίαν, Κάθισμα.

Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Ο πάντων ἐπιστάμενος, τῶν καρδιῶν λογι-
σμοὺς ἐν μέσῳ ἀνέκραζε τοῦ ἱεροῦ ἐστη-
κώς, τοῖς ψεύσταις λέγων ἀλήθειαν· Τί ζητεῖτε
πιάσαι, ἐμὲ τὸν ζωοδότην; ἐορτῆς μεσαζούσης,
ἐκδοῶν παρρησίαν· Μὴ τὴν κατ' ὄψιν κρίσιν κρί-
νετε παράνομοι. **Δίς.**

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος πλ. α'. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Ο Δεσπότης τῶν ὅλων ἐν τῷ ναῷ ἐστηκώς,
ἐορτῆς μεσαζούσης, Πεντηκοστῆς τῆς σε-
πτῆς, τοῖς Ἑβραίοις προσλαλῶν, διελέγχει
τρανῶς, ἐν παρρησίᾳ πολλῇ, ὡς Βασιλεὺς ὢν καὶ
Θεός, τὴν τύραννον αὐτῶν τόλμαν· ἡμῖν δὲ πᾶσι
δωρεῖται, δι' εὐσπλαγχνίαν τὸ μέγα ἔλεος.

Δίς.

**Τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ. Ὁ Ν' καὶ οἱ Κανό-
νες, ὁ τοῦ δ' μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ἡ' καὶ ὁ τοῦ
πλ. δ' εἰς ζ'.**

Ὁ Κανὼν τοῦ Ἦχου δ'.

Οὐ ἡ ἀκροστιχίς.

Μέσην ἐορτῶν τῶν μεγίστων αἰνέσω.

Ποίημα Θεοφάνους.

Ὤδὴ α'. Ὁ Εἰρμός.

» **Θ**αλάσσης τὸ ἐρυθραῖον πέλαγος, ἀβρό-
» **Χ**οις ἵχνεσιν, ὁ παλαιὸς πεζεύσας Ἰσ-
» **ρ**αὴλ, σταυροτύποις Μωσέως χερσὶ, τοῦ Ἀ-
» **μ**αλλῆκ τὴν δύναμιν, ἐν τῇ ἐρήμῳ ἐτροπώσατο.

Τροπάρια.

Μεγάλοι τῆς ὑπέρνου σου Δέσποινα, θείας
σαρκώσεως, εὐεργεσίαι λάμπουσιν ἡμῖν,
δωρεαί τε καὶ χάριτες, καὶ θεῖκαί λαμπρότητες,
ἀγαθοδότης ἀναδρύουσαι.

Επέστης, μαρμαρυγὰς Θεότητος, ἐξαπο-
στέλλων Χριστέ, τῆς ἐορτῆς ἐν μέσῳ προ-
φανῶς· ἐορτὴ γὰρ χαρμόσυνος, τῶν σωζομένων
πέφυκας, καὶ σωτηρίας ἡμῖν πρόξενος.

Σοφία, δικαιοσύνη, Κύριε, καὶ ἀπολύτρω-
σις, παρὰ Θεοῦ σὺ γέγονας ἡμῖν, ἀπὸ γῆς
πρὸς οὐράνιον, διαδιδάσκων ὕψωμα, καὶ Πνεῦμα
θεῖον χαρίζόμενος.

Θεοτοκίον.

Η σάρξ σου διαφθορὰν ἐν μνήματι, οὐκ εἶδε
Δέσποτα· ἀλλ' ὡς συνέστη ἀνευθεν σπο-

ρᾶς, τὴν φθορὰν οὐκ ἐδέξατο, ἀκολουθία φύ-
σεως, ὑπερουσίως μὴ δουλεύσασα.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ἦχου πλ. δ'.

Ποίημα Ἀνδρέου Κρήτης.

Ὤδὴ α'. Θάλασσαν ἐπηξας.

Εθνη κροτήσατε, Ἑβραῖοι θρηνήσατε· ὁ
ζωοδότης γὰρ Χριστός, τὰ δεσμὰ διέρρη-
ξε τοῦ Ἀδου, καὶ νεκροὺς ἀνέστησε, καὶ νόσους
ἐθεράπευσε τῷ λόγῳ. Οὗτος ἐστὶν ὁ Θεὸς ἡ-
μῶν, ὁ δοὺς ζωὴν τοῖς πιστεύουσιν ἐν τῷ ὀνό-
ματι αὐτοῦ.

Θαῦμα παρέδειξας, τὸ ὕδωρ εἰς οἶνον μετελ-
θὼν, ὁ ἐν Αἰγύπτῳ ποταμοὺς, μετατρέ-
ψας Δέσποτα εἰς αἶμα· καὶ νεκροὺς ἀνέστησας,
σημεῖον τοῦτο δεύτερον τελέσας. Δόξα Σωτῆρ
τῇ ἀφάτῳ σου βουλῇ, δόξα τῇ κενώσει σου, δι'
ἧς ἐκαίνισας ἡμᾶς.

Ρεῖθρον ἀένναον, ὑπάρχων Κύριε, ζωῆς ἀ-
ληθινῆς, σὺ εἶ ἡ ἀνάστασις ἡμῶν· θέλων
ἐκοπίασας Σωτὴρ μου· καὶ ἐκὼν ἐδίψησας, τοῖς
νόμοις τῆς φύσεως ὑπέικων· καὶ εἰς Σιχάρ ἀφι-
κόμενος σαρκί, τὸ ὕδωρ ἐζήτησας, τῇ Σαμαρεί-
τιδι πιεῖν.

Αῖρους εὐλογήσας, ἰχθύας ἐπλήθυνας, ὁ ἀ-
κατάληπτος Θεός, καὶ λαοὺς ἐχόρτασας
ἀφθόνως, καὶ πηγὴν ἀέναον σοφίας, τοῖς διψῶ-
σιν ἐπηγγείλω. Σὺ εἶ, Σωτὴρ, ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ
δοὺς ζωὴν τοῖς πιστεύουσιν ἐν τῷ ὀνόματι τῷ σῷ.

Δόξα.

Τρία συνάναρχα δοξάζω καὶ σύνθρονα,
Πατέρα ἀναρχον Θεόν, καὶ Υἱὸν συνά-
ναρχον, καὶ Πνεῦμα συναῖδιον Υἱῷ, τὴν μίαν
τρισυπόστατον οὐσίαν· μίαν ἀρχὴν ὑπεράρχιον
ὁμῶν, ἀνάρχου Θεότητος καὶ οὐσιότητος τιμῷ.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μόνη ἐχώρησας τὸν κτίστην τὸν ἴδιον, Θεο-
γεννήτορ ἐν γαστρὶ, καὶ σαρκὶ ἐκύησας
ἀφραστως, καὶ Παρθένος ἐμεινας, μηδὲν τῆς παρ-
θενίας λυμανθείσης· τοῦτον ἀγνή, ὡς Υἱόν σου
καὶ Θεόν, ἀπαύστως ἰκέτευε ὑπὲρ τῆς ποιμένης
σου αἰεί.

Καταδασία

Θάλασσαν ἐπηξας, βυθίσας σὺν ἄρμασι τὸν
ἀλαζόνα Φαραῶ, καὶ λαὸν διέσωσας ἀ-

ἔρόχως Κύριε. καὶ εἰσήγαγες αὐτοὺς εἰς ὄρος ἁγιάσματος, βοῶντας· Ἄσωμέν σοι τῷ Θεῷ ἡμῶν, ὧδὴν ἐπινίκιον, τῷ ἐν πολέμοις κραταιῷ.

ᾠδὴ γ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**ὐφραίνεται ἐπὶ σοὶ, ἡ Ἐκκλησία σου
» Χριστέ κράζουσα· Σύ μου ἰσχύς Κύριε,
» καὶ καταφυγὴ καὶ στερέωμα.

Τροπάρια.

Ναμάτων ζωποιοῦν, τῇ Ἐκκλησίᾳ τὰς πηγάς ἡνοιξας, Εἰ τις διψᾷ, πρόθυμος, ἴτω καὶ πινέτω, βοῶν Ἀγαθέ.

Εκ γῆς μὲν πρὸς οὐρανὸν, ἀνυψωθῆναι προφανῶς ἔλεγες, ἐξ οὐρανοῦ Πνεῦμα δέ, πέμπειν ἐπηγγείλω τὸ ἅγιον.

Θεοτοκίον.

Ο φύσει ζωποιοῦς, καὶ ἐκ Παρθένου γεννηθεὶς Κύριος, πᾶσι πιστοῖς δεδώρηται, τὴν ἀθανασίαν ὡς εὐσπλαγχνος.

Ἄλλος. Ἐστερεώθη ἡ καρδία μου.

Μὴ τὴν κατ' ὄψιν κρίσιν κρίνετε Ἰουδαῖοι, διδασκῶν ἔλεγεν ὁ Δεσπότης, ὡς ἐπέστη τῷ ἱερῷ, καθὼς γέγραπται, μεσούσης τῆς νομικῆς ἑορτῆς.

Μὴ τὴν κατ' ὄψιν κρίσιν κρίνετε Ἰουδαῖοι· Χριστὸς γὰρ ἦλθεν, ὃν περ ἐκάλουν, οἱ Προφῆται, ἐκ Σιών ἐλευσόμενον, καὶ κόσμον ἀνακαλούμενον.

Εἰ καὶ τοῖς λόγοις οὐ πιστεύετε Ἰουδαῖοι, τοῖς ἔργοις πείσθητε τοῦ Δεσπότη· τί πλανᾶσθε ἀθετοῦντες τὸν ἅγιον, ὃν ἔγραψεν ἐν τῷ νόμῳ Μωσῆς;

Εἰ τὸν Μεσσίαν πάντως δεῖ ἐλθεῖν Ἰουδαῖοι, Χριστὸς δὲ ἦλθε ὁ νῦν Μεσσίας, τί πλανᾶσθε ἀθετοῦντες τὸν Δίκαιον, ὃν ἔγραψεν ἐν τῷ νόμῳ Μωσῆς.

Δόξα.

Σὲ προσκυνοῦμεν Πάτερ ἀναρχε τῇ οὐσίᾳ, ὑμνοῦμεν ἀναρχον τὸν Υἱόν σου, καὶ τὸ Πνεῦμα εὐσεβῶς τὸ πανάγιον, ὡς ἓνα τὰ Τρία φύσει Θεόν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Εἰς τῆς Τριάδος ὦν, γενόμενος σὰρξ ὥραθης, οὐ τρέψας Κύριε τὴν οὐσίαν, οὐδέ φλέξας τῆς τεκούσης τὴν ἀφθορον γαστέρα, Θεὸς ὦν ὁλος καὶ πῦρ.

Καταδασία.

Εστερεώθη ἡ καρδία μου ἐν Κυρίῳ, ὑψώθη κέρας μου ἐν Θεῷ μου, ἐπλατύνθη ἐπ' ἐχθρούς μου τὸ στόμα μου, εὐφράνθη ἐν σωτηρίῳ σου.

Κάθισμα. Ἦχος πλ. δ'.

Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον

Εστηκὼς ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἱεροῦ, μεσαζούσης ἐνθέως τῆς ἑορτῆς. Ὁ διψῶν, ἀνέκραζες, ἐρχέσθω πρὸς με καὶ πινέτω· ὁ γὰρ πίνων ἐκ τούτου, τοῦ θείου μου νάματος, ποταμοὺς ἐκκοιλίας, ἐκρεύσει δογμάτων μου· ὅστις δὲ πιστεύει, εἰς ἐμέ τὸν σταλέντα, ἐκ θείου Γεννήτορος, μετ' ἐμοῦ δοξασθήσεται. Διὰ τοῦτο βοῶμέν σοι· Δόξα σοι, Χριστέ ὁ Θεός, ὅτι πλουσίως ἐξέχεας τὰ νάματα, τῆς σῆς φιλάνθρωπίας τοῖς δούλοις σου.

Δόξα, καὶ νῦν. Ὁμοιον.

Τῆς σοφίας τὸ ὕδωρ καὶ τῆς ζωῆς, ἀναδρύζων τῷ κόσμῳ, πάντας Σωτήρ, καλεῖς τοῦ ἀρύσασθαι, σωτηρίας τὰ νάματα· τὸν γὰρ θεῖον νόμον σου, δεχόμενος ἄνθρωπος, ἐν αὐτῷ σθενύει, τῆς πλάνης τοὺς ἄνθρακας· ὅθεν εἰς αἰῶνας, οὐ διψήσει οὐ λήξει, τοῦ κόρου σου Δέσποτα, βασιλεῦ ἐπουράνιε. Διὰ τοῦτο δοξάζομεν, τὸ κράτος σου, Χριστέ ὁ Θεός, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν αἰτούμενοι, καταπέμψαι πλουσίως τοῖς δούλοις σου.

ᾠδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**παρθέντα σε ἰδοῦσα ἡ Ἐκκλησία, ἐπὶ
» Σταυροῦ τὸν ἥλιον τῆς δικαιοσύνης,
» ἔστη ἐν τῇ τάξει αὐτῆς, εἰκότως κραυγάζουσα·
» Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Τροπάρια.

Ρήξας θανάτου τὰς πύλας τῇ σῇ δυνάμει, ὁδοῦ ζωῆς ἐγνώρισας τῆς ἀθανασίας· πύλας δὲ διήνοιξας, τοῖς πίστει κραυγάζουσι· Δόξα τῇ δυνάμει σου, Κύριε.

Τ

Ως Θεὸς καὶ πάντων ἔχων τὴν ἐξουσίαν, ὡς δυνατὸς τὸ κράτος, καθελὼν τοῦ θανάτου

του πέμπειν ἐπηγγείλω Χριστέ, τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, τὸ ἐκ Πατρὸς προερχόμενον.

Θεοτοκίον.

Ν ἔμεις πλουσίως τὴν χάριν, τοῖς σὲ ὕμνοῦσι, καὶ τὸν ἐκ σοῦ τεχθέντα προαιώνιον Λόγον, Μῆτερ ἀπειρόγαμε, πταισμάτων τὴν ἄφεισιν, τούτοις αἰτουμένη πανάχραντε.

Ἄλλος. Ὁ Προφήτης Ἀβακούμ.

Εἰ Μεσσίαν δεῖ ἐλθεῖν, ὁ δὲ Μεσσίας Χριστός ἐστιν, παράνομοι, τί ἀπιστεῖτε αὐτῷ; ἰδοὺ παραγέγονε, καὶ μαρτυρεῖ ἃ αὐτὸς ποιεῖ· τὸ ὕδωρ οἶνον ἐποίησε, Παράλυτον λόγῳ συνέσφιγξεν.

Μὴ συνιέντες τὰς Γραφάς, πλανᾶσθε πάντες ὑμεῖς, Ἑβραῖοι ἄνομοι· ὄντως γὰρ ἦλθε Χριστός, καὶ πάντας ἐφώτισε, καὶ ἐν ὑμῖν ἔδειξε πολλὰ σημεῖα καὶ τεράστια· καὶ μάτην ἀρνεῖσθε τὴν ὄντως ζωὴν.

Εν ἔργον ἔδειξα ἡμῖν, καὶ πάντες ἤδη θαυμάζετε, ἀνέκραξε τοῖς Ἰουδαίοις Χριστός· ὑμεῖς περιτέμνετε, καὶ ἐν Σαββάτῳ ἄνθρωπον, φησὶν· ἐμοὶ δὲ τί ἐγκαλεῖτε λοιπὸν, ἐγείραντι λόγῳ Παράλυτον;

Εργα ἐποίησα πολλὰ, καὶ διὰ ποῖον ἔργον λιθάζετέ με; τοῖς Ἰουδαίοις Χριστός, ἐλέγχων ἀνέκραξεν· ὅτι ἄνθρωπον ὑγιῇ ὅλον λόγῳ ἐποίησα; μὴ κρίνετε κατ' ὄψιν ἄνθρωποι.

Εν Ἀποστόλοις ἐνεργῶν, καὶ ἐν Προφήταις αὐτὸς ἐπαναπαυόμενος, μετὰ τοῦ Πνεύματος, τὸ ἄχραντον γέννημα, τῆς πατρικῆς φύσεως Χριστέ, τὰ ἔθνη πρὸς σὴν ἐπίγνωσιν, ἀνῆγγες διὰ τῶν σημείων σου.

Δόξα.

Τριάς ἀμέριστε μονάς, ἀναρχε Πάτερ, Υἱέ, καὶ Πνεῦμα ἅγιον, ἡ ἐν μονάδι τριάς· ὁμότημε, σύνθρονε, ζωοποιέ, ἄκτισε Θεέ, σῶζε τοὺς ἀνυμνοῦντάς σε, καὶ ῥῦσαι κινδύνων καὶ θλίψεων.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Η ἐν γαστρὶ σου τὸν Θεόν, ἀπεριγράπτως χωρήσασα θεόνυμφε, Παρθενομῆτορ ἁγνή, μὴ παύση πρεσβεύουσα ὑπὲρ ἡμῶν, ὅπως διὰ σοῦ ῥυσθῶμεν τῶν περιστάσεων· πρὸς σὲ γὰρ αἰεὶ καταφεύγομεν.

Καταδασία.

Ο Προφήτης Ἀβακούμ, τοῖς νοεροῖς ὀφθαλμοῖς προεώρα Κύριε, τὴν παρουσίαν σου· διὸ καὶ ἀνέκραξεν· Ἀπὸ Θαιμᾶν ἤξει ὁ Θεός. Δόξα τῇ δόξῃ σου Χριστέ, δόξα τῇ συγκαταβάσει σου.

Ἦδὴ ἐ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Σ**ὺ Κύριέ μου φῶς, εἰς τὸν κόσμον ἐλήλυθας· φῶς ἅγιον ἐπιστρέφων, ἐκ ζοφώδους ἀγνοίας, τοὺς πίστει ἀνυμνοῦντάς σε.

Τροπάρια.

Τῶν θείων ἐορτῶν, τὴν μεσότητά φθάσαντες, τὸ τέλειον τῆς ἐνθέου, ἀρετῆς ἐξασκήσαι, σπουδάσωμεν θεόφρονες.

Ως ὄντως ἱερά ἡ παροῦσα πανήγυρις· μεσότητά τῶν μεγίστων, ἐορτῶν γὰρ ὀρίζει, καὶ λάμπει ἀμφοτέρωθεν.

Θεοτοκίον.

Νοὺς ἀρχαγγελικὸς, οὐκ ἰσχύει νοῆσαί σου, τὸν ἄφραστον ἐκ Παρθένου, καὶ πανάχραντον τόκον, Σωτὴρ μου πολυέλεε.

Ἄλλος. Κύριε, ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Θαύμασι κατεκόσμησας, τοὺς Ἀποστόλους σου, τέρασιν ἐμεγάλυνας τοὺς Μαθητάς ἐν παντὶ τῷ κόσμῳ, δοξάσας Σωτὴρ ἡμῶν, καὶ δούς αὐτοῖς τὴν βασιλείαν σου.

Απαντα κατεφώτισαν, τῆς γῆς τὰ πέρατα, θαύμασι καὶ διδάγμασιν οἱ Μαθηταί, καὶ ποικίλοις τρόποις, τὸν λόγον κηρύξαντες, Χριστέ Σωτὴρ τῆς βασιλείας σου.

Αἰνεσιν ἀναπέμπομεν τῇ βασιλείᾳ σου, ὕμνον σοι δὲ προσάγομεν, τῷ δι' ἡμᾶς ἐπὶ γῆς ὀφθέντι, καὶ κόσμον φωτίσαντι καὶ τὸν Ἀδάμ ἀνακαλέσαντι.

Δόξα.

Δόξα σοι Πάτερ ἅγιε, Θεὲ ἀγέννητε· δόξα σοι Λόγε ἄχρονε, μονογενές· δόξα σοι τὸ Πνεῦμα, τὸ θεῖον καὶ σύνθρονον, καὶ ὁμοούσιον Πατρὶ καὶ Υἱῷ.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Γέγονεν ἡ κοιλία σου, ἁγία τράπεζα, ἔχουσα τὸν οὐράνιον ἄρτον, ἐξ οὗ πᾶς ὁ τρώγων, οὐ θνήσκει, ὡς ἔφησεν, ὁ τοῦ παντός Θεογεννήτορ τροφεύς.

Καταβασία.

Κύριε ὁ Θεὸς ἡμῶν, εἰρήνην δὸς ἡμῖν. Κύριε ὁ Θεὸς ἡμῶν, κτῆσαι ἡμᾶς Κύριε, ἐκ τὸς σοῦ ἄλλον οὐκ οἶδαμεν, τὸ ὄνομά σου ὀνομάζομεν.

Ὡδὴ ς'. Ὁ Εἰρμός.

» **Θ**ύσω σοι, μετὰ φωνῆς αἰνέσεως Κύριε, ἡ
» Ἐκκλησία βοᾷ σοι, ἐκ δαιμόνων λύ-
» θρου κεκαθαρμένη, τῷ δι' οἶκτον, ἐκ τῆς πλευ-
» ρᾶς σου ρεύσαντι αἵματι.

Τροπάρια.

Μεσίτης, Πεντηκοστῆς ἐφέστηκε σήμερον, ἐνθεν τοῦ θείου μὲν Πάσχα, θειοτάτῳ φέγει καταυγασθεῖσα, ἐκείθεν δέ, τοῦ Παρακλήτου λάμπουσα χάριτι.

Ε'λάλεις, ἐν τῷ ναῷ Χριστέ παριστάμενος, τῶν Ἰουδαίων τοῖς δήμοις, τὴν οἰκείαν δόξαν ἀποκαλύπτων, καὶ προφαίνων, τὴν συμφύτιαν πρὸς τὸν γεννήτορα.

Θεοτοκίον.

Γενοῦ μου, προστασία καὶ τεῖχος ἀκράδαντον, τῶν κοσμικῶν με σκανδάλων, λυτρουμένη μόνη Θεογεννήτορ, καὶ ταῖς θείαις, φωτοχυσίαις καταλαμπρύνουσα.

Ἄλλος. Ὡς ὕδατα θαλάσσης.

Ο' πάντα περιέπων τὰ πέρατα, ἀνῆλθες Ἰησοῦ, καὶ ἐδίδασκες, ἐν τῷ ἱερῷ τοὺς ὀχλους, τὸν λόγον τῆς ἀληθείας, τῆς ἐορτῆς μεσούσης, ὡς Ἰωάννης βοᾷ.

Α'νέπτυξας τὰ χεῖλη σου Δέσποτα, ἐκήρυξας τῷ κόσμῳ, τὸν ἄχρονον Πατέρα, καὶ τὸ πανάγιον Πνεῦμα, τὸ συγγενές ἀμφοτέρων, φυλάττων, καὶ μετὰ σάρκωσιν.

Τὸ ἔργον τοῦ Πατρὸς ἐτελείωσας, τοῖς ἔργοις ἐπιστώσω τοὺς λόγους σου, ἰάσεις τελῶν Σωτὴρ καὶ σημεία, Παράλυτον ἀνορθῶν, λεπρούς καθαίρων, καὶ τοὺς νεκροὺς ἀνιστῶν.

Ο' ἀναρχος Υἱὸς, ἀρχὴ γέγονε, λαβὼν τὸ καθ' ἡμᾶς, ἐνηνθρώπησε· καὶ μέσον τῆς ἐορτῆς ἐδίδασκε λέγων· Προσδράμετε τῇ πηγῇ τῇ ἀενάῳ, ζῶν ἁρύσασθαι.

Δόξα.

Τὴν μίαν ἐν Τριάδι Θεότητα, οὐσίαν τρισυπόστατον ἀκτιστον, ἀμέριστον πάντες

δοξολογοῦμεν, Πατέρα, καὶ τὸν Υἱόν, καὶ τὸ ἅγιον Πνεῦμα, ὡς τρία οὐσαν καὶ ἓν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Παρθένον μετὰ τόκον ὑμνοῦμέν σε, Παρθένον καὶ Μητέρα δοξάζομεν, σέ μόνην ἀγνή θεόνυμφε Κόρη· ἐκ σοῦ γὰρ ὄντως Θεὸς ἐσαρκώθη, ζωοποιήσας ἡμᾶς.

Καταβασία.

Ω'ς ὕδατα θαλάσσης φιλάνθρωπε, τὰ κύματα τοῦ βίου χειμάζει με· διὸ, ὡς Ἰωῆς, σοὶ κραυγάζω Λόγε· Ἀνάγαγε ἐκ φθορᾶς τὴν ζῶήν μου, εὐσπλαγχνε Κύριε.

Κοντάκιον. Ἦχος δ'.

Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τῆς ἐορτῆς τῆς νομικῆς μεσαζούσης, ὁ τῶν ἀπάντων Ποιητὴς καὶ Δεσπότης, πρὸς τοὺς παρόντας ἔλεγες, Χριστέ ὁ Θεός· Δεῦτε καὶ ἁρύσασθε, ὕδωρ ἀθανασίας· ὅθεν σοι προσπίπτομεν, καὶ πιστῶς ἐκδοῶμεν· Τοὺς οἰκτιρμούς σου δώρησαι ἡμῖν· σὺ γὰρ ὑπάρχεις πηγὴ τῆς ζωῆς ἡμῶν.

Ὁ Οἶκος.

Τὴν χερσωθεῖσάν μου ψυχὴν, πταισμάτων ἀνομίαις, ῥοαῖς τῶν σῶν αἱμάτων κατάρδευσον, καὶ δεῖξον καρποφόρων ἀρεταῖς· σὺ γὰρ ἔφης πᾶσι, τοῦ προσέρχεσθαι πρὸς σέ Λόγε Θεοῦ πανάγιε, καὶ ὕδωρ ἀφθαρσίας ἁρύεσθαι, ζῶν τε καὶ καθαῖρον ἁμαρτίας, τῶν ὑμνούντων τὴν ἐνδοξον καὶ θείαν σου Ἐγερσιν παρέχων ἀγαθέ, τὴν ἀπὸ τοῦ ὕψους ἐνεχθεῖσαν ἀληθῶς τοῖς Μαθηταῖς σου, Πνεύματος ἰσχύν, τοῖς σέ Θεὸν γινώσκουσι· σὺ γὰρ ὑπάρχεις πηγὴ τῆς ζωῆς ἡμῶν.

Συναξάριον τοῦ μηνίου, αἵτις τὸ παρόν.

Τῇ Τετάρτῃ τοῦ Παραλύτου, τὴν τῆς Μεσοπεντηκοστῆς ἐορτάζομεν ἐορτὴν.

Στίχοι.

Ἐστὼς διδάσκει τῆς ἐορτῆς ἐν μέσῳ, Χριστὸς Μεσσίας τῶν διδασκάλων μέσον.

Τὴν ἐορτὴν ταύτην ἐορτάζομεν, διὰ τὴν τιμὴν τῶν μεγάλων δύο ἐορτῶν, τοῦ Πάσχα λέγω, καὶ τῆς Πεντηκοστῆς, ὡς ἑκατέρας ἐνοῦσάν τε καὶ συνδέουσιν. Γέγονε δὲ αὕτη οὕτω. Μετὰ τὸ ἐνεργῆσαι τὸν Χριστὸν τὸ εἰς τὸν Παράλυτον θαῦμα ὑπερφύες, οἱ Ἰουδαῖοι, ὤθεν ὑπὲρ τοῦ Σαββάτου σκανδαλίζομενοι (καὶ γὰρ ἐν Σαββάτῳ πέπρακται), ἐζήτουν αὐτὸν ἀποκτεῖναι. Φεύγει τοίνυν εἰς Γαλιλαίαν, καὶ τοῖς ἐκεῖσε ὄρεσι διατρίβων, τὸ τῶν πέντε ἁρτῶν, καὶ τῶν δύο ἰχθύων τεράστιον

ἐνεργεῖ, πεντακισχιλίους ἐκθρέψας, χωρὶς γυναικῶν καὶ παιδίων. Μετέπειτα δὲ, τῆς Σκηνοπηγίας ἐστάσης (μεγάλη δὲ καὶ αὕτη ἐορτὴ παρὰ Ἰουδαίους) εἰς Ἱεροσόλυμα ἀναβαίνει, καὶ περιεπάτει κρυφίως. Περὶ δὲ τὸ μέσον αὐτῆς, εἰς τὸ ἱερὸν ἀνῶν, ἐδίδασκε, καὶ πάντες τῇ αὐτοῦ διδαχῇ ἐξεπλήττοντο· φθονοῦντες δὲ αὐτῷ, ἔλεγον· Πῶς οὗτος οἶδε γράμματα, μὴ μεμαθηκώς; Νέος γάρ ὢν Ἀδάμ, οἶδε, καθὰ καὶ ὁ πρῶτος ἐκείνος πάσης ἦν σοφίας ἀνάμεστος, καὶ ὡς Θεὸς πάλιν. Ἐγὼ γυζον οὖν ἅπαντες, καὶ πρὸς φόνον ὁρμῶντες ἦσαν αὐτοῦ. Ὁ δὲ Χριστὸς, ἐλέγχῃ πρὸς αὐτοὺς χρώμενος, ὡς ὑπὲρ τοῦ Σαββάτου δέθεν μαχομένους, ἔλεγε· Τί με ζητεῖτε ἀποκτεῖναι; Ὁ δὲ πάλιν πρὸς τὰ πρότερα ἀποτείνεται· Εἰ ὑπὲρ τοῦ νόμου μάχεσθε, λέγων, τί πρὸς με θυμοῦσθε; ὅτι ὅλον ἄνθρωπον ἐποίησα ὑγιὴ ἐν Σαββάτῳ, τοῦ Μωϋσέως καὶ ταῦτα νομοθετοῦντος, καταλύειν αὐτὸ, ἥνίκα χάριν τῆς περιτομῆς διαλέγεται. Πολλὰ οὖν αὐτοῖς περὶ τούτου διαλεχθεὶς, καὶ ἀποδείξας ἑαυτὸν δοτῆρα τοῦ νόμου, καὶ τῷ Πατρὶ ἴσον, καὶ μάλιστα τῇ ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ τῇ μεγάλῃ τῆς ἐορτῆς, λιθάζεται παρ' αὐτῶν· ἀλλὰ λίθος αὐτοῦ τὸ παράπαν οὐχ ἤψατο· ὅτε καὶ παράγων ἐκείθεν, τὸν ἐκ γενετῆς εὐρίσκει Τυφλὸν, καὶ ὁμματοῖ αὐτόν.

Τστέον δὲ, ὡς τρεῖς ἦσαν παρὰ Ἰουδαίοις μέγιστα ἐορταί. Πρώτη ἡ τοῦ Πάσχα, ἣτις ἐτελεῖτο ἐν τῷ πρώτῳ μηνί, ἀνάμνησιν ἔχουσα τῆς ἐν τῇ Ἐρυθρᾷ θαλάσῃ διαβάσεως. Δευτέρα δὲ, ἡ Πεντηκοστή, τὴν ἐν τῇ ἐρήμῳ διατριβὴν, μετὰ τὴν τῆς Ἐρυθρᾶς διάβασιν ὑπομιμνήσκουσα· πεντήκοντα γὰρ ἡμέρας διῆγον ἐν ἐρήμῳ, ἕως οὗ τὸν νόμον τοῦ Μωϋσέως λάβωσιν. Ἔτι δὲ καὶ διὰ τὴν τοῦ ἐπτά ἀριθμοῦ τιμὴν, σεβασμίου παρ' αὐτοῖς ὄντος. Τρίτη δὲ αὐτῆς ἐορτὴ, ἡ τῆς Σκηνοπηγίας· εἰς ὑπόμνησιν τῆς σκηνῆς, ἣν ἐν τῇ νεφέλῃ τοῦ ὄρους ἰδὼν Μωϋσῆς, διὰ τοῦ ἀρχιτέκτονος Βεσελεὴλ πῆξας, ἔστησεν, ἣτις καὶ ἐν ἐπτά ἐτελεῖτο ἡμέραις, τῆς συγκομιδῆς τῶν καρπῶν μνείαν ἔχουσα, καὶ τῆς καταπαύσεως τῆς ἐρημικῆς. Τότε δὲ, τελουμένης ταύτης τῆς ἐορτῆς, στὰς ὁ Ἰησοῦς, μεγάλη φωνῇ ἐκραζεν· Εἴ τις διψᾷ, ἐρχέσθω πρὸς με, καὶ πινέτω.

Ἐπεὶ οὖν τῇ διδασκαλίᾳ ταύτῃ, ὁ Χριστὸς Μεσσίαν ἑαυτὸν ἰπέδειξε, μεσίτης καὶ διαλλακτὴς ἡμῶν γενόμενος, καὶ τοῦ αἰωνίου αὐτοῦ Πατρὸς, διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν τὴν παροῦσαν ἐορτὴν ἐορτάζοντες, καὶ Μεσοπεντηκοστὴν ὀνομάζοντες, τὸν Μεσσίαν τε ἀνυμνοῦμεν Χριστόν, καὶ τὸ τίμιον τῶν παρ' ἐκάτερα δύο μεγάλων ἐορτῶν παριστάνομεν. Τούτου δὲ οἶμαι χάριν καὶ ἡ τῆς Σαμαρείτιδος μετ' αὐτὴν ἐορτὴ ἐορτάζεται· ὅτι κακείνη πολλὰ περὶ τοῦ Μεσίου Χριστοῦ διέξεισι, καὶ περὶ ὕδατος καὶ δίψης, ὡς ἐνταῦθα· ἐν γὰρ τῷ Εὐαγγελιστῇ Ἰωάννῃ τὸ τοῦ Τυφλοῦ μᾶλλον τῆς Σαμαρείτιδος πρόκειται.

Τῷ ἀπείρῳ ἐλέει σου, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ῥιδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

» Ἐν τῇ καμίνῳ, Ἀβραμιαῖοι Παῖδες τῇ
» Ἐπερικῇ, πόθῳ εὐσεβείας μᾶλλον, ἢ τῇ
» φλογί, πυρπολούμενοι ἐκραύγαζον· Εὐλο-
» γημένος εἶ ἐν τῷ ναῷ τῆς δόξης σου Κύριε.

Τροπάρια.

Ἰσχύϊ Σῶτερ τὴν τοῦ θανάτου λύσας δύναμιν, τρίβον τῆς ζωῆς ἐγνώρισας τοῖς θνη-

τοῖς, εὐχαρίστως σοι κραυγάζουσιν· Εὐλογημένος εἶ ἐν τῷ ναῷ τῆς δόξης σου Κύριε.

Σάρκα φοροῦντα, τεθεάμενοι οὐκ ἐπέγνωσαν, δῆμοι τῶν Ἑβραίων Λόγε σε τοῦ Θεοῦ ἀλλ' ἡμεῖς σοι ἀναμείλομεν· Εὐλογημένος εἶ ἐν τῷ ναῷ τῆς δόξης σου, Κύριε.

Θεοτακίον

Τὸ τοῦ ὑψίστου, ἡγιασμένον θεῖον σκήνωμα, χαῖρε· διὰ σοῦ γὰρ δέδοται ἡ χαρά. Θεοτόκε τοῖς κραυγάζουσιν· Εὐλογημένη σὺ ἐν γυναιξίν, ὑπάρχεις πανάμωμε Δέσποινα.

Ἄλλος. Τῶν Χαλδαίων ἡ κάμινος.

Σαρκικῶς ἐκοπίασας, ἡ ἀνάπαυσις πάντων· Ἐκουσίως ἐδίψησας, ἡ πηγὴ τῶν θαυμάτων· τὸ ὕδωρ ἐζήτησας, ὕδωρ τὸ ζῶν, Ἰησοῦ ἐπαγγειλάμενος.

Σαμαρείτιδι Κύριε, γυναικὶ προσωμίλεις, διαλέγων τὴν ἀνοιαν, τῶν ἀνόμων Ἑβραίων· ἡ μὲν γὰρ ἐπίστευσεν, Υἱὸν σε εἶναι Θεοῦ, οἱ δὲ ἠρνήσαντο.

Υδωρ ζῶν τὸ ἀλλόμενον, ὕδωρ ἀθανασίας, ἡ πηγὴ ἡ αἰζῶος, παρέχειν ἐπηγγείλω, τοῖς πίστει τὸ Πνεῦμά σου, προσδεχομένοις Σωτὴρ τὸ προϊόν ἐκ Πατρός.

Πέντε ἄρτοις ἐξέθρεψας, χιλιάδας πεινῶντων, καὶ τοῦ κόρου τὰ λείψανα, εἰς ἄλλας μυριάδας, Σωτὴρ ἐπερίσσευσας, δεικνὺς τὴν δόξαν σου, τοῖς ἱεροῖς Μαθηταῖς.

Ὅ ἐσθίων τὸν ἄρτον σου, ζήσεται αἰωνίως, καὶ ὁ πίνων τὸ αἵμά σου, ἐν σοὶ μένει Σωτὴρ μου, καὶ σὺ ἐν αὐτῷ μένεις, καὶ ἀναστήσεις αὐτόν, ἐν τῇ ἐσχάτῃ ῥοπῇ.

Εἰ θαυμάστωσας Δέσποτα, τὴν σὴν οἰκονομίαν, πιστωσάμενος θαύμασι, τὴν θεῖαν ἐξουσίαν, τὰς νόσους ἀπῆλασας, νεκροὺς ἀνέστησας, τυφλοὺς ἐφώτισας ὡς Θεός.

Τοὺς λεπροὺς ἐκαθάρισας, τοὺς χωλοὺς ἀνωρθώσω, παραλύτους συνέσφιγξας, Αἱμὸρρουν θεραπεύσας· ἐπέζευσας πέλαγος, δεικνὺς τὴν δόξαν σου, τοῖς ἱεροῖς Μαθηταῖς.

Δόξα.

Προσκυνοῦμέν σου Κύριε, τὸν ἄχρονον Πατέρα, καὶ τὴν χάριν τοῦ Πνεύματος, ἣν

τοῖς σοῖς Ἀποστόλοις, Θεὸς ὢν διένειμας, ἐξαποστέλλων αὐτοὺς ἐπὶ τὸ κήρυγμα.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Εἰν γαστρί σου ἐχώρησας, τὸν ἀχώρητον Λόγον, ἐκ υαζῶν σου ἐθήλασας, τοῦ κόσμου τὸν τροφέα, ἀγκάλαις ἐβάστασας, τὸν παροχέα ἡμῶν, Θεογεννήτορ ἀγνή.

Καταβασία.

Τῶν Χαλδαίων ἡ κάμινος, πυρὶ φλογιζομένη, ἐδροσίζετο πνεύματι, Θεοῦ ἐπιστάσια, οἱ Παῖδες ὑπέψαλλον· Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ὡδὴ ἡ'· Ὁ Εἰρμός.

» **Χ**εῖρας ἐκπετάσας Δανιήλ, λεόντων γάσματα, ἐν λάκκῳ ἔφραξε· πυρὸς δὲ δύναμιν ἔσβεσαν, ἀρετὴν περιζώσάμενοι, οἱ εὐσεβείας ἐρασταὶ Παῖδες κραυγάζοντες· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Τροπάρια.

Ωραῖος ἐκ τάφου ἀναστάς, τῇ τῆς Θεότητος δόξῃ κοσμούμενος, τοῖς Ἀποστόλοις σου Κύριε, ἐπεφάνης, τὴν τοῦ Πνεύματος, ἐπαγγελλούμενος αὐτοῖς, πέμπειν ἐνέργειαν, τοῖς βοῶσι· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Νεκρώσας τὸν Ἀἰδὴν ὡς Θεός, ζωαρχικώτατε, πᾶσιν ἐπήγασας ζωὴν αἰώνιον, ἦν περ νῦν, εἰκονίζουσι φανότατα, τῶν λαμπροφύρων ἡμερῶν, τούτων αἱ χάριτες, τοῖς βοῶσι· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Ακτῖνας ὡς ἥλιος Χριστέ, δικαιοσύνης φανείς, κόσμῳ ἀπέστειλας, τοὺς Ἀποστόλους σου φέροντας, σὲ τὸ φῶς τὸ ἀκατάληπτον, καὶ τῆς ἀγνοίας τὴν ἀχλὺν ἀποδιώκοντας, καὶ βοῶντας· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Ιδοὺ νῦν ἐξέλιπε σαφῶς, ἐκ τῆς Ἰούδα φυλῆς ἄρχων ἡγούμενος· σὺ γὰρ πανάμωμε τέτοκας, τὰ αὐτῷ πρὶν ἀποκείμενα, τὴν προσδοκίαν τῶν ἐθνῶν, Χριστὸν ᾧ ψάλλομεν· Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ἄλλος. Ἀγγελοι καὶ οὐρανοί.

Δεῦτε ἴδετε λαοί, τὸν ἐπὶ θρόνου δόξης ἀνυμνούμενον, ὑπὸ λαῶν ἀνόμων βλασφη-

μούμενον, καὶ ἰδόντες ὑμνεῖτε, τὸν ἐν Προφήταις Μεσσίαν προῤῥηθέντα.

Σὺ εἰ ὄντως ὁ Χριστὸς, ὁ εἰς τὸν κόσμον τοῦτον προερχόμενος, ἐξ οὗ ἡ σωτηρία, καὶ ἡ ἄφεσις, τῶν πατρῶων σφαλμάτων· σὺ ἡ ὄντως ζωὴ τῶν σοὶ πεπιστευκότων.

Η σοφία τοῦ Θεοῦ, τῆς ἐορτῆς μεσοῦσης, καθὼς γέγραπται, τῷ ἱερῷ ἐπέστη καὶ ἐδίδασκεν, Ὅτι ὄντως αὐτὸς ἦν, ὁ Μεσσίας Χριστὸς, δι' οὗ ἡ σωτηρία.

Εἰν τοῖς Σάβδωσι Χριστὸς, καὶ ἐν ἡμέραις ὅλαις ἐπεδείκνυτο, τὰ τῶν σημείων ἔργα ἐξιόμενος, τοὺς ἐν νόσοις ποικίλαις· ἀλλ' ὁ πλάνος λαός, θυμῷ ἐνεκοτεῖτο.

Τὸν Παράλυτον φησί, τὸν δὲ χρόνοις πλείστοις κατακείμενον, ἐν τῷ Σαβδάτῳ οὗτος ἐθεράπευσε, καὶ παρέβη τὸν νόμον, Ἰουδαῖοι Χριστῷ, πικρῶς ἐλοιδοροῦντο.

Οὐ Μωσῆς, ὑμῖν φησί, τὸν νόμον δοὺς· κελεύει περιτέμνεσθαι; καὶ ἐν Σαββάτῳ ἄνδρα περιετέμνετο, ἵνα μήπως ὁ νόμος τῶν πατέρων λυθῇ, Χριστὸς τοῖς Ἰουδαίοις.

Οἱ ἀγνώμονες παντί, οἱ ἐν ἐρήμῳ πάλαι παροικήσαντες, τὸν εὐεργέτην φθόνῳ, κατενέσκηπτον βλασφημοῦντες, κινοῦντες, τὰς ἀδικούς γλώσσας, κενὰ προσμελετῶντες.

Δόξα

Εἰς Θεὸς οὖν ἡ Τριάς, οὐ τοῦ Πατρὸς ἐκστάντος εἰς υἰότητα, οὐδὲ Υἱοῦ τραπέντος εἰς ἐκπόρευσιν, ἀλλ' ἰδίᾳ καὶ ἄμφω, φῶς Θεὸν τὰ τρία, δοξάζω εἰς αἰῶνας.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Πῶς ἐγέννησας εἰπέ, τὸν ἐκ Πατρὸς ἀχρόνως προεκλάμψαντα, καὶ σὺν ἀγίῳ Πνεύματι ὑμνούμενον; ἡ ὡς οἶδεν ὁ μόνος εὐδοκήσας ἐκ σοῦ, τεχθῆναι Θεοτόκε.

Καταβασία.

Αγγελοι καὶ οὐρανοὶ τὸν ἐπὶ θρόνου δόξης ἐποχούμενον, καὶ ὡς Θεὸν ἀπαύστως δοξάζομενον, εὐλογεῖτε ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἡ Τιμιωτέρα αὐ σιυχολογεῖται

ᾠδὴ θ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Λ**ίθος ἀχειρότμητος ὄρους, ἐξ ἀλαξεύτου
» σου Παρθένε, ἀκρογωνιαίος ἐτμήθη,
» Χριστὸς συνάψας τὰς διεστώσας φύσεις· διὸ
» ἐπαγαλλόμενοι, σέ Θεοτόκε μεγαλύνομεν.

Τροπάρια.

Νέαν καὶ καινὴν πολιτείαν, παρὰ Χριστοῦ
μεμαθηκότες ταύτην μέχρι τέλους φυλάτ-
τειν, διαφερόντως πάντες, σπουδάσωμεν, ὅπως
ἀγίου Πνεύματος, τὴν παρουσίαν ἀπολαύσωμεν.

Σύ μου τὸ θνητὸν Ζωοδότα, περιβολὴν ἀθα-
νασίας, καὶ τῆς ἀφθαρσίας τὴν χάριν, ἐν-
δύσας Σῶτερ συνεχανέστησας, καὶ τῷ Πατρὶ
προσήγαγες, τὸν χρόνιον μου λύσας πόλεμον.

Εἰς τὴν ἐπουράνιον πάλιν, διαγωγὴν ἀνα-
κληθέντες, τῇ τῆς μεσιτείας δυνάμει, τοῦ
κενωθέντος μέχρι καὶ δούλου μορφῆς καὶ ἡμᾶς
ἀνυψώσαντος, τοῦτον ἀξίως μεγαλύνωμεν.

Θεοτοκίον.

Ως ρίζαν, πηγὴν καὶ αἰτίαν, τῆς ἀφθαρσίας
σε Παρθένε, πάντες οἱ πιστοὶ πεπεισμένοι,
ταῖς εὐφημίαις καταγεραίρομεν· σὺ γὰρ τὴν
ἐνυπόστατον, ἀθανασίαν ἡμῖν ἐβλυσας.

Ἄλλος. Ἀλότριον τῶν μητέρων

Τῆς ἐορτῆς μεσαζούσης τῶν Ἰουδαίων, ἀ-
νῆλθες ὁ Σωτὴρ μου ἐπὶ τὸ ἱερόν σου, καὶ
ἐδίδασκες πάντας· ἐθαύμαζον δὲ Ἰουδαῖοι, καὶ
Πόθεν οὗτος οἶδε γράμματα, μὴ μεμαθηκώς;
ἔλεγον.

Ιᾶματα χαρισμάτων ὁ λυτρωτής μου, πη-
γάζων ἐπετέλει τέρατα καὶ σημεῖα, φυγα-
δεύων τὰς νόσους, ἰώμενος τοὺς ἀσθενοῦντας·
ἀλλ' Ἰουδαῖοι ἐξεμαίνοντο, τῷ πλήθει τῶν θαυ-
μάτων αὐτοῦ.

Τοὺς ἀπειθεῖς Ἰουδαίους ὁ λυτρωτής μου,
ἐλέγχων ἀνεβόα· Μὴ κρίνετε κατ' ὄψιν,
ἀλλὰ τὴν δικαίαν κρίσιν κρίνετε· καὶ γὰρ ὁ νό-
μος καὶ ἐν Σαββάτῳ περιτέμνεσθαι, κελεύει
πάντα ἄνθρωπον.

Τὰ μείζονα τῶν θαυμάτων τοῖς Μαθηταῖς
σου, Σωτὴρ ὡς ἐπηγγείλω, παρέσχες, ἀ-
ποστείλας, εἰς τὰ ἔθνη κηρυῖσαι τὴν δόξαν σου·
οἱ δὲ τῷ κόσμῳ, ἐκήρυττόν σου τὴν Ἀνάστασιν,
τὴν χάριν καὶ τὴν σάρκωσιν.

Εἰ ἄνθρωπον περιτέμνετε ἐν Σαββάτῳ, μή-
πως λυθῇ ὁ νόμος, νῦν ἐμοὶ τί χολᾶτε, ὅ-
τι ἄνθρωπον ὅλον ἐποίησα ὑγιῇ λόγῳ; κατὰ
τὴν σάρκα ὑμεῖς κρίνετε, φησὶ τοῖς Ἰουδαίοις
Χριστός.

Ο τὴν ξηρὰν θεραπεύσας χεῖρα τῷ λόγῳ,
τὴν ξηρανθεῖσαν· πάλαι γῆν τῆς ἐμῆς
καρδίας, ἰασάμενος Λόγε, ἀνάδειξόν με καρπο-
φόρον, ἵνα ἐργάσωμαι καὶ γὼ Σωτὴρ, καρποὺς ἐν
μετανοίᾳ θερμῇ.

Λεπρῶσάν μου τὴν καρδίαν ἀποκαθάρας,
καὶ τῆς ψυχῆς μου Λόγε τὰ ὄμματα φω-
τίσας, ἐπὶ κλίνης ὀδύνης μου, κείμενον ἀνόρθω-
σόν με, ὡς τὸν παράλυτον ἀνέστησας, ἐν κλίνῃ
κατακείμενον.

Δόξα.

Αᾠότριον τοῖς ἀνόμοις ἐστὶ τὸ σέβειν, τὴν
ἀναρχον Τριάδα, Πατέρα καὶ Υἱόν τε, καὶ
τὸ ἅγιον Πνεῦμα, τὴν ἄκτιστον παντοκρατο-
ρίαν, δι' ἧς ὁ σύμπας κόσμος ἡδρασταί, τῷ κρά-
τει τῆς ἰσχύος αὐτῆς.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Εχώρησας ἐν γαστρὶ σου Παρθενομῆτορ,
τὸν ἑνα τῆς Τριάδος, Χριστὸν τὸν Ζωο-
δότην, ὃν ὑμνεῖ πᾶσα κτίσις, καὶ τρέμουσιν οἱ
ἄνω θρόνοι. Αὐτὸν δυσώπει παμμακάριστε, σω-
θῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καταδοσία.

Αᾠότριον τῶν μητέρων ἢ παρθενία, καὶ
ξένον ταῖς παρθένοις ἢ παιδοποιΐα· ἐπὶ σοὶ
Θεοτόκε, ἀμφοτέρω ὠκονομήθη· διὸ σε πᾶσαι
αἱ φυλαὶ τῆς γῆς ἀπαύστως μακαρίζωμεν.

Ἐξαποστειλάριον.

Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἄστροις.

Ο τὸν κρατῆρα ἔχων, τῶν ἀκενώτων δω-
ρεῶν, δός μοι ἀρύσασθαι ὕδωρ, εἰς ἄφεσιν
ἁμαρτιῶν· ὅτι συνέχομαι δίψῃ, εὐσπλαγχνε
μόνε οἰκτίρμον.

Δίς.

Εἰς τοὺς Αἶνους, ἰστώμεν Στίχους δ', καὶ ψάλλομεν τὰ παρόντα Προσόμοια.

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Η σοφία καὶ δύναμις, τοῦ Πατρὸς τὸ ἀ-
παύγασμα, Λόγος ὁ αἰδίδης, καὶ Υἱὸς τοῦ
Θεοῦ, ἐν ἱερῷ παρεγένετο, σαρκὶ καὶ ἐδίδασκεν,

Τουδαίων τοὺς λαοὺς τοὺς δεινοὺς καὶ ἀγνώ-
μονας, καὶ ἐθαύμαζον, τῆς σοφίας τὸν πλοῦτον,
ἐκβοῶντες· Πόθεν γράμματα γινώσκει, παρ' οὐ-
δενὸς μὴ μεμαθηκώς ; Δίς.

Γραμματεῖς ἐπεστόμιζεν, Ἰουδαίους διήλεγ-
χεν, ὁ Μεσσίας Κύριος, ἐκβοῶν αὐτοῖς.
Μὴ τὴν κατ' ὄψιν παράνομοι, ὡς ἄδικοι κρίνετε·
ἐν Σαδδάτῳ γὰρ ἐγώ, τὸν Παράλυτον ἤγειρα·
ὅθεν Κύριος, τοῦ Σαδδάτου ὑπάρχω, καὶ τοῦ νό-
μου· τί ζητεῖτέ με φανεῦσαι τὸν τοὺς θανόντας
ἐγείραντα;

Μωϋσέα ἐλίθασαν, οἱ δεινοὶ καὶ παράνομοι. Ἰουδαίων σύστημα τὸ ἀχάριστον· τὸν Ἡσαΐαν δὲ ἐπρισαν, ξυλίνῳ ἐν πριονί· ἐν βορβόρῳ τὸν σοφόν, Ἱερειάν ἐνέβαλον· τὸν δὲ Κύριον, ἐν Σταυρῷ ἀνυψοῦντες, ἐπεβόων· Τὸν ναὸν ὁ καταλύων, σῶσον σαυτὸν καὶ πιστεύσομεν.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος δ'.

Ἀνατολίου.

Φωτισθέντες ἀδελφοί, τῇ Ἀναστάσει τοῦ
Σωτῆρος Χριστοῦ, καὶ φθάσαντες τὸ μέ-
σον τῆς ἐορτῆς τῆς δεσποτικῆς, γνησίως φυλά-
ξωμεν τὰς ἐντολὰς τοῦ Θεοῦ· ἵνα ἄξιοι γενώ-
μεθα, καὶ τὴν Ἀνάληψιν ἐορτάσαι, καὶ τῆς πα-
ρουσίας τυχεῖν τοῦ ἁγίου Πνεύματος.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις.

EIS THN ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ

Τὰ Τυπικά· καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος τῆς Ἑορτῆς,
ᾠδὴ γ'. καὶ δ'.

Ὁ Ἀπόστολος.

Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, κατέφυγον οἱ Ἀ-
πόστολοι εἰς τὰς πόλεις τῆς Λυκαονίας.

Εὐαγγέλιον, ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην.

Τῆς ἑορτῆς μεσούσης, ἀνέβη ὁ Ἰησοῦς εἰς τὸ Ἱερὸν, καὶ ἐδίδασκε, καὶ ἐθαύμαζον οἱ Ἰουδαῖοι, λέγοντες.

Κοινωνικόν.

Ὁ τρώγων μου τὴν Σάρκα, καὶ πίνων μου
τὸ Αἷμα, ἐν ἐμοὶ μένει, καὶ γὼ ἐν αὐτῷ, εἶπεν ὁ
Κύριος.

Ἐορτάζεται δὲ ἡ Ἐορτὴ αὕτη, ἡμέρας ἧ'.

ΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΤΗΣ ΜΕΣΟΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ
ΕΣΠΕΡΑΣ

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ς',
καὶ ψάλλομεν Στιχ. Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς γ'.

Ἦχος δ'. Ὁ ἐξ ὑψίστου κληθείς.

Προκαταλύσας τὸ κράτος τοῦ θανάτου,
Χριστέ τῷ θανάτῳ σου, ζωὴν παρέσχες
βροτοῖς, ἐν τῇ ἐνδόξῳ Ἐγέρσει σου, συνέξεγεί-
ρας, γένος ἀνθρώπων τῇ καταβάσει σου. Ὅθεν
χαριστήριον, αἶνόν σοι ᾄδομεν, τὴν ἑορτὴν ἑορ-
τάζοντες, τῆς τριημέρου, λαμπροφόρου σου Ἀ-
ναστάσεως, ἐν ᾗ τὸ μέσον τῶν πανσέπτων νῦν,
ἡμερῶν ἡμῖν πᾶσιν ἐπέλαμψεν, Ἰησοῦ ζωοδότα,
εὐεργέτα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Πρὸ τοῦ τιμίου σταυροῦ σου καὶ τοῦ πά-
θους, θαυμάτων τὰ ἔνδοξα, ἐπιτελῶν τοῖς
λαοῖς, τῆς ἑορτῆς καθὼς γέγραπται, ἐν μέσῳ
ἔστῃς, τῆς νομικῆς Χριστέ Παντοδύναμε, καὶ
πᾶσιν ἐδόθησας· Εἰ τις διψᾷ, πρὸς ἐμὲ αὐτομο-
λείτω, καὶ ὕδατος τοῦ θείου πόμα, ἀπαντλησά-
τω καὶ ζωῆς νάματα· ὕδωρ ζωῆς γὰρ καὶ δυνά-
μεως καὶ σοφίας ἐγὼ πᾶσι δίδωμι, ὅτι θέλων ἄν-
θρώποις, ὡμοιώθην ὡς φιλόανθρωπος.

Ὡς ἐπὶ κλίνης με κείμενον ὁδύνης, Χριστέ πολυέλεε, τῶν ἐγκλημάτων μου, καὶ παρειμένον τοῖς μέλεσιν, ὡς διὰ μέγα, φιλανθρωπίας πέλαγος ἄνθρωπος, θελήσει γενόμενος, νῦν ᾠοράτως με, ὡς τὸν παράλυτον ἔγειρον, καὶ τρίδους θείας, τῶν ἐντολῶν σου τρέχειν εὐόδωσον, ὁ πρὸ τοῦ πάθους, τοῖς λαοῖς Σωτὴρ, τῶν Ἑβραίων θαυμάτων τοῖς πλήθεσι, παριστάμενος ὅτι ὁ Θεὸς ὢν, βουλήσει πάσχεις σαρκί.

Καὶ τοῦ Μηναιίου γ'.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β'.

Ο ὅτε παρεγένου ἐν ἱερῷ Χριστῇ ὁ Θεός, με-
σούσης τῆς ἑορτῆς, τότε τοῖς λαοῖς ἐδί-
δασκες βοῶν· Ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ, καὶ ἀποθά-
νη ζήσεται. Οἱ δὲ Ἰουδαῖοι διεπρίοντο, μετὰ
τῶν Φαρισαίων, καὶ Σαδδουκαίων, καὶ Γραμ-
ματέων, λέγοντες· Τίς ἐστὶν οὗτος, ὃν λαλεῖ
βλασφημίας; μὴ λογιζόμενοι, ὅτι σὺ ὑπάρχεις
ὁ πρὸ πάντων αἰώνων, σὺν Πατρὶ καὶ Πνεύμα-
τι δοξαζόμενος, Θεὸς ἡμῶν· δόξα σοι.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὑκτωήχου.

Ἦχος γ'. Ἀναστάσιμον.

Ο τῷ πάθει σου Χριστέ, ἀμαυρώσας τὸν ἥλιον, καὶ τῷ φωτὶ τῆς σῆς ἀναστάσεως, φαιδρύνας τὰ σύμπαιτα, πρόσδεξαι ἡμῶν τὸν ἐσπερινὸν ὕμνον φιλάνθρωπε.

Ἀποστολικόν.

Στίχ. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν.

Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος ὑμῶν, ἅγιοι Ἀπόστολοι· εἰδώλων πλάνην ἐλύσατε θεογνωσίαν κηρύξαντες· οὗτος ὁ καλὸς ἄγων, ὑμῶν ὑπάρχει μακάριοι· διὸ ὑμνοῦμεν, καὶ δοξολογοῦμεν ὑμῶν τὰ μνημόσυνα.

Μαρτυρικόν.

Στίχ. Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἀγίοις αὐτοῦ.

Οἱ Μάρτυρές σου Κύριε, πίστει στηριχθέντες, ἐλπίδι βεβαιωθέντες, τῇ ἀγάπῃ τοῦ σταυροῦ σου ψυχικῶς ἐνωθέντες, τοῦ ἐχθροῦ τὴν τυραννίδα ἔλυσαν· καὶ τυχόντες τῶν στεφάνων, μετὰ τῶν ἀσωμάτων πρεσβεύουσιν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα καὶ νῦν. Ἦχος γ'.

Γερμανοῦ.

Μεσοῦσης τῆς Ἑορτῆς, δοξάζομεν τὸν ἐν μέσῳ τῆς γῆς, σωτηρίαν ἐργασάμενον. Μέσον μὲν δύο ληστῶν, ἡ ζωὴ ἐν ξύλῳ ἐκρέματο· καὶ τῷ μὲν βλασφημοῦντι ἐσιώπα, τῷ δὲ πιστεύοντι ἐδόξα· Σήμερον μετ' ἐμοῦ ἔσῃ ἐν τῷ Παραδείσῳ. Κατῆλθεν ἐν τάφῳ, ἐσκύλευσε τὸν Ἀδην, καὶ ἀνέστη τριήμερος, σώζων τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον. Μεσοῦσης τῆς Ἑορτῆς.

Ἦδ' αὐτὸ λέγομεν καὶ εἰς τὸ, Θεὸς Κύριος, μέχρι τῆς Ἀποδόσεως τῆς παρούσης Ἑορτῆς.

**Τῇ ΠΕΜΠΤῃ ΤΗΣ Δ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΠΡΩΤΗ.**

Εἰς τὸν Ὁρθρον. Μετὰ τὴν α' Στιχολογ. Καθίσματα τῆς Ὁκτωήχου. Ἦχος γ'.

Ἀναστάσιμον.

Τὴν ὠραιότητα, τῆς παρθενίας σου.

Πάντα ἀνθρώπινα, καταδεξάμενος, πάντα ἡμέτερα, οἰκειωσάμενος, προσηλωθῆναι ἐν σταυρῷ, ἠυδόκησας ποιητά μου· θάνατον ἐλόμενος, ὑπομεῖναι ὡς ἄνθρωπος, ἵνα τὸ ἀνθρώπι-

νον, ἐκ θανάτου λυτρώσῃ ὡς Θεός· διὸ ὡς ζω-δότῃ βοῶμέν σοι· Δόξα Χριστέ τῇ Ἀναστάσει σου.

Ἀποστολικόν.

Τῶν Ἀποστόλων σου, τὴν μνήμην Κύριε, ὑπερεφαίδρυνας, ὡς παντοδύναμος, ὅτι ἐνίσχυσας αὐτοὺς, τὰ πάθη σου μιμήσασθαι· ἐνίκησαν ἀνδρείως γὰρ, τοῦ Βελιάρ τὴν δύναμιν· ὅθεν καὶ ἀπέλαβον, ἱαμάτων χάρισμα· Αὐτῶν ταῖς ἰκεσίαις φιλάνθρωπε, εἰρήνην παράσχου τῷ λαῷ σου.

Μαρτυρικόν.

Θωρακισάμενοι, τὴν πανοπλίαν Χριστοῦ, καὶ ἐνδυσάμενοι ὅπλα τῆς πίστεως, τὰς παρατάξεις τοῦ ἐχθροῦ, ἀνδρικῶς κατεδάλετε· προθύμως τῇ ἐλπίδι γὰρ, τῆς ζωῆς ὑπεμείνατε, πάσας τῶν τυράννων, πρὶν ἀπειλὰς τε καὶ μάστιγας· διὸ καὶ τοὺς στεφάνους ἐδέξασθε, Μάρτυρες Χριστοῦ καρτερόψυχοι.

Θεοτοκίον.

Προφῆται προεκήρυξαν, Ἀπόστολοι ἐδίδαξαν, Μάρτυρες ὡμολόγησαν, καὶ ἡμεῖς ἐπιστεύσαμεν, Θεοτόκον σε κυρίως ὑπάρχουσιν· διὸ καὶ μεγαλύνομεν τὸν τόκον σου τὸν ἀφραστον.

**Μετὰ τὴν β' Στιχολογίαν Κάθισμα
τῆς Ἑορτῆς. Ἦχος πλ. δ'.**

Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Εστηκῶς ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἱεροῦ, μεσαζούσης ἐνθέως τῆς Ἑορτῆς, ὁ διψῶν, ἀνέκραζες, ἐρχέσθω πρὸς με καὶ πινέτω· ὁ γὰρ πίνων ἐκ τούτου τοῦ θείου μου νάματος, ποταμοὺς ἐκ κοιλίας ἐκρεύσει δογμάτων μου· ὅς τις δὲ πιστεύει, εἰς ἐμὲ τὸν σταλέντα, ἐκ θείου Γεννήτορος, μετ' ἐμοῦ δοξασθήσεται. Διὰ τοῦτο βοῶμέν σοι· Δόξα σοι Χριστέ ὁ Θεός, ὅτι πλουσίως ἐξέχεας τὰ νάματα, τῆς σῆς φιλάνθρωπίας τοῖς δούλοις σου.

Δίς.

Τὸ Ἀνάστασιν Χριστοῦ· ὁ Πεντηκοστός, καὶ οἱ Κανόνες, ὁ τοῦ δ' τῆς Ἑορτῆς, μετὰ τῶν Εἱρμῶν εἰς ἡ' καὶ τοῦ Μηναίου εἰς δ'. Κοντάκιον, καὶ Ἐξαποστειλάριον τῆς Ἑορτῆς. Εἰς τοὺς Αἶνους, ἱστώμεν Στίχους δ', καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ τῆς Ὁκτωήχου. Ἦχος γ'.

Ἀναστάσιμον.

Εν τῷ φωτὶ σου Δέσποτα, ὀφόμεθα φῶς φι-λάνθρωπε· ἀνέστης γὰρ ἐκ τῶν νεκρῶν.

σωτηρίαν τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων δωρούμενος, ἵνα σε πᾶσα κτίσις δοξολογῇ τὸν μόνον ἀνιμάρτητον. Ἐλέησον ἡμᾶς. Δίς.

Ἀποστολικόν.

Τὰς τοῦ Χριστοῦ παύχγγελίας, ἀμέμπτως φυλάξαντες, ἅγιοι Ἀπόστολοι δωρεὰν ἐλάβετε, δωρεὰν παρέχετε, ἰατρούοντες τὰ πάθη τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων ἡμῶν· διὸ ἔχοντες παρρησίαν αὐτὸν ἰκετεύσατε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Μαρτυρικόν.

Ως φωστῆρες ἐν κόσμῳ λάμπετε. καὶ μετὰ θάνατον ἅγιοι Μάρτυρες, τὸν ἀγῶνα τὸν καλὸν ἀγωνισάμενοι· διὸ ἔχοντες παρρησίαν, Χριστὸν ἰκετεύσατε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος δ'.

Κύριε, πρὸ τοῦ ἀχράντου σου σταυροῦ, τῆς ἑορτῆς μεσοῦσης, ἐν τῷ Ἱερῷ ἀνῆλθες, Ἰουδαίους παρρησία διδάσκων τὰ Μωσέως, καὶ ἐν νόμῳ διὰ σοῦ νομοθετηθέντα· ἐκπληττόμενοι δὲ Χριστέ, τῆς σῆς σοφίας τὸ ἀφραστον μυστήριον, τὴν κατὰ σοῦ σκευωρίαν ἐν ἑαυτοῖς φθόνῳ ἐμελέτων· Πῶς οὗτος οἶδε γράμματα μὴ μεμαθηκώς; ἀγνοοῦντες σὲ τὸν Σωτῆρα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχ. Στιχ. Προσόμοια (*) τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Ἑφραθά.

Μέγας εἰ βασιλεῦ, καὶ μέγα σου τὸ κράτος· μεγάλως γὰρ πτωχεύσας, μεγάλων χαρισμάτων, τὴν οἰκουμένην ἔπλησας.

Στίχ. Μνήσθητι τῆς συναγωγῆς σου.

Εστῆς ἐν τῷ ναῷ, ἐκβλύζων σου τὰ ρεῖθρα, τῆς ἑορτῆς μεσοῦσης, καὶ ἄρδων τοὺς διψῶντας, τὴν θεῖαν χάριν εὐσπλαγχνε.

Στίχ. Ὁ δὲ Θεὸς Βασιλεὺς ἡμῶν.

Σῶσαί με βουλευθεὶς, σαρκοῦσαι παραδόξως, ἐκ Κόρης ἀπειράνδρου, καὶ μέσον τοῦ ναοῦ σου τὴν χάριν μοι ἐπήγασας.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Μεσοῦσης τῆς ἑορτῆς πρὸ τοῦ πάθους, καὶ τῆς ἐνδόξου Ἀναστάσεώς σου Κύριε, ἥς

(*) Σημείωσαι, ὅτι τὰ παρόντα Προσόμοια, καὶ τὰ ἐφεξῆς, τὰ εἰς τῶν Στίχων τῶν Αἰνῶν μέχρι τῆς ἐρχομένης Τρίτης, ἔχουσιν ἀκροστιχίδα, Μεσοπεντηκοστῆς.

διδάσκων ἀγαθὴ ἐν τῷ Ἱερῷ, τοὺς ἀπειθοῦντας Ἰουδαίους, καὶ Φαρισαίους, καὶ Γραμματεῖς, καὶ βοῶν πρὸς αὐτούς· Ὁ διψῶν, ἐρχέσθω πρὸς με καὶ πινέτω· ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ, ὕδατος ζωῆς Πνεύματος θείου, ποταμοὶ ρέουσιν ἐκ τῆς κοιλίας αὐτοῦ. Ὡς τῆς ἀρρήτου σοφίας τῆς σῆς συνέσεως! Ὁ τὰ πάντα πληρὼν Θεὸς ἡμῶν δόξα σοι.

Τῇ ΠΕΜΠΤῃ ΤΗΣ Δ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΕΣΠΕΡΑΣ

Εἰς τὸ. Κύριε ἐκέκραξα, Στιχηρὰ προσόμοια τῆς Ἑορτῆς γ'. Ἦχος πλ. α'.

Χαίροις ἀσκητικῶν.

Ωφθη φωτοφανὴς καὶ τερπνὴ, τῆς τοῦ Σωτῆρος Ἀναστάσεως σήμερον, μεσότης ἡ παναγία, ὡς μεσημβρία φαιδρά, φρυκτωροῦσα κόσμον θεαῖς χάρισι Χριστοῦ τῆς Ἐγέρσεως, λαμπαδοχοῦσα τεράστια, τῆς ἀφθαρσίας ἀπαστράπτει τὰ σύμβολα, καὶ προδείκνυσι, τὴν εἰς ὕψος Ἀνάληψιν· φαίνει τὴν πολυέραστον, τοῦ Πνεύματος ἔλευσιν, Πεντηκοστῆς τῆς πανσέπτου, τὴν λαμπροτάτην πανήγυριν· διὸ καὶ παρέχει, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν εἰρήνην, καὶ μέγα ἔλεος.

Δόξης ὡς θεϊκῆς ποταμὸς, τῆς ἑορτῆς νῦν μεσαζούσης ὁ Κύριος, τὰ ρεῖθρα τῆς εὐσπλαγχνίας, πᾶσι παρέχων βοᾶ· Οἱ διψῶντες δεῦτε καὶ ἀρύσασθε. Πηγὴ συμπαθείας γὰρ, καὶ ἐλέους τὸ πέλαγος, αὐτὸς ὑπάρχων, βρύει κόσμῳ τὴν ἄφεσιν· πλύνει πταίσματα, καὶ καθαίρει νοσήματα· σῶζει τοὺς τὴν Ἀνάστασιν, αὐτοῦ ἑορτάζοντας· σκέπει τοὺς πόθῳ τιμῶντας, τὴν μετὰ δόξης Ἀνάληψιν, αὐτοῦ καὶ παρέχει, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν εἰρήνην, καὶ μέγα ἔλεος.

Μέσον τοῦ ἱεροῦ ἐστηκώς, ὁ ἀπερίγραπτος Θεὸς τε καὶ Κύριος· Θεὸς γὰρ ὑπῆρχε φύσει, καὶ δι' ἡμᾶς βροτῶθεις, περιγεγραμμένος, ὥφθη σώματι· τοῖς πᾶσιν ἀνέβλυζε, τὰ ζωήρρυτα ῥήματα, τοῖς πᾶσι λέγων· Τὰς ψυχὰς ἐκκαθάριθε, καὶ τοῦ καύσωνος, τῶν παθῶν ἀναψύξατε· μή τις ἀποστερήσῃτο, τῆς πόσεως ἀνθρωποῦ· θεῖαν γὰρ χάριν δωροῦμαι τῆς ἀθανάτου καὶ κρείττονος, καὶ τῆς βασιλείας, συμμεθέξει μοι τῷ κτίστῃ καὶ δοξασθήσεται.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β'.

Τῆς ἐορτῆς μεσοῦσης, τῆς σῆς Χριστέ Ἀναστάσεως, καὶ θείας παρουσίας τοῦ ἁγίου σου Πνεύματος, συνελθόντες τῶν θαυμάτων σου, ἀνυμνοῦμεν τὰ μυστήρια· ἐν ᾗ κατὰπεμψον ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὁκτωήχου.

Ἦχος γ'. Σταυρώσιμον.

Εὐλον παρακοῆς τῷ κόσμῳ θάνατον ἐδλόαστησε, τὸ δὲ ξύλον τοῦ Σταυροῦ ζῶν καὶ ἀφθαρσίαν· διό σε προσκυνοῦμεν, τὸν σταυρωθέντα Κύριον. Σημειωθήτω ἐφ' ἡμᾶς, τὸ φῶς τοῦ προσώπου σου Κύριε.

Ἀναστάσιμον.

Στίχ. Πρὸς σέ ἦρα τοὺς ὀφθαλμούς μου.

Τῷ σῷ Σταυρῷ Χριστέ Σωτήρ, θανάτου κράτος λέλυται, καὶ Διαδόλου ἡ πλάνη κατήργηται· γένος δὲ ἀνθρώπων πίστει σωζόμενον, ὕμνον σοι καθ' ἐκάστην προσφέρει.

Μαρτυρικόν.

Στίχ. Ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε ἐλέησον.

Μεγάλη τοῦ Σταυροῦ σου Κύριε ἡ δύναμις· ἐπάγη γὰρ ἐν τόπῳ, καὶ ἐνεργεῖ ἐν κόσμῳ καὶ ἀνέδειξεν ἐξ ἀλιέων Ἀποστόλους, καὶ ἐξ ἐθνῶν Μάρτυρας, ἵνα πρεσβεύωσιν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Μεσοῦσης τῆς ἐορτῆς πρὸ τοῦ πάθους, καὶ τῆς ἐνδόξου Ἀναστάσεώς σου, Κύριε, ἥς διδάσκων ἀγαθὲ, ἐν τῷ ἱερῷ, τοὺς ἀπειθεῖς Ἰουδαίους, καὶ Φαρισαίους, καὶ Γραμματεῖς, καὶ βοῶν πρὸς αὐτούς· Ὁ διψῶν, ἐρχέσθω πρὸς με καὶ πινέτω· ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ, ὕδατος ζωῆς Πνεύματος θείου, ποταμοὶ ρέυσουσιν ἐκ τῆς κοιτίας αὐτοῦ· Ὡ τῆς ἀρρήτου σοφίας τῆς σῆς συνέσεως! Ὁ τὰ πάντα πληρῶν Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

~~~~~

ΤΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΤΗΣ Δ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΠΡΩ·Ι·

Εἰς τὸν Ὁρθρον. Μετὰ τήν α'. Στιχολογ. Καθίσματα τῆς Ὁκτωήχου. Ἦχος γ'.

Τὴν ὡριότητα, τῆς παρθενίας σου.

Σταυρώσιμον.

Σταυρὸν καὶ θάνατον, παθεῖν ἐλόμενος, μέσον τῆς κτίσεως, τοῦτον κατέπηξας, ὅτε εὐδόκησας Σωτήρ, τὸ σῶμά σου προσηλῶσαι· τότε καὶ ὁ ἥλιος, τὰς ἀκτῖνας ἀπέκρυψε· ταῦτα καὶ Ληστής ὁρῶν, ἐν Σταυρῷ σε ἀνύμνησε· Μνήσθητι βοῶν μου ὁ Σωτήρ· καὶ ἔλαβε πιστεύσας τὸν Παράδεισον.

Ἀναστάσιμον.

Τὸ ἀκατάληπτον, τὸ τῆς Σταυρώσεως, καὶ ἀνερμήνευτον, τὸ τῆς Ἐγέρσεως, θεολογοῦμενοί πιστοὶ, μυστήριον ἀπόρρητον· σήμερον γὰρ θάνατος καὶ ὁ Ἄδης κατήργηται· γένος δὲ τὸ βρότειον, ἀφθαρσίαν ἐνδέδυται· διὸ εὐχαριστοῦντες βοῶμέν σοι· Δόξα Χριστέ τῇ Ἐγέρσει σου.

Μαρτυρικόν.

Τὸ εὐψυχον τῆς καρτερίας ὑμῶν, ἐνίκησε τὰ μηχανήματα τοῦ ἀρχεκάκου ἐχθροῦ, Ἀθλοφόροι πανεύφημοι· διὰ τοῦτο τῆς αἰωνίου κατηξιώθητε μακαριότητος. Ἀλλὰ πρεσβεύσατε τῷ Κυρίῳ, τοῦ φιλοχρίστου λαοῦ σῶσαι τὸ ποίμνιον, Μάρτυρες ὑπάρχοντες τῆς ἀληθείας.

Σταυροθεοτοκίον.

Ρᾶδδον δυνάμειος κεκτημένοι, τὸν Σταυρὸν τοῦ Υἱοῦ σου Θεοτόκε, ἐν αὐτῷ καταβάλλομεν τῶν ἐχθρῶν τὰ φρυάγματα, οἱ πόθῳ σε ἀπαύστως μεγαλύνοντες.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολ. Καθίσμ. τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Τῆς σοφίας τὸ ὕδωρ καὶ τῆς ζωῆς, ἀναβλύζων τῷ κόσμῳ, πάντας Σωτήρ, καλεῖς τοῦ ἀρύσασθαι, σωτηρίας τὰ νάματα· τὸν γὰρ θεῖον νόμον σου, δεχόμενος ἄνθρωπος, ἐν αὐτῷ σθεννύει, τῆς πλάνης τοὺς ἀνθρακας· ὅθεν εἰς αἰῶνας, οὐ διψήσει, οὐ λήξει, τοῦ κόρου σου Δέσποτα, Βασιλεῦ ἐπουράνιε· διὰ τοῦτο δοξάζομεν, τὸ κράτος σου Χριστέ ὁ Θεός, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν αἰτούμενοι, καταπέμψαι πλουσίως τοῖς δούλοις σου.

Δίς.

Τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ· Ὁ Ν' καὶ οἱ Κανόνες, τῆς Ἑορτῆς ὁ τοῦ πλ. δ' μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ἡ' καὶ τοῦ Μηναίου εἰς δ'. Κοντάκιον, καὶ Ἑξαποστειλάριον τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τοὺς Αἶνους, Στιχηρὰ τῆς Ὁκτωήχου.

Ἦχος γ'. Σταυρώσιμον.

Φθόνῳ τρυφῆς ἐκδέβλημαι, πτώμα πεσὼν
χαλεπόν· ἀλλ' οὐ παρεῖδες Δέσποτα, ἀ-
ναλαδὼν δι' ἐμέ τὸ κατ' ἐμέ· σταυροῦσαι καὶ
σώζεις με, εἰς δόξαν εἰσάγεις με· Λυτρωτά μου,
δόξα σοι.

Δίς.

Ἀναστάσιμον.

Δεῦτε πάντα τὰ ἔθνη, γνῶτε τοῦ φρικτοῦ
μυστηρίου τὴν δύναμιν· Χριστὸς γὰρ ὁ
Σωτὴρ ἡμῶν, ὁ ἐν ἀρχῇ Λόγος, ἐσταυρώθη δι'
ἡμᾶς, καὶ ἐκὼν ἐτάφη, καὶ ἀνέστη ἐκ νεκρῶν,
τοῦ σῶσαι τὰ σύμπαντα· Αὐτὸν προσκυνήσωμεν.

Μαρτυρικόν.

Τῶν ἁγίων Ἀθλοφόρων τὴν μνήμην, δεῦτε
λαοὶ ἅπαντες τιμήσωμεν· ὅτι θεάτρον γε-
νόμενοι Ἀγγέλοις καὶ ἀνθρώποις, τὸν τῆς νί-
κης στέφανον παρὰ Χριστοῦ ἐκομίσαντο· καὶ
πρεσβεύουσιν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Μεσοῦσης τῆς ἑορτῆς τοῦ Πάσχα, ἐν τῷ
ναῷ ἀνῆλθες, τοῦ ἱεροῦ ὁ Σωτὴρ ἡμῶν· καὶ
στάς ἐν μέσῳ τοῦ ὄχλου, ἐδίδασκες αὐτοὺς παρ-
ρησία, καὶ ἔλεγες· Ἐγὼ εἰμι τὸ φῶς τοῦ κό-
σμου· ὁ ἐμοὶ ἀκολουθῶν, οὐ μὴ περιπατήσει ἐν
τῇ σκοτίᾳ, ἀλλ' ἔξει τὸ φῶς τῆς ἀθανάτου ζωῆς.
Εἰς τὸν Στίχ. Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Ἐφραθᾶ.

Οἷος σὺν τῷ Θεῷ, ὁ Λόγος σὺ ὑπάρχων,
ὀλλύμενόν με θέλων, ἐξᾶραι τῶν πταισμά-
των, ἐνοῦσαί μοι φιλάνθρωπε.

Στίχ. Μνήσθητι τῆς συναγωγῆς σου.

Πέπαυται ἡ σκιά· ἰδοὺ γὰρ ὁ Μεσσίας, τῆς
ἑορτῆς ἐν μέσῳ, τὴν χάριν ὥσπερ ἄλλον
φωσφόρον ἐναπήστραψεν.

Στίχ. Ὁ δὲ Θεὸς Βασιλεὺς ἡμῶν.

Ερχεσθε εὐπειθῶς, οἱ τῆς ζωῆς τὸ νᾶμα,
πιεῖν ἐπιποθοῦντες, ἐδόξα ὁ Σωτὴρ μου, καὶ
πίετε τὴν χάριν, ἐνθέως ἀγαλλόμενοι.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Καθαρθῶμεν ἐννοιῶν τοὺς κευθμῶνας, καὶ
ψυχικὰς λαμπηδόνας διαυγάσωμεν, καὶ
τὴν ζωὴν κατίδωμεν Χριστόν, ἐν ἱερῷ ἀφικόμε-
νον, ὑπερβολῇ ἀγαθότητος, ἵνα τὸν ἐχθρὸν θριαμ-
βεύσῃ, καὶ σῶσῃ τὸ γένος ἡμῶν, διὰ πάθους

Σταυροῦ καὶ τῆς Ἀναστάσεως· πρὸς ὃν βοήσω-
μεν· Ἀκατάληπτε Κύριε, δόξα σοι.

Τῆς ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΣ ΤΗΣ Δ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΕΣΠΕΡΑΣ

Εἰς τὸ. Κύριε ἐκέκραξα, ἰσθῶμεν Στίχους· καὶ
ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς γ'.

Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Ο ποιητὴς τῶν ἀπάντων, καὶ τῆς ζωῆς χο-
ρηγός, ὁ τῷ Πατρὶ τῷ θεῷ, συναΐδιος Λό-
γος, ἐκὼν ἐκ τῆς Παρθένου, σάρκα λαδὼν, καὶ
γενόμενος ἄνθρωπος, τὰ τῆς ἀρρήτου σοφίας
ὡς ἀγαθός, πᾶσιν ἔβλυσε διδάγματα.

Τῆς ἑορτῆς μεσαζούσης, τῶν Ἰουδαίων
Χριστέ, τῷ ἱερῷ ἐπέστης, ὁ τοῦ νόμου Δε-
σπότης, διδάσκων ἐξουσία, καὶ Γραμματεῖς,
διελέγχων, ὡς γέγραπται· καὶ καταπλήττων
σοφία λόγων τῶν σῶν, καὶ θαυμάτων ἐπιδεί-
ξεις.

Ο χορηγός τῆς σοφίας, καὶ τῶν καλῶν πα-
ροχεύς, ὁ χέων θεῖα ρεῖθρα, ἐκ πηγῆς,
ἀενάου, δεῦτε πρὸς με, κράζει, ὕδωρ ζωῆς,
οἱ διψῶντες ἀρύσασθε· καὶ ποταμοὶ ἐκ κοιλίας
ὕμῶν, φησὶ, χαρισμάτων θεῶν ρεύσουσι.

Καὶ τοῦ Μηναιίου γ'.

Δόξα. Ἦχος α'.

Πεντηκοστῆς ἐφέστηκεν ἡ τῶν ἡμερῶν με-
σότης, ἐν ἣ Χριστὸς, παραγυμνώσας ἀ-
μυδρῶς θεϊκὴν δυναστείαν, Παράλυτον συνέ-
σφιγξε, λόγῳ αὐτὸν τῆς κλίνης ἐξαναστήσας·
καὶ θεοπρεπῶς θαυματουργῶν, ἐν ὀστρακίνῳ σώ-
ματι, τοῖς ἀνθρώποις ἐδωρήσατο, τὴν αἰώνιον
ζωὴν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Πῶς μὴ θαυμάσωμεν, τὸν θεανδρικόν σου
τόκον πανσεβάσμιε· πείραν γὰρ ἀνδρὸς
μὴ δεξαμένη πανάμωμε, ἔτεκες ἀπάτορα Υἱὸν
ἐν σαρκὶ, τὸν πρὸ αἰώνων ἐκ πατρὸς γεννηθέν-
τα ἀμήτορα, μηδαμῶς πομείναντα τροπὴν, ἢ
φυρμόν, ἢ διαίρεσιν, ἀλλ' ἑκατέρας οὐσίας τὴν
ιδιότητα σῶαν φυλάξαντα. Διὸ, Μητροπάρθενε
Δέσποινα αὐτὸν ἰκέτευε σωθῆναι, τὰς ψυχὰς
τῶν ὀρθοδόξως, Θεοτόκον ὁμολογούντων σε.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα

τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος γ'.

Τῷ σῷ Σταυρῷ Χριστέ Σωτήρ, θανάτου κράτος λέλυται, καὶ Διαδόλου ἡ πλάνη κατήργηται· γένος δὲ ἀνθρώπων πίστει σωζόμενον, ὕμνον σοι καθ' ἐκάστην προσφέρει.

Στίχ. Ὁ Κύριος ἐδασίλευσεν.

Πεφώτισται τὰ σύμπαντα, τῇ Ἀναστάσει σου Κύριε, καὶ ὁ Παράδεισος πάλιν ἠνέωκται· πᾶσα δὲ ἡ κτίσις ἀνευφημοῦσά σε, ὕμνον σοι καθ' ἐκάστην προσφέρει.

Στίχ. Καὶ γὰρ ἐστερέωσε τὴν οἰκουμένην.

Δοξάζω τοῦ Πατρὸς, καὶ τοῦ Υἱοῦ τὴν δύναμιν, καὶ Πνεύματος ἁγίου, ὕμνῳ τὴν ἐξουσίαν, ἀδιαίρετον, ἄκτιστον Θεότητα, Τριάδα ὁμοούσιον, τὴν βασιλεύουσιν εἰς αἰῶνας αἰώνων.

Στίχ. Τῷ οἴκῳ σου πρέπει ἁγίασμα.

Ο τῷ πάθει σου Χριστέ, ἀμαυρώσας τὸν ἥλιον, καὶ τῷ φωτὶ τῆς σῆς Ἀναστάσεως, ραιδρύνας τὰ σύμπαντα, πρόσδεξαι ἡμῶν, τὸν ἐσπερινὸν ὕμνον φιλάνθρωπε.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος α'.

Εν τῷ ἱερῷ ἐπέστης, ἡ σοφία τοῦ Θεοῦ, μεσούσης τῆς ἐορτῆς, διδάσκων καὶ ἐλέγχων τοὺς ἀπειθεῖς Ἰουδαίους, τοὺς Φαρισαίους καὶ Γραμματεῖς, καὶ βοῶν παρρησίᾳ πρὸς αὐτούς· Ὁ διψῶν ἐρχέσθω πρὸς με, καὶ πινέτω ὕδωρ ζωηρὸν, καὶ οὐ μὴ διψήσῃ εἰς τὸν αἰῶνα. Ὁ πιστεύων τῇ ἐμῇ χρηστότητι, ποταμοὶ ρέουσιν ἐκ τῆς κοιλίας αὐτοῦ ζωῆς αἰωνίου. Ὡς τῆς ἀγαθότητος, καὶ τῆς εὐσπλαγχνίας σου, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν! Δόξα σοι.

**Τῷ ΣΑΒΒΑΤῳ ΤΗΣ Δ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΠΡΩ·Ι·**

Εἰς τὸν Ὅρθρον. Μετὰ τὴν α' Στιχολογ. Καθίσματα τῆς Ὀκτωήχου Ἀναστάσιμα.

Ἦχος γ'.

Χριστὸς ἐκ νεκρῶν ἐγήγερται, ἡ ἀπαρχὴ τῶν κεκοιμημένων· ὁ πρωτότοκος τῆς κτίσεως, καὶ δημιουργὸς πάντων τῶν γεγονότων, τὴν καταφθαρεῖσαν φύσιν τοῦ γένους ἡμῶν, ἐν ἑαυτῷ ἀνεκαινισεν. Οὐκ ἔτι θάνατε κυριεύεις· ὁ γάρ τῶν ὅλων Δεσπότης, τὸ κράτος σου κατέλυσε.

Δόξα.

Σαρκὶ τοῦ θανάτου γευσάμενος Κύριε, τὸ πικρὸν τοῦ θανάτου ἐξέτεμες τῇ Ἐγέρσει σου· καὶ τὸν ἄνθρωπον νῦν κατ' αὐτοῦ ἐνίσχυσας, τῆς ἀρχαίας κατάρας τὴν ἥτταν ἀνακαλούμενος. Ὁ ὑπερπιστῆς τῆς ζωῆς ἡμῶν Κύριε, δόξα σοι.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Σὲ τὴν μεσιτεύσασαν, τὴν σωτηρίαν τοῦ γένους ἡμῶν, ἀνυμνοῦμεν Θεοτόκε Παρθένε· ἐν τῇ σαρκὶ γὰρ τῇ ἐκ σοῦ προσληφθείσῃ ὁ Υἱός σου καὶ Θεὸς ἡμῶν, τὸ διὰ Σταυροῦ καταδεξάμενος πάθος, ἐλυτρώσατο ἡμᾶς, ἐκ φθορᾶς ὡς φιλάνθρωπος.

Μετὰ τὴν β' Στιχολ. Κάθισμα τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος πλ. δ'.

Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Εορτῆς μεσαζούσης τῆς νομικῆς, ἥς διδάσκων Σωτήρ μου ἐν ἱερῷ· ἐλέγχων τε τὴν ἄνοιαν, τῶν ἀπίστων Ἑβραίων, καὶ βοῶν τοῖς ὄχλοις, θείᾳ φωνῇ ὡς φιλάνθρωπος, ὁ διψῶν ἀνέκραζες, ἐρχέσθω πρὸς με καὶ πινέτω· ὅθεν ἐπηγγείλω, τοῖς πιστεύουσιν νέμειν, σοφίας τὰ νάματα, ἐκ πηγῆς ἀκηράτου σου. Διὰ τοῦτο βοῶμέν σοι· Κατάπεμψον Χριστέ ὁ Θεός, τὸ πανάγιον Πνεῦμά σου, καὶ σῶσον ἡμᾶς, ὅτι μόνος ὑπάρχεις πολυέλεος.

Τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ· ὉΝ' καὶ οἱ Κανόνες τῆς ἐορτῆς, ὁ τοῦ δ' μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ς'. τοῦ Ἁγίου τῆς Μονῆς εἰς δ' καὶ τοῦ Μηναίου εἰς δ'. Κοντάκιον καὶ Ἐξαποστειλάριον τῆς Ἑορτῆς. Εἰς τοὺς Αἶνους, ἰσθῶμεν Στίχους δ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα. Ἦχος γ'.

Δεῦτε πάντα τὰ ἔθνη, γνῶτε τοῦ φρικτοῦ μυστηρίου τὴν δύναμιν· Χριστὸς γὰρ ὁ Σωτήρ ἡμῶν, ὁ ἐν ἀρχῇ Λόγος, ἐσταυρώθη δι' ἡμᾶς, καὶ ἐκὼν ἐτάφη, καὶ ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, τοῦ σῶσαι τὰ σύμπαντα. Αὐτὸν προσκυνήσωμεν.

Διηγῆσαντο πάντα τὰ θαυμάσια, οἱ φύλακές σου Κύριε· ἀλλὰ τὸ συνέδριον τῆς ματαιότητος, πληρῶσαν δώρων τὴν δεξιάν αὐτῶν, κρύπτειν ἐνόμιζον τὴν Ἀνάστασιν σου, ἣν ὁ κόσμος δοξάζει. Ἐλέησον ἡμᾶς.

Χαρὰς τὰ πάντα πεπλήρωται, τῆς Ἀναστάσεως τὴν πείραν εἰληφότα· Μαρία γὰρ ἡ

Μαγδαληνή ἐπὶ τὸ μνήμα ἦλθεν, εὗρεν Ἀγγε-
λον ἐπὶ τὸν λίθον καθήμενον, τοῖς ἱματίοις ἐξα-
στράπτοντα, καὶ λέγοντα· Τί ζητεῖτε τὸν ζῶν-
τα μετὰ τῶν νεκρῶν; οὐκ ἔστιν ὧδε, ἀλλ' ἐγή-
γερται, καθὼς εἶπε, προάγων ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ.

Εν τῷ φωτί σου Δέσποτα, ὀφόμεθα φῶς
φιλάνθρωπε· ἀνέστης γὰρ ἐκ τῶν νεκρῶν,
σωτηρίαν τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων δωρούμενος,
ἵνα σε πᾶσα κτίσις δοξολογῇ, τὸν μόνον ἀνα-
μάρτητον. Ἐλέησον ἡμᾶς.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος δ'.

Φωτισθέντες ἀδελφοί, τῇ Ἀναστάσει τοῦ
Σωτῆρος Χριστοῦ, καὶ φθάσαντες τὸ μέ-
σον τῆς ἐορτῆς τῆς δεσποτικῆς, γνησίως φυλά-
ξωμεν τὰς ἐντολὰς τοῦ Θεοῦ, ἵνα ἄξιοι γενώμε-
θα. καὶ τὴν Ἀνάληψιν ἐορτάσαι, καὶ τῆς παρου-
σίας τυχεῖν τοῦ ἁγίου Πνεύματος.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχ. Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος β'.

Οἶκος τοῦ Ἐφραθᾶ.

Νάουσα ἡ πηγὴ, τῆς σῆς σοφίας πόμα πνευ-
ματικὸν πηγάζει, οὗ πίνοντες δογματῶν
ἐνθέων ἐμπιμπλώμεθα.

Στιχ. Μνήσθητι τῆς συναγωγῆς σου.

Τέρωται τὸ δεινόν, Ἐβραίων ὄντως γένος,
ἀκουόντων σου Λόγε, διδάσκοντος τοῖς
ὀχλοῖς, σωτήρια διδάγματα.

Στιχ. Ὁ δὲ Θεὸς Βασιλεὺς ἡμῶν.

Ηῆκες ὁ πλαστοουργός, ἐν τῇ Σιών καὶ ἔ-
στης, ἐν μέσῳ τοῦ λαοῦ σου· καὶ τοῖς
λαοῖς ἐδίδως, τὴν χάριν τὴν σωτήριον.

Δόξα. καὶ νῦν. Ἦχος δ'.

Κύριε, πρὸ τοῦ ἀχράντου σου Σταυροῦ, τῆς
ἐορτῆς μεσοῦσης, ἐν τῷ ἱερῷ ἀνήλθες.
Ἰουδαίους παρρησία διδάσκων τὰ Μωσέως,
καὶ ἐν νόμῳ διὰ σοῦ νομοθετηθέντα· ἐκπληττό-
μενοι δὲ Χριστέ, τῆς σῆς σοφίας τὸ ἄφραστον
μυστήριον, τὴν κατὰ σοῦ σκευωρίαν ἐν ἑαυτοῖς
φθόνῳ ἐμελέτων. Πῶς οὗτος οἶδε γράμματα,
μὴ μεμαθηκώς; ἀγνοοῦντες, σὲ τὸν Σωτῆρα τῶν
ψυχῶν ἡμῶν.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΣΑΜΑΡΕΙΤΙΔΟΣ.

Τῷ ΣΑΒΒΑΤῳ ἙΣΠΕΡΑΣ

Ἐν τῷ μικρῷ Ἑσπερινῷ.

Εἰς τὸ. Κυριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στιχ. δ', καὶ
ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα.

Ἦχος δ'.

Τὸν ζωοποιόν σου Σταυρόν.

Τοῦ ξύλου τῆς παρακοῆς.

Πύλας Ἀδου συνέτριψας.

Δεῦτε ἀνυμνήσωμεν λαοί.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Παρά τὸ φρέαρ τοῦ Ἰακώβ.

Ζῆτει ταῦτα πάντα ἐν τῷ μεγάλῳ Ἑσπερινῷ.

Καὶ νῦν. Θεοτοχίον. Τὸ Δογματικόν.

Ἦχος δ'

Ασπόρως συνέλαβες, καὶ ἐκύησας ἀφρά-
στως, τὸν καθελόντα δυνάστας ἀπὸ θρό-
νων, καὶ ὑφούντα ταπεινοὺς, καὶ ἐγείροντα κέ-
ρας χριστῶν αὐτοῦ, δοξάζοντας Χριστοῦ τὸν
Σταυρόν, καὶ τὴν Ταφὴν, καὶ τὴν ἐνδοξον Ἀνά-
στασιν. Διό σε Θεοτόκε, τὴν πρόξενον τῶν το-
σοῦτων ἀγαθῶν, ἀσιγήτοις ἐν ᾧδαίς μακαρίζο-
μεν, ὡς πρεσβεύουσιν αἰεὶ, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυ-
χὰς ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχ. τὸ Ἀναστάσιμον Στιχηρόν.

Κύριε, ἀνελθὼν ἐν τῷ Σταυρῷ.

Εἰτα τὰ παρόντα Στιχηρὰ Προσόμοια
τῆς Θεοτόκου. Ἦχος δ'.

Ὁ ἐξ ὑψίστου κληθεῖς.

Στιχ. Μνησθήσομαι τοῦ ὀνόματός σου.

Ο ἐξ ἀνάρχου Πατὴρ υἱὸς ἀχρόνως, διὰ
συγκατάθεσιν καὶ σωτηρίαν βροτῶν, Θεὸς
ὢν ἄνθρωπος γέγονεν, ἵνα παράσχη, τῷ Πρωτο-
πλάστῳ νῦν τὸν Παράδεισον, ἅμα καὶ τὴν ἀπα-
σαν φύσιν λυτρώσῃται, ἐκ τῆς ἀπάτης τοῦ ὀ-
φews, καὶ τὴν εἰκόνα, πεσοῦσαν σώσῃ ὡς εὐ-
διάλλακτος· ὅθεν Μητέρα ἀπειργάσατο, νυφο-
τόκον ἀγνήν, τὴν ἀμόλυντον· ἦν ὡς ἀγκυραν
πάντες, τῶν ψυχῶν ἡμῶν κεκτήμεθα.

Στιχ. Ἀκουσον θύγατερ καὶ ἶδε.

Σωματωθέντα τὸν κτίστην τῶν ἀπάντων, ἔσυχες ἐν τῇ μήτρᾳ σου θεομακάριστε, ἀναμορφοῦντα τὸν ἄνθρωπον, τὸν πρὶν πεσόντα, τῇ παραβάσει διὰ τοῦ ὄφεως· Θεὸν γὰρ γεγέννηκας, σαρκὶ ἀφράστως ἡμῖν· καὶ τῆς φθορᾶς ἡλευθέρωσας, τὴν φύσιν πᾶσαν, παλαιωθεῖσαν διὰ τοῦ τόκου σου· διὸ ὑμνοῦμεν καὶ δοξάζομεν, σοῦ τὴν χάριν Παρθέने ἀνύμφευτε, δυσωποῦντες ῥυσθῆναι, διὰ σοῦ πάσης κολάσεως.

Στίχ. Τὸ πρόσωπόν σου λιτανεύουσιν.

Ινα σου πᾶσι τὸ πλῆθος τοῦ ἐλέους, καὶ τῆς ἀγαθότητος ἀνακαλύψῃς ἡμῖν, τὸ ἀδιόριστον πέλαγος, τὰς ἀμαρτίας, τῶν οἰκετῶν σου πάσας ἐξάλειψον· ἔσυχες γὰρ πανάμωμε, ὡς Μήτηρ οὐσα Θεοῦ, τὴν ἐξουσίαν τῆς κτίσεως, καὶ διεξάγεις, πάντα ὡς θέλεις τῇ δυναστείᾳ σου· καὶ γὰρ ἡ χάρις, ἡ τοῦ Πνεύματος, τοῦ ἁγίου σαφῶς ἐνοικοῦσα ἐν σοί, συνεργεῖ σοι ἐν πᾶσιν, ἀενάως Παμμακάριστε.

Δόξα. Ὡς ὦφθης ἐπὶ γῆς.

Καὶ νῦν. Μεσοῦσης τῆς Ἑορτῆς.

Ἀπολυτ. Τὸ φαιδρὸν τῆς Ἀναστάσεως.
Μεσοῦσης τῆς Ἑορτῆς.

Ζήτηι καὶ ταῦτα εἰς τὸν μέγαν Ἑσπερινόν.
Ἑκτενής, καὶ Ἀπόλυσις.

Ἐν τῷ μεγάλῳ Ἑσπερινῷ.

Μετὰ τό, Χριστὸς ἀνέστη, τὸν Προοιμιακόν, κτλ.
Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν **Στίχ. ι**, καὶ ψάλλομεν **Στίχ.** Ἀναστάσιμα δ', τῆς Μεσοπεντηκοστῆς γ', καὶ τῆς Σαμαρεϊτιδος Ἰδιόμελα γ'.

Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα. Ἦχος δ'.

Τὸν ζωοποιόν σου Σταυρὸν, ἀπαύστως προσκυνοῦντες Χριστέ ὁ Θεός, τὴν τριήμερόν σου Ἀνάστασιν δοξάζομεν· δι' αὐτῆς γὰρ αἰεκαίνισας, τὴν καταφθαρεῖσαν τῶν ἀνθρώπων φύσιν παντοδύναμε· καὶ τὴν εἰς οὐρανούς ἀνοδὸν καθυπέδειξας ἡμῖν, ὡς μόνος ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος.

Τοῦ ξύλου τῆς παρακοῆς, τὸ ἐπιτίμιον ἔλυσας Σωτὴρ, τῷ ξύλῳ τοῦ Σταυροῦ, ἐκουσίως προσηλωθεὶς· καὶ εἰς Ἄδου κατελθὼν δυνατέ, τοῦ θανάτου τὰ δεσμά, ὡς Θεὸς διέρρηξας· διὸ προσκυνοῦμεν τὴν ἐκ νεκρῶν σου Ἀνάστασιν, ἐν ἀγαλλιάσει βοῶντες· Παντοδύναμε Κύριε, δόξα σοι.

Πύλας Ἄδου συνέτριψας Κύριε, καὶ τῷ σῶθι θανάτῳ, τοῦ θανάτου τὸ βασίλειον ἔλυσας· γένος δὲ τὸ ἀνθρώπινον, ἐκ φθορᾶς ἡλευθέρωσας, ζωὴν καὶ ἀφθαρσίαν τῷ κόσμῳ δωρησάμενος, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Στιχηρὸν Ἀνατολικόν.

Δεῦτε ἀνυμνήσωμεν λαοὶ, τὴν τοῦ Σωτῆρος τριήμερον Ἑγερσιν· δι' ἧς ἐλυτρώθημεν τῶν τοῦ Ἄδου ἀλύτων δεσμῶν, καὶ ἀφθαρσίαν καὶ ζωὴν πάντες ἐλάβομεν κράζοντες· Ὁ σταυρωθεὶς, καὶ ταφείς, καὶ ἀναστὰς, σῶσον ἡμᾶς τῇ Ἀναστάσει σου, μόνε φιλόανθρωπε.

Τῆς Μεσοπεντηκοστῆς. Ἦχος ὁ αὐτός.

Κύριε, ἀνελθὼν ἐν τῷ Σταυρῷ.

Πάρεστιν ἡ μεσότης ἡμερῶν, τῶν ἐκ σωτηρίου ἀρχομένων Ἑγέρσεως, Πεντηκοστῇ δὲ τῇ θείᾳ σφραγιζομένων· καὶ λάμπει τὰς λαμπρότητας ἀμφοτέρωθεν ἔχουσα, καὶ ἐνοῦσα τὰς δύο· καὶ παρεῖναι τὴν δόξαν προφαίνουσα, τῆς δεσποτικῆς Ἀναλήψεως σεμνύνεται.

Ηκουσε καὶ εὐφράνθη ἡ Σιών, εὐαγγελισθείσης τοῦ Χριστοῦ Ἀναστάσεως· οἱ δὲ πιστοὶ αὐτῆς γόνοι ἠγαλλιάσαντο, τοῦτον θεασάμενοι, καὶ ἐκπλύνοντα Πνεύματι, ῥύπον χριστοκτονίας· εὐτρεπίζεται πανηγυρίζουσα, τὴν τῶν ἐκατέρων εὐφρόσυνον μεσότητα.

Ηγγικεν ἡ τοῦ θείου δαψιλῆς, χύσις ἐπὶ πάντας, ὡς περ γέγραπται, Πνεύματος· ἡ προθεσμία κηρύττει, ἡμισευθεῖσα, τῆς μετὰ Χριστοῦ θάνατον, καὶ ταφὴν, καὶ Ἀνάστασιν, παρ' αὐτοῦ δεδομένης, ἀψευδοῦς Μαθηταῖς ὑποσχέσεως, τὴν τοῦ Παρακλήτου δηλούσης ἐπιφάνειαν.

Καὶ τῆς Σαμαρεϊτιδος Ἰδιόμελα. Ἦχος α'.

Επὶ τὴν πηγὴν ἐπέστη, ἡ πηγὴ τῶν θαυμάτων, ἐν τῇ ἕκτῃ ὥρᾳ, τῆς Εὐας ζωογῆσαι καρπὸν· ἡ γὰρ Εὐὰ ἐν ταύτῃ ἐξελέλυθεν ἐκ τοῦ Παραδείσου, ἀπάτη τοῦ ὄφεως. Ἦγγικεν οὖν ἡ Σαμαρεῖτις ἀντλήσαι ὕδωρ· ἦν ἰδὼν ἔφη ὁ Σωτὴρ· Δός μοι ὕδωρ πιεῖν, καὶ γὰρ ὕδατος ἀλλομένου ἐμπλήσω σε· καὶ εἰς τὴν πόλιν δραμοῦσα ἡ σώφρων, τοῖς ὄχλοις ἀνήγγειλεν εὐθύς· Δεῦτε, ἴδετε Χριστὸν τὸν Κύριον, τὸν Σωτῆρα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἦχος β'.

Επὶ τὸ φρέαρ ὡς ἦλθεν ὁ Κύριος, ἡ Σαμαρεῖτις ἠρώτα τὸν εὐσπλαγχνόν· Παράσχου μοι τὸ ὕδωρ τῆς πίστεως, καὶ λήψομαι τῆς κολυμβήθρας τὰ νάματα, ἀγαλλίασιν καὶ λύτρωσιν· Ζωοδότα, Κύριε, δόξα σοι.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Ο συνάναρχος καὶ συναΐδιος Υἱός, καὶ Λόγος τοῦ Πατρὸς, ἐπὶ τὴν πηγὴν ἐπέστη, ἡ πηγὴ τῶν ἱαμάτων· καὶ γυνὴ ἐκ τῆς Σαμαρείας ἀντλήσαι ὕδωρ παραγέγονεν· ἦν ἰδὼν ἔφη ὁ Σωτὴρ· Δός μοι ὕδωρ πιεῖν, καὶ ἀπελθοῦσα φώνησόν σου τὸν ἄνδρα. Ἡ δέ, ὡς ἀνθρώπῳ διαλεγομένη, καὶ οὐ Θεῷ, λαθεῖν σπουδάζουσα ἔλεγεν· Οὐκ ἔχω ἄνδρα· καὶ ὁ Διδάσκαλος πρὸς αὐτήν· Ἀληθῶς εἶπας, Οὐκ ἔχω ἄνδρα, πέντε γὰρ ἔσχες, καὶ νῦν ὃν ἔχεις οὐκ ἔστι σου ἀνὴρ. Ἡ δέ, ἐπὶ τῷ ῥήματι ἐκπλαγεῖσα, καὶ εἰς τὴν πόλιν ὀραυοῦσα, τοῖς ὄχλοις ἐπέδοα, λέγουσα· Δεῦτε ἴδετε Χριστὸν, ὃς δωρεῖται τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Παρά τὸ φρέαρ τοῦ Ἰακώβ, εὐρὼν ὁ Ἰησοῦς τὴν Σαμαρείτιδα, αἰτεῖ ὕδωρ παρ' αὐτῆς ὁ νέφεσι καλύπτων τὴν γῆν· Ὁ τοῦ θαύματος! ὁ τοῖς Χερουδίμ ἐποχούμενος, πόρνη γυναικὶ διελέγετο· ὕδωρ αἰτῶν, ὁ ἐν ὕδασι τὴν γῆν κρεμάσας· ὕδωρ ζητῶν, ὁ πηγὰς καὶ λίμνας ὑδάτων ἐκχέων, θέλων ἐλκύσαι ὄντως αὐτήν, τὴν θηρευομένην ὑπὸ τοῦ πολεμήτορος ἐχθροῦ, καὶ ποτίσασθαι ὕδωρ ζωῆς, τὴν φλεγομένην ἐν τοῖς ἀτοπήμασι δεινῶς, ὡς μόνος εὐσπλαγχνός καὶ φιλόανθρωπος.

Καὶ νῦν. Ἦχος δ'.

Ο διὰ σέ θεοπάτωρ Προφῆτης Δαυὶδ, μελωδικῶς περὶ σοῦ προανεφώνησε, τῷ μεγαλειά σοι ποιήσαντι· Παρέστη ἡ βασίλισσα ἐκ δεξιῶν σου· σέ γὰρ Μητέρα πρόξενον ζωῆς ἀνέδειξεν, ὁ ἀπάτωρ ἐκ σοῦ ἐνανθρωπήσαι εὐδοκήσας Θεός· ἵνα τὴν ἑαυτοῦ ἀναπλάση εἰκόνα, φθαρεῖσαν τοῖς πάθεσι· καὶ τὸ πλανηθέν ὀρειάλωτον εὐρὼν, πρόδατον, τοῖς ὤμοις ἀναλαβὼν, τῷ Πατρὶ προσαγάγη καὶ τῷ ἰδίῳ θελήματι, ταῖς οὐρανίαις συνάψῃ δυνάμεσι· καὶ σῶσῃ Θεότοκε τὸν κόσμον, Χριστὸς, ὁ ἔχων τὸ μέγα καὶ πλούσιον ἔλεος.

Εἰς τὴν Λιτὴν, τὸ Στιχηρὸν τοῦ Ἀγίου τῆς Μοῦνης, ὡς ἔθος.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος γ'.

Αγαλλιάσθω σήμερον φαιδρῶς, ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ· ὅτι Χριστὸς πεφανέρωται, σαρκούμενος ὡς ἄνθρωπος, ἵνα τὸν Ἀδὰμ ἐξάρῃ τῆς κατάρας παγγενῆ· καὶ θαυμαστοῦται θαύμασιν, ἐν Σαμαρείᾳ προσαφικόμενος· γυναικὶ δὲ παρέστη, ὕδωρ ζητῶν, ὁ νεφέλης ὕδασι περιβαλλόμενος. Διὸ πάντες οἱ πιστοὶ προσκυνήσωμεν, τὸν δι' ἡμᾶς ἐκουσίως πτωχεύσαντα, εὐσπλαγχνῶ βουλή.

Εἰς τὸν Στίχον Στιχηρὸν Ἀναστάσιμον, τῆς Ὀκτωῆχου. Ἦχος δ'.

Κύριε ἀνελθὼν ἐν τῷ Σταυρῷ, τὴν προγονικὴν ἡμῶν κατάραν ἐξήλειψας· καὶ κατελθὼν ἐν τῷ Ἀδῇ, τοὺς ἀπ' αἰῶνος δεσμίους ἡλευθέρωσας, ἀφθαρσίαν δωρούμενος τῶν ἀνθρώπων τῷ γένει· διὰ τοῦτο ὑμνοῦντες δοξάζομεν, τὴν ζωοποιὸν καὶ σωτήριόν σου Ἐγερσιν.

Εἶτα, τὰ Στιχηρὰ τοῦ Πάσχα μετὰ τῶν Στίχων αὐτῶν, Ζήτει σελ. 5.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Ως ὥφθης ἐπὶ τῆς γῆς Χριστέ ὁ Θεὸς δι' ἄφατον οἰκονομίαν, ἀκούσασα ἡ Σαμαρεῖτις τοῦ λόγου σου τοῦ Φιλανθρώπου, κατέλιπε τὸ ἀντλημα ἐπὶ τὸ φρέαρ, καὶ ἔδραμε λέγουσα τοῖς ἐν τῇ πόλει· Δεῦτε, ἴδετε καρδιογνώστην· μήτι οὗτος ὑπάρχει ὁ προσδοκώμενος Χριστὸς, ὁ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Ὁ αὐτός.

Μεσούσης τῆς ἐορτῆς, διδάσκοντός σου Σωτὴρ, ἔλεγον οἱ Ἰουδαῖοι· Πῶς οὗτος οἶδε γράμματα, μὴ μεμαθηκώς; ἀγνοοῦντες, ὅτι σὺ εἴ ἡ σοφία ἡ κατασκευάσασα τὸν κόσμον· Δόξα σοι.

Ἀπολυτίκιον Ἀναστάσιμον. Ἦχος δ'.

Τὸ φαιδρὸν τῆς ἀναστάσεως κήρυγμα, ἐκ τοῦ Ἀγγέλου μαθοῦσαι, αἱ τοῦ Κυρίου Μαθήτριά, καὶ τὴν προγονικὴν ἀπόφασιν ἀπορρίψασαι, τοῖς Ἀποστόλοις καυχώμεναι ἔλεγον· Ἐσκύλευται ὁ θάνατος, ἡ γέρθη Χριστὸς ὁ Θεός, δωρούμενος τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Ἐτερον τῆς Ἑορτῆς. Ἦχος πλ. δ'.

Μετούσης τῆς Ἑορτῆς, διψῶσάν μου τὴν ψυχὴν, εὐσεβείας πότισον νάματα· ὅτι πᾶσι Σωτὴρ ἐβόησας· Ὁ διψῶν ἐρχέσθω πρὸς με καὶ πινέτω. Ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς, Χριστέ ὁ Θεός, δόξα σοι.

Τὰ αὐτὰ, καὶ εἰς τὸ, Θεὸς Κύριος.

Ἐν τῷ Μεσονυχτικῷ.

Ψάλλεται Κανὼν Τριαδικός.

Οὐ ἡ ἀκροστιχίς.

Τέταρτος Ὑμνος τῷ Θεῷ, Μητροφάνους.

Ὡδὴ α'. Ἦχος δ'.

Θαλάσσης τὸ ἐρυθραῖον

Τριάδα θεαρχικὴν δοξάσωμεν, ταῖς ὑποστάσεσι, μοναδικὴν δὲ φύσιν, τῶν τριῶν συναῖδιον, σύνθρονον· ἣν δυσωποῦντες λέγομεν· Σῶσον τοὺς πίστει σε δοξάζοντας.

Εχρίσθη ὑπὸ Πατρός τῷ Πνεύματι, ἀγαλλιάσεως θεουργικῷ ἐλαίῳ, ὁ Υἱός, καὶ βροτὸς ἐχρημάτισε, καὶ τῆς μιᾶς Θεότητος, τὸ τρισυπόστατον ἐδίδαξε.

Τὸ κάλλος τῆς ἀπροσίτου δόξης σου, μονὰς τρισήλιε, τὰ Σεραφίμ μὴ φέροντα ὁρᾶν, συγκαλύπτονται πτέρυξι, καὶ τρισαγίοις ἄσμασιν, ἀκαταπαύστως σε δοξάζουσι.

Θεοτοκίον.

Αφράστως τὸν ποιητὴν γεγέννηκας, τῶν ὅλων πάναγνε, τῆς παλαιᾶς λυτρούμενον ἀρᾶς, τοὺς βροτοὺς καὶ θανάτου φθορᾶς· καὶ διὰ σοῦ ἐπέγνωμεν, ἓνα Θεὸν τὸν τρισυπόστατον.

Ὡδὴ γ'. Οὐκ ἐν σοφίᾳ.

Ρώμην ἐξ ὕψους, τοῖς ἁγίοις τὸ πρὶν Ἀποστόλοις σου, ὡς ἀπέστειλας Χριστέ, παρὰ Πατρός τὸν Παράκλητον τὴν μίαν ἐνέφηνας φύσιν τρισήλιον.

Τῷ πατριάρχῃ, Ἀβραάμ ὅτι ὥφθης ἐν σχήματι ἀνδρικῷ, τριττὴ μονὰς, τὸ ἀπαράλλακτον ἐδείξας, τῆς σῆς ἀγαθότητος, καὶ κυριότητος.

Οχαρακτήρσιν, ἐν τρισίνεῖς Θεὸς πιστευόμενος, ἀπερίγραπτος σαφῶς, ἀπερινόητος ἅπασι, ῥῦσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν, ἐκ πάσης θλίψεως.

Θεοτοκίον.

Στοιχειωθέντες τοῦ Υἱοῦ σου σοφαῖς εἰσηγήσεσιν, ἐνικὴν καὶ τριλαμπῇ, τὴν θεαρχίαν δοξάζομεν, καὶ σέ μακαρίζομεν τὴν Ἀειπάρθενον.

Καθίσματα. Ἦχος δ'.

Ταχὺ προκατάλαβε.

Τρισήλιε ἄκτιστε καὶ ὁμοούσιε, μονὰς τρισυπόστατε, καὶ ἀκατάληπτε, τοὺς δούλους σου οἰκτεῖρον· σῶσον ἐκ τῶν κινδύνων, ὡς Θεὸς ἐλεήμων· σέ γὰρ Κύριε μόνον, λυτρωτὴν καὶ Δεσπότην, κεκτήμεθα βοῶντες· Γενοῦ ἡμῖν ἰλεως

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Πολλαῖς περιστάσεσι, καὶ συμφοραῖς τῶν δεινῶν, Παρθένε κυκλοῦμενοι, καὶ πρὸς ἀπόγνωσιν, αἰεὶ περιπίπτοντες, μόνην σε σωτηρίαν, καὶ ἐλπίδα, καὶ τεῖχος, ἔχομεν Θεοτόκε, καὶ πρὸς σέ κατὰ χρέος, ἐν πίστει καὶ νῦν προστρέχομεν. Σῶσον τοὺς δούλους σου.

Ὡδὴ δ'.

Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ.

Υπερούσιον Τριάδα ἐν μονάδι, Θεότητος, καὶ κυριαρχίαν, σύν τοῖς Σεραφίμ σε δοξάζομεν, ὡς ἀδιαίρετον φύσει, ὡς ἀσύγχυτον, ὡς ἰσοῤῥοπον, δόξης Θεὲ ἀκατάληπτε.

Μεριστὴν οὖσαν, ἀφράστως, τοῖς προσώποις Θεότητα, καὶ ταυτιζομένην, ἅμα τῇ μιᾷ κυριότητι, ἀπεριόριστον μόνην, ἀπερίγραπτον, ἀνυμνοῦμέν σε, τὸν Ποιητὴν πάσης κτίσεως.

Νοῦς ὁ ἀναρχὸς τὸν Λόγον, ἀπορρήτως γεγέννηκε, καὶ τὸ Θεῖον Πνεῦμα, τὸ ἰσοσθενὲς ἐκπεπόρευκε· καὶ διὰ τοῦτο Τριάδι ὁμοούσιον, τὸν Δεσπότην τῶν ὅλων Θεὸν καταγγέλλομεν.

Θεοτοκίον.

Οπτανόμενος τοῖς πάλαι, τυπικῶς προκατήγγειλε, τὴν ἐκ σοῦ Παρθένε, σάρκωσιν ὁ Λόγος· ἀλλ' ὕστερον, ἐπιφανεῖς τοῖς ἀνθρώποις κατ' ἀλήθειαν, τρισυπόστατον μίαν ἀρχὴν ἐφανέρωσεν.

Ὡδὴ ε'.

Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Συνέντες ἐκ πίστεως, τῆς παντουργοῦ Θεότητος, μίαν μὲν ἀπρόσιτον οὐσίαν, τρεῖς δ' ὑποστάσεις, ζωαρχικὰς συμφυεῖς, ὑμνοῦμεν.

Πατέρα, καὶ Υἱόν, καὶ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, συναΐδιον ὑπαρξιν.

Τὸ σέλας τρισήλιε, τῆς οὐσιώδους αἰγλης σου λάμψον ἐνιαία μοι Θεότης, ἄκτιστε φύσις, καὶ φωτουργαία πηγὴ πάσης φωτοδότιδος αὐγῆς, ἵνα κατοπτρίζωμαι τὸ σὸν κάλλος τὸ ἄρρητον.

Ως μόνον ὑπάρχοντα, δημιουργὸν τοῦ σύμπαντος, καὶ συνεκτικὸν καὶ κυβερνήτην, πάνσοφον ὄντως, καὶ τῆς ζωῆς χορηγόν· γνόντες σε, βοῶμέν σοι πιστῶς Δέσποτα τρισήλιε τοὺς ὑμνοῦντάς σε φρούρησον.

Θεοτακίον.

Θεῶσαι βουλόμενος, τὸν πρὶν φθαρέντα ἀνθρώπον, ὁ δι' ἀγαθότητα Παρθέने, πλάσας καὶ δείξας, εἰκόνα θείας μορφῆς, ἄνθρωπος ἐγένετο ἐκ σοῦ καὶ μίαν τρισάριθμον θεαρχίαν κατήγγειλεν.

ᾠδὴ ς'. Ἐδόησε, προτυπῶν.

Ενέφηεν, ὁ Πατὴρ ἐκλαλῶν τὴν υἰότητα, καὶ τὸ Πνεῦμα, τῷ Χριστῷ βαπτισθέντι ὁρώμενον· διὰ τοῦτο μίαν καὶ τριττὴν θεαρχίαν δοξάζομεν.

Ως εἶδέ σε, τρισαγίαις φωναῖς ἀνυμνούμενον, Ἡσαΐας, ὑψηλοῦ ἐπὶ θρόνου καθήμενον, τὴν τριττὴν ἐπέγνω, τῆς μιᾶς θεαρχίας ὑπόστασιν.

Μετάρσιον, ὑψηλὲ Βασιλεῦ τρισυπόστατε, τὴν καρδίαν, καὶ ἡμῶν τῶν σῶν δούλων ἀνάδειξον, ἵνα τῆς σῆς δόξης, θεωρῶμεν λαμπρῶς τὴν φαιδρότητα.

Θεοτακίον.

Ηξίωσε, μορφωθῆναι σαφῶς τὸ ἡμέτερον, ἐκ Παρθένου, ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ ὡς φιλόανθρωπος, καὶ τῆς θείας δόξης, κοινωνοὺς τοὺς ἀνθρώπους ἐποίησε.

Καθίσματα. Ἦχος δ'.

Ταχύ προκατάλαβε.

Πατέρα ἀγέννητον, τὸν δὲ Υἱὸν γεννητὸν, καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον ἐκπορευτὸν ἐκ Πατρὸς, φρονούντες κηρύττομεν, ἀναρχον Βαλείαν, καὶ Θεότητα μίαν, ἣν περ δοξολογοῦντες, ὁμοφρόνως βοῶμεν· Τριάς ὁμοούσιε, σῶσον, ἡμᾶς ὁ Θεός.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτακίον.

Τὸν χρόνων ἐπέκεινα, καὶ πρὸ αἰώνων Θεόν, ἐν χρόνῳ ἐκύησας, ὑπερφυῶς ἐν σαρκί, Θεάνθρωπον ἄχραντε· ὅθεν σε Θεοτόκον ἀληθῶς καὶ κυρίως, πάντες ὁμολογοῦντες, ἐκτενῶς σοι βοῶμεν· Τῆς δόξης τῆς αἰωνίου πάντας ἀξίωσον.

ᾠδὴ ζ'. Ἐν τῇ καμίνῳ.

Τὰς τεταγμένας, ἐπουρανίους φύσεις, καὶ νοεράς τάξεις, ὀρθοδόξως πάντες οἱ γηγενεῖς, ἐκμιμούμενοι δοξάζομεν, μίαν Θεότητα, ἐν τρισὶν ἰσουργοῖς ὑποστάσεσιν.

Δίς.

Ρήσεις Ἀγίων, ὑποφητῶν σε πάλαι συμβολικῶς, ἓνα τῶν αἰώνων πάντων Δημιουργόν, προεδήλωσαν ἀνέκφραστον, Θεὸν καὶ Κύριον θεαρχικαῖς ἐν τρισὶν ὑποστάσεσιν.

Θεοτακίον.

Ο κατ' οὐσίαν, ἀθεώρητος Λόγος καὶ παντουργός, ὥφθης τοῖς ἀνθρώποις, ἄνθρωπος ἐξ ἀγνῆς, Θεομήτορος, τὸν ἄνθρωπον ἀνακαλούμενος, πρὸς μετουσίαν τῆς σῆς Θεότητος

ᾠδὴ η'. Χεῖρας ἐκπετάσας.

Φῶς μοναδικὸν καὶ τριλαμπές, οὐσία ἀναρχε, κάλλος ἀμήχανον, ἐν τῇ καρδίᾳ μου οἴκησον, καὶ ναὸν τῆς σῆς Θεότητος, φωτοειδῆ καὶ καθαρὸν, δείξόν με κράζοντα· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Δίς.

Απὸ τῶν ποικίλων με παθῶν, Τριάς ἀμέριστε, μονὰς ἀσύγχυτε, καὶ τῆς ζοφώσεως λύτρωσαι τῶν πταισμάτων καὶ καταύγασσον, μαρμαρυγαῖς σου θεουργαῖς, ἵνα φαντάζωμαι τὸ σὸν κάλλος, καὶ ἀνυμνῶ σε τῆς δόξης τὸν Κύριον.

Θεοτακίον.

Νοὺς μὲν ὁ ἀγέννητος Πατὴρ, καὶ Λόγος σύμμορφος, καὶ Πνεῦμα σύνθρονον, οὐσία οὐναμὶς ὑπαρξίς, ὑπερούσιε ἀνέκφραστε, μεγαλουργέ Τριάς μονὰς, φρούρει τὴν ποίμνην σου, ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου, ὡς φύσει φιλόανθρωπος.

ᾠδὴ θ'. Ἀπας γηγενῆς.

Ο λην νῦν πρὸς σέ, κινῶ τὴν καρδίαν μου καὶ τὴν διάνοιαν, καὶ τὰς διαθέσεις δέ, ψυχῆς ἀπάσας, καὶ τὰς τοῦ σώματος, τὸν πλα-

στουργὸν καὶ ῥύστην μου, μονάρχα τρίφωτε, καὶ βοῶ σοι· Σῶσόν με τὸν δοῦλόν σου, πειρασμῶν ἐκ παντοίων καὶ θλίψεων. **Δίς.**

Υψώσον ἡμῶν, καὶ νοῦν καὶ διάνοιαν, πρὸς σέ τὸν Ὑψιστον· φώτισον σαῖς λάμπεσιν, ἀχράντοις Πάτερ, Λόγε, Παράκλητε, ὁ φῶς οἰκῶν ἀπρόσιτον, τῆς δόξης ἡλίου. φωτοκράτορ, πάντοτε δοξάζειν σε, τὸν μονάρχην Θεὸν καὶ τρισήλιον.

Θεοτοκίον.

Σῶσον τοὺς εἰς σέ πιστεύοντας Κύριε, καὶ καταγγέλλοντας, ἀναρχον, αἰδίων, οὐσίαν μίαν, τρία δὲ πρόσωπα, θεαρχικὰ καὶ σύμμορφα, σῆς κυριότητος, καὶ τῆς θείας, δόξης σου ἀξιώσον, ταῖς λιταῖς τῆς ἀγνῆς Θεομήτορος.

Τὸ, Ἄξιον ἐστίν, καὶ τὰ λοιπὰ, καὶ Ἀπόλυσις.

~~~~~

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν, Καθίσματα τῆς Ὁκτωήχου. Ἦχος δ'.

Αναβλέψασαι τοῦ τάφου τὴν εἰσοδὸν, καὶ τὴν φλόγα τοῦ Ἀγγέλου μὴ φέρουσαι, αἱ Μυροφόροι σὺν τρόμῳ ἐξίσταντο, λέγουσαι· Ἄρα ἐκλάπη, ὁ τῷ Ληστῇ ἀνοίξας Παράδεισον, ἄρα ἠγέρθη, ὁ καὶ πρὸ τοῦ πάθους κηρύξας τὴν Ἐγερσιν; Ἀληθῶς ἀνέστη Χριστὸς ὁ Θεός, τοῖς ἐν Ἀδῇ παρέχων ζωὴν καὶ ἀνάστασιν.

Δόξα. Ταχὺ προκατάλαβε.

Ανέστης ὡς ἀθάνατος, ἀπὸ τοῦ τάφου Σωτὴρ συνήγειρας τὸν κόσμον σου, τῇ δυναστείᾳ τῇ σῇ, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν· ἔθραυσας ἐν ἰσχύϊ, τοῦ θανάτου τὸ κράτος ἐνδείξας ἐλεῆμον, τὴν ἀνάστασιν πᾶσι· διό σε καὶ δοξάζομεν, μόνε φιλόανθρωπε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὸ ἀπ' αἰῶνος ἀπόκρυφον, καὶ Ἀγγέλοις ἀγνωστον μυστήριον, διὰ σοῦ Θεοτόκε, τοῖς ἐπὶ γῆς πεφανέρωται· Θεὸς ἐν ἀσυγχύτῳ ἐνώσει σαρκούμενος, καὶ Σταυρὸν ἐκουσίως ὑπὲρ ἡμῶν καταδεξάμενος· δι' οὗ ἀναστήσας τὸν Πρωτόπλαστον, ἔσωσεν ἐκ θανάτου τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Μετὰ τὴν β' Στιχολογίαν, Καθίσματα.

Ἦχος δ'. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Εκ τῶν ἄνω κατελθὼν, τῶν ὑψωμάτων Γαβριήλ, καὶ τῇ πέτρᾳ προσελθὼν, ἐνθα ἡ πέτρα τῆς ζωῆς, λευχειμονῶν ἀνεκραύγαζε ταῖς κλαιούσαις· Παύσασθε ὑμεῖς, τῆς θρηνώδους κραυγῆς, ἔχουσαι· αἰεὶ, τὸ εὐσυμπάθητον· ὃν γὰρ ζητεῖτε κλαίετε, θαρσεῖτε, ὡς ἀληθῶς ἐξεγήγερται· διὸ βοᾶτε, τοῖς Ἀποστόλοις, Ὅτι ἀνέστη ὁ Κύριος.

Δόξα. Ὑμοιον.

Εκουσία σου βουλῇ, Σταυρὸν ὑπέμεινας Σωτὴρ, καὶ ἐν μνήματι καινῷ ἀνθρωποὶ ἔθεντο θνητοὶ, τὸν διὰ λόγου τὰ πέρατα συστήσαντες· ὅθεν δεσμευθεὶς ὁ ἀλλότριος, θάνατος, δεινῶς ἐσκυλεύετο· καὶ οἱ ἐν Ἀδῇ ἅπαντες ἐκραύγαζον, τῇ ζωηφόρῳ Ἐγέρσει σου· Χριστὸς ἀνέστη, ὁ Ζωοδότης, μένων εἰς τοὺς αἰῶνας.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Αὐτόμελον.

Κατεπλάγη Ἰωσήφ, τὸ ὑπὲρ φύσιν θεωρῶν, καὶ ἐλάμβανεν εἰς νοῦν, τὸν ἐπὶ πόκον ὑετόν, ἐν τῇ ἀσπόρῳ συλλήψει σου Θεοτόκε· βάτον ἐν πυρὶ ἀκατάφλεκτον· ῥάβδον Ἀαρὼν τὴν βλαστήσασαν· καὶ μαρτυρῶν ὁ Μνήστῳρ σου καὶ φύλαξ, τοῖς ἱερεῦσιν ἐκραύγαζε· Παρθένος τίκτει, καὶ μετὰ τόκον, πάλιν μένει Παρθένος.

Μετὰ τὸν Ἀμωμον, τὰ Εὐλογητάρια.

Εἶτα ἡ Ὑπακοή, Ἦχος δ'.

Τὰ τῆς σῆς παραδόξου Ἐγέρσεως, προδραμοῦσαι αἱ Μυροφόροι, τοῖς Ἀποστόλοις ἐκήρυττον Χριστέ· Ὅτι ἀνέστης ὡς Θεός, παρέχων τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Οἱ Ἀναβαθμοὶ τοῦ Ἦχου.

Ἀντίφωνον Α'.

Εκ νεότητός μου, πολλὰ πολεμεῖ με πάθη· ἀλλ' αὐτὸς ἀντιλαβοῦ, καὶ σῶσον Σωτὴρ μου.

Οἱ μισοῦντες Σιών, αἰσχύνθητε ἀπὸ τοῦ Κυρίου· ὡς χόρτος γὰρ, πυρὶ ἔσεσθε ἀπεξηραμένοι.

Δόξα, καὶ νῦν.

Αγίῳ Πνεύματι, πᾶσα ψυχὴ ζωοῦται, καὶ καθάρσει ὑψοῦται, λαμπρύνεται, τῇ τριαδικῇ μονάδι ἱεροκρυφίως.

Ἀντίφωνον Β'.

Εκέκραξά σοι Κύριε, θερμῶς ἐκ βάθους ψυχῆς μου· κάμοι γενέσθω, πρὸς ὑπακοὴν τὰ θεῖά σου ὦτα.

Επὶ τὸν Κύριον ἐλπίδα, πᾶς τις κεκτημέ-
νος, ὑψηλότερος ἐστὶ, πάντα τῶν λυ-
πούντων.

Δόξα, καὶ νῦν.

Αγίω Πνεύματι, ἀναβλύζει τὰ τῆς χάριτος
ρεῖθρα ἀρδεύοντα, ἅπασαν τὴν κτίσιν πρὸς
ζωογονίαν.

Ἀντίφωνον Γ'.

Η καρδία μου πρὸς σέ Λόγε ὑψωθήτω, καὶ
οὐδὲν θέλξει με τῶν κόσμου τερπνῶν, πρὸς
χαμαιζήλιαν.

Επὶ τὴν μητέρα αὐτοῦ, ὡς ἔχει τις στορ-
γὴν, ἐπὶ τῷ Κυρίῳ, θερμότερον φίλτρον
χρεωστοῦμεν.

Δόξα, καὶ νῦν.

Αγίω Πνεύματι, θεογνωσίας πλοῦτος, θεω-
ρίας καὶ σοφίας· πάντα γὰρ ἐν τούτῳ, τὰ
πατρῶα δόγματα, ὁ Λόγος ἐκκαλύπτει.

Προκείμενον.

Ἀνάστηθι, Κύριε, βοήθησον ἡμῖν, καὶ λύτρωσαι
ἡμᾶς, ἐνεκεν τοῦ ὀνόματός σου.

Στίχ. Ὁ Θεὸς, ἐν τοῖς ὣσιν ἡμῶν ἠκούσαμεν.

Τὸ, Πᾶσα πνοή. Εὐαγγέλιον Ἑωθινὸν Ζ', καὶ
τὰ λοιπά. Ὁρα σελ. 28.

Οἱ Κανόνες τοῦ Πάσχα μετὰ τοῦ τῆς Θεοτό-
κου εἰς ς', τῆς Μεσοπεντηκοστῆς εἰς δ', καὶ τῆς
Σαμαρείτιδος εἰς δ'.

Κανὼν τοῦ Πάσχα. Ἦχος α'.

ᾠδὴ α'. Ὁ Εἰρμός.

» **Α**ναστάσεως ἡμέρα, λαμπρυνθῶμεν λαοί·
» Πάσχα Κυρίου Πάσχα· ἐκ γὰρ θανά-
» του πρὸς ζωὴν, καὶ ἐκ γῆς πρὸς οὐρανόν,
» Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμᾶς διεβίβασεν, ἐπινίκιον
» ἄδοντας.

Τροπάρια.

Καθαρθῶμεν τὰς αἰσθήσεις, καὶ ὁψόμεθα τῷ
ἀπροσίτῳ φωτὶ τῆς Ἀναστάσεως, Χριστὸν
ἐξαστράπτοντα, καὶ Χαίρετε φάσκοντα,
τρανῶς ἀκουσόμεθα, ἐπινίκιον ἄδοντες.

Οὐρανοὶ μὲν ἐπαξίως εὐφραινέσθωσαν, γῆ
δὲ ἀγαλλιástῳ, ἑορταζέτω δὲ κόσμος,
ὁρατός τε ἅπας καὶ ἀόρατος· Χριστὸς γὰρ ἐ-
γήγερται εὐφροσύνη αἰώνιος.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου. Ὁ αὐτός.

Θανατώσεως τὸν ὄρον ἀνεμόχλευσας, τὴν
αἰώνιαν ζωὴν, κυοφορήσασα Χριστὸν, τὸν
ἐκ τάφου ἀναλάμψαντα σήμερον, Παρθένε πα-
νάμωμε, καὶ τὸν κόσμον φωτίσαντα.

Αναστάντα κατιδοῦσα σὸν Υἱὸν καὶ Θεόν,
χαίροις σὺν Ἀποστόλοις, θεοχαρίτῳτε ἁ-
γνῇ, καὶ τὸ Χαῖρε πρωτουργῶς ὡς πάντων
χαρᾶς, αἰτία εἰσδέδεξαι, Θεομήτορ πανάμωμε.

Κανὼν τῆς Μεσοπεντηκοστῆς. Ἦχος πλ. δ'.

ᾠδὴ α'. Θάλασσαν ἔπηξας.

Εθνη κροτήσατε, Ἑβραῖοι θρηνήσατε· ὁ
ζωοδότης γὰρ Χριστὸς, τὰ δεσμὰ διέρρηξε
τοῦ Ἀδου, καὶ νεκροὺς ἀνέστησε, καὶ νόσους ἐ-
θεράπευσε τῷ λόγῳ. Οὗτος ἐστὶν ὁ Θεὸς ἡμῶν,
ὁ δοὺς ζωὴν τοῖς πιστεύουσιν, ἐν τῷ ὀνόματι
αὐτοῦ.

Θαῦμα παρέδειξας, τὸ ὕδωρ εἰς οἶνον μετελ-
θὼν, ὁ ἐν Αἰγύπτῳ ποταμοὺς, μεταστρέ-
ψας Δέσποτα εἰς αἶμα· καὶ νεκροὺς ἀνέστησας,
σημεῖον τοῦτο δεύτερον τελέσας. Δόξα Σωτῆρ
τῇ ἀφάτῳ σου βουλῇ, δόξα τῇ κενώσει σου, δι'
ἧς ἐκαίνισας ἡμᾶς.

Ρεῖθρον ἀέναον, ὑπάρχων Κύριε, ζωῆς ἀ-
ληθινῆς, σὺ εἶ ἡ ἀνάστασις ἡμῶν· θέλων
ἐκοπίασας, Σωτῆρ μου· καὶ ἐκὼν ἐδίψησας,
τοῖς νόμοις τῆς φύσεως ὑπέικων· καὶ εἰς Σιχάρ
ἀφικόμενος σαρκί, τὸ ὕδωρ ἐζήτησας, τῇ Σαμα-
ρείτιδι πιεῖν.

Θεοτοκίον.

Μόνη ἐχώρησας, τὸν κτίστην τὸν ἰδίον, Θεο-
γεννῆτορ ἐν γαστρὶ, καὶ σαρκὶ ἐκύησας,
ἀφράστως, καὶ Παρθένος ἔμεινας, μηδὲν τῆς
παρθενίας λυμανθείσης· τοῦτον ἁγνῇ, ὡς Υἱόν
σου καὶ Θεόν, ἀπαύστως ἰκέτευε, ὑπὲρ τῆς ποι-
μνης σου αἰεὶ.

Κανὼν τῆς Σαμαρείτιδος. Ἦχος δ'.

Ἐχων ἀκροστιχίδα ἐν τῇ θ' ᾠδῇ.

Ἰωσὴφ.

Ποίημα Ἰωσήφ Θεσσαλονίκης.

ᾠδὴ α'. Ὁ Εἰρμός.

» **Ο**πατάξας Αἰγυπτον, καὶ Φαραὼ τὸν
» τύραννον, βυθίσας ἐν θαλάσῃ λαὸν
» διέσωσας δουλείας, Μωσαϊκῶς ἄδοντα ᾠδὴν
» ἐπινίκιον. Ὅτι δεδοξασται.

Τροπάρια.

Ο ταφείς ἐγήγερται· ἐν αὐτῷ συνήγειρε τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων· ἀγαλλιᾶσθω πᾶσα κτίσις, καὶ νοηταὶ σήμερον, ῥανάτωσαν νεφέλαι, δικαιοσύνην σαφῶς.

Ο σταυρὸν ἐκούσιον, σαρκὶ καταδεξάμενος, τριήμερος ἀνέστης ἐκ τῶν νεκρῶν, Ὁδοῦ ταμεῖα, ζωαρχικὲ Κύριε, κενώσας καὶ ἐξάξας, πεπεδημένας ψυχάς.

Τῇ μορφῇ ἀστράπτοντα, αἱ Μυροφόροι βλέψασαι, τὸν Ἀγγελοῦ ἐν φόβῳ, ἐκ τοῦ μνημείου ὑπεχώρουν· τὴν δὲ Χριστοῦ Ἐγερσιν μαθοῦσαι σπεύδουσι τοῖς Μαθηταῖς.

Ο στεγάζων ἐν ὕδασι, τὰ ὑπερῶα Κύριε, ὁδὼρ ζωῆς ὑπάρχων, τῇ Σαμαρείτιδι αἰτούσῃ, τὰ σὰ σεπτὰνάματα παρέσχες ἐπιγνούσῃ τὴν εὐσπλαγχνίαν σου.

Δόξα.

Ω Τριάς, τοὺς πίστει σε, εἰλικρινεῖ δοξάζοντας, Πάτερ, Υἱέ, καὶ Πνεῦμα, ὡς ποιητῆς τῶν ὅλων σῶζε, καὶ ἰλασμὸν δώρησαι, ἡμῖν ἁμαρτημάτων ὡς ὑπεράγαθος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Χαῖρε θρόνε πύρινε, χαῖρε λυχνία πάγχρυσε, χαῖρε φωτὸς νεφέλη, χαῖρε παλάτιον τοῦ Λόγου, καὶ νοητὴ τράπεζα, ἄρτον ζωῆς ἀξίως, Χριστὸν βαστάσασα.

Καταβασία. Ἀναστάσεως ἡμέρα.

Ὡδή θ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Δ**εῦτε πόμα πίωμεν καινὸν, οὐκ ἐκ πέ-
» τρας ἀγόνου τερατουργούμενον, ἀλλ'
» ἀφθαρσίως πηγὴν, ἐκ τάφου ὁμώρῃσαντος
» Χριστοῦ, ἐν ᾧ στερεοῦμεθα.

Τροπάρια.

Νῦν πάντα πεπλήρωται φωτὸς, οὐρανός τε καὶ γῆ, καὶ τὰ καταχθόνια· ἑορταζέτω γοῦν πᾶσα κτίσις, τὴν Ἐγερσιν Χριστοῦ, ἐν ᾗ ἑστερέωται.

Χθὲς συνεθαπτόμην σοι· Χριστέ, συνεγείρομαι σήμερον ἀναστάντι σοι· συνεσταυρούμην σοι χθὲς, αὐτὸς με συνδόξασον Σωτὴρ ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.

Τῆς Θεοτόκου. Ὁ αὐτός.

Επὶ τὴν ἀκήρατον ζωὴν, ἐπανέρχομαι σήμερον ἀγαθότητι, τοῦ γεννηθέντος ἐκ σοῦ, καὶ πᾶσι τοῖς πέρασιν Ἀγνή, τὸ φέγγος ἀστράφαντος.

Θεὸν, ὃν ἐκύησας σαρκὶ, ἐκ νεκρῶν καθὼς εἶπεν ἐξεγειρόμενον, θεασαμένη, Ἀγνή, χόρευε· καὶ τοῦτον ὡς Θεὸν, ἄχραντε, μέγαλυνε.

Τῆς Μεσοπεντηκαστῆς.

Ἐστερεώθη ἡ καρδία μου.

Μὴ τὴν κατ' ὄψιν κρίσιν κρίνετε Ἰουδαῖοι, διδάσκων ἔλεγεν ὁ Δεσπότης, ὡς ἐπέστη τῷ ἱερῷ, καθὼς γέγραπται, μεσοῦσης τῆς νομικῆς ἑορτῆς.

Μὴ τὴν κατ' ὄψιν κρίσιν κρίνετε Ἰουδαῖοι· Χριστὸς γὰρ ἦλθεν, ὃν περ ἐκάλουν οἱ Προφῆται, ἐκ Σιών ἐλευσόμενον, καὶ κόσμον ἀνακαλούμενον.

Εἰ καὶ τοῖς λόγοις οὐ πιστεύετε Ἰουδαῖοι, τοῖς ἔργοις πείσθητε τοῦ Δεσπότη· τί πλανᾶσθε ἀθετοῦντες τὸν ἅγιον, ὃν ἔγραψεν ἐν τῷ νόμῳ Μωσῆς;

Θεοτοκίον.

Εἰς τῆς Τριάδος ὦν, γενόμενος σὰρξ ὥραθης, οὐ τρέψας Κύριε τὴν οὐσίαν, οὐδὲ φλέξας τῆς τεκούσης τὴν ἄφθονον γαστέρα, Θεὸς ὦν ὅλως καὶ πῦρ.

Τῆς Σαμαρείτιδος. Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**'στερεώθη ἡ καρδία μου ἐν Κυρίῳ, τῷ
» διδόντι εὐχὴν τῷ εὐχομένῳ· ὅτι τόξον
» δυνατὸν ἠσθένησε, καὶ οἱ ἀσθενοῦντες περιε-
» ζώσαντο δύναμιν.

Τροπάρια.

Εθελουσίως ἐπὶ ξύλου ὑψώθης Λόγε, καὶ ὀρῶσαι ἐρρήγνυντο αἱ πέτραι, καὶ ἡ κτίσις ἐκλονεῖτο ἅπασα, καὶ νεκροὶ ἐκ τῶν τάφων, ὡς ὕπνου ἐξηγείροντο.

Μετά ψυχῆς σε πρὸς τὸν Ἀδὴν ἐλθόντα Λόγε, κατιδοῦσαι πᾶσαι ψυχαὶ δικαίων, αἰώνιων δεσμῶν ἀπελύοντο, ἀνυμνολογοῦσαι, τὴν ὑπὲρ νοῦν δυναστείαν σου.

Τί ἐκθαμβεῖσθε; τί ἐν τάφῳ ὑμεῖς ζητεῖτε, μετὰ μύρων Γυναῖκες τὸν Δεσπότην; ἐξη-

γέρθη, καὶ κόσμον συνήγειρεν· Ἄγγελος ἀστράπτων, ταῖς Μυροφόροις ἐφθέγγετο.

Ζωὴ ὑπάρχων, καὶ πηγὴ τῆς ἀθανασίας, ἐκαθέσθης πρὸς τῇ πηγῇ, Οἰκτίρμον, καὶ τῶν σῶν αἰτησαμένην, ἐπλησας, παισόφων ναμάτων Σαμαρεῖτιν ὑμνοῦσάν σε.

Δόξα.

Εἰς ἐπὶ πάντων ἐν Τριάδι Θεὸς ὑμνεῖται, ὁ Πατὴρ, καὶ ὁ Υἱός, καὶ θεῖον Πνεῦμα, φόβῳ δὸν δοξάζει οὐρανῶν τὰτάγματα, τρανῶς ἐκβοῶντα· Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος εἰ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Καὶ νῦν. Θεοτοχίον.

Ανερμηνεύτως συλλαβοῦσα ἐν τῇ γαστρὶ σου, τὸν τῶν ὅλων Θεὸν Παρθενομῆτορ, ὑπὲρ ἔννοιαν καὶ λόγον τέτοκας· μείνασα παρθένος, ὡς ποδὸ τοῦ τόκου Θεόνυμφε.

Καταδυσία. Δεῦτε πόμα πίωμεν.

Κοντάκιον τῆς Μεσοπεντηκοστῆς. Ἦχος δ'

Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τῆς ἐορτῆς τῆς νομικῆς μεσαζούσης ὁ τῶν ἀπάντων Ποιητὴς καὶ Δεσπότης, πρὸς τοὺς παρόντας ἔλεγες, Χριστέ ὁ Θεός· Δεῦτε καὶ ἀρύσασθε, ὕδωρ ἀθανασίας· ὅθεν σοι προσπίπτομεν, καὶ πιστῶς ἐκβοῶμεν· Τοὺς οἰκτιρμούς σου δώρησαι ἡμῖν· σὺ γὰρ ὑπάρχεις πηγὴ τῆς ζωῆς ἡμῶν.

Κάθισμα τῆς Σαμαρεῖτιδος. Ὅμοιον.

Αγαλλιᾶσθω οὐρανός, χορευέτω, τὰ ἐπὶ γῆς· ὅτι Χριστὸς ἐκ Παρθένου, ἐπιφανεῖς ὡς ἄνθρωπος ἐρρύσατο φθορᾶς, ἅπαν τὸ ἀνθρώπινον, τῷ ἰδίῳ θανάτῳ· θαύμασιν ἐκλάμπας δέ, γυναικὶ Σαμαρεῖτιδι, ὕδωρ αἰτῶν παρέχει τὴν πηγὴν, τῶν ἱαμάτων, ὡς μόνος ἀθάνατος.

Δόξα, καὶ νῦν.

Τῆς Μεσοπεντηκοστῆς ὁμοιον.

Ο τῆς σοφίας χορηγὸς καὶ Δεσπότης, τῆς ἐορτῆς τῆς νομικῆς ἐπιστάσης, ἐν ἱερῷ καθήμενος ἐδίδασκες, λέγων οὕτως ἅπασιν· Ἐρχεσθε οἱ διψῶντες, πίστετε τοῦ νάματος, οὗ ἐγὼ νῦν παρέχω· δι' οὗ ζωῆς ἐνθέου καὶ τρυφῆς, ἐπαπολαύσετε πάντες οἱ ἄνθρωποι.

Ὡδὴ δ' Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**πὶ τῆς θείας φυλακῆς, ὁ θεηγόρος Ἀβ-
» **Β**ακούμ, στήτω μεθ' ἡμῶν καὶ δεικνύτω,

» φαεσφορον Ἄγγελον, διαπρυσίως λέγοντα·
» Σήμερον σωτηρία τῷ κόσμῳ, ὅτι ἀνέστη Χρι-
» στὸς ὡς παντοδύναμος.

Τροπάρια.

Αρσεν μὲν, ὡς διανοῖξαν τὴν παρθενεύουσαν νηδὺν, πέφηνε Χριστός· ὡς βρωτὸς δέ, ἀμνὸς προσηγόρευται· ἄμωμος δέ, ὡς ἄγευστος κηλίδος, τὸ ἡμέτερον Πάσχα, καὶ ὡς Θεὸς ἀληθής, τέλειος λέλεκται.

Ως ἐνιαύσιος ἀμνός, ὁ εὐλογούμενος ἡμῖν, Ὁστέφανος χρηστός, ἐκουσίως ὑπὲρ πάντων τέθυται, Πάσχα τὸ καθαρτήριον, καὶ αὐθις ἐκ τοῦ τάφου ὥραϊος, δικαιοσύνης ἡμῖν ἐλαμψεν Ὁ Ἥλιος.

Ο Θεοπάτωρ μὲν Δαυὶδ, πρὸ τῆς σκιάδους κιβωτοῦ, ἤλατο σκιρτῶν, ὁ λαὸς δέ τοῦ Θεοῦ ὁ ἅγιος, τὴν τῶν συμβόλων ἐκδασιν ὀρῶντες, εὐφρανθῶμεν ἐνθέως· ὅτι ἀνέστη Χριστὸς, ὡς παντοδύναμος.

Τῆς Θεοτόκου. Ὁ αὐτός.

Ο διαπλάσας τὸν Ἀδὰμ, τὸν σὸν προπάτορα Ἀγνή, πλάττεται ἐκ σου· καὶ θανάτῳ, τῷ οἰκείῳ ἔλυσε, τὸν δι' ἐκείνου θάνατον σήμερον, καὶ κατηύγασε πάντας, ταῖς θεϊκαῖς ἀστραπαῖς τῆς Ἀναστάσεως.

Ον ἀπεκύησας Χριστὸν, ὡραιότατως ἐκ νεκρῶν, λάμπαντα Ἀγνή καθορῶσα, ἡ καλή, καὶ ἄμωμος, ἐν γυναιξὶν ὡραία τε, σήμερον, εἰς πάντων σωτηρίαν, σὺν Ἀποστόλοις αὐτὸν χαίρουσα δόξαζε.

Τῆς Μεσοπεντηκοστῆς.

Ὁ Προφῆτης Ἀβδακούμ.

Εἰ Μεσσίαν δεῖ ἔλθειν, ὁ δὲ Μεσσίας Χριστὸς ἔστι παράνομοι, τί ἀπιστεῖτε αὐτῷ; ἰδοὺ παραγέγονε, καὶ μαρτυρεῖ ὁ αὐτὸς ποιεῖ· τὸ ὕδωρ οἶνον ἐποίησε, παράλυτον λόγῳ συνέσφιγξε.

Μὴ συνιέντες τὰς Γραφάς, πλανᾶσθε πάντες ὑμεῖς, Ἑβραῖοι ἄνομοι· ὄντως γὰρ ἤλθε Χριστὸς καὶ πάντας ἐφώτισε, καὶ ἐν ὑμῖν ἔδειξε πολλὰ σημεῖα καὶ τεράστια, καὶ μάτην ἀρνεῖσθε τὴν ὄντως ζωὴν.

Εν ἔργῳ ἔδειξα ὑμῖν, καὶ πάντες ἤδη θαυμάζετε, ἀνέκραζε τοῖς Ἰουδαίοις Χριστός.

ὕμεις περιτέμνετε, καὶ ἐν Σαββάτῳ ἄνθρωπον, φησὶν· ἐμοὶ δὲ τί ἐγκαλεῖτε λοιπὸν, ἐγείραντι λόγῳ Παράλυτον;

Θεοτοκίον.

Η ἐν γαστρί σου τὸν Θεὸν, ἀπεριγράπτως χωρήσασα θεόνυμφε, Παρθενομήτορ ἄγνη, μὴ παύσῃ πρεσβεύουσα ὑπὲρ ἡμῶν, ὅπως διὰ σοῦ ρυθῶμεν τῶν περιστάσεων· πρὸς σέ γὰρ αἰεὶ καταφεύγομεν.

Τῆς Σαμαρεΐτιδος. Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**ἰσακήκοα Κύριε, τὴν ἀκοήν σου καὶ ἐφοβήθην, κατενόησα τὰ ἔργα σου καὶ ἐξέστην, ὅτι τῆς σῆς αἰνέσεως πλήρης ἡ γῆ.

Τροπάρια.

Οἱ οὐρανοὶ εὐφραινέσθωσαν, ἑορταζέτω ἡ κτίσις πᾶσα· ἐξεγήγερται ὁ Κύριος καὶ ἐφάνη πᾶσι τοῖς σοφοῖς Ἀποστόλοις αὐτοῦ.

Κατεπόθη σου θάνατε, ἡ δυναστεία, Χριστοῦ θανόντος· οἱ νεκροὶ ὡς ἐκ θαλάμων, τῇ Ἑγέρσει τούτου, ἐκ τῶν τάφων προήλθουσιν.

Τί θρηνεῖτε ὦ γυναῖ ; τί μετὰ μύρων ἐπιζητεῖτε τὸν ἀθάνατον ; ἐγήγερται, καθὼς εἶπεν· ἔφη Μυροφόροις ὁ Ἄγγελος.

Σαμαρεΐτιδι Κύριε, αἰτησαμένη παρέσχες ὕδωρ, τὴν ἐπίγνωσιν τοῦ κράτους σου· ὅθεν εἰς αἰῶνας, οὐ διψᾷ ἀνυμνοῦσά σε.

Δόξα.

Ω Τριάς ὑπερούσιε, Πάτερ, καὶ Λόγε, καὶ θεῖον Πνεῦμα, ὁμοδύναμε, συνάναρχε, σῶσον ἡμᾶς πάντας, τοὺς πιστῶς ἀνυμνοῦντάς σε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ακατάφλεκτον βάτον σε, ὁ νομοθέτης ἐώρα πάλαι· Δανιήλ δὲ ὅρος ἄγιον κατενόει, μόνῃ Μητροπάρθενε Δέσποινα.

Καταδασία. Ἐπὶ τῆς θείας φυλακῆς.

Ὡδὴ ε΄. Ὁ Εἰρμός.

» **Ο**ρθρίσωμεν ὀρθρου βαθέος, καὶ ἀντιμύρου, τὸν ὕμνον προσοίσωμεν τῷ Δεσπότη· καὶ Χριστὸν ὁφόμεθα, δικαιοσύνης ἡλίον, πᾶσι ζωὴν ἀνατέλλοντα.

Τροπάρια.

Τὴν ἁμετρόν σου εὐσπλαγχνίαν, οἱ ταῖς τοῦ Ἄδου σειραῖς, συνεχόμενοι, δεδορκότες,

πρὸς τὸ φῶς ἠπείγοντο Χριστέ, ἀγαλλομένῳ ποδὶ, Πάσχα κροτοῦντες αἰῶνιον.

Προσέλθωμεν λαμπαδηφόροι, τῷ προϊόντι Χριστῷ ἐκ τοῦ μνήματος, ὡς νυμφίῳ· καὶ συνεορτάσωμεν, ταῖς φιλεόρτοις τάξεσι, Πάσχα Θεοῦ τὸ σωτήριον.

Τῆς Θεοτόκου. Ὁ αὐτός.

Φωτίζεται θεαῖς ἀκτίσι, καὶ ζωηφόροις ταῖς τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Υἱοῦ σου, Θεομήτορ ἄχραντε, καὶ χαρμονῆς ἐμπίπλῃται τῶν εὐσεβῶν ἡ ὁμήγυρις.

Οὐκ ἤνοιξας πύλας Παρθένου, ἐν τῷ σαρκουθῆναι μνήματος οὐκ ἔλυσας τὰς σφραγίδας Βασιλεῦ τῆς κτίσεως, ὅθεν ἐξαναστάντα σε, θεασαμένη ἠγάλλετο.

Τῆς Μεσοπεντήκοστῆς.

Κύριε, ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Θαύμασι κατελάμπρυνας τοὺς Ἀποστόλους σου, τέρασιν ἐμεγάλυνας τοὺς Μαθητάς, ἐν παντὶ τῷ κόσμῳ δοξάσας Σωτὴρ ἡμῶν, καὶ δούς αὐτοῖς τὴν βασιλείαν σου.

Απαντα κατεφώτισαν τῆς γῆς τὰ πέρατα, θαύμασι καὶ διδάγμασιν οἱ Μαθηταί, καὶ ποικίλοις τρόποις τὸν λόγον κηρύξαντες Χριστὸς Σωτὴρ τῆς βασιλείας σου.

Αἶνεσιν ἀναπέμπομεν τῇ βασιλείᾳ σου, ὕμνον σοὶ δὲ προσάγομεν, τῷ δι' ἡμᾶς ἐπὶ γῆς ὁφθέντι, καὶ κόσμον φωτίσαντι, καὶ τὸν Ἀδάμ ἀνακαλέσαντι.

Θεοτοκίον.

Γέγονεν ἡ κοιλία σου ἁγία τράπεζα, ἔχουσα τὸν οὐράνιον ἄρτον, ἐξ οὗ πᾶς ὁ τρώγων οὐ θνήσκει, ὡς ἔφησεν, ὁ τοῦ παντός Θεογεννήτωρ τροφεὺς.

Τῆς Σαμαρεΐτιδος. Ὁ Εἰρμός.

» **Α**νάτειλόν μοι Κύριε, τὸ φῶς τῶν προσ-
» ταγμάτων σου, ὅτι πρὸς σέ Χριστέ,
» τὸ πνεῦμά μου ὀρθρίζει, καὶ ὕμνεῖ σε· σὺ γὰρ
» εἶ Θεὸς ἡμῶν καὶ πρὸς σέ κατέφυγον, τῆς
» εἰρήνης βασιλεῦ.

Τροπάρια.

Τὸ μνήμά σου τὸ ἅγιον, καταλαβοῦσαι ὀρθρῶν, αἱ Μυροφόροι, ἐξαστράπτοντα κα-

τείδον νεανίαν, καὶ ἐνεθαμβήθησαν, τὴν σὴν δι-
δασκόμεναι, θείαν Ἐγερσιν Χριστέ.

Ο θάνατος νενέκρωται, ὁ Ἄδης ἡχμαλώ-
τισται, οἱ ἐν δεσμοῖς ἠλευθερώθησαν, Χρι-
στοῦ τῇ Ἀναστάσει. Ἀγαλλιασώμεθα, καὶ χεῖ-
ρας κροτήσωμεν, ἐορτάζοντες φαιδρῶς.

Α πόστολοι σκιρτήσατε, καὶ Ἄγγελοι χο-
ρεύσατε, οἱ γηγενεῖς πάντες ἀγάλλεσθε·
ὁ Κύριος ἀνέστη, φθορὰ ἐξωστράχισται, καὶ ἡ
λύπη πέπαυται, καὶ χορεύει ὁ Ἀδάμ.

Πηγὴ ὑπάρχων Κύριε, ζωῆς ὕδωρ ἀφέσεως,
καὶ ἐπιγνώσεως δεδώρησαι, γυναικὶ αἰτη-
σάσῃ, πάλαι Σαμαρείτιδι· διὸ ἀνυμνοῦμέν σου,
τοὺς ἀφάτους οἰκτιρμούς.

Δόξα.

Μονάδα τρισυπόστατον, Τριάδα ὁμοούσιον,
Πατέρα, Λόγον, καὶ Πνεῦμα ἅγιον, ἀμέ-
ριστον τῇ φύσει, Θεὸν ἕνα σέβομεν, ποιητὴν καὶ
Κύριον, καὶ Δεσπότην τοῦ παντός.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Σὲ πύλην ἀδιόδευτον, καὶ χώραν ἀγεώργη-
τον, καὶ κιβωτὸν τὸ Μάννα φέρουσιν, καὶ
στάμνον καὶ λυχνίαν, καὶ θυμιατήριον τοῦ αὐ-
λοῦ ἀνθρακος, ὀνομάζομεν Ἀγνή.

Καταδασία. Ὁρθρίσωμεν ὀρθρου βαθέος.

Ὡδὴ ς'. Ὁ Εἰρμός.

» **Κ**ατῆλθες ἐν τοῖς κατωτάτοις τῆς γῆς,
» καὶ συνέτριψας μοχλοὺς αἰωνίους, κα-
» τόχους πεπεδημένων Χριστέ, καὶ τριήμε-
» ρος, ὡς ἐκ κήτους Ἰωνᾶς, ἐξανέστης τοῦ
» τάφου.

Τροπάρια.

Φυλάξας τὰ σήμαντρα σῶα Χριστέ, ἐξηγέρ-
θης σου τάφου, ὁ τὰς κλεῖς τῆς Παρθένου
μὴ λυμηνάμενος, ἐν τῷ τόκῳ σου· καὶ ἀνέψας
ἡμῖν, Παραδείσου τὰς πύλας.

Σῶτέρ μου τὸ ζῶν τε καὶ ἄθυτον, ἱερεῖον,
ὥς Θεός, σεαυτὸν ἐκουσίως, προσαγαγὼν
τῷ Πατρὶ, συνανέστησας, παγγενὴ τὸν Ἀδὰμ,
ἀναστὰς ἐκ τοῦ τάφου.

Τῆς Θεοτόκου. Ὁ αὐτός.

Ανῆκται τὸ πάλαι κρατούμενον, τῷ θανά-
τῳ καὶ φθορᾷ, διὰ τοῦ σαρκωθέντος ἐκ σῆς
ἀχράντου γαστρὸς, πρὸς τὴν ἀφθαρτον, καὶ αἰ-
διὸν ζωὴν, Θεοτόκε Παρθένε.

Κατῆλθεν ἐν τοῖς κατωτάτοις τῆς γῆς, ὁ λα-
γόσι σου Ἀγνή, κατελθὼν καὶ οἰκήσας,
καὶ σαρκωθεὶς ὑπὲρ νοῦν, καὶ συνήγειρεν ἑαυτῷ
τὸν Ἀδὰμ, ἀναστὰς ἐκ τοῦ τάφου.

Τῆς Μεσοπεντηκοστῆς.

Ὡς ὕδατα θαλάσσης.

Ο πάντα περιέπων τὰ πέρατα ἀνῆλθες Ἰη-
σοῦ, καὶ ἐδίδασκες, ἐν τῷ ἱερῷ τοὺς ὁ-
χλους, τὸν λόγον τῆς ἀληθείας, τῆς ἐορτῆς με-
σοσύσης, ὡς Ἰωάννης βοᾷ.

Τὸ ἔργον τοῦ Πατρὸς ἐτελείωσας, τοῖς ἔρ-
γοις ἐπιστώσω τοὺς λόγους σου, ἰάσεις
τελῶν Σωτὴρ καὶ σημεῖα, Παράλυτον ἀνορθῶν,
λεπρούς καθαίρων, καὶ τοὺς νεκροὺς ἀνιστῶν.

Ο ἀναρχος Υἱὸς ἀρχὴ γέγονε, λαβὼν τὸ
καθ' ἡμᾶς ἐνηνθρώπησε· καὶ μέσον τῆς ἐ-
ορτῆς ἐδίδασκε, λέγων· Προσδράμετε τῇ πηγῇ
τῇ ἀενάῳ, ζωὴν ἀρύσασθαι.

Θεοτοκίον.

Παρθένον μετὰ τόκον ὑμνοῦμέν σε, Παρθέ-
νον καὶ Μητέρα δοξάζομεν, σὲ μόνην ἁ-
γνὴν θεόνυμφε Κόρη· ἐκ σοῦ γὰρ ὄντως Θεὸς ἐ-
σαρκώθη, καινοποιήσας ἡμᾶς.

Τῆς Σαμαρείτιδος. Ὁ Εἰρμός.

» **Μ**ὴ καταποντισάτω με καταιγὶς ὕδατος,
» μηδὲ καταπιέτω με βυθός· ἀπέρριμμαι
» γὰρ εἰς βάθη, καρδίας θαλάσσης, τῶν κακῶν
» μου· διό σοι κράυγάζω ὡς Ἰωνᾶς· Ἀναδῆτω
» ἐκ φθορᾶς ἡ ζωὴ μου πρὸς σέ, ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Τροπάρια.

Σταυρῷ σε οἱ παράνομοι, Ἰησοῦ ἠλωσαν·
καὶ λόγχῃ ἐξεκέντησαν Χριστέ, καὶ Ἰω-
σὴφ ὁ εὐσχήμων σε κηδεύει, ἐν τῷ καινῷ μνη-
μείῳ· ἐξοῦ μετὰ δόξης ἐξαναστὰς, συνανέστησας
Σωτὴρ, πᾶσαν κτίσιν ὑμνοῦσαν τὸ κράτος σου.

Μοχλοὺς καὶ πύλας Δέσποτα, δυνατῶς ἔ-
θραυσας τοῦ Ἀδου, καὶ ἀνέστης ὡς Θεός,
καὶ ὑπαντήσας, τὸ Χαῖρε προσεῖπας ταῖς
Γυναιξὶ, καὶ ταύτας εἰπεῖν ἐξαπέστειλας Μα-
θηταῖς· Ἐξεγῆγερται ὁ ζῶν, καὶ ὥράθη φωτί-
ζων τὰ πέρατα.

Τί κλαίετε; τί φέρετε ὡς θνητῷ Γύναια τὰ
μύρα; ἐξηγέρθη ὁ Χριστὸς, ἐβόα πάλαι
ἀστράπτων μεγάλως, ὁ φανεὶς νεανίας, κενὰς

τάς συνδόνας καταλιπών· ἀπελθοῦσαι τοῖς αὐτοῦ, ἀπαγγείλατε φίλοις τὴν Ἐγερσιν.

Ρεῖθρον ὑπάρχων Κύριε, τῆς ζωῆς ἄφθονον, καὶ ἄβυσσος ἐλέους ἀγαθὴ ὁδοιπορήσας καθέζη, πλησίον τοῦ φρέατος τοῦ ὄρκου, καὶ τῇ Σαμαρείτιδι ἐκδοᾷς· Δός μοι ὕδωρ τοῦ πιεῖν, ὅπως λάβῃς ἀφέσεως νάματα.

Δόξα.

Υμῶ Πατέρα ἀναρχον, καὶ Υἱὸν σύνθρονον καὶ Πνεῦμα ὁμοούσιον πιστῶς, μίαν οὐσίαν, καὶ φύσιν καὶ δόξαν, καὶ μίαν βασιλείαν, Θεὸν τῶν ἀπάντων καὶ ποιητὴν, συνοχέα τοῦ παντός, μετὰ τῶν ἀσωμάτων δυνάμεων.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Παρθένον μόνην τίκτουςαν καὶ νηδὺν ἄφθονον τηρήσασαν, ὑμνοῦμέν σε Ἀγνή θρόνον Κυρίου, καὶ πύλην καὶ ὄρος, καὶ νοητὴν λυχνίαν, νυμφῶνα ὁλόφωτον τοῦ Θεοῦ, καὶ σκηνὴν δόξης σαφῶς, κιθωτόν τε καὶ στάμνον καὶ τράπεζαν.

Καταδασία. Κατήλθες ἐν τοῖς κατωτάτοις.

Κοντάκιον τῆς Σαμαρείτιδος. Ἦχος πλ. δ'.

Πίστει ἐλθοῦσα ἐν τῷ φρέατι, ἡ Σαμαρεῖτις ἐθέασατο, τὸ τῆς σοφίας ὕδωρ σε, ὃ ποτισθεῖσα δαψιλῶς βασιλείαν τὴν ἄνωθεν ἐκλήρωσατο, αἰωνίως ἡ αἰόδιμος.

Ὁ Οἶκος.

Τῶν σεπτῶν μυστηρίων ἀκούσωμεν, Ἰωάννου ἡμᾶς ἐκδιδάσκοντος, τὰ ἐν τῇ Σαμαρείᾳ γινόμενα· πῶς γυναικὶ ὠμίλει ὁ Κύριος, ὕδωρ αἰτήσας, ὃ τὰ ὕδατα εἰς τὰς συναγωγὰς αὐτῶν συνάξας, ὁ Πατὴρ καὶ τῷ Πνεύματι σύνθρονος· ἦλθε γὰρ ἐκζητῶν τὴν εἰκόνα αὐτοῦ, αἰωνίως, ὡς αἰόδιμος.

Συναξάριον τοῦ Μηναίου, εἴτα τὸ παρόν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Κυριακῇ πέμπτῃ ἀπὸ τοῦ Πάσχα, τὴν τῆς Σαμαρείτιδος ἐορτὴν ἐορτάζομεν.

Στίχοι.

Ὑδωρ λαβεῖν ἐλθοῦσα τὸ φθαρτὸν γύναι,
Τὸ ζῶν ἀπαντλεῖς. ὃ ρύπους ψυχῆς πλύνεις.

Επειδὴ ἐν ταύτῃ ὁ Χριστὸς Μεσσίαν ἑαυτὸν ἀριδῆλως ὡμολόγει, ὃ ἐστὶ Χριστὸς ἡ ἡλειμμένος (μετὰ γὰρ παρ' Ἑβραίοις τὸ ἔλαιον), διὰ τοῦτο, αἶμαι ἐν τῇ τῆς Μεσοποταμίας Ἑβδουμάδῃ ἡ παροῦσα τέτακται ἐορτὴ καὶ ὅτι, τῇ μὲν πρό ταύτης Κυριακῇ, ἐν τῇ κολυμβήθρᾳ ὀχυματούργει· ἐν ταύτῃ δὲ, ἐπὶ τῷ τοῦ Ἰακώβ φρέατι ὁ αὐτὸς Ἰακώβ ἀνώρυξε, καὶ

ἐχαρίσατο Ἰωσήφ τῷ υἱῷ αὐτοῦ· ἐξαιρετός γάρ ἦν ὁ τόπος, ὅπου καὶ πλησίον ὄντος τοῦ ὄρους Σομώρ, οἱ Σαμαρεῖται κατέκον πόλεις πολλὰς. Εἰς Σιχάρ δὲ παραγίνεται ὁ Χριστὸς ὅπου, παροικήσαντι πάλαι τῷ Ἰακώβ, μετὰ Δεῖνας τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ καὶ τῶν παίδων, Συχέμ, ὁ υἱὸς τοῦ Ἑμμώρ, ὁ Χορβῆτος, ἐρσθεῖς αὐτῆς καὶ βιασάμενος, συνεγένετο μετ' αὐτῆς· κἀντεῦθεν οἱ ἀδελφοὶ ταύτης, διερεθισθέντες πρὸς ζῆλον, αἰφνης εἰσόντες εἰς τὴν πόλιν, ἄρῃν ἅπαντας ἀποκτείνουσι, καὶ αὐτὸν τὸν Συχέμ, καὶ τὸν πατέρα αὐτοῦ τὸν Ἑμμώρ. Κατοικεῖ οὖν ἐκεῖ ὁ Ἰακώβ, καὶ τὸ παρὸν φρέαρ ἀνώρυξεν.

Οἱ Σαμαρεῖται δὲ τὰ πρῶτα κατέκον αὐτὸ τὸ ὄρος, ἀλλ' οἱ Ἰσραηλῖται, οἱ, τῷ Θεῷ προσκεκρουκότες, Φακεὶ βασιλεύοντες, διὰ πρώτης συμβολῆς καὶ δευτέρας τῶν Ἀσσυρίων παραγενεμένων, ὑποτελεῖς φόρου κατέστησαν· καὶ μετὰ μικρὸν, Ὡσθὲ βασιλεύοντος, προσφέρονται τοῖς Αἰθίοψιν· ὁ μαθὼν ὁ Ἀσσύριος, μεθίστησι τοὺτους εἰς Βαβυλῶνα, ἐν ᾧ ἐκείνῃ τῷ τόπῳ διάφορα κατοικεῖν ἔθνη προσέταξεν· ἀλλ' ὁ Θεὸς λέοντας τοῖς ἀλλοφύλοις ἐκείνοις ἐφήσιν. Ὁ δὲ Βασιλεὺς Ἀσσυρίων, τοῦτο ἀναμαθὼν, ἱερέα ἐξ Ἰουδαίων αὐτοῖς πέμπει (ἔτι γὰρ ἐκεῖ ἦσαν αἰχμάλωτοι), ὡς ἂν καὶ τοὺς τοῦ Θεοῦ νόμου εἰσδέξωνται. Καὶ τῶν μὲν εἰδῶλων εὐθὺς ἀπεπήδησαν· μόνον δὲ τὰ Μωϋσέως βιβλία ἐδέξαντο, ἀπαναινόμενοι τοὺς Προφῆτας, καὶ τὴν λοιπὴν Γραφήν. Οὗτοι καὶ Σαμαρεῖται ἐκαλοῦντο ὡς ἀπὸ τοῦ ὄρους Σομώρ· καὶ μισητοὶ ἦσαν τοῖς Ἑβραίοις, ἐκ τῆς αἰχμάλωσις ἄρτι ἐπανιούσιν, ὅτι ἐξ ἡμισείας Ἰουδαῖζον· καὶ οὐ συνήσθιον αὐτοῖς, βδελυκτοὺς αὐτοὺς ἡγούμενοι. Διὸ τὸν Χριστὸν πολλάκις Σαμαρεῖτην ἐκάλουν, ὡς τινὰ τῶν νομικῶν δῆθεν καταλύοντα, καθάπερ ἐκείνοι.

Ἔρχεται οὖν εἰς Σιχάρ, καὶ, κεκοπιακὸς ἀπὸ τῆς ὁδοιπορίας, ἐκάθισε, περὶ ὥραν τῆς ἡμέρας ἑκτῇ. Γυνὴ δὲ τις ἀπὸ τῆς πόλεως ἔρχεται ἀντλήσαι ὕδωρ, τῶν Μαθητῶν πρὸς ὧν ἂν ἀπελθόντων τροφῆς. Ζητεῖ οὖν ὕδωρ ὁ Ἰησοῦς· ἡ δὲ, τὸ μὴ συγχρᾶσθαι τοὺτους προβάλλεται· ἔγνω γὰρ αὐτὸν καὶ ἀπὸ τῆς φωνῆς, καὶ ἀπὸ τῆς στολῆς. Ὁ δὲ, ἀνάγει ταύτην, τὸ πνευματικὸν ὕδωρ ἐνάγων εἰς μέσον, ὃ τὸ ἀφθονον δηλοῖ καὶ καθαριστικόν· τὸ γὰρ Πνεῦμα, ὕδατι καὶ πυρὶ αἰεὶ παρεικάζει. Ἡ δὲ γυνὴ, ἀσφαλῶς διακειμένη, τὸ μὴ ἔχειν ἐκείνον ὕδωρ τοιοῦτον, ἐκ τοῦ μὴ ἀντλήμα ἐπιφέρεισθαι, καὶ τὸ φρέαρ εἶναι βαθύ, ἐπιλέγει. Εἴτα καὶ εἰς τὸν προπάτορα Ἰακώβ ἀναφέρει τὸν λόγον, ὅτι ἐκεῖνος τὸ φρέαρ ἀνώρυξε, καὶ αὐτὸς, καὶ τὰ θρέμματα αὐτοῦ ἐξ ἐκείνου ἔπιον, τὸ πλούσιον ἐντεῦθεν τῆς πηγῆς παριστάνουσα, καὶ τὸ ἄλλως εὐχρηστον καὶ ψυχρόν. Ὁ Χριστὸς μέντοι οὐ μεῖζονα ἑαυτὸν λέγει τοῦ Ἰακώβ, ἵνα μὴ τὴν γυναῖκα θροήσῃ· ἀλλὰ περὶ τοῦ ὕδατος πάλιν διαλέγεται, παριστῶν ἐντεῦθεν τὸ αὐτοῦ ὑπερφόρον· εἶπερ, ὁ πίνων ἐκ τοῦ ὕδατος ἐκείνου, διψᾷ οὐδαμῶς.

Ἀπαιτεῖ αὐτὸ ἡ γυνὴ, ὁ δὲ, τὸν ταύτης ἄνδρα λέγει φωνῇ· ὡς στεῆρότερος τῶν λόγων θεομένων φρονήσεως· ἡ δ' ἀπαρνεῖται μὴ ἔχειν ἄνδρα. Ὁ δὲ πάντα εἰδὼς, λέγει· Καλῶς εἶπας· πέντε γὰρ ἔσχες, ὡς ὁ νόμος διακελεύεται· ὃν δὲ νῦν ἔχεις ἕκτον, ὡς παρηνόμως ἐκείνῃ συγγινομένη, οὐκ ἔστι σου ἀνὴρ.

Τινὲς μὲν οὖν πέντε ἄνδρας, τὴν Πεντάβιβλον τοῦ Μωϋσέως εἶναι ἐνόμισαν, ἣν περ οἱ Σαμαρεῖται εἰδόντες· ἕκτον δὲ, αὐτοὺς τοὺς λόγους τοῦ Χριστοῦ, οἱ οὐκ ἦσαν ἐκείνης ἔτι· οὕτω γὰρ ἡ χάρις ἐξεκέχυτο. Ἄλλοι δὲ, τοὺς δοθέντας πέντε νόμους παρὰ Θεοῦ· τὸν ἐν Παραδείσῳ, τὸν μετὰ τὴν ἐξορίαν, τὸν ἐπὶ Νῶε, τὸν ἐπὶ Ἀβραάμ, καὶ τὸν ἐπὶ Μωϋσέως· ἕκτον δὲ, τὸ

Εὐαγγέλιον, ὃν ἀκμὴν οὐκ εἶχεν. Εἰσὶ δὲ, οἱ καὶ τὰς πέντε αἰσθήσεις λέγουσιν.

Ἀποκρίνεται αὐτῷ ἡ γυνή, Προφῆτην αὐτὸν ὀνομάζουσα. εἴτα ἐρωτᾷ αὐτὸν καὶ περὶ τοῦ ὅρου, ποῦ δεῖ προσκυνεῖν, ἐν Σομῶρ, ἢ ἐν Ἱεροσολύμοις; οὐ γὰρ ἐνόμιζον οἱ Σαμαρεῖται, ὡς ἀτελεῖς, πανταχοῦ τὸν Θεὸν εἶναι· ἀλλ' ἐκεῖσε τὸν Θεὸν διατρίβειν μόνον, ὅπου καὶ προσακύνουν, ἐν τῷ Γαριζὶν δηλαδὴ ὅρει, διὰ τὸ ἐκεῖ δοθῆναι τὰς εὐλογίας παρὰ Θεοῦ· ἢ διότι ἐκεῖ πρῶτος ὁ Ἀβραάμ θυσιάστηριον ἐπήξε τῷ Θεῷ. Ὡς καὶ Ἰουδαῖοι πάλιν ἐλεγον· Ἐν Ἱεροσολύμοις δεῖ προσκυνεῖν μόνον τὸν Θεόν· διὸ καὶ οἱ ἀπανταχοῦ, ἐν ταῖς ἑορταῖς ἐκεῖσε συνήγοντο. Ὁ δὲ Χριστὸς ἀποκρίνεται, ἐκ τῶν Ἰουδαίων, λέγων, τὴν σωτηρίαν τοῦ κόσμου· πλὴν, φησὶν, ὁ Θεὸς αἰὶνός ἐστι, καὶ οἱ προσκυνεῖν ἀξιώθησόμενοι, οὐκ ἐν θυσίαις, ὅσον οὐπω, αὐτὸν προσκυνήσουσιν, ἀλλ' ἐν Πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ· ἢ καὶ οὕτω, τὸν Θεὸν γνωρίσουσιν, οὐ μόνον, ἀλλ' ἐν Πνεύματι τῷ ἁγίῳ, καὶ τῷ Υἱῷ· οὗτος γὰρ ἡ ἀλήθεια. Ἡ γυνὴ πάλιν λέγει· Ἀκούομεν ἐκ τῶν Γραφῶν, ὅτι Μεσσίας ἔρχεται, ὅς ἐστιν ὁ Χριστός. Ὁ δὲ Ἰησοῦς φησὶν· Ἐγὼ εἰμὶ· τὴν εὐγνωμοσύνην τῆς γυναικὸς ἐγνωκώς· ᾗδεισαν δὲ καὶ οἱ Σαμαρεῖται περὶ τοῦ Μεσσία, ἀπὸ τῶν Μωσαϊκῶν βιβλίων· ἐξαιρέτως δὲ ἀπὸ τοῦ, Προφῆτην ὑμῖν ἀναστήσει Κύριος ὁ Θεός· καὶ ἄλλων πολλῶν.

Συντελεσθεῖσης δὲ τῆς ὁμιλίας, ἔρχονται καὶ οἱ μαθηταί, καὶ τὴν ἄκραν ἐκπλήττονται συγκατάβασιν, πῶς μετὰ γυναικὸς διαλέγεται· τέως γε μὴν παρεκάλουν αὐτὸν φαγεῖν, ἅμα μὲν, διὰ τὸ κεκοπιακέναι, καὶ διὰ τὸ τοῦ καιροῦ καυσῶδες. Ὁ δὲ, περὶ τῆς αἰωνίου τροφῆς αὐτοῖς διαλέγεται, τῆς τῶν ἀνθρώπων δηλαδὴ σωτηρίας· καὶ ὅπως δεῖ αὐτοὺς τοὺς τῶν Προφητῶν κόπους θερίσαι.

Ἀλλὰ τῆς γυναικὸς πρὸς τὴν πόλιν φθασάσης, καὶ τὰ κατ' αὐτὴν ἀνειπούσης, ἅπαντες διεγείρονται, καὶ πρὸς Χριστὸν ἔρχονται, πεισθέντες, ὡς οὐκ ἂν ἡ γυνὴ ἑαυτῆς κατηγορήσεν, εἰμὴ μέγα τι ἔγνω· καὶ δέησιν ἐκχέαντες, αὐτὸν μέναι παρ' αὐτοῖς, ἐφ' ἡμέραις δυοὶ πείθουσι· καὶ μείνας, πᾶμπολλα ἐνήργησε θαύματα, ἃ διὰ τὸ πλῆθος τοῖς Εὐαγγελισταῖς οὐκ ἐγράφησαν.

Αὕτη δὲ ἐστὶν ἡ Σαμαρεῖτις, ἡ ὕστερον ὑπὸ Χριστοῦ Φωτεινὴ κατονομασθεῖσα, ἣτις καὶ τὸν τοῦ μαρτυρίου στέφανον ἐπὶ Νέρωνος ἀνεδήσατο, μετὰ τῶν ἐπτὰ ταύτης υἱῶν, μετὰ πολλὴν κάκωσιν, καὶ ξεσμούς καὶ μαστῶν ἐκκοπὴν, καὶ θλασμὸν χειρῶν, καὶ καλᾶμων λεπτῶν κατὰ τῶν ὀνύχων εἰσβολὴν, καὶ μολύβδου κατὰποσιν, καὶ ἄλλων βασάνων ἀπειρῶν ἐξέτασιν.

Ἰστέον δὲ, ὡς τὸ τοῦ φρέατος ἐκείνου στόμιον, ὁ Βασιλεὺς Ἰουστινιανὸς ἐκείθεν ἐντίμως μετακομισάμενος, εἰς τὸ τοῦ Θεοῦ Λόγου ἀνάκτορον, τὸν μέγαν, λέγω, τῆς ἁγίας Σοφίας ναδόν, ἐνέθιτο ἐπὶ φρέατι, ἀλλὰ καὶ τὸν λίθον, ἐφ' ᾧ ὁ Χριστὸς καθέσθεις, τῇ Σαμαρεῖτιδι διελέγετο. Καὶ νῦν εἰς δεῦρο καὶ ἀμφοτέρω διαμένουσι πρὸ τοῦ Νάρθηκος ἐξ ἀνατολῶν τῷ ναῷ εἰσιόντι, πρὸς τὰ εὐώνυμα, πᾶσαν καὶ παντοίαν νόσον ἰώμενα· μάλιστα δὲ οἱ ἐκ πυρετῶν πάσχειν συμβαίνει, καὶ ῥίγους φλογίζοντος ἀλεξιφάρμακα γίνονται.

Ταῖς τῆς σῆς Μάρτυρος Φωτεινῆς πρεσβεΐαις, Χριστέ ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

ᾠδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

Ὁ Παῖδας ἐκ καμίνου ρυσάμενος, γενόμενος ἄνθρωπος, πάσχει ὡς θνητὸς, καὶ διὰ πάθους τὸ θνητὸν, ἀφθαρσίας ἐνδύει εὐ-

» πρέπειαν, ὁ μόνος εὐλογητὸς τῶν Πατέρων, Θεὸς καὶ ὑπερένδοξος.

Τροπάρια.

Γυναῖκες μετὰ μύρων θεόφρονες, ὀπίσω σου ἔδραμον· ὃν δὲ ὡς θνητὸν, μετὰ δακρύων ἐζήτησαν, προσεκύνησαν, χαίρουσαι ζῶντα Θεόν, καὶ Πάσχα τὸ μυστικόν, σοῖς Χριστέ Μαθηταῖς εὐηγγελίσαντο.

Ἐανάτου ἑορτάζομεν νέκρωσιν, Ἀδου τὴν καθαίρεσιν, ἄλλης βιοτῆς τῆς αἰωνίου ἀπαρχὴν, καὶ σκιρτῶντες ὑμνοῦμεν τὸν αἴτιον, τὸν μόνον εὐλογητὸν τῶν Πατέρων, Θεὸν καὶ ὑπερένδοξον.

Ὡς ὄντως ἱερά καὶ πανέορτος, αὕτη ἡ σωτήριος, νύξ καὶ φωταυγὴς, τῆς λαμπροφόρου ἡμέρας τῆς Ἐγέρσεως, οὔσα προάγγελος, ἐν ἣ τὸ ἄχρονον φῶς, ἐκ τάφου σωματικῶς πᾶσιν ἐξέλαμψεν.

Τῆς Θεοτόκου. Ὁ αὐτός.

Νεκρώσας ὁ Υἱός σου τὸν θάνατον, Πανάμωμε σήμερον, πᾶσι τοῖς θνητοῖς τὴν διαμένουσιν ζῶν, εἰς αἰῶνας αἰώνων δεδώρηται· ὁ μόνος εὐλογητὸς τῶν Πατέρων, Θεὸς καὶ ὑπερένδοξος.

Ὁ πάσης βασιλεύων τῆς κτίσεως, γενόμενος ἄνθρωπος, ὥκησε τὴν σὴν Θεοχαρίτω νηδύν· καὶ Σταυρὸν ὑπομείνας καὶ θάνατον, ἀνέστη θεοπρεπῶς, συνεγείρας ἡμᾶς ὡς παντοδύναμος.

Τῆς Μεσοπεντηκοστῆς.

Τῶν Χαλδαίων ἡ κάμιμος.

Σαρκικῶς ἐκοπίσας, ἡ ἀνάπαυσις πάντων· ἐκουσίως ἐδίψησας, ἡ πηγὴ τῶν θαυμάτων· τὸ ὕδωρ ἐζήτησας, ὕδωρ τὸ ζῶν, Ἰησοῦ ἐπαγγελάμενος.

Σαμαρεῖτιδι Κύριε, γυναικὶ προσωμίλεις, διελέγχων τὴν ἀνοιαν, τῶν ἀνόμων Ἑβραίων· ἡ μὲν γὰρ ἐπίστευσεν Υἱόν σε εἶναι Θεοῦ, οἱ δὲ ἠρνήσαντο.

Ὁ τὸν ἄρτον ἐσθίοντες, τῆς σαρκὸς τοῦ Κυρίου, καὶ τὸ αἷμα λαμβάνοντες, τῆς πλευρᾶς τοῦ Δεσπότου, καινότητι Πνεύματος πολιτευσώμεθα, ζῶντες τῇ χάριτι.

Θεοτοκίον.

Εν γαστρὶ σου ἐχώρησας, τὸν ἀχώρητον
Λόγον, ἐκ μαζῶν σου ἐθήλασας, τοῦ κό-
σμουτὸν τροφέα, ἀγκάλαις ἐδάστας, τὸν
ποιητὴν τοῦ παντός, Θεογεννητορ ἀγνή.

Τῆς Σαμαρειτιδος. Ὁ Εἰρμός.

» **Μ**ὴ παραδῶς ἡμᾶς εἰς τέλος, διὰ τὸ ὄ-
» νομά σου, καὶ διασκεδάσης τὴν διαθή-
» κην σου, καὶ μὴ ἀποστήσης τὸ ἔλεός σου ἀφ'
» ἡμῶν. Κύριε ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν, ὁ
» ὑπερυψούμενος εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τροπάρια.

Μετά ἀνόμων, Χριστέ οἰκτίρμον, ἐκὼν κα-
τελογίσθης, καιρῷ τοῦ θείου πάθους· καὶ
ταῦτα βλέπουσα, ἐσείετο ἡ γῆ, καὶ πέτραι παν-
τουργῷ νεύματι ἐρρήγνυντο, ἀκατάληπτε, καὶ
ἀνίσταντο νεκροὶ οἱ ἀπ' αἰῶνος.

Μετά ψυχῆς καταδὰς, εἰς μέρη κατώτερα
τοῦ Ἀϊδου, ἐξήγες ἐν ἀνδρείᾳ δεσμίους ἅ-
παντας, οὓς ἐκ τοῦ αἰῶνος θάνατος εἶχεν, ὁ πι-
κρὸς τύραννος, ἐκδοῶντάς σοι Χριστέ ὁ Θεός·
Δόξα σου τῇ φρικτῇ οἰκονομίᾳ.

Μετά νεκρῶν τί ὑμεῖς ζητεῖτε, τὸν ζῶντα
εἰς αἰῶνας; ἠγέρθη, καθὼς εἶπεν· ἰδοὺ ὡς
βλέπετε κεναὶ αἱ σινδόνες, κενὸς ὁ τάφος, ὁ φα-
νεῖς ἔλεγε, Γυναιξὶ νεανίας· σπουδῇ ἄπιτε, εἴ-
πατε τοῖς Ἀποστόλοις.

Υᾶς ὑπάρχεις ζωῆς, ἐβόα Χριστῷ ἡ Σα-
μαρεῖτις· πότισον οὖν με Λόγε διψῶσαν
πάντοτε, σοῦ τὴν θεῖαν Χάριν, ὅπως μηκέτι Ἰη-
σοῦ Κύριε, ἀγνωσίας κρατῶμαι αὐχμῷ, ἀλλὰ
κηρύττω σου τὰ μεγαλεῖα.

Δόξα.

Πατέρα καὶ τὸν Υἱόν, καὶ θεῖον ὑμνολο-
γοῦμεν Πνεῦμα, ἀμέριστον Τριάδα, φύ-
σει ὑπάρχουσιν, μεριστὴν προσώποις, μίανού-
σίαν συμφυῇ, ἀναρχον, ποιητὴν τοῦ παντός
καὶ Θεόν, ὃν πᾶσαι οὐρανῶν ὑμνοῦσι τάξεις.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μετά λοχείαν φρικτὴν, παρθένος ἀγνή διε-
φυλάχθης, ἁγία Θεοτόκε· διό σε ἄπασαι,
Ἀγγέλων χορεῖται, καὶ τῶν ἀνθρώπων γενεαὶ
ἄπασαι, ἀσιγήτοις ἀνυμνοῦσι φωναῖς χωρίον,
καθαρόν τοῦ ἀχωρήτου.

Καταδασία. Ὁ Παῖδας ἐκ καμίνου.

ᾠδὴ ἡ Ὁ Εἰρμός

» **Α**ὕτη ἡ κλητὴ καὶ ἁγία ἡμέρα, ἡμία τῶν
» Σαββάτων, βασιλὶς καὶ κυρία, ἐορτῶν
» ἐορτῇ, καὶ πανηγυρις ἐστὶ πανηγύρεων, ἐν
» ᾗ εὐλογοῦμεν, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τροπάρια.

Δεῦτε τοῦ καινοῦ τῆς ἀμπέλου γεννήματος,
τῆς θείας εὐφροσύνης, ἐν τῇ εὐσήμενῇ ἡμέρᾳ
τῆς Ἐγέρσεως, βασιλείας τε Χριστοῦ, κοινω-
νήσωμεν, ὑμνοῦντες αὐτὸν, ὡς Θεὸν εἰς τοὺς
αἰῶνας.

Αῖον κύκλῳ τοὺς ὀφθαλμοὺς σου Σιών καὶ
ἰδε· ἰδοὺ γὰρ ἤκασί σοι θεοφεγγεῖς ὡς φω-
στῆρες, ἐκ δυσμῶν, καὶ βορρᾶ, καὶ θαλάσσης,
καὶ ἐώας τὰ τέκνα σου, ἐν σοὶ εὐλογοῦντα,
Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Πάτερ παντοκράτορ, καὶ Λόγε, καὶ Πνεῦ-
μα, τρισὶν ἐνιζομένη, ἐν ὑποστάσεσι φύσις,
ὑπερούσιε καὶ ὑπέρθεε, εἰς σέ βεβαπτίσμεθα,
καὶ σέ εὐλογοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τῆς Θεοτόκου. Ὁ αὐτός.

Ηλθε διὰ σοῦ εἰς τὸν Κόσμον ὁ Κτίστης,
Παρθέने Θεοτόκε, καὶ τὴν γαστέρα τοῦ
Ἀδου, διαρρήξας, θνητοῖς τὴν ἀνάστασιν ἡμῖν
ἐδωρήσατο· διὸ εὐλογοῦμεν, αὐτὸν εἰς τοὺς
αἰῶνας.

Ολον καθελὼν τοῦ θανάτου τὸ κράτος, ὁ
Υἱός σου Παρθέने, ἐν τῇ αὐτοῦ Ἀναστά-
σει, ὡς Θεὸς κραταιός, συνανύψωσεν ἡμᾶς καὶ
ἐθέωσε· διὸ ἀνυμνοῦμεν, αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τῆς Μεσοπεντηκοστῆς.

Ἀγγελοι καὶ οὐρανοί.

Δεῦτε ἰδετε λαοὶ, τὸν ἐπὶ θρόνου δόξης κα-
θεζόμενον, ὑπὸ λαῶν ἀνόμων βλασφημού-
μενον, καὶ ἰδόντες, ὑμνεῖτε, τὸν ἐν Προφήταις
Μεσσίαν προρρήθέντα.

Σὺ εἰ ὄντως ὁ Χριστὸς, ὁ εἰς τὸν κόσμον τοῦ-
τον προερχόμενος, ἐξ οὗ ἡ σωτηρία, καὶ ἡ
ἄφεσις τῶν πατρῶν σφαλμάτων· σὺ ἡ ὄντως
ζωή, τῶν σοὶ πεπιστευκότων.

Η Σοφία τοῦ Θεοῦ, τῆς ἐορτῆς μεσούσης
καθὼς γέγραπται, τῷ ἱερῷ ἐπέστη καὶ ἐ-

δίδασκεν, Ὅτι ὄντως αὐτὸς ἦν, ὁ Μεσσίας Χριστὸς, δι' οὗ ἡ σωτηρία.

Θεοτοκίον.

Πῶς ἐγέννησας εἶπέ, τὸν ἐκ Πατρὸς ἀχρό-
νως προεκλάμψαντα, καὶ σὺν ἀγίῳ Πνεύ-
ματι ἀνυμνούμενον; ἢ ὡς οἶδεν ὁ μόνος, εὐδο-
κήσας ἐκ σοῦ, τεχθῆναι Θεοτόκε.

Τῆς Σαμαρείτιδος. Ὁ Εἰρμός.

» **Τ**ὰ σύμπαντα Δέσποτα τῇ σῇ σοφίᾳ συ-
» νεστήσω· γῆς δὲ πάλιν ἤδρασας, ὡς οἶ-
» δας τὸν πυθμένα, τῇ βάσει πηξάμενος ἐπὶ
» ὑδάτων· διὸ πάντες βοῶμεν ἀναμέλποντες·
» Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα Κυρίου, ἀπαύστως τὸν
» Κύριον

Τροπάρια.

Θάνατον ὑπέμεινας, μόνε ἀθάνατε βουλή-
σει, Ἄδην ἠχμαλώτευσας, πύλας χαλ-
κᾶς συνέτριψας βασιλεῦ οὐράνιε, καὶ ἀφείλες
δεσμίους, ἀπ' αἰῶνος ἐκεῖσε χρηματίζοντας, ἀ-
νυμνοῦντας ἀπαύστως, τὸ κράτος τῆς σῆς ἀγα-
θότητος

Υψώθης μακρόθυμε, ἐθελουσίως ἐπὶ ξύλου,
καὶ πέτραι ἐσχίσθησαν, καὶ ἥλιος ἐσβέσθη
καὶ τὸ καταπέτασμα τοῦ ναοῦ διερράγη, καὶ ἡ
γῆ ἐσαλεύθη, καὶ ἐτρόμαξεν ὁ παγγέλαστος
Ἄδης, καὶ πάντας δεσμίους ἀπέλυσε.

Επέφανες Κύριε, τοῖς ἐν τῷ σκότει καθη-
μένοις, φῶς ὑπάρχων ἄδυτον, καὶ ζωὴ τῶν
ἀπάντων· διό σε ὡς ἐβλέψε, τῶν δικαίων ὁ δῆ-
μος, ἀνεσκίρτησε Λόγε, καὶ ἀνεβόησεν· Ἥλ-
θες πάντας δεσμῶν ἀπολύσαι· ὑμνοῦμεν τὸ
κράτος σου

Πλησίον ἐκάθισας πηγῆς, ἐν ᾧ Σῶτερ
ἔκτῃ, καὶ τῇ Σαμαρείτιδι, ὕδωρ τὸ ζῶν
παρέσχες καὶ γνώσεως νάματα, διὰ πολλὴν εὐ-
σπλαγχνίαν, μεθ' ἧς πάντες βοῶμεν ἀναμέλ-
ποντες· Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα Κυρίου, ἀπαύστως
τὸν Κύριον.

Δόξα.

Πατέρα προάναρχον, Υἱὸν συνάναρχον ὑ-
μνοῦμεν Πνεῦμα τὸ ἅγιον, Θεὸν ἓνα τὰ
τρία, ἀσύγχυτον, ἄτμητον, δημιουργὸν τῶν ἀ-
πάντων, ὁμοδύναμον κράτος αὐτεξούσιον, καὶ
βοῶμεν· Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα Κυρίου, ἀπαύστως
τὸν Κύριον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ανθρακι καθαίρεται, ὁ Ἑσάϊας προκηρύτ-
των, τὸν νοητὸν ἀνθρακα, σαρκούμενον
Παρθένε, ἐκ σοῦ ὑπὲρ ἔννοιαν, καταφλέγοντα
πάντων τῶν βροτῶν τὰ ὑλώδη ἁμαρτήματα, καὶ
θεοῦντα δι' οἶκτον, τὴν φύσιν ἡμῶν παναμώμητε.

Καταδασία. Αὕτη ἡ κλητὴ.

Ὡδὴ θ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Φ**ωτίζου, φωτίζου, ἡ νέα Ἱερουσαλήμ· ἡ
» γὰρ δόξα Κυρίου, ἐπὶ σέ ἀνέτειλε· Χό-
» ρευε νῦν, καὶ ἀγάλλου Σιών· σὺ δὲ ἀγνή, τέρ-
» που Θεοτόκε, ἐν τῇ Ἐγέρσει τοῦ τόκου σου.

Τροπάρια.

Ωθείας, ὦ φίλης, ὦ γλυκυτάτης σου φω-
νῆς, μεθ' ἡμῶν ἀψευδῶς γὰρ ἐπηγγείλω
ἔσεσθαι, μέχρι τερμάτων αἰῶνος Χριστέ· ἦν οἱ
πιστοὶ, ἄγκυραν ἐλπίδος, κατέχοντες ἀγαλλό-
μεθα.

Ω Πάσχα τὸ μέγα, καὶ ἱερώτατον Χριστέ·
ὦ σοφία καὶ λόγε, τοῦ Θεοῦ καὶ δύνამις·
δίδου ἡμῖν ἐκτυπώτερον, σοῦ ματασχεῖν, ἐν τῇ
ἀνεσπέρῳ, ἡμέρᾳ τῆς βασιλείας σου.

Τῆς Θεοτόκου. Ὁ αὐτός.

Συμφώνως Παρθένε, σέ μακαρίζομεν πιστοὶ,
Χαῖρε πύλη Κυρίου· χαῖρε· πόλις ἔμφυ-
χε· χαῖρε, δι' ἧς ἡμῖν ἔλαμψε, σήμερον φῶς,
τοῦ ἐκ σοῦ τεχθέντος, τῆς ἐκ νεκρῶν Ἀναστά-
σεως.

Εὐφραίνου, ἀγάλλου, ἡ θεια πύλη τοῦ φω-
τός, ὁ γὰρ δύνας ἐν τάφῳ Ἰησοῦς ἀνέτειλε,
λάμψας ἡλίου φαιδρότερον, καὶ τοὺς πιστοὺς
πάντας καταυγάσας, Θεοχαρίτωτε Δέσποινα.

Τῆς Μεσοπεντηκοστῆς.

Ἀλλότριον τῶν μητέρων.

Τῆς ἐορτῆς μεσαζούσης τῶν Ἰουδαίων, ἀ-
νήλθες ὁ Σωτὴρ μου ἐπὶ τοῖερόν σου, καὶ
ἐδίδακες πάντας· ἐθαύμαζον δὲ Ἰουδαῖοι, καὶ
πόθεν οὗτος οἶδε γράμματα, μὴ μεμαθηκώς;
ἔλεγον.

Ιάματα χαρισμάτων ὁ λυτρωτὴς μου, πη-
γάζων ἐπετέλει, τέρατα καὶ σημεῖα, φυγα-
δεύων τὰς νόσους, ἰώμενος τοὺς ἀσθενοῦντας·
ἀλλ' Ἰουδαῖοι ἐξεμαίνοντο, τῷ πλήθει τῶν θαυ-
μάτων αὐτοῦ.

Ο σαρκικός Ἰουδαῖος κατὰ τὴν σάρκα, νοῶν τὰ γεγραμμένα, τῷ γράμματι προσπαταίει· ἀντιπίπτει δὲ πάλιν, τῷ Πνεύματι τῆς ἀληθείας· ἡμεῖς δὲ τοῦτον παρωσάμενοι, φρονῶμεν τὰ τοῦ Πνεύματος.

Θεοτοκίον.

Εχώρησας ἐν γαστρί σου Παρθενομήτορ, τὸν ἕνα τῆς Τριάδος, Χριστὸν τὸν Ζωοδότην, ὃν ὑνεῖ πᾶσα κτίσις, καὶ τρέμουσιν οἱ ἄνω θρόνοι· αὐτὸν δυσώπει παμμακάριστε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τῆς Σαμαρείτιδος. Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**ποίησε κράτος ἐν βραχίονι αὐτοῦ· κα-
» θεῖλε γὰρ δυνάστας ἀπὸ θρόνων, καὶ
» ὕψωσε ταπεινοὺς ὁ Θεὸς τοῦ Ἰσραὴλ, ἐν οἷς
» ἐπεσκέψατο ἡμᾶς, ἀνατολὴ ἐξ ὕψους, καὶ
» κατεύθυνεν ἡμᾶς εἰς ὁδὸν εἰρήνης.

Τροπάρια.

Ιδοὺ καθωράθη, ἡ ζωὴ πάντων Χριστὸς, κρεμᾶμενος ἐν ξύλῳ ἐκουσίως· καὶ ταῦτα βλέπουσα γῆ ἐσαλεύθη, καὶ πολλὰ Ἀγίων ἡγέρθη ἐμφανῶν, σώματα κοιμηθέντων, καὶ τὸ δεσποτήριον Ἀδου ἐσαλεύθη.

Ωραῖος ἐκ τάφου, ὡς νυμφίος ἐκ παστοῦ, πεπόρευσαι, θανάτου καταλύσας, τὴν τυραννίδα Χριστέ, καὶ τοῦ Ἀδου τοὺς μοχλοὺς, συντρίψας δυνάμει θεϊκῇ, καὶ τῆς Ἐγέρσεώς σου, τῷ φωτὶ τῷ νοητῷ, καταυγάσας κόσμον.

Στησώμεθα πάντες νῦν χοροὺς πνευματικούς, καὶ κράζωμεν· Ὁ Κύριος ἀνέστη· ἀγαλλιάσθω ἡ γῆ, εὐφραινέσθω, οὐρανὸς νεφέλαι· ῥανάτωσαν ἡμῖν, δικαιοσύνης ὄμβρους, ἐορτάζουσι φαιδρῶς κοὶ Χριστὸν ὑμνοῦσιν.

Η ζωὴ τῶν ζώντων, ἡ πηγὴ τῶν ἀγαθῶν, ὁ Κύριος πλουσίως, ἐπιρραίνων διδασχάς, ἐκδοᾷ τῇ γυναικί. Παράσχου μοι ὕδωρ τοῦ πιεῖν, ὅπως σοι δώσω ὕδωρ, τῶν ἀμαρτημάτων σου, τὰς πηγὰς ξηραίνον.

Δόξα.

Φῶς ἐν ἀμερίστῳ, ἡ τρισηλὶς μονάς, ὁ ἀναρχος Πατήρ, Υἱὸς, καὶ Πνεῦμα. Θεότης μία ζωὴ καὶ τῶν ὅλων ποιητής. Αὐτὸν ἀνυμνήσωμεν πιστοί, μετὰ τῶν ἁσωμάτων, τρισαγίοις ἁσμασιν ἱερολογοῦντες.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Φωτὸς γενομένη, οἰκητήριον Ἀγνῇ, καταύγασον τὰς κόρας τῆς ψυχῆς μου, ἀμαυρωθείσας πολλαῖς, μεθοδείαις τοῦ ἐχθροῦ, καὶ βλέψαι ἀξιώσον τρανῶς, τὸ ἀναλάμψαν φέγγος, ἐκ σοῦ ὑπὲρ ἔννοιαν, καθαρὰ καρδίᾳ.

Καταδασία. Φωτίζου, φωτίζου.

Τὸ, Ἅγιος Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Ἐξαποστειλάριον τοῦ Πάσχα.

Σαρκὶ ὑπνώσας ὡς θνητὸς, ὁ Βασιλεὺς καὶ Κύριος, τριήμερος ἐξανέστης, Ἀδάμ ἐγείρας ἐκ φθορᾶς, καὶ καταργήσας θάνατον. Πάσχα τῆς ἀφθαρσίας, τοῦ κόσμου σωτήριον.

Ἔτερον τῆς Σαμαρείτιδος.

Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Σαμάρειαν κατέλαβες, Σωτήρ μου παντοδύναμε, καὶ γυναικὶ ὁμιλήσας, ἐζήτηεις ὕδωρ τοῦ πιεῖν, ὁ ἐκ πέτρας ἀκροτόμου πηγάσας ὕδωρ Ἑβραίοις, ἦν πρὸς πίστιν σὴν ἔλαβες· καὶ νῦν ζωῆς ἀπολαύει, ἐν οὐρανοῖς αἰωνίως.

Τῆς Μεσδπεντηκοστῆς. Ὁμοιον.

Μεσοῦσης παραγέγονας, τῆς ἐορτῆς φιλάνθρωπε, ἐν ἱερῷ καὶ ἐλάλει· Οἱ δίψης ἔμπλεοι πρὸς με, ἔλθετε καὶ ἀρύσασθε, ὕδωρ ζῶν καὶ ἀλλόμενον, δι' οὗ τρυφῆς καὶ χάριτος, ζωῆς τε τῆς ἀθανάτου, ἐπαπολαύσετε πάντες.

Εἰς τοὺς Αἴνους, ἰσθῶμεν Στίχ. η'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμας', καὶ τῆς Σαμαρείτιδος β'.

Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα. Ἦχος δ'.

Ο Σταυρὸν ὑπομείνας καὶ θάνατον, καὶ ἀναστὰς ἐκ τῶν νεκρῶν, παντοδύναμε, Κύριε, δοξάζομέν σου τὴν Ἀνάστασιν.

Εν τῷ Σταυρῷ σου Χριστέ, τῆς ἀρχαίας κατάρας, ἡλευθέρωσας ἡμᾶς· καὶ ἐν τῷ θανάτῳ σου, τὸν τὴν φύσιν ἡμῶν τυραννήσαντα Διάβολον κατήργησας· ἐν δὲ τῇ Ἐγέρσει σου, χαρὰς τὰ πάντα ἐπλήρωσας. Διὸ βοῶμέν σοι· Ὁ ἀναστὰς ἐκ τῶν νεκρῶν, Κύριε, δόξα σοι.

Τῷ σῷ Σταυρῷ Χριστέ Σωτήρ, ὁδήγησον ἡμᾶς ἐπὶ τὴν ἀλήθειάν σου, καὶ ῥῦσαι ἡμᾶς τῶν παγίδων τοῦ ἐχθροῦ· ὁ ἀναστὰς ἐκ τῶν νεκρῶν, ἀνάστησον ἡμᾶς, πεσόντας τῇ ἀμαρτίᾳ, ἐκτείνας τὴν χεῖρά σου, φιλάνθρωπε Κύριε, τῇ πρεσβείᾳ τῶν Ἀγίων σου.

Τῶν πατρικῶν σου, κόλπων μὴ χωρισθεῖς,
μονογενὲς Λόγε τοῦ Θεοῦ, ἦλθες ἐπὶ γῆς
διὰ φιλάνθρωπίαν, ἄνθρωπος γενόμενος ἀτρέ-
πτως· καὶ σταυρὸν καὶ θάνατον ὑπέμεινας σαρ-
κί, ὁ ἀπαθὴς τῇ Θεότητι· ἀναστὰς δὲ ἐκ νεκρῶν,
ἀθανασίαν παρέσχες, τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων,
ὡς μόνος παντοδύναμος.

Στιχηρὰ Ἀνατολικά.

Η ἀνατον κατεδέξω σαρκί, ἡμῖν ἀθανασίαν
 πρᾶγματευσάμενος Σωτὴρ· καὶ ἐν τάφῳ
 ὤκησας, ἵνα ἡμᾶς τοῦ Ἁδου ἐλευθερώσῃς, συνα-
 ναστήσας σεαυτῷ, παθὼν μὲν ὡς ἄνθρωπος, ἀλλ’
 ἀναστὰς ὡς Θεός. Διὸ τοῦτο βοῶμεν· Δόξα σοι,
 ζωοδότα Κύριε μόνε φιλάνθρωπε.

Πέτραι ἐσχίσθησαν Σωτὴρ ὅτε ἐν τῷ Κρανίῳ
ὁ Σταυρὸς σου ἐπάγη· ἔφριξαν Ἄδου πυ-
λωροὶ, ὅτε ἐν τῷ μνημείῳ ὡς θνητὸς κατετέθης·
καὶ γὰρ τοῦ θανάτου καταργήσας τὴν ἰσχύν,
τοῖς τεθνεῶσι πᾶσιν, ἀφθαρσίαν παρέσχες, τῇ
Ἀναστάσει σου Σωτὴρ· ζωοδότα Κύριε, δό-
ξα σοι.

Στιχηρὰ Ἰδιόμελα τῆς Σαμαρείτιδος. Ἦχος γ'.

Στίχ. Ἐντεινε καὶ κατευοδοῦ καὶ βασίλευε.

Αγαλλιᾶσθω σήμερον παιδρῶς, ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ, ὅτι Χριστὸς πεφανέρωται, σαρκούμενος ὡς ἄνθρωπος, ἵνα τὸν Ἀδάμ ἐξάρῃ ἐκ κατάρας παγγενῆ· καὶ θαυμαστοῦται θαύμασιν, ἐν Σαμαρείᾳ προσαφικόμενος· γυναικὶ δὲ παρέστη, ὕδωρ ζητῶν, ὁ νεφέλης ὕδασι περιβαλλόμενος· διὸ πάντες οἱ πιστοὶ προσκυνήσωμεν, τὸν δι' ἡμᾶς ἐκουσίως πτωχεύσαντα, εὐσπλάγχυν βουλῇ.

Ἦχος πλ.β'.

Στίχ. Ἠγάπησας δικαιοσύνην, καὶ ἐμίσησας
ἀνομίαν.

Τάδε λέγει Κύριος τῇ Σαμαρείτιδι· Εἰ ἤδεις τὴν ὁωρεὰν τοῦ Θεοῦ, καὶ τίς ἐστὶν ὁ λέγων σοι, Δός μοι ὕδωρ πιεῖν, σὺ ἂν ᾔτησας· αὐτὸν, καὶ ἔδωκέ σοι πιεῖν, ἵνα μὴ διψήσῃς εἰς τὸν αἰῶνα· λέγει Κύριος.

Δόξα. Ἦχος ὁ αὐτός.

Η πηγή τῆς ζωαρχίας, Ἰησοῦ ὁ Σωτὴρ ἡ-
μῶν, ἐπὶ τὴν πηγὴν ἐπιστάς τοῦ Πατριάρ-
χου Ἰακώβ, πιεῖν ἐζήτει ὕδωρ παρὰ γυναικὸς
Σαμαρείτιδος. Τῆς δὲ τὸ ἀκοινώνητον τῶν Ἰου-

δαίων προσειπούσης, ὁ σοφὸς δημιουργὸς μετο-
χετεύει αὐτήν, ταῖς γλυκεαῖς προσήσεσι, μᾶλ-
λον πρὸς αἰτήσιν τοῦ ἀϊδίου ὕδατος· ὁ καὶ λα-
βοῦσα, τοῖς πᾶσιν ἐκήρυξεν εἰπούσα· Δεῦτε, ἰ-
δετε τῶν κρυπτῶν γνώστην καὶ Θεὸν, παραγε-
νόμενον σαρκί, διὰ τὸ σῶσαι τὸν ἄνθρωπον.

Καὶ νῦν. Ὑπερευλογημένη.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν α' Ὁραν, τὸ Ἑωθινόν. Ἦχος βαρύς.

Ιδού σκοτία καὶ πρωΐ· καὶ τί πρὸς τὸ μνη-
μεῖον Μαρία ἔστηκας, πολὺ σκότος ἔχουσα
ταῖς φρεσίν, ὕφ' οὗ ποῦ τέθειται ζητεῖς ὁ Ἰη-
σοῦς; ἀλλ' ὄρα τοὺς συντρέχοντας Μαθητάς,
πῶς τοῖς ὀθονίοις, καὶ τῷ σουδαρίῳ, τὴν Ἀνά-
στασιν ἐτεκμήραντο, καὶ ἀνεμνήσθησαν τῆς
περὶ τούτου Γραφῆς. Μεθ' ὧν, καὶ δι' ὧν, καὶ ἡ-
μεῖς πιστεύσαντες ἀνυμνοῦμέν σε τὸν ζωοδότην
Χριστόν.

EIS THN ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ

Τὰ Τυπικά, καὶ οἱ Μακαρισμοὶ τοῦ Ἦχου
Ἦχος δ'.

Διὰ ξύλου ὁ Ἀδάμ, Παραδείσου γέγονεν
ἄποικος· διὰ ξύλου δὲ Σταυροῦ, ὁ Ληστής
Παράδεισον ὤκησεν· ὁ μὲν γὰρ γευσάμενος, ἐν-
τολήν ἠθέτησε τοῦ ποιήσαντος· ὁ δὲ συσταυ-
ρούμενος, Θεὸν ὡμολόγησε τὸν κρυπτόμενον,
Μνήσθητί μου, βοῶν, ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.

Ο Ἰσταυρωθεὶς καὶ ἀναστὰς, ὡς δυνατὸς ἐκ
τάφου τριήμερος, καὶ τὸν πρωτόπλαστον
Ἀδὰμ, ἐξαναστήσας μόνε ἀθάνατε, καὶ ἐμὲ εἰς με-
τάνοιαν, ἐπιστρέψαι Κύριε καταξιώσον ἐξ ὅλης
καρδίας μου, καὶ ἐν θερμῇ τῇ πίστει αἰεὶ κραυγά-
ζειν σοι· Μνήσθητί μου Σωτὴρ ἐν τῇ βασιλείᾳ
σου.

Οὕτως ἀνέστη ὁ Χριστὸς, καὶ μαρτυρεῖ ὁ
τάφος παράνομοι· τὰ γὰρ ἐντάφια αὐτοῦ
καταλιπὼν ἀνέστη τριήμερος· ὁ λίθος ἐσφράγι-
στο, καὶ πρὸ τοῦ τάφου φύλακες περιῖσταντο·
ὁ Ἄδης ἐσκύλευται, ὁ θάνατος τέθνηκε. Πι-
στεύσατε οὖν σὺν ἡμῖν τῇ Ἀναστάσει αὐτοῦ.

Τὸν ἀναστάντα ἐκ νεκρῶν, καὶ τὸ τοῦ Ἁ-
δου κράτος σκυλεύσαντα, καὶ ὁραθέντα
γυναιξί, Μυροφόροις λέγοντα Χαίρετε, πι-
στοὶ δυσωπήσωμεν, ἐκ φθορᾶς λυτρώσασθαι τὰς

Ἀναστάσιμον.

Αναβλέψασαι τοῦ τάφου τὴν εἰσοδον, καὶ τὴν φλόγα τοῦ Ἀγγέλου μὴ φέρουσαι, αἱ Μυροφόροι σὺν τρόμῳ ἐξίσταντο, λέγουσαι· Ἄρα ἐκλάπη, ὁ τῷ Ληστῇ ἀνοίξας Παράδεισον; ἄρα ἠγέρθη, ὁ καὶ πρὸ πάθους κηρύξας τὴν Ἐγερσιν; Ἀληθῶς ἀνέστη Χριστὸς ὁ Θεός, τοῖς ἐν Ἀδῇ παρέχων ζωὴν καὶ ἀνάστασιν.

Κτανυκτικόν.

Τὴν ταπεινὴν μου ψυχὴν ἐπίσκεψαι Κύριε, τὴν ἐν ἁμαρτίαις τὸν βίον ὅλον δαπανήσασαν· ὃν τρόπον τὴν Πόρνην, δέξαι καὶ ἐμεὶ καὶ σῶσόν με.

Μαρτυρικόν.

Σήμερον τὰ τῶν Ἀγγέλων στρατεύματα, ἐν τῇ μνήμῃ τῶν Ἀθλοφόρων παραγέγονε, τὰς τῶν πιστῶν διανοίας φωτίσαι, καὶ τὴν οἰκουμένην τῇ χάριτι φαιδρῦναι δι' αὐτῶν ὁ Θεὸς δυσωπούμενος, δώρησαι ἡμῖν, τὸ μέγα ἔλεος.

Θεοτοκίον.

Τ

Μετὰ τὴν β' Στιχολογίαν, Κάθισμα
τῆς Μεσοπεντηκοστῆς. Ἦχος πλ. δ'.

Σοφίαν καὶ Λόγον.

Η σοφία ὁ Λόγος ὁ τοῦ Πατρὸς, ὁ καὶ δοὺς Ἀποστόλοις ῥῆμα Θεοῦ, κηρύττει τοῖς πέρασιν, τὴν ἐν γῇ αὐτοῦ ἔλθουσιν, ὑπὸ πλάνων Ἑβραίων, μανία ὑβρίζετο, δαιμονῶν καὶ πλάνος, φρικτῶς λαιδορούμενος· ὃν ἀνεξικάκως, πρὸς αὐτοὺς ἀνέβόα· Μὴ κρίνετε ἄκριτον, κατ' ἐμοῦ κρίσιν ἄνομοι. Πρὸς αὐτὸν οὖν βοήσωμεν· Φιλάνθρωπε Χριστέ ὁ Θεός, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν κατὰπεμψόν, τοῖς ἀνυμνοῦσιν ἐν πίστει, τὴν ἀνείκαστον δόξαν σου. **Δίς.**

Τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ, ὁ Ν' καὶ οἱ Κανόνες τῆς ἐορτῆς μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς η', καὶ τοῦ Μηναιοῦ εἰς δ'. Κοντάκιον, καὶ Ἐξαποστειλάριον τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τοὺς Αἶνους, ἰστῶμεν Στίχ δ' καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος δ'.

Ἀναστάσιμον.

Ο Σταυρὸν ὑπομείνας καὶ θάνατον, καὶ ἀναστὰς ἐκ τῶν νεκρῶν, παντοδύναμε Κύριε δοξάζομέν σου τὴν Ἀνάστασιν. **Δίς.**

Κατανυκτικόν.

Πρόβατον εἰμι τῆς λογικῆς σου ποιμνῆς, καὶ πρὸς σέ καταφεύγω τὸν ποιμένα τὸν καλόν· ζήτησόν με τὸν πλανηθέντα ὁ Θεός, καὶ ἐλέησόν με.

Μαρτυρικόν.

Τίς οὐκ ἐξίσταται ὄρων, ἅγιοι Μάρτυρες, τὸν ἀγῶνα τὸν καλόν, ὃν ἠγωνίσασθε; πῶς ἐν σώματι ὄντες, τὸν ἀσώματον ἐχθρὸν ἐνίκησατε, Χριστὸν ὁμολογήσαντες, καὶ Σταυρῷ ὀπλισάμενοι; ὅθεν ἐπαξίως ἀνεδείχθητε, δαιμόνων φυγαδευταί, καὶ βαρβάρων πολέμιοι. Ἀπαύστως πρεσβεύσατε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ὑμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'

Μεσοῦσης τῆς ἐορτῆς τοῦ Πάσχα, ἐν τῷ ναῷ ἀνῆλθες τοῦ ἱεροῦ ὁ Σωτὴρ ἡμῶν καὶ στὰς ἐν μέσῳ τοῦ ὄχλου, ἐδίδασκες αὐτοὺς παρρησία καὶ ἔλεγες· Ἐγὼ εἰμι τὸ φῶς τοῦ κόσμου· ὁ ἐμοὶ ἀκολουθῶν, οὐ μὴ περιπατήσῃ ἐν τῇ σκοτίᾳ, ἀλλ' ἐξῇ τὸ φῶς τῆς ἀθανάτου ζωῆς.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Ἐφραθᾶ.

Κλίνας τοὺς οὐρανοὺς, κατῆλθες ὁ Σωτὴρ μου, καὶ σάρκα ἐκ Παρθένου, δίχα τροπῆς ὑπέδυσ, πηγάζων μοι τὴν ἄφεσιν.

Στίχ. Ὁ δὲ Θεὸς Βασιλεὺς ἡμῶν.

Ο ἦλος ἐν τῷ Θεῷ, ὁ λόγος σὺ ὑπάρχων, ὀλλύμενόν με θέλων, ἐξάραι τῶν πταισμάτων, ἐνοῦσαί μοι φιλάνθρωπε.

Στίχ. Μνήσθητι τῆς συναγωγῆς σου.

Σὺ εἰ Παμβασιλεῦ, σοφία ἡ μεγάλη, δι' οὗ ὁ Πατὴρ τὸν κόσμον, ἐποίησε πανσόφως σὺν τῷ ἁγίῳ Πνεύματι.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β'.

Καθαρθῶμεν ἐννοιῶν τοὺς κευθμῶνας, καὶ ψυχικὰς λαμπηδόνας διαυγάσωμεν, καὶ τὴν ζωὴν κατίδωμεν Χριστὸν, ἐν ἱερῷ ἀφικόμενον, ὑπερβολῇ ἀγαθότητος, ἵνα τὸν ἐχθρὸν θιρ-

τας. Ἀναλογίζου, ταῦτα ψυχὴ μου, καὶ τὰ ἔργα σου εὐθύνον.

Μαρτυρικόν.

Τῶν ἐν ὅλῳ τῷ κόσμῳ Μαρτύρων σου, ὡς πορφύραν καὶ βύσσον τὰ αἵματα, ἡ Ἐκκλησία σου στολισαμένη, δι' αὐτῶν βοᾷ σοι, Χριστέ ὁ Θεός· Τῷ λαῷ σου τοὺς οἰκτιρμούς σου κατάπεμψον, εἰρήνην τῇ πολιτείᾳ σου δώρησαι, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Θεοτοκίον.

Φοβερὸν τὸ μυστήριον καὶ τὸ θαῦμα παράδοξον! πῶς ἡ Παρθένος σέ τὸν Κτίστην τῶν ἀπάντων ἐβάστασε, καὶ μετὰ τόκον πάλιν σώα καὶ Παρθένος διέμεινεν; Ὁ τεχθεὶς ἐξ αὐτῆς, τὴν πίστιν στήριξον, τὰ ἔθνη πράυνον, καὶ τὸν κόσμον εἰρηνεύσον, ὡς φιλόανθρωπος.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Κάθισμα τῆς Μεσοπεντηκοστῆς. Ἦχος πλ. δ'.

Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Τῆς σοφίας τὸ ὕδωρ καὶ τῆς ζωῆς, ἀναβλύζων τῷ κόσμῳ πάντας Σωτὴρ, καλεῖς τοῦ ἀρύσασθαι, σωτηρίας τὰ νάματα· τὸν γὰρ θεῖον νόμον σου, δεχόμενος ἄνθρωπος, ἐν αὐτῷ σθενύει, τῆς πλάνης τοὺς ἀνθρακας· ὅθεν εἰς αἰῶνας, οὐ διψήσει, οὐ λήξει, τοῦ κόρου σου Δέσποτα, Βασιλεῦ ἐπουράνιε· διὰ τοῦτο δοξάζομεν, τὸ κράτος σου Χριστέ ὁ Θεός, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν αἰτούμενοι, καταπέμψαι πλουσίως τοῖς δούλοις σου.

Δίς.

Τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ ὁ Ν' καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ἑορτῆς μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς η' καὶ τοῦ Μηναιίου εἰς δ'. Κοντάκιον, καὶ Ἐξαποστειλᾶριον τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τοὺς Ἀίνους, ἰστώμεν Στίχους δ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος δ'.

Ἀναστάσιμον.

Εν τῷ Σταυρῷ σου Χριστέ, τῆς ἀρχαίας κατάρας ἠλευθέρωσας ἡμᾶς· καὶ ἐν τῷ θανάτῳ σου, τὸν τὴν φύσιν ἡμῶν τυραννήσαντα, Διάβολον κατήργησας· ἐν δὲ τῇ Ἐγέρσει σου, χαρᾶς τὰ πάντα ἐπλήρωσας. Διὸ βοῶμέν σοι· Ὁ ἀναστάς ἐκ τῶν νεκρῶν, Κύριε δόξα σοι. **Δίς.**

Κατανυκτικόν.

Πλυνόν με, τοῖς δάκρυσί μου Σωτὴρ, ὅτι ῥε-
ρύπωμαι ἐν πολλαῖς ἁμαρτίαις· διὸ καὶ

προσπίπτω σοι, ἔλεημον· Ἠμαρτον, ἐλέησόν με ὁ Θεός.

Μαρτυρικόν.

Αγγέλων συμμέτοχοι γεγονάτε, ἅγιοι Μάρτυρες, ἐν σταδίῳ τὸν Χριστὸν ἀνδρείως κηρύξαντες· πάντα γὰρ τὰ ἐν κόσμῳ κατελίπετε τερπνά, ὡς ἀνύπαρκτα, τὴν πίστιν δέ, ὡς ἄγκυραν ἀσφαλῆ ἐκρατήσατε· ὅθεν καὶ τὴν πλάνην ἀπελάσαντες, πηγάζετε τοῖς πιστοῖς ἱαμάτων χαρίσματα, ἀπαύστως πρεσβεύοντες, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος δ'.

Κύριε, πρὸ τοῦ ἀχράντου σου Σταυροῦ, τῆς ἑορτῆς μεσοῦσης, ἐν τῷ ἱερῷ ἀνῆλθες, Ἰουδαίους παρρησία διδάσκων τὰ Μωσέως, καὶ ἐν νόμῳ διὰ σοῦ νομοθετηθέντα· ἐκπληττόμενοι δὲ Χριστέ, τῆς σῆς σοφίας τὸ ἄφραστον μυστήριον, τὴν κατὰ σοῦ σκευωρίαν ἐν ἑαυτοῖς φθόνῳ ἐμελέτων· Πῶς οὗτος οἶδε γράμματα, μὴ μεμαθηκώς; ἀγνοοῦντες σέ τὸν Σωτῆρα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Μεσοπεντηκοστῆς. Ἦχος β'.

Τέλος ὦν καὶ ἀρχή, μεσότης τε ἐν μέσῳ, τῆς ἑορτῆς ἐπέστης, τῷ ἱερῷ Χριστέ μου, πηγάζων μοι τὴν ἄφεσιν.

Στίχ. Μνήσθητι τῆς συναγωγῆς σου.

Ηκουσεν ἡ Σιών, τῆς Ἀναστάσεώς σου, τὸ θεῖον κράτος Λόγε, καὶ χαίρει σὺν τοῖς τέκνοις, ὕμνουσά σε τὸν εὐσπλαγχνον.

Στίχ. Ὁ δὲ Θεὸς Βασιλεὺς ἡμῶν.

Σέλας τὸ ἐκ Πατρὸς, ἐξέλαμψας ὁ Λόγος· ἀλλ' ἐπ' ἐσχάτων χρόνων, ἐφάνης ὡς βροτός μοι, πταισμάτων νέμων ἄφεσιν.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ.

Μεσοῦσης τῆς ἑορτῆς τοῦ Πάσχα, ἐν τῷ ναῷ ἀνῆλθες τοῦ ἱεροῦ, ὁ Σωτὴρ ἡμῶν· καὶ στὰς ἐν μέσῳ τοῦ ὄχλου, ἐδίδασκες αὐτοὺς παρρησία, καὶ ἔλεγες· Ἐγώ εἰμι τὸ φῶς τοῦ κόσμου· ὁ ἐμοὶ ἀκολουθῶν, οὐ μὴ περιπατήσῃ ἐν τῇ σκοτίᾳ, ἀλλ' ἔξει τὸ φῶς τῆς ἀθανάτου ζωῆς.

Τῇ Τρίτῃ τῆς Ε'. Ἑβδομάδος Ἑσπέρας.

Ἐν ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ ἀποδίδεται ἡ Ἑορτὴ τῆς Μεσοπεντηκοστῆς, καὶ ψάλλομεν πάντα τὰ αὐτῆς (πλὴν τῶν Ἀ-

ναγνωσμάτων) ἐν τε τῷ Ἑσπερινῷ καὶ τῷ Ὁρθρῷ, καὶ τῇ Λειτουργίᾳ, ἅπερ ζήτει, σελ. 81-89.

ΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΤΗΣ Ε΄ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ.

ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ς΄. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Σαμαρείτιδος γ΄. Ἦχος δ΄.

Ὁ ἐξ ὑψίστου κληθεῖς.

Παρά τὸ φρέαρ Χριστὸς τὴν Σαμαρείτιν, εὐρὼν ἐξητήσατο, ὕδωρ πιεῖν ἐξ αὐτῆς, διψῶν τὴν ταύτης διόρθωσιν, καὶ σωτηρίαν, ὃ καὶ ἐγνώσθη ἔργοις πληρούμενον· ταύτην γὰρ ἀνέλκουσαν πόμα τοῦ ὕδατος, αὐτὸς ἀνέλκει, καὶ πόματος, πληροῖ τοῦ ζῶντος, τοῖς συμπολίταις διαγορεύουσιν· Ἰδοὺ ὁ πάλαι, ἐν τῷ νόμῳ ῥηθεὶς Μεσσίας Χριστὸς, ἐπέφάνη ὡς ἄνθρωπος, ἐννοιῶν κεκρυμμένων, ἐκκαλύπτων τὰ ἀπόρρητα.

Ιδοὺ Μεσσίας Χριστὸς τοῖς ἐν τῇ πόλει, ἐν γῇ πεφανέρωται, ἡ Σαμαρεῖτις φησὶν, ὁ γεγραμμένος ἐλεύσεσθαι, ἐν νόμῳ πάλαι, Προφήτης μέγας, Θεὸς καὶ ἄνθρωπος, ὃς καὶ τὰ πρακτέα μοι ἐπεξηγήσατο, καὶ τὰ ἐνβάθει καρδιάς μου, ἐκεκρυμμένα, πάντα μοι εἶπεν ὡς ἐπετέλεσα. Ὅθεν ἡ πόλις συνδραμοῦσα ὁρᾷ, τοὺς λόγους αὐτῆς κατὰ πᾶν ἀληθεύοντας καὶ τὸ πρᾶγμα θαυμάζει, καὶ πιστοῦται τῷ θεάματι.

Σὲ τὸν ἐν ἑκτῇ τῇ ὥρᾳ ὡς Δεσπότην, ποτὲ πρὸς Παράδεισον περιπατοῦντα, Θεὸν, ἡ τῆς Προμήτορος ἔβλεψε, θυγάτηρ πάλιν, ἐν ὥρᾳ ἑκτῇ οὕτω καθήμενον ἐνθα πηγὴ ὕδατος, καὶ φρέαρ ὠρυκτο, καὶ ἐξ αὐτῆς ἐξαΐτούμενον, πιεῖν ὡς ὕδωρ, αὐτὴν ποτίσης ζωῆς ἀλώμενον, ὃ καὶ ἐπράχθη, καὶ τοῦ ὕδατος, ζωηφόρου τοῦ σοῦ ἐκροφήσασα, τοῖς ἐν πόλει κηρύττει, τὴν τοῦ νάματος θαψίλειαν.

Εἶτα τοῦ Μηναίου γ΄.

Δόξα, καὶ νῦν· Ἦχος α΄.

Επὶ τὴν πηγὴν ἐπέστη, ἡ πηγὴ τῶν θαυμάτων, ἐν τῇ ἑκτῇ ὥρᾳ τῆς Εὐας ζωγρησάει καρπὸν· ἡ γὰρ Εὐα ἐν ταύτῃ ἐξελήλυθεν ἐκ τοῦ Παραδείσου, ἀπάτη τοῦ ὄφεως. Ἠγγικεν οὖν ἡ Σαμαρεῖτις ἀντλήσαι ὕδωρ· ἦν ἰδὼν ἔφη ὁ Σωτὴρ· Δός μοι ὕδωρ πιεῖν, καὶ γὰρ ὕδατος ἀλωμένου ἐμπλήσω σε· καὶ εἰς τὴν πόλιν δραιοῦσα ἡ σώφρων, τοῖς ὄχλοις ἀνήγγειλεν εὐ-

θύς· Δεῦτε, ἴδετε Χριστὸν τὸν Κύριον, τὸν Σωτῆρα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος γ΄. Ἀναστάσιμον.

Πύλας Ἀδου συνέτριψας Κύριε, καὶ τῷ σῶ θανάτῳ, τοῦ θανάτου τὸ βασίλειον ἔλυσας· γένος δὲ τὸ ἀνθρώπινον, ἐκ φθορᾶς ἡλευθέρωσας, ζωὴν καὶ ἀφθαρσίαν τῷ κόσμῳ δωρησάμενος, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Ἀποστολικόν.

Στίχ. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν.

Τῶν Ἀποστόλων τὸν χορὸν, Πνεύματι ἁγίῳ ἐφώτισας Χριστέ· καὶ ἡμῶν τὸν ρύπον τῆς ἁμαρτίας, δι' αὐτῶν ἀπόπλυνον ὁ Θεός, καὶ ἐλέησον ἡμᾶς.

Μαρτυρικόν.

Στίχ. Θαυμαστὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἀγίοις αὐτοῦ.

Εχόντες παρρησίαν πρὸς τὸν Σωτῆρα Ἀγιοι, πρεσβεύσατε ἀπαύστως, ὑπὲρ ἡμῶν τῶν ἁμαρτωλῶν, ἄφεσιν πταισμάτων αἰτούμενοι, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β΄.

Επὶ τὸ φρέαρ ὡς ἦλθεν ὁ Κύριος, ἡ Σαμαρεῖτις ἡρώτα τὸν εὐσπλαγχνον· Παράσχου μοι τὸ ὕδωρ τῆς πίστεως, καὶ λήψομαι τῆς κολυμδήθρας τὰ νάματα, ἀγαλλίασιν καὶ λύτρωσιν· Ζωοδότα Κύριε δόξα σοι.

Ἀπολυτίκιον. Τὸ φαιδρὸν τῆς Ἀναστάσεως.

Θεοτοκίον. Τὸ ἀπ' αἰῶνος ἀπόκρυφον.

ΤΗ ΠΕΜΠΤΗ ΤΗΣ Ε΄ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΠΡΩΉ.

Εἰς τὸν Ὁρθρον. Μετὰ τὴν α΄. Στιχολογ. Καθίσματα τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος δ΄.

Ἀναστάσιμον.

Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Ο σταυρωθεὶς ὑπὲρ ἡμῶν ἐκουσίως, καὶ λογισθεὶς ἐν τοῖς νεκροῖς Ζωοδότα, καὶ ἀναστὰς τριήμερος Χριστέ ὁ Θεός, ἔθραυσας δυνάμει σου, τοῦ θανάτου τὸ κράτος, πάντας τῇ Ἐγέρσει σου, τοὺς ἐν Ἀδῇ ζώσας· καὶ ἀνυμνοῦντες σέβομεν τὴν σὴν, Ἐγερσιν πάντες, ἀθάνατε Κύριε.

Ἀποστολικόν. Ταχὺ προκατάλαβε.

Φωστήρας εἰς τὰ πέρατα, τοὺς Μαθητάς σου Σωτήρ, ἀνέδειξας ἐκλάμποντας, ἐν τῷ κηρύγματι, ψυχὰς καταυγάζοντας, πλάνην τὴν τῶν εἰδώλων, δι' αὐτῶν ἀμαυρώσας, δόγμασιν εὐσεβείας καταλάμπας τῷ κόσμῳ. Αὐτῶν ταῖς ἰκεσίαις, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Μαρτυρικόν. Ὅμοιον.

Σταυρῷ ὀπλισάμενοι οἱ Ἀθλοφόροι σου τὴν πλάνην ἐνίκησαν, τοῦ ἀρχεκάκου ἐχθροῦ Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν· ἔλαμψαν ὡς φωστῆρες, τοὺς βροτοὺς ὀδηγοῦντες· νέμουςι τὰς ἰάσεις, τοῖς ἐν πίστει αἰτοῦσιν, Αὐτῶν ταῖς ἰκεσίαις, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

Παρθένε πανάμωμε τὸν ὑπεράγαθον, Θεὸν ἡκυήσασα, σὺν Ἀποστόλοις αὐτὸν ἀπαύστως, ἰκέτευε, ἄφεςιν τῶν πταισμάτων, καὶ διόρθωσιν βίου, δοῦναι ἡμῖν πρὸ τέλους, τοῖς ἐν πίστει καὶ πόθῳ, ὑμνοῦσί σε κατὰ χρέος μόνη πανύμνητε.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Κάθισμα τῆς Σαμαρείτιδος. Ἦχος πλ. β'.

Ως τῇ πιστῇ Σαμαρείτιδι Κύριε, τῆς Θεότητος τῆς σῆς τὴν πηγὴν ἠνέωξας, καὶ ἐβλυσας θεογνωσίαν ἐπ' αὐτὴν, ἀρδεύων πόμα θεόληπτον· καὶ νῦν πᾶσιν ἡμῖν κατὰπεμψον, πταισμάτων ἰλασμόν ὑπεράγαθε. *Δίς.*

Τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ. Ὁ Ν'. καὶ οἱ Κανόνες, τῆς Σαμαρείτιδος μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς η'. καὶ τοῦ Μηναίου εἰς δ'. Κοντάκιον, καὶ Ἐξαποστειλάριον τῆς Σαμαρείτιδος.

Εἰς τοὺς Αἶνους, ἰστώμεν Στίχους, δ'. καὶ φάλλομεν Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος δ'.

Ἀναστάσιμον

Τῶν πατρικῶν σου κόλπων μὴ χωρισθεῖς, μονογενὲς Λόγε τοῦ Θεοῦ, ἦλθες ἐπὶ γῆς διὰ φιλανθρωπίαν, ἄνθρωπος γενόμενος ἀτρέπτως· καὶ Σταυρὸν καὶ θάνατον ὑπέμεινας σαρκί, ὁ ἀπαθὴς τῇ Θεότητι· ἀναστὰς δὲ ἐκ νεκρῶν, ἀθανασίαν παρέσχες τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων, ὡς μόνος παντοδύναμος. *Δίς.*

Ἀποστολικόν.

Τοὺς ἀγραμμάτους Μαθητάς, τὸ Πνεῦμά σου τὸ ἅγιον, παιδευτὰς ἀνέδειξε Χριστέ

ὁ Θεός, καὶ τῇ πολυφθόγγῳ ἁρμονίᾳ τῶν γλωσσῶν, τὴν πλάνην κατήργησεν, ὡς παντοδύναμος.

Μαρτυρικόν.

Πῶς ἡμῶν θαυμάσωμεν τοὺς ἀγῶνας, ἅγιοι Μάρτυρες, ὅτι σῶμα θνητὸν περικείμενοι, τοὺς ἀσωμάτους ἐχθροὺς ἐτροπώσασθε· οὐκ ἐφόβησαν ἡμᾶς τῶν τυράννων αἱ ἀπειλαί· οὐ κατέπτηξαν ἡμᾶς τῶν βασάνων αἱ προσβολαί· ὄντως ἀξίως παρὰ Χριστοῦ ἐδοξάσθητε, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν αἰτεῖσθε τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β'.

Ο· συνάναρχος καὶ συναΐδιος Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Πατρὸς, ἐπὶ τὴν πηγὴν ἐπέστη, ἡ πηγὴ τῶν ἰαμάτων· καὶ γυνὴ ἐκ τῆς Σαμαρείας ἀντλήσαι ὕδωρ παραγένονεν· ἡν ἰδὼν ἔφη ὁ Σωτήρ· Δός μοι ὕδωρ πιεῖν, καὶ ἀπελθοῦσα φώνησόν σου τὸν ἄνδρα. Ἡ δέ, ὡς ἀνθρώπῳ διαλεγομένη, καὶ οὐ Θεῷ, λαθεῖν σπουδάζουσα ἔλεγεν· Οὐκ ἔχω ἄνδρα. Καὶ ὁ Διδάσκαλος πρὸς αὐτὴν· Ἀληθῶς εἶπας, Οὐκ ἔχω ἄνδρα, πέντε γὰρ ἔσχες, καὶ νῦν ὃν ἔχεις οὐκ ἔστι σου ἀνὴρ. Ἡ δέ, ἐπὶ τῷ ῥήματι ἐκπλαγεῖσα, καὶ εἰς τὴν πόλιν δραμοῦσα, τοῖς ὄχλοις ἐπεβόα, λέγουσα· Δεῦτε ἴδετε Χριστὸν, ὃς δωρεῖται τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Σαμαρείτιδος. Ἦχος δ'.

Ὡς γενναῖον ἐν μάρτυσιν.

Σὺ πηγὴ ἀγαθότητος, καθυπάρχων καὶ πέλαγος, τῆς ζωῆς ταμίας τε, μόνε εὐσπλαγχνε, πῶς γυναικὶ Σαμαρείτιδι, ὁμιλῶν ἐφώνησας, δός μοι ὕδωρ τοῦ πιεῖν, ὅπως λάβῃς τὴν ἄφεςιν; Ἀνυμνοῦμέν σου, τὴν πολλὴν εὐσπλαγχνίαν, δι' ἧς σῴζεις, τῶν βροτῶν ἅπαν τὸ γένος, διὰ πολλὴν ἀγαθότητα.

Στίχ. Ἐντεινε καὶ κατευοδοῦ καὶ βασίλευε.

Δεῦτε ἴδετε ἄνθρωπον, ὃς ἐξεῖπέ μοι σήμερον, τῇ πηγῇ καθήμενος, τί ἐποίησα· Προφήτης γὰρ ἀληθέστατος, ὑπάρχει καὶ μέγιστος, τὰ κρυπτὰ καὶ φανερά, ἐπιστάμενος ἅπαντα, ἀλλὰ δώρησαι, ὕδωρ ζῶν, ὃ παρέχεις τοῖς διψῶσιν, ἵνα μὴ διψήσω πάλιν εἰς τὸν αἰῶνα φιλάνθρωπε.

Στίχ. Ἠγάπησας δικαιοσύνην.

Σταυρώσιμον.

Σταυρῷ σε προσήλωσαν, οἱ Ἰουδαῖοι Σωτήρ, δι' οὗ ἐκ τῶν ἐθνῶν ἡμᾶς ἀνεκαλέσω στοργῇ, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν· ἠπλώσας τὰς παλάμας, ἐν αὐτῷ σὴ βουλήσει, λόγγῃ δὲ τὴν πλευράν σου, κατεδέξω νυγῆναι. Τῷ πλήθει τῶν οἰκτιρμῶν σου, δόξα φιλόνηρωπε.

Ἀναστάσιμον. Ὁμοιον.

Ανέστης ὡς ἀθάνατος, ἀπὸ τοῦ τάφου Σωτήρ, συνήγειρας τὸν κόσμον σου, τῇ δυναστείᾳ τῇ σῇ, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν· ἔθραυσας ἐν ἰσχύϊ, τοῦ θανάτου τὸ κράτος· ἐδειξας ἐλεῆμον, τὴν ἀνάστασιν πᾶσι· διό σε καὶ δοξάζομεν, μόνε φιλόνηρωπε.

Μαρτυρικόν. Ὁμοιον.

Οἱ Μάρτυρές σου, Κύριε, ἐν τῇ ἀθλήσει αὐτῶν, στεφάνους ἐκομίσαντο, τῆς ἀφθαρσίας, ἐκ σοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν· σχόντες γὰρ τὴν ἰσχύν σου, τοὺς τυράννους καθεῖλον· ἔθραυσαν καὶ δαιμόνων, τὰ ἀνίσχυρα θράση. Αὐτῶν ταῖς ἱκεσίαις Χριστέ ὁ Θεός, σῶσαν τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Σταυροθεοτοκίον. Ὁμοιον.

Σταυρῷ σε ὑφούμενον, ὡς ἐθεάσατο, ἡ ἀχραντος Μήτηρ σου, Λόγε Θεοῦ μητρικῶς, θρηνοῦσα ἐφθέγγετο· Τί τὸ καινὸν καὶ ξένον, τοῦτο θαῦμα Υἱέ μου; πῶς ἡ ζωὴ τῶν ὄλων, ὁμιλεῖς τῷ θανάτῳ; Ζωῶσαι τοὺς θανόντας, θέλων ὡς εὐσπλαγχνος.

Μετά τὴν β' Στιχολ. Κάθισμα τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Εκ φρέατος νάματα, τοῦ γεηροῦ καὶ φθαρτοῦ, ἐλθοῦσα ὡς σύνηθες, ἡ Σαμαρεῖτις ἀντλεῖν, τὸ ζῶν ὕδωρ ἠντλησεν, οὕτως ἐφευρηκυῖα, τὴν πηγὴν κατημένην, ἐνθα πηγὴ καὶ φρέαρ, Ἰακώβ διωρύχθη, κόσμου τοὺς φλογότροφους, δροσίζουσας καύσωνας.

Τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ· ὁ Ν' καὶ οἱ Κανόνες, τῆς Σαμαρεῖτιδος μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς η' καὶ τοῦ Μηναίου εἰς δ'.

Εἰς τοὺς Αἶνους, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωῆχου.

Ἦχος δ'. Σταυρώσιμον.

Εἴδοκας σημείωσιν, τοῖς φοβουμένοις σε Κύριε, τὸν Σταυρόν σου τὸν τίμιον, ἐν ᾧ ἐθριάμβευσας, τὰς ἀρχὰς τοῦ σκότους, καὶ τὰς ἐξουσίας καὶ ἐπανήγαγες ἡμᾶς, εἰς τὴν ἀρ-

χαίαν μακαριότητα· διό σου τὴν φιλόνηρωπον, οἰκονομίαν δοξάζομεν. Ἰησοῦ παντοδύναμε, ὁ Σωτήρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δίς.

Ἀναστάσιμον.

Τῷ σῷ Σταυρῷ Χριστέ Σωτήρ, ὁδήγησον ἡμᾶς ἐπὶ τὴν ἀλήθειάν σου, καὶ ῥῦσαι ἡμᾶς τῶν παγίδων τοῦ ἐχθροῦ· ὁ ἀναστάς ἐκ τῶν νεκρῶν ἀνάστησον ἡμᾶς, πεσόντας τῇ ἁμαρτίᾳ, ἐκτείνας τὴν χεῖρά σου. φιλόνηρωπε Κύριε, τῇ πρεσβείᾳ τῶν Ἀγίων σου.

Μαρτυρικόν.

Τίμιος ὁ θάνατος, τῶν Ἀγίων σου Κύριε, ξίφεσι γὰρ καὶ πυρὶ καὶ ψύχει συντετριμμένοι, ἐξέχεαν τὸ αἷμα αὐτῶν, ἐλπίδα ἔχοντες εἰς σέ, ἀπολαβεῖν τοῦ καμάτου τὸν μισθόν· ὑπέμειναν καὶ ἔλαβον, παρὰ σοῦ Σῶτερ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β'.

Η πηγὴ τῆς ζωαρχίας, Ἰησοῦς ὁ Σωτήρ ἡμῶν, ἐπὶ τὴν πηγὴν ἐπιστάς τοῦ Πατριάρχου Ἰακώβ, πιεῖν ἐζήτει ὕδωρ παρὰ γυναικὸς Σαμαρεῖτιδος. Τῆς δὲ τὸ ἀκοινώνητον τῶν Ἰουδαίων προσειπούσης, ὁ σοφὸς δημιουργὸς μετοχετεύει αὐτὴν, ταῖς γλυκειαῖς προσρήσεσι, μᾶλλον πρὸς αἵτησιν τοῦ αἰδίου ὕδατος· ὁ καὶ λαβοῦσα, τοῖς πᾶσιν ἐκήρυξεν εἰποῦσα· Δεῦτε, ἴδετε τῶν κρυπτῶν γνώστην καὶ Θεόν, παραγεγόμενον σαρκί, διὰ τὸ σῶσαι τὸν ἄνθρωπον.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Ἡροσόμοια.

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Μεθ' ὕδριας ἀρδεύσασθαι, ἀπελθοῦσα καὶ φρέατι, τὴν ὕδριαν ἀνυδρον καταλείψασα, μόνῃ πρὸς πόλιν ἐπέδραμε, πηγὴν τὴν ζω-ῆρρύτον, ἐκβοῶσα ἐφευρεῖν, Σαμαρεῖτις τὴν ἀφθονον· ὅθεν ἠρδευσε, τὸ σωτήριο νᾶμα, καὶ τὴν ταύτης, ἐπανέψυξε καρδίαν, τὴν ἐκτακεῖσαν τοῖς πάθεσιν.

Στίχ. Ἐντεινε καὶ κατευοδοῦ.

Αληθῶς εἶπας, εἶρηκεν, ὁ Σωτήρ Σαμαρεῖτιδι, ὡς οὐκ ἔχεις σήμερον, ἄνδρα νόμιμον· πέντε γὰρ ἔσχες τὸ πρότερον, καὶ νῦν, ὃν περ κέκτησαι, οὐχ ὑπάρχει σου ἀνὴρ, ἀλλὰ νόμῳ ἀλλότριος· ἢ καὶ σπεύσασα, τοῖς ἐν πόλει ἐδόα· Εἶδον ἄνδρα, ὃς ἐξεῖπέ μοι τὰ πάντα, ὅσα κρυφίως ἐποίησα.

Στίχ. Ἠγάπησας δικαιοσύνην.

Ρεῖθρον ἄλλο ζωήρρυτον, οὐρανίου ἐκ φρέατος, Σαμαρεῖτις ἦντλησεν ἐπὶ φρέατος, τοῦτο εὐροῦσα χεόμενον, ἐξ οὗ τὸ ἐπίκηρον, εἶχε σύνηθες ἀντλεῖν, ὕδωρ ἄλλο τὸ χθόνιον· ὃ ἀλλόμενον, ἐν τῇ ταύτης καρδίᾳ ἀνεδείχθη, ὡς πηγὴ τις ἄλλη νέα, παθῶν δροσίζουσα καύσωνας.

Δόξα καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Ως ὥφθη, ἐν σαρκί, Χριστέ ὁ Θεός, δι' ἄφατον οἰκονομίαν, ἀκούσασα ἡ Σαμαρεῖτις, τοῦ λόγου σου τοῦ φιλανθρώπου, κατέλιπε τὸ ἀντλημα ἐπὶ τὸ φρέαρ, καὶ ἔδραμε λέγουσα τοῖς ἐν τῇ πόλει· Δεῦτε, ἴδετε καρδιογνώστην· μή τι οὗτος ὑπάρχει ὁ προσδοκώμενος Χριστός, ὁ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

**ΤΗ· ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ· ΤΗΣ Ε' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΕΣΠΕΡΑΣ**

Εἰς τὸ· Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχ. ς', καὶ ᾠάζομεν Στιχηρὰ τῆς Σαμαρεῖτιδος γ'.

Ἦχος α'.

Επὶ τὴν πηγὴν ἐπέστη, ἡ πηγὴ τῶν θαυμάτων, ἐν τῇ ἕκτῃ ὥρᾳ, τῆς Εὐας ζωγρησαι καρπόν· ἡ γὰρ Εὐα ἐν ταύτῃ ἐξελήλυθεν ἐκ τοῦ Παραδείσου, ἀπάτη τοῦ ὄφως. Ἠγγικεν οὖν ἡ Σαμαρεῖτις ἀντλῆσαι ὕδωρ· ἦν ἰδὼν ἔφη ὁ Σωτὴρ· Δός μοι ὕδωρ πιεῖν, καὶ γὰρ ὕδατος ἀλλομένου ἐμπλήσω σε· καὶ εἰς τὴν πόλιν δραμοῦσα ἡ σώφρων, τοῖς ὄχλοις ἀνήγγειλεν εὐθύς· Δεῦτε, ἴδετε Χριστὸν τὸν Κύριον, τὸν Σωτῆρα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἦχος β'.

Επὶ τὸ φρέαρ ὡς ἦλθεν ὁ Κύριος, ἡ Σαμαρεῖτις ἠρώτα τὸν εὐσπλαγχνον· Παράσχου μοι τὸ ὕδωρ τῆς πίστεως, καὶ λήψομαι τῆς κολυμβήθρας τὰ νάματα, ἀγαλλίασιν καὶ λύτρωσιν· Ζωοδότα Κύριε, δόξα σοι.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Ο συνάναρχος καὶ συναΐδιος Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Πατρὸς, ἐπὶ τὴν πηγὴν ἐπέστη, ἡ πηγὴ τῶν ἱαμάτων· καὶ γυνὴ ἐκ τῆς Σαμαρείας ἀντλῆσαι ὕδωρ παραγέγονεν· ἦν ἰδὼν ἔφη

ὁ Σωτὴρ· Δός μοι ὕδωρ πιεῖν, καὶ ἀπελθοῦσα, φώνησόν σου τὸν ἄνδρα. Ἡ δὲ, ὡς ἀνθρώπῳ διαλεγομένη, καὶ οὐ Θεῷ, λαθεῖν σπουδάζουσα ἔλεγεν· Οὐκ ἔχω ἄνδρα. Καὶ ὁ Διδάσκαλος πρὸς αὐτήν· Ἀληθῶς εἶπας. Οὐκ ἔχω ἄνδρα, πέντε γὰρ ἔσχες, καὶ νῦν ὃν ἔχεις, οὐκ ἐστὶ σου ἀνὴρ. Ἡ δὲ, ἐπὶ τῷ ῥήματι ἐκπλαγεῖσα, καὶ εἰς τὴν πόλιν δραμοῦσα, τοῖς ὄχλοις ἐπέβόα λέγουσα· Δεῦτε, ἴδετε Χριστὸν, ὃς δωρεῖται τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Εἶτα τοῦ Μηναίου γ'.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Παρὰ τὸ φρέαρ τοῦ Ἰακώβ, εὐρὼν ὁ Ἰησοῦς τὴν Σαμαρεῖτιδα, αἰτεῖ ὕδωρ παρ' αὐτῆς, ὃ νέφεισι καλύπτων τὴν γῆν. Ὁ τοῦ θαύματος! ὁ τοῖς Χερουβὶμ ἐποχούμενος, πόρνη γυναικὶ διελέγετο· ὕδωρ αἰτῶν, ὃ ἐν ὕδασι τὴν γῆν κρεμάσας· ὕδωρ ζητῶν, ὃ πηγὰς καὶ λίμνας ὑδάτων ἐκχέων· θέλων ἐλκύσαι ὄντως αὐτήν, τὴν θηρευομένην ὑπὸ τοῦ πολεμήτορος ἐχθροῦ, καὶ ποτίσασθαι ὕδωρ ζῶν, τὴν φλεγομένην ἐν τοῖς ἀτοπήμασι δεινῶς, ὡς μόνος εὐσπλαγχνος καὶ φιλάνθρωπος.

Καὶ νῦν. Ἦχος δ'.

Ο διὰ σέ θεοπάτωρ Προφῆτης Δαυὶδ, μελωδικῶς περὶ σοῦ προανεφώνησε, τῷ μεγαλειᾷ σοι ποιήσαντι· Παρέστη ἡ βασίλισσα ἐκ δεξιῶν σου· σέ γὰρ Μητέρα πρόξενον ζωῆς ἀνέδειξεν, ὃ ἀπάτωρ ἐκ σοῦ ἐνανθρωπήσαι εὐδοκήσας Θεός· ἵνα τὴν ἑαυτοῦ ἀναπλάσῃ εἰκόνα, φθαρεῖσαν τοῖς πάθεσι· καὶ τὸ πλανηθέν ὀρειάλωτον εὐρὼν πρόβατον, τοῖς ὤμοις ἀναλαβὼν, τῷ Πατρὶ προσαγάγῃ· καὶ τῷ ἰδίῳ θελήματι, ταῖς οὐρανίαις συνάψῃ δυνάμεσι· καὶ σώσῃ Θεότοκε τὸν κόσμον, Χριστός, ὁ ἔχων τὸ μέγα καὶ πλούσιον ἔλεος.

**Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα
τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος δ'.**

Τὸν ζωοποιόν σου Σταυρὸν, ἀπαύστως προσκυνοῦντες Χριστέ ὁ Θεός, τὴν τριήμερόν σου Ἀνάστασιν δοξάζομεν· δι' αὐτῆς γὰρ ἀνεκαίνισας, τὴν καταφθαρεῖσαν τῶν ἀνθρώπων φύσιν παντοδύναμε· καὶ τὴν εἰς οὐρανοὺς ἀνοδὸν καθυπέδειξας ἡμῖν, ὡς μόνος ἀγαθὸς καὶ φιλάνθρωπος.

Στίχ. Ὁ Κύριος ἐβασίλευσεν.

Τῶν πατρικῶν σου κόλπων μὴ χωρισθεῖς,
μονογενὴς Λόγε τοῦ Θεοῦ, ἦλθες ἐπὶ γῆς

Στίχ. Ἀκουσον θύγατερ, καὶ ἴδε.

Χαίροις, ὁ λογικὸς οὐρανὸς, ἐν ᾧ Θεὸς σω-
ματωθεὶς κατεσκήνωσεν· ἡ στάμνος τοῦ
θεοῦ μάννα· ἡ τοῦ Ἡλίου λαμπάς· τοῦ Θεοῦ
τὸ ὄρος τὸ κατὰ σκιν· παστὰς θεοχώρητος· ζωο-
πάροχε τράπεζα· χρυσὴ λυχνία· φωτοφόρε Πα-
ράδεισε· βάτε ἀφλεκτε· κιβωτὲ ἀγιάσματος·
κλίμαξ ἡ ἐπουράνιος· νεφέλη ἡ ἔμψυχος· ῥά-
βδος ἐκ ῥίζης Παρθένε, τοῦ Ἰησοῦ ἡ βλαστή-
σασα· Χριστὸν ἐκδυσώπει, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν
δοθῆναι τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Τὸ πρόσωπόν σου λιτανεύουσιν.

Χαίροις, ἡ τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ, ἀνερμηνεύ-
τως συλλαβοῦσα πανάμωμε, καὶ τοῦτον
τεκοῦσα, σάρκα, τὴν καθ' ἡμᾶς ἀληθῶς, ἐκ τῶν
σῶν αἱμάτων προσλαβόμενον· ψυχὴν νοεράν τε,
καὶ αὐτεξούσιον ἔχοντα· ἀνελλιπῶς γάρ, τὸν
Ἀδὰμ ἐνδυσάμενος, διεσώσατο, ἀναπλάσας τὸν
ἄνθρωπον. Ὅθεν ἐν δύο φύσεσιν, ἡμῖν καταγ-
γέλλεται τῶν ἐκατέρων δεικνύων, ἐν ἑαυτῷ τὴν
ἐνέργειαν, Χριστὸς· ὃν δυσώπει, τοῖς ὕμνοῦσί σε
δοθῆναι τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Δικαιοσύνης ἤλιε νοητέ, Χριστέ ὁ Θεός.
Ἀπολυτίκιον Ἀναστάσιμ. μετὰ τοῦ Θεοτοκίου.
Ζήτει καὶ ταῦτα εἰς τὸν μέγαν Ἑσπερινόν.

Εν τῷ μεγάλῳ Ἑσπερινῷ.

Μετὰ τὸ, Χριστὸς ἀνέστη, κτλ. εἰς τὸ, Κύριε
ἐκέκραξα, ἰστώμεν **Στίχους ι.** καὶ **φάλλομεν**
Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα ζ'. καὶ τὰ δύο **Ἰδιόμελα**
τοῦ Τυφλοῦ, δευτεροῦντες τὸ πρῶτον.

Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα.

Ἦχος πλ. α'.

Διὰ τοῦ τιμίου σου Σταυροῦ Χριστέ, Διά-
βολον ἡσχυνας· καὶ διὰ τῆς Ἀναστάσεώς
σου, τὸ κέντρον τῆς ἁμαρτίας ἡμιβλυνας, καὶ ἔ-
σωσας ἡμᾶς, ἐκ τῶν πυλῶν τοῦ θανάτου. Δοξά-
ζομέν σε μονογενές.

Οτὴν ἀνάστασιν διδοὺς τῷ γένει τῶν ἀν-
θρώπων, ὡς πρόβατον ἐπὶ σφαγὴν ἤχθη·
ἔφριξαν τοῦτον οἱ ἄρχοντες τοῦ Ἀδου, καὶ ἐ-
πήθησαν πύλαι ὀδυνηραί· εἰσελήλυθε γὰρ ὁ
Βασιλεὺς τῆς δόξης, Χριστὸς λέγων τοῖς ἐν
δεσμοῖς, Ἐξέλθετε· καὶ τοῖς ἐν τῷ σκότει,
Ἀνακαλύπτεσθε.

Μέγα θαῦμα! ὁ τῶν ἀοράτων κτίστης, διὰ
φιλάνθρωπίαν, σαρκὶ παθὼν, ἀνέστη ὁ ἀ-
θάνατος. Δεῦτε πατριαὶ τῶν ἐθνῶν, τοῦτον
προσκυνήσωμεν· τῇ γὰρ αὐτοῦ εὐσπλαγχνία,
ἐκ πλάνης ῥυσθέντες, ἐν τρισὶν ὑποστάσεσιν,
ἓνα Θεὸν ὕμνεῖν μεμαθήκαμεν.

Στιχηρὰ Ἀνατολικά.

Εσπερινὴν προσκύνησιν, προσφέρομέν σοι
τῷ ἀνεσπέρῳ φωτὶ, τῷ ἐπὶ τέλει τῶν αἰώ-
νων, ὡς ἐν ἐσόπτρῳ διὰ σαρκὸς, λάμπαντι τῷ
κόσμῳ, καὶ μέχρις Ἀδου κατελθόντι, καὶ τὸ ἐ-
κεῖσε σκότος λύσαντι, καὶ τὸ φῶς τῆς ἀναστά-
σεως τοῖς ἔθνεσι δείξαντι· φωτοδότα Κύριε, δό-
ξα σοι.

Τὸν ἀρχηγόν, τῆς σωτηρίας ἡμῶν, Χριστὸν
δοξολογήσωμεν· αὐτοῦ γὰρ ἐκ νεκρῶν ἀ-
ναστάντος, κόσμος ἐκ πλάνης σέσωσται. Χαί-
ρει χορὸς Ἀγγέλων· φεύγει Δαιμόνων πλάνη·
Ἀδὰμ πεσὼν, ἀνίσταται· Διάβολος κατήργηται.

Οὐ τῆς κουστωδίας ἐνηχοῦντο ὑπὸ τῶν πα-
ρανόμων· Καλύψατε Χριστοῦ τὴν Ἑγερ-
σιν, καὶ λάβετε ἀργύρια, καὶ εἶπατε, Ὅτι, ἡμῶν
κοιμωμένων, ἐκ τοῦ μνημείου ἐσυλήθη ὁ νεκρός.
Τίς εἶδε; τίς ἤκουσε νεκρὸν κλαπέντα ποτέ;
μάλιστα ἐσμυρνισμένον καὶ γυμνόν, καταλιπόν-
τα καὶ ἐν τῷ τάφῳ τὰ ἐντάφια αὐτοῦ; Μὴ πλα-
νᾶσθε Ἰουδαῖοι· μάθετε τὰς ῥήσεις τῶν Προφη-
τῶν καὶ γινῶτε, ὅτι αὐτός ἐστιν ἀληθῶς, ὁ λυ-
τρωτὴς τοῦ κόσμου καὶ παντοδύναμος.

Κύριε, ὁ τὸν Ἀδὴν σκυλεύσας, καὶ τὸν θά-
νατον πατήσας, Σωτὴρ ἡμῶν, ὁ φωτίσας
τὸν κόσμον, τῷ Σταυρῷ τῷ τιμίῳ, ἐλέησον ἡμᾶς.

Στιχηρὰ Ἰδιόμελα τοῦ Τυφλοῦ. Ἦχος β'.

Ο Τυφλὸς γεννηθεὶς, ἐν τῷ ἰδίῳ λογισμῷ
ἔλεγεν· Ἀρα ἐγὼ, δι' ἁμαρτίας γονέων
ἐγεννήθην ἀόμματος; Ἀρα ἐγὼ, δι' ἀπιστίαν
ἐθνῶν ἐγεννήθην εἰς ἐνδειξιν; Οὐχ ἱκανῶ τοῦ
ἐρωτᾶν, πότε νῦν πότε ἡμέρα. Οὐκ εὐτονοῦσί
μου οἱ πόδες τὰ τῶν λίθων προσκρούσματα· οὐ
γὰρ εἶδον τὸν ἥλιον λάμποντα, οὐδὲ ἐν εἰκόνι
τὸν ἐμὲ πλαστοουργήσαντα· ἀλλὰ δέομαί σου,
Χριστέ ὁ Θεός· Ἐπίβλεψον ἐπ' ἐμὲ καὶ ἐ-
λέησόν με.

Δίς.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Παράγων ὁ Ἰησοῦς ἐκ τοῦ ἱεροῦ, εὗρεν ἄν-
θρωπον τυφλὸν ἐκ γενετῆς· καὶ σπλαγ-

χνισθεῖς, ἐπέθηκε πηλὸν ἐπὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ, καὶ εἶπε πρὸς αὐτόν· Ὑπαγε, νίψαι εἰς τοῦ Σιλωὰμ, καὶ νιψάμενος ἀνέβλεψε, δόξαν ἀναπέμπων Θεῷ. Οἱ δὲ ἀγχισταὶ αὐτοῦ, ἔλεγον αὐτῷ· Τίς σου τὰς κόρας διήνοιξεν, ἃς οὐδεὶς τῶν βλέπόντων ἴσαι ἰσχυσεν; ὁ δὲ φησὶ βοήσας· Ἄνθρωπος, Ἰησοῦς λεγόμενος, ἐκεῖνός μοι ἔφη· Νίψαι εἰς τοῦ Σιλωὰμ, καὶ ἀνέβλεψα. Αὐτός ἐστιν ἀληθῶς, ὃς ἔφη Μωσῆς ἐν τῷ νόμῳ, Χριστὸν Μεσσίαν· αὐτός ἐστιν ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα. Ἦχος πλ. α'.

Κύριε, παράγων ἐν τῇ ὁδῷ, εὗρες ἄνθρωπον τυφλὸν ἐκ γενετῆς· καὶ ἐκθαμβοὶ γεγονότες οἱ Μαθηταί, ἐπηρώτων σε, λέγοντες· Διδάσκαλε, τίς ἡμαρτεν, οὗτος, ἢ οἱ γονεῖς αὐτοῦ, ἵνα τυφλὸς γεννηθῇ; Σὺ δὲ Σωτὴρ μου ἐβόας αὐτοῖς· Οὐτε οὗτος ἡμαρτεν, οὐτε οἱ γονεῖς αὐτοῦ, ἀλλ' ἵνα φανερωθῇ τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ ἐν αὐτῷ· ἐμὲ δεῖ ἐργάζεσθαι τὰ ἔργα τοῦ πέμψαντός με, ἃ οὐδεὶς δύναται ἐργάζεσθαι. Καὶ ταῦτα εἰπὼν, πτύσας χαμαὶ, καὶ πηλὸν ποιήσας, ἐπέχρισας τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ, λέξας πρὸς αὐτόν· Ὑπαγε, νίψαι εἰς τοῦ Σιλωὰμ τὴν κολυμβήθραν· Ὁ δὲ νιψάμενος, ὑγιὲς ἐγένετο, καὶ ἐβόα πρὸς σέ· Πιστεύω, Κύριε· καὶ προσεκύνησέ σοι· Διὸ βοῶμεν καὶ ἡμεῖς· Ἐλέησον ἡμᾶς.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὁ αὐτός,

Εν τῇ Ἐρυθρᾷ θαλάσῃ, τῆς ἀπειρογάμου Εὐνύμφης, εἰκὼν διεγράφη ποτέ· Ἐκεῖ, Μωϋσῆς διαιρέτης τοῦ ὕδατος· ἐνθάδε, Γαβριὴλ ὑπηρέτης τοῦ θαύματος. Τότε τὸν βυθὸν ἐπέζευσεν ἀδρόχως Ἰσραὴλ· νῦν δὲ τὸν Χριστὸν ἐγέννησεν ἀσπόρως ἡ Παρθένος. Ἡ θάλασσα μετὰ τὴν πάροδον τοῦ Ἰσραὴλ, ἔμεινεν ἀβατος· ἡ ἀμειμπτος, μετὰ τὴν κύησιν τοῦ Ἐμμανουὴλ ἔμεινεν ἀφθορος. Ὁ ὢν, καὶ προὖν, καὶ φανεὶς ὡς ἄνθρωπος Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς.

Εἰς τὴν Λιτὴν, τὸ Στιχηρὸν τοῦ Ἀγίου τῆς Μονῆς. Δόξα. Ἦχος δ'.

Ολον τὸν βίον ὁ Τυφλὸς, νύκτα λογιζόμενος, ἐβόησε πρὸς σέ Κύριε· Ἀνοιξόν μου τὰς κόρας, Υἱὲ Δαυὶδ, ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, ἵνα μετὰ πάντων καὶ γῶ, ὑμνήσω σου τὴν δύναμιν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὁ αὐτός.

Νεῦσον παρακλήσεσι, σῶνοϊκετῶν πανάμωμε, παύουσα δεινῶν ἡμῶν ἐπαναστάσεις, πάσης θλίψεως ἡμᾶς ἀπαλλάττουσα· σέ γὰρ μόνην ἀσφαλῆ, καὶ βεβαίαν ἀγκυραν ἔχομεν, καὶ τὴν σὴν προστασίαν κεκτήμεθα· μὴ αἰσχυνθῶμεν Δέσποινα, σέ προσκαλούμενοι· σπεῦσον εἰς ἱκεσίαν τῶν σοὶ πιστῶς βοώντων· Χαῖρε Δέσποινα, ἡ πάντων βοήθεια, χαρὰ καὶ σκέπη, καὶ σωτηρία τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὸν Ἀναστάσιμον.

Ἦχος πλ. α'.

Σὲ τὸν σαρκωθέντα Σωτῆρα Χριστὸν, καὶ τῶν οὐρανῶν μὴ χωρισθέντα, ἐν φωναῖς ἁσμάτων μεγαλύνομεν· ὅτι Σταυρὸν καὶ θάνατον κατεδέξω, διὰ τὸ γένος ἡμῶν, ὡς φιλάνθρωπος Κύριος· σκυλεύσας Ἄδου πύλας, τριήμερος ἀνέστης, σώζων τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἶτα λέγει τὸ, Πάσχα ἱερὸν ἡμῖν καὶ τὰ λοιπὰ μετὰ τῶν Στίχων αὐτῶν.

Ζήτηι σελ. 5.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Δικαιοσύνης ἤλιε νοητέ, Χριστέ ὁ Θεός, ὁ τὸν ἐκ μήτρας τοῦ φωτὸς ἐστερημένον διὰ τῆς σῆς ἀχράντου προσψαύσεως, φωτίσας κατ' ἄμφω, καὶ ἡμῶν τὰ ὄμματα, τῶν ψυχῶν ἀγάσας, υἱοὺς ἡμέρας δεῖξον, ἵνα πίστει βοῶμέν σοι. Πολλή σου καὶ ἀφατος, ἢ εἰς ἡμᾶς εὐσπλαγχνία· φιλάνθρωπε, δόξα σοι.

Καὶ νῦν. Ἀναστάσεως ἡμέρα Σελ. 5

Ἀπολυτίκιον Ἀναστάσιμον. Αὐτόμελον

Ἦχος πλ. α'.

Τὸν συνάναρχον Λόγον Πατρὶ καὶ Πνεύματι, τὸν ἐκ Παρθένου τεχθέντα εἰς σωτηρίαν ἡμῶν, ἀνυμνήσωμεν πιστοὶ καὶ προσκυνήσωμεν· ὅτι ἠυδόκησε σαρκί, ἀνελθεῖν ἐν τῷ Σταυρῷ, καὶ θάνατον ὑπομεῖναι, καὶ ἐγείραι τοὺς τεθνεώτας, ἐν τῇ ἐνδόξῳ Ἀναστάσει αὐτοῦ.

Ἔτερον. Θεοτοκίον.

Χαῖρε πύλη Κυρίου ἡ ἀδιόδευτος· χαῖρε τειχος καὶ σκέπη τῶν πρόστρεχόντων εἰς σέ· χαῖρε ἀχείμαστε λιμὴν, καὶ ἀπειρόγαμε· ἡ τεκοῦσα ἐν σαρκί, τὸν ποιητὴν σου καὶ Θεόν, πρεσβεύουσα μὴ ἐλλείπης, ὑπὲρ τῶν ἀνυμνούντων, καὶ προσκυνοῦντων τὸν τόκον σου.

Ἐκτενής, καὶ Ἀπόλυσις.

Ἐν τῷ Μεσονυκτικῷ.

Ψάλλεται Κανὼν Τριαδικός.

Οὕ ἡ ἀκροστιχίς.

Κανὼν ὁ πέμπτος φωτὶ τῷ τρισηλίῳ.

Ὡδὴ α'. Ἦχος πλ. α'.

Ἰππον καὶ ἀναβάτην.

Κράτος τῆς ἐνιαίας, καὶ τρισηλίου μορφῆς, ἀνυμνοῦντες βοῶμεν· Τὸν νοῦν ἡμῶν κα-
ταύγασον, Θεέ παντοδύναμε, καὶ πρὸς τὴν σὴν
Δέσποτα, μετεώρισον δόξαν ἄφραστον.

Αἴνω σε τῶν Ἀγγέλων, διάκοσμοι νοεροὶ,
ἀσιγήτως ὑμνοῦσιν, ἐν τρισαγίοις ἁσμα-
σι, μονάδα τρισάριθμον, καὶ Τριάδα σύμμορφον,
ὑπερούσιον παντοδύναμον.

Νέκταρ τῆς σῆς ἀγάπης, γλυκύτατον φω-
τουργόν, τῇ ψυχῇ μου παράσχου, Τριάς
μονὰς ἀρχίφωτε, καὶ θεϊαν κατάνυξιν, καθαρτι-
κὴν Δέσποτα, πολυέλεε πάσης κτίσεως.

Θεοτοκίον.

Ωσπερ ἐπὶ τὸν πόκον, κατῆλθεν ἀψοφητὶ,
οὐρανόθεν Παρθένε, ὁ υἱὸς ἐν μήτρᾳ σου,
ὁ θεῖος καὶ ἔσωσε, ξηρανθεῖσαν ἅπασαν, τῶν ἀν-
θρώπων τὴν φύσιν ἄχραντε.

Ὡδὴ γ'. Ὁ πῆξας ἐπ' οὐδενός.

Νοήσας τὰς νοεράς οὐσίας ὑπέστησας, ὑ-
μνωδοὺς ἀπαύστους τῆς σῆς Θεότητος,
τρίφωτε Θεέ καὶ παντουργέ· ἀλλὰ καὶ τῶν πη-
λίνων καὶ γηγενῶν, δέξαι τὴν αἴνεσιν, καὶ τὴν
ἰκεσίαν ὡς εὐσπλαγχνος.

Οπάσης κατὰ φύσιν τροπῆς ἀπαράδεκτος,
τοῖς ἀλλοιούμενοις ἡμῖν καὶ μέλπουσι,
τὴν ἀνεξιχνίαστον πηγὴν, τῆς σῆς ἀγαθωσύνης,
πλημμελημάτων δὸς συγχώρησιν, καὶ τὴν σω-
τηρίαν ὡς εὐσπλαγχνος.

Πατέρα καὶ τὸν Υἱὸν καὶ Πνεῦμα δοξάζο-
μεν, ἐν ἀπαραλλάκτῳ μορφῇ Θεότητος σὲ
τὸν ἐνικὸν καὶ τριλαμπῇ, Κύριον τῶν ἀπάντων,
ὡς οἱ Προφῆται καὶ Ἀπόστολοι, παρὰ σοῦ σα-
φῶς ἐδιδάχθησαν.

Θεοτοκίον.

Εφάνης τῷ Μωϋσῇ ἐν βάτῳ, ὡς ἄγγελος,
βουλῆς τῇ μεγάλῃ τοῦ Παντοκράτορος,
σοῦ τὴν ἐκ Παρθένου προδηλῶν, σάρκωσιν Θεοῦ

Λόγε, δι' ἧς ἡμᾶς μετεστοιχείωσας, καὶ πρὸς
οὐρανούς ἀνεβίβασας.

Καθίσματα. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Ελεήμων ὑπάρχεις, Τριάς ἀμέριστε· ἐλεεῖς
γὰρ τοὺς πάντας, ὡς παντοδύναμος, καὶ
πανοικτίρμων συμπαθὴς καὶ πολυέλεος· διὸ
προσφεύγομεν πρὸς σέ, οἱ ἁμαρτήμασι πολλοῖς,
βαρούμενοι κεκραγότες· Ἰλάσθητι τοῖς σοῖς δαύ-
λοις, καὶ ῥῦσαι πάντας πάσης κολάσεως.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Παναγία Παρθένε, ἡμᾶς ἐλέησον, τοὺς προσ-
φεύγοντας πίστει, πρὸς σέ τὴν εὐσπλαγ-
χον, καὶ αἰτουμένους τὴν θερμὴν σου νῦν ἀντί-
ληψιν· δύνασαι γὰρ ὡς ἀγαθὴ, τοὺς πάντας σώ-
ζειν, ὡς οὔσα, Μήτηρ Θεοῦ τοῦ ὑψίστου, ταῖς
μητρικαῖς σου πρεσβείαις, αἰεὶ χρωμένη θεοχα-
ρίτῳ.

Ὡδὴ δ'. Τὴν θεϊαν ἐννοήσας σου.

Μεῖται τῆς μιᾶς κυριότητος, τὸ τριφαές ὁ
Δανιήλ, Χριστὸν κριτὴν θεασάμενος, πρὸς
τὸν Πατέρα ἰόντα, καὶ Πνεῦμα τὸ προφαῖνον
τὴν ὄρασιν.

Δίς.

Πηλίνους τοὺς ὑμνοῦντάς σε στόμασι, τὸν ὑ-
περούσιον Θεόν, τριαδικὸν ὑποστάσει,
μοναδικὸν δὲ τῇ φύσει, τῆς δόξης τῶν Ἀγγέ-
λων ἀξίωσον.

Θεοτοκίον.

Τὸ ὄρος τὸ δασὺ καὶ κατάσκιον, ὃ εἶδε πρὶν
ὁ Ἀββακούμ, ἐξ οὗ προῆλθεν ὁ Ἅγιος,
τὸν δυσθεώρητον τόκον, ἐδήλου σῆς Παρθένε
συλλήψεως.

Ὡδὴ ε'. Ὁ ἀναβαλλόμενος.

Οδι' ἀγαθότητα κτίσας τὸν ἄνθρωπον,
κατ' εἰκόνα τὴν σὴν ποιήσας, ἐν ἐμοὶ κα-
τοίκησον, τρίφωτε Θεέ μου, ὡς ἀγαθὸς καὶ εὐ-
σπλαγχνος.

Σύ με καθοδήγησον μονὰς τρισήλιε, πρὸς
τρίβους θείας τῆς σωτηρίας, καὶ τῆς σῆς
ἐλλάμψεως, πλήρωσον ὡς φύσει, Θεὸς ἀπειρο-
δύναμος.

Φως τὸ ἀδιαίρετον τῆς μιᾶς φύσεως, μεμε-
ρισμένον, τοῖς χαρακτῆρσι, τριλαμπὲς ἀ-
νέσπερον, τὴν ἐμὴν καρδίαν, ταῖς αἰγλαῖς σου
καταύγασον.

Θεοτοκίον.

Ως κατείδε πάλαι σε, Ἀγνή πανάχραντε, ὁ Ὑποφῆτης βλέπουσαν πύλην, πρὸς τὸ φῶς τὸ ἄδυτον, εὐθύς σε ἐπέγνω, Θεοῦ κατοικητήριον.

ᾠδὴ ς'. Μαινομένην κλύδωνι.

Τριφαῆς ὑπάρχουσα, θεαρχία ὑποστατικῶς, ἐνιαία πέφυκας ὡς σύμμορφος, καὶ ἰσουργός, καὶ κατ' οὐσίαν καὶ βούλησιν. Δίς.

Ικανῶς ἐδήλωσεν, ὁ Προφήτης ἄδων τῷ Πατρὶ· Σὼ φωτὶ, τῷ Πνεύματι, ὁψόμεθα, φῶς τὸν Υἱόν, ἓνα Θεὸν τὸν τρισηλίον.

Θεοτόκιον.

Τῶν πταισμάτων λύτρωσιν, καὶ κινδύνων εὐσπλαγχνε Θεέ, ἐνικέ καὶ τρίφωτε κατὰ πεμψον, σοῖς ὑμνηταῖς, πρεσβεῖαις τῆς Θεομήτορος.

Καθίσματα. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Τὸ τριτήλιον σέλας δοξολογήσωμεν καὶ ἀπλὴν τὴν Τριάδα νῦν προσκυνήσωμεν· ὅτι ἐφώτισεν ἡμᾶς καὶ ἠλέησε, καὶ ἐρρύσατο φθορᾶς τὸ γένος ἅπαν τῶν βροτῶν, λυτρώσασα ἐκ τῆς πλάνης. εἰδῶλων πάντα τὸν κόσμον, καὶ βασιλείαν ἡμῖν παρέσχετο.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Απορήσας ἐκ πάντων πρὸς σέ κατέφυγον, τὴν ἐλπίδα ἀπάντων, καὶ τὸ προσφύγιον, ἁμαρτωλῶν καὶ ταπεινῶν, κράζων τὸ, Ἡ μαρτον· ἀλλ' ἐπιμένω τοῖς κακοῖς, ἀναισθητῶν ὁ ἄθλιος. Ἐλέησόν με πρὸ τέλους, ἐπίστρεψόν με καὶ ῥύσαι, πάσης κολάσεως τὸν ἀνάξιον.

ᾠδὴ ζ'. Ὁ ὑπερυψούμενος.

Ως ἐλέους ἄδυsson, κεκτημένος Κύριε, καὶ πέλαγος ἄπειρον, οἰκτίρμον ἐλέησον, τοὺς ἓνα σε ὑμνοῦντας, τριλαμπῇ Θεὸν τῶν ὅλων.

Δίς.

Τὸν ἀπερινόητον, ἐνικὸν καὶ τρίφωτον, Θεόν σε καὶ Κύριον, ὑμνοῦντες βοῶμέν σοι· Παράσχου τοῖς σοῖς δούλοις, ἱλασμόν ἁμαρτημάτων. Θεοτοκίον.

Ράδαμνον ἐβλάστησας, τοῦ Πατρὸς συνάναρχον, ἄνθος τῆς Θεότητος, βλαστὸν συναἰδιον Παρθένε τὸν διδόντα, τὴν ζωὴν πᾶσιν ἀνθρώποις.

ᾠδὴ η'. Σοὶ τῷ παντουργῷ.

Ινα τῆς μιᾶς, ἀνακαλύψης πάλαι, σαφῶς κυριότητος τριττὴν ὑπόστασιν, ὥφθης Θεέ μου, ἐν σχήματι ἀνθρώπων, Ἀβραάμ ὑμνοῦντι, σὸν κράτος ἐνιαῖον. Δίς.

Σύ με πρὸς τὰς σὰς, θεουργικὰς ἀκτῖνας, δέρκειν καταξιώσον, φῶς τὸ ἀπρόσιτον, Πάτερ οἰκτίρμον, καὶ Λόγε καὶ τὸ Πνεῦμα, τοῦ εὐαρεστεῖν σοι, αἰεὶ Κύριε πάντων.

Θεοτοκίον.

Ηστράψας ἡμῖν, τῆς τρισηλίου δόξης, τὸν ἓνα Πανύμνητε, Χριστὸν τὸν Κύριον, πάντας μυοῦντα, τὴν μίαν θεαρχίαν, ἐν τρισὶ προσώποις, ὑμνεῖν εἰς τοὺς αἰῶνας.

ᾠδὴ θ'. Ἡσαΐα χόρευε.

Λαλιαί σε βρότειαί, κατ' ἀξίαν ἀναρχε μονάς, οὐ σθένουσιν ὑμνεῖν· πλὴν ὡς ἐφικτὸν, τολμῶντες ἐκ πίστεως, θεαρχικὴ σύνθρονε Τριάς, δόξαν προσφέρομεν, τῷ σὼ κράτει καὶ τὴν αἰνεσιν. Δίς.

Ισορρόπῳ δόξῃ σε τὸν μονάρχην τρίφωτον Θεὸν, ὑμνοῦσι τὰ Χερουβὶμ, καὶ τὰ Σεραφὶμ, ἀχράντοις ἐν στόμασι· μεθ' ὧν ἡμᾶς τοὺς ἁμαρτωλοὺς, πρόσδεξαι Κύριε, τὸ σὸν κράτος μεγαλύνοντας.

Θεοτοκίον.

Ως ἀγνή καὶ ἄμωμος, καὶ Παρθένος τέτοκας Υἱόν, λυτρούμενον ἡμᾶς ἀπὸ πειρασμῶν, Θεὸν ἀναλλοίωτον· ἀλλὰ καὶ νῦν ἄφεςιν ἡμῖν, τῶν παραπτώσεων, τοῦτον δοῦναι καθικέτευε.

Τὸ, Ἄξιον ἐστίν, καὶ τὰ λοιπὰ, ὡς σύνηθες· καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετὰ τὴν α' Στιχολογ. Καθίσμ. Ἀναστάσιμα, Ἦχος πλ. α'.

Τὸν Σταυρὸν τοῦ Κυρίου ἐγκωμιάσωμεν, τὴν Ταφὴν τὴν ἁγίαν ὑμνοῖς τιμήσωμεν, καὶ τὴν Ἀνάστασιν αὐτοῦ ὑπερδοξάσωμεν· ὅτι συνήγειρε νεκροὺς, ἐκ τῶν μνημάτων ὡς Θεός, σκυλεύσας κράτος θανάτου, καὶ ἰσχὺν Διαδόλου, καὶ τοῖς ἐν Ἀδῇ φῶς ἀνέτειλεν.

Δόξα.

Κύριε νεκρὸς προσηγορεύθης, ὁ νεκρώσας τὸν θάνατον· ἐν μνήματι ἐτέθης, ὁ κενώσας τὰ μνήματα· ἄνω στρατιῶται τὸν τάφον ἐφύλαττον· κάτω τοὺς ἀπ' αἰῶνος νεκροὺς ἐξάνεστησας. Παντοδύναμε καὶ ἀκατάληπτε, Κύριε δόξα σοι.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Χαῖρε ἅγιον ὄρος καὶ θεοβάδιστον· χαῖρε ἔμψυχε βάτε καὶ ἀκατάφλεκτε· χαῖρε ἡ μόνη πρὸς Θεὸν κόσμου γέφυρα, ἡ μετάγουσα θνητοῦ· πρὸς τὴν αἰώνιον ζωὴν· χαῖρε ἀκήρατε Κόρη· ἡ ἀπειράνδρως τεκοῦσα τὴν σωτήρα ν, τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Καθίσματα.

Ἦχος πλ. α'.

Κύριε. ἐν μέσῳ σε προσήλωσαν, οἱ παράνομοι τῶν καταδίκων, καὶ λόγῳ τὴν πλευράν σου ἐξεκέντησαν, ὃ ἐλεῆμον· ταφὴν δὲ κατεδέξω. ὁ λύσας Ἰδοῦ τὰς πύλας, καὶ ἀνέστης τριήμερος· ἔδραμον γυναῖκες ἰδεῖν σε, καὶ ἀπήγγειλαν Ἀποστόλοις τὴν Ἐγερσιν. Ὑπερυψώθηκε Σωτὴρ, ὃν ὑμνοῦσιν Ἀγγελοι, εὐλογημένε Κύριε, δόξα σοι.

Δόξα.

Τὸ ξένον σου Σωτὴρ μου μυστήριον, τῷ κόσμῳ σωτηρία γεγένηται· ἀναστὰς γὰρ ἐκ ἄφου θεοπρεπῶς, τοὺς φθαρέντας συνήγειρας ὡς Θεός· ἡ πάντων ζωὴ, Κύριε δόξα σοι.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Απειρόγαμε νύμφη θεογεννήτρια, ἡ τῆς Εὐχας τὴν λύπην χαροποιήσασα, ἀνυμνοῦμεν οἱ πιστοὶ καὶ προσκυνοῦμέν σε· ὅτι ἀνήγαγες ἡμᾶς, ἐκ τῆς ἀρχαίας ἀρᾶς· καὶ νῦν δυσώπει ἀπαύστως, πανύμνητε Παναγία, εἰς τὸ σωθῆναι ἡμᾶς.

Μετὰ τὸν Ἀμωμον, τὰ Εὐλογητάρια.

Εἶτα ἡ Ὑπακοή. Ἦχος πλ. α'.

Αγγελικὴ ὁράσει τὸν νοῦν ἐκθαμβούμεναι, καὶ θεϊκῇ Ἐγέρσει τὴν ψυχὴν φωτιζόμεναι, αἱ Μυροφόροι τοῖς Ἀποστόλοις εὐηγγελίζοντο. Ἀναγγεῖλατε ἐν τοῖς ἔθνεσι, τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Κυρίου, συνεργοῦντος τοῖς θαύμασι, καὶ παρέχοντος ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

PENTHKOΣΤΑΡΙΟΝ, ἔκδοσις ΑΝΕΣΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

Οἱ Ἀναβαθμοὶ τοῦ Ἦχου.

Ἀντίφωνον Α'.

Εν τῷ θλίβεσθαί με, θαυμάσιως ἄδω σοι Σωτὴρ μου· Ῥῥσαί μου τὴν ψυχὴν, ἐκ γλώσσης δολίας.

Τοῖς ἐρημικοῖς, ζωὴ μακαρία· ἐστὶ, θεϊκῷ ἔρωτι πτερουμένοις.

Δόξα, καὶ νῦν.

Αγίῳ Πνεύματι, περικρατεῖται πάντα, τὰ ὁρατά τε σὺν τοῖς ἀοράτοις· αὐτοκρατὲς γὰρ ὢν, τῆς Τριάδος, ἐν ἐστὶν ἀψεύστως.

Ἀντίφωνον Β'.

Εἰς τὰ ὄρη ψυχὴ ἀρθώμεν· δεῦρο ἐκείσε, ὁθεν βοήθεια ἔχει.

Δεξιὰ σου χεὶρ καὶ Χριστὲ ἱπταμένη, σκαιωρίας πάσης περιφυλασσάτω.

Δόξα, καὶ νῦν.

Αγίῳ Πνεύματι, θεολογοῦντες φῶμεν· Σὺ εἰ Θεός, ζωὴ, ἔρως, φῶς, νοῦς, σὺ χρηστότης, σὺ βασιλεύεις εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἀντίφωνον Γ'.

Επὶ τοῖς εἰρηκόσι μοι· Εἰς τὰς αὐλὰς προσβῶμεν Κυρίου· χαρὰς πολλῆς πλησθεῖς, εὐχὰς ἀναπέμπω.

Επὶ οἶκον Δαυὶδ, τὰ φοβερά τελεσιουργεῖται· πῦρ γὰρ ἐκεῖ φλέγον, ἅπαντα αἰσχρὸν νοῦν.

Δόξα, καὶ νῦν.

Αγίῳ Πνεύματι, ζωαρχικὴ ἀξία, ἐξ οὗ πᾶν ζῶον ἐμψυχούται, ὡς ἐν Πατρὶ, ἅμα τε καὶ Λόγῳ.

Προκείμενον.

Ἀνάστηθι, Κύριε ὁ Θεός μου· ὅτι σὺ βασιλεύεις εἰς τοὺς αἰῶνας.

Στίχ. Ἐξομολογήσομαί σοι, Κύριε, ἐν ὅλῃ καρδίᾳ μου.

Εὐαγγέλιον Ἑωθινὸν Η'. Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι. Ὁ Ν' καὶ τὰ λοιπά. Ὁρα σελ. 28. Οἱ Κανόνες τοῦ Πάσχα μετὰ τοῦ τῆς Θεοτόκου εἰς η' καὶ τοῦ Τυφλοῦ εἰς ς'.

Κανὼν τοῦ Πάσχα. Ἦχος α'.

Ὡδὴ α'. Ὁ Εἰρμός.

Ἀναστάσεως ἡμέρα, λαμπρυνθῶμεν λαοί.
Πάσχα Κυρίου Πάσχα· ἐκ γὰρ θανά-

» του πρὸς ζωὴν, καὶ ἐκ γῆς πρὸς οὐρανόν,
 » Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμᾶς διεβίβασεν, ἐπινίκιον
 » ἄδοντας.

Τροπάρια.

Καθαρθώμεν τὰς αἰσθήσεις, καὶ ὁψόμεθα τῷ
 ἀπροσίτῳ φωτὶ τῆς Ἀναστάσεως, Χριστὸν
 ἑξαστράπτοντα, καὶ Χαίρετε φάσκοντα, τρα-
 νῶς ἀκουσόμεθα ἐπινίκιον ἄδοντες.

Οὐρανοὶ μὲν ἐπαξίως εὐφραινέσθωσαν, γῆ
 δὲ ἀγαλλιάσθω, ἑορταζέτω δὲ κόσμος, ὁ-
 ρατός τε ἅπας καὶ ἀόρατος· Χριστὸς γὰρ ἐγή-
 γεοται, εὐφροσύνη αἰώνιος.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου.

Ὦδὴ α'. Εἰρμός ὁ αὐτός.

Θανατώσεως τον ὄρον ἀνεμόχλευσας, τὴν
 αἰωνίαν ζωὴν, κυοφορήσασα Χριστὸν, τὸν
 ἐκ τάφου ἀναλάμψαντα σήμερον, Παρθένε Πα-
 νάμωμε, καὶ τὸν κόσμον φωτίσαντα.

Αναστάντα κατιδοῦσα σὸν Υἱὸν καὶ Θεόν,
 χαίροις σὺν Ἀποστόλοις, θεοχαρίτῳτε ἁ-
 γνή, καὶ τὸ Χαίρε πρωτουργῶς, ὡς πάντων
 χαρᾶς, αἰτία εἰσδέδεξαι, Θεομῆτορ πανάμωμε.

Κανὼν τοῦ τυφλοῦ, Ἦχος πλ. α'.

Ἐχων ἀκροστιχίδα ἐν τῇ θ'. Ὦδὴ.

Ἰωσήφ.

Ποίημα Ἰωσήφ τοῦ Θεσσαλονίκης.

Ὦδὴ α'. Ὁ Εἰρμός.

Τὴν, ἐφ' ἣν οὐκ ἔλαμψεν, οὐκ εἶδεν ἡ-
 λιος ποτέ· ἄβυσσον, ἣν οὐχ ἐώρακε γυ-
 μνήν, τὸ κύτος οὐρανοῦ, Ἰσραὴλ διώδευσεν
 « ἀβρόχως, Κύριε· καὶ εἰσέγαγες αὐτὸν εἰς ὁ-
 ρὸς ἀγιάσματός σου, ἄδοντα, ψάλλοντα, ἐπι-
 νίκιον ὦδὴν.

Τροπάρια.

Σταύρωσιν ἐκούσιον, καταδεξάμενος σαρκί,
 ἐπήγασας εὐλογίαν, καὶ ζωὴν τῷ κόσμῳ
 Δέσποτα, μόνε παντευλόγητε, καὶ τοῦ παντὸς
 δημιουργέ· ὅθεν εὐλογοῦμέν σε, ὑμνοῦμεν καὶ
 δοξάζομεν, ἄδοντες, ψάλλοντες, ἐπινίκιον ὦδὴν.

Λάκῳ κατωτάτῳ σε, νεκρὸν γενόμενον Χρι-
 στέ, ἔθετο ὁ εὐσχήμων Ἰωσήφ, καὶ προσ-
 εκύλισε λίθον τῇ θύρᾳ τοῦ μνήματος, μακρόθυ-
 με· ἀλλ' ἀνέστης ἐν δόξῃ, καὶ κόσμον συνανέ-
 στησας, ἄδοντα, ψάλλοντα, ἐπινίκιον ὦδὴν.

Μύρα τί κομίζετε, μετὰ δακρύων ὑμεῖς; ἔ-
 λεγε ταῖς τιμίαις Γυναξίν, ὁ Ἄγγελος
 φανείς· ὁ Χριστὸς ἐγήγερται· δραμοῦσαι εἶπα-
 τε, τοῖς θεόπταις Μαθηταῖς, πενθοῦσί τε καὶ
 κλαίουσιν, ὅπως σκιρτήσωσι, καὶ χορεύσωσι
 φαιδρῶς.

Θαύματα παράδοξα, ἐπιτελῶν ὁ λυτρωτής,
 ἰάσατο καὶ Τυφλὸν ἐκ γενετῆς, πηλὸν ἐ-
 πιχρίσας, καὶ εἰπὼν· Πορεύθητι καὶ νίψαι ἐν τῷ
 Σιλῳάμ, ὅπως γνῶσῃ με Θεόν, ἐπὶ γῆς βαδίζον-
 τα, σάρκα φορέσαντα, διὰ σπλάγχχνα οἰκτιρμῶν.

Δόξα.

Μίαν τρισυπόστατον, οὐσίαν σέβοντες πι-
 στοί, δοξάσωμεν τὸν Πατέρα καὶ Υἱὸν,
 καὶ Πνεῦμα τὸ εὐθές, ποιητὴν, καὶ Κύριον,
 καὶ λυτρωτὴν τοῦ παντός, ἓνα ἄκτιστον Θεόν,
 σὺν ἁσωμάτοις κράζοντες· Ἁγίος, Ἁγίος,
 Ἁγίος εἰ Βασιλεῦ.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μήτραν ἀπειρόγαμον, τὴν σὴν κατώκησεν
 Ἄγνη, Κύριος διὰ σπλάγχχνα οἰκτιρμῶν,
 σῶσαι βουλόμενος, τὸν φθαρέντα ἄνθρωπον, ταῖς
 μεθοδείαις τοῦ ἐχθροῦ· αὐτὸν οὖν ἰκέτευε, τὴν
 πόλιν ταύτην σῶζεσθαι, πάσης ἀλώσεως, καὶ
 ἐχθρῶν ἐπιδρομῆς.

Καταδασία.

Τῷ Σωτῆρι Θεῷ, τῷ ἐν θαλάσῃ λαὸν,
 » ποσὶν ἀβρόχοις ὁδηγήσαντι, καὶ Φαραὼν
 » πανστρατιᾷ καταποντίσαντι, αὐτῷ μόνῳ ἁ-
 » σωμεν, ὅτι δεδόξασται.

Ὦδὴ γ'. Ὁ Εἰρμός.

Δεῦτε πόμα πίωμεν καινὸν, οὐκ ἐκ πέ-
 » τρας ἀγόνου τερατουργούμενον, ἀλλ'
 » ἀφθαρσίας πηγὴν, ἐκ τάφου ὁμδρήσαντος
 » Χριστοῦ, ἐν ᾧ στερεούμεθα.

Τροπάρια.

Νῦν πάντα πεπλήρωται φωτὸς, οὐρανός τε
 καὶ γῆ, καὶ τὰ καταχθόνια· ἑορταζέτω
 γοῦν πᾶσα κτίσις, τὴν Ἐγερσιν Χριστοῦ, ἐν
 ᾗ ἑσπερέωται.

Χθὲς συνεθαπτόμην σοι Χριστέ, συνεγείρο-
 μαι σήμερον ἀναστάντι σοι· συνεσταυρού-
 μην σοι χθὲς, αὐτός με συνδόξασον Σωτὴρ ἐν
 τῇ βασιλείᾳ σου.

Τῆς Θεοτόκου. Ὁ αὐτός.

Επὶ τὴν ἀκήρατον ζωὴν, ἐπανέρχομαι σήμερον ἀγαθότητι, τοῦ γεννηθέντος ἐκ σοῦ, καὶ πᾶσι τοῖς πέρασιν Ἀγνή, τὸ φέγγος ἀστράφαντος.

Θεὸν, ὃν ἐκύησας σαρκί, ἐκ νεκρῶν καθὼς εἶπεν ἐξεγειρόμενον, θεασαμένη Ἀγνή, χόρευε· καὶ τοῦτον ὡς Θεὸν, ἀχραντέ μέγαλυνε.

Τοῦ Τυφλοῦ. Ὁ Εἰρμός.

»Σαλευομένην τὴν καρδίαν μου, Κύριε,
»τοῖς κύμασι, τοῦ βίου στερέωσον, εἰς
»λιμένα εὐδίου καθοδηγῶν, ὡς Θεός.

Τροπάρια.

Σαλευομένων τὰς καρδίας ἐστήριξας, τὴν γῆν πᾶσαν σαλεύσας μακρόθυμε, τῇ σεπτῇ Σταυρώσει σου, ἦν καθυπέστης σαρκί.

Κινῶ μνημείῳ, Ἰωσήφ σε κατέθετο, οἰκτίρμον ὁ εὐσχήμων· ἀνέστης δὲ ἐκ νεκρῶν τριήμερος, καινοποιήσας ἡμᾶς.

Τί ὡς νεκρὸν ἐπιζητεῖτε τὸν Κύριον; ἀνέστη καθὼς εἶπεν, ὁ Ἀγγελος γυναιξὶν ἐθέγγετο, ἀστράπτων θεία μορφή.

Τυφλὸν ποτε ἐκ γενετῆς, προσελθόντα σοὶ ἰάσω. πανοικτίρμον, δοξάζοντα τὴν οἰκουμένην σου καὶ τὰ θαυμάσια.

Δόξα.

Θεὸν Πατέρ προσκυνοῦμεν, προάναρχον, Υἱὸν καὶ Πνεῦμα θεῖον, τρισάκτιστον φύσιν τρισυπόστατον, ἓνα Θεὸν τοῦ παντός.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Παρθενικῆς ἀπὸ γαστρὸς ἀπεκύησας, Θεὸν σεσαρκωμένον, ὃν αἰτησαί, Παναγία Δέσποινα, κατοικτειρῆσαι ἡμᾶς.

Καταδασία.

»Δυνάμει τοῦ Σταυροῦ σου Χριστέ, στερέωσόν μου τὴν διάνοιαν, εἰς τὸ ὑμνεῖν,
»καὶ δοξάζειν σου τὴν σωτήριον Ἀνάληψιν.

Κάθισμα. Ἦχος πλ. δ'.

Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Ο τῶν ὅλων Δεσπότης καὶ ποιητής, παρρηγόμιμος εὗρεν ἐν τῇ ὁδῷ, Τυφλὸν καθεζόμενον, θρηνῳδοῦντα καὶ λέγοντα· Οὐ κατείδον

ἐν βίῳ, τὸν ἥλιον λάμποντα, οὐδὲ τὴν σελήνην, τὸ φέγγος αὐγάζουσιν· ὅθεν ἐκβοῶ σοι· Ὁ τεχθεὶς ἐκ Παρθένου, φωτίσαι τὰ σύμπαντα, φωτίσόν με ὡς εὐσπλαγχνος, ἵνα κράζω προσπίπτων σοι· Δέσποτα Χριστέ ὁ Θεός, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν μοι δώρησαι, διὰ πλῆθος ἐλέους, μόνε φιλάνθρωπε.

Δίς.

ᾠδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

»**Ε**πὶ τῆς θείας φυλακῆς, ὁ θεηγόρος Ἀβ-
»βακούμ, στήτω μεθ' ἡμῶν, καὶ δεικνύ-
»τω, φαεσφόρον Ἀγγελον, διαπρυσίως λέγον-
»τα· Σήμερον σωτηρία τῷ κόσμῳ· ὅτι ἀνέστη
»Χριστὸς ὡς παντοδύναμος.

Τροπάρια.

Αῤρσεν μὲν, ὡς διανοίξαν τὴν παρθενεύουσαν νηδὺν πέφηνε Χριστός· ὡς βροτὸς δέ, ἄμνός προσηγόρευται· ἄμωμος δέ, ὡς ἄγευστος κηλίδος, τὸ ἡμέτερον Πάσχα, καὶ ὡς Θεὸς ἀληθῆς τέλειος λέλεκται.

Ως ἐνιαύσιος ἄμνός, ὁ εὐλογούμενος ἡμῖν, στέφανος χρηστὸς, ἐκουσίως ὑπὲρ πάντων τέθυται, Πάσχα τὸ καθαρτήριο, καὶ αὐθις ἐκ τοῦ τάφου ὥραϊος, δικαιοσύνης ἡμῖν ἐλαμψεν Ἥλιος.

Ο θεοπάτωρ μὲν Δαυὶδ, πρὸ τῆς σκιάδους κιβωτοῦ, ἤλατο σκιρτῶν· ὁ λαὸς δὲ τοῦ Θεοῦ ὁ ἅγιος, τὴν τῶν συμβόλων ἐκδασιν ὀρῶντες, εὐφρανθῶμεν ἐνθέως· ὅτι ἀνέστη Χριστὸς ὡς παντοδύναμος.

Τῆς Θεοτόκου. Ὁ αὐτός.

Ο διαπλάσας τὸν Ἀδὰμ, τὸν σὸν προπάτορα Ἀγνή, πλάττεται ἐκ σοῦ· καὶ θανάτῳ, τῷ οἰκείῳ ἔλυσεν, τὸν δι' ἐκείνου θάνατον σήμερον, καὶ κατηύγασεν πάντας, ταῖς θεϊκαῖς ἀστραπαῖς τῆς Ἀναστάσεως.

Ον ἀπεκύησας Χριστὸν, ὡραιότατως ἐκ νεκρῶν, λάμψαντα Ἀγνή καθορῶσα, ἡ καλὴ καὶ ἄμωμος, ἐν γυναιξὶν ὥραία τε, σήμερον, εἰς πάντων σωτηρίαν, σὺν Ἀποστόλοις αὐτὸν χαίρουσα δοξάζει.

Τοῦ Τυφλοῦ. Ὁ Εἰρμός.

»**Α**κήκοα Κύριε, τὴν ἀκοήν σου καὶ ἐφοβήθην, κατενόησα τὴν οἰκονομίαν σου.
»καὶ ἐδόξασά σε μόνε φιλάνθρωπε.

Τροπάρια.

Τεθνήξαντα ξύλω με, τεθείς ἐν ξύλῳ, ζωὴ ὑπάρχων, ἀνεζώωσας διὰ μέγα ἔλεος· διὰ τοῦτο Λόγε δοξάζω σε.

Τοῖς Μύσταις σου Κύριε, συναυλιζόμενος παραδόξως, τούτοις ἔλεγες· Ἄπιτε, κηρύξατε, πανταχοῦ τὴν ἐμὴν Ἀνάστασιν.

Πιστούμενος Κύριε, τὴν Ἐγέρσιν σου τὴν ἐκ τοῦ τάφου· τοῖς φιλοῦσί σε Χριστέ, ἐν ἡμέραις πλείοσι, συνηυλίζου χαροποιῶν αὐτούς.

Ωἰμάτωσας Κύριε, Τυφλὸν ἐκ μήτρας γεγεννημένον, εἰπὼν· ἄπελθε, νίψαι καὶ ἀνάβλεψον, τὴν ἐμὴν δοξάζων Θεότητα.

Δόξα.

Οἴμοτιμε ἀναρχε, Τριάς ἀμέριστε τῇ οὐσίᾳ, μεριστῇ ταῖς ὑποστάσεσι, σῶζε πάντας, τοὺς πιστῶς σε φόβῳ δοξάζοντας.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὸν τόκον σου Ἀχραντε, τὸν ὑπὲρ φύσιν δοξολογοῦμεν, μακαρίζοντες πίστει σε πανάμωμε, ὡς Θεοῦ τῶν ὅλων λοχεύτριαν!

Καταβασία.

Εἰσακήκοα τὴν ἀκοήν, τῆς δυναστείας τοῦ Σταυροῦ σου, ὡς Παράδεισος ἡνοίγη δι' αὐτοῦ, καὶ ἐδόθησα Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ὡδὴ ε'. Ὁ Εἰρμός.

Οἱ ρηρίσωμεν ὀρθρου βαθέος, καὶ ἀντὶ μύρου τὸν ὕμνον προσοῖσωμεν τῷ Δεσπότῃ· καὶ Χριστὸν ὀφόμεθα, δικαιοσύνης Ἡλίου, πᾶσι ζωὴν ἀνατέλλοντα.

Τροπάρια.

Τὴν ἄμετρόν σου εὐσπλαγχνίαν, οἱ ταῖς τοῦ Ἀδου σειραῖς συνεχόμενοι δεδορκότες. πρὸς τὸ φῶς ἠπείγοντο Χριστέ, ἀγαλλομένῳ ποδὶ, Πάσχα κροτοῦντες αἰώνιον.

Προσέλθωμεν λαμπαδηφόροι, τῷ προϊόντι Χριστῷ ἐκ τοῦ μνήματος, ὡς νυμφίῳ, καὶ συνεορτάσωμεν, ταῖς φιλεόρτοις τάξεσι, Πάσχα Θεοῦ τὸ σωτήριον.

Τῆς Θεοτόκου. Ὁ αὐτός.

Φωτίζεται θείαις ἀκτίσι, καὶ ζωηφόροις ταῖς τῆς Ἀναστάσεως, τοῦ Υἱοῦ σου Θεομη-

τορ ἄχραντε, καὶ χαρμονῆς ἐμπίπλῃται, τῶν εὐσεβῶν ἡ ὁμήγυρις.

Οὐκ ἡνοίξας πύλας Παρθένου ἐν τῷ σαρκούσθαι· μνήματος οὐκ ἔλυσας τὰς σφραγίδας. Βασιλεῦ τῆς κτίσεως· ὅθεν ἔξαναστάντα σε, θεασαμένη ἠγάλλετο.

Κανὼν τοῦ Τυφλοῦ. Ὁ Εἰρμός.

Τὴν τάλαιναν ψυχὴν μου, νυκτομαχοῦσαν τῷ σκότει τῶν παθῶν, προφθάσας οἰκτειρον, καὶ λάμψον νοητέ Ἥλιε, ἡμεροφαιεῖς ἀκτίνας, ἐν ἐμοὶ τοῦ διαυγᾶσαι τὴν νύκτα εἰς φῶς.

Τροπάρια.

Υψώθης ἐπὶ ξύλου, καὶ συνανύψωσας πάντας τοὺς βροτούς, καὶ τὸν πολέμιον οἰκτίρμον, ὅφιν ἐθανάτωσας, καὶ ἐζώωσας τὸ πλάσμα τῶν χειρῶν τῶν σῶν, ὡς μόνος Θεὸς τοῦ παντός.

Ετέθης ἐν μνημείῳ ὁ ἐκουσίως γενόμενος νεκρὸς, καὶ τὰ βασίλεια τοῦ Ἀδου, Βασιλεῦ ἀθάνατε, ἅπαντα ἐκένωσας, νεκρούς τῇ Ἀναστάσει ἐγείρας τῇ σῇ.

Θαυμάσια μεγάλη, ἐκτελῶν Λόγε ἐπὶ γῆς, λαὸς σε ἀπέκτεινεν ἀνόμων· ἀλλ' αὐτὸς Κύριε, μόνος δυνατὸς ὑπάρχων, ἐκ νεκρῶν καθὼς προεῖπας, ἀνέστης Χριστέ.

Τὰ ὄμματα ἀνοίξας, τοῦ μὴ ἰδόντος τὸ φῶς τὸ αἰσθητὸν, ψυχῆς ἐφώτισας τὰς κόρας, καὶ δοξάζειν ἔπεισας, τοῦτον ἐπιγνόντα σε ποιητὴν, δι' εὐσπλαγχνίαν ὀφθέντα βροτόν.

Δόξα.

Τριάδα ἐν μονάδι, καὶ ἐν Τριάδι μονάδα, οἱ πιστοὶ δοξολογήσωμεν, Πατέρα καὶ Υἱὸν ἅπαντες, Πνεῦμα τὸ εὐθές, ἓνα Θεὸν, δημιουργὸν τοῦ παντός ἀληθῶς.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Πῶς τέτοκας μὴ γνοῦσα Παρθενομήτορ ἁγνή, πείραν ἀνδρὸς θεοχαρίτωτε; Πῶς τρέφεις τὸν τὴν κτίσιν τρέφοντα; μόνος ὡς ἐπίσταται αὐτός, ὁ τοῦ παντός ποιητὴς καὶ Θεός.

Καταβασία.

Οἱ ρηρίζοντες βοῶμέν σοι Κύριε· Σῶσον ἡμᾶς· σὺ γὰρ εἶ Θεὸς ἡμῶν, ἐκτός σου ἄλλον οὐκ οἶδαμεν.

Ὡδὴ ς' Ὁ Εἰρμός.

» Κατῆλθες ἐν τοῖς κατωτάτοις τῆς γῆς.
» Καὶ συνέτριψας μοχλοὺς αἰωνίους, κα-
» τόχους πεπεδημένων Χριστέ, καὶ τριήμερος,
» ὡς ἐκ κήτους Ἰωνᾶς, ἐξάνεστης τοῦ τάφου.

Τροπάρια.

Φυλάξας τὰ σήμαντρα σῶα Χριστέ. ἐξη-
γέρθης τοῦ τάφου, ὁ τὰς κλεῖς τῆς Παρ-
θένου μὴ λυμηνάμενος, ἐν τῷ τόκῳ σου· καὶ ἀ-
νέψας ἡμῖν, Παραδείσου τὰς πύλας.

Σωτέρ μου τὸ ζῶν τε καὶ ἄθυτον, ἱερεῖον ὡς
Θεὸς σεαυτὸν ἐκουσίως, προσαγαγὼν τῷ
Πατρὶ, συνανέστητας, παγγενῇ τὸν Ἀδὰμ, ἀ-
ναστὰς ἐκ τοῦ τάφου.

Τῆς Θεοτόκου. Ὁ αὐτός.

Ανῆκται τὸ πάλαι κρατούμενον, τῷ θανά-
τῳ καὶ φθορᾷ, διὰ τοῦ σαρκωθέντος ἐκ
σῆς ἀχράντου γαστροῦ, πρὸς τὴν ἀφθαρτον,
καὶ αἰδίου ζωὴν, Θεοτόκε Παρθένε.

Κατῆλθεν ἐν τοῖς κατωτάτοις τῆς γῆς, ὁ λα-
γόσι σου Ἀγνή κατελθὼν καὶ οἰκήσας,
καὶ σαρκωθείς ὑπὲρ νοῦν, καὶ συνήγειρεν ἑαυτῷ
τὸν Ἀδὰμ, ἀναστὰς ἐκ τοῦ τάφου.

Τοῦ Τυφλοῦ. Ὁ Εἰρμός.

» Ὡς τὸν Προφήτην τοῦ θηρός, ἐρρύσω Κύ-
» ριε, καὶ μέ τοῦ βυθοῦ τῶν ἀκαθέκτων
» παθῶν, ἀνάγαγε δέομαι· ἵνα προσθήσω τοῦ
» ἐπιδλέψαι με, πρὸς ναὸν τὸν ἅγιόν σου.

Τροπάρια.

Οσταυρωθεὶς μετὰ ληστῶν, ἐρρύσω Δέ-
σποτα, ληστῶν πονηρῶν, καὶ ψυχοφθό-
ρων παθῶν, φιλάνθρωπε Κύριε, πάντας τοὺς
ὑμνοῦντάς σου τὴν Σταύρωσιν, καὶ τὴν Ἐγερ-
σιν συμφώνως.

Εθεντο ἄπνουν σε νεκρὸν, Χριστέ ἐν μνήμα-
τι, τὸν πᾶσι νεκροῖς ἐμπνέοντα τὴν ζωὴν·
ἀνέστης δὲ Κύριε, πάντα κενώσας Λόγε τὰ μνή-
ματα, Θεϊκῇ σου δυναστείᾳ.

Μετὰ τὴν Ἐγερσιν Χριστέ, τοῖς φίλοις ἔ-
λεγες· Καθίσατε δὴ ἐν τῇ Ἱερουσαλὴμ,
ἕως ἂν ἐνδύσησθε, σθένος ἐξ ὕψους ἀήττητον,
καὶ βεβαίαν συμμαχίαν.

Πηλὸν ποιήσας ὀφθαλμοὺς, Τυφλοῦ ἐπέχρι-
σας, τοῦ ἐκ γενετῆς, καὶ ἐχαρίσω αὐτῷ τὸ

βλέπειν, ὑμνοῦντί σου Λόγε, τὴν ἀχράντον δύ-
ναμιν, δι' ἧς ἔσωσας τὸν κόσμον.

Δόξα.

Η τρισυπόστατος μονὰς, Πάτερ ἀγέννητε,
Υἱὲ γεννητὲ, καὶ Πνεῦμα ἐκπορευτὸν,
τρισάγιε Κύριε, μία οὐσία καὶ δυνάμεις, σῶζε
πάντα τὸν λαόν σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴ μεγαλειᾷ σου Ἀγνή, τίς διηγῆσεται;
Θεὸν γὰρ ἐν σαρκὶ, ἔτεκες ὑπερφυῶς, κό-
σμον διὰ σοῦ ρυόμενον, Παρθένε πανάμωμε,
ἀπὸ πάσης ἁμαρτίας.

Καταδασία.

» **Ε**κύκλωσέ με ἄβυσσος, ταφή μοι τὸ κῆ-
» τος ἐγένετο· ἐγὼ δὲ ἐδόησα, πρὸς σέ
» τὸν φιλάνθρωπον, καὶ ἔσωσέ με ἡ δεξιὰ σου
» Κύριε.

Κοντάκιον. Ἦχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Τῆς ψυχῆς τὰ ὄμματα πεπρωμένος, σοὶ
Χριστέ προσέρχομαι, ὡς ὁ Τυφλὸς ἐκ γε-
νετῆς, ἐν μετανοίᾳ κραυγάζων σοι· Σὺ τῶν ἐν
σκότει, τὸ φῶς τὸ ὑπέρλαμπρον.

Ὁ Οἶκος.

Ρεῖθρόν μοι δώρησαι Χριστέ, σοφίας τῆς
ἀρρήτου, καὶ γνώσεως τῆς ἄνω, τὸ φῶς
τῶν ἐν τῷ σκότει, καὶ πλανωμένων ὁδηγέ·
ἵνα διηγῆσωμαι, ἅπερ ἡ θεία βίβλος ἐδίδαξε
τοῦ Εὐαγγελίου τῆς εἰρήνης, δηλονότι, τὴν
τοῦ Τυφλοῦ θαυματοποιίαν· ὅτι ἐκ γενετῆς τυ-
φλὸς ὑπάρχων, ὀφθαλμοὺς τοὺς αἰσθητοὺς ἀ-
πολαμβάνει, καὶ τοὺς τῆς ψυχῆς, ἐν πίστει
ἀνακραυγάζων· Σὺ τῶν ἐν σκότει, τὸ φῶς τὸ
ὑπέρλαμπρον.

Συναξάριον τοῦ Μηναιίου, εἴτα τὸ παρόν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Κυριακῇ ἕκτη ἀπὸ τοῦ Πά-
σχα, τὸ εἰς τὸν ἐκ γενετῆς Τυφλὸν ἐορτάζο-
μεν, τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν
Ἰησοῦ Χριστοῦ, θαῦμα.

Στίχοι.

Φωτὸς χορηγὸς, ἐκ φάους πέλον φάος,
Τὸν ἐκ γενετῆς ὀμματοῖς Τυφλόν, Λόγε.

καὶ τὸ θαῦμα τοῦτο ἐξ ὕγρου διεπράχθη, καθὰ καὶ τὸ τῆς Σα-
μαρείτιδος, καὶ τὸ τοῦ Παραλύτου· γέγονε δὲ οὕτω. Τοῦ Χρι-
στοῦ διαλεγμένου τοῖς Ἰουδαίοις, καὶ ἑαυτὸν ἴσον ἀποδεικνύοντος
τῷ Πατρὶ, καὶ, πρὶν Ἀβραάμ γενέσθαι, ἐγὼ εἰμι, λέγοντος, ἐκεῖ-
νοι λίθους κατ' αὐτοῦ βάλλουσιν· ὁ δὲ ἀναχωρῶν ἐκείθεν εὐρί-

σκεῖ τὸν Τυφλὸν παραπαίοντα· ἦν δὲ οὕτω γεννηθεὶς, τὸν τύπον καὶ τὰ κοῖλα ἔχων μόνον τῶν ὀφθαλμῶν. Εὐρών οὖν αὐτὸν ὁ Σωτὴρ οὕτως ἔχοντα, ἐρωτᾷται παρὰ τῶν Μαθητῶν (ἀκηκοῦτων ἐν τῷ εἰς τὸν Παράλυτον· Ἴδε ὑγιὲς γέγονας, μηκέτι ἀμάρτανε· καὶ ὅτι, Ἀμαρτία γονέων ἐπὶ τέκνα)· Ῥαββί, τίς ἡμαρτεν, οὗτος, ἢ οἱ γονεῖς αὐτοῦ, ἵνα τυφλὸς γεννηθῇ; Ἀλλως τε, καὶ δόξα Ἐπικουρείος τις ἐκράτει, τὰς ψυχὰς προϋπάρχειν, καὶ ἀμαρτησάσας, αὐλῶς κατάγεσθαι εἰς τὰ σώματα· ἅπερ ἅπαντα ἀναιρῶν ὁ Χριστὸς, ἐφῆσεν· Οὐ διὰ ταῦτα, ἀλλ' ἵνα φανερωθῇ τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ ἡγουν ἐμοῦ· οὐ γὰρ περὶ τοῦ Πατρὸς ὁ λόγος· τὸ δέ, ἵνα τῆς ἀποφάσεώς ἐστιν οὐ τῆς αἰτίας.

Καὶ τοῦτο εἰπὼν ὁ Χριστὸς, πτύσας χαμαὶ, καὶ πηλὸν ποιήσας ἐπέχρισε τοὺς τύπους τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ, καὶ πρὸς τὴν τοῦ Σιλωὰμ πηγὴν ἀπελθεῖν, καὶ νίψασθαι ἐγκελεύεται· ἵνα δείξῃ, ὅτι αὐτὸς ἐστὶν ὁ κατ' ἀρχὰς χεὶρ λαβὼν ἀπὸ τῆς γῆς, καὶ πλάσας τὸν ἄνθρωπον. Ἐπεὶ δὲ πάντων ὁ ὀφθαλμὸς τῶν ἐν τῷ σώματι κυριώτερον, τοῦτον πλάττει μὴ ὄντα, δεικνύων, ὅτι καὶ τῇ ψυχικῇ δυνάμει κίνησιν αὐτὸς ἐστὶν ὁ παρέχων. Οὐκ ἐχρήσατο δὲ ὕδατι, ἀλλὰ πτύσματι, ἵνα γνώριμον εἴη, ὡς ἡ χάρις ἅπασα ἀπὸ τοῦ ἐμπτύσαντος στόματος ἦν· καὶ ὅτι πρὸς τὸν Σιλωὰμ αὐτὸν ἀποπέμπειν ἐμελλε. Νίψασθαι δὲ αὐτὸν προτρέπει, ἵνα μὴ τις τῇ ἐκεῖθεν γῇ καὶ τῷ πηλῷ δώῃ τὴν θεραπείαν. Στέλλει δὲ αὐτὸν πρὸς τὸν Σιλωὰμ, ἵνα πολλοὺς ἔχῃ τῆς ἰάσεως μάρτυρας· πολλοὺς γὰρ ἂν συνήντησεν ἀπὼν, κεχρισμένος πηλῷ τὰ ὄμματα. Φασὶ δέ τινες, ὡς νιψάμενος, οὐκ ἀπεβάλλετο τὸν ἐκ τοῦ πτύσματος πηλόν, ἀλλ' αὐτὸς ὁ πηλός, τῇ προσβολῇ τοῦ ὕδατος, πρὸς ὀφθαλμῶν πλάσιν μετεσχηματίζετο.

Σιλωὰμ δὲ, ἀπεσταλμένος ἐρμηνεύεται· ἡ γὰρ κολυμβήθρα αὕτη, ἐξω τῆς πόλεως Ἱερουσαλὴμ ἐτύγγανεν. Ἐπὶ δὲ Ἐξεκίου πολέμιων παρακαθισάντων τὴν πόλιν, καὶ τὸν Σιλωὰμ κατασχόντων, ἀνεχαιτίσθη τὸ ὕδωρ ἐκεῖθεν. Πρὶν ἢ δὲ φρέατα καὶ λάκκους ὀρύξαι τοὺς ἔνδον, εἰς ὑποδοχὴν ὕδατος, εἴ τις, κελεύσει τοῦ Προφήτου Ἡσαΐου, ἐστέλλετο, τὸ ὕδωρ πάλιν ἀθρόον ἐξήρχετο, καὶ ὕδρευετο· εἰ δὲ τις ἐξ ἑαυτοῦ, ἢ καὶ πολέμιος, ἐπέλχετο ἢ τοῦ ὕδατος ἔκροια· καὶ ἐξ ἐκείνου οὕτως ἐγίνετο. Ἴνα τοίνυν δείξῃ καὶ ὁ Χριστὸς, ὅτι ἐκ Θεοῦ καὶ αὐτός, διὰ τοῦτο τὸν Τυφλὸν ἀποστέλλει ἐκεῖ, καὶ τὸ φῶς αὐτίκα ἐφέπεται. Τισὶ μέντοι ἔδοξεν ἀπεσταλμένον τὸν Σιλωὰμ ἐρμηνεύεσθαι, καὶ διὰ τὸν παρόντα Τυφλόν, ἀποσταλέντα παρὰ Χριστοῦ.

Ὁμίματοῦται τοίνυν, νιψάμενος ὁ Τυφλός, ἀρρήτῳ τινι δυνάμει, μὴδ' αὐτοῦ τοῦ παθόντος τὸ μυστήριον ἐξιδόντος. Οἱ δὲ γειτνιώντες αὐτῷ, καὶ ἄλλως γνώριμοι κατιδόντες αὐτὸν ἰξεπίτηδες ἀναβλέψαντα, ἀμφιβάλλοντες ἦσαν· ἐκεῖνος δ' οὖν ὠμολόγει, ὁ πρῶν εἶναι Τυφλός· καὶ τὸ αἴτιον τῆς ὁράσεως ἐρωτώμενος, ἱατρὸν τοῦ πάθους τὸν Χριστὸν ἀνεκήρυσσε. Τῶν οὖν Φαρισαίων τὸ παράδοξον ἀκηκοῦτων σημεῖον, πάλιν ὁ Σωτὴρ βλασφημεῖται, ὡς τὸ Σάββατον μὴ τηρῶν· ἐν Σαββάτῳ γὰρ, ὡς εἶκε, καὶ τὸ κατὰ τὸν Τυφλόν διεπράχθη. Σχίσμα τοίνυν γίνεται τούτων μεταξὺ, τῶν μὲν λεγόντων, ἐκ Θεοῦ εἶναι τὸν Ἰησοῦν, διὰ τὰ γενόμενα θαύματα· τῶν δὲ, μὴ ἀπὸ Θεοῦ, ὅτι τὸ Σάββατον οὐ τηρεῖ.

Οἱ οὖν ἀγαθὴν περὶ αὐτοῦ δόξαν ἔχοντες, τὸν Τυφλόν ἐρωτῶσι· Σὺ τί λέγεις περὶ αὐτοῦ; Ὁ δὲ, Προφήτην τοῦτον ἀνακηρύσσει· ὃ δὴ παρ' ἐκείνοις ἦν τιμιώτερον. Οἱ δὲ πάλιν διαπιστοῦσιν, ὅτι τυφλῷ γε ὄντι, τὴν θεραπείαν ὁ Χριστὸς ἐχαρίσατο. Ἀμέλει, καὶ τοὺς γονεῖς αὐτοῦ μεταστέλλονται, μὴ τοῖς

γειτοσιν ἴσως πιστεύοντες· ὅθεν καὶ μᾶλλον αὐτὸ συσχιάσαι θέλοντες, πλείον ποιοῦσι κατὰδῆλον, τῶν γεννητόρων ἅπαντα διομολογούντων, καὶ διὰ τὸ μὴ ἀποσυνάγωγοι γενέσθαι, εἰς τὴν ἐκείνου ἡλικίαν τὴν πρᾶξιν ἀνάγουσιν. Ἀλλὰ καὶ πάλιν πρὸς τὸν Τυφλόν λέγουσι· Δὸς δόξαν τῷ Θεῷ, ὅτι ἐκεῖθεν ἡ ἴασις δῆθεν, οὐχ ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ· ἀμαρτωλὸς γάρ ἐστιν, ὅτι λύει τὸ Σάββατον. Ὁ δὲ, ἔργοις δηλῶσαι θέλων, ὅτι ὁ Θεός ἐστιν. Οὐκ οἶδα, φησὶν· ἐν ἐπίσταμαι, ὅτι, τυφλὸς ὢν, δι' αὐτοῦ βλέπω.

Πάλιν οὖν εἶπον αὐτῷ· Πῶς ἡνοιξέ σου τοὺς ὀφθαλμούς; Ὁ δ' ἀχθόμενος, οὐ κατὰ λεπτόν λέγει, ἀλλὰ συνιστᾷ, ὅτι, εἰμὴ ἀπὸ Θεοῦ ἦν, οὐκ ἂν τοιοῦτο σημεῖον ἐποίησε. Καὶ πρῶτον μὲν, ὑβρίζειται παρ' ἐκείνων, ὡς ὁμολογήσας μαθητὴς εἶναι ἐκείνου· καὶ ὅτι εἶπεν· Οὐδεὶς ἀνέφξεν ὀφθαλμοὺς τυφλοῦ γεγεννημένου· τυφλοὺς γὰρ καὶ ἄλλοι ὠμμάτωσαν· γεγεννημένου δὲ τυφλοῦ, οὐδεὶς. Ἐμπαίζοντες τοίνυν αὐτόν, πόρρω τῆς συναγωγῆς ἔβαλον. Μετὰ δὲ ταῦτα, εὗρίσκει αὐτόν ὁ Ἰησοῦς, καὶ λέγει αὐτῷ· Σὺ πιστεύεις εἰς τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ; Ὁ δὲ, μαθὼν, ὅς τις ἐστὶν ὁ μετ' αὐτοῦ λαλῶν, καὶ ὁρώμενος δι' αὐτοῦ (οὐ γὰρ ᾔδει αὐτὸν πρότερον, ὅτε τυφλὸς ὢν), προσεκύνησεν αὐτῷ, καὶ μαθητὴς αὐτοῦ ἐχρημάτισε, τὴν εὐεργεσίαν ἀνακηρύττων.

Ῥηθεὶς δ' ἂν καὶ ἀναγωγικῶς. Τυφλὸς μὲν καὶ ὁ ἐξ ἐθνῶν λαός, ὃν τινα παράγων, ἀντὶ τοῦ, ἐν τῇ γῇ διατρίβων, οὐκ ἐν οὐρανῷ, εὗρεν ὁ Χριστός. Ἡ καὶ ὅτι διὰ τὸν Ἑβραϊκὸν ἦλθε λαόν, παροδικῶς δὲ διέβη καὶ εἰς τὰ ἔθνη. Καὶ πτύσας χαμαί, καὶ πηλὸν ποιήσας, ἔχρισεν, ἀντὶ τοῦ ἐδίδασκεν αὐτοὺς πρῶτον· ὅτι ὥσει σταγὼν κατέβη ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ ἐσαρκώθη ἐκ τῆς ἀγίας Παρθένου· εἶτα, καὶ τὸ θεῖον Βάπτισμα παραδέδωκεν, ὃ δὴ ἐστὶν ὁ Σιλωὰμ. Ἐπειτα ὁ ἐξ ἐθνῶν Χριστιανικὸς λαὸς ὑπὲρ Χριστοῦ πρὸς πάντας παρρησιάζεται, καὶ διώκεται, καὶ μαρτυρεῖ, καὶ ὑστερον παρ' αὐτοῦ ἀνακηρύττεται καὶ δοξάζεται.

Τῷ ἀπειρῷ ἐλέει σου, φωτοδότα Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

ᾠδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Ο** Παῖδας ἐκ καμίνου ρυσάμενος, γενόμενος ἄνθρωπος, πάσχει ὡς θνητός, καὶ διὰ πάθους τὸ θνητὸν, ἀφθαρσίας ἐνδύει εὐπρέπειαν, ὁ μόνος εὐλογητὸς τῶν Πατέρων, Θεὸς καὶ ὑπερένδοξος.

Τροπάρια.

Γυναῖκες μετὰ μύρων θεόφρονες, ὀπίσω σου ἔδραμον· ὃν δὲ ὡς θνητὸν μετὰ δακρύων ἐζήτησαν, προσεκύνησαν, χαίρουσαι ζῶντα Θεόν, καὶ Πάσχα τὸ μυστικόν, σοῖς Χριστέ Μαθηταῖς εὐηγγελίσαντο.

Ηανάτου ἐορτάζομεν νέκρωσιν, Ἀδου τὴν καθαίρεσιν, ἄλλης βιοτῆς τῆς αἰωνίου ἀπαρχῇν, καὶ σκιρτῶντες ὑμνοῦμεν τὸν αἴτιον, τὸν μόνον εὐλογητὸν τῶν Πατέρων, Θεὸν καὶ ὑπερένδοξον.

Ως ὄντως ἱερά καὶ πανέορτος, αὕτη ἡ σω-
τήριος νύξ, καὶ φωταυγής, τῆς λαμπρο-
φόρου ἡμέρας τῆς Ἐγέρσεως, οὕσα προάγγε-
λος, ἐν ᾗ τὸ ἄχρονον φῶς, ἐκ τάφου σωματι-
κῶς, πᾶσιν ἐξέλαμψεν.

Τῆς Θεοτόκου. Ὁ αὐτός.

Νεκρώσας ὁ Υἱός σου τὸν θάνατον, Πανά-
μωμε σήμερον, πᾶσι τοῖς θνητοῖς, τὴν
διαμένουσαν ζωὴν, εἰς αἰῶνας αἰώνων δεδώ-
ρηται· ὁ μόνος εὐλογητὸς τῶν Πατέρων, Θεὸς
καὶ ὑπερένδοξος.

Ο πάσης βασιλεύων τῆς κτίσεως, γενό-
μενος ἄνθρωπος, ὥκησε τὴν σὴν, Θεοχα-
ρίτωτε νηδὺν, καὶ σταυρὸν ὑπομείνας καὶ θά-
νατον, ἀνέστη θεοπρεπῶς συνεγείρας ἡμᾶς, ὡς
παντοδύναμος.

Τοῦ Τυφλοῦ. Ὁ Εἰρμός.

» **Π**υρὸς σθεσθήριον τῶν Παίδων ἡ προσευ-
» χή, δροσίζουσα κάμιнос, κήρυξ τοῦ θαύ-
» ματος, μὴ φλογίζουσα, μηδὲ συγκαίουσα,
» τοὺς ὑμνολόγους Θεοῦ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τροπάρια.

Αναρτηθέντος σου ἐπὶ τοῦ ξύλου Σωτῆρ,
ἐσθέσθη ὁ ἥλιος, γῆ ἐκυμαίνετο, ἐσαλεύε-
το ἡ κτίσις· ἅπασα, καὶ ἐκ τῶν τάφων νεκροὶ
ἐξηγείροντο.

Εξεγερθέντος σου ἐκ τῶν νεκρῶν Βασιλεῦ,
ψυχὰι συνηγέρθησαν, ἐκεῖ καθεύδουσαι,
καὶ δοξάζουσαι τὴν δυναστείαν σου, δι' ἧς θά-
νάτου δεσμὰ διελύθησαν.

Ορθρου μυρίσαι σε γυναίων ἦλθε χορός·
μαθοῦσαι δὲ Κύριε ἐξεγερθέντα σε, συνέ-
χαιρον τοῖς ἱεροῖς Μαθηταῖς· δι' ὧν παράσχου
ἡμῖν ἰλασμόν τῶν κακῶν.

Πηλὸν ἐπέχρισας τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ Τυ-
φλοῦ, καὶ τούτῳ προσέταξας πρὸς Σι-
λωὰμ ἀπελθεῖν· νιψάμενος δὲ ἀνέβλεψεν, ὑμνο-
λογῶν σε Χριστέ, Βασιλεῦ τοῦ παντός.

Δόξα.

Πατέρα ἀναρχον, συνἀναρχόν τε Υἱόν, καὶ
πνεῦμα πανάγιον ὑμνολογήσωμεν· Ἅγιος,
Ἅγιος, Ἅγιος εἶ ὁ Θεός, Βασιλεῦ τοῦ παντός.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μετὰ τὴν κύησιν, παρθένος ὤφθη· Ἀγνή·
Θεὸν γὰρ ἐγέννησας, καινοτομήσαντα
φύσεις ἄχραντε, τῇ δυνάμει αὐτοῦ· ὃν ἐκδυσώ-
πει αἰεὶ τοῦ σωθῆναι ἡμᾶς.

Καταδασία.

» **Ο** ἐν καμίνῳ πυρὸς, τοὺς ὑμνολόγους σώ-
» σας Παῖδας, εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν
» πατέρων ἡμῶν.

Ὡδὴ ἡ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Α**ὕτη ἡ κλητὴ καὶ ἁγία ἡμέρα, ἡ μία
» τῶν Σαββάτων, ἡ βασιλὶς καὶ κυρία,
» ἑορτῶν ἑορτῇ, καὶ πανηγυρὶς ἐστὶ πανηγύ-
» ρεων, ἐν ᾗ εὐλογοῦμεν Χριστὸν εἰς τοὺς αἰ-
» ὶωνας.

Τροπάρια.

Δεῦτε τοῦ καινοῦ τῆς ἀμπέλου γεννήματος
τῆς θείας εὐφροσύνης, ἐν τῇ εὐσήμενῃ ἡμέ-
ρᾳ τῆς Ἐγέρσεως, βασιλείας τε Χριστοῦ, κοι-
νωνήσωμεν, ὑμνοῦντες αὐτόν, ὡς Θεὸν εἰς τοὺς
αἰῶνας.

Αῖρον κύκλῳ τοὺς ὀφθαλμοὺς σου Σιών, καὶ
ἰδε· ἰδοὺ γὰρ ἤκασί σοι θεοφεγγεῖς ὡς
φωστῆρες, ἐκ δυσμῶν, καὶ βορρᾶ, καὶ θαλάσ-
σης, καὶ ἐώας τὰ τέκνα σου, ἐν σοὶ εὐλογοῦν-
τα, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Πάτερ παντοκράτορ, καὶ Λόγε, καὶ Πνεῦμα,
τρισὶν ἐνιζομένη, ἐν ὑποστάσεσι φύσις, ὑ-
περούσιε καὶ ὑπέρθεε, εἰς σέ βεβαπτίσμεθα,
καὶ σέ εὐλογοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τῆς Θεοτόκου. Ὁ αὐτός.

Ηλθε διὰ σοῦ εἰς τὸν κόσμον ὁ Κτίστης,
Παρθένε Θεοτόκε, καὶ τὴν γαστέρα τοῦ
Ἄδου διαρρήξας, τοῖς θνητοῖς τὴν ἀνάστασιν
ἡμῖν ἐδωρήσατο· διὸ εὐλογοῦμεν, αὐτὸν εἰς τοὺς
αἰῶνας.

Ολον καθελὼν τοῦ θανάτου τὸ κράτος, ὁ
Υἱός σου Παρθένε, ἐν τῇ αὐτοῦ Ἀναστά-
σει, ὡς Θεός κραταῖος, συνανύψωσεν ἡμᾶς καὶ
ἐθέωσε· διὸ ἀνυμνοῦμεν, αὐτόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τοῦ Τυφλοῦ. Ὁ Εἰρμός.

» **Α**γγέλων σύστημα, ἀνθρώπων σύλλογος,
» τὸν Βασιλέα καὶ κτίστην τοῦ παντός,

»ιερεῖς ὑμνεῖτε, εὐλογεῖτε λευῖται, λαὸς
»ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντα τοὺς αἰῶνας.

Τροπάρια.

Αγγέλων τάγματα, Σταυρῷ κρεμáμενον.
σέ κατιδόντα, Χριστέ παμβασιλεῦ, καὶ
τὴν κτίσιν πᾶσαν, ἀλλοιοῦντα τῷ φόβῳ, ἐξέ-
στησαν ὑμνοῦντα, τὴν σὴν φιλανθρωπίαν.

Ο Ἄδης κάτω σε, ἰδὼν ἐστέναξε, καὶ ἀπε-
δίδου σπουδαίως τοὺς νεκροὺς, τοὺς ἐκ
τοῦ αἰῶνος ἐκείσε φρουρουμένους, Χριστέ ὑ-
μνολογοῦντας, τὴν σὴν φιλανθρωπίαν.

Μελῶν τεράστια, Χριστέ ἐξαίσια, ἐθελου-
σίως ὑψώθης ἐν σταυρῷ, καὶ νεκροῖς συ-
νήφθης, ὁ νεκρώσας τὸν Ἄδην, καὶ πάντας ἐν
ἀνδρεία. ἀπέλυσας δεσμίους.

Τυφλὸν ὠμμάτωσας, σοὶ προσελθόντα Χρι-
στέ, τούτῳ προστάξας πηγὴ τοῦ Σιλωὰμ
νίψασθαι καὶ βλέψαι, καὶ Θεὸν σε κηρυῖσαι,
σαρκὶ ἐπιφανέντα, εἰς κόσμου σωτηρίαν.

Δόξα.

Τριάς ἀμέριστε, μονὰς ἀσύγχυτε, Θεέ τῶν
ὅλων καὶ κτίστα τοῦ παντός, τοὺς ὑμνο-
λογοῦντας, καὶ πιστῶς προσκυνοῦντας, τὸ κρά-
τος σου παντοίων, πειρατηρίων σῶζε.

Καὶ νῦν, Θεοτοχίον.

Παρθένε ἄχραντε, θεοχαρίτωτε, τὸν σὸν
δυσώπει Υἱὸν διαπαντός, μή με καται-
σχῦναι ἐν ἡμέρᾳ τῆς δίκης, ἀλλὰ συναριθμῆ-
σαι, τοῖς ἐκλεκτοῖς προβάτοις.

Καταδασία.

»Τὸν ἐκ Πατρὸς πρὸ αἰώνων, γεννηθέντα
»Υἱὸν καὶ Θεὸν, καὶ ἐπ' ἐσχάτων τῶν
»χρόνων, σαρκωθέντα, ἐκ Παρθένου Μητρός,
»ιερεῖς ὑμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντα
»τοὺς αἰῶνας.

Ὡδὴ θ'. Ὁ Εἰρμός.

»Φωτίζου, φωτίζου, ἡ νέα Ἱερουσαλήμ.
»Ἡ γὰρ δόξα Κυρίου, ἐπὶ σέ ἀνέτειλε. Χό-
»ρευε νῦν, καὶ ἀγάλλου Σιών· σὺ δὲ ἄγνή,
»τέρπου Θεοτόκε, ἐν τῇ Ἐγέρσει τοῦ τόκου σου.

Τροπάρια.

Ω θείας! ὦ φίλης! ὦ γλυκυτάτης σου φω-
νῆς! μεθ' ἡμῶν ἀψευδῶς γὰρ, ἐπηγγείλω
ἔσεσθαι, μέχρι τερμάτων αἰῶνος Χριστέ· ἦν οἱ

πιστοὶ, ἄγκυραν ἐλπίδος, κατέχοντες ἀγαλ-
λόμεθα.

Ω Πάσχα τὸ μέγα, καὶ ἱερώτατον Χριστέ·
ὦ σοφία καὶ Λόγε, τοῦ Θεοῦ καὶ δύνα-
μις· δίδου ἡμῖν ἐκτυπώτερον, σοῦ μετασχεῖν,
ἐν τῇ ἀνεσπέρῳ ἡμέρᾳ τῆς βασιλείας σου.

Τῆς Θεοτόκου. Ὁ αὐτός.

Συμφώνως Παρθέने, σέ μακαρίζομεν πιστοὶ,
Χαῖρε πύλη Κυρίου· χαῖρε πόλις ἐμψυχε·
χαῖρε δι' ἧς ἡμῖν ἔλαμψε σήμερον φῶς, τοῦ ἐκ
σοῦ τεχθέντος, τῆς ἐκ νεκρῶν Ἀναστάσεως.

Εὐφραίνου, ἀγάλλου, ἡ θεία πύλη τοῦ φω-
τός· ὁ γὰρ δύνas ἐν τάφῳ, Ἰησοῦς ἀνέ-
τειλε, λάμψας ἡλίου φαιδρότερον, καὶ τοὺς
πιστοὺς πάντας καταυγάσας, θεοχαρίτωτε Δέ-
σποινα.

Τοῦ Τυφλοῦ. Ὁ Εἰρμός.

»Ὅτι ἐποίησέ σοι μεγαλεῖα ὁ δυνατὸς,
»παρθένον ἀναδείξας σε ἄγνῃν, μετὰ τὴν
»κύησιν, ὡς τεκοῦσαν ἀσπόρως τὸν ἑαυτῆς
»ποιητὴν· διό σε Θεοτόκε μεγαλύνομεν.

Τροπάρια.

Ικρίῳ προσεπάγης τοῦ Σταυροῦ, Χριστέ ὁ
Θεός, καὶ πάσας ἐθριάμβευσας ἐχθροῦ, τὰς
ἐναντίας ἀρχάς, καὶ τὴν πρῶην κατάραν Σῶ-
τερ ἠφάνισας· διό σε κατὰ χρέος μεγαλύνομεν.

Ως ἐβλεψέ σε Λόγε, Ἄδης κάτω μετὰ ψυ-
χῆς, ἐστέναξε, καὶ πάντας τοὺς νεκροὺς,
φόβῳ ἀπέλυσεν, ἐπιγνόντας τὸ κράτος τῆς ἐ-
ξουσίας σου· μεθ' ὧν σε κατὰ χρέος μεγαλύνομεν.

Σημεῖα ἐκτελοῦντα, καὶ τεράστια φοβερά,
ὁ δῆμος τῶν Ἑβραίων καθορῶν, φθόνῳ ἀ-
πέκτεινε, τὸν σκυλεύσαντα Ἄδην τῇ Ἀναστά-
σει αὐτοῦ, καὶ πάντας ὡς δυνατὸς συνεγείραντα.

Ηγέρθης καθὼς εἶπας, Ζωοδότα ἐκ τῶν νε-
κρῶν, καὶ ὥφθης τοῖς ἁγίοις Μαθηταῖς
μετὰ τὴν Ἐγερσιν, ὁ σημεῖα ποιήσας, καὶ ὁμ-
ματώσας τυφλοὺς· μεθ' ὧν σε εἰς αἰῶνας με-
γαλύνομεν.

Δόξα

Φῶς τὸν Πατέρα σέβω, φῶς δοξάζω καὶ τὸν
Υἱὸν, φῶς ἀνυμνῶ τὸ Πνεῦμα τὸ εὐθές·
ἐν φῶς ἀμέριστον, ἐν τρισὶ χαρακτῆρσι κατα-
νοούμενον, Θεὸν Βασιλέα πάσης κτίσεως.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Φανείσα πλατυτέρα οὐρανῶν Παρθένε ἄγνη, ἐχώρησας Θεὸν σωματικῶς, τὸν ἀπερίγραπτον, καὶ ἐκύησας πάντων εἰς ἀπολύτρωσιν, τῶν πίστει ἀδιστάκτῳ ἀνυμνούντων σε.

Καταδασία.

» **Σ**έ τὴν ὑπὲρ νοῦν, καὶ λόγον Μητέρα Θεοῦ,
» τὴν ἐν χρόνῳ τὸν ἄχρονον ἀφράστως κυ-
» ῆσασαν, οἱ πιστοὶ ὁμοφρόνως μεγαλύνομεν.

Τὸ, Ἅγιος Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Ἐξαποστειλάριον τοῦ Πάσχα.

Σαρκὶ ὑπνώσας ὡς θνητὸς ὁ Βασιλεὺς καὶ Κύριος, Τριήμερος ἐξανέστης, Ἀδὰμ ἐγείρας ἐκ φθορᾶς, καὶ καταργήσας θάνατον· Πάσχα τῆς ἀφθαρσίας, τοῦ κόσμου σωτήριον.

Τοῦ Τυφλοῦ. Ὅμοιον.

Τοὺς νοερούς μου ὀφθαλμοὺς, πεπηρωμένους Κύριε, ἐκ ζοφερᾶς ἁμαρτίας, σὺ φωταγώγησον ἐνθεῖς, οἰκτίρμον τὴν ταπείνωσιν, καὶ τοῖς τῆς μετανοίας καθάραις με δάκρυσιν.

Ἔτερον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Παράγων ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, εὗρε Τυφλὸν ἀόρματον· πτύσας χαμαὶ καὶ ποιήσας, πηλὸν ἐπέχρισε τοῦτο· πρὸς Σιλῳὰμ ἀπέστειλε, τοῦ ἀπελθεῖν καὶ νίψασθαι· ὁ δὲ νιψάμενος ἦλθε, βλέπων τὸ φῶς σου Χριστέ μου.

Εἰς τοὺς Αἶνους, ἰστώμεν Στίχους δ', καὶ φάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα ζ'.

Ἦχος πλ. α'.

Κύριε, ἐσφραγισμένου τοῦ τάφου ὑπὸ τῶν παρανόμων, προῆλθες ἐκ τοῦ μνήματος καθὼς ἐτέχθης ἐκ τῆς Θεοτόκου. Οὐκ ἔγνωσαν πῶς ἐσαρκώθης, οἱ ἀσώματοί σου Ἄγγελοι· οὐκ ᾔσθοντο πότε ἀνέστης, οἱ φυλάσσοντές σε στρατιῶται· ἀμφοτέρω γὰρ ἐσφράγισται τοῖς ἐρευνῶσι· πεφανέρωται δὲ τὰ θαύματα, τοῖς προσκυνοῦσιν ἐν πίστει τὸ μυστήριον· ὁ ἀνυμνοῦσιν, ἀπόδος ἡμῖν ἀγαλλίασιν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Κύριε, τοὺς μοχλοὺς τοὺς αἰωνίους συντρίψας, καὶ δεσμὰ διαρρήξας, τοῦ μνήματος ἀνέστης, καταλιπὼν σου τὰ ἐντάφια, εἰς μαρτύριον τῆς ἀληθοῦς τριημέρου ταφῆς σου· καὶ προῆγες ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ, ὁ ἐν σπηλαίῳ τηρού-

μενος· Μέγα σου τὸ ἔλεος, ἀκατάληπτε Σωτήρ! ἐλέησον ἡμᾶς.

Κύριε, αἱ γυναῖκες ἔδραμον ἐπὶ τὸ μνήμα, τοῦ ἰδεῖν σε τὸν Χριστὸν, τὸν δι' ἡμᾶς παθόντα· καὶ προσεληθοῦσαι, εὗρον Ἄγγελον ἐπὶ τὸν λίθον καθήμενον τῷ φόβῳ κυλισθέντα· καὶ πρὸς αὐτὰς ἐβόησε λέγων· Ἀνέστη ὁ Κύριος· εἶπατε τοῖς Μαθηταῖς, ὅτι ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, ὁ σῶζων τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Κύριε, ὥσπερ ἐξῆλθες, ἐσφραγισμένου τοῦ τάφου, οὕτως εἰσῆλθες, καὶ τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, πρὸς τοὺς Μαθητάς σου· δεικνύων αὐτοῖς τὰ τοῦ σώματος πάθη, ἅπερ κατεδέξω Σωτὴρ μακροθυμήσας· ὡς ἐκ σπέρματος Δαυὶδ, μώλωπας ὑπήνεγκας· ὡς Υἱὸς δὲ τοῦ Θεοῦ, κόσμον ἠλευθέρωσας· Μέγα σου τὸ ἔλεος, ἀκατάληπτε Σωτήρ! ἐλέησον ἡμᾶς.

Στιχηρὰ Ἀνατολικά.

Κύριε, ὁ Βασιλεὺς τῶν αἰώνων, καὶ ποιητὴς τῶν ἀπάντων, ὁ δι' ἡμᾶς σταύρωσιν καὶ ταφῇ σαρκὶ καταδεξάμενος, ἵνα ἡμᾶς τοῦ Ἀδου, ἐλευθερώσῃς πάντας, σὺ εἰ ὁ Θεὸς ἡμῶν ἐκτός σου ἄλλον οὐκ οἶδαμεν.

Κύριε τὰ ὑπερλάμποντά σου θαύματα τίς διηγῆσεται; ἢ τίς ἀναγγελεῖ τὰ φρικτά σου μυστήρια; ἐνανθρωπήσας γὰρ δι' ἡμᾶς, ὡς αὐτὸς ἠθέλησας, τὸ κράτος ἐφανέρωσας τῆς δυνάμεώς σου· ἐν γὰρ τῷ Σταυρῷ σου, τῷ Ληστῇ Παράδεισον ἠνοιξας· καὶ ἐν τῇ ταφῇ σου, τοὺς μοχλοὺς τοῦ Ἀδου συνέτριψας· καὶ ἐν τῇ ἀναστάσει σου, τὰ σύμπαντα ἐπλούτισας. Εὐσπλαγχνε, δόξα σοι.

Μυροφόροι γυναῖκες, τὸν τάφον σου καταλαβοῦσαι λίαν πρωὶ, ἐπεζήτουν σε μύρισαι τὸν ἀθάνατον Λόγον καὶ Θεὸν καὶ τοῦ Ἀγγέλου τοῖς ῥήμασιν ἐνηχηθεῖσαι, ὑπέστρεφον ἐν χαρᾷ, τοῖς Ἀποστόλοις μηνῦσαι ἐμφανῶς, ὅτι ἀνέστης ἡ ζωὴ τῶν ἀπάντων, καὶ παρέρσχες τῷ κόσμῳ ἰλασμόν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ τοῦ Τυφλοῦ. Ἰδιόμελον ἐν.

Ἦχος πλ. δ'.

Στίχ. Ἐπίβλεψον ἐπ' ἐμέ, καὶ ἐλέησόν με.

Ο· διὰ σπλάγχχνα ἐλέους σαρκωθεὶς, Χριστέ ὁ Θεὸς, τὸν τοῦ φωτὸς ἐστερημένον ἀπὸ μήτρας, σπλάγχχνοις ἀφάτοις οἰκτιρμῶν,

ἐχορήγησε· καὶ νῦν καθορῶντες, τὸν τῶν φώ-
των παροχέα, κόσμῳ κηρύττουσι.

Καὶ τοῦ Μηναίου γ'.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β'.

Ο Τυφλὸς γεννηθεὶς, ἐν τῷ ἰδίῳ λογισμῷ
ἔλεγεν· Ἄρα ἐγὼ δι' ἁμαρτίας γονέων ἐ-
γεννήθην ἀόμματος ; Ἄρα ἐγὼ δι' ἀπιστίαν
ἐθνῶν ἐγεννήθην εἰς ἔνδειξιν ; Οὐχ ἱκανῶ τοῦ
ἔρωτάν· Πότε νύξ, πότε ἡμέρα. Οὐκ εὐτονου-
σί μου οἱ πόδες τὰ τῶν λίθων προσκρούσματα·
οὐ γὰρ εἶδον τὸν ἥλιον λάμποντα, οὐδὲ ἐν εἰ-
κόνι τὸν ἐμέ πλαστοουργήσαντα. Ἀλλὰ δέο-
μαί σου, Χριστέ ὁ Θεός· Ἐπίβλεψον ἐπ' ἐμέ,
καὶ ἐλέησόν με.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος πλ. α'. Ἀναστάσιμον.

Δεῦλον ἡσχυνας· καὶ διὰ τῆς Ἀναστάσεώς
σου, τὸ κέντρον τῆς ἁμαρτίας ἡμβλυνας, καὶ
ἔσωσας ἡμᾶς, ἐκ τῶν πυλῶν τοῦ θανάτου· Δο-
ξάζομέν σε μονογενές.

Κατανυκτικόν.

Στίχ. Πρὸς σέ ἦρα τοὺς ὀφθαλμούς μου.
Κύριε, ἁμαρτάνων οὐ παύομαι· φιланθρω-
πίας ἀξιούμενος, οὐ γινώσκω· νίκησόν μου
τὴν πώρωσιν, μόνε ἀγαθέ, καὶ ἐλέησόν με.

Μαρτυρικόν.

Στίχ. Ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε, ἐλέησον.
Τῶν ἐπιγείων ἀπάντων καταφρονήσαντες,
καὶ τῶν βασάνων ἀνδρείως κατατολμή-
σαντες, τῶν μακαρίων ἐλπίδων οὐκ ἥστοχή-
σατε, ἀλλ' οὐρανῶν βασιλείας κληρονόμοι γε-
γόνατε, πανεύφημοι Μάρτυρες· ἔχοντες παρ-
ρησίαν πρὸς τὸν φιλόανθρωπον Θεόν, τῷ κό-
σμῳ τὴν εἰρήνην αἰτήσασθε, καὶ ταῖς ψυχαῖς
ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β'.

Παράγων ὁ Ἰησοῦς ἐκ τοῦ ἱεροῦ, εὗρεν
ἄνθρωπον τυφλὸν ἐκ γενετῆς, καὶ σπλαγ-
χνισθεὶς, ἐπέθηκε πηλὸν ἐπὶ τοὺς ὀφθαλμούς
αὐτοῦ, καὶ εἶπε πρὸς αὐτόν· Ὑπαγε, νίψαι
εἰς τοῦ Σιλβάμ· καὶ νιψάμενος ἀνέβλεψε, δό-
ξαν ἀναπέμπων Θεῷ. Οἱ δὲ ἀγχισταὶ αὐτοῦ,
ἔλεγον αὐτῷ· Τίς σου τὰς κόρας διήνοιξεν,
ἃς οὐδεὶς τῶν βλεπόντων ἰάσαι ἰσχυσεν ; ὁ δὲ

φησὶ βοήσας· Ἄνθρωπος, Ἰησοῦς λεγόμενος,
ἐκεῖνός μοι ἔφη· Νίψαι εἰς τοῦ Σιλβάμ· καὶ
ἀνέβλεψα· Αὐτός ἐστιν ἀληθῶς, ὃν ἔφη Μωσῆς
ἐν τῷ νόμῳ, Χριστὸν Μεσσίαν· αὐτός ἐστιν ὁ
Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Ἀπολυτίκιον.
Θεοτοκίον. Χαῖρε πύλη Κυρίου.

ΤΗ· ΔΕΥΤΕΡΑ· ΤΗΣ ΕΚΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΠΡΩ· Ι·

Εἰς τὸν Ὅρθρον. Μετὰ τὴν α' Στιχολογίαν,
Κάθισμα τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος πλ. α'.
Ἀναστάσιμον. Τὸν Συνάναρχον Λόγον.

Τὸν Σταυρὸν τοῦ Κυρίου ἐγκωμιάσωμεν,
τὴν Ταφὴν τὴν ἁγίαν ὕμνοις τιμήσωμεν,
καὶ τὴν Ἀνάστασιν αὐτοῦ ὑπερδοξάσωμεν· ὅτι
συνήγειρε νεκρούς, ἐκ τῶν μνημάτων ὡς Θεός,
σκυλεύσας κράτος θανάτου, καὶ ἰσχύϊ Διαδό-
λου, καὶ τοῖς ἐν Ἀδὴ φῶς ἀνέτειλε.

Κατανυκτικόν.

Πάντες ἀγρυπνήσωμεν, καὶ Χριστῷ ὑπαν-
τήσωμεν πιστοὶ, μετὰ πλήθους ἐλαίου καὶ
λαμπάδων φαινῶν, ὅπως τοῦ νυμφῶνος ἐνδον
ἀξιωθῶμεν· ὁ γὰρ τῆς θύρας ἔξω φθανόμενος,
ἄπρακτα τῷ Θεῷ κέκραγεν· Ἐλέησόν με.

Μαρτυρικόν.

Κύριε, τὸ ποτήριον τοῦ πάθους σου οἱ Ἀ-
θλοφόροι σου ζηλώσαντες, κατέλιπον τὴν
τοῦ βίου τερπνότητα, καὶ γεγονάσι τῶν Ἀγ-
γέλων συμμέτοχοι· αὐτῶν ταῖς παρακλήσεσι,
παράσχου ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν εἰρήνην, Χριστέ
ὁ Θεός, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Θεοτοκίον.

Μετὰ Ἀγγέλων τὰ οὐράνια, μετὰ ἀνθρώ-
πων τὰ ἐπίγεια, ἐν φωνῇ ἀγαλλιάσεως
Θεοτόκε βοῶμέν σοι· Χαῖρε πύλη τῶν οὐρα-
νῶν πλατυτέρα· χαῖρε μόνη τῶν γηγενῶν σω-
τηρία· χαῖρε σεμνή, χαῖρε κεχαριτωμένη, ἡ
τεκοῦσα Θεὸν σεσωματωμένον.

Μετὰ τὴν β' Στιχολογίαν, Κάθισμα

τῆς Ἑορτῆς. Ἦχος πλ. α'.
Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Πρὸ τοῦ Σταυροῦ σου οἰκτίρμον καὶ τῆς Ἐ-
γέρσεως, παριόντι σοι πηρὸς ἀπὸ γεννή-

σεως, ἀνεβόα σοι θερμῶς· Υἱὲ Δαυὶδ ἐλέησον·
δός μοι τὸ φῶς ὀφθαλμῶν, ἵνα βλέπω σε καὶ γώ·
οὐ τὰς κόρας ἐπιχρίσας, πληλὸν ἐκ πτύσματος
Λόγε, αὐτῷ τὸ φῶς λαμπρῶς ἐχορήγησας.

Δίς.

Τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ· ὁ Ν' καὶ οἱ Κανό-
νες τῆς Ἑορτῆς μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς η', καὶ
τοῦ Μηναίου εἰς δ'. Κοντάκιον, καὶ Ἐξαπο-
στειλάριον τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τοὺς Αἴνους, ἰστώμεν Στίχους δ', καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος πλ. α'. Ἀναστάσιμον.

Κύριε, ἐσφραγισμένου τοῦ τάφου ὑπὸ τῶν
παρὰ νόμων, προήλθες ἐκ τοῦ μνήματος,
καθὼς ἐτέχθης ἐκ τῆς Θεοτόκου. Οὐκ ἔγνωσαν
πῶς ἐσαρκώθης οἱ ἀσώματοί σου Ἀγγελοὶ· οὐκ
ᾔσθοντο πότε ἀνέστης, οἱ φυλάσσοντές σε
στρατιῶται· ἀμφοτέρω γὰρ ἐσφράγισται τοῖς
ἐρευνῶσι· πεφανέρωται δὲ τὰ θαύματα, τοῖς
προσκυνοῦσιν ἐν πίστει τὸ μυστήριον· ὁ ἀνυ-
μνοῦσιν, ἀπόδος ἡμῖν ἀγαλλίασιν, καὶ τὸ μέ-
γα ἔλεος.

Δίς.

Κατανυκτικόν.

Οἱμοι! τί ὁμοιώθην ἐγὼ τῇ ἀκάρπῳ συκῇ.
καὶ πτοοῦμαι τὴν κατάραν σὺν τῇ ἐκκο-
πῇ; ἀλλ' ἐπουράνιε γεωργέ, Χριστέ ὁ Θεός,
τὴν χερσωθεῖσάν μου ψυχὴν, καρποφόρον
ἀνάδειξον, καὶ ὡς τὸν Ἀσωτον υἱὸν δέξαι με,
καὶ ἐλέησόν με.

Μαρτυρικόν.

Εὐλογημένος ὁ στρατὸς τοῦ Βασιλέως τῶν
οὐρανῶν· εἰ γὰρ γηγενεῖς ὑπῆρχον οἱ Ἀ-
θλοφόροι, ἀλλ' ἀγγελικὴν ἀξίαν ἐσπευδον φθά-
σαι, τῶν σωμάτων καταφρονήσαντες, καὶ διὰ
τῶν παθημάτων, τῆς τῶν Ἀσωμάτων ἀξιωθέν-
τες τιμῆς. Εὐχαῖς αὐτῶν Κύριε, κατάπεμψον
ἡμῖν τὸ μέγα σου ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν, Ἦχος β'.

Ολον τὸν βίον ὁ Τυφλὸς νύκτα λογιζόμε-
νος, ἐβόησε πρὸς σέ Κύριε· Ἀνοιξόν μου
τὰς κόρας Υἱὲ Δαυὶδ, ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, ἵνα μετὰ
πάντων καὶ γώ ὑμνήσω σου τὴν δύναμιν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχ. Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος πλ. α'. Ὅσιε πάτερ.

Τύφλωσις ὤφθη, ὁ Τυφλὸς τοῖς τάχα βλέ-
πουσι, σκοτίζων καὶ τὰς φρένας, καὶ τὰς

ψυχὰς, καὶ τὸν νοῦν, τὴν τούτου θεωροῦσιν ἄω-
ρον βλέψιν· καὶ φωνήσαντες ἡρώτων δεινῶς·
Πῶς ἄρτι ὁρᾶσαι, ὡς εἰς τῶν φῶς ὁρώντων, τυ-
φλὸς ὑπάρχων ἐκ γενετῆς, καὶ προκαθήμενος
τρίβοις, καὶ προσαιτῶν; Ὅθεν ὑπέδειξε τὸν τὸ
φῶς χορηγοῦντα, καὶ πλαστοουργήσαντα τὰ
φῶτα ἐν τῷ κόσμῳ· ἐξ ὧν κηρύττεται, Υἱὸς
Θεοῦ προάναρχος, ἐπ' ἐσχάτων ἐκ τῆς Παρ-
θένου βροτὸς φανείς, δι' οἶκτον ἐκ θείου Πνεύ-
ματος.

Στίχ. Ἐπίβλεψον ἐπ' ἐμέ καὶ ἐλέησόν με.

Ωσπερ φορτίον, καὶ γεῶδες ἀχθοφόρημα, ὡ-
ρατο τοῖς ἐν κόσμῳ περιπατῶν ὁ Τυφλός,
καὶ ἐν ταῖς πλατείαις πόδας συντριβὼν, τάχα
ὡς ὁρασιν τὴν ῥάβδον πλουτῶν· ὅθεν καταφεύ-
γει πρὸς τὸν φωτοδότην, ἐξ οὗ λαμβάνει τὸ
φῶς ὁρᾶν, καὶ ὀφθαλμοῖς αὐτοῦ βλέπειν τὸν
ποιητὴν, τὸν καθ' ὁμοίωσιν αὐτοῦ καὶ κατ' εἰ-
κόνα, δημιουργήσαντα τὴν φύσιν τῶν ἀνθρώ-
πων, ἐκ γῆς τὸ πρότερον, καὶ νῦν χοῖ καὶ πτύ-
σματι, καταυγάσαντα τούτου τὰς κόρας, καὶ
δόντα φιλανθρώπως βλέπειν τὸν ἥλιον.

Στίχ. Τὰ διαθήματά μου κατεύθυνον.

Σύμμορφον εἶδε, τῆς ἀνθρώπων διαπλάσεως,
τὸν Λόγον τὸν πατρῶον, τὸ φῶς ἰδὼν ὁ Τυ-
φλός· ἐξ οὗ καὶ τὸν φωσφόρον καὶ ἡμεράρ-
χην, ἐβλεψεν Ἥλιον, ὡς ἄλλοι βροτοὶ, χαί-
ρων τῇ ὁράσει τῇ καινοπρεπεστέρα, δι' ἧς ὡ-
ράθη εὐθυπορῶν, καὶ ἀπροσκόπτως βαδίζων τὰς
ἀτραπούς· καὶ τὸν φωτίσαντα Υἱὸν Θεοῦ γνω-
ρίζων, ἐνανθρωπήσαντα δι' ἄκραν εὐσπλαγ-
χνίαν, καὶ ὃ ἦν μέιναντα, Θεὸν βροτὸν γενό-
μενον, καὶ λαβόντα ὃ οὐχ ὑπῆρχεν, ἀσύγχυτόν
τε τηροῦντα τὴν τούτου ἑνωσιν.

Δόξα, καὶ νῦν, Ἦχος πλ. β'.

Κύριε παράγων ἐν τῇ ὁδῷ, εὖρες ἀνθρω-
πον τυφλὸν ἐκ γενετῆς· καὶ ἐκθαμβοὶ γε-
γονότες οἱ Μαθηταί, ἐπηρώτων σε λέγοντες·
Διδάσκαλε, τίς ἡμαρτεν, οὗτος ἢ οἱ γονεῖς αὐ-
τοῦ ἵνα τυφλὸς γεννηθῇ; Σὺ δὲ Σωτὴρ μου
ἐβόας αὐτοῖς· Οὔτε οὗτος ἡμαρτεν, οὔτε οἱ γο-
νεῖς αὐτοῦ, ἀλλ' ἵνα φανερωθῇ τὰ ἔργα τοῦ
Θεοῦ ἐν αὐτῷ· ἐμὲ δεῖ ἐργάζεσθαι τὰ ἔργα τοῦ
πέμψαντός με, ἃ οὐδεὶς δύναται ἐργάζεσθαι. Καὶ
ταῦτα εἰπὼν, πτύσας χαμαὶ, καὶ πληλὸν ποιήσας
ἐπέχρισας τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ, λέξας πρὸς

αὐτόν· Ὑπαγε νίφαι εἰς τοῦ Σιλῳάμ τὴν κο-
λυμβήθραν. Ὁ δὲ νιφάμενος ὑγιῆς ἐγένετο, καὶ
ἐδόξα πρὸς σέ· Πιστεύω, Κύριε· καὶ προσεκύ-
νησέ σοι. Διὸ βοῶμεν καὶ ἡμεῖς· Ἐλέησον
ἡμᾶς.

Τῆς ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΤΗΣ 7' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΕΣΠΕΡΑΣ.

Ὅρα ἔμπροσθεν, μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τῆς ἐν τῇ Τετάρτῃ
Ἀκολουθίας, τὰ περὶ τῆς Ἀποδόσεως τῆς τε Ἑορτῆς τοῦ
Τυφλοῦ, καὶ τῆς τοῦ Πάσχα (Σελ. 144), καὶ ποιήσων ὡς βούλει
περὶ αὐτῶν.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους 5',
καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Ἑορ-
τῆς γ'.

Ἦχος πλ. α'.

Χαίροις ἀσκητικῶν.

Στόματι καὶ ψυχῇ καὶ νοῖ, τὸν ἐκ χοδὸς
πλαστουργικῶς καὶ τοῦ πτύσματος, ὁμμά-
των τὰς κόρας δόντα, καὶ τὸν κοινὸν φωτι-
σμὸν, ὃ τὸ πρὶν τυφλώττων ὡμολόγησε, κτι-
σμάτων παγκόσμιον, προβολέα καὶ πρύτανιν,
δι' οἷκτον μόνον, βροτωθέντα τοῦ πλάσματος,
καὶ ἐκήρυττεν, ὡς Θεὸν παντοδύναμον· οὐ
Γραμματεῖς τὸν ζῆλον, καὶ τὴν πρὸς τούτους
διάλεξιν, ὅλως μὴ φέροντες βλέπειν, ἀποσυ-
νάγωγον κρίνουσι, τυφλώττοντες πλέον, τοῦ
ποτέ τυφλοῦ τὰς κόρας, ψυχῇ καὶ σώματι.

Τρόπαιον ἀριστείας τυφλὸς, κατὰ βλεπόν-
των κατὰ κράτος ἐξήρατο· τὸν Κτίστην
καὶ γὰρ τὸν τούτου, καὶ πλαστοργὸν τοῦ
παντός, καὶ τυφλὸς ὑπάρχων ἐθεάσατο, ἰδὼν
τὴν ὁμμάτωσιν, τὴν πλασθεῖσαν ἐκ πτύσμα-
τος· καὶ ταύτῃ μόνῃ, ἐπιγνοὺς τὸν φωτίσαντα,
καὶ Υἱὸν Θεοῦ καὶ Δεσπότην παγκόσμιον· ὃν
οἱ ὀρῶντες φθόνου, κακία τυφλώττοντες, ὅλως
οὐκ εἶδον, καὶ ταῦτα, πολλαπλασίονα βλέπον-
τες ἐκ τούτου θαυμάτων, ἐνεργείας παραδό-
ξους, μόνοις τοῖς ῥήμασιν.

Υποπτος Γραμματεῦσι τυφλοῖς, ὁμμα-
τωθεὶς ὁ πρὶν τυφλώττων τεθέαται, ὡς
τᾶχα μηδὲν βλέπων, ἀλλὰ ψευδῶς τὸ ὄραν,
τοῦ Σωτῆρος χάριν προσποιούμενος, τυφλώτ-
τειν ἐθέλουσι, σκοτασμοῖς τοῖς τοῦ γράμματος,
ἐν οἷς ἐκλάμπει, ὁ γλυκὺς Χριστὸς Ἥλιος, σαβ-
βατούργησιν, καινουργὸν διαπράξας μοι· ὃς τὸ
σκιῶδες τούτου, φωτουργῶν καὶ τὸ κάλυμμα,
αἴρων τὸ φῶς τὸ ἐν τούτοις, τοῖς πρὶν τυφλοῖς

ἐχορήγησε· καὶ νῦν καθορῶντες, τὸν τῶν φώ-
των παροχέα, κόσμῳ κηρύττουσι.

Καὶ τοῦ Μηναίου γ'.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Δικαιοσύνης Ἥλιε νοητέ, Χριστέ ὁ Θεός,
ὁ τὸν ἐκ μήτρας τοῦ φωτὸς ἐστερημένον,
διὰ τῆς σῆς ἀχράντου προσψάυσεως, φωτίσας
κατ' ἄμφω, καὶ ἡμῶν τὰ ὅμματα τῶν ψυχῶν
αὐγάσας, υἱὸς ἡμέρας δεῖξον, ἵνα πίστει βο-
ῶμέν σοι. Πολλή σου καὶ ἀφατος ἡ εἰς ἡμᾶς
εὐσπλαγχνία· φιλάνθρωπε δόξα σοι.

Εἰς τὸν Στίχ. Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος πλ. α'. Ἀναστάσιμον.

Ο τὴν ἀνάστασιν διδοὺς τῷ γένει τῶν ἀν-
θρώπων, ὡς πρόβατον ἐπὶ σφαγὴν ἤχθη·
ἔφριξαν τοῦτον οἱ ἄρχοντες τοῦ Ἄδου, καὶ ἐ-
πήρηθησαν πύλαι ὀδυνηραί· εἰσελήλυθε γὰρ ὁ
Βασιλεὺς τῆς δόξης, Χριστὸς λέγων τοῖς ἐν δε-
σμοῖς, Ἐξέλθετε· καὶ τοῖς ἐν τῷ σκότει,
Ἀνακαλύπτεσθε.

Κατανυκτικόν.

Στίχ. Πρὸς σέ ἦρα τοὺς ὀφθαλμούς μου.

Κύριε καὶ τὸν φόβον σου προοῦμαι, καὶ τὸ πο-
νηρὸν ποιεῖν οὐ παύομαι. Τίς ἐν δικαστηρίῳ
τὸν δικαστὴν οὐ πτοεῖται; ἢ τίς ἰαθῆναι βου-
λόμενος, τὸν ἰατρὸν παροργίζει, ὡς καὶ γώ;
Μακρόθυμε Κύριε, ἐπὶ τῇ ἀσθενείᾳ μου σπλαγ-
χνίσθητι, καὶ ἐλέησόν με.

Μαρτυρικόν.

Στίχ. Ἐλέησον ἡμᾶς Κύριε, ἐλέησον.

Τὸν θυρεὸν τῆς πίστεως περιβαλλόμενοι,
καὶ τῷ τύπῳ τοῦ Σταυροῦ ἑαυτοὺς δια-
ναστήσαντες, πρὸς τὰς βασάνους ἀνδρείως ἀ-
πηυτομόλησαν, καὶ Διαδόλου τὴν πλάνην, καὶ
τὸ θράσος κατήργησαν, οἱ Ἅγιοί σου Κύριε·
αὐτῶν ταῖς ἱκεσίαις, ὡς παντοδύναμος Θεός,
τῷ κόσμῳ τὴν εἰρήνην κατὰπεμψον, καὶ ταῖς
ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Ο διὰ σπλάγχνα ἐλέους, σαρκωθεὶς Χριστέ
ὁ Θεός, τὸν τοῦ φωτὸς ἐστερημένον ἀπὸ
μήτρας, σπλάγχνοις ἀφάτων οἰκτιρμῶν, λαμ-
πηδόνος θείας κατηξίωσας, τούτου τὰς κόρας,
τῷ χοῖ τοῖς πλαστοργοῖς δακτύλοις σου προσ-
ψάυσας. Αὐτὸς καὶ νῦν φωτοπάροχε, καὶ ἡμῶν

καταύγασον, τὰ τῆς ψυχῆς αἰσθητήρια, ὡς μό-
νος ἀφθονοπάροχος.

Θεοτοκίον. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Χαῖρε πύλη Κυρίου.

Τῆς ΤΡΙΤΗΣ ΤΗΣ ΕΠΕΤΕΙΔΟΣ

ΠΡΩΤΗ.

Εἰς τὸν Ὁρθρον. Μετὰ τὴν α' Στιχολογίαν.

Καθίσματα τῆς Ὁκτωήχου.

Ἦχος πλ. α'. Ἀναστάσιμον.

Κύριε, νεκρὸς προσηγορεύθης, ὁ νεκρώσας
τὸν θάνατον ἐν μνήματι ἐτέθης, ὁ κενώ-
σας τὰ μνήματα· ἄνω στρατιῶται τὸν τάφον
ἐφύλαττον· κάτω τοὺς ἀπ' αἰῶνος νεκροὺς ἐξα-
νέστησας. Παντοδύναμε καὶ ἀκατάληπτε Κύ-
ριε δόξα σοι. Κατανυκτικόν.

Κριτοῦ καθεζομένου, καὶ Ἀγγέλων ἐστώ-
των, σάλπιγγος ἡχούσης, καὶ φλογὸς
καιομένης, τί ποιήσεις ψυχῇ μου, ἀπαγομένη εἰς
κρίσιν; τότε γὰρ τὰ δεινὰ σοι παρίστανται, τὰ
κρυπτά σου ἐλέγχονται ἐγκλήματα· διὸ πρὸ
τέλους βόησον τῷ Κριτῇ· Ὁ Θεὸς ἰλάσθητί μοι
καὶ σῶσόν με. Μαρτυρικόν.

Λάμπει σήμερον ἡ μνήμη τῶν Ἀθλοφόρων·
ἔχει γὰρ οὐρανόθεν ἀπαύγασμα· ὁ χορὸς
τῶν Ἀγγέλων πανηγυρίζει, καὶ τῶν ἀνθρώπων
τὸ γένος συνεορτάζει· διὸ πρεσβεύουσι τῷ Κυ-
ρίῳ, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.
Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μήτηρ Θεοῦ Παναγία, τὸ τεῖχος τῶν Χρι-
στιανῶν, ῥῦσαι λαόν σου συνήθως, κραυ-
γάζοντά σοι ἐκτενῶς· Ἀντιτάχθητι αἰσχροῖς
καὶ ἀλαζόσι λογισμοῖς, ἵνα βοῶμέν σοι· Χαῖρε
ἡ καγαρωμένη. Στιχολογίαν, Κάθισμα
τῆς Ἑορτῆς. Ἦχος πλ. α'.

Ατὸν συνάναρχον Λόγον.
Ἄναβλέψας ὁράται τυφλὸς τῷ πτύσματι,
τοῦ τὴν βροτῶν διαρτίαν πρὶν πλαστοურ-
γήσαντος, μὴ ὁρῶν ἐκ γενετῆς τὸν μέγαν Ἥ-
λιον· ὅθεν καὶ χάριτας Θεῷ, ἀναπέμπει ἐκ
ψυχῆς, τὴν τούτου ἰδὼν εἰκόνα, καθ' ὁμοίωσιν
πεπλασμένην, τοῦ τὴν εἰκόνα πλαστοουργή-
σαντος.

Τὸ. Ὁ Ν' καὶ οἱ Κανό-
νες τῆς Ἑορτῆς. Ἦχος πλ. α'. Ἀνάστασιν Χριστοῦ.
Μηναίου εἰς δ'. Κοντάκιον, καὶ Ἐξαποστει-
λάριον τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τοὺς Αἰνους, ἰσθῶμεν Στίχ. δ', καὶ ψάλλ-
ομεν Στιχηρὰ τῆς Ὁκτωήχου.

Ἦχος πλ. α'. Ἀναστάσιμον

Κύριε, τοὺς μοχλοὺς τοὺς αἰωνίους συντρί-
ψας, καὶ δεσμὰ διαρρήξας, τοῦ μνήματος
ἀνέστης, καταλιπὼν σου τὰ ἐντάφια, εἰς μαρ-
τύριον τῆς ἀληθοῦς τριημέρου ταφῆς σου· καὶ
προῆγες ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ, ὁ ἐν σπηλαίῳ τηρού-
μενος. Μέγα σου τὸ ἔλεος ἀκατάληπτε· Σω-
τὴρ, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς.
Κατανυκτικόν.

Τὰ πλήθη τῶν πταισμάτων μου πάριδε Κύ-
ριε, ὁ ἐκ Παρθένου τεχθεὶς, καὶ πάσας
ἐξάλειψον τὰς ἀνομίας μου, λογισμὸν μοι παρέ-
χων ἐπιστροφῆς, ὡς μόνος φιλόνηθρωπος δέομαι
καὶ ἐλέησόν με. Μαρτυρικόν.

Οἱ Ἀθλοφόροι σου Κύριε, τὰς τάξεις τῶν
Ἀγγέλων μιμησάμενοι, ὡς ἀσώματοι ταῖς
βασάνοις ἐνεκαρτέρησαν, μονολόγιστον ἐλπί-
δα ἔχοντες, τῶν ἐπηγγελμένων ἀγαθῶν τὴν
ἀπόλαυσιν· ταῖς αὐτῶν πρεσβείαις, Χριστέ ὁ
Θεὸς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην δώρησαι τῷ κόσμῳ σου,
καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.
Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. α'.

Τίς λαλήσει τὰς δυναστείας σου Χριστέ· ἡ
τίς ἐξαριθμήσει τῶν θαυμάτων σου τὰ πλή-
θη, διπλοῦς γὰρ ὡς ὥραθης ἐπὶ γῆς δι' ἀγαθό-
τητα, διπλᾶς καὶ τὰς ἰάσεις τοῖς νοσοῦσιν ἐχο-
ρήγεις· οὐ μόνον γὰρ τοῦ σώματος ὀφθαλμοὺς
διήνοιξας, τοῦ ἀπὸ μήτρας πηρωθέντος, ἀλλὰ
καὶ τοὺς τῆς ψυχῆς· ὅθεν Θεὸν σε ὠμολόγει
τὸν κρυπτόμενον, καὶ πᾶσι παρέχοντα τὸ μέ-
γα ἔλεος. Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Προσόμοια
τῆς Ἑορτῆς. Ἦχος πλ. α'.

Ὅσιε Πάτερ.

Λάμπιν φωσφόρον, καταλάμψαν θεώμε-
νοι, προδήλως ἐν Σαββάτῳ, τῷ φωτοφό-
ρῳ τυφλῷ, οἱ νόμοις τοῖς Μωσέως ἐντεθραμ-
μένοι, γνώμη τυφλώττουσιν, ὁρῶντες σκιᾶ,

σχίασμα μὴ γνόντες τὸ συγκαλύπτον νόμους, ἐξ οὗ οὐκ εἶδον τὸν φωτουργόν, καὶ τὸν τῷ λόγῳ Σαββάτου δημιουργόν, τὸν ὀμματώσαντα Τυφλὸν τῇ ἀπονίψει, καὶ τῇ τοῦ πτύσματος καινῇ πηλεργασίᾳ· μεθ' οὗ μὴ γινόμενοι, Θεὸν αὐτὸν κατίδωμεν, τὴν ἐκτύφλωσιν Φαρισαίων, ἐλέγχοντες ὁράσει, τῇ ἐκ τοῦ κρείττονος.

Στίχ. Ἐπίβλεψον ἐπ' ἐμέ, καὶ ἐλέησόν με.

Ο ῥθρος ἀνίσχει, τῷ ἐν σκότει διατρίβοντι, νυκτὸς ἀγρασίας πολυδύνῳ Τυφλῷ, ἐν ρείθροις λουσαμένῳ, τὸ φῶς ὀμμάτων θείῳ κελεύσματι, πηγῇ Σιλωάμ· ὅθεν σελασφόρος καινότερος ὁράται, ὁμίχλην σκότους νυκτοποιὸν, τῶν νομικῶν διελέγχων Γραμματιστῶν, καὶ τὴν σκοτόμαιναν, τῆς τούτων ἀδελφείας, ταῖς ἀναλάμψεσι φωτίζων ταῖς φωσφόροις· ἐξ ὧν ἡ τύφλωσις τοῦ πρὶν σκιώδους γράμματος, ὀμματοῦται ταῖς ἐκ τοῦ Λόγου, ἡμῖν παρεχομέναις, παιδραῖς ἐλλάμψεσιν.

Στίχ. Τὰ διαθήματά μου κετεύθυνον.

Υ ψους ἐπέβη, φωτοφόρου ἐπιδάσεως, φωτὶ θεογνωσίας καταλαμφθεὶς ὁ Τυφλός· καὶ πρῶην ἐτυφλοῦτο ἐξ ἀμφοῖν, τὸν φωτοδότην γνωρίζει καὶ φωτουργόν, τὸν ἀναλάμψαντα ἐκ τάφου τριημέρως, καὶ γῆν φαιδρύναντα αὐτοῦ τῇ Ἀναστάσει, ἐξ ἧς ἐπέλαμψε, τὸ φῶς τῆς ἀναπλάσεως, τοῖς ἐν σκότει κεκρατημένοις, βροτοῖς δι' εὐπλαγχνίαν, καὶ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Δ ικαισύνης Ἦλιε νοητέ, Χριστέ ὁ Θεός, ὁ τὸν ἐκ μήτρας τοῦ φωτὸς ἐστερημένον, διὰ τῆς σῆς ἀχράντου προσφάσεως, φωτίσας κατ' ἄμφω, καὶ ἡμῶν τὰ ὀμματα, τῶν ψυχῶν αὐγάσας, υἱοὺς ἡμέρας δεῖξον, ἵνα πίστει βοῶμέν σοι· Πολλή σου καὶ ἄφατος, ἢ εἰς ὑμᾶς εὐσπλαγχνία, φιλάνθρωπε δόξα σοι.

Τῇ ΤΡΙΤῃ ΤΗΣ 5' ΕΒΔΟΜΑΒΟΣ

ΕΣΠΕΡΑΣ.

ΑΠΟΔΟΣΙΣ ΤΗΣ ΕΟΡΤΗΣ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ.

Μετὰ τὸν Εὐλογητὸν ψάλλομεν τὸ, Χριστὸς ἀνέστη μετὰ τῶν Στίχων αὐτοῦ ἀπαράλλάκτως, καθὼς, καὶ ἐν τῇ Διακαινησίμῳ Ἑβδομάδι. Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξάστῳμεν **Στίχ. 5',** καὶ

ψάλλομεν τὰ παρόντα Ἰδιόμελα τοῦ Τυφλοῦ.

Ἦχος β'.

Ο Τυφλὸς γεννηθεὶς ἐν τῷ ἰδίῳ λογισμῷ ἔλεγεν· Ἄρα ἐγὼ, δι' ἁμαρτίας γονέων ἐγεννήθην ἀόμματος; Ἄρα ἐγὼ δι' ἀπιστίαν ἐθνῶν ἐγεννήθην εἰς ἐνδειξιν; Οὐχ ἱκανῶ τοῦ ἐρωτᾶν· Πότε νῦν, πότε ἡμέρα. Οὐκ εὐτονοῦσί μου οἱ πόδες τὰ τῶν λίθων προσκρούσματα· οὐ γὰρ εἶδον τὸν ἥλιον λάμποντα, οὐδὲ ἐν εἰκόνι τὸν ἐμέ πλαστοουργήσαντα, ἀλλὰ δέομαί σου, Χριστέ ὁ Θεός· Ἐπίβλεψον ἐπ' ἐμέ, καὶ ἐλέησόν με.

Ὁ αὐτός.

Π αράγων ὁ Ἰησοῦς ἐκ τοῦ ἱεροῦ, εὔρεν ἄνθρωπον Τυφλὸν ἐκ γενετῆς, καὶ σπλαγχνισθεὶς ἐπέθηκε πηλὸν ἐπὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ, καὶ εἶπε πρὸς αὐτόν· Ὑπαγε, νίψαι εἰς τοῦ Σιλωάμ· καὶ νιψάμενος ἀνέβλεψε, δόξαν ἀναπέμπων Θεῷ. Οἱ δὲ ἀγχιστὰι αὐτοῦ, ἔλεγον αὐτῷ· Τίς σου τὰς κόρας διήνοιξεν, ἃς οὐδεὶς τῶν βλέπόντων ἰᾶσαι ἰσχυσεν; ὁ δὲ φησὶ βοήσας· Ἄνθρωπος, Ἰησοῦς λεγόμενος, ἐκεῖνός μοι ἔφη· Νίψαι εἰς τοῦ Σιλωάμ, καὶ ἀνέβλεψα. Αὐτός ἐστιν ἀληθῶς, ὃν ἔφη Μωσῆς ἐν τῷ νόμῳ, Χριστὸν Μεσσίαν· αὐτός ἐστιν ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἦχος δ'.

Ο ἴλον τὸν βίον ὁ Τυφλὸς νύκτα λογιζόμενος, ἐβόησε πρὸς σέ Κύριε· Ἀνοιξόν μου τὰς κόρας, Υἱέ Δαυιδ, ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, ἵνα μετὰ πάντων καὶ γῶ, ὑμνήσω σου τὴν δύναμιν.

Ἦχος πλ. α'.

Κ ῡριε, παράγων ἐν τῇ ὁδῷ, εὔρες ἄνθρωπον τυφλὸν ἐκ γενετῆς· καὶ ἐκθαμβοὶ γεγονότες οἱ Μαθηταί, ἐπηρώτων σε λέγοντες· Διδάσκαλε, τίς ἡμαρτεν, οὗτος, ἡ οἱ γονεῖς αὐτοῦ, ἵνα τυφλὸς γεννηθῇ; Σὺ δὲ Σωτὴρ μου ἐβόας αὐτοῖς· Οὔτε οὗτος ἡμαρτεν, οὔτε οἱ γονεῖς αὐτοῦ, ἀλλ' ἵνα φανερωθῇ τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ ἐν αὐτῷ· ἐμέ δεῖ ἐργάζεσθαι τὰ ἔργα τοῦ πέμψαντός με, ἃ οὐδεὶς δύναται ἐργάζεσθαι. Καὶ ταῦτα εἰπὼν πτύσας χαμαὶ, καὶ πηλὸν ποιήσας, ἐπέχρισας τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ, λέξας πρὸς αὐτόν· Ὑπαγε, νίψαι εἰς τοῦ Σιλωάμ τὴν κολυμβήθραν. Ὁ δὲ νιψάμενος, ὑγιὴς ἐγένετο, καὶ ἐβόα πρὸς σέ· Πιστεύω, Κύριε· καὶ προσεκύνησέ σοι. Διὸ βοῶμεν καὶ ἡμεῖς· Ἐλέησον ἡμᾶς.

Ἦχος πλ. δ'.

Δικαιοσύνης ἤλιε νοητέ, Χριστέ ὁ Θεός, ὁ τὸν ἐκ μήτρας τοῦ φωτός ἐστερημένον, διὰ τῆς σῆς ἀχράντου προσφάσεως, φωτίσας κατ' ἄμφω, καὶ ἡμῶν τὰ ὄμματα, τῶν ψυχῶν αὐγάσας, υἱοὺς ἡμέρας δεῖξον, ἵνα πίστει βοῶμέν σοι· Πολλή σου καὶ ἀφατος, ἥ εἰς ἡμᾶς εὐσπλαγχνία· φιλάνθρωπε δόξα σοι.

Ὁ αὐτός.

Οὐ διὰ σπλάγχνα ἐλέους σαρκωθεῖς, Χριστέ ὁ Θεός, τὸν τοῦ φωτός ἐστερημένον, ἀπὸ μήτρας σπλάγχνοις ἀφάτοις οἰκτιρμῶν, λαμπηδόνος θείας κατηξίωσας, τούτου τὰς κόρας πηλὸν, τοῖς σοῖς πλαστουργοῖς δακτύλοις ἐπιχρίσας· Αὐτὸς καὶ νῦν φωτοπάροχε, καὶ ἡμῶν καταύγασον, τὰ τῆς ψυχῆς αἰσθητήρια, ὡς μόνος ἀφθονοπάροχος.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Τίς λαλήσει τὰς δυναστείας σου Χριστέ; ἡ τίς ἐξαριθμήσει τῶν θαυμάτων σου τὰ πλήθη; διπλοῦς γὰρ ὡς ὠράθης τῆς γῆς δι' ἀγαθότητα, διπλᾶς καὶ τὰς ἰάσεις τοῖς νοσοῦσιν ἐχορήγεις· οὐ μόνον γὰρ τοῦ σώματος ὀφθαλμοὺς διήνοιξας, τοῦ ἀπὸ μήτρας πηρωθέντος, ἀλλὰ καὶ τοὺς τῆς ψυχῆς· ὅθεν Θεόν σε ὡμολόγει τὸν κρυπτόμενον, καὶ πᾶσι παρέχοντα τὸ μέγα ἔλεος.

Εἰς τὸν Στίχ. Στιχηρὰ τῆς Ὁκτωήχου.

Ἦχος πλ. α'.

Σὲ τὸν σαρκωθέντα Σωτῆρα Χριστὸν, καὶ τῶν οὐρανῶν μὴ χωρισθέντα, ἐν φωναῖς ἁσμάτων μεγαλύνομεν· ὅτι Σταυρὸν καὶ θάνατον κατεδέξω, διὰ τὸ γένος ἡμῶν ὡς φιλάνθρωπος Κύριος· σκυλεύσας Ἀδου πύλας, τριήμερος ἀνέστης, σώζων τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἶτα τὰ Στιχηρὰ τοῦ Πάσχα. Ἦχος πλ. α'.

Στίχ. Ἀναστήτω ὁ Θεός.

Πάσχα ἱερὸν ἡμῖν σήμερον ἀναδέδεικται· Πάσχα καινὸν ἅγιον· Πάσχα μυστικόν· Πάσχα πανσεβάσμιον· Πάσχα, Χριστὸς ὁ λυτρωτής· Πάσχα ἁμωμον· Πάσχα μέγα· Πάσχα τῶν πιστῶν· Πάσχα, τὸ πύλας ἡμῖν τοῦ Παραδείσου ἀνοῖξαν· Πάσχα πάντας ἁγιάζον πιστούς.

Στίχ. Ὡς ἐκλείπει καπνός.

Δεῦτε ἀπὸ θεᾶς γυναῖκες εὐαγγελίστριαι, καὶ τῇ Σιών εἶπατε· Δέχου παρ' ἡμῶν χαρὰς εὐαγγέλια, τῆς Ἀναστάσεως Χριστοῦ· τέρπου, χόρευε, καὶ ἀγάλλου Ἱερουσαλήμ, τὸν Βασιλέα Χριστὸν θεασαμένη ἐκ τοῦ μνήματος, ὡς νυμφίον προερχόμενον.

Στίχ. Οὕτως ἀπολούνται.

Αἱ Μυροφόροι γυναῖκες, ὀρθρου βαθέος, ἐπιστᾶσαι πρὸς τὸ μνῆμα τοῦ ζωοδότου, εὐρον Ἄγγελον ἐπὶ τὸν λίθον καθήμενον, καὶ αὐτὸς προσφθεγξάμενος, αὐταῖς οὕτως ἔλεγε· Τί ζητεῖτε τὸν ζῶντα μετὰ τῶν νεκρῶν; τί θρηνεῖτε τὸν ἀφθαρτον ὡς ἐν φθορᾷ; ἀπελθοῦσαι κηρύξατε τοῖς αὐτοῦ Μαθηταῖς.

Στίχ. Αὕτη ἡ ἡμέρα.

Πάσχα τὸ τερπνόν· Πάσχα Κυρίου Πάσχα· Πάσχα πανσεβάσμιον ἡμῖν ἀνέτειλε· Πάσχα ἐν χαρᾷ ἀλλήλους περιπτυξώμεθα· ὦ Πάσχα λύτρον λύπης, καὶ γὰρ ἐκ τάφου σήμερον, ὥσπερ ἐκ παστοῦ ἐκλάμψας Χριστὸς, τὰ γύναια χαρὰς ἐπλησε λέγων· Κηρύξατε Ἀποστόλοις.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος ὁ αὐτός.

Αναστάσεως ἡμέρα, καὶ λαμπρυνθῶμεν τῇ πανηγύρει, καὶ ἀλλήλους περιπτυξώμεθα. Εἰπώμεν ἀδελφοί, καὶ τοῖς μισοῦσιν ἡμᾶς· Συγχωρήσωμεν πάντα τῇ Ἀναστάσει, καὶ οὕτω βοήσωμεν· Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, θανάτῳ θάνατον πατήσας, καὶ τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι ζωὴν χαρισάμενος.

Τὸ Χριστὸς ἀνέστη ἐκ γ', τὸ, Νῦν ἀπολύεις. Τὸ, Τρισάγιον, καὶ λοιπά. Εἶτα.

Ἀπολυτίκιον. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Θεοτοκίον. Χαῖρε πύλη Κυρίου.

Καὶ Ἀπόλυσις.

Τῇ ΤΕΤΑΡΤῃ ΤΗΣ 5' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ.

Μετὰ τὴν λοιπὴν συνήθη Ἀκολουθίαν, τὸ Θεὸς Κύριος. Τὸ Ἀναστάσιμον Τροπάριον τῆς Ὁκτωήχου δις. καὶ τὸ Θεοτοκίον.

Μετὰ δὲ τὴν α' Στιχολογίαν Καθίσματα τῆς Ὁκτωήχου Ἀναστάσιμα.

Ἦχος πλ. α'.

Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Τὸν Σταυρὸν τοῦ Κυρίου ἐγκωμιάσωμεν, τὴν Ταφὴν τὴν ἁγίαν ὕμνοις τιμήσωμεν, καὶ τὴν Ἀνάστασιν αὐτοῦ ὑπερδοξάσωμεν· ὅτι συνήγειρε νεκροὺς, ἐκ τῶν μνημάτων ὡς Θεός, σκυλεύσας κράτος θανάτου, καὶ ἰσχὺν Διαδόλου· καὶ τοῖς ἐν Ἀδὴ φῶς ἀνέτειλε.

Δόξα.

Κύριε, νεκρὸς προσηγορεύθης, ὁ νεκρώσας τὸν θάνατον· ἐν μνήματι ἐτέθης, ὁ κενώσας τὰ μνήματα· ἄνω στρατιῶται τὸν τάφον ἐφύλαττον· κάτω τοὺς ἀπ' αἰῶνος νεκροὺς ἐξανάστησας. Παντοδύναμε καὶ ἀκατάληπτε, Κύριε δόξα σοι.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Χαῖρε ἅγιον ὄρος καὶ θεοβάδιστον· Χαῖρε ἡ ἐμψυχε βάτε καὶ ἀκατάφλεκτε· χαῖρε ἡ μόνη πρὸς Θεὸν κόσμου γέφυρα, ἡ μετάγουσα θνητοὺς πρὸς τὴν αἰώνιον ζωὴν· χαῖρε ἀκήρατε Κόρη, ἡ ἀπειράνδρως τεκοῦσα, τὴν σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Μετὰ τὴν β' Στιγολογίαν. Κάθισμα
τοῦ Τυφλοῦ. Ἦχος πλ. α'.

Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Πνεύματι ὁ συνάναρχος, ὁ τὸ φῶς ὡς χιτῶνα περιβαλλόμενος, φιλανθρώπως τὴν ἡμῶν φύσιν ἐνδεδυται, καὶ τὰς νόσους τῶν βροτῶν, ἀπελαύνων ὡς Θεός, ἐφώτισε καὶ τὰς κόρας, τοῦ ἐκ νηδύος μητρώας, ἐστερημένου φωτός.

Τὸ Ἀνάστασιν Χριστοῦ· ὁ Ν' καὶ οἱ ἱερόνες τοῦ Πάσχα μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ε', τοῦ Τυφλοῦ εἰς δ', καὶ ὁ Προεόρτιος τῆς Ἀναλήψεως εἰς δ'.

Κανὼν τοῦ Πάσχα.

ᾠδὴ α'. Ἦχος α'. Ὁ Εἰρμός.

» Ἀναστάσεως ἡμέρα, λαμπρυνθῶμεν λαοί,
» Πάσχα Κυρίου, Πάσχα· ἐκ γὰρ θανάτου
» πρὸς ζωὴν, καὶ ἐκ γῆς πρὸς οὐρανὸν, Χριστὸς
» ὁ Θεός, ἡμᾶς διεδίδασεν, ἐπινίκιον ᾄδοντας.

Τροπάρια.

Καθαρθῶμεν τὰς αἰσθήσεις, καὶ ὀφόμεθα, τῷ ἀπροσίτῳ φωτὶ τῆς ἀναστάσεως, Χριστὸν ἐξαστράπτοντα, καὶ Χαίρετε φάσκοντα, τρανῶς ἀκουσόμεθα, ἐπινίκιον ᾄδοντες.

ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΑΡΙΟΝ, ἔκδοσις ἈΝΕΣΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

Οὐρανοὶ μὲν ἐπαξίως εὐφραινέσθωσαν, γῆ δὲ ἀγαλλιάσθω, ἑορταζέτω δὲ κόσμος, ὁρατός τε ἅπας καὶ ἀόρατος· Χριστὸς γὰρ ἐγήγερται, εὐφροσύνη αἰώνιος.

Κανὼν τοῦ Τυφλοῦ.

ᾠδὴ α'. Ἦχος πλ. α'.

Γῆν, ἐφ' ἣν οὐκ ἔλαμψεν.

Σταύρωσιν ἐκούσιον, καταδεξάμενος σαρκί, ἐπήγασας εὐλογία καὶ ζωὴν, τῷ κόσμῳ Δέσποτα, μόνε παντευλόγητε, καὶ τοῦ παντός δημιουργέ· ὅθεν εὐλογοῦμέν σε, ὕμνοῦμεν καὶ δοξάζομεν ἄδοντες ψάλλοντες, ἐπινίκιον ᾠδὴν.

Λάκκῳ κατωτάτῳ σε, νεκρὸν γενόμενον Χριστέ, ἔθετο ὁ εὐσχήμων Ἰωσήφ, καὶ προσεκύλισε τῇ θύρᾳ τοῦ μνήματος, λίθον μακρόθυμε· ἀλλ' ἀνέστης ἐν δόξῃ, καὶ κόσμον συνανάστησας, ἄδοντα, ψάλλοντα, ἐπινίκιον ᾠδὴν.

Θαύματα παράδοξα, ἐπιτελῶν ὁ Λυτρωτὴς ἰάσατο καὶ Τυφλὸν ἐκ γενετῆς, πηλὸν ἐπιχρίσας, καὶ εἰπὼν· Πορεύθητι καὶ νίψαι ἐν τῷ Σιλωάμ, ὅπως γνῶσθαι με Θεόν, ἐπὶ γῆς βαδίζοντα, σάρκα φορέσαντα, διὰ σπλάγχχνα οἰκτιρμῶν.

Θεοτοκίον.

Μήτηρ ἀπειρόγαμον τὴν σὴν κατώκησεν Ἀγνή, Κύριος διὰ σπλάγχχνα οἰκτιρμῶν, σῶσαι βουλόμενος, τὸν φθαρέντα ἄνθρωπον, ταῖς μεθοδείαις τοῦ ἐχθροῦ· αὐτὸν οὖν ἰκέτευε, τὴν πόλιν ταύτην σφῆζεσθαι, πάσης ἀλώσεως, καὶ ἐχθρῶν ἐπιδρομῆς.

Κανὼν Προεόρτιος τῆς Ἀναλήψεως.

Οὐ ἡ ἀκροστιχὶς κατ' ἀλφάβητον.

Ἐν δὲ τῇ Θ', ᾠδὴ· Ἰωσήφ.

ᾠδὴ α'. Ἦχος ὁ αὐτός.

Ἰππον καὶ ἀναβάτην.

Ανὼ πρὸς τὸν Πατέρα, Χριστὸς ἀνέρχεται καὶ προσάγει τὴν σάρκα, ἣν ἐξ ἡμῶν ἀνέλαβεν· αὐτὸν ἀνυμνήσωμεν, ἐν αἰνέσει σήμερον, ἐπινίκιον ὕμνον ᾄδοντες.

Βιβλοὶ γραφῶν ἐνθέων, καὶ τὰ κηρύγματα, τῶν σοφῶν Θεηγόρων, πέρας σαφῶς ἐδέξαντο· μετὰ γὰρ τὴν Ἐγερσιν, ὁ Δεσπότης ἀνείσι, μετὰ δόξης εἰς τὰ οὐράνια.

Γῆ μυστικῶς χορεύει, καὶ τὰ οὐράνια, θυμῆδις πληροῦται, ἐπὶ τῇ Ἀναλήψει Χριστοῦ, τοῦ τὰ πρὶν ἐνώσαντος, διεστῶτα χάριτι, καὶ φραγμὸν τὸν τῆς ἔχθρας λύσαντος.

Καταδασία. Ἀναστάσεως ἡμέρα.

Ὡδὴ γ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Δ**εῦτε πόμα πίνωμεν καινόν, οὐκ ἐκ πέτρας
» ἀγόνου τερατουργούμενον, ἀλλ' ἀφθαρ-
» σίας πηγὴν, ἐκ τάφου ὁμώρῃσαντος Χριστοῦ,
» ἐν ᾧ στερεούμεθα.

Τροπάρια.

Νῦν πάντα πεπλήρωται φωτὸς, οὐρανός τε καὶ γῆ, καὶ τὰ καταχθόνια· ἐορταζέτω γοῦν πᾶσα κτίσις, τὴν Ἐγερσιν Χριστοῦ, ἐν ᾗ ἑσπερέωται.

Χθές συνεθαπτόμην σοι Χριστέ, συνέγειρομαι σήμερον ἀναστάντι σοι· συνεσταυρούμην σοι χθές· αὐτὸς με συνδόξασον Σωτὴρ, ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.

Τοῦ Τυφλοῦ.

Σαλευομένην τὴν καρδίαν.

Καινῶ μνημεῖω, Ἰωσήφ σε κατέθετο, οἰκτίρμον, ὁ εὐσχήμων· ἀνέστης δέ, ἐκ νεκρῶν τριήμερος, καινοποιήσας ἡμᾶς.

Σαλευομένων τὰς καρδίας ἐστήριξας, τὴν γῆν πᾶσαν σαλεύσας μακρόθυμε, τῇ σεπτῇ σταυρώσει σου, ἣν καθυπέστης σαρκί.

Τυφλὸν ποτε ἐκ γενετῆς, προσελθόντα σοι ἰάσω πανοικτίρμον, δοξάζοντα τὴν οἰκονομίαν σου, καὶ τὰ θαυμάσια.

Θεοτοκίον.

Παρθενικῆς ἀπὸ γαστρὸς, ἀπεκύησας Θεὸν σεσαρκωμένον, ὃν αἰτησαι, Παναγία Δέσποινα, κατοικτειρῆσαι ἡμᾶς.

Τῆς Ἀναλήψεως.

Ὁ πῆξας ἐπ' οὐδενός.

Δεσμεύσας τῷ σῶι θανάτῳ, Λόγε τὸν θάνατον, ἐκ νεκρῶν ἀνέστης, σαφῶς τριήμερος· καὶ πρὸς τὰ οὐράνια Σωτὴρ, ἀνῆλθες μετὰ δόξης, ὑμνολογούντων ἀσωμάτων σου, τὴν οἰκονομίαν τὴν ἄφατον.

Επέστης τοῖς ἐπὶ γῆς, Χριστέ· ἀνευ σώματος, καὶ φορέσας σάρκα, Σταυρὸν ὑπέ-

μεινας, καὶ ἐξαναστὰς ἐκ τῶν νεκρῶν, ἀνῆλθες μετὰ δόξης, πρὸς τὸν ἀρχίφωτον Πατέρα σου, εἰρηνοποιήσας τὰ σύμπαντα.

Ζητήσας τὸ ἐπὶ γῆς, πλανώμενον πρόβατον, ἀπλανέσι Λόγε τοῦτο συνέταξας· καὶ ἀναληφθεὶς πρὸς οὐρανοὺς, ἐκάθισας ἐν δόξῃ, ἐκ δεξιῶν τοῦ σου Γεννήτορος· Δόξα τῇ πολλῇ εὐσπλαγχνίᾳ σου.

Καταδασία. Δεῦτε πόμα πίνωμεν.

Κοντάκιον τοῦ Τυφλοῦ. Ἦχος δ'.

Ἐπεφάνης σήμερον.

ἥς ψυχῆς τὰ ὄμματα πεπηρωμένος, σοὶ Χριστέ προσέρχομαι, ὡς ὁ Τυφλὸς ἐκ γενετῆς, ἐν μετάνοιᾳ κραυγάζων σοι· Σὺ τῶν ἐν σκότει τὸ φῶς τὸ ὑπέρλαμπρον.

Ὁ Οἶκος.

Ρεῖθρόν μοι δώρησαι Χριστέ, σοφίας τῆς ἁρρήτου, καὶ γνώσεως τῆς ἁνῶ, τὸ φῶς τῶν ἐν τῷ σκότει, καὶ πλανωμένων ὁδηγέ· ἵνα ἐνισχύσω τὰ θαυμάσια τὰ σὰ ὁ τάλας διηγήσασθαι, ἅπερ ἡ θεία βίβλος· ἐδίδαξε τοῦ Εὐαγγελίου τῆς εἰρήνης, δηλονότι, τὴν τοῦ τυφλοῦ θαυματοποιίαν· ὅτι ἐκ γενετῆς τυφλὸς ὑπάρχων, ὁφθαλμοὺς τοὺς αἰσθητοὺς ἀπολαμβάνει, καὶ τοὺς τῆς ψυχῆς, ἐν πίστει ἀνακραυγάζων· Σὺ τῶν ἐν σκότει τὸ φῶς τὸ ὑπέρλαμπρον.

Κάθισμα τοῦ Τυφλοῦ. Ἦχος α'.

Τὸν τάφον σου Σωτὴρ.

Ωμμάτωσας Χριστέ, τὸν ἐκ μήτρας τεχθέντα, ἀόμματον δεικνύς, Ἰουδαίοις Σωτήρ μου, τὴν δόξαν σου τὴν ἁρρητον, καὶ ὡς φῶς πάντων πέφυκας· ἀλλὰ φθόνῳ σε, πεπηρωμένοι τὰς φρένας, ἐνεδρεύοντες, τὸν τῆς ζωῆς παροχέα, νεκρῶσαι ἠπειγόντο.

Δόξα, καὶ νῦν. Προεόρτιον. Ὁμοιον.

Ετέχθης ὡς αὐτὸς, σὺ ἠθέλησας Σῶτερ· ἐφάνης πάλιν δέ, ὡς αὐτὸς ἡγουλήθης, καὶ ἔπαθες ὡς ἄνθρωπος· ὡς Θεὸς δέ ἀνίστασαι· ἀνελήλυθας, εἰς οὐρανοὺς μετὰ δόξης, καὶ ἀνῆγαγες, τὴν τῶν ἀνθρώπων οὐσίαν, καὶ δόξη κατεκάλλυνας.

Ὡδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

Επὶ τῆς θείας φυλακῆς, ὁ θεηγόρος Ἀββακοὺμ, στήτω μεθ' ἡμῶν καὶ δεικνύ-

»τω, φαεσφόρον Ἄγγελον, διαπρυσίως λέγον-
»τα· Σήμερον σωτηρία τῷ κόσμῳ· ὅτι ἀνέστη
»Χριστὸς ὡς παντοδύναμος.

Τροπάρια.

Αῖρσεν μὲν ὡς διανοίξαν, τὴν παρθενεύου-
σαν νηδὺν, πέφηνε Χριστὸς· ὡς βροτὸς δὲ
ἄμνός προσηγόρευται· ἄμωμος δὲ, ὡς ἄγευ-
στος κηλίδος, τὸ ἡμέτερον Πάσχα, καὶ ὡς
Θεὸς ἀληθής, τέλειος λέλεκται.

Ως ἐνιαύσιος ἄμνός, ὁ εὐλογούμενος ἡμῖν
στέφανος χρηστὸς ἐκουσίως, ὑπὲρ πάντων
τέθυται, Πάσχα τὸ καθαρτήριο· καὶ αὖθις ἐκ
τοῦ τάφου ὠραίος, δικαιοσύνης ἡμῖν ἔλαμψεν
ἥλιος.

Ο θεοπάτωρ μὲν Δαυὶδ, πρὸ τῆς σκιάδους
κιβωτοῦ, ἤλατο σκιρτῶν· ὁ λαὸς δὲ τοῦ
Θεοῦ ὁ ἅγιος, τὴν τῶν συμβόλων ἔκθασιν, ὁ-
ρῶντες εὐφρανθῶμεν ἐνθέως ὅτι ἀνέστη Χρι-
στὸς ὡς παντοδύναμος.

Τοῦ Τυφλοῦ.

Ἀκήκοα Κύριε τὴν ἀκοήν σου.

Τοῖς Μύσταις σου Κύριε, συναυλιζόμενος
παραδόξως, τούτοις ἔλεγες· Ἀπιτε, κη-
ρύξατε πανταχοῦ, τὴν ἐμὴν Ἀνάστασιν.

Τεθνήξαντα ξύλῳ με τεθείς ἐν ξύλῳ, ζωὴ
ὑπάρχων, ἀνεζώσας διὰ μέγα ἔλεος· διὰ
τοῦτο Λόγε δοξάζω σε.

Ωμμάτωσας Κύριε, Τυφλὸν ἐκ μήτρας γε-
γεννημένον, εἰπὼν· Ἀπελθε, νίψαι καὶ
ἀνάβλεψον, τὴν ἐμὴν δοξάζων Θεότητα.

Θεοτοκίον.

Τὸν τόκον σου Ἀχραντε τὸν ὑπὲρ φύσιν
δοξολογοῦμεν, μακαρίζοντες πίστει σε,
πανάμωμε, ὡς Θεοῦ τῶν ὄλων λοχεύτριαν.

Τῆς Ἀναλήψεως.

Τὴν θείαν ἐννοήσας σου.

Ηπρὶν τῇ ἁμαρτία κατὰκριτος, φύσις ἡμῶν
Παμβασιλεῦ, τῇ σῇ προσλήψει ἡλέηται,
ὕμνολογοῦσά σου φόβῳ, τὴν Ἐγερσιν καὶ θείαν
Ἀνάληψιν.

Θαμβεῖται Ἀσωμάτων τὰ τάγματα, κατα-
νοοῦντά σε Χριστέ, βροτείαν φύσιν φορέ-
σαντα, καὶ ἐπιθάντα νεφέλῃ, καὶ πρὸς τοὺς
οὐρανοὺς ἀνερχόμενον.

Ιδοῦσαι ἐρυθρὰ τὰ ἱμάτια, τὰ σὰ Χριστέ
Παμβασιλεῦ, τῇ σῇ ἀνόδῳ ἐξέστησαν, αἱ τῶν
Ἀγγέλων δυνάμεις, καὶ φόβῳ καὶ χαρᾷ προσ-
εκύνησαν.

Κροτήσωμεν τὰς χεῖρας· ὁ Κύριος ἐξεγερ-
θεὶς ἐκ τῶν νεκρῶν, πρὸς οὐρανοὺς ἀνελή-
λυθεν, ὑποταγέντων Ἀγγέλων, αὐτῷ ὡς ποιη-
τῇ καὶ Θεῷ ἡμῶν.

Καταβασία. Ἐπὶ τῆς θείας φυλακῆς.

Ὡδὴ ε΄. Ὁ Εἰρμός.

Ορθρίσωμεν ὀρθρου βαθέος, καὶ ἀντὶ μύ-
ρου τὸν ὕμνον προσοίσωμεν τῷ Δεσπότῃ·
καὶ Χριστὸν ὁφόμεθα, δικαιοσύνης ἥλιον, πᾶσι
ζωὴν ἀνατέλλοντα.

Τροπάρια.

Τὴν ἄμετρόν σου εὐσπλαγχνίαν, οἱ ταῖς τοῦ
Ἄδου σειραῖς, συνεχόμενοι δεδορκότες,
πρὸς τὸ φῶς ἠπείγοντο· Χριστέ ἀγαλλομένῳ
ποδὶ, Πάσχα κροτοῦντες αἰώνιον.

Προσέλθωμεν λαμπαδηφόροι, τῷ προϊόντι
Χριστῷ ἐκ τοῦ μνήματος, ὡς νυμφίῳ καὶ
συνεορτάσωμεν, ταῖς φιλεόρτοις τάξεσι, Πα-
σχα Θεοῦ τὸ σωτήριο.

Τοῦ Τυφλοῦ, Τὴν τάλαιναν ψυχὴν μου.

Ετέθης ἐν μνημείῳ, ὁ ἐκουσίως γενόμενος
νεκρὸς, καὶ τὰ βασιλεία τοῦ Ἄδου, Βασι-
λεῦ ἀθάνατε, ἅπαντὰ ἐκένωσας, νεκροὺς τῇ
Ἀναστάσει ἐγείρας τῇ σῇ.

Υψώθης ἐπὶ ξύλου, καὶ συνανύψωσας πάν-
τας τοὺς βροτοὺς, καὶ τὸν πολέμιον οἰ-
κτίρμον, ὅφιν ἐθανάτωσας, καὶ ἐζώσας τὸ
πλάσμα τῶν χειρῶν σου, ὡς μόνος ὢν Θεὸς τοῦ
παντός.

Τὰ ὄμματα ἀνοίξας, τοῦ μὴ ἰδόντος τὸ φῶς
τὸ αἰσθητὸν, ψυχῆς ἐφώτισας τὰς κόρας,
καὶ δοξάζειν ἐπεισας τοῦτον, ἐπιγνόντα σε
ποιητὴν, δι' εὐσπλαγχνίαν ὁφθέντα βροτόν.

Θεοτοκίον

Πῶς τέτοκας μὴ γνοῦσα, Παρθενομήτορ
ἄγνή, πείραν ἀνδρὸς θεοχαρίτωτε· πῶς
τρέφεις τὸν τὴν κτίσιν τρέφοντα· μόνος ὡς ἐπί-
σταται αὐτός, ὁ τοῦ παντός ποιητῆς καὶ Θεός,

Τῆς Ἀναλήψεως. Ὁ ἀναβαλλόμενος.

Λύσας τὸ κατὰκριμα τῆς ἀνθρωπότητος Χριστὸς ἀνέστη, καὶ ἀνελήφθη πρὸς τὰ ἐπουράνια, Πατὴρ συνεδρία, τιμήσας οὐς ἡγάπησεν.

Μετά τὴν Ἀνάστασιν, χαροποιήσας Χριστὲ τοὺς Μαθητάς σου, ἀνῆλθες ἄνω, πρὸς τὸν σὸν Γεννήτορα, οὗ οὐκ ἐχωρίσθης, καὶ τοῖς βροτοῖς ὠμίλησας.

Νόμου προσκιάσματα, καὶ τὰ κηρύγματα, τῶν θεηγόρων, Χριστέ πληρώσας, ἀνῆλθες νεφέλης σε, καθυπολαβούσης, Σωτὴρ πρὸς τὰ οὐράνια.

Καταδασία. Ὁρθρίσωμεν ὀρθρου βαθέος.

Ὡδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

Κατῆλθες ἐν τοῖς κατωτάτοις τῆς γῆς, καὶ συνέτριψας μοχλοὺς αἰωνίους, κατόχους πεπεδημένων Χριστέ, καὶ τριήμερος, ὡς ἐκ κήτους Ἰωνᾶς, ἐξανέστης τοῦ τάφου.

Τροπάρια.

Φυλάξας τὰ σήμαντρα σῶα Χριστέ, ἐξηγέρθης τοῦ τάφου, ὁ τὰς κλεῖς τῆς Παρθένου μὴ λυμηνάμενος ἐν τῷ τόκῳ σου· καὶ ἀνέωξας ἡμῖν, Παραδείσου τὰς πύλας.

Σωτέρ μου τὸ ζῶν τε καὶ ἄθυτον, ἱερεῖον ὡς Θεός, σεαυτὸν ἐκουσίως, προσαγαγὼν τῷ Πατρὶ, συνανέστησας, παγγενῆ τὸν Ἀδὰμ, ἀναστὰς ἐκ τοῦ τάφου.

Τοῦ Τυφλοῦ. Ὡς τὸν Προφήτην τοῦ θηρός.

Οσταυρωθεὶς μετὰ ληστῶν, ἐρρύσω Δέσποτα, ληστῶν πονηρῶν, καὶ ψυχοφθόρων παθῶν, φιλάνθρωπε Κύριε, πάντας τοὺς ἀνυμνοῦντάς σου τὴν σταύρωσιν, καὶ τὴν Ἑγερσιν συμφώνως.

Εθεντο ἄπνουν σε νεκρὸν, Χριστέ ἐν μνήματι, τὸν πᾶσι νεκροῖς ἐμπνέοντα τὴν ζωὴν· ἀνέστης δὲ Κύριε, πάντα κενώσας Λόγε τὰ μνήματα, Θεϊκῇ σου δυναστείᾳ.

Πηλὸν ποιήσας ὀφθαλμοὺς, Τυφλοῦ ἐπέχρισας τοῦ ἐκ γενετῆς, καὶ ἐχαρίσω αὐτῷ τὸ βλέπειν, ὑμνοῦντί σου Λόγε τὴν ἄφατον δύναμιν, δι' ἧς ἔσωσας τὸν κόσμον.

Θεοτοκίον.

Τὰ μεγαλεῖά σου ἄγνή, τίς διηγῆσεται; Θεὸν γὰρ ἐν σαρκὶ ἔτεκες ὑπερφυῶς, κό-

σμον διὰ σοῦ ρυόμενον, Παρθένε πανάμωμε, ἀπὸ πάσης ἁμαρτίας.

Τῆς Ἀναλήψεως. Μαινομένην κλύδωνι.

Εένον ὥφθης θέαμα, τοῖς Ἀγγέλοις, βρότειον μορφήν, φέρων τῇ ἀνόδῳ σου φιλάνθρωπε, τῇ φρικῶδει· ὅθεν φόβῳ ἀνύμνου σε.

Οτῶν ὅλων Κύριος, μετὰ δόξης ἀνείσι φαιδρῶς, πρὸς τὸν τούτου ἀναρχον Γεννήτορα· πᾶσα κτίσις, νῦν ἐορτάζει χορεύουσα.

Πᾶσα γλῶσσα σήμερον, ἐκδοάτω ἐν ἀλαγαμῷ, Ὁ Χριστὸς ἀνέβη, καὶ ἐν σάλπιγγος, θείᾳ φωνῇ, πρὸς οὐρανὸν οὐκ ἐλίπεν.

Καταδασία. Κατῆλθες ἐν τοῖς κατωτάτοις.

Τὸ Κοντάκιον τοῦ Πάσχα.

Εἰ καὶ ἐν τάφῳ κατῆλθες ἀθάνατε, ἀλλὰ τοῦ Ἀδου καθεῖλες τὴν δύναμιν· καὶ ἀνέστης ὡς νικητὴς, Χριστέ ὁ Θεός, γυναιξὶ Μυροφόροις φθεγξάμενος, **Χ α ἰ ρ ε τ ε**, καὶ τοῖς σοῖς Ἀποστόλοις εἰρήνην δωρούμενος, ὁ τοῖς πεσοῦσι παρέχων ἀνάστασιν.

Ὁ Οἶκος.

Τὸν πρὸ ἡλίου Ἥλιον, δύναντα ποτὲ ἐν τάφῳ, προέφθασαν πρὸς ὀρθρον ἐκζητοῦσαι ὡς ἡμέραν, Μυροφόροι κόραι, καὶ πρὸς ἀλλήλας ἐβόων· Ὡ φίλαι, δεῦτε τοῖς ἀρώμασιν ὑπαλείψωμεν, Σῶμα ζωφόρον καὶ τεθαμμένον. Σάρκα ἀνιστῶσαν τὸν παραπεσόντα Ἀδὰμ, κείμενον ἐν τῷ μνήματι. Ἀγωμεν, σπεύσωμεν, ὥσπερ οἱ μάγοι· καὶ προσκυνήσωμεν, καὶ προσκομίσωμεν τὰ μύρα ὡς δῶρα, τῷ μὴ ἐν σπαργάνοις, ἀλλ' ἐν σινδόνι ἐνειλημένῳ· καὶ κλαύσωμεν, καὶ κράξωμεν· Ὡ Δέσποτα ἐξεγέρθητι, ὁ τοῖς πεσοῦσι παρέχων ἀνάστασιν.

Τὸ Συναξάριον τοῦ Μηναίου.

Ὡδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

ΟΠαῖδας ἐκ καμίνου ρυσάμενος, γενόμενος ἄνθρωπος, πάσχει ὡς θνητὸς, καὶ διὰ πάθους τὸ θνητὸν, ἀφθαρσίας ἐνδύει εὐπρέπειαν· ὁ μόνος εὐλογητὸς τῶν πατέρων, Θεὸς καὶ ὑπερένδοξος.

Τροπάρια.

Γυναῖκες μετὰ μύρων θεόφρονες, ὀπίσω σου ἔδραμον· ὃν δὲ ὡς θνητὸν μετὰ δακρύων

ἐζήτουν, προσεκύνησαν, χαίρουσαι ζῶντα Θεόν, καὶ Πάσχα τὸ μυστικόν, σοῖς Χριστέ Μαθηταῖς εὐηγγελίσαντο.

Θανάτου ἐορτάζομεν νέκρωσιν, Ἄδου τὴν καθαίρεσιν, ἄλλης βιοτῆς, τῆς αἰωνίου ἀπαρχῆν, καὶ σκιρτῶντες ὑμνοῦμεν τὸν αἷτιον, τὸν μόνον εὐλογητὸν τῶν Πατέρων, Θεὸν καὶ ὑπερένδοξον.

Ως ὄντως ἱερὰ καὶ πανέορτος, αὕτη ἡ σωτήριος, νύξ καὶ φωταυγῆς, τῆς λαμπροφόρου ἡμέρας, τῆς Ἐγέρσεως, οὔσα προάγγελος, ἐν ἣ τὸ ἄχρονον φῶς, ἐκ τάφου σωματικῶς, πᾶσιν ἐξέλαμψεν.

Τοῦ Τυφλοῦ. Πυρὸς σβεστήριον.

Εξεγερθέντος σου, ἐκ τῶν νεκρῶν Βασιλεῦ, ψυχαὶ συνηγέρθησαν, ἐκεῖ καθεύδουσai, δοξάζουσαι τὴν δυναστείαν σου, δι' ἧς θανάτου δεσμῶν ἐλύθησαν.

Αναρτηθέντος σου, ἐπὶ ξύλου Σωτήρ, ἐσβέσθη ὁ ἥλιος, γῆ ἐκυμαίνετο, ἐσαλεύετο ἡ κτίσις ἅπασα, καὶ ἐκ τῶν τάφων νεκροὶ ἐξηγείροντο.

Πηλῷ ἐπέχρισας, τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ Τυφλοῦ, καὶ τούτῳ προσέταξας πρὸς Σιλωὰμ ἀπελθεῖν, νιψάμενος δὲ ἀνέβλεψεν, ὑμνολογῶν σε Χριστέ, Βασιλεῦ τοῦ παντός.

Θεοτοκίον.

Μετά τὴν κύησιν, Παρθένοιο ὦφθης Ἀγνή· Θεὸν γὰρ ἐγέννησας, καινοτομήσαντα φύσεις ἄχραντε, τῇ δυνάμει αὐτοῦ· ὃν ἐκδυσώπει ζεῖ τοῦ σωθῆναι ἡμᾶς.

Τῆς Ἀναλήψεως. Ὁ ὑπερυψούμενος.

Ρῆξας τὸ μεσότοιχον, τὸ τῆς ἔχθρας Κύριε, σταυρῷ καὶ τῷ πάθει σου, νεφέλη ὀχούμενος, ἀνῆλθες μετὰ δόξης, πρὸς τὸν ἀναρχον Πατέρα.

Σύντρομοι ἐκραύγαζον, αἱ Δυνάμεις· Ἄρατε, πύλας παραγέγονε, Χριστὸς σῶμα γήϊνον. φορῶν καὶ θείῳ πάθει, τὸν Βελίαρ θανατώσας.

Τί σου τὰ ἱμάτια, ἐρυθρὰ φιλάνθρωπε; Ληνὸν νῦν ἐπάτησα, Χριστὸς ταῖς δυνάμεσι, ταῖς θεαῖς πυθομέναις, ἀνερχόμενος ἐδόξα.

Υμνοὶ σου τὴν σταύρωσιν, Χριστέ καὶ τὴν Ἐγερσιν συμφώνως δοξάζομεν, λαμπρῶς

ἐορτάζοντες, ἐπὶ τῇ Ἀναλήψει, τῇ σεπτῇ σου εἰς αἰῶνας.

Καταδασία. Ὁ Παῖδας ἐκ καμίνου.

Ὡδὴ ἡ'. Ὁ Εἰρμός.

Αὕτη ἡ κλητὴ καὶ ἁγία ἡμέρα, ἡ μία τῶν ἑβδομάτων, ἡ βασιλὶς καὶ κυρία, ἐορτῶν ἐορτῇ, καὶ πανηγυρὶς ἐστὶ πανηγύρεων, ἐν ἣ εὐλογοῦμεν Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τροπάρια.

Δεῦτε τοῦ καινοῦ τῆς ἀμπέλου γεννήματος, τῆς θείας εὐφροσύνης, ἐν τῇ εὐσήμενῇ ἡμέρᾳ τῆς Ἐγέρσεως, βασιλείας τε Χριστοῦ κοινωνήσωμεν, ὑμνοῦντες αὐτὸν, ὡς Θεὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Αρον κύκλω τοὺς ὀφθαλμοὺς σου Σιών, καὶ ἴδε· ἰδοὺ γὰρ ἤκασί σοι, θεοφεγγεῖς ὡς φωστῆρες, ἐκ δυσμῶν, καὶ βορρᾶ, καὶ θαλάσσης, καὶ ἐώας τὰ τέκνα σου, ἐν σοὶ εὐλογοῦντα, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Πάτερ παντοκράτορ, καὶ Λόγε καὶ Πνεῦμα, τρισὶν ἐνιζομένη, ἐν ὑποστάσει φύσις, ὑπερούσιε καὶ ὑπέρθεε, εἰς σέ βεβαπτίσμεθα, καὶ σέ εὐλογοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τοῦ Τυφλοῦ. Ἀγγέλων σύστημα.

Αγγέλων τάγματα, Σταυρῷ κρεμάμενον, σέ κατιδόντα, Χριστέ παμδασιλεῦ, καὶ τὴν κτίσιν πᾶσαν, ἀλλοιοῦντα τῷ φόβῳ, ἐξέστησαν ὑμνοῦντα, τὴν σὴν φιλάνθρωπίαν.

Τελῶν τεράστια, Χριστέ ἐξαίσια, ἐθελουσίως, ὑψώθης ἐν σταυρῷ, καὶ νεκροῖς συνήφθης, ὁ νεκρώσας τὸν Ἄδην, καὶ πάντας ἐν ἀνδρείᾳ ἀπέλυσας δεσμίους.

Τυφλὸν ὠμμάτωσας, σοὶ προσελθόντα Χριστέ, τούτῳ προστάξας πηγῇ τοῦ Σιλωὰμ, νίψασθαι καὶ βλέψαι, καὶ Θεὸν σε κηρῶσαι, σαρκὶ ἐπιφανέντα, εἰς πάντων σωτηρίαν.

Θεοτοκίον.

Παρθένε ἄχραντε, θεοχαρίτωτε, τὸν σὸν δυνώπει Υἱὸν διαπαντός, μὴ με καταισχύναι ἐν ἡμέρᾳ τῆς δίκης, ἀλλὰ συναριθμῆσαι, τοῖς ἐκλεκτοῖς προβάτοις.

Τῆς Ἀναλήψεως. Σοὶ τῷ παντουργῷ.

Φῶς σε ἐκ φωτός, ὑπάρχοντα νεφέλη, φωτεινὴ ὑπέλαβεν, ἐξ ὅρους τῶν Ἐλαιῶν

πάντων ὁρώντων, τῶν θείων Μαθητῶν σου, καὶ σέ ἀνυμνούντων εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Χεῖρας ψαλμικῶς, κροτήσωμεν· ἀνέστη, Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ ἀνελήλυθεν, ὅθεν κατῆλθεν, πρὸς ἡμᾶς φιλανθρώπως, εἰρηνοποιήσας τὰ πάλαι διεστῶτα.

Ψάλλων ὁ Δαυὶδ, βοᾷ· Χριστὸς ἐπέβη, ἐπὶ Χερουβὶμ αὐτοῦ, καὶ ἐπετάσθη σαφῶς, ἐπὶ πτερύγων τῶν λογικῶν ταγμάτων, ὃν ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ωφθης Μαθηταῖς, ἐξαναστὰς τοῦ τάφου, καὶ τούτους ἀνήγαγες ἐν ὄρει τῶν Ἑλαιῶν· ὅθεν νεφέλη φωτὸς ὑπολαβοῦσα, ἦρε πρὸς τὰ ἄνω, Χριστέ σε μετὰ δόξης.

Καταβασία. Αὕτη ἡ κλητή.

Ὡδὴ θ'. Ὁ Εἰρμός.

Φωτίζου, φωτίζου, ἡ νέα Ἱερουσαλήμ· ἡ γὰρ δόξα Κυρίου ἐπὶ σέ ἀνέτειλε. Χόρευε νῦν, καὶ ἀγάλλου Σιών· σὺ δὲ ἀγνή, τέρπου Θεοτόκε, ἐν τῇ Ἐγέρσει τοῦ τόκου σου.

Τροπάρια.

Ω θείας! ὦ φίλης! ὦ γλυκυτάτης σου φωνῆς! μεθ' ἡμῶν ἀψευδῶς γὰρ ἐπηγγείλω ἵσσεσθαι, μέχρι τερμάτων αἰῶνος Χριστέ· ἦν οἱ πιστοὶ ἄγκυραν ἐλπίδος, κατέχοντες ἀγαλλόμεθα.

Ω Πάσχα τὸ μέγα, καὶ ἱερώτατον Χριστέ· ὦ σοφία καὶ Λόγε, τοῦ Θεοῦ καὶ δύναμις· δίδου ἡμῖν ἐκτυπώτερον, σοῦ μετασχεῖν, ἐν τῇ ἀνεσπέρῳ, ἡμέρᾳ τῆς βασιλείας σου.

Τοῦ Τυφλοῦ.

Ικρίῳ προσεπάγης, τοῦ Σταυροῦ, Χριστέ ὁ Θεός, καὶ πάσας ἐθριάμβευσας ἐχθροῦ, τὰς ἐναντίας ἀρχὰς, καὶ τὴν πρῶην κατάραν Σῶτερ ἠφάνισας· διό σε κατὰ χρέος μεγαλύνομεν.

Ω ἐβλεψέ σε Λόγε, Ἀδης κάτω μετὰ ψυχῆς, ἐστέναξε, καὶ πάντας τοὺς νεκροὺς, ρόδῳ ἀπέλυσεν, ἐπιγνοὺς τὸ κράτος τῆς ἐξουσίας σου, μεθ' ὧν σε κατὰ χρέος μεγαλύνομεν.

Η γέρθης, καθὼς εἶπας, Ζωοδότα, ἐκ τῶν νεκρῶν, καὶ ὦφθης τοῖς ἁγίοις Μαθηταῖς μετὰ τὴν Ἐγερσιν, σημεία ποιήσας, καὶ ὁματώσας τυφλοὺς· μεθ' ὧν σε εἰς αἰῶνας μεγαλύνομεν.

Θεοτοκίον.

Φανεῖσα πλατυτέρα οὐρανῶν, Παρθένε ἀγνή· ἐχώρησας Θεὸν σωματικῶς, τὸν ἀπερίγραπτον, καὶ ἐκύησας πάντων εἰς ἀπολύτρωσιν, τῶν πίστει ἀδιστάκτῳ ἀνυμνούντων σε.

Τῆς Ἀναλήψεως. Ἡσαΐα χόρευε.

Ιεράν πανήγυριν, πᾶσα κτίσις ἄγει ἐμφανῶς, τῇ Ἀναλήψει τῇ σῇ, Λόγε τοῦ Θεοῦ, ἐν ᾗ προσενήνοχας τῷ Πατρί σου, ἣν περ ἐξ ἡμῶν, φύσιν ἀνέλαβες, ὑπὲρ λόγον ἀναλλοίωτε.

Ως Θεὸς συνέτριψας, πύλας Ἀδου Σῶτερ καὶ μοχλοὺς, καὶ ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν, πρὸς τοὺς οὐρανοὺς ἐνδόξως ἀνέδραμες, τῶν ταγμάτων τῶν ἀγγελικῶν, Πύλας διάρατε, ἐκβοώντων μετ' ἐκπλήξεως.

Σοὺ τὴν θείαν ἀνοδὸν, θαυμαζόντων θείων Μαθητῶν, ἐπέστησαν ἐμφανῶς, Ἀγγελοι αὐτοῖς βοῶντες· Ὁν βλέπετε, ἀνιόντα εἰς τοὺς οὐρανοὺς, οὗτος ἐλεύσεται, μετὰ δόξης κρῖναι ἅπαντας.

Ην Χριστέ δεδώρησαι, πρὸς τὰ ἄνω πάλαι ἀνιῶν, εἰρήνην σοῖς Μαθηταῖς, ταύτην καὶ ἡμῖν, πλουσίως κατάπεμψον, ἐν ἀγάπῃ, πάντα συγκρατῶν, ὅπως συμφώνως σε, τὸν Σωτῆρα μεγαλύνωμεν.

Θεοτοκίον.

Φωτοφόρον ὄχημα, τοῦ Ἡλίου σὺ τοῦ νοητοῦ, γεγέννησαι ἀληθῶς, ἄχραντε Ἀγνή· δι' οὗ οἱ καθήμενοι, ἐν τῷ σκότει ἐβλεψαν τὸ φῶς, τῆς ἐπιγνώσεως, κατὰ χρέος σε δοξάζοντες.

Καταβασία. Φωτίζου φωτίζου.

Ἐξαποστειλάριον τοῦ Πάσχα.

Σαρκὶ ὑπνώσας ὡς θνητὸς ὁ Βασιλεὺς καὶ Κύριος, τριήμερος ἐξανέστης, Ἀδὰμ ἐγείρας ἐκ φθορᾶς, καὶ καταργήσας θάνατον· Πάσχα τῆς ἀφθαρσίας, τοῦ κόσμου σωτήριον.

Ἔτερον τοῦ Τυφλοῦ. Ὁμοιον.

Τοὺς νοερούς μου ὀφθαλμοὺς, πεπηρωμένους· Κύριε, ἐκ ζοφερᾶς ἀμαρτίας, σὺ φωταγώγησον, ἐνθεῖς, οἰκτίρμον τὴν ταπείνωσιν, καὶ τοῖς τῆς μετανοίας καθάρας με δάκρυσιν.

Εἰς τοὺς Αἶνους, ἰστώμεν Στίχους η', καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἰδιόμελα τοῦ Τυφλοῦ δ', καὶ τοῦ Πάσχα δ'.

Στιχηρὰ τοῦ Τυφλοῦ. Ἦχος β'.

Ο Τυφλὸς γεννηθεὶς, ἐν τῷ ἰδίῳ λογισμῷ ἔλεγεν· Ἄρα ἐγὼ, δι' ἁμαρτίας γονέων ἐγεννήθην ἀόμματος; Ἄρα ἐγὼ, δι' ἀπιστίαν ἐθνῶν ἐγεννήθην εἰς ἐνδείξιν; οὐχ ἱκανῶ τοῦ ἐρωτᾶν, Πότε νῦν, πότε ἡμέρα. Οὐκ εὐτονοῦσί μου οἱ πόδες τὰ τῶν λίθων προσκρούσματα· οὐ γὰρ εἶδον τὸν ἥλιον λάμποντα, οὐδὲ ἐν εἰκόνι τὸν ἐμὲ πλαστουργήσαντα. Ἀλλὰ δέομαί σου, Χριστέ ὁ Θεός· Ἐπίβλεφον ἐπ' ἐμέ, καὶ ἐλέησόν με.

Ὁ αὐτός.

Παράγων ὁ Ἰησοῦς ἐκ τοῦ ἱεροῦ, εὑρεν ἄνθρωπον Τυφλὸν ἐκ γενετῆς· καὶ σπλαγχνισθεὶς, ἐπέθηκε πηλὸν ἐπὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ, καὶ εἶπε πρὸς αὐτόν· Ὑπαγε, νίψαι εἰς τοῦ Σιλωάμ· καὶ νιψάμενος ἀνέβλεψε, δόξαν ἀναπέμπων Θεῷ. Οἱ δὲ ἀγχισταὶ αὐτοῦ ἔλεγον αὐτῷ· Τίς σου τὰς κόρας διήνοιξεν, ἃς οὐδεὶς τῶν βλέπόντων ἰᾶσαι ἴσχυσεν; ὁ δὲ φησὶ βοήσας· Ἄνθρωπος, Ἰησοῦς λεγόμενος, ἐκεῖνός μοι ἔφη· Νίψαι εἰς τοῦ Σιλωάμ, καὶ ἀνέβλεψα. Αὐτός ἐστιν ἀληθῶς ὃν ἔφη Μωσῆς ἐν τῷ νόμῳ, Χριστὸν Μεσσίαν· αὐτός ἐστιν ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἦχος δ'.

Ολον τὸν βίον ὁ Τυφλὸς νύκτα λογιζόμενος, ἐβόησε πρὸς σέ, Κύριε· Ἀνοιξόν μου τὰς κόρας, Υἱέ Δαυὶδ, ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, ἵνα μετὰ πάντων καὶ γώ, ὑμνήσω σου τὴν δύναμιν.

Ἦχος πλ. α'.

Κύριε, παράγων ἐν τῇ ὁδῷ, εὔρες ἄνθρωπον Τυφλὸν ἐκ γενετῆς· καὶ ἐκθαμβοὶ γεγονότες οἱ Μαθηταί, ἐπηρώτων σε, λέγοντες· Διδάσκαλε, τίς ἡμαρτεν, οὗτος ἢ οἱ γονεῖς αὐτοῦ, ἵνα τυφλὸς γεννηθῇ; Σὺ δὲ Σωτὴρ μου ἐβόας αὐτοῖς· Οὔτε οὗτος ἡμαρτεν, οὔτε οἱ γονεῖς αὐτοῦ, ἀλλ' ἵνα φανερωθῇ τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ ἐν αὐτῷ· ἐμὲ δεῖ ἐργάζεσθαι τὰ ἔργα τοῦ πέμψαντός με, ἃ οὐδεὶς δύναται ἐργάζεσθαι. Καὶ ταῦτα εἰπὼν πτύσας χαμαὶ, καὶ πηλὸν ποιήσας ἐπέχρισας τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ, λέξας πρὸς αὐτόν· Ὑπαγε, νίψαι εἰς τοῦ Σιλωάμ τὴν κολυμβήθραν. Ὁ δὲ νιψάμενος, ὑγιὲς ἐγένετο, καὶ ἐβόα πρὸς σέ· Πιστεύω, Κύριε· καὶ προσεκύνησέ σοι. Διὸ βοῶμεν καὶ ἡμεῖς· Ἐλέησον ἡμᾶς.

Στιχηρὰ τοῦ Πάσχα. Ἦχος ὁ αὐτός.

Στίχ. Ἀναστήτω ὁ Θεός.

Πάσχα ἱερὸν ἡμῖν σήμερον ἀναδέδεικται· Πάσχα καινὸν, ἅγιον· Πάσχα μυστικόν· Πάσχα πανσεβάσμιον· Πάσχα, Χριστὸς ὁ λυτρωτής· Πάσχα ἁμωμον· Πάσχα μέγα· Πάσχα τῶν πιστῶν· Πάσχα, τὸ πύλας ἡμῖν τοῦ Παραδείσου ἀνοίξαν· Πάσχα, πάντας ἀγιάζον πιστούς.

Στίχ. Ὡς ἐκλείπει καπνός.

Δεῦτε ἀπὸ θέας γυναικας εὐαγγελίστριαι, καὶ τῇ Σιών εἶπατε· Δέχου παρ' ἡμῶν χαρὰς εὐαγγέλια, τῆς Ἀναστάσεως Χριστοῦ· τέρπου, χόρευε, καὶ ἀγάλλου Ἱερουσαλήμ, τὸν Βασιλέα Χριστὸν θεασαμένη ἐκ τοῦ μνήματος, ὡς νυμφίον προερχόμενον.

Στίχ. Οὕτως ἀπολοῦνται.

Αἱ Μυροφόροι γυναῖκες, ὀρθρου βαθέος, ἐπιστᾶσαι πρὸς τὸ μνῆμα τοῦ Ζωοδότου, εὑρον Ἀγγελον ἐπὶ τὸν λίθον καθήμενον, καὶ αὐτὸς προσφθεγξάμενος, αὐταῖς οὕτως ἔλεγε· Τί ζητεῖτε τὸν ζῶντα μετὰ τῶν νεκρῶν; τί θρηνεῖτε τὸν ἀφθαρτον ὡς ἐν φθορᾷ; ἀπελθοῦσαι κηρύξατε τοῖς ἑαυτοῦ Μαθηταῖς.

Στίχ. Αὕτη ἡ ἡμέρα.

Πάσχα τὸ τερπνόν· Πάσχα Κυρίου, Πάσχα· Πάσχα πάνσεβάσμιον ἡμῖν ἀνέτειλε· Πάσχα, ἐν χαρᾷ ἀλλήλους περιπτυξώμεθα· ὦ Πάσχα λύττρον λύπης· καὶ γὰρ ἐκ τάφου σήμερον, ὥσπερ ἐκ παστοῦ ἐκλάμψας Χριστὸς, τὰ γυναικα χαρὰς ἐπλησε λέγων· Κηρύξατε Ἀποστόλοις.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος ὁ αὐτός.

Αναστάσεως ἡμέρα, καὶ λαμπρυνθῶμεν τῇ πανηγύρει, καὶ ἀλλήλους περιπτυξώμεθα. Εἰπώμεν ἀδελφοί, καὶ τοῖς μισοῦσιν ἡμᾶς· Συγχωρήσωμεν πάντα τῇ Ἀναστάσει, καὶ οὕτω βοήσωμεν· Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, θανάτῳ θάνατον πατήσας, καὶ τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι ζωὴν χαρισάμενος.

Τὸ, Χριστὸς ἀνέστη, ἐκ γ', Δοξολογία μεγάλη.

Ἀπολυτίκιον. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Καὶ γίνεται Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ

Τὰ **Τυπικά** καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος τοῦ **Πάσχα**.
Ὡδὴ γ' καὶ ς'. Ὁ Ἀπόστολος καὶ τὸ
Ἑσαγγέλιον τῆς ἡμέρας.

Κοινωνικόν. Σῶμα Χριστοῦ μεταλάβετε.

Καὶ οὕτως ἀποδίδεται ἡ Ἑορτὴ τῆς ἀγίας καὶ
ζωηφόρου τοῦ Χριστοῦ Ἀναστάσεως.

Εἰς τὴν Τράπεζαν γίνεται τοῖς Ἀδελφοῖς Παράκλησις μεγάλη,
δι' ἰχθύος.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ

Ἡ ἀνωτέρω διατύπωσις καὶ τάξις περὶ τῆς Ἀποδόσεως τοῦ
Πάσχα, συνηνωμένως μετὰ τῆς Ἑορτῆς τοῦ Τυφλοῦ, ἀπαντᾷ
εἰς πάντα τὰ τετυπωμένα Πεντηκοστάρια, ἐπὶ δὲ καὶ εἰς τινὰ
τῶν χειρογράφων· ἀλλ' ἐπειδὴ χειρόγραφα πάλιν ἕτερα καὶ Πεν-
τηκοστάρια καὶ τυπικά, ὡς καὶ τότετυπωμένον Τυπικόν τῆς ἀγίας
τοῦ Χριστοῦ Μ. Ἐκκλησίας, τάττουσιν ἰδίως μὲν, κατὰ τὴν προ-
λαβοῦσαν Τρίτην, τὴν Ἀπόδοσιν τῆς Ἑορτῆς τοῦ Τυφλοῦ, μετὰ
καὶ τῆς Ἀναστασίμου Ἀκολουθίας τοῦ πλ. α' ἤχου, ἰδίως δὲ
τὴν τοῦ Πάσχα, κατὰ τὴν σήμερον, μεμονωμένην, καὶ πάσης ἄλ-
λης Ἀκολουθίας ἀνεπίμικτον (ὑπερ καὶ τακτικώτερον καὶ εὐλογώ-
τερον δοκεῖ, ὡς σύμφωνον ταῖς Ἀποδόσεσιν ἀπασῶν τῶν λοιπῶν
Δεσποτικῶν τε καὶ Θεομητορικῶν τοῦ ἐνιαυτοῦ Ἑορτῶν)· διὰ
τοῦτο καταχωρίζομεν ἐνταῦθα ἐξ ὑπαρχῆς τὰ τῆς Ἀποδόσεως τῶν
δύο τούτων Ἑορτῶν, ἀνατυποῦντες καὶ αὐθις διηρημένως καὶ
ἀσυγχύτως τὰ εἰς ἑκατέραν αὐτῶν ἰδιάζοντα, ἵνα ἔχῃ ὁ βουλό-
μενος πρόχειρα καὶ τὰ τῆς τάξεως ταύτης.

Τῆς ΔΕΥΤΕΡΑς ΤΗΣ ς' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΕΣΠΕΡΑΣ.

ΑΠΟΔΟΣΙΣ ΤΗΣ ΕΟΡΤΗΣ ΤΟΥ ΤΥΦΛΟΥ

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώνμεν **Στίχους ς'**, καὶ
ῥάλλομεν τὰ παρόντα **Ἰδιόμελα** τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος β'.

Ὁ Τυφλὸς γεννηθεὶς, ἐν τῷ ἰδίῳ λογισμῷ
ἔλεγεν· ἼΑρα ἐγὼ, δι' ἁμαρτίας γονέων
ἐγεννήθην ἀόμματος; ἼΑρα ἐγὼ, δι' ἀπιστίαν
ἐθνῶν ἐγεννήθην εἰς ἐνδειξιν; Οὐχ ἱκανῶ τοῦ
ἑρωτᾶν, Πότε νύξ, πότε ἡμέρα. Οὐκ εὐτο-
νοῦσί μου οἱ πόδες τὰ τῶν λίθων προσκρού-
σματα· οὐ γὰρ εἶδον τὸν ἥλιον λάμποντα, οὐδὲ
ἐν εἰκόνι τὸν ἐμέ πλαστοουργήσαντα. Ἀλλὰ
δέομαί σου, Χριστέ ὁ Θεός· Ἐπίβλεψον ἐπ' ἐμέ,
καὶ ἐλέησόν με.

Ὁ αὐτός.

Παράγων ὁ Ἰησοῦς ἐκ τοῦ Ἱεροῦ, εὔρεν ἄν-
θρωπον τυφλὸν ἐκ γενετῆς, καὶ σπλαγ-
χνισθεὶς, ἐπέθηκε πηλὸν ἐπὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς

αὐτοῦ, καὶ εἶπε πρὸς αὐτόν· Ὑπαγε, νίψαι εἰς
τοῦ Σιλωάμ· καὶ νιψάμενος ἀνέβλεψε, δόξαν ἀ-
ναπέμπων Θεῷ. Οἱ δὲ ἀγχισταὶ αὐτοῦ, ἔλε-
γον αὐτῷ· Τίς σου τὰς κόρας διήνοιξεν, ἃς οὐ-
δεὶς τῶν βλέπόντων ἰᾶσαι ἴσχυσεν; ὁ δὲ φησὶ
βοήσας· Ἄνθρωπος, Ἰησοῦς λεγόμενος, ἐκεῖ-
νός μοι ἔφη· Νίψαι εἰς τοῦ Σιλωάμ, καὶ
ἀνέβλεψα. Αὐτός ἐστιν ἀληθῶς, ὃν ἔφη Μω-
σῆς ἐν τῷ νόμῳ, Χριστὸν Μεσσίαν· αὐτός ἐστιν
ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἦχος δ'.

Ὁλον τὸν βίον ὁ Τυφλός, νύκτα λογιζόμε-
νος, ἐδόθησε πρὸς σέ Κύριε· Ἀνοιξόν μου
τὰς κόρας, Υἱέ Δαυὶδ, ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, ἵνα μετὰ
πάντων καὶ γὼ ὑμνήσω σου τὴν δύναμιν.

Καὶ τοῦ Μηναίου γ'.

Δόξα. Ἦχος πλ. α'.

Κύριε, παράγων ἐν τῇ ὁδῷ, εὔρες ἄνθρωπον
Τυφλὸν ἐκ γενετῆς· καὶ ἐκθαμβοὶ γεγο-
νότες οἱ Μαθηταί, ἐπηρώτων σε, λέγοντες· Δι-
δάσκαλε, τίς ἡμαρτεν, οὗτος ἢ οἱ γονεῖς αὐτοῦ,
ἵνα τυφλὸς γεννηθῇ; Σὺ δὲ Σωτὴρ μου ἐδόας
αὐτοῖς· Οὔτε οὗτος ἡμαρτεν, οὔτε οἱ γονεῖς αὐ-
τοῦ, ἀλλ' ἵνα φανερωθῇ τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ, ἐν
αὐτῷ· ἐμέ δεῖ ἐργάζεσθαι τὰ ἔργα τοῦ πέμ-
ψαντός με, ἃ οὐδεὶς δύναται ἐργάζεσθαι. Καὶ
ταῦτα εἰπὼν, πτύσας χαμαὶ, καὶ πηλὸν ποιή-
σας, ἐπέχρισας τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ, λέξας
πρὸς αὐτόν· Ὑπαγε, νίψαι εἰς τοῦ Σιλωάμ τὴν
κολυμβήθραν. Ὁ δὲ νιψάμενος, ὑγιὴς ἐγένετο,
καὶ ἐδόα πρὸς σέ· Πιστεύω, Κύριε· καὶ προσεκύ-
νησέ σοι. Διὸ βοῶμεν καὶ ἡμεῖς· Ἐλέησον ἡμᾶς.

Καὶ νῦν. Ὁ αὐτός.

Ἐν τῇ Ἐρυθρᾷ θαλάσῃ, τῆς ἀπειρογάμου
νύμφης, εἰκὼν διεγράφη ποτέ. Ἐκεῖ, Μωϋ-
σῆς διαιρέτης τοῦ ὕδατος· ἐνθάδε, Γαβριὴλ ὑ-
πηρέτης τοῦ θαύματος. Τότε τὸν βυθὸν ἐπέ-
zeugεν, ἀδρόχως Ἰσραὴλ· νῦν δὲ, τὸν Χριστὸν
ἐγέννησεν ἀσπόρως ἡ Παρθένος. Ἡ θάλασσα,
μετὰ τὴν πάροδον τοῦ Ἰσραὴλ, ἔμεινεν ἄβα-
τος· ἡ ἁμεμπτος, μετὰ τὴν κύησιν τοῦ Ἐμ-
μανουὴλ, ἔμεινεν ἀφθορος. Ὁ ὢν, καὶ προὖν,
καὶ φανείς ὡς ἄνθρωπος Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς.

Εἰς τὸν Στίχ. Στίχ. Ἀναστάσιμα. Ἦχος πλ. α'.
Ἰὰ τοῦ τιμίου σου Σταυροῦ Χριστέ, Διά-
βολον ἡσχυνας· καὶ διὰ τῆς Ἀναστά-

31

Κύριε, τοὺς μοχλοὺς τοὺς αἰωνίους συν-
τρίψας, καὶ δεσμὰ διαρρήξας, τοῦ μνή-
ματος ἀνέστης, καταλιπὼν σου τὰ ἐντάφια,
εἰς μαρτύριον τῆς ἀληθοῦς τριημέρου ταφῆς σου·
καὶ προῆγες ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ, ὁ ἐν σπηλαίῳ
τηρούμενος. Μέγα σου τὸ ἔλεος, ἀκατάληπτε
Σωτὴρ, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Κύριε. αἱ γυναῖκες ἔδραμον ἐπὶ τὸ μνήμα,
τοῦ ἰδεῖν σε τὸν Χριστὸν, τὸν δι' ἡμᾶς
παθόντα· καὶ προσελθοῦσαι εὗρον Ἀγγελον
ἐπὶ τὸν λίθον καθήμενον, τῷ φόβῳ κυλισθέντα·
καὶ πρὸς αὐτὰς ἐδόθησε λέγων· Ἀνέστη ὁ Κύριος·
εἶπατε τοῖς Μαθηταῖς, Ὅτι ἀνέστη ἐκ νεκρῶν,
ὁ σῶζων τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Κύριε, ὡς περ ἐξῆλθες, ἐσφραγισμένου τοῦ
τάφου, οὕτως εἰσῆλθες, καὶ τῶν θυρῶν
κεκλεισμένων, πρὸς τοὺς μαθητάς σου, δεικνύων
αὐτοῖς τὰ τοῦ σώματος πάθη, ἅπερ κατεδέξω
Σωτὴρ μακροθυμήσας· ὡς ἐκ σπέρματος Δαυὶδ,
μώλωπας ὑπῆνεγκας· ὡς Υἱὸς δὲ τοῦ Θεοῦ, κό-
σμον ἠλευθέρωσας. Μέγα σου τὸ ἔλεος, ἀκατά-
ληπτε Σωτὴρ, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Τίς λαλήσει τὰς δυναστείας σου Χριστέ; ἢ
τίς ἐξαριθμήσει τῶν θαυμάτων σου τὰ
πλήθη; διπλοῦς γὰρ ὡς ὥραθης ἐπὶ γῆς δι' ἀ-
γαθότητα, διπλᾶς καὶ τὰς ἰάσεις τοῖς νοσοῦσιν
ἐχορήγεις. Οὐ μόνον γὰρ τοῦ σώματος ὀφθαλ-
μοὺς διήνοιξας, τοῦ ἀπὸ μήτρας πηρωθέντος,
ἀλλὰ καὶ τοὺς τῆς ψυχῆς· ὅθεν Θεὸν σε ὡμο-
λόγει τὸν κρυπτόμενον, καὶ πᾶσι παρέχοντα
τὸ μέγα ἔλεος.

Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἰνῶν, Στιχηρὰ Προσ-
ῳοία τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος πλ. α'. Ὅσιε Πάτερ.

Λάμπριν φωσφόρον, καταλάμψαςαν θεώμε-
νοι, προδήλως ἐν Σαββάτῳ, τῷ φωτοφόρῳ
Τυφλῷ, οἱ νόμοις τοῖς Μωσέως ἐντεθραμμένοι,
γνώμη τυφλώττουσιν, ὀρῶντες σκιᾷ, σκίασμα
μὴ γνόντες τὸ συγκαλύπτον νόμους, ἐξ οὗ οὐκ
εἶδον τὸν φωτουργόν, καὶ τὸν τῷ λόγῳ Σαββά-
του δημιουργόν, τὸν ὁματώσαντα Τυφλὸν τῇ
ἀπονίψει, καὶ τῇ τοῦ πτύσματος καινῇ πληρ-
γασίᾳ· μεθ' οὗ μιγνύμενοι, Θεὸν αὐτὸν κατί-
δωμεν, τὴν ἐκτύφλωσιν Φαρισαίων ἐλέγχοντες
ὁράσει, τῇ ἐκ τοῦ κρείττονος.

Στίχ. Ἐπίβλεψον ἐπ' ἐμέ, καὶ ἐλέησόν με.

Ο ῥθρος ἀνίσχει, τῷ ἐν σκότει, διατρίβοντι
νυκτὸς ἀορασίας πολυδύνῳ Τυφλῷ, ἐν
ρείθροις λουσαμένῳ, τὸ φῶς ὁμμάτων θείῳ κε-
λεύσματι, πηγῇ Σιλωάμ· ὅθεν σελασφόρος και-
νότερος ὁράται, ὁμίχλην σκότους νυκτοποιόν,
τῶν νομικῶν διελέγχων Γραμματιστῶν, καὶ
τὴν σκοτόμαιναν, τῆς τούτων ἀδελφίας, ταῖς
ἀναλάμψεσι φωτίζων ταῖς φωσφόροις· ἐξ ὧν ἡ
τύφλωσις τοῦ πρὶν σκιάδους γράμματος, ὁμα-
τοῦται ταῖς ἐκ τοῦ Λόγου, ἡμῖν παρεχομέναις,
φαιδραῖς ἐλλάμψεσιν.

Στίχ. Τὰ διαθήματά μου κατεύθυνον.

Υψους ἐπέβη, φωτοφόρου ἐπιδάσεως, φωτὶ
θεογνωσίας καταλαμφθεὶς ὁ Τυφλός· καὶ
πρῶτην ἐτυφλοῦτο ἐξ ἀμφοῖν, τὸν φωτοδότην
γνωρίζει καὶ φωτουργόν, τὸν ἀναλάμψαντα ἐκ
τάφου τριημέρως, καὶ γῆν φαιδρύναντα αὐτοῦ
τῇ Ἀναστάσει, ἐξ ἧς ἐπέλαμψε, τὸ φῶς τῆς ἀ-
ναπλάσεως, τοῖς ἐν σκότει κεκρατημένοις, βρο-
τοῖς, δι' εὐσπλαγχνίαν καὶ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Ο διὰ σπλάγχνα ἐλέους σαρκωθεὶς Χριστέ
ὁ Θεός, τὸν τοῦ φωτὸς ἐστερημένον ἀπὸ
μήτρας σπλάγχνοις ἀφάτοις οἰκτιρμῶν, λαμ-
πηδόνος θείας κατηξίωσας, τούτου τὰς κόρας,
πηλὸν τοῖς σοῖς πλαστουργοῖς δακτύλοις ἐπι-
χρίσας. Αὐτὸς καὶ νῦν φωτοπάροχε, καὶ ἡμῶν
καταύγασον τὰ τῆς ψυχῆς αἰσθητήρια, ὡς μό-
νος ἀφθονοπάροχος.

Ἐκτενής, καὶ Ἀπόλυσις.

Καὶ οὕτως ἀποδίδεται ἡ Ἑορτὴ τοῦ Τυφλοῦ.

Τῇ ΤΡΙΤῃ ΤΗΣ 5' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΣΠΕΡΑΣ.

ΑΠΟΔΟΣΙΣ ΤΗΣ ΕΟΡΤΗΣ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ.

Κατὰ τὴν διατύπωσιν τοῦ Τυπικοῦ τῆς Μ. Ἐκκλησίας, ἀπὸ
τῆς ἐσπέρας ταύτης ἕως αὐρίου ἐσπέρας, σχολάζει τοῦ Ψαλ-
τηρίου ἡ Στιχολογία. Αἱ δὲ Ὡραι, τὸ Ἀπόδειπνον, καὶ τὸ Με-
σονυκτικὸν ἀναγινώσκονται, ὡς ἐν τῇ Διακαινησίμῳ ἐβδομάδι. Ἐτι
δὲ καὶ ἡ θ' τῆς παρούσης ἐσπέρας. Ὁ δὲ Προεόρτιος τῆς Ἀνα-
λήψεως Κανὼν καταλιμπάνεται, ἡ ψάλλεται ὅταν βούληται ὁ Προε-
στώς.

Ἀντὶ τοῦ σπουδαίου Εὐλογητοῦ, λέγεται· Δόξα
τῇ ἁγίᾳ, καὶ προσοσίῳ κτλ., καὶ ψάλλομεν τὸ.

Χριστὸς ἀνέστη, μετὰ τῶν Στίχων αὐτοῦ ἀπα-
ραλλάκτως, καθὼς καὶ τὴν ἡμέραν τοῦ Πάσχα.

Εἰς δὲ τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχ. 5'.
καὶ ψάλλομεν Στιχ. Ἀναστάσ. τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος α'.

Τὰς ἐσπερινὰς ἡμῶν εὐχὰς, πρόσδεξαι Ἁ-
γιε Κύριε, καὶ παράσχου ἡμῖν, ἄφεισιν ἁ-
μαρτιῶν· ὅτι μόνος εἶ ὁ δεΐξας ἐν κόσμῳ τὴν Ἀ-
νάστασιν.

Κυκλώσατε λαοὶ Σιών, καὶ περιλάβετε αὐ-
τὴν, καὶ δότε δόξαν ἐν αὐτῇ, τῷ ἀναστάν-
τι ἐκ νεκρῶν· ὅτι αὐτὸς ἐστὶν ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ
λυτρωσάμενος ἡμᾶς ἐκ τῶν ἀνομιῶν ἡμῶν.

Δεῦτε λαοὶ ὑμνήσωμεν, καὶ προσκυνήσωμεν
Χριστὸν, δοξάζοντες αὐτοῦ τὴν ἐκ νεκρῶν
Ἀνάστασιν· ὅτι αὐτὸς ἐστὶν ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ ἐκ
τῆς πλάνης τοῦ ἐχθροῦ τὸν κόσμον λυτρωσά-
μενος.

Ἀνατολικά.

Εὐφράνθητε οὐρανοί, σαλπίζατε τὰ θεμέλια
τῆς γῆς, βοήσατε τὰ ὄρη εὐφροσύνην·
ἰδοὺ γὰρ ὁ Ἐμμανουὴλ, τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν τῷ
Σταυρῷ προσήλωσε, καὶ ζωὴν ὁ διδοὺς, θάνα-
τον ἐνέκρωσε, τὸν Ἀδὰμ ἀναστήσας ὡς φι-
λάνθρωπος.

Τὸν σαρκὶ ἐκουσίως σταυρωθέντα δι' ἡμᾶς,
παθόντα καὶ ταφέντα, καὶ ἀναστάντα ἐκ
νεκρῶν, ὑμνήσωμεν λέγοντες· Στήριξον ὀρθο-
δοξίαν τὴν Ἐκκλησίαν σου Χριστέ, καὶ εἰρή-
νευσον τὴν ζωὴν ἡμῶν, ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλάν-
θρωπος.

Τῷ ζωοδότῳ σου τάφῳ, παρεστῶτες οἱ ἁ-
νάξιοι, δοξολογίαν προσφέρομεν τῇ ἀφάτῳ
σοῦ εὐσπλαγχνία, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν· ὅτι
Σταυρὸν κατεδέξω, καὶ θάνατον ἀναμάρτητε,
ἵνα τῷ κόσμῳ δωρήσῃ τὴν Ἀνάστασιν, ὡς φι-
λάνθρωπος.

Δόξα. Ὁ αὐτός.

Τὸν τῷ Πατρὶ συνάναρχον, καὶ συναΐδιον
Λόγον, τὸν ἐκ παρθενικῆς νηδύος προελ-
θόντα ἀφράστως, καὶ σταυρὸν καὶ θάνατον δι'
ἡμᾶς ἐκουσίως καταδεξάμενον, καὶ ἀναστάντα
ἐν δόξῃ ὑμνήσωμεν λέγοντες· Ζωοδότα Κύριε
δόξα σοι, ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν παγκόσμιον δόξαν, τὴν ἐξ ἀνθρώπων
σπαρεῖσαν, καὶ τὸν Δεσπότην τεκοῦσαν,
τὴν ἐπουράνιον πύλην, ὑμνήσωμεν Μαρίαν τὴν
Παρθένον, τῶν Ἀσωμάτων τὸ ἄσμα καὶ τῶν
πιστῶν τὸ ἐγκαλλώπισμα· αὕτη γὰρ ἀνεδείχθη
οὐρανὸς καὶ ναὸς τῆς Θεότητος· αὕτη τὸ μεσό-
τοιχον τῆς ἐχθρας καθελοῦσα, εἰρήνην ἀντει-
σῆξε, καὶ τὸ βασιλείον ἠνέωξε. Ταύτην οὖν κα-
τέχοντες, τῆς πίστεως τὴν ἄγκυραν, ὑπέρμα-
χον ἔχομεν, τὸν ἐξ αὐτῆς τεχθέντα Κύριον.
Θαρσεῖτω τοίνυν, θαρσεῖτω λαὸς τοῦ Θεοῦ· καὶ
γὰρ αὐτὸς πολεμήσει τοὺς ἐχθροὺς, ὡς παν-
τοδύναμος.

Εἴσοδος, τὸ, Φῶς ἱλαρὸν, Προκείμε. τῆς ἡμέ-
ρας. Εἶτα· Εἶπομεν πάντες· τὸ, Καταξίωσον·
τὸ, Πληρώσωμεν τῆς ἐσπερινῆς, κτλ.

Μετὰ δὲ τὴν Ἐκφώνησιν, τὸ Ἀναστάσιμον Στι-
χηρὸν τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος α'.

Τῷ πάθει σου Χριστέ, παθῶν ἡλευθερώθη-
μεν, καὶ τῇ Ἀναστάσει σου ἐκ φθορᾶς ἐ-
λυτρώθημεν, Κύριε δόξα σοι.

Εἶτα τὰ Στιχηρὰ τοῦ Πάσχα μετὰ τῶν Στίχων
αὐτῶν. Ἦχος πλ. α'.

Στίχ. Ἀναστήτω ὁ Θεός.

Πάσχα ἱερὸν ἡμῖν σήμερον ἀναδέδεικται·
Πάσχα καινὸν, ἅγιον· Πάσχα μυστικόν·
Πάσχα πανσεβάσμιον· Πάσχα, Χριστὸς ὁ λυ-
τρωτής· Πάσχα ἄμωμον· Πάσχα μέγα· Πάσχα
τῶν Πιστῶν· Πάσχα, τὸ πύλας ἡμῖν τοῦ Παρα-
δείσου ἀνοίξαν· Πάσχα, πάντας ἀγιάζον πι-
στούς.

Στίχ. Ὡς ἐκλείπει καπνός.

Δεῦτε ἀπὸ θεᾶς γυναῖκες εὐαγγελίστριαι,
καὶ τῇ Σιών εἶπατε· Δέχου παρ' ἡμῶν,
χαρὰς εὐαγγέλια, τῆς Ἀναστάσεως Χριστοῦ·
τέρπου, χόρευε, καὶ ἀγάλλου Ἱερουσαλήμ, τὸν
Βασιλέα Χριστὸν θεασαμένη ἐκ τοῦ μνήματος.
ὡς νυμφίον προερχόμενον.

Στίχ. Οὕτως ἀπολοῦνται οἱ ἁμαρτωλοί.

Αἱ Μυροφόροι γυναῖκες, ὀρθρου βαθέος, ἐ-
πιστᾶσαι πρὸς τὸ μνῆμα τοῦ Ζωοδότου,
εὔρον Ἀγγελον, ἐπὶ τὸν λίθον καθήμενον, καὶ
αὐτὸς προσφεγξάμενους, αὐταῖς οὕτως ἔλεγε.

Τί ζητεῖτε τὸν ζῶντα μετὰ τῶν νεκρῶν; τί θρηνεῖτε τὸν ἀφθαρτον ὡς ἐν φθορᾷ; ἀπελθοῦσαι κηρύξατε τοῖς αὐτοῦ Μαθηταῖς.

Στίχ. Αὕτη ἡ ἡμέρα, ἣν ἐποίησεν.

Πάσχα τὸ τερπνόν· Πάσχα Κυρίου, Πάσχα· Πάσχα πανσεβάσμιον ἡμῖν ἀνέτειλε· Πάσχα, ἐν χαρᾷ ἀλλήλους περιπτυζώμεθα· ὦ Πάσχα λύτρον λύπης· καὶ γὰρ ἐκ τάφου σήμερον, ὥπερ ἐκ παστοῦ ἐκλάμψας Χριστός, τὰ γύναια χαρᾷ ἐπλησε λέγων· Κηρύξατε Ἀποστόλοις.

Δόξα, καὶ νῦν, ὁ αὐτός.

Αναστάσεως ἡμέρα, καὶ λαμπρυνθῶμεν τῇ πανηγύρει, καὶ ἀλλήλους περιπτυζώμεθα. Εἰπώμεν ἀδελφοί, καὶ τοῖς μισοῦσιν ἡμᾶς· Συγχωρήσωμεν πάντα τῇ ἀναστάσει, καὶ οὕτω βοήσωμεν· Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, θανάτῳ θάνατον πατήσας, καὶ τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι ζῶν ἡμῶν χαρισάμενος.

Τὸ, Χριστὸς ἀνέστη γ', καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆς ΤΕΤΑΡΤΗΣ ΤΗΣ Γ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΠΡΩ·Ι·

Εἰς τὸν Ὅρθρον. Ζήτει τὰ τοῦ Πάσχα, ἀπαλλάκτως τὰ πάντα καὶ ἀνελλιπῶς, πλὴν τοῦ Συναξαρίου.—Εἰς τὴν Λειτουργίαν, Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγέλιον τῆς ἡμέρας, Κοινωνικόν, Σῶμα Χριστοῦ, κτλ.

Η ΑΝΑΛΗΨΙΣ

ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΥ ΚΑΙ ΣΩΤΗΡΟΣ ΗΜΩΝ
ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Τῆς ΤΕΤΑΡΤΗΣ ΤΗΣ Γ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΕΣΠΕΡΑΣ.

Ἐν τῷ μικρῷ Ἑσπερινῷ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν **Στίχ. δ'**, καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος πλ. β'.

Ὁ Κύριος ἀνελήφθη εἰς οὐρανοῦς.

Κύριε, τῇ σῇ Ἀναλήψει.

Ἐν τοῖς ὅρεσι τοῖς ἁγίοις.

Κύριε, οἱ Ἀπόστολοι ὡς εἶδόν σε.

Δόξα, καὶ νῦν. Ὁ αὐτός.

Κύριε, τῆς οἰκονομίας πληρώσας.

Ἀπόστιχα. Ἦχος α'.

Ἀνελθὼν εἰς οὐρανοῦς, ὅθεν καὶ κατήλθες.

Στίχ. Ἀνέβη ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγμῷ.

Ἀνῆλθες Χριστέ πρὸς τὸν ἀναρχον.

Στίχ. Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε.

Οἱ Ἀγγελοὶ σου Κύριε.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β'.

Ἐτέχθης, ὡς αὐτὸς ἠθέλησας.

Ἀπολυτίκιον.

Ἀνελήφθης ἐν δόξῃ Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Ζήτει ταῦτα πάντα ἐν τῷ μεγάλῳ Ἑσπερινῷ.

Καὶ Ἀπόλυσις.

Ἐν τῷ μεγάλῳ Ἑσπερινῷ.

Μετὰ τὸν Προοιμιακόν, εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν **Στίχους ι'**, καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἰδιόμελα ε', δευτεροῦντες αὐτά.

Ἦχος πλ. β'.

Ο Κύριος ἀνελήφθη εἰς οὐρανοῦς, ἵνα πέμψῃ τὸν Παράκλητον τῷ κόσμῳ. Οἱ οὐρανοὶ ἠτοίμασαν τὸν θρόνον αὐτοῦ· νεφέλαι τὴν ἐπίβασιν αὐτοῦ. Ἀγγελοι θαυμάζουσιν, ἄνθρωπον ὀρῶντες ὑπεράνω αὐτῶν. Ὁ Πατὴρ ἐκδέχεται, ὃν ἐν κόλποις ἔχει συναΐδιον. Τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον κελεύει πᾶσι τοῖς Ἀγγέλοις αὐτοῦ· Ἀρατε πύλας οἱ ἄρχοντες ἡμῶν. Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε χεῖρας· ὅτι ἀνέβη Χριστός, ὅπου ἦν τὸ πρότερον.

Δίς.

Κύριε, τῇ σῇ Ἀναλήψει, ἐξεπλάγησαν τὰ Χερουβὶμ, θεωρήσαντά σε τὸν Θεόν, ἐπὶ νεφελῶν ἀνερχόμενον, τὸν ἐπ' αὐτῶν καθεζόμενον· καὶ δοξάζομέν σε, ὅτι χρηστὸν τὸ ἔλεός σου· δόξα σοι.

Δίς.

Εν τοῖς ὅρεσι τοῖς ἁγίοις, θεωροῦντές σου δόξης τοῦ Πατρὸς, ἀνυμνοῦμέν σου τὴν φωτοειδῆ τοῦ προσώπου μορφήν· προσκυνοῦμέν σου τὰ παθήματα· τιμῶμεν τὴν Ἀνάστασιν, τὴν ἐνδοξον Ἀνάληψιν δοξάζοντες· ἐλέησον ἡμᾶς.

Δίς.

Κύριε, οἱ Ἀπόστολοι ὡς εἶδόν σε, ἐν νεφέλαις ἐπαιρόμενον, ὁδυρμοῖς δακρύων, ζωοδότα Χριστέ, κατηφείας πληρούμενοι, θρηνοῦντες ἔλεγον· Δέσποτα, μὴ εἴσης ἡμᾶς ὀρφανοὺς,

οὗς δι' οἶκτον ἠγάπησας δούλους σου, ὡς εὐ-
σπλαγχνος· ἀλλ' ἀπόστειλον, ὡς ὑπέσχου ἡ-
μῖν, τὸ πανάγιόν σου Πνεῦμα, φωταγωγοῦν
τὰς ψυχὰς ἡμῶν. **Δίς.**

Κύριε, τῆς οἰκονομίας πληρώσας τὸ μυ-
στήριον, παραλαβὼν τοὺς σοὺς Μαθητάς,
εἰς τὸ ὄρος τῶν Ἑλαιῶν ἀνελάμβανες· καὶ
ἰδοὺ, τὸ στερέωμα τοῦ οὐρανοῦ παρῆλθες. Ὁ δι'
ἐμέ πτωχεύσας κατ' ἐμέ καὶ ἀναβάς, ὅθεν
οὐκ ἐχωρίσθης, τὸ πανάγιόν σου Πνεῦμα ἐξα-
πόστειλον, φωτίζον τὰς ψυχὰς ἡμῶν. **Δίς.**

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος ὁ αὐτός.

Τῶν κόλπων τῶν πατρικῶν μὴ χωρισθεῖς,
γλυκύτατε Ἰησοῦ, καὶ τοῖς ἐπὶ γῆς ὡς ἄν-
θρωπος συναναστραφεῖς, σήμερον ἀπ' ὄρους τῶν
Ἑλαιῶν ἀνελήφθης ἐν δόξῃ· καὶ τὴν πεσοῦ-
σαν φύσιν ἡμῶν συμπαθῶς ἀνυψώσας, τῷ Πα-
τρὶ συνεκάθισας. Ὅθεν αἱ οὐράνιαι τῶν ἁσω-
μάτων τάξεις, τὸ θαῦμα ἐκπληττόμεναι, ἐξί-
σταντο θάμβει· καὶ τρόμῳ συνεχόμεναι, τὴν
σὴν φιλάνθρωπίαν ἐμεγάλυνον. Μεθ' ὧν καὶ
ἡμεῖς οἱ ἐπὶ γῆς, τὴν πρὸς ἡμᾶς σου συγκατά-
δασιν, καὶ τὴν ἀφ' ἡμῶν Ἀνάληψιν δοξολο-
γοῦντες, ἱκετεύομεν λέγοντες· Ὁ τοὺς μαθη-
τάς καὶ τὴν τεκοῦσάν σε Θεοτόκον, χαρᾶς ἀ-
πείρου πλήσας ἐν τῇ σῇ Ἀναλήψει, καὶ ἡμᾶς
ἡξίωσον, τῶν ἐκλεκτῶν σου τῆς χαρᾶς, εὐχαῖς
αὐτῶν, διὰ τὸ μέγα σου ἔλεος.

**Εἰσόδος· τὸ, Φῶς ἱλαρόν. Προκείμενον τῆς ἡ-
μέρας· καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.**

Προφητείας Ἡσαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. Β'. 2. **Τ**άδε λέγει Κύριος· Ἔσται ἐν ταῖς
ἑσχάταις ἡμέραις, ἐμφανὲς τὸ ὄρος
τοῦ Κυρίου, καὶ ὁ οἶκος τοῦ Θεοῦ ἐπ' ἁκρων
τῶν ὀρέων· καὶ ὑψωθήσεται ὑπεράνω τῶν βου-
νῶν· καὶ ἡξουσιν ἐπ' αὐτῷ πάντα τὰ ἔθνη· καὶ
πορεύσονται λαοὶ πολλοὶ, καὶ ἐροῦσι· Δεῦτε
ἀναβῶμεν εἰς τὸ ὄρος Κυρίου, καὶ εἰς τὸν οἶκον
τοῦ Θεοῦ Ἰακώβ· καὶ ἀναγγελεῖ ἡμῖν τὴν ὁδὸν
αὐτοῦ καὶ πορευσόμεθα ἐν αὐτῇ.

Προφητείας Ἡσαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. ΕΒ'. 10. **Τ**άδε λέγει Κύριος· Πορεύεσθε, πε-
ριέλθετε διὰ τῶν πυλῶν μου· σκευ-
άσατε τὴν ὁδόν μου, καὶ ὁδοποιήσατε τῷ λαῷ
μου, καὶ τοὺς λίθους ἐκ τῆς ὁδοῦ διαρρίψατε·
ἐξάρατε σύσσημον εἰς τὰ ἔθνη. Ἰδοὺ γὰρ ὁ

Κύριος ἐποίησεν ἀκουστὸν ἕως ἐσχάτου τῆς
γῆς. Εἶπατε τῇ θυγατρὶ Σιών· Ἰδοὺ ὁ Σωτὴρ
σου παραγέγονεν, ἔχων τὸν ἑαυτοῦ μισθὸν μεθ'
αὐτοῦ, καὶ τὸ ἔργον αὐτοῦ πρὸ προσώπου αὐ-
τοῦ. Καὶ καλέσει αὐτὸν λαὸν ἅγιον, λελυτρω-
μένον ὑπὸ Κυρίου· σὺ δὲ κληθήσῃ, Ἐπιζητου-
μένη πόλις, καὶ οὐκ ἐγκαταλελειμμένη. **(Κεφ. ΕΓ'. 1).** Τίς οὗτος ὁ παραγενόμενος ἐξ Ἑδῶμ;
ἐρύθημα ἱματίων αὐτοῦ ἐκ Βοσὸρ, οὕτως ὠραίος
ἐν στολῇ αὐτοῦ; βοᾷ μετὰ ἰσχύος πολλῆς· Ἐγὼ
διαλέγομαι δικαιοσύνην καὶ κρίσιν σωτηρίου.
Διὰ τί σου ἐρυθρὰ τὰ ἱμάτια, καὶ τὰ ἐνδύμα-
τά σου ὡς ἀπὸ πατητοῦ ληνοῦ; Πλήρης κα-
ταπεπατημένης· ληνὸν ἐπάτησα μονώτατος,
καὶ τῶν ἐθνῶν οὐκ ἔστιν ἀνὴρ μετ' ἐμοῦ. Τὸν
ἔλεον Κυρίου ἐμνήσθην, τὰς ἀρετὰς Κυρίου
ἀναμνήσω, τὴν αἰνεσιν Κυρίου ἐπὶ πᾶσιν, οἷς
ἡμῖν ἀνταποδίδωσι. Κύριος, κριτὴς ἀγαθὸς τῷ
οἴκῳ Ἰσραὴλ· ἐπάγει ἡμῖν κατὰ ἔλεον αὐτοῦ,
καὶ κατὰ τὸ πλῆθος τῆς δικαιοσύνης αὐτοῦ.
Καὶ εἶπεν· Οὐχὶ λαός μου ἐστέ; τέκνα, καὶ
οὐ μὴ ἀθετήσωσι· καὶ ἐγένετο αὐτοῖς εἰς σω-
τηρίαν ἐκ πάσης θλίψεως αὐτῶν. Οὐ πρέσβυς,
οὐδὲ Ἀγγελος, ἀλλ' αὐτὸς ὁ Κύριος ἔσωσεν
αὐτοὺς, διὰ τὸ ἀγαπᾶν αὐτοὺς, καὶ φείδεσθαι
αὐτῶν. Αὐτὸς ἐλυτρώσατο αὐτοὺς, καὶ ἀνέλα-
βεν αὐτοὺς, καὶ ὑπερύψωσεν αὐτοὺς, πάσας
τὰς ἡμέρας τοῦ αἰῶνος.

Προφητείας Ζαχαρίου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. ΙΔ'. 4. **Τ**άδε λέγει Κύριος· Ἰδοὺ ἡμέρα ἔρ-
χεται Κυρίου, καὶ στήσονται οἱ πό-
δες αὐτοῦ ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ἐπὶ τὸ ὄρος τῶν
Ἑλαιῶν, τὸ κατέναντι Ἱερουσαλήμ, ἐξ ἀνα-
τολῶν ἡλίου. Καὶ ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ἐξε-
λεύσεται ὕδωρ ζῶν ἐξ Ἱερουσαλήμ, τὸ ἡμισυ
αὐτοῦ εἰς τὴν θάλασσαν τὴν πρώτην, καὶ τὸ
ἡμισυ αὐτοῦ εἰς τὴν θάλασσαν τὴν ἐσχάτην· ἐν
θέρει, καὶ ἐν ἔαρι ἔσται οὕτω. Καὶ ἔσται Κύριος
εἰς Βασιλέα ἐπὶ πᾶσαν τὴν γῆν· ἐν τῇ ἡμέρᾳ
ἐκείνῃ ἔσται Κύριος εἷς, καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ
ἐν, κυκλῶν πᾶσαν τὴν γῆν, καὶ τὴν ἔρημον
ἀπὸ Γαβαᾶ ἕως Ρεμμὼν, κατὰ νότων Ἱερουσα-
λήμ· καὶ ὑψωθήσεται, καὶ ἐπὶ τοῦ τόπου με-
νεῖ, ἀπὸ τῆς πύλης Βενιαμὴν, ἕως τοῦ τόπου τῆς
πύλης τῆς πρώτης, ἕως τῆς πύλης τοῦ Γομὸρ,
καὶ ἕως τοῦ πύργου Ἀναμεῆλ, καὶ ἕως τοῦ
πύργου τῶν γωνιῶν, καὶ ἕως τῶν ὑποληνίων

τοῦ Βασιλέως. Κατοικήσουσιν ἐν αὐτῇ, καὶ ἀνάθεμα οὐκ ἐτι ἔσται, καὶ κατοικήσει Ἰερουσαλήμ πεποιθότως.

Εἰς τὴν Διτὴν, Στιχηρὰ Ἰδιόμ. Ἦχος α'.

Ανελθὼν εἰς οὐρανοὺς, ὅθεν καὶ κατήλθες, μὴ ἐάσης ἡμᾶς ὀρφανοὺς Κύριε· ἐλθέτω σου τὸ Πνεῦμα, φέρον εἰρήνην τῷ κόσμῳ· δεῖξον τοῖς υἱοῖς τῶν ἀνθρώπων, ἔργα δυνάμεώς σου, Κύριε φιλάνθρωπε.

Ὁ αὐτός.

Ανῆλθες Χριστέ, πρὸς τὸν ἀναρχον Πατέρα σου, ὁ τῶν ἀπεριγράπτων αὐτοῦ κόλπων μὴ χωρισθεῖς, καὶ προσθήκην αἱ δυνάμεις, τῇ αἰνέσει τοῦ Τρισαγίου οὐκ ἐδέξαντο· ἀλλ' ἓνα Υἱὸν, καὶ μετὰ τὴν ἐνανθρώπησιν, ἐγνώρισάν σε Κύριε, μονογενῇ τοῦ Πατρός. Ἐν πλήθει σὼν οἰκτιρμῶν, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ὁ αὐτός.

Οἱ Ἀγγελοὶ σου Κύριε, τοῖς Ἀποστόλοις ἔλεγον· Ἄνδρες Γαλιλαῖοι, τί ἐστήκατε βλέποντες εἰς τὸν οὐρανόν; οὗτός ἐστι Χριστὸς ὁ Θεός, ὁ ἀναληφθεὶς ἀφ' ὑμῶν εἰς τὸν οὐρανόν· οὗτος ἐλεύσεται πάλιν, ὃν τρόπον ἐθεάσασθε αὐτὸν, πορευόμενον εἰς οὐρανόν· λατρεύσατε αὐτῷ ἐν ὁσιότητι καὶ δικαιοσύνῃ.

Ἦχος δ'.

Οτε παραγένονας ἐπὶ τὸ ὄρος, Χριστέ, τῶν Ἐλαιῶν, Πατὴρ ἐπιτελέσαι τὴν εὐδοκίαν, ἐξέστησαν οἱ οὐράνιοι Ἀγγελοι, καὶ ἔφριξαν οἱ καταχθόνιοι· παρίσταντο δὲ οἱ Μαθηταὶ μετὰ χαρᾶς ἑντρομοὶ, ὡς ἐλάλεις αὐτοῖς· ὡς θρόνος δὲ ἡτοίμαστο ἐξ ἐναντίας νεφέλῃ προσμένουσα· πύλας δὲ ὁ οὐρανὸς διαπετάσας τῷ κάλλει ἐφαίνετο· καὶ ἡ γῆ τοὺς κρυπτήρας ἀνακαλύπτει, Ἀδὰμ τὴν κατάδασιν ὡς γνωσθῆναι, καὶ τὴν αὐτῆς ἀνάδασιν. Ἀλλ' ἰχνη μὲν ὑψοῦτο ὡς ὑπὸ χειρός· στόμα δὲ μεγάλα ηὐλόγει, ὡς ἠκούετο· νεφέλῃ ὑπελάμβανε, καὶ οὐρανὸς ἔνδον σε ὑπεδέξατο. Ἔργον τοῦτο Κύριε εἰργάσω, μέγα καὶ παράδοξον, εἰς σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ὁ αὐτός.

Τὴν καταβάσαν φύσιν τοῦ Ἀδὰμ, εἰς τὰ κατώτερα μέρη τῆς γῆς ὁ Θεός, καινοποίησας σεαυτῷ, ὑπεράνω πάσης ἀρχῆς καὶ ἐξουσίας ἀνήγαγες σήμερον· ὡς ἀγαπήσας γάρ,

συνεκάθισας· ὡς συμπαθήσας δέ, ἤνωσας σεαυτῷ· ὡς ἐνώσας συνέπαθες· ὡς ἀπαθὴς παθὼν δέ, συνεδόξασας. Ἀλλ' οἱ Ἀσώματοι, τίς ἐστὶν οὗτος, ἔλεγον, ὁ ὡραῖος ἀνὴρ; ἀλλ' οὐκ ἄνθρωπος μόνον, Θεὸς δὲ καὶ ἄνθρωπος, τὸ συναμφοτέρων τὸ φαινόμενον. Ὅθεν ἑξάλλοι Ἀγγελοι, ἐν στολαῖς περιϊπτάμενοι, τοὺς Μαθητάς, Ἄνδρες, ἐβόων, Γαλιλαῖοι, ὃς ἀφ' ὑμῶν πεπόρευται, οὗτος Ἰησοῦς ἄνθρωπος Θεός, Θεὸς ἄνθρωπος πάλιν ἐλεύσεται, κριτὴς ζώντων καὶ νεκρῶν· πιστοῖς δὲ δωρούμενος ἁμαρτιῶν συγχώρησιν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Ὁ αὐτός.

Οτε ἀνελήφθης ἐν δόξῃ, Χριστέ ὁ Θεός, τῶν Μαθητῶν ὁρώντων, αἱ νεφέλαι ὑπελάμβανόν σε μετὰ σαρκός· πύλαι ἐπήρθησαν αἱ οὐράνιοι· ὁ χορὸς τῶν Ἀγγέλων ἔχαιρεν ἐν ἀγαλλιάσει· αἱ ἀνώτεροι δυνάμεις ἔκραζον λέγουσαι· Ἀρατε πύλας οἱ ἄρχοντες ἡμῶν, καὶ εἰσελεύσεται ὁ Βασιλεὺς τῆς δόξης. Οἱ δὲ μαθηταὶ ἐκπληττόμενοι ἔλεγον· Μὴ χωρισθῆς ἡμῶν, ὁ ποιμὴν ὁ καλός, ἀλλὰ πέμψον ἡμῖν τὸ Πνεῦμά σου τὸ πανάγιον, τὸ ὁδηγοῦν καὶ στηρίζον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος ὁ αὐτός.

Κύριε τὸ μυστήριον, τὸ ἀπὸ τῶν αἰώνων κεκρυμμένον, καὶ ἀπὸ γενεῶν, πληρώσας ὡς ἀγαθός, ἤλθες μετὰ τῶν Μαθητῶν σου ἐν τῷ ὄρει τῶν Ἐλαιῶν, ἔχων τὴν τεκοῦσάν σε τὸν ποιητὴν καὶ πάντων δημιουργόν· τὴν γὰρ ἐν τῷ πάθει σου μητρικῶς πάντων ὑπεραλγήσας, ἔδει καὶ τῇ δόξῃ τῆς σαρκός σου ὑπερβαλλούσης ἀπολαῦσαι χαρᾶς· ἥς καὶ ἡμεῖς μετασχόντες, τῇ εἰς οὐρανοὺς ἀνόδῳ σου, Δέσποτα, τὸ μέγα σου ἔλεος, τὸ εἰς ἡμᾶς γεγονὸς δοξάζομεν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Ἰδιόμελα. Ἦχος θ'.

Ετέχθης, ὡς αὐτὸς ἠθέλησας· ἐφάνης, ὡς αὐτὸς ἠβουλήθης· ἔπαθες σαρκί, ὁ Θεὸς ἡμῶν· ἐκ νεκρῶν ἀνέστης, πατήσας τὸν θάνατον· ἀνελήφθης ἐν δόξῃ, ὁ τὰ σύμπαντα πληρῶν, καὶ ἀπέστειλας ἡμῖν Πνεῦμα θεῖον, τοῦ ἀνυμνεῖν καὶ δοξάζειν σου τὴν Θεότητα.

Στίχ. Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε χεῖρας.

Αναλαμβάνομένου σου Χριστέ, ἐκ τοῦ ὁρῶν τῶν Ἐλαιῶν, αἱ δυνάμεις ὁρῶσαι, ἐτέ-

» **Τ**ῷ Σωτῆρι Θεῷ, τῷ ἐν θαλάσῃ λαὸν,
» ποσὶν ἀβρόχοις ὁδηγήσαντι, καὶ Φα-
» ραὼ πανστρατιᾷ καταποντίσαντι, αὐτῷ μόνῳ
» ἄσωμεν, ὅτι δεδόξασται.

Τροπάρια.

Αΐσωμεν πάντες λαοί, τῷ ἐπὶ ὤμων Χερουβὶμ ἀναληφθέντι, μετὰ δόξης Χριστῷ, καὶ συγκαθίσαντι ἡμᾶς ἐν δεξιᾷ τοῦ Πατρὸς, ὡδὴν ἐπινίκιον, ὅτι δεδόξασται.

Τὸν μεσίτην Θεοῦ, καὶ ἀνθρώπων Χριστὸν, χοροὶ Ἀγγέλων θεασάμενοι, μετὰ σαρκὸς ἐν ὑψίστοις ἐξεπλήττοντο, συμφώνως δὲ ἀνέμελλον, ὕμνον ἐπινίκιον.

Τῷ ὀφθέντι Θεῷ, ἐπὶ τοῦ ὄρους Σινᾶ, καὶ νόμον δόντι τῷ Θεόπτη Μωσεῖ, τῶν Ἑλαιῶν ἐκ τοῦ ὄρους ἀναληφθέντι σαρκί, αὐτῷ πάντες ἄσωμεν, ὅτι δεδόξασται.

Θεοτοκίον.

Αΐχραντε Μητὲρ Θεοῦ, τὸν σαρκωθέντα ἐκ σοῦ, καὶ ἐκ τῶν κόλπων τοῦ γεννητορος, μὴ ἐκφοιτήσαντα Θεὸν, ἀπαύστως πρέσβευε ἐκ πάσης περιστάσεως, σῶσαι οὓς ἐπλασεν.

Κανὼν τοῦ Ἦχου δ'.

Οὐ ἡ ἀκροστιχὶς κατ' ἀλφάβητον.

Ἐν δὲ τῇ η' καὶ θ' Ὡδῇ, Ὡδῇ Ἰωσήφ.

Ποίημα Ἰωσήφ τοῦ Θεσσαλονίκης.

Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

Ανέστης τριήμερος, ὁ κατὰ φύσιν ἀθάνατος, καὶ ὥφθης τοῖς ἑνδεκα, καὶ πᾶσι τοῖς Μαθηταῖς, καὶ ἀνέδραμες, Χριστέ πρὸς τὸν Πατέρα, νεφέλῃ ὀχούμενος, ὁ τοῦ παντὸς ποιητής.

Βοᾷ ἐμφανέστατα, ψάλλων Δαυὶδ ὁ θεόπνευστος· Ἀνέβη ὁ Κύριος, πρὸς τὰ οὐράνια, ἐν ἀλαλαγμῷ, καὶ σάλπιγγος ἡχήσει, καὶ πρὸς τὸν ἀρχίφωτον Πατέρα ἔφθασε.

Γηράσαντα Κύριε, κόσμον πολλοῖς ἁμαρτήμασι, καίνισας τῷ πάθει σου, καὶ τῇ ἐγέρσει σου, ἀνελήλυθας, ὀχούμενος νεφέλῃ, πρὸς τὰ ἐπουράνια· δόξα τῇ δόξῃ σου.

Θεοτοκίον.

Δεσπότην ἐκήυξας, πάντων πανάμωμε Δέσποινα, τὸν πάθος ἐκούσιον καταδεξάμενον, καὶ ἀνελθόντα, πρὸς τὸν αὐτοῦ Πατέρα· ὃν περ οὐ κατέλιπε, καὶν σάρκα εἴληφε.

Καταβασία.

» **Θ**εῖω καλυφθεὶς ὁ βραδύγλωσσος γνώφω,
» Ἐρρητόρευσε τὸν θεόγραφον νόμον·
» Ἴλυν γὰρ ἐκτινάξας ὄμματος νόου,

» Ὁρᾷ τὸν ὄντα καὶ μυεῖται Πνεύματος
» Γνωσιν, γεραίρων ἐνθέοις τοῖς ἄσμασιν.

Ὡδὴ γ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Δ**υνάμει τοῦ Σταυροῦ σου Χριστέ, στερέωσόν μου τὴν διάνοιαν, εἰς τὸ ὑμνεῖν
» καὶ δοξάζειν σου, τὴν σωτήριον Ἀνάληψιν.

Τροπάρια.

Ανῆλθες Ζωοδότα Χριστέ, πρὸς τὸν Πατέρα καὶ ἀνύψωσας, ἡμῶν τὸ γένος φιλάνθρωπε, τῇ ἀφάτῳ εὐσπλαγχνίᾳ σου.

Αἱ τάξεις τῶν Ἀγγέλων Σωτῆρ, βροτεῖαν φύσιν θεασάμεναι, συνανιοῦσάν σοι, ἀπαύστως, ἐκπληττόμεναι ἀνύμνουν σε.

Εξίσταντο Ἀγγέλων χοροὶ, Χριστέ ὄρωντες μετὰ σώματος, ἀναληφθέντα, καὶ ἀνύμνουν τὴν ἀγίαν σου Ἀνάληψιν.

Τὴν φύσιν τῶν ἀνθρώπων Χριστέ, φθορᾷ πεσοῦσαν ἐξανέστησας, καὶ τῇ ἀνόδῳ σου ὑψώσας, καὶ σαυτῷ ἡμᾶς ἐδόξασας.

Θεοτοκίον.

Ικέτευε ἀπαύστως Ἀγνή, τὸν προελθόντα ἐκ λαγόνων σου, ρυσθῆναι πλάνης Διαβόλου, τοὺς ὑμνοῦντάς σε Μητέρα Θεοῦ.

Ἄλλος. Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους.

Επάρατε πύλας οὐρανίου, ἰδοὺ παραγέγονε Χριστὸς, ὁ Βασιλεὺς καὶ Κύριος, σῶμα φορέσας γήινον, ταῖς ἀνωτέραις ἔλεγον, δυνάμεσιν αἱ κατώτεραι.

Ζητήσας Χριστέ τὸν πλανηθέντα, ἀπάτη τοῦ ὀφews Ἀδὰμ, ὡς τοῦτον ἐνδυσάμενος, ἀνῆλθες, καὶ ἐκάθισας, ἐκ δεξιῶν ὡς σύνθρονος Πατρὸς, ὑμνοῦντων Ἀγγέλων σε.

Η γῆ ἐορτάζει καὶ χορεύει, ἀγάλλεται καὶ ὁ οὐρανὸς, τῇ Ἀναλήψει σήμερον, τοῦ Ποιητοῦ τῆς κτίσεως, τοῦ προφανῶς ἐνώσαντος, τὰ διεστῶτα βουλήματι.

Θεοτοκίον.

Θανάτου τεκοῦσα καθαιρέτην, τὸν μόνον ἀθάνατον Θεόν, Παρθενομήτορ πάντα γενε, τοῦτον αἰεὶ ἰκέτευε, τὰ θανατοῦντα πάθη με, ἀπονεκρῶσαι καὶ σῶσαί με.

Καταβασία.

» **Ε**ρρηξε γαστρὸς ἡτεκνωμένης πέδας,
» Ὑβριν τε δυσκάθεκτον εὐτεκνουμένης,

- » Μόνη προσευχή τῆς προφήτιδος πάλαι,
 » Ἄννης, φερούσης πνεῦμα συντετριμμένον,
 » Πρὸς τὸν δυνάστην, καὶ Θεὸν τῶν γνώσεων.

Κάθισμα. Ἦχος πλ. δ'.

Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Επιβάς ἐν νεφέλαις τῶν οὐρανῶν, καταλείψας εἰρήνην τοῖς ἐπὶ γῆς, ἀνῆλθες καὶ ἐκάθισας, τοῦ Πατρὸς δεξιόθεν, ὡς ὁμοούσιος τούτῳ ὑπάρχων καὶ Πνεύματι· ἐν σαρκὶ γὰρ ὤφθης, ἀλλ' ἄτρεπτος ἔμεινας· ὅθεν ἀναμένεις, συντελείας τὸ πέρας, τοῦ κρῖναι ἐρχόμενος, ἐπὶ γῆς κόσμον ἅπαντα. Δικαιοκρίτα Κύριε, φεῖσαι τῶν ψυχῶν ἡμῶν, τῶν πταισμάτων ἄφεςιν δογρούμενος, ὡς Θεὸς ἐλεήμων τοῖς δούλοις σου.

Δίς.

ᾠδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

- » **Ε**ἰσακήκοα Κύριε τὴν ἀκοήν, τῆς δυναστείας τοῦ Σταυροῦ σου, ὡς Παράδεισος ἡνοίγη δι' αὐτοῦ, καὶ ἐδόθησα· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Τροπάρια.

Ανελήφθης ἐν δόξῃ, ὁ τῶν Ἀγγέλων Βασιλεὺς, τὸν Παράκλητον ἡμῖν ἐκ τοῦ Πατρὸς ἀποστεῖλαι. Διὸ βοῶμεν· Δόξα Χριστέ τῇ Ἀναλήφει σου.

Ως ἀνῆλθεν ὁ Σωτὴρ, πρὸς τὸν Πατέρα, σὺν σαρκί, κατεπλάγησαν αὐτῷ, αἱ τῶν Ἀγγέλων στρατιαὶ, καὶ ἐδόθησαν· Δόξα Χριστέ τῇ Ἀναλήφει σου.

Α

Θεοτοκίον.

Η Παρθένος ἔτεκε, καὶ τὰ μητέρων οὐκ ἔγνω· ἀλλὰ Μήτηρ μὲν ἐστὶ, Παρθένος δὲ διέμεινεν· ἣν ἀνυμνοῦντες, Χαῖρε Θεοτόκε κραυγάζομεν.

Ἄλλος. Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ.

Ιησοῦς ὁ Ζωοδότης, προσλαβὼν οὓς ἡγάπησεν, Ἐλαιῶν εἰς ὄρος, ἀνεισι, καὶ τούτους εὐλόγησε, καὶ τοὺς πατέρας νεφέλῃ ἐποχούμενος, κόλπους ἔφθασεν, οὓς οὐδαμῶς καταλέλοιπε.

Κόσμος ὅλος ἐορτάζει, ὁρατὸς καὶ ἀόρατος ἐν ἀγαλλιάσει Ἀγγελοι σκιρτῶσι καὶ ἄνθρωποι δοξολογοῦντες ἀπαύστως τὴν Ἀνάληψιν, τοῦ σαρκὶ ἐνωθέντος ἡμῖν ἀγαθότητι.

Λ

Θεοτοκίον.

Μακαρία ἡ κοιλία σου, Πανάμωμε γέγονε· τὸν γὰρ τὴν κοιλίαν, Ἄδου παραδόξως κενώσαντα, ἀνερμηνεύτως χωρῆσαι κατηξίωσαι· ὃν ἰκέτευε, σῶσαι ἡμᾶς τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Καταδασία.

Αναξ ἀνάκτων, οἷος ἐξ οἴου μόνος, Λόγος προελθὼν Πατρὸς ἐξ ἀναιτίου, Ἰσοσθενὲς σου Πνεῦμα τοῖς Ἀποστόλοις, Νημερτές ἐξέπεμψας ὡς εὐεργέτης, Ἄδουσι· Δόξα τῷ κράτει σου Κύριε.

ᾠδὴ ε'. Ὁ Εἰρμός.

» **Ο**ρθρίζοντες βοῶμέν σοι Κύριε· Σῶσον ἡμᾶς· σὺ γὰρ εἰ Θεὸς ἡμῶν· ἐκτός σου ἄλλον οὐκ οἶδαμεν.

Τροπάρια.

Πληρώσας εὐφροσύνης τὰ σύμπαντα, ἐλεήμον, ταῖς ἄνω δυνάμεσι, μετὰ σαρκὸς ἐπεδήμησας.

Αγγέλων αἱ δυνάμεις, αἰρόμενόν σε ἰδοῦσαι τὰς πύλας, ἐκραύγαζον, τῷ Βασιλεῖ ἡμῶν ἄρατε.

Απόστολοι ἰδόντες ὑψούμενον, τὸν Σωτῆρα, ἐν τρόμῳ ἐκραύγαζον· Τῷ Βασιλεῖ ἡμῶν δόξα σοι.

Θεοτοκίον.

Παρθένον μετὰ τόκον ὑμνοῦμέν σε, Θεοτόκε· σὺ γὰρ τὸν Θεὸν Λόγον, σαρκὶ τῷ κόσμῳ ἐκύησας.

Ἄλλος. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Νεκρώσας τὸν θάνατον, τῷ σῷ θανάτῳ Κύριε, λαβὼν οὓς ἡγάπησας, ἀνῆλθες, τοῦ Ἐλαιῶνος εἰς ὄρος ἅγιον, καθεῖθεν ἀνέδραμες Χριστέ, πρὸς τὸν σὸν Γεννήτορα, νεφέλῃ ἐποχούμενος.

Ε ἔνη σου ἡ Γέννησις, ξένη σου ἡ Ἀνάστασις, ξένη καὶ φρικτὴ σου Ζωοδότα, ἡ ἐκ τοῦ ὄρους θεία Ἀνάληψις· ἦν ἐξεικονίζων Ἡλίου, τέθριππος ἀνήρχετο, ἀνυμνῶν σε φιλάνθρωπε.

Ο ῥῶσιν ἐφθέγγοντο, τοῖς Ἀποστόλοις Ἀγγελοι· Ἄνδρες Γαλιλαῖοι, τί θαμβεῖσθε. τῇ Ἀναλήψει τοῦ Ζωοδότου Χριστοῦ; οὗτος ἤξει πάλιν ἐπὶ γῆς, κρῖναι κόσμον ἅπαντα, ὡς κριτῆς δικαιοτάτος.

Θεοτοκίον.

Π αρθένον φυλάξας σε, μετὰ τὸν τόκον ἄφθορον, ἄνεισι Χριστὸς πρὸς τὸν Πατέρα, Θεογεννήτορ, ὃν οὐ κατέλειπεν, εἰ καὶ σάρκα εἵληφεν ἐκ σοῦ, ἐννοῦν τε καὶ ἐμψυχον, διὰ ἔλεος ἄφατον.

Καταδασία.

Λ υτήριον κάθαρσιν ἀμπλακημάτων, Πυρίπνοον δέξασθε Πνεύματος ὁρόσον, Ὡ τέκνα φωτόμορφα τῆς Ἐκκλησίας· Νῦν ἐκ Σιῶν γὰρ ἐξελήλυθε νόμος, Ἡ γλωσσοπυρσόμορφος Πνεύματος χάρις.

Ὡδὴ ς'. Ὁ Εἰρμός.

» **Ε** κύκλωσέ με ἄβυσσος, ταφή μοι τὸ κῆ-
» **Ε** τος ἐγένετο· ἐγὼ δὲ ἐδόθησα πρὸς σέ τὸν
» φιλάνθρωπον, καὶ ἔσωσέ με ἡ δεξιὰ σου Κύριε.

Τροπάρια.

Ε 'σκίρτησαν Ἀπόστολοι, ὀρῶντες μετάρσιον σήμερον, τὸν κτίστην αἰρόμενον, ἐλπίδι τοῦ Πνεύματος, καὶ φόβῳ ἐκραζον· Δόξα τῇ ἀνόδῳ σου.

Ε 'πέστησαν οἱ Ἀγγελοι, βοῶντες Χριστέ, τοῖς Μαθηταῖς σου· Ὁν τρόπον κατείδετε, Χριστὸν ἀνερχόμενον, σαρκὶ ἐλεύσεται, δίκαιος πάντων κριτῆς.

Ω 'ς εἰδὸν σε Σωτὴρ ἡμῶν, δυνάμεις αἱ οὐράνιαι, εἰς ὕψος αἰρόμενον σύσσωμον, ἐκραύγαζον λέγουσαι· μεγάλη δέσποτα ἡ φιλάνθρωπία σου.

Θεοτοκίον.

Β άτον σε ἀκατάφλεκτον, καὶ ὅρος καὶ κλίμακα ἐμψυχον, καὶ πύλην οὐράνιον, ἀξίως δοξάζομεν, Μαρία ἐνδοξε, ὀρθοδόξων καύχημα.

Ἄλλος. Τὴν θείαν ταύτην.

Ρ 'ανάτωσαν ἡμῖν ἄνωθεν, νεφέλαι εὐφροσύνην αἰώνιον· Χριστὸς νεφέλη γάρ, ὡς Χερουδὶμ ἐποχούμενος, πρὸς τὸν αὐτοῦ Πατέρα ἄνεισι σήμερον.

Σ αρκὸς φανεῖς ὁμοιώματι, τὰ πρόην διεστώτα συνήγαγες, εἰς ἐν φιλάνθρωπε· καὶ ἀνελήφθης ὀρώντων σε, τῶν Μαθητῶν οἰκτίρμον, πρὸς τὰ οὐράνια.

Τ ῖ ἐρυθρὰ τὰ ἱμάτια, σαρκὸς τοῦ ἐνωθέντος παχύτητι; ἅγιοι Ἀγγελοι, Χριστὸν ὀρῶντες ἐφθέγγοντο, πάθους τιμίου θεία, φέροντα σύμβολα.

Θεοτοκίον.

Υ 'μνοῦμεν Κόρη τὴν σύλληψιν, ὑμνοῦμέν σου τὴν ἄρρητον γέννησιν, δι' ἧς ἐρρύσθημεν καταφθορᾶς καὶ κακώσεως, καὶ ζοφερᾶς τοῦ Ἀδου, Ἀγνὴ καθείρξεις.

Καταδασία.

Ι 'λασμόν ἡμῖν Χριστέ καὶ σωτηρίαν, Ὁ Δεσπότης ἐλαμψας ἐκ τῆς Παρθένου, Ἰν', ὡς προφήτην θηρὸς ἐκ θαλαττίου Στέρνων Ἰωάν, τῆς φθορᾶς διαρπάσης, Ὁλον τὸν Ἀδάμ, παγγενῇ πεπτωκότα.

Κοντάκιον Αὐτόμελον. Ἦχος πλ. δ'.

Τ ἦν ὑπὲρ ἡμῶν πληρώσας οἰκονομίαν, καὶ τὰ ἐπὶ γῆς ἐνώσας τοῖς οὐρανίοις, ἀνελήφθης ἐν δόξῃ, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, οὐδαμόθεν χωριζόμενος, ἀλλὰ μένων ἀδιάστατος, καὶ βοῶν τοῖς ἀγαπῶσί σε· Ἐγὼ εἰμι μεθ' ὑμῶν, καὶ οὐδεὶς καθ' ὑμῶν.

Ὁ Οἶκος.

Τ ᾶ τῆς γῆς ἐπὶ τῆς γῆς καταλιπόντες, τὰ τῆς τέφρας τῷ χοῖ, παραχωροῦντες, δεῦτε ἀνανήψωμεν, καὶ εἰς ὕψος ἐπάρωμεν, ὄμματα καὶ νοήματα· πετάσωμεν τὰς ὄψεις ὁμοῦ καὶ τὰς αἰσθήσεις, ἐπὶ τὰς οὐρανίους πύλας οἱ θνητοί· νομίσωμεν εἶναι τοῦ Ἐλαιῶνος εἰς ὄρος, καὶ ἀτενίζειν τῷ λυτρουμένῳ ἐπὶ νεφέλης ἐποχουμένῳ· ἐκεῖθεν γὰρ ὁ Κύριος εἰς οὐρανοὺς ἀνέδραμεν· ἐκεῖ καὶ ὁ φιλόδωρος τὰς δωρεὰς διένειμε τοῖς Ἀποστόλοις αὐτοῦ, καλέσας ὡς Πατὴρ, καὶ στηρίξας αὐτούς· ὁδηγήσας ὡς υἱοὺς, καὶ λέξας πρὸς αὐτούς· Οὐ χωρίζομαι ὑμῶν ἐγὼ εἰμι μεθ' ὑμῶν, καὶ οὐδεὶς καθ' ὑμῶν.

Συναξάριον τοῦ Μηναίου, εἶτα τὸ παρόν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Πέμπτῃ τῆς ἑκτῆς Ἑβδομάδος ἀπὸ τοῦ Πάσχα τὴν Ἀνάληψιν εορτάζομεν τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Στίχοι.

Ἐκ δεξιᾶς καθίσας πατρικῆς Λόγε,
Μύσταις παρασχὼν πίστιν ἀσφαλεστέραν.

Επειδὴ γὰρ τοῖς Μαθηταῖς συνὼν πρὸ τοῦ παθεῖν, τὴν τοῦ παναγίου Πνεύματος ἐπηγγείλατο παρουσίαν, εἰπὼν· Συμφέρι, ἵνα ἀπέλθω. ἔαν γὰρ ἐγὼ μὴ ἀπέλθω· ὁ Παράκλητος οὐκ ἐλεύσεται. Καὶ πάλιν· Ὅταν δὲ ἔλθῃ ἐκεῖνος, διδάξει ὑμᾶς πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν· διὰ τοῦτο, μετὰ τὸ ἐκ νεκρῶν ἀναστῆναι, ἐν ἡμέραις τεσσαράκοντα αὐτοῖς ὀπτανόμενος, οὐκ ἀεὶ, ἀλλ' ἐκ διαλειμμάτων, συνεσθίων τε αὐτοῖς καὶ πίνων, βεβαιότεραν ἀνάστασιν παριστῶν· τὸ τελευταῖον, πολλὰ περὶ τῆς Θεοῦ βασιλείας ἐπαγγελλόμενος, παρήγγειλε τούτοις ἀπὸ Ἱερουσαλὴμ μὴ χωρίζεσθαι, ἀλλ' ἐκεῖσε μένοντας, τὴν τοῦ παναγίου Πνεύματος παρουσίαν ἐκδέχεσθαι, βαπτισθισμένους, καὶ δι' αὐτοῦ· ἐν ὕδατι γὰρ καὶ μόνῳ ἦσαν βαπτισθέντες τὸ πρότερον ὑπὸ Ἰωάννου (κἂν ἐσῴστερον ὁ Ἐπιφάνιος Κύπρου ἱστορήσεν, ὅτι ὁ μὲν Θεολόγος Ἰωάννης τὴν Θεοτόκον βαπτίζει· ὁ Πέτρος δὲ, καὶ αὐτὸς πάλιν, τοὺς τῶν Ἀποστόλων λοιπούς). Παρήγγειλε δὲ αὐτοῖς μένειν εἰς Ἱερουσαλὴμ, ἵνα ἐκεῖσε πρῶτον τὸ κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου βεβαιωθῇ, μήπως, εἰς ἀλλοτρίους ἀπίοντες τόπους, εὐχερῶς διαβάλοιτο· καὶ ὅτι ἐχρῆν, καθάπερ εἴ τις στρατιώτας, ἐντεῦθεν παρασκευασθῆναι τοῖς ὅπλοις τοῦ Πνεύματος, καὶ οὕτως εἰς μάχην χωρῆσαι τοῖς ἐχθροῖς τοῦ Χριστοῦ.

Ἐπεὶ δ' ὁ καιρὸς ἐπέστη τῆς ἀναλήψεως, ἐξάγει μὲν αὐτοὺς ἐπὶ τὸ Ὅρος τῶν Ἑλαιῶν (καλεῖται δὲ οὕτως, ὅτι πλείσταις ἐλαίαις κατέφυτον ἦν)· καὶ διαλεγόμενος αὐτοῖς περὶ τῆς εἰς τὰ πέρατα αὐτοῦ ἀνακηρύξεως, ἔτι δὲ καὶ περὶ τῆς ἀκαταλύτου αὐτοῦ βασιλείας, τῆς ἐν τῷ μέλλοντι, ἐπειδὴ ἀκείνους τὰ δέοντα ἐρωτᾶν μέλλοντας ἑώρα, παρούσης ἐκεῖσε καὶ τῆς ἀχράντου αὐτοῦ Μητρός, ἐφίστησιν Ἀγγέλους αὐτοῖς, τὴν εἰς οὐρανοὺς ἄνοδον ὑποδείξοντας. Καὶ δὴ, βλεπόντων, ἐπῆρθη ἐκ τοῦ μέσου αὐτῶν, νεφέλης ἐκεῖνον ὑπολαβούσης· καὶ οὕτως, ὑπὸ τῶν Ἀγγέλων παραπεμπόμενος διακελευομένων ἀλλήλοις· τὴν τῶν οὐρανίων θυρῶν ἔπαρσιν, καὶ καταπλητομένων τὸ ἐξ αἱμάτων τῆς σαρκὸς αὐτοῦ ἐρυθρόν, ἀνέβη καὶ ἐκάθισεν ἐκ δεξιῶν τοῦ Πατρὸς, θεώσας τὴν σάρκα, καὶ θαρρῶ λέγειν, ποιήσας ταύτην ὁμόθεον· δι' ἧς ἡμεῖς κατηλλάγημεν, τῆς ἀρχαίας ἐχθρας διαλυθείσης. Τοῖς μέντοι Ἀποστόλοις Ἀγγελοὶ, ἐν εἶδει ἀνδρῶν, ἐπέστησαν λέγοντες· Ἄνδρες Γαλιλαῖοι, τί ἐστήκατε καταπληττόμενοι, καὶ εἰς οὐρανὸν ἀτενίζοντες; οὗτος, ὃν βλέπετε μετὰ σαρκὸς Θεὸν τὸν Ἰησοῦν, οὕτως ἐλεύσεται πάλιν, μετὰ σαρκὸς δηλαδὴ· πλὴν οὐχ ὡς πρότερον πενιχρῶς τε καὶ ἡσυχῇ, ἀλλὰ μετὰ δόξης μεγάλης, καθὼς νῦν ὁράτε ὑπὸ Ἀγγέλων παραπεμπόμενον.

Τότε οἱ Ἀπόστολοι τῷ ἀτενίζειν ἀποκαμόντες, ὑπέστρεψαν ἀπὸ τοῦ Ὅρους τῶν Ἑλαιῶν· ἔγγιστα δὲ τοῦτο ἐστὶ τῆς Ἱερουσαλὴμ, δισχιλίαις τεσσαράκοντα ποδῶν βήμασι διέχον αὐτῆς· τοῦτο γάρ ἐστιν ἡ τοῦ Σαββάτου ὁδός. Οὕτω δὲ νενομοθέτηται τῷ Μωϋσῇ, ἐπὶ τοσοῦτοις βήμασι τῷ Σαββάτῳ περιπατεῖν· ὅτι περ καὶ ἡ Σικηνὴ τοῦ μαρτυρίου τοσοῦτοις βήμασι ποδῶν ὑπῆρχεν ἀφισταμένη τῆς τῶν Ἰουδαίων παρεμβολῆς· ἐξῆν γὰρ ἐκεῖσε καὶ ἐν Σαββάτῳ ἀπίνευαι τινὰς προσκυνήσοντας, καὶ μὴ πλέον τὴν πορείαν ἐκτείνειν· διὰ τοῦ-

το ἐκλήθη καὶ Σαββάτου ὁδός. Δοκεῖ δὲ τισιν ἐντεῦθεν, ὅτι καὶ ἡ τοῦ Χριστοῦ Ἀνάληψις ἐν Σαββάτῳ ἐγένετο.

ὑποστρέψαντες δὲ οἱ Ἀπόστολοι, ἀνέβησαν ἐν τῷ ὑπερφῶ, ἐν ᾧ ἦσαν καταμένοντες, σὺν ταῖς Μυροφόραις γυναίξιν, καὶ τῇ τοῦ Λόγου Μητρί, νηστείας, καὶ προσευχῇ, καὶ δεήσει σχολάζοντες, καὶ τὴν ἐπιφοίτησιν τοῦ παναγίου Πνεύματος ἐκδεχόμενοι, ὡς ἡ ὑπόσχεται.

Ὁ ἀναληφθεὶς ἐν δόξῃ, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὦδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Ο** ἐν καμίνῳ πυρὸς, τοὺς ὑμνολόγους
» σώσας Παῖδας, εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ
» τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τροπάρια.

Ο ἐν νεφέλῃ φωτὸς, ἀναληφθεὶς καὶ σώσας
κόσμον, εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν.

Ε πὶ τῶν ὤμων Χριστέ, τὴν πλανηθεῖσαν
ἄρας φύσιν, ἀναληφθεὶς, τῷ Θεῷ καὶ Πατρί προσήγαγες.

Ο ἀνελθὼν ἐν σαρκί, πρὸς τὸν ἀσώματον
Πατέρα, εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τ ἣν νεκρωθεῖσαν ἡμῶν, τῇ ἁμαρτίᾳ φύ-
σιν ἄρας, τῷ σῷ ἰδίῳ Πατρὶ Σῶτερ προσήγαγες.

Θεοτοκίον.

Ο ἐκ Παρθένου τεχθεὶς, ἦν Θεοτόκον ἀ-
πειργάσω, εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ἄλλος. Οὐκ ἐλάτρευσαν.

Φ ωτεινὴ σε, φῶς ὑπάρχοντα ὑπέλαβε, νε-
φέλῃ Κύριε, ἀπὸ τῆς γῆς ὑπὲρ νοῦν, ἀνα-
λαμβανόμενον· καὶ ἐπουράνιοι, δῆμοι ἦνεσαν
σὺν Ἀποστόλοις λέγοντες· Ὁ Θεός εὐλογη-
τὸς εἶ.

Χ εἰρας ἅπαντες, γηθόμενοι κροτήσωμεν, τῇ
Ἀναλήψει Χριστοῦ, καὶ ἀλαλάξωμεν·
Ἀνέβη ὁ Κύριος, ἐν φωνῇ σάλπιγγος, καὶ
ἐκάθισεν, ἐκ δεξιῶν ὡς σύνθρονος, τοῦ Πατρὸς
εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ψ ἄλλων πάλαι Μωϋσῆς ὁ μέγας ἔκραζε·
Προσκυνησάτωσαν ἀνερχομένῳ Χριστῷ

οὐράνιοι Ἄγγελοι, ὡς τοῦ παντός Βασιλεῖ. Ὡς κραυγάζομεν· Ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Ως θαυμάτων παραδόξων! πῶς ἐχώρησας Θεὸν ἀχώρητον, Θεοχαρίτῳ, τὸν σάρκα πτωχεύσαντα, καὶ μετὰ δόξης πολλῆς, εἰς οὐράνια, ἀναληφθέντα σήμερον, καὶ ζώσαντα ἀνθρώπους;

Καταδασία.

Συμφωνον ἐθρόνησεν ὀργάνων μέλος,
Σέβειν τὸ χρυσότευκτον ἄψυχον βρέτας.
Ἡ τοῦ Παρακλήτου δὲ φωσφόρος χάρις,
Σεβασμιάζει τοῦ βοᾶν· Τριάς μόνη,
Ἰσοσθενής, ἀναρχος, εὐλογητὸς εἶ.

Ὡδὴ η΄. Ὁ Εἰρμός.

» **Τ**ὸν ἐκ Πατρὸς πρὸ αἰώνων, γεννηθέντα
» Υἱὸν καὶ Θεόν, καὶ ἐπ' ἐσχάτων τῶν
» χρόνων, σαρκωθέντα ἐκ Παρθένου Μητρὸς,
» ἱερεῖς ὑμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας
» τοὺς αἰῶνας.

Τροπάρια.

Τὸν ἐν δυοῖ ταῖς οὐσίαις, ἀναπτάντα ζω-
δότην Χριστὸν, εἰς οὐρανοὺς μετὰ δόξης
καὶ πατρὶ συγκαθεζόμενον, ἱερεῖς ὑμνεῖτε, λαὸς
ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τὸν ἐκ δουλείας τὴν κτίσιν, τῶν εἰδώλων
λυτρωσάμενον, καὶ παραστήσαντα ταύ-
την, ἐλευθέραν τῷ ἰδίῳ Πατρὶ, σὲ Σωτὴρ ὑ-
μνοῦμεν, καὶ σὲ ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς
αἰῶνας.

Τὸν τῇ αὐτοῦ καταβάσει, καθελόντα τὸν
ἀντίπαλον, καὶ τῇ αὐτοῦ ἀναβάσει, ἀνυ-
ψώσαντα τὸν ἄνθρωπον, ἱερεῖς ὑμνεῖτε, λαὸς ὑ-
περυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Τῶν Χερουβὶμ ὑπερτέρα, ἀνεδείχθης Θεο-
τόκε ἁγνή, ἐν τῇ γαστρὶ σου τὸν τούτοις
ἐποχούμενον βαστάσασα· ὃν σὺν ἁσωμάτοις,
βροτοὶ δοξολογοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἄλλος. Παῖδας εὐαγεῖς

Ως φθῆσαν οἱ νόες Ἀποστόλοις, ἐν τῇ Ἀνα-
λήψει καὶ ἐφθέγγοντο· Τί ἐνατενίζοντες
ἵστασθε θαμβούμενοι; οὗτος ὁ ἀνερχόμενος εἰς

τὰ οὐράνια, ἐλεύσεται καὶ πάλιν τοῦ κρίναι,
τοὺς ἐν γῇ ἀνθρώπους, κριτὴς ὑπάρχων μόνος.

Δῶμεν τῷ Θεῷ μεγαλωσύνην, αἰνέσεως
συμφωνία ἀλαλάζωμεν, ἄσωμεν, χορεύ-
σωμεν, χεῖρά τε κροτήσωμεν· Ἀνέβη ὁ Θεὸς
ἡμῶν, εἰς οὐρανοὺς ἀπὸ γῆς, Ἀγγέλων, Ἀρ-
χαγγέλων ὑμνούντων, τοῦτον ὡς Δεσπότην,
καὶ ποιητὴν τῶν ὅλων.

Ηρῆθη ὑπεράνω τῶν Ἀγγέλων, ἡ φύσις ἡ-
μῶν, ἡ πάλας ἐκπτωτος, καὶ θρόνῳ ἐνίδρυ-
ται, θείῳ ὑπὲρ ἔννοιαν. Δεῦτε πανηγυρίσωμεν,
καὶ ἀνακράζωμεν· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔρ-
γα, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ιδοὺ ὁ Υἱὸς σου Θεοτόκε, σκυλεύσας Σταυ-
ρῷ αὐτοῦ τὸν θάνατον, ἀνέστη τριήμερος,
καὶ τοῖς Μαθηταῖς αὐτοῦ, ἐμφανισθεὶς ἀνέδρα-
με, πρὸς τὰ οὐράνια· μεθ' οὗ σε προσκυνοῦν-
τες ὑμνοῦμεν, καὶ δοξολογοῦμεν εἰς πάντας
τοὺς αἰῶνας.

Καταδασία.

Λύει τὰ δεσμὰ, καὶ ὁροσίζει τὴν φλόγα,
Ὁ τρισσοφεγγὴς τῆς θεαρχίας τύπος·
Ὑμνοῦσι Παῖδες· εὐλογεῖ δὲ τὸν μόνον
Σωτῆρα καὶ παντουργόν, ὡς εὐεργέτην,
Ἡ δημιουργηθεῖσα σύμπασα κτίσις.

Ὡδὴ θ΄. Ὁ Εἰρμός.

» **Σ**έ τὴν ὑπὲρ νοῦν καὶ λόγον Μητέρα Θεοῦ,
» τὴν ἐν χρόνῳ τὸν ἄχρονον ἀφράστως
» κυήσασαν, οἱ πιστοὶ ὁμοφρόνως μεγαλύνομεν.

Τροπάρια.

Σέ τὸν λυτρωτὴν τοῦ κόσμου, Χριστὸν τὸν
Θεόν, οἱ Ἀπόστολοι βλέποντες, ἐνθέως
ὑψούμενον, μετὰ δέους σκιρτῶντες ἐμεγάλυνον.

Σοὺ τὴν θεωθεῖσαν σάρκα ὀρῶντες Χριστέ,
ἐν τῷ ὕψει οἱ Ἄγγελοι, ἀλλήλοις διέ-
νευον· Ἀληθῶς οὗτός ἐστιν ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Σέ τῶν ἁσωμάτων τάξεις Χριστέ ὁ Θεός, ἐν
νεφέλαις αἰρόμενον, ἰδοῦσαι ἐκραύγαζον·
Τῷ τῆς δόξης Βασιλεῖ πύλας ἄρατε.

Σέ τὸν καταβάντα ἕως ἐσχάτου τῆς γῆς,
καὶ τὸν ἄνθρωπον σώσαντα, καὶ τῇ ἀναβά-
σει σου ἀνυψώσαντα, τοῦτον μεγαλύνομεν.

Θεοτοκίον.

Χαῖρε Θεοτόκε Μήτηρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ·
ὃν ἐκύησας, σήμερον, ἐκ γῆς ἀνιπτάμενον,
σὺν Ἀγγέλοις ὁρῶσα ἐμεγάλυνες.

Ἄλλος. Ἄπας γηγενής.

Μεγαλυνάριον.

Αγγελοι, τὴν ἄνοδον τοῦ Δεσπότη, ὁ-
ρῶντες ἐξεπλήττοντο· πῶς μετὰ δόξης
ἐπήρθη, ἀπὸ τῆς γῆς εἰς τὰ ἄνω.

Ω τῶν δωρεῶν, τῶν ὑπὲρ κατάληψιν! ὦ μυ-
στηρίου φρικτοῦ! πάντων ὁδεσπόζων γὰρ
ἐκ γῆς ἀπαίρων πρὸς τὰ οὐράνια, τοῖς Μαθη-
ταῖς ἀπέστειλε, Πνεῦμα τὸ ἅγιον, τὸ φωτίσαν
τούτων τὴν διάνοιαν, καὶ πυρίνους τελέσαν ἐν
χάριτι.

Ἀγγελοι τὴν ἄνοδον τοῦ Δεσπότη.

Στίφει Μαθητῶν, ὁ Κύριος ἔφησεν· Ὑμεῖς
καθίσατε, εἰς Ἱεροσόλυμα, καὶ ἐκπέμψω
ὑμῖν Παράκλητον, ἄλλον, Πατρὶ τὸν σύνθρο-
νον, καὶ μοῖο ὁμότιμον, ὃν ὁρᾶτε, ἀναλαμδανόμε-
νον, καὶ νεφέλη φωτὸς ἐποχούμενον.

Ἀγγελοι τὴν ἄνοδον τοῦ Δεσπότη.

Η ῥθη ἐμφανῶς, ἡ μεγαλοπρέπεια, ἄνωθεν
τῶν οὐρανῶν, τοῦ σαρκὶ πτωχεύσαντος,
καὶ συνεδρία Πατρὸς τετίμηται, φύσις ἡμῶν ἡ
ἐκπτώτος. Πανηγυρίσωμεν, καὶ συμφώνως πάν-
τες ἀλαλάζωμεν, καὶ κροτήσωμεν χεῖρας γη-
θόμενοι.

Θεοτοκίον.

Φῶς τὸ ἐκ φωτὸς, ἐκλάμψαν πανάμωμε, ἐκ
σοῦ ἀνέτειλε, καὶ τὴν ἀμαυρότητα, τῆς
ἀθείας πᾶσαν διέλυσε, καὶ τοὺς νυκτὶ καθεύ-
δοντας ἐφωταγώγησε· διὰ τοῦτο πάντες κατὰ
χρέος σε, εἰς αἰῶνας αἰεὶ μακαρίζομεν.

Καταδασία.

Χαίροις Ἀνασσα, μητροπάρθενον κλέος·
Ἄπαν γὰρ εὐδίνητον εὐλαλον στόμα,
Ῥητρεῦον, οὐ σθένει σε μέλπειν ἄξιως·
Ἰλλιγιᾶ δὲ νοῦς ἅπας σου τὸν τόκον
Νοεῖν· ὅθεν σε συμφώνως δοξάζομεν.

Ἐξαποστειλάριον Αὐτόμελον. Ἦχος β'.

Τῶν Μαθητῶν ὁρώντων σε ἀνελήφθης, Χρι-
στὲ πρὸς τὸν Πατέρα συνεδριάζων. Ἀγ-
γελοι προτρέχοντες ἐκραύγαζον· Ἄρατε πύλας

ἄρατε· ὁ Βασιλεὺς γὰρ ἀνῆλθε, πρὸς τὴν ἀρχί-
φωτον δόξαν. Ἐκ γ'.

Εἰς τοὺς Αἶνους ἰστώμεν Στίχους δ', καὶ ψάλ-
λομεν Στιχηρὰ προσόμ. γ'. δευτεροῦντες τὸ α'.

Ἦχος α'.

Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Αγγελικῶς οἱ ἐν κόσμῳ, πανηγυρίσωμεν,
τῷ ἐπὶ θρόνου δόξης, Θεῷ ἐποχουμένῳ,
κραυγάζοντες τὸν ὕμνον· Ἅγιος εἶ, ὁ Πατὴρ ὁ
οὐράνιος· ὁ συναΐδιος Λόγος, Ἅγιος εἶ, καὶ τὸ
Πνεῦμα τὸ πανάγιον.

Οἱ ἀρχηγοὶ τῶν Ἀγγέλων, κατανοοῦντες
Σωτὴρ, τὸ τῆς ἀνόδου ξένον, διηπόρουν
ἀλλήλοις. Τίς ἡ θεὰ αὕτη; ἄνθρωπος μὲν, τῇ
μορφῇ ὁ ὁρώμενος· ὡς δὲ Θεός, ὑπεράνω τῶν
οὐρανῶν, μετὰ σώματος ἀνέρχεται.

Οἱ Γαλιλαῖοι ὁρῶντες, ἀναληφθέντα σε, ἀπὸ
τοῦ Ἑλαιῶνος, μετὰ σώματος Λόγε, ἤ-
κουον Ἀγγέλων, βοώντων αὐτοῖς· Τί ἐστήκατε
βλέποντες; οὗτος ἐλεύσεται πάλιν μετὰ σαρ-
κός, καθ' ὃν τρόπον ἐθεάσασθε.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β'.

Ετέχθης, ὡς αὐτὸς ἠθέλησας· ἐφάνης ὡς
αὐτὸς ἠβουλήθης· ἔπαθες σαρκί, ὁ Θεός
ἡμῶν· ἐκ νεκρῶν ἀνέστης, πατήσας τὸν θάνα-
τον, ἀνελήφθης ἐν δόξῃ, ὃ τὰ σύμπαντα πληρῶν·
καὶ ἀπέστειλας ἡμῖν Πνεῦμα θεῖον, τοῦ ἀνυ-
μεῖν καὶ δοξάζειν σου τὴν Θεότητα.

Δοξολογία μεγάλη καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν.

Ψάλλομεν τὰ παρόντα. Ἀντίφωνα.

Ἀντίφωνον Α'. Ἦχος β'.

Στίχ. α'. Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε χεῖρας.
Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου.

Στίχ. β'. Ὅτι Κύριος ὕψιστος, φοβερὸς, βασι-
λεὺς μέγας ἐπὶ πᾶσαν τὴν γῆν.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου.

Στίχ. γ'. Ὑπέταξας λαοὺς ἡμῖν, καὶ ἔθνη ὑπὸ
τοὺς πόδας ἡμῶν.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου.

Δόξα καὶ νῦν.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου.

Ἀντίφωνον Β'. Ὁ αὐτός.

Στίχ. α'. Μέγας Κύριος, καὶ αἰνετὸς σφόδρα.
Σῶσον ἡμᾶς, Υἱέ Θεοῦ, ὁ ἐν δόξῃ ἀναληφθεὶς
ἀφ' ἡμῶν εἰς τοὺς οὐρανοὺς, ψάλλοντάς σοι,
Ἀλληλούϊα.

Στίχ. β'. Ὁ Θεὸς ἐν ταῖς βάρεσιν αὐτῆς γινώ-
σκεται.

Σῶσον ἡμᾶς, Υἱέ Θεοῦ, ὁ ἐν δόξῃ...

Στίχ. γ'. Ὅτι ἰδοὺ οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς συνή-
χθησαν.

Σῶσον ἡμᾶς, Υἱέ Θεοῦ, ὁ ἐν δόξῃ...

Δόξα, καὶ νῦν.

Ὁ μονογενὴς Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ...

Ἀντίφωνον Γ'. Ἦχος δ'.

Στίχ. α'. Ἀκούσατε ταῦτα πάντα τὰ ἔθνη.

Ἀνελήφθης ἐν δόξῃ...

Στίχ. β'. Τὸ στόμα μου λαλήσει σοφίαν, καὶ ἡ
μελέτη τῆς καρδίας μου σύνεσιν.

Ἀνελήφθης ἐν δόξῃ...

Στίχ. γ'. Κλινῶ εἰς παραβολὴν τὸ οὖς μου, ἀ-
νοίξω ἐν ψαλτηρίῳ τὸ πρόβλημά μου.

Ἀνελήφθης ἐν δόξῃ...

Εἰσοδικόν.

Ἀνέβη ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγμῷ, Κύριος ἐν φωνῇ
σάλπιγγος.

Σῶσον ἡμᾶς, Υἱέ Θεοῦ, ὁ ἐν δόξῃ...

Εἶπα τὸ ἀπολυτίκιον.

Ἀνελήφθης ἐν δόξῃ, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Καὶ τὸ κοντάκιον.

Τὴν ὑπὲρ ἡμῶν πληρώσας οἰκονομίαν.

Τὸ Τρισάγιον, καὶ ὁ Ἀπόστολος.

Προκείμενον, Ἦχος βαρὺς.

Υψώθητι ἐπὶ τοὺς οὐρανοὺς, ὁ Θεός.

Στίχ. Ἐτοίμη ἡ καρδία μου ὁ Θεός.

Πράξεων τῶν Ἀποστόλων τὸ Ἀνάγνωσμα.

Τὸν μὲν πρῶτον λόγον ἐποίησάμην...

Ἀλληλούϊα. Ἦχος β'.

Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε χεῖρας.

Στίχ. Ἀνέβη ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγμῷ...

Εὐαγγέλιον Ἑωθινὸν ε', ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν.
Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἀναστὰς ὁ Ἰησοῦς.

Κοινωνικόν.

Ἀνέβη ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγμῷ, Κύριος ἐν φωνῇ,
σάλπιγγος. Ἀλληλούϊα.

Τῷ ΠΕΜΠΤῃ ΤῇΣ ΑΝΑΛΗΨΕΩΣ.
ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχ. ε'. καὶ
ψάλλομεν τὰ παρόντα Ἰδιόμελα τῆς Ἑορτῆς γ'.

Ἦχος α'.

Ανελθὼν εἰς οὐρανοὺς, ὅθεν καὶ κατήλθες,
μὴ ἐάσης ἡμᾶς ὀρφανοὺς Κύριε· ἐλθέτω
σου τὸ Πνεῦμα, φέρον εἰρήνην τῷ κόσμῳ· δεῖ-
ξον τοῖς υἱοῖς τῶν ἀνθρώπων, ἔργα δυνάμεώς
σου, Κύριε φιλόανθρωπε.

Ανῆλθες Χριστέ, πρὸς τὸν ἀναρχον Πατέ-
ρα σου, ὁ τῶν ἀπεριγράπτων αὐτοῦ κόλ-
πων μὴ χωρισθεὶς, καὶ προσθήκην αἱ δυνάμεις,
τῇ αἰνέσει τοῦ Τρισαγίου οὐκ ἐδέξαντο· ἀλλ'
ἓνα Υἱὸν, καὶ μετὰ τὴν ἐνανθρώπησιν ἐγνώρισάν
σε Κύριε, μονογενῇ τοῦ Πατρός, ἐν πλήθει σῶν
οἰκτιρισμῶν, ἐλέησον ἡμᾶς.

Οἱ Ἀγγελοὶ σου Κύριε, τοῖς Ἀποστόλοις
ἔλεγον· Ἄνδρες Γαλιλαῖοι, τί ἐστήκατε
βλέποντες εἰς τὸν οὐρανόν; οὗτός ἐστιν Χριστὸς
ὁ Θεός, ὁ ἀναληφθεὶς ἀφ' ἡμῶν εἰς τὸν οὐρα-
νόν· οὗτος ἐλεύσεται πάλιν ὁν τρόπον ἐθεά-
σασθε αὐτὸν, πορευόμενον εἰς τὸν οὐρανόν· λα-
τρεύσατε αὐτῷ, ἐν ὁσιότητι καὶ δικαιοσύνῃ.

Καὶ τοῦ Μηναίου γ'.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β'.

Ετέχθης, ὡς αὐτὸς ἠθέλησας· ἐφάνης, ὡς
αὐτὸς ἐβουλήθης· ἐπάθης σαρκί, ὁ Θεὸς
ἡμῶν· ἐκ νεκρῶν ἀνέστης, πατήσας τὸν θάνα-
τον· ἀνελήφθης ἐν δόξῃ, ὁ τὰ σύμπαντα πλη-
ρῶν· καὶ ἀπέστειλας ἡμῖν Πνεῦμα θεῖον, τοῦ
ἀνυμνεῖν καὶ δοξάζειν σου τὴν Θεότητα.

Εἰσόδος, Φῶς ἱλαρόν. Προκείμ. Ἦχος βαρὺς.
Ὁ Θεὸς ἡμῶν ἐν τῷ οὐρανῷ καὶ ἐν τῇ γῇ πάν-
τα ὅσα ἠθέλησεν, ἐποίησεν.

Στίχ. Ἐν ἐξόδῳ Ἰσραὴλ ἐξ Αἰγύπτου.

Στίχ. Ἡ θάλασσα εἶδε καὶ ἔφυγεν, ὁ Ἰορδᾶ-
νης ἐστράφη εἰς τὰ ὀπίσω.

Στίχ. Τί σοι ἐστὶ θάλασσα, ὅτι ἔφυγες, καὶ
οὐ Ἰορδάνη, ὅτι ἐστράφης εἰς τὰ ὀπίσω;

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρά. Ἦχος β'.

Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Δέγει ὁ τὰ σύμπαντα πληρῶν, πρὸς τοὺς Μαθητάς ἐν τῷ ὄρει, τῶν Ἑλαιῶν ἀνελθόντων· ἠγγικεν ὡ φίλοι μου, ὁ τῆς ἀνόδου καιρός· πορευθέντες διδάξατε, τὰ ἔθνη τὸν λόγον, ὥνπερ ἀκηκόατε, ἐκ τῆς φωνῆς τῆς ἐμῆς. Τότε, ἀνελήφθη ἐν δόξῃ, ὥσπερ ἐπ' ὀχήματος· ὅθεν τρόμῳ οἱ Ἀπόστολοι ἐξίσταντο.

Στίχ. Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε χεῖρας.

Οὔτε τῇ Μητρὶ σὺν Μαθηταῖς, συνοδοιποροῦσιν ἀλλήλοις, εἰς Βηθανίαν Χριστέ, ὑψώσας τὰς χεῖράς σου, εἰς εὐλογίαν αὐτῶν· καὶ ἐν τῷ εὐλογεῖν αὐτοὺς, νεφέλῃ φωτός σε ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν, εὐθὺς ἀνέλαβε· τότε ἀνελήφθη ἐν δόξῃ, καὶ δεξιοκάθεδρος ὄντως, ὥφθη τῷ Πατρὶ, συμπροσκυνούμενος.

Στίχ. Ἀνέβη ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγμῷ.

Δεῦτε συνανέλθωμεν πιστοὶ ἐπὶ τὸ μετέωρον ὄρος τῶν Ἑλαιῶν, καὶ ἐκεῖ, ὥσπερ οἱ Ἀπόστολοι, συνανερχόμενοι, καὶ εἰς ὕψος ἐπάραντες, καρδίας καὶ φρένας, ἴδωμεν τὸν Κύριον, νῦν ἐποχούμενον· ὅθεν καὶ ἡμεῖς εὐχαρίστως, χαίροντες βοήσωμεν· Δόξα, τῇ σῇ Ἀναλήψει Πολυέλεε.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β'.

Ε'ν τοῖς ὅρεσι τοῖς ἁγίοις, θεωροῦντές σου τὰς ὑψώσεις Χριστέ, τὸ ἀπαύγασμα τῆς δόξης τοῦ Πατρός, ἀνυμνοῦμέν σου τὴν φωτοειδῆ τοῦ προσώπου μορφήν· προσκυνοῦμέν σου τὰ Παθήματα· τιμῶμεν τὴν Ἀνάστασιν, τὴν ἐνδοξον Ἀνάληψιν δοξάζοντες· ἐλέησον ἡμᾶς.

Ἀπολυτίκιον. Ἀνελήφθη ἐν δόξῃ.

Καὶ Ἀπόλυσις.

Τῇ ΠΑΡΑΣΚΕΥῇ ΤΗΣ Σ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΠΡΩΤΗ.

Εἰς τὸν Ὅρθρον. Μετὰ τὴν α' Στιχολογίαν, Κάθισμα. Ἦχος πλ. δ'.

Τὸ προσταχθὲν μυστικῶς.

Ε'πὶ τοῦ ὄρους ἀνελθὼν τοῦ Ἑλαιῶνος, ὁ ἐλεήμων Ἰησοῦς, αὐτόθεν ἤρθη· φωτεινὴ γὰρ νεφέλῃ ἐκ γῆς σε ὑπέλαβεν, ὁρώντων τῶν Μαθητῶν σου θαῦμα φρικτὸν, βρώντων τῶν Ἀσωμάτων ἐν οὐρανοῖς· Φόβῳ πύλαι ἐπάρθητε, ταῖς ἀνωτέραις στρατιαῖς· μεθ' ὧν σε Βασιλέα ὑμνεῖ, πᾶσα κτίσις, τὸν πάντων Θεόν.

Δίς.

Μετὰ τὴν β' Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος πλ. δ'.

Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Ε'πιβὰς ἐν νεφέλαις τῶν οὐρανῶν, καταλείψας εἰρήνην τοῖς ἐπὶ γῆς, ἀνῆλθες καὶ ἐκάθισας, τοῦ πατρὸς δεξιόθεν, ὡς ὁμοούσιος τούτῳ, ὑπάρχων καὶ Πνεύματι· ἐν σαρκὶ γὰρ ὥφθη, ἀλλ' ἄτρεπτος ἔμεινας· ὅθεν ἀναμένεις, συντελείας τὸ πέρας, τοῦ κρῖναι ἐρχόμενος, ἐπὶ γῆς κόσμον ἅπαντα. Δικαιοκρίτα Κύριε, φείσαι τῶν ψυχῶν ἡμῶν, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρούμενος, ὡς Θεὸς ἐλεήμων τοῖς δούλοις σου.

Δίς.

Ὁ Ν' καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ἑορτῆς, ὁ τοῦ Ἦχου πλ. α' μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ἡ' καὶ τοῦ Μηναίου εἰς δ'. Κοντάκιον, καὶ Ἐξαποστειλᾶριον τῆς Ἑορτῆς. Εἰς τὸν στίχον, τῶν Αἰνῶν, Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς. Ἦχος β'.

Οἶκος τοῦ Ἐφραθᾶ.

Θαῦμα καινοπρεπές! ἡ βρότειος γὰρ φύσις εἰς οὐρανοὺς ἀνῆλθεν, ἡ ἐνωθεῖσα Λόγῳ, Θεῷ τῷ παντοκράτορι.

Στίχ. Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε.

Ε'λαμψεν ἡ φαιδρά, καὶ πάμφωτος ἡμέρα τῆς τοῦ Δεσπότης θείας, εἰς οὐρανοὺς ἀνόδου, λαμπρύνουσα τὰ σύμπαντα.

Στίχ. Ἀνέβη ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγμῷ.

Ωσπερ τοῖς Μαθηταῖς, ἀπέστειλας ἐξ ὕψους, τὸ συμφυές σου Πνεῦμα, καὶ τῷ λαῷ σου πέμψον, Χριστέ Σωτὴρ τὴν χάριν σου.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Κύριε, ἀναλαμβάνομένου σου ὅθεν οὐκ ἐχωρίσθης, αἰ στρατιαὶ τῶν Ἀγγέλων, καὶ πάντων τῶν Ἀσωμάτων, ἐν ἀγαλλιάσει ἐδόων, ταῖς ἀνωτέραις δυνάμεσιν· Ἀρατε πύλας οἱ ἄρχοντες ὑμῶν, καὶ εἰσελεύσεται ὁ Βασιλεὺς τῆς δόξης· ὁ γὰρ θρόνος ὁ χερουδικὸς ἀνέλαβέ σε μετὰ σαρκός· Κύριε, δόξα σοι.

Τῇ ΠΑΡΑΣΚΕΥῇ ΤΗΣ Σ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχ. ζ', καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς γ'.
Ἦχος δ'. Ἐδωκας σημειωσιν.

Επαθες ὡς ἄνθρωπος, ὁ ἀπαθὴς τῇ Θεότητι· καὶ ἀνέστης τριήμερος, σκυλεύσας τὸν θάνατον, καὶ συναναστήσας, πάντας τοὺς φθαρέντας· καὶ ἀνελήλυθας Χριστέ, πρὸς τὸν Πατέρα, ἐπαγγειλάμενος, ἐκπέμψειν τὸν Παράκλητον, τοῖς ἱεροῖς Ἀποστόλοις σου, Ἰησοῦ παντοδύναμε, ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Υμεῖς τί ἐστήκατε, πρὸς οὐρανὸν ἀτενίζοντες; οἱ ὀρώμενοι Ἀγγελοι, ὡς ἄνθρωποι ἔλεγον, τοῖς τοῦ λόγου Μύσταις· οὗτος, ὃν ὀρᾶτε, ὑπὸ νεφέλης φωτεινῆς, ἀναληφθέντα, αὐτὸς ἐλεύσεται, ὃν τρόπον ἐθεάσασθε, κρίναι τὸν κόσμον, ὡς ἔφησε· πορευθέντες οὖν ἅπαντα, τὰ ῥηθέντα τελέσατε.

Μετά τὴν ἐκ τάφου σου, ὑπὲρ κατάληψιν Ἐγερσιν, παντοδύναμε Κύριε, λαβὼν οὓς ἠγάπησας, ἕως Βηθανίας ἐξήγαγες Λόγε· καὶ πρὸς τὸ ὄρος γεγονῶς τοῦ Ἑλαιῶνος, τούτους ὑψόγησας· καὶ οὕτως ἀνελήλυθας, ὑποταγέντων Ἀγγέλων σοι, Ἰησοῦ παντοδύναμε, ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ τοῦ Μηναίου γ'.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β'.

Σήμερον ἐν οὐρανοῖς αἱ ἄνω δυνάμεις, τὴν ἡμετέραν φύσιν θεώμεναι, θαυμάζουσαι τοῦ ξένου τρόπου τὴν ἄνοδον, διηπόρουν ἀλλήλαις λέγουσαι· Τίς οὗτος ὁ παραγενόμενος; Βλέπουσαι δὲ τὸν οἰκεῖον Δεσπότην, τὰς οὐρανίους πύλας αἶρειν διεκελεύοντο. Μεθ' ὧν ἀπαύστως ὑμνοῦμέν σε, τὸν μετὰ σαρκὸς ἐκείθεν πάλιν ἐρχόμενον, ὡς κριτὴν τῶν ἀπάντων καὶ Θεὸν παντοδύναμον.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Ἐφραθα.

Πληρώσας ἀγαθῇ, Πατὴρ τὴν εὐδοκίαν, ἐνώσας τε τὰ ἄνω, τοῖς κάτω, ἀνελήφθης ἐν δόξῃ πρὸς τὸ πρότερον.

Στίχ. Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε.

Ανῆλθες πρὸς τὸν σὸν Γεννήτορα οἰκτίρμον, ὅθεν οὐκ ἐχωρίσθης, καὶ ὕψωσας τὴν κάτω, κειμένην φύσιν Δέσποτα.

Στίχ. Ἀνέβη ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγμῷ.

Νεφέλη σε φωτὸς, ἀνέλαθεν εἰς ὕψος, καὶ Ἀγγελοι ἐν φόβῳ, καὶ τρόμῳ διηκόνουν, τῷ θείῳ σου κελεύσματι.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος βαρύς.

Εἰς τὸ ὄρος τῶν Ἑλαιῶν, ἦλθες ὁ ἐλεῶν τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων· καὶ νεφέλη ὑπέλαβέ σε, ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῶν Μαθητῶν σου, τρεμόντων μὲν διὰ τὴν ὀπτασίαν, χαιρόντων δὲ διὰ τὴν προσδοκίαν τοῦ ἁγίου Πνεύματος· ἐν ᾧ στηρίξας Σωτὴρ, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ἀπολυτίκιον τῆς Ἑορτῆς καὶ Ἀπόλυσις

Τῷ ΣΑΒΒΑΤῳ ΤΗΣ ΣΤ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΠΡΩ-Ι.

Εἰς τὸν Ὅρθρον. Μετὰ τὴν α' Στιχολ. Κάθισμα.

Ἦχος α'. Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Αγγέλων θαυμαζόντων, τῆς ἁνόδου τὸ ξένον, καὶ Μαθητῶν ἐκπληττομένων, τὸ φρικτὸν τῆς ἐπάρσεως, ἀνῆλθες μετὰ δόξης ὡς Θεός, καὶ πύλαι σοι ἐπήρθησαν Σωτὴρ· διὰ τοῦτο αἱ δυνάμεις τῶν οὐρανῶν, ἐθαύμαζον βοῶσαι· Δόξα τῇ βασιλείᾳ σου· δόξα τῇ Ἀναλήψει σου, μόνε φιλόνηρωπε.

Δίς.

Μετὰ τὴν β' Στιχολογίαν, Κάθισμα Ἦχος α'.

Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Τοῦ Ἀδου σκυλευθέντος, ὑπὸ σοῦ Ζωοδότα, καὶ κόσμου φωτισθέντος, ἐν τῇ σῇ Ἀναστάσει, ἀνῆλθες μετὰ δόξης ὁ Σωτὴρ, ὁ πάντα περιέχων τῇ χειρί· διὰ τοῦτο σὺν Ἀγγέλοις, δοξολογοῦμέν σε, παντοκράτορ Κύριε· Δόξα τῇ Ἀναλήψει σου Χριστέ· δόξα τῇ βασιλείᾳ σου· δόξα τῇ εὐσπλαγχνίᾳ σου, μόνε φιλόνηρωπε.

Δίς.

Ὁ Ν' καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ἑορτῆς, ὁ τοῦ Ἦχου δ' μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς η', καὶ τοῦ Μηναιίου εἰς δ'. Κοντάκιον, καὶ Ἐξαποστειλᾶριον τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τὸν Στίχον, τῶν Αἰνῶν, Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς. Ἦχος β'.

Οἶκος τοῦ Ἐφραθα.

Οὐ λείψω ὀρφανούς, οὓς περ ἐγὼ συνῆξα, ὁ Κύριος τοῖς φίλοις, ἐλάλει, ἀλλὰ πέμψω ὑμῖν Πνεῦμα τὸ ἅγιον.

Στίχ. Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε.

Αγγελοι τοῖς σοφοῖς ἐδόων Ἀποστόλοις· Ὡς ἄνδρες Γαλιλαῖοι, ὃν τρόπον καθορᾶτε, αὐτὸς πάλιν ἐλεύσεται.

Στίχ. Ἀνέβη ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγμῷ.

Κατήλθον ἐν χαρᾷ, ἀπὸ τοῦ Ἑλαιῶνος, οἱ Μαθηταί σου Λόγε, δοξάζοντες, ὕμνοῦν-
τες, τὴν θείαν σου Ἀνάληψιν.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος δ'.

Ανελήφθης ἐν δόξῃ ἀπὸ γῆς εἰς οὐρανοὺς, ὁ πάντα πληρῶν τῇ Θεότητι· καὶ ἐν δε-
ξιᾷ Πατὴρ ἐκάθισας, ὁ ἐν ἀρχῇ Θεὸς Λόγος·
ὅθεν αἱ οὐράνιαι δυνάμεις ὀρώσαι, τοῖς Ἀπο-
στόλοις ἐμφοβοὶ ἔλεγον· Τίνι ἀτενίζετε βλέπον-
τες εἰς τὸν οὐρανόν; οὗτος, ὃν ἐθεάσασθε, αὐτὸς
πάλιν ἐλεύσεται μετὰ δόξης, τοῦ κρῖναι πᾶσαν
τὴν γῆν, καὶ ἀποδοῦναι ἐκάστῳ κατὰ τὰ ἔργα
αὐτοῦ. Πρὸς ὃν βοήσωμεν· Ἀκατάληπτε Κύριε,
δόξα σοι.

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΤΗ'. ΘΕΟΦΩΡΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ
ΤΩΝ ΕΝ ΝΙΚΑΙΑΙ.

ΤΩ ΣΑΒΒΑΤΩ ΕΣΠΕΡΑΣ.

Ἐν τῷ μικρῷ Ἑσπερινῷ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχ. δ', καὶ
ψάλλομεν Στιχ. Ἀναστάσιμα, δευτεροῦντες τὰ.

Ἦχος πλ. β'.

Νίκην ἔχων Χριστέ.	.	.	.	} Ζήτει ταῦ- τα εἰς τὸν μέγαν Ἑ- σπερινόν.
Σήμερον ὁ Χριστός.	.	.	.	
Σὲ Κύριε τὸν ὄντα.	.	.	.	

Δόξα, ὁ αὐτός.

Τὰς μυστικὰς σήμερον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Τὸ Δογματικόν.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Αξιόν ἐστίν ὡς ἀληθῶς, μακαρίζειν σε τὴν
Θεοτόκον· τὴν σὴν γὰρ ἄχραντον ὑποδὺς
γαστέρα, ὁ πάντων δημιουργός, ἐγένετο σὰρξ,
οὐ τραπείς τὴν φύσιν, οὐδέ φαντάσας τὴν οἰκο-
νομίαν· ἀλλὰ τῇ ἐκ σοῦ ληφθείσῃ λογικῶς ἐμ-
ψυχωμένη σαρκί, καὶ ἐν αὐτῷ τὸ εἶναι λαβού-
ση, ἐνωθεὶς καθ' ὑπόστασιν· ὅθεν εὐσεβῶς, ἐν δύο
φύσεσιν ἐπιδηλουμέναις, τὴν διαφορὰν ποιού-
μεθα. Αὐτὸν ἰκέτευε, σεμνὴ Παναγία, καταπέμ-
ψαι ἡμῖν εἰρήνην, καὶ μέγα ἔλεος.

Εἰς τὸν Στίχον, τὸ Στιχηρὸν Ἀναστάσιμον.

ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΑΡΙΟΝ, ἔκδοσις ΑΝΘΩΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΑΟΥ

τὴν Ἀνάστασίν σου, Χριστέ Σωτήρ. **Ἦτα τὰ**
παρόντα Προσόμοια τῆς Θεοτόκου.

Ἦχος πλ. β'. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Στίχ. Μνησθήσομαι τοῦ ὀνόματός σου.

Ορκῶ ὡς ὑπέσχετο, τῷ σῷ Προπάτορι πά-
λαι, Θεὸς ὁ ὑπέρχρονος, ἐπ' ἐσχάτων τῶν
χρόνων τετελείωκε, προελθὼν ἄχραντε, ἐκ γα-
στρός σου θείας· καὶ γὰρ ὄντως ἐξανέτειλεν, ἐκ
σοῦ ὁ Κύριος, ὁ δρακί συνέχων τὰ πέρατα· ὃν
περ κάμοι εὐίλατον, ποίησον ἐν ὥρᾳ τῆς κρί-
σεως, Παρθένε Μαρία, αὐτοῦ τῆς βασιλείας
με τυχεῖν, δι' ἀρετῶν ἀνυψώσεως, καὶ παθῶν
νεκρώσεως.

Στίχ. Ἀκουσον θύγατερ καὶ ἴδε.

Νοὸς καθαρότητι, ὁ Ἑσαΐας Παρθένε, πόρ-
ρωθεν προέφησε, Ποιητὴν τῆς κτίσεως τε-
ξομένην σε, ὧ σεμνὴ πάναγνε· σὺ γὰρ ὤφθης
μόνη, ἐξ αἰῶνος παναμώμητος· διό σου δέομαι,
τὴν μεμολυσμένην καρδίαν μου καθάρισον, καὶ
λάμπφως, θείας κοινωνόν με ἀνάδειξον, Κόρη
τοῦ Υἱοῦ σου, καὶ στάσεως αὐτοῦ τῆς δεξιᾶς,
ὅταν καθίσῃ ὡς γέγραπται, κρῖναι κόσμον ἁ-
παντα.

Στίχ. Τὸ πρόσωπόν σου λιτανεύουσιν.

Θανάτου κατάλυσιν, διὰ τοῦ τόκου σου ὤ-
φθῃ· σὺ γὰρ Κόρη πέφυκας, τῆς ζωῆς ἀ-
φθάρτου ἐνδιαίτημα· διό σου δέομαι, ἐν σοροῖς
τοῦ Ἀδου, τῶν παθῶν μου κατακείμενον, σὺ
ἐξανάστησον, καὶ πρὸς εὐφροσύνην καὶ ζώωσιν,
Παρθένε χειραγώγησον, πρὸς τὴν μακαρίαν ἀν-
τίδοσιν, καὶ τῆς ἀνωλέθρου, καὶ θείας καταξίω-
σον χαρᾶς, ἐνθα τροφή ἡ αἰδίδιος, ἐνθα φῶς ἀνέ-
σπερον.

Δόξα. Ἦχος δ'.

Τὴν ἐτήσιον μνήμην σήμερον.

Ὅρα εἰς τὸν μέγαν Ἑσπερινόν.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς, οἷον βούλει.

Ἀπολυτίκιον. Ἀναστάσιμον, καὶ τῆς Ἑορτῆς.
καὶ Ἀπόλυσιν.

Ἐν τῷ μεγάλῳ Ἑσπερινῷ.

Μετὰ τὸν Προοιμιακόν, κτλ. εἰς τὸ, Κύριε ἐκέ-
κραξα, ἰστώμεν Στίχους ι' καὶ ψάλλομεν Στιχη-
ρὰ Ἀναστάσιμα γ', τῆς Ἀναλήψεως γ' καὶ τῶν
ἀγίων Πατέρων δ'.

Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα. Ἦχος πλ. β'.

Νίκην ἔχων Χριστέ, τὸν κατὰ τοῦ Ἀδου ἐν τῷ Σταυρῷ ἀνῆλθες· ἵνα τοὺς ἐν σκότει θανάτου καθημένους, συναναστήσης σεαυτῷ, ἐν νεκροῖς ἐλεύθερος. Ὁ πηγάζων ζωὴν ἐξ οἰκείου φωτός, παντοδύναμε Σωτὴρ, ἐλέησον ἡμᾶς.

Σήμερον ὁ Χριστὸς, θάνατον πατήσας, καθὼς εἶπεν ἀνέστη, καὶ τὴν ἀγαλλίασιν τῷ κόσμῳ ἐδωρήσατο· ἵνα πάντες κραυγάζοντες, τὸν ὕμνον οὕτως εἴπωμεν· Ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς, τὸ ἀπρόσιτον φῶς, παντοδύναμε Σωτὴρ, ἐλέησον ἡμᾶς.

Σέ Κόριε τὸν ὄντα ἐν πάσῃ τῇ κτίσει, ἁμαρτωλοὶ ποῦ φύγωμεν; ἐν τῷ οὐρανῷ; αὐτὸς κατοικεῖς ἐν τῷ Ἀδῇ; ἐπάτησας θάνατον· εἰς τὰ βάθη τὰ τῆς θαλάσσης; ἐκεῖ ἡ χεὶρ σου Δέσποτα. Πρὸς σέ καταφεύγομεν, σοὶ προσπίπτοντες ἰκετεύομεν· Ὁ ἀναστὰς ἐκ τῶν νεκρῶν ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῆς Ἀναλήψεως. Ἦχος ὁ αὐτός.

Ο Κύριος ἀνελήφθη εἰς οὐρανοὺς, ἵνα πέμψῃ τὸν Παράκλητον τῷ κόσμῳ. Οἱ οὐρανοὶ ἡτοίμασαν τὸν θρόνον αὐτοῦ· νεφέλαι τὴν ἐπίδασιν αὐτοῦ· Ἀγγελοὶ θαυμάζουσιν, ἄνθρωπον ὀρῶντες ὑπεράνω αὐτῶν. Ὁ Πατὴρ ἐκδέχεται, ὃν ἐν κόλποις ἔχει συναῖδιον· Τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, κελεύει πᾶσι τοῖς Ἀγγέλοις αὐτοῦ· Ἀρατε πύλας οἱ ἄρχοντες ὑμῶν· πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε χεῖρας· ὅτι ἀνέβη Χριστὸς, ὅπου ἦν τὸ πρότερον.

Κύριε, τῇ σῇ Ἀναλήψει, ἐξεπλάγησαν τὰ Χερουδὶμ, θεωρήσαντά σε τὸν Θεόν, ἐπὶ νεφελῶν ἀνερχόμενον, τὸν ἐπ' αὐτῶν καθεζόμενον· καὶ δοξάζομέν σε, ὅτι χρηστὸν τὸ ἐλεός σου. Δόξα σοι.

Εν τοῖς ὅρεσι τοῖς ἁγίοις, θεωροῦντές σου τὰς ὑψώσεις Χριστέ, τὸ ἀπαύγασμα τῆς δόξης τοῦ Πατρὸς, ἀνυμνοῦμέν σου τὴν φωτοειδῆ τοῦ προσώπου μορφήν· προσκυνοῦμέν σου τὰ Παθήματα· τιμῶμεν τὴν Ἀνάστασιν, τὴν ἐνδοξον Ἀνάληψιν δοξάζοντες. Ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῶν ἁγίων Πατέρων. Ἦχος ὁ αὐτός.

Ἡ ἀπεγνωσμένη.

Ε'κ γαστρὸς ἐτέχθης πρὸ ἐωσφόρου, ἐκ Πατρὸς ἀμήτωρ πρὸ τῶν αἰώνων, καὶ Ἀ-

ρειος κτίσμα σε, καὶ οὐ Θεὸν δοξάζῃ τόλμῃ συνάπτων σε τὸν κτίστην, τοῖς κτίσμασιν ἀφρόνως, ὕλην πυρὸς τοῦ αἰωνίου, ἐαυτῷ θησαυρίζων· ἀλλ' ἡ σύνοδος ἡ ἐν Νικαίᾳ, Υἱὸν Θεοῦ σε ἀνεκήρυξε, Κύριε, Πατρὶ καὶ Πνεύματι σύνθρονον.

Τί σου τὸν χιτῶνα Σῶτερ διεῖλεν; Ἀρειος, σὺ ἔφης, ὁ τῆς Τριάδος, τεμὼν τὴν ὁμότιμον ἀρχὴν εἰς διαιρέσεις· οὗτος ἠθέτησέ σε εἶναι τὸν ἕνα τῆς Τριάδος· οὗτος Νεστόριον διδάσκει, Θεοτόκον μὴ λέγειν· ἀλλ' ἡ Σύνοδος ἡ ἐν Νικαίᾳ, Υἱὸν Θεοῦ σε ἀνεκήρυξε, Κύριε, Πατρὶ, καὶ Πνεύματι σύνθρονον.

Κρημνῷ περιπίπτει τὰς ἁμαρτίας, Ἀρειος, ὁ μύσας τὸ φῶς μὴ βλέπειν, καὶ θείῳ σπαράττεται, ἀγκίστρῳ τοῖς ἐγκάτοις, πᾶσαν ἐκδοῦναι τὴν οὐσίαν, καὶ τὴν ψυχὴν βιαίως, ἄλλος Ἰούδας χρηματίσας, τῇ γνώμῃ καὶ τῷ τρόπῳ· ἀλλ' ἡ Σύνοδος ἡ ἐν Νικαίᾳ, Υἱὸν Θεοῦ σε ἀνεκήρυξε, Κύριε, Πατρὶ καὶ Πνεύματι σύνθρονον.

Αρειος ὁ ἄφρων, τῆς παναγίας, τέτμηκε Τριάδος τὴν μοναρχίαν, εἰς τρεῖς ἀνομίους τε καὶ ἐκφύλους οὐσίας· ὅθεν Πατέρες θεοφόροι, συνελθόντες προθύμως, ζήλῳ πυρούμενοι, καθάπερ, ὁ Θεοβίτης Ἡλίας τῷ τοῦ Πνεύματος τέμνουσι ξίφει, τὸν τῆς αἰσχύνῃς δογματίσαντα βλάσφημον, καθὼς τὸ Πνεῦμα ἀπεφῆνατο.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Τὰς μυστικὰς σήμερον τοῦ Πνεύματος σάλπιγγας, τοὺς θεοφόρους Πατέρας ἀνευφημήσωμεν, τοὺς μελωδήσαντας ἐν μέσῳ τῆς Ἐκκλησίας μέλος ἐναρμόνιον θεολογίας, Τριάδα μίαν, ἀπαράλλακτον, οὐσίαν τε καὶ Θεότητα· τοὺς καθαιρέτας Ἀρείου, καὶ ὀρθοδόξων προμάχου, τοὺς πρεσβεύοντας πάντοτε Κυρίῳ, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὁ αὐτός.

Τίς μὴ μακαρίσει σε παναγία Παρθένε; τίς μὴ ἀνυμνήσει σου τὸν ἀλόχευτον τόκον; ὁ γὰρ ἀχρόνος ἐκ Πατρὸς ἐκλάμψας Υἱὸς μονογενής, ὁ αὐτὸς ἐκ σοῦ τῆς ἀγνῆς προῆλθεν, ἀφράστως σαρκωθείς, φύσει Θεὸς ὑπάχων, καὶ φύσει γενόμενος ἄνθρωπος δι' ἡμᾶς· οὐκ εἰς δυάδα προσώπων τεμνόμενος, ἀλλ' ἐν δυάδι φύ-

σεων, ἀσυγχύτως γνωρίζομενος· αὐτὸν ἰκέτευε, σεμνὴ παμμακάριστε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰσοδος· τὸ, Φῶς ἱλαρόν· τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας, καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

Γενέσεως τὸ ἀνάγνωσμα.

Κεφ. Α' 14. **Α**κούσας Ἀβραμ, ὅτι ἠχμαλώτευται Λὼτ ὁ ἀδελφιδοῦς αὐτοῦ, ἠριθμήσε τούς ἰδίους οἰκογενεῖς αὐτοῦ, τριακοσίους δέκα καὶ ὀκτὼ, καὶ κατεδίωξεν ὀπίσω αὐτῶν ἕως Δάν· καὶ ἐπέπεσεν ἐπ' αὐτοὺς τὴν νύκτα, αὐτὸς καὶ οἱ παῖδες αὐτοῦ μετ' αὐτοῦ· καὶ ἐπάταξεν αὐτούς, καὶ ἐδίωξεν αὐτούς, ἕως Χοβάλ, ἣ ἐστὶν ἐν ἀριστερᾷ Δαμασκοῦ. Καὶ ἀπέστρεψε πᾶσαν τὴν ἵππον Σοδόμων, καὶ Λὼτ τὸν ἀδελφιδοῦν αὐτοῦ ἀπέστρεψε, καὶ πάντα τὰ ὑπάρχοντα αὐτοῦ, καὶ τὰς γυναῖκας, καὶ τὸν λαόν. Ἐξῆλθε δὲ βασιλεὺς Σοδόμων εἰς συνάντησιν αὐτῷ, μετὰ τὸ ἀποστρέψαι αὐτὸν ἀπὸ τῆς κοπῆς τοῦ Χοδολογόμορ, καὶ τῶν βασιλέων τῶν μετ' αὐτοῦ, εἰς τὴν κοιλάδα τοῦ Σαβῆ· τοῦτο ἦν πεδῖον βασιλέως. Καὶ Μελχισεδέκ, βασιλεὺς Σαλήμ, ἐξήνεγκεν ἄρτους καὶ οἶνον· ἦν δὲ ἱερεὺς τοῦ Θεοῦ τοῦ ὑψίστου. Καὶ εὐλόγησε τὸν Ἀβραμ, καὶ εἶπεν· Εὐλογημένος Ἀβραμ· τῷ Θεῷ τῷ ὑψίστῳ, ὃς ἔκτισε τὸν οὐρανόν, καὶ τὴν γῆν· καὶ εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ ὑψίστος, ὃς παρέδωκε τοὺς ἐχθρούς σου ὑποχείριους σοι.

Δευτερονομίου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. Α' 8. **Ε**ἶπε Μωσῆς πρὸς τοὺς υἱοὺς Ἰσραήλ· Ἴδετε, παραδέδωκα ἐνώπιον ὑμῶν τὴν γῆν· εἰσελθόντες, κατακληρονομήσατε τὴν γῆν, ἣν ὤμοσα τοῖς πατράσιν ὑμῶν, τῷ Ἀβραάμ, καὶ τῷ Ἰσαάκ, καὶ τῷ Ἰακώβ, δοῦναι αὐτοῖς αὐτήν, καὶ τῷ σπέρματι αὐτῶν μετ' αὐτούς. Καὶ εἶπον πρὸς ὑμᾶς ἐν τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, λέγων· Οὐ δυνήσομαι μόνος φέρειν ὑμᾶς. Κύριος ὁ Θεὸς ὑμῶν ἐπλήθυνεν ὑμᾶς, καὶ ἰδοὺ ἐστε σήμερον ὡς τὰ ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ τῷ πλήθει. Κύριος ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν, προσθείη ἡμῖν, ὥς ἐστε, χιλιοπλασίως, καὶ εὐλογῆσαι ὑμᾶς, καθότι ἐλάλησεν ὑμῖν. Καὶ ἔλαβον ἐξ ὑμῶν ἄνδρας σοφοὺς, καὶ ἐπιστήμονας, καὶ συνετοὺς, καὶ κατέστησα αὐτοὺς ἡγεῖσθαι ἐφ' ὑμῶν χιλιάρχους καὶ ἑκατοντάρχους, καὶ δεκάρχους, καὶ

γραμματοεισαγωγεῖς τοῖς κριταῖς ὑμῶν. Καὶ ἐνετείλαμην τοῖς κριταῖς ὑμῶν ἐν τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, λέγων· Διακοῦετε ἀνὰ μέσον τῶν ἀδελφῶν ὑμῶν, καὶ κρίνετε δικαίως ἀνὰ μέσον ἀνδρὸς καὶ ἀνὰ μέσον τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ καὶ ἀνὰ μέσον προσηλύτου αὐτοῦ. Οὐκ ἐπιγνώσθε πρόσωπον ἐν κρίσει· κατὰ τὸν μικρόν, καὶ τὸν μέγαν κρίνεῖς· οὐ μὴ ὑποστείλῃ πρόσωπον ἀνθρώπου, ὅτι ἡ κρίσις τοῦ Θεοῦ ἐστίν.

Δευτερονομίου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. Ι' 14. **Ε**ἶπε Μωσῆς πρὸς τοὺς υἱοὺς Ἰσραήλ· Ἰδοὺ, Κυρίου τοῦ Θεοῦ σου ὁ οὐρανὸς, καὶ ὁ οὐρανὸς τοῦ οὐρανοῦ, ἡ γῆ, καὶ πάντα ὅσα ἐστὶν ἐν αὐτῇ, πλὴν τοὺς πατέρας ἡμῶν προείλετο Κύριος ἀγαπᾶν αὐτούς, καὶ ἐξελέξατο τὸ σπέρμα αὐτῶν μετ' αὐτούς, ὑμᾶς παρὰ πάντα τὰ ἔθνη, κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην. Καὶ περιτεμεῖσθε τὴν σκληροκαρδίαν ὑμῶν, καὶ τὸν τράχηλον ὑμῶν οὐ σκληρυνεῖτε ἐτι. Ὁ γὰρ Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν οὗτος Θεὸς τῶν θεῶν, καὶ Κύριος τῶν κυρίων· ὁ Θεὸς ὁ μέγας καὶ ἰσχυρὸς, καὶ φοβερός· ὃς τις οὐ θαυμάζει πρόσωπον, οὐδὲ μὴ λάβῃ δῶρον, ποιῶν κρίσιν προσηλύτῳ καὶ ὀρφανῷ καὶ χήρᾳ· καὶ ἀγαπᾷ τὸν προσήλυτον, δοῦναι αὐτῷ ἄρτον καὶ ἱμάτιον. Κύριον τὸν Θεόν σου φοβηθήσῃ, καὶ αὐτῷ μόνῳ λατρεύσεις, καὶ πρὸς αὐτὸν κολληθήσῃ, καὶ ἐπὶ τῷ ὀνόματι αὐτοῦ ὁμῇ. Αὐτὸς καύχημά σου, καὶ οὗτος Θεός σου· ὃς τις ἐποίησέ σοι τὰ μέγала καὶ τὰ ἐνδοξά ταῦτα, ἃ εἶδον οἱ ὀφθαλμοί σου.

Εἰς τὴν Λιτὴν, τὸ Στιχηρὸν τοῦ Ἀγίου τῆς Μονῆς. Δόξα. Τῶν Πατέρων. Ἦχος δ'.

Αποστολικῶν παραδόσεων, ἀκριβεῖς φύλακες γεγονάτε, ἅγιοι Πατέρες· τῆς γὰρ ἁγίας Τριάδος τὸ ὁμοούσιον, ὀρθοδόξως δογματίσαντες, Ἀρείου τὸ βλάσφημον, συνοδικῶς κατεβάλετε· μεθ' ὃν καὶ Μακεδόنيον, πνευματομάχον ἀπελέγξαντες, κατεκρίνατε Νεστόριον, Εὐτυχέα καὶ Διόσκορον, Σαθέλλιον τε καὶ Σεβήρον τὸν ἀκέφαλον, ὧν τῆς πλάνης αἰτήσασθε ῥυσθέντας ἡμᾶς, ἀκηλίδωτον ἡμῶν τὸν βίον, ἐν τῇ πίστει φυλάττεσθαι δεόμεθα.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς. Ἦχος πλ. β'.

Κύριε, τῆς οἰκονομίας πληρώσας τὸ μυστήριον, παραλαβὼν τοὺς σοὺς Μαθητάς, εἰς τὸ ὄρος τῶν Ἑλαιῶν ἀνελάμβανες·

καὶ ἰδοὺ, τὸ στερέωμα τοῦ οὐρανοῦ παρῆλθες. Ὁ δι' ἐμέ πτωχεύσας κατ' ἐμέ, καὶ ἀναβάς ὅθεν οὐκ ἐχωρίσθης, τὸ πανάγιόν σου Πνεῦμα ἐξαπόστειλον, φωτίζον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα

τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος πλ. β'.

Τὴν Ἀνάστασίν σου, Χριστέ Σωτήρ, Ἄγγελοι ὕμνουσιν ἐν οὐρανοῖς· καὶ ἡμᾶς τοὺς ἐπὶ γῆς καταξίωσον, ἐν καθαρᾷ καρδίᾳ σέ δοξάζειν.

Τὰ κατ' Ἀλφάβητον.

Πύλας συντρίψας χαλκᾶς, καὶ μοχλοὺς τοῦ Ἄδου συνθλάσας, ὡς Θεὸς παντοδύναμος, γένος ἀνθρώπων πεπτωκὸς ἀνέστησας· διὰ τοῦτο καὶ ἡμεῖς ὕμνοῦντες βοῶμεν· Ὁ ἀναστάς ἐκ τῶν νεκρῶν Κύριε, δόξα σοι.

Ρεύσεως ἡμᾶς τῆς πάλαι Χριστὸς, ἐπανορθῶσαι θέλων, Σταυρῷ προσπήγνυται, καὶ τάφῳ τίθεται· ὃν Μυροφόροι γυναῖκες, μετὰ δακρύων ζητοῦσαι, θρηνοῦσαι ἔλεγον· Οἶμοι, Σωτήρ τῶν ἀπάντων! πῶς κατεδέξω τάφῳ οἰκήσαι; οἰκήσας δὲ θέλων, πῶς ἐκλάπη; πῶς μετετέθη; ποῖος δὲ τόπος τὸ σὸν ζωφόρον κατέκρυψε Σῶμα; Ἀλλὰ Δέσποτα, ὡς ὑπέσχου ἡμῖν, ἐμφάνηθι, καὶ παῦσον ἅφ' ἡμῶν τὸν ὀδυρμόν τῶν δακρύων. Θρηνοῦσαις δὲ αὐταῖς, Ἄγγελος πρὸς αὐτὰς ἀπεβόησε· Τὸν θρῆνον παυσάμεναι, τοῖς Ἀποστόλοις εἶπατε· ὅτι ἀνέστη ὁ Κύριος, τῷ κόσμῳ δωρούμενος ἰλασμόν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Σταυρωθεὶς ὡς ἡβουλήθη Χριστέ, καὶ τὸν θάνατον τῇ ταφῇ σου σκυλεύσας, τριήμερος ἀνέστης, ὡς Θεὸς μετὰ δόξης, τῷ κόσμῳ δωρούμενος ἀτελεύτητον ζωὴν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Τῶν Πατέρων. Ἦχος δ'.

Τὴν ἐτήσιον μνήμην σήμερον, τῶν θεοφόρων Πατέρων, τῶν ἐκ πάσης τῆς οἰκουμένης συναθροισθέντων, ἐν τῇ λαμπρᾷ πόλει Νικαέων τῶν Ὀρθοδόξων τὰ συστήματα, εὐσεβοῦντες πιστῶς ἐορτάσωμεν. Οὗτοι γὰρ τοῦ δεινοῦ Ἀρείου τὸ ἄθεον δόγμα, εὐσεβοφρόνως καθεῖλον, καὶ τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας συνοδικῶς τοῦτον ἐξωστράκισαν· καὶ τρανῶς τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ,

ὁμοούσιον καὶ συναίδιον, πρὸ τῶν αἰώνων ὄντα, τοῖς πᾶσιν ἐδίδαξαν ὁμολογεῖν, ἐν τῷ τῆς πίστεως Συμβόλῳ, ἀκριβῶς καὶ εὐσεβῶς τοῦτο ἐκθέμενοι. Ὅθεν καὶ ἡμεῖς, τοῖς θείοις αὐτῶν δόγμασιν ἐπόμενοι, βεβαίως πιστεύοντες λατρεύομεν, σὺν Πατρὶ τὸν Υἱόν, καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ πανάγιον, ἐν μιᾷ Θεότητι, Τριάδα ὁμοούσιον.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς. Ἦχος ὁ αὐτός.

Κύριε, τὸ μυστήριον, τὸ ἀπὸ τῶν αἰώνων κεκρυμμένον, καὶ ἀπὸ γενεῶν, πληρώσας ὡς ἀγαθὸς, ἦλθες μετὰ τῶν Μαθητῶν σου ἐν τῷ ὄρει τῶν Ἐλαιῶν, ἔχων τὴν τεκοῦσάν σε τὸν ποιητὴν καὶ πάντων δημιουργόν· τὴν γὰρ ἐν τῷ πάθει σου μητρικῶς πάντων ὑπερ-αλγήσασαν, ἔδει καὶ τῇ δόξῃ τῆς σαρκὸς σου ὑπερβαλλούσης ἀπολαῦσαι χαρᾶς· ἧς καὶ ἡμεῖς μετασχόντες, τῇ εἰς οὐρανοὺς ἀνόδῳ σου Δέσποτα, τὸ μέγα σου ἔλεος, τὸ εἰς ἡμᾶς γεγονὸς δοξάζομεν.

Ἀπολυτίκιον. Ἀναστάσιμον. Ἦχος πλ. β'.

Αγγελικαὶ δυνάμεις ἐπὶ τὸ μνήμά σου, καὶ οἱ φυλάσσοντες ἀπενεκρώθησαν· καὶ ἵστατο Μαρία ἐν τῷ τάφῳ, ζητοῦσα τὸ ἀχραντὸν σου Σῶμα· ἐσκύλευσας τὸν Ἄδην, μὴ πειρασθεὶς ὑπ' αὐτοῦ· ὑπήντησας τῇ Παρθένῳ; δωρούμενος τὴν ζωὴν. Ὁ ἀναστάς ἐκ τῶν νεκρῶν, Κύριε δόξα σοι.

Δόξα. Τῶν Πατέρων. Ἦχος πλ. δ'.

Υπερδεδοξασμένος εἶ, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν ὁ φωστῆρας ἐπὶ γῆς τοὺς Πατέρας ἡμῶν θεμελιώσας, καὶ δι' αὐτῶν πρὸς τὴν ἀληθινὴν πίστιν, πάντας ἡμᾶς ὁδηγήσας· πολυεύσπλαγχνε, δόξα σοι.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς. Ἦχος δ'.

Ανελήφθης ἐν δόξῃ, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, χαροποιήσας τοὺς Μαθητάς, τῇ ἐπαγγελίᾳ τοῦ ἁγίου Πνεύματος· βεβαιωθέντων αὐτῶν διὰ τῆς εὐλογίας, ὅτι σὺ εἶ ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ λυτρωτὴς τοῦ κόσμου.

Τὰ αὐτά, καὶ εἰς τὸ, Θεὸς Κύριος.

ΕΝ Τῷ ΜΕΣΟΝΥΚΤΙΚῳ

Κανὼν Τριαδικός, οὗ ἡ ἀκροστιχίς.
Τὸν ἕκτον ὕμνον προσφέρω σοί, Θεότης.

Ὡδὴ α'. Ἦχος πλ. β'.
Ὡς ἐν ἡπείρῳ περσεύσας.

Τρεῖς ὑποστάσεις ὑμνοῦμεν θεαρχικάς, ἐνιαίας φύσεως ἀπαράλλακτον μορφήν, ἀγαθὸν φιλόανθρωπον Θεόν, τῶν πταισμάτων ἰλασμόν ἡμῖν δωρούμενον.

Ο ὑπερούσιος μόνος καὶ τριλαμπής, χαρακτηρισὶ Κύριος, ἐν Θεότητι μιᾷ, πεφυκώς, συνέτισον ἡμᾶς, καὶ ἀξιώσον τῆς σῆς θείας ἐλλάμψεως.

Νυμφοστολίσας ὁ Παῦλος τὴν ἐθνῶν, Ἐκκλησίαν, ἕνα σε, τρισυπόστατον Θεόν, προσκυνεῖν ἐδίδασκεν, ἐξ οὗ, καὶ δι' οὗπερ, καὶ ἐν ᾧ τὰ πάντα γέγονεν.

Θεοτοκίον.

Εκ τῆς γαστρὸς σου προῆλθεν ὁ νοητὸς, Θεοτόκε Ἥλιος, καὶ κατηύγασεν ἡμᾶς, τριφαοῦς Θεότητος αὐγαῖς· ὃν ὑμνοῦντες εὐσεβῶς, σέ μακαρίζομεν.

ᾠδὴ γ'. Οὐκ ἔστιν ἅγιος.

Κοσμήσας τρίφωτε Θεέ, τάξεις τὰς οὐρανίους, κατεσκεύασας μέλπειν, τρισαγίοις σε φωναῖς· δέξαι μεθ' ὧν καὶ ἡμᾶς, ἀνυμνοῦντας, σοῦ τὴν ἀγαθότητα.

Τὴν μόνην ἀτρεπτον τριττὴν, σύμμορφον ἐνιαίαν, Θεαρχίαν ὑμνοῦντες, λιτάζομεν σε θερμῶς, ἁμαρτημάτων πολλῶν, καταπέμψαι νῦν ἡμῖν συγχώρησιν.

Ο νοῦς ὁ ἀναρχος Πατήρ, σύμμορφε Θεοῦ Λόγε, καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ θεῖον, τὸ ἀγαθὸν καὶ εὐθές, τοὺς ἀνυμνοῦντας πιστῶς, τὸ σὸν κράτος, φρούρησον ὡς εὐσπλαγχνος.

Θεοτοκίον.

Νομὴν ἀνέστειλε φθορᾶς, ἄνθρωπος κατ' οὐσίαν, γεγονώς ὁ Θεός μου, ἐν τῇ μήτρᾳ σου Ἀγνή, καὶ τοὺς γενάρχας τῆς πρὶν κατάδικης, μόνος ἡλευθέρωσεν.

Καθίσματα. Ἦχος πλ. β'.

Τὴν ὑπὲρ ἡμῶν.

Δέσποτα Θεέ, ἐπίβλεψον οὐρανόθεν, ἴδε τὴν ἡμῶν ταπείνωσιν ὡς οἰκτίρμων, καὶ σπλαγχνίσθητι φιλόανθρωπε πανάγαθε· οὐδαμόθεν γὰρ ἐλπίζομεν συγχωρήσεως τεύξασθαι τῶν κακῶν ὧν ἡμάρτομεν· διὸ γενοῦ μεθ' ἡμῶν, καὶ οὐδεὶς καθ' ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Δέσποινα ἄγνή, ἐπίβλεψον οὐρανόθεν, ἴδε τῶν ἡμῶν τραυμάτων τὰς ἀλγηδόνας, καὶ σπλαγχνίσθητι πανάχραντε, καὶ ἰασαὶ τοῦ συνειδότος τὸν καύσωνα, τῷ σῷ ἐλέει ὁροσίζουσα καὶ βοῶσα τοῖς δούλοις σου· Ἐγὼ εἰμι μεθ' ὑμῶν, καὶ οὐδεὶς καθ' ὑμῶν.

ᾠδὴ δ'. Χριστὸς μου δύναμις.

Υψοῦ διάνοιαν, μονὰς ἢ τρίφωτος, καὶ ψυχὴν καὶ καρδίαν σῶν ὑμνητῶν, θάπτον ἀναβίβασον, καὶ τῆς ἐλλάμψεως τῆς σῆς, καὶ λαμπρότητος ἀξιώσον.

Μετασχημάτισον, καὶ μεταμόρφωσον, ἐκ κακίας με πάσης πρὸς ἀρετὴν, μόνῃ ἀσχημάτιστε, καὶ ἀναλλοίωτε Τριάς, ταῖς σαῖς αἰγλαῖς καταλάμπρυνον.

Νοήσας πρότερον, σοφῶς ὑπέστησας, τῶν Ἀγγέλων τὰς τάξεις λειτουργικάς, σοῦ τῆς ἀγαθότητος, ὁ τρισυπόστατος Θεός· μεθ' ὧν δέξαι μου τὴν αἴνεσιν.

Θεοτοκίον.

Ο φύσει ἄκτιστος, Θεὸς αἰδίδιος, τὴν κτιστὴν τῶν ἀνθρώπων προσειληφώς, φύσιν ἀνεμόρφωσεν, ἐν τῇ ἀγία σου γαστρὶ, Θεοτόκε ἀειπάρθενε.

ᾠδὴ ε'. Τῷ θείῳ φέγγει σου ἀγαθέ.

Νοοῦντες φύσιν θεαρχικὴν, προνοητικὴν καὶ σωστικὴν, πάντων ὑπάρχουσιν Δέσποτα, τρίφωτόν τε μίαν, πρὸς σέ ὀρθρίζομεν συγχώρησιν αἰτοῦντες τῶν παραπτώσεων.

Πατὴρ ὁ ἀναρχος καὶ Θεός, καὶ ὁ συναἰδίδιος Υἱός, Πνεῦμα τὸ ἅγιον, στήριξον μοναρχικωτάτῃ Τριάς, τοὺς σοὺς ὑμνητάς, πάσης ἐπηρείας ῥῦσαι καὶ θλίψεως.

Ρυθμίζων λάμψεσι θεουργοῖς, καὶ πρὸς εὐαρέστησιν τῆς σῆς, τρισυποστάτου Θεότητος, Ἥλιε τῆς δόξης καθοδηγῶν με αἰεὶ, τῆς θείας βασιλείας μέτοχον ποίησον.

Θεοτοκίον.

Ο πάντα φέρων καὶ συντηρῶν, τῇ παντοδυνάμῳ σου χειρὶ, Λόγε Θεοῦ ἀναλλοίωτε, φρούρει καὶ συντήρει τοὺς σέ δοξάζοντας, πρεσβείαις τῆς τεκούσης σε Θεομήτορος.

ᾠδὴ ζ'. Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν.

Σοφίαν καὶ σύνεσιν, Θεαρχία τριφαῆς, τοῖς ὑμνηταῖς σου δώρησαι, καὶ τοῦ κάλλους ἀκτῖσι τοῦ φωτουργοῦ, τῆς σῆς ἀγαθότητος καταλάμπεσθαι πάντας καταξιώσον. Δίς.

Φῶς τὸ ἀδιαίρετον, κατ' οὐσίαν τριλαμπές, παντοκρατές ἀπρόσιτον, τὰς καρδίας καταύγασον τῶν πιστῶς, αἰνούντων τὸ κράτος σου, καὶ πρὸς θείαν ἀγάπην ἀναπτέρωσον.

Θεοτοκίον.

Εν σοὶ κατεσκήνωσεν, Ἀειπάρθενε σαφῶς, ὁ συνοχεὺς καὶ Κύριος τῶν ἀπάντων, καὶ μίαν τρισσολαμπήν, μορφήν τῆς Θεότητος, προσκυνεῖν τοὺς ἀνθρώπους εἰσηγήσατο.

Καθίσματα. Ἦχος πλ. β'.

Τὴν ὑπὲρ ἡμῶν πληρώσας οἰκονομίαν.

Πάτερ καὶ Υἱὲ σὺν Πνεύματι τῷ ἁγίῳ, βλέψον εἰς ἡμᾶς τοὺς πίστει σε προσκυνούντας, καὶ δοξάζοντας τὸ κράτος σου εὖσπλαγχνε, σὺν τοῖς πυρίνοις οἱ πῆλινοι· ἄλλον γὰρ πλήν σου οὐκ οἶδαμεν· καὶ βόησον τοῖς ὑμνοῦσί σε· Ἐγὼ εἰμι μεθ' ὑμῶν, καὶ οὐδεὶς καθ' ὑμῶν. **Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὁμοιον.**

Βλέψον εἰς ἡμᾶς πανύμνητε Θεοτόκε· λάμψον φωτισμὸν καρδίαις ἐσκοτισμέναις, καὶ καταύγασον τὴν ποίμνην σου πανάχραντε· ὅσα γὰρ θέλεις, καὶ δύνασαι, ὡς Μήτηρ οὐσα τοῦ Κτίστου σου· καὶ βόησον τοῖς αἰτουσί σε· Ἐγὼ εἰμι μεθ' ὑμῶν, καὶ οὐδεὶς καθ' ὑμῶν.

ᾠδὴ ζ'. Δροσοδόλον μὲν τὴν κάμινον.

Ρωμαλέαν μοι διάνοιαν πρυτάνευσον, τρίφωτε χαρακτῆρσι Μονάς, τοῦ φυλάττειν σου, καὶ τηρεῖν τὰς θείας ἐντολάς, καὶ πάντοτε ψάλλειν σοι πιστῶς· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ως ταυτότητι τῆς φύσεως ὑμνούμενος, ἀφράστως ἐνιαῖος Θεός, τοῖς προσώποις δέ, τῆς Τριάδος φέρων ἀριθμὸν, συντήρησον ἅπαντας ἡμᾶς, ἀπὸ ποικίλων πειρασμῶν καὶ περιστάσεων.

Σύμφυτῇ καὶ συναῖδιον δοξάζομεν, ἓνα σε κατ' οὐσίαν Θεόν, ιδιότησιν ἀσυγχύτοις ὑποστατικαῖς, Τριάς τὸ διάφορον ἀπλῶς, προ-

βαλλομένην ἐν μορφῇ, ἀπαραλλάκτῳ σαφῶς. **Θεοτοκίον.**

Ο Θεός ὁ ὑπερούσιος προσεῖληφεν, ἄχραντε, ἐκ γαστροῦ σου ἁγνή, τὸ ἡμέτερον φιλανθρώπως φύραμα σαφῶς, καὶ πάντας ἐδίδασκε βοᾶν· Εὐλογημένη ἡ Θεὸν σαρκὶ κυήσασα.

ᾠδὴ η'. Ἐκ φλογὸς τοῖς ὁσίοις.

Ιλασμὸν τῶν πταισμάτων θᾶττον παράσχου μοι, καὶ παθῶν πολυτρόπων τὴν ἀπολύτρωσιν, σύμμορφε Τριάς, καὶ Μονάς τρισυπόστατε, ἵνα σε δοξάζω, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θελητῆς τοῦ ἐλέους καταγγελλόμενος, ὡς Θεός ἐλεήμων πάντας ἐλέησον, τρίφωτε μονάς καὶ Τριάς ὑπεράγαθε, τοὺς δοξολογούντας, τὴν σὴν μεγαλωσύνην.

Εκ φωτὸς αἰδίου φῶς συναῖδιον, τοῦ Πατρὸς γεννηθέντα Λόγον σὺν Πνεύματι, τῷ ἐκπορευτῷ φωτί, πίστει δοξάζομεν, καὶ ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ιατρὸν τοῖς ἀνθρώποις Ἀχραντε τέτοκας, Παντοδύναμον Λόγον, Χριστὸν τὸν Κύριον τῆς προγονικῆς πληγῆς, πάντας ἰώμενον, τοὺς ὑπερυψοῦντας, αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

ᾠδὴ θ'. Θεὸν ἀνθρώποις.

Οῦραν αἱ τάξεις χερουδὶμ Δέσποτα, κάλους τοῦ σοῦ τὴν δόξαν οὐ δυνάμεναι, πτέρυξι κατακαλυπτόμεναι, ἀπαύστως τριτὸν ὕμνον ἀναδοῶσι, τὸ τρισυπόστατον τῆς σῆς Θεαρχίας, ἐνικὸν κράτος δοξάζουσαι.

Τὰς σὰς ἐλλάμψεις ἄδυτε Ἥλιε, σὼν οἰκῶν τῶν παράσχου ταῖς καρδίαις, καὶ φώτισον τὰς ψυχὰς, καὶ λύτρωσαι πταισμάτων πολλῶν, μόνε παντελεῆμον καὶ τρισυπόστατε, καὶ τῆς ἀκηράτου σου ζωῆς ἡμᾶς ἀξιώσον.

Η φῶς ὁμότιμον καὶ τρισήλιον, καὶ φωτουργόν, Θεότης πεφυκυῖα καταύγασον, τοὺς πιστῶς σε μέλποντας, καὶ τῆς ζοφεράς, ῥῦσαι κακοπραγίας, καὶ καταξιώσον, τῶν φωτεινοτάτων σου σκηνῶν, ὡς ὑπεράγαθος.

Θεοτοκίον.

Σοφῶς τὸν ἄνθρωπον πρὶν διέπλασεν, ὁ σὸς Υἱὸς Παρθέने, καὶ φθαρέντα ἀνέπλασε,

διὰ σοῦ πανύμνητε, καὶ θείου φωτός, αἵγλης τῆς ἀνεσπέρου, πάντας ἐπλήρωσε, τοὺς σὲ Θεοτόκον ἀληθῶς πίστει δοξάζοντας.

Καὶ τὰ λοιπά, ὡς σύνηθες· καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Μετὰ τὴν α' Στιχολογίαν, Καθίσματα.

Ἦχος πλ. β'.

Τοῦ τάφου ἀνεωγμένου, τοῦ Ἀδου ὁδυρομένου, ἡ Μαρία ἐβόα πρὸς τοὺς κεκρυμμένους Ἀποστόλους· Ἐξέλθετε οἱ τοῦ ἀμπελῶνος ἐργάται, κηρύξατε τὸν τῆς Ἀναστάσεως λόγον· ἀνέστη ὁ Κύριος, παρέχων τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα.

Κύριε, παρίστατο τῷ τάφῳ σου Μαρία ἡ Μαγδαληνή, καὶ ἐκλαιε βοῶσα, καὶ κηπουρόν σε νομίζουσα, ἔλεγε· Ποῦ ἔβηκας τὴν αἰώνιον ζωὴν; ποῦ ἔκρυψας τὸν ἐπὶ θρόνου Χερουδίμ; οἱ γὰρ τοῦτον φυλάσσοντες, ἀπὸ τοῦ φόβου ἀπενεκρώθησαν· ἡ τὸν Κύριόν μου δότε μοι, ἡ σὺν ἐμοὶ κραυγάσατε· Ὁ ἐν νεκροῖς, καὶ τοὺς νεκροὺς ἀναστήσας, δόξα σοι.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ο τὴν εὐλογημένην καλέσας σου Μητέρα, ἤλθες ἐπὶ τὸ πάθος ἐκουσία βουλῇ, λάμψας ἐν τῷ Σταυρῷ, ἀναζητῆσαι θέλων τὸν Ἀδάμ, λέγων τοῖς Ἀγγέλοις· Συγχάρητέ μοι, ὅτι εὐρέθη ἡ ἀπολομένη δραχμὴ. Ὁ πάντα σοφῶς οἰκονομήσας, δόξα σοι.

Μετὰ τὴν β' Στιχολογίαν. Καθίσματα.

Η ζωὴ ἐν τῷ τάφῳ ἀνέκειτο, καὶ σφραγὶς ἐν τῷ λίθῳ ἐπέκειτο, ὡς βασιλέα ὑπνοῦντα στρατιῶται ἐφύλαττον Χριστόν· καὶ τοὺς ἐχθροὺς αὐτοῦ ἀορασίᾳ, πατάξας, ἀνέστη ὁ Κύριος.

Δόξα.

Τῷ ἐκουσίῳ θανάτῳ σου, ζωὴν ἀθάνατον εὐρομεν, παντοδύναμε καὶ μόνε τῶν ὄλων Σωτήρ· σὺ γὰρ ἐν τῇ σεπτῇ σου Ἐγέρσει, πάντας ἀνεκαλέσω, ὁ λύσας Ἀδου τὸ νεῖκος, καὶ θανάτου τὸ κέντρον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θεοτόκε Παρθέने, ἰκέτευε τὸν Υἱόν σου, τὸν ἐκουσίως προσπαγέντα ἐν Σταυρῷ, καὶ ἀ-

ναστάντα ἐκ νεκρῶν, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἶτα, ὁ Ἀμωμος· τὰ Εὐλογητάρια· καὶ ἡ Ὑπακοή. Ἦχος πλ. β'.

Τῷ ἐκουσίῳ καὶ ζωοποιῷ σου θανάτῳ Χριστέ, πύλας τοῦ Ἀδου συντρίψας ὡς Θεός, ἡνοιξας ἡμῖν τὸν πάλαι Παράδεισον· καὶ ἀναστάς ἐκ τῶν νεκρῶν, ἐρρύσω ἐκ φθορᾶς τὴν ζωὴν ἡμῶν.

Οἱ Ἀναβαθμοὶ τοῦ Ἦχου.

Ἀντίφωνον Α'.

Εν τῷ οὐρανῷ τοὺς ὀφθαλμούς μου αἶρω, πρὸς σέ Λόγε· οἰκτειρόν με, ἵνα ζῶ σοι.

Ελέησον ἡμᾶς τοὺς ἐξουθενημένους, καταρτίζων εὐχρηστα, σκεύη σου Λόγε.

Δόξα, καὶ νῦν.

Α γίω Πνεύματι, πανσωστικὴ αἰτία· εἴ τιμι τοῦτο κατ' ἀξίαν πνεύση, τάχει ἐξαίρει τῶν τῆς γῆς, πτεροῖ, αὖξει, τάττει ἄνω.

Ἀντίφωνον β'.

Εἰ μὴ ὅτι Κύριος ἦν ἐν ἡμῖν, οὐδεὶς ἡμῶν ἀντισχεῖν ἠδύνατο, ἐχθροῦ πάλαισμα· οἱ νικῶντες γὰρ ἐνθεν ὑψοῦνται.

Τοῖς ὁδοῦσιν αὐτῶν, μή μου ληφθῆτω ἡ ψυχὴ ὡς στρουθίον, Λόγε· οἴμοι! πῶς μέλλω τῶν ἐχθρῶν ῥυσθῆναι, φιλαμαρτήμων ὑπάρχων;

Δόξα, καὶ νῦν.

Α γίω Πνεύματι, ἐνθέωσις τοῖς πᾶσιν, εὐδοκία, σύνεσις, εἰρήνη, καὶ ἡ εὐλογία· ἰσουργὸν γὰρ τῷ Πατρὶ ἐστι καὶ Λόγῳ.

Ἀντίφωνον Γ'.

Οἱ πεποιθότες ἐπὶ Κύριον, ἐχθροῖς φοβεροί, καὶ πᾶσι θαυμαστικοί· ἄνω γὰρ ὀρώσιν. Ἐν ἀνομίαις χεῖρας αὐτῶν, ὁ τῶν δικαίων κλῆρος, ἐπίκουρόν σε ἔχων, Σῶτερ οὐκ ἐκτείνει.

Δόξα, καὶ νῦν.

Α γίω Πνεύματι, τὸ κράτος ἐπὶ πάντων, ὅπερ αἱ ἄνω στρατηγίαι προσκυνοῦσι, σὺν πάσῃ πνοῇ τῶν κάτω.

Προκείμενον.

Κύριε, ἐξέγειρον τὴν δυναστείαν σου, καὶ ἐλθέ εἰς τὸ σῶσαι ἡμᾶς.

Στίχ. Ὁ ποιμαίνων τὸν Ἰσραὴλ πρόσχες.
Εὐαγγέλιον Ἑωθινὸν Γ'. Τὸ Ἀνάστασιν Χριστοῦ.
Ὁ Ν' καὶ τὰ λοιπά. Ὁρα σελ. 28.

Οἱ Κανόνες· ὁ Ἀναστάσιμος μετὰ τῶν Εἰρμῶν
εἰς δ', τῆς Ἀναλήψεως εἰς δ', καὶ τῶν Πατέ-
ρων εἰς ζ'.

Κανὼν Ἀναστάσιμος. Ἦχος πλ. β'.

ᾠδὴ α'. Ὁ Εἰρμός.

» **Ω**ς ἐν ἡπείρῳ πεζεύσας ὁ Ἰσραὴλ, ἐν
» ἀδύσσω ἵχνεσι, τὸν διώκτην Φαραῶ,
» καθορῶν ποντούμενον, Θεῷ ἐπινίκιον ᾠδὴν,
» ἐβόα, ἄσωμεν.

Τροπάρια.

Ε'κτεταμέναις παλάμαις ἐπὶ Σταυροῦ,
πατρικῆς ἐπλήρωσας εὐδοκίας ἀγαθῆ, Ἰη-
σοῦ τὰ σύμπαντα· διό, ἐπινίκιον ᾠδὴν σοι
πάντες ἄσωμεν.

Φόβῳ σοι ὡς θεραπαινὶς ἡ τελευτὴ προσ-
ταχθεῖσα πρόσεισι, τῷ Δεσπότῃ τῆς ζωῆς,
δι' αὐτῆς βραβεύοντι ἡμῖν, ἀτελεύτητον ζωὴν,
καὶ τὴν ἀνάστασιν.

Θεοτοκίον.

Τὸν ἑαυτῆς δεξαμένη δημιουργὸν, ὡς αὐ-
τὸς ἠθέλησεν, ἐξ ἀσπόρου σου γαστρὸς,
ὑπὲρ νοῦν σαρκούμενον ἁγνῇ, τῶν κτισμάτων
ἀληθῶς ἐδείχθης Δέσποινα.

Κανὼν τῆς Ἀναλήψεως. Ἦχος πλ. α'.

ᾠδὴ α'. Τῷ Σωτῆρι Θεῷ.

Ασώμεν πάντες λαοὶ, τῷ ἐπὶ ὧμων Χε-
ρουδὶ ἀναληφθέντι, μετὰ δόξης Χριστῷ,
καὶ συγκαθίσαντι ἡμᾶς ἐν δεξιᾷ τοῦ Πατρὸς,
ᾠδὴν ἐπινίκιον, ὅτι δεδόξασται.

Τῷ ὀφθέντι Θεῷ, ἐπὶ τοῦ ὄρους Σινᾶ, καὶ
νόμον δόντι τῷ θεόπτη Μωσῇ, τῶν Ἑ-
λαίων ἐκ τοῦ ὄρους ἀναληφθέντι σαρκί, αὐτῷ
πάντες ἄσωμεν, ὅτι δεδόξασται.

Τὸν μεσίτην Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων Χριστὸν,
χοροὶ Ἀγγέλων θεασάμενοι, μετὰ σαρ-
κὸς ἐν ὑψίστοις ἐξεπλήττοντο, συμφώνως δὲ
ἀνέμελπον, ὕμνον ἐπινίκιον.

Θεοτοκίον.

Ασχραντε Μήτηρ Θεοῦ, τὸν σαρκωθέντα
ἐκ σοῦ, καὶ ἐκ τῶν κόλπων τοῦ γεννή-
τορος, μὴ ἐκφοιτήσαντα Θεὸν, ἀπαύστως πρέ-
σβευε, ἐκ πάσης περιστάσεως, σῶσαι οὓς ἐ-
πλασεν.

Κανὼν τῶν Ἁγίων Πατέρων. Ἦχος πλ. β'.

Ὁδὴ Ἀκροστιχίς.

Τὸν πρῶτον ὕμνῳ, σύλλογον τῶν Ποιμένων.
ᾠδὴ α'. Ὡς ἐν ἡπείρῳ πεζεύσας.

Τὴν τῶν ἁγίων Πατέρων ἀνευφημῶν, πα-
ναγίαν Σύνοδον, τὸ πανάγιον αὐτῆς, ἐν
ἑμοὶ χρησμώδημα βοῶν, ἱκετεύω σε Χριστέ δια-
φυλάττεσθαι.

Οἱ θεοφόροι Πατέρες ὡς ἀστραπαὶ, συνελ-
θόντες σήμερον, σέ Χριστέ μονογενῆ, τῷ
Πατρὶ συνάναρχον Υἱὸν, ὡμολόγησαν τρανῶς
καὶ ὁμοούσιον.

Νύμφης σου τῆς Ἐκκλησίας οἱ εὐκλεεῖς,
νυμφοστόλοι δέσποτα, τὸν τῆς πίστεως
σαφῶς, ὀρισμὸν ἐκθέμενοι, χρυσοῦν, ὥσπερ κό-
σμον εὐπρεπῇ, ταύτην ἐκόσμησαν.

Θεοτοκίον.

Πεποικιλμένη τῇ δόξῃ τῇ θεϊκῇ, ἡ σεπτὴ
Βασίλισσα, τῷ Υἱῷ τῷ ἑαυτῆς, καὶ
Θεῷ παρίσταται ἡμῖν, σωτηρίαν ψυχικὴν καθι-
κετεύουσα.

Καταδασία.

Θεῖῳ καλυφθεὶς ὁ βραδύγλωσσος γνόφῳ,
Ἐρρητόρευσε τὸν θεόγραφον νόμον·
Ἰλὺν γὰρ ἐκτινάξας ὄμματος νόου,
Ὁρᾷ τὸν ὄντα, καὶ μυεῖται Πνεύματος
Γνώσιν, γεραίρων ἐνθέοις τοῖς ἄσμασιν.

ᾠδὴ γ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Ο**ὐκ ἔστιν Ἅγιος ὡς σὺ, Κύριε ὁ Θεός
» μου, ὁ ὑψώσας τὸ κέρας, τῶν πιστῶν
» σου ἀγαθῆ, καὶ στερεώσας ἡμᾶς ἐν τῇ πέτρᾳ
» τῆς ὁμολογίας σου.

Τροπάρια.

Θεὸν σταυρούμενον σαρκί, καθορῶσα ἡ κτί-
σις, διελύετο φόβῳ· ἀλλὰ τῇ συνεκτικῇ
παλάμῃ τοῦ δι' ἡμᾶς, σταυρωθέντος, κραταιῶς
συνείχετο.

Θανάτῳ θάνατος λυθεὶς, κεῖται δεῖλαιος ἁ-
πνους· τῆς ζωῆς γὰρ μὴ φέρων, τὴν ἐνθεον
προσβολὴν, νεκροῦται ὁ ἰσχυρὸς, καὶ δωρεῖται
πᾶσιν ἡ ἀνάστασις.

Θεοτοκίον.

Τοῦ θείου τόκου σου Ἀγνή, πᾶσαν φύσεως
τάξιν, ὑπερβαίνει τὸ θαῦμα· Θεὸν γὰρ

ὑπερφυῶς, συνέλαβες ἐν γαστρὶ καὶ τεκοῦσα, μένεις ἀειπάρθενος.

Τῆς Ἀναλήψεως. Δυνάμει τοῦ Σταυροῦ σου.

Α ' νέστης ζωοδότα Χριστέ, πρὸς τὸν Πατέρα καὶ ἀνύψωσας, ἡμῶν τὸ γένος φιλάνθρωπε, τῇ ἀφάτῳ εὐσπλαγχνία σου.

Α ἰ τάξεις τῶν Ἀγγέλων Σωτὴρ, βροτεῖαν φύσιν θεασάμεναι, συνανιοῦσάν σοι, ἀπαύστως, ἐκπληττόμεναι ἀνύμνουν σε.

Ε ξίσταντο Ἀγγέλων χοροί, Χριστέ ὁρῶντες μετὰ σώματος, ἀναληφθέντα, καὶ ἀνύμνουν, τὴν ἁγίαν σου Ἀνάληψιν.

Θεοτοκίον.

Ι 'κέτευε, ἀπαύστως Ἀγνή, τὸν προελθόντα ἐκ λαγόνων σου, ῥυσθῆναι πλάνης Διαδόλου, τοὺς ὑμνοῦντάς σε Μητέρα Θεοῦ.

Τῶν Πατέρων. Οὐκ ἔστιν ἅγιος.

Ρ 'οὴν καὶ πάθος καὶ τομὴν, Ἄρειος ὁ παρὰ φρων, τῇ γεννήσει τῇ θεία, δυσσεβῶς ὁ ἄσεβῆς, προσάπτων τῷ τμητικῷ, τῶν Πατέρων ξίφει ἀποτέμενεται.

Ω 'ς πάλαι θεῖος Ἀβραάμ, στρατευόμενοι πάντες, οἱ σεπτοὶ θεηγόροι, τοὺς ἐχθρούς σου ἀγαθέ, τοὺς μανιώδεις τῇ σῇ, δυναστεία κραταιῶς ἀπώλεσαν.

Τ ὁ πρῶτον ἄθροισμα τῶν σῶν, κροτηθὲν Ἱερέων, ὁμοούσιον Σῶτερ, σὲ τῷ ἀνάρχῳ Πατρὶ, καὶ ποιητῇ τοῦ παντός, γεννηθέντα εὐσεβῶς ἐκήρυξαν.

Θεοτοκίον.

Ο ὕ σθένει λόγος σε βροτῶν, οὐδὲ γλῶσσα Παρθένε, εὐφημεῖν σε ἀξίως· ἐκ σοῦ γὰρ ἄνευ σποράς, ὁ ζωοδότης Χριστός, σαρκωθῆναι Πάναγνε ηὐδόκησεν.

Καταβασία.

Ε ῥρήξε γαστρός ἡτεκνωμένης πέδας, Ὑβριν τε δυσκάθεκτον εὐτεκνουμένης. Μόνη προσευχὴ τῆς προφήτιδος πάλαι, Ἄννης, φερούσης πνεῦμα συντετριμμένον, Πρὸς τὸν δυνάστην καὶ Θεὸν τῶν γνώσεων.

Κοντάκιον τῆς Ἀναλήψεως. Ἦχος πλ. δ'.

Τὴν ὑπὲρ ἡμῶν πληρώσας οἰκονομίαν, καὶ τὰ ἐπὶ γῆς ἐνώσας τοῖς οὐρανίοις, ἀνελή-

φθης ἐν δόξῃ, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, οὐδαμῶθεν χωριζόμενος, ἀλλὰ μένων ἀδιάστατος, καὶ βοῶν τοῖς ἀγαπῶσί σε· Ἐγὼ εἰμι μεθ' ὑμῶν καὶ οὐδεὶς καθ' ὑμῶν.

Καθίσματα τῶν Πατέρων. Ἦχος δ'.

Ταχὺ προκατάλαβε.

Φ ωστῆρες ὑπέρλαμπροι, τῆς ἀληθείας Χριστοῦ, τῷ κόσμῳ ἐδείχθητε, ἐπὶ τῆς γῆς ἀληθῶς, Πατέρες μακάριοι, τήξαντες τὰς αἰρέσεις, τῶν δυσφήμων γλωσσάλγων· σθέσαντες τὰς φλογώδεις, τῶν βλασφημῶν συγχύσεις· διὸ ὡς Ἱεράρχαι Χριστοῦ, πρεσβεύσατε σωθῆναι ἡμᾶς.

Δόξα. Τῶν αὐτῶν Ἦχος ὁ αὐτός.

Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τ ῶν Νικαέων ἡ λαμπρὰ πόλις σήμερον, ἐκ πάσης γῆς πρὸς ἑαυτὴν συνεκάλεσε, τριακοσίους δέκα καὶ ὀκτὼ Ἀρχιερεῖς, κατὰ τοῦ λαλήσαντος, βλασφημίαν Ἀρείου, καὶ κατασμικρύναντος, τῆς Τριάδος τὸν ἕνα, Ἰῶν καὶ Λόγον ὄντα τοῦ Θεοῦ, ὃν καθελόντες, τὴν Πίστιν ἐκράτουναν

Καὶ νῦν. Τῆς Ἀναλήψεως. Ὁμοιον.

Ο ' ἀνελθὼν εἰς οὐρανούς μετὰ δόξης, καὶ συγκαθίσας τῷ Πατρὶ δεξιόθεν, οὐ οὐδαμῶς κεχώρισαι, φιλάνθρωπε Χριστέ, Πνεῦμα δὲ τὸ ἅγιον, τοῖς σοφοῖς Μαθηταῖς σου, πέμψειν ὑποσχόμενος, καὶ ἡμῶν καταυγάσας, τὰς διανοίας δίδου φωτισμὸν, ὡς ἂν ἀπαύστως ὑμνῶμέν σε Δέσποτα.

Ὡδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Χ** ριστός μου δύναμις, Θεὸς καὶ Κύριος, ἡ
» σεπτὴ Ἐκκλησία θεοπρεπῶς, μέλπει
» ἀνακράζουσα, ἐκ διανοίας καθαρᾶς, ἐν Κυ-
» ρίῳ ἑορτάζουσα. **Τροπάρια.**

Τ ὁ ξύλον ἤνθησε, Χριστέ τῆς ὄντως ζωῆς· ὁ Σταυρὸς γὰρ ἐπάγη, καὶ ἀρδευθεὶς, αἱματι καὶ ὕδατι, ἐξ ἀκηράτου σου πλευρᾶς, τὴν ζωὴν ἡμῖν ἐδλάστησεν.

Ο ὕκ ἔτι ὄφρι μοι ψευδῶς, τὴν θέωσιν ὑποβάλλει· Χριστὸς γὰρ ὁ θεουργός, τῆς ἀνθρώπων φύσεως, νῦν ἀκωλύτως τὴν τρίβον, τῆς ζωῆς μοι ἀνεπέτασεν.

Θεοτοκίον.

Ω 'ς ὄντως ἀφθεγκτα, καὶ ἀκατάληπτα, τὰ τῆς σῆς Θεοτόκε θεοπρεποῦς, πέφυκε κυ-

ήσεως, τοῖς ἐπὶ γῆς καὶ οὐρανοῦ, ἀειπάρθενε μυστήρια.

Τῆς Ἀναλήψεως. Εἰσακήκοα Κύριε τὴν ἀκοήν.

Α ' νελήφθης ἐν δόξῃ, ὁ τῶν Ἀγγέλων Βασιλεὺς, τὸν Παράκλητον ἡμῖν ἐκ τοῦ Πατρὸς ἀποστεῖλαι· διὸ βοῶμεν· Δόξα Χριστέ τῇ Ἀναλήψει σου.

Ω 'ς ἀνῆλθεν ὁ Σωτὴρ, πρὸς τὸν Πατέρα σὺν σαρκί, κατεπλάγησαν αὐτῷ, αἱ τῶν Ἀγγέλων στρατιαί, καὶ ἐδόησαν· Δόξα Χριστέ τῇ ἀναλήψει σου.

Α 'ί τῶν Ἀγγέλων δυνάμεις, ταῖς ἀνωτέραις ἐβόων· Πύλας ἄρατε Χριστῷ, τῷ ἡμετέρῳ Βασιλεῖ· ὃν ἀνυμνοῦμεν, ἅμα σὺν Πατρὶ καὶ τῷ Πνεύματι.

Θεοτοκίον.

Η ' Παρθένος ἔτεκε, καὶ τὰ μητέρων οὐκ ἔγνων· ἀλλὰ Μήτηρ μὲν ἐστὶ, Παρθένος δὲ διέμεινεν· ἦν ἀνυμνοῦντες, Χαῖρε Θεοτόκε κραυγάζομεν.

Τῶν Πατέρων. Χριστός μου δύναμις.

Ν οθεύσας Ἄρειος, φρενὶ ἀγνώμονι, τὴν ὀρθόδοξον Πίστιν ταῖς πατρικαῖς, ψήφοις ἐξωστράχισται, τῆς Ἐκκλησίας σεσηπός, ὥσπερ μέλος ὁ δυσώνυμος.

Υ 'πὲρ σοῦ Δέσποτα, ἀγωνιζόμενος, ὁ χορὸς τῶν Πατέρων, σοῦ τοὺς ἐχθρούς, ἄγαν ἐτροπώσατο· καὶ συμφυῇ σε τῷ Πατρὶ, καὶ τῷ Πνεύματι ἐδόξασε.

Μ εσίτης γέγονας, Θεὸς καὶ ἄνθρωπος, τοῦ Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων· ὅθεν Χριστέ, δύο σε ταῖς φύσεσιν, ἓνα γνωρίζοντες Υἱὸν, οἱ Θεόφρονες ἐκήρυξαν.

Θεοτοκίον.

Ν εκρόν με ἔδειξε, φυτοῦ ἀπόγευσις· τῆς ζωῆς γὰρ τὸ ξύλον ἐκ σοῦ φανέν, Πάναγνε ἀνέστησε, καὶ Παραδείσου τῆς τρυφῆς, κληρονόμον με κατέστησεν.

Καταδασία.

Α 'ναξ ἀνάκτων, οἶος ἐξ οἴου μόνος, Λόγος προελθὼν Πατρὸς ἐξ ἀναιτίου, Ἰσοσθενές σου Πνεῦμα τοῖς Ἀποστόλοις, Νημερτές ἐξέπεμψας ὡς εὐεργέτης, Ἄδουσι· Δόξα τῷ κράτει σου Κύριε.

Ὡδὴ ε'. Ὁ Εἰρμός.

Τ ῷ θεῷ φέγγει σου Ἀγαθέ, τὰς τῶν ὀρθρίζοντων σοι ψυχὰς, πόθῳ καταύγασον· »δέομαι, σέ εἰδέναι Λόγε Θεοῦ, τὸν ὄντως Θεὸν, ἐκ ζόφου τῶν πταισμάτων ἀνακαλούμενον.

Τροπάρια.

Υ 'ποχωρεῖ μοι τὰ Χερουβὶμ, νῦν, καὶ ἡ φλογίνη ῥομφαία, Δέσποτα, νῶτά μοι δίδωσι, σέ ἰδόντα Λόγε Θεοῦ, τὸν ὄντως Θεὸν, Ληστῇ ὁδοποιήσαντα τὸν Παράδεισον.

Ο ὑκέτι δέδοικα τὴν εἰς γῆν, Δέσποτα Χριστέ, ὑποστροφὴν· σὺ γὰρ ἐκ γῆς με ἀνήγαγες, ἐπιλελησμένον, δι' εὐσπλαγνίαν πολλήν, πρὸς ὕψος ἀφθαρσίας τῇ Ἀναστάσει σου.

Θεοτοκίον.

Τ οὺς Θεοτόκον σε ἐκ ψυχῆς, Δέσποινα τοῦ κόσμου ἀγαθή, ὁμολογοῦντας διάσωσον· σέ γὰρ προστασίαν ἀκαταμάχητον, κεκτήμεθα τὴν ὄντως Θεογεννήτριαν.

Τῆς Ἀναλήψεως. Ὁρθρίζοντες βοῶμέν σοι.

Π ληρώσας εὐφροσύνης τὰ σύμπαντα, ἐλεῆμον, ταῖς ἄνω δυνάμεσι, μετὰ σαρκὸς ἐπέδημησας.

Α 'γγέλων αἱ δυνάμεις αἰρόμενον, σέ ἰδοῦσαι, τὰς πύλας ἐκραύγαζον, τῷ Βασιλεῖ ἡμῶν ἄρατε.

Α 'πόστολοι ἰδόντες ὑψούμενον, τὸν Σωτῆρα, ἐν τρόμῳ ἐκραύγαζον· Τῷ Βασιλεῖ ἡμῶν δόξα σοι. **Θεοτοκίον.**

Π αρθένον μετὰ τόκον ὑμνοῦμέν σε, Θεοτόκε· σὺ γὰρ τὸν Θεὸν Λόγον, σαρκὶ τῷ κόσμῳ ἐκύησας.

Τῶν Πατέρων. Τῷ θεῷ φέγγει σου.

Ω 'ραῖοι πόδες ὡς ἀληθῶς, σέ τῶν κηρυττόντων τὴν εἰρήνην, τὴν πάντα νοῦν ὑπερέχουσιν, πάντων τῶν Ἀγγέλων, καὶ τῶν ἀνθρώπων Χριστέ, καὶ πλήθει τῆς εἰρήνης κόσμον συνάπτουσιν.

Σ οφίαν δύναμιν τοῦ Πατρὸς, Λόγον ἐνυπόστατον Χριστέ, σέ συνελθόντος ἐκήρυξαν, οἱ τῆς Παναγίας ἱερωσύνης σεπτῶς, τῷ νόμῳ σφραγισθέντες θεῖοι Διδάσκαλοι.

Υδάτων νάματα καθαρὰ, τῆς διδασκαλίας τοῦ Χριστοῦ, τὴν Ἐκκλησίαν ποτίσαντες, ἐπὶ τῶν υδάτων τῆς ἀναπαύσεως νῦν, τρυφᾶτε δι' αἰῶνος ἀγαλλιώμενοι.

Θεοτοκίον.

Λυχνίαν πάναγνε φαεινὴν, πᾶσιν ἀπαυγάζουσιν Χριστὸν, δικαιοσύνης τὸν ἥλιον, σέ εἰδότες, μόνῃ Θεογεννητορ ἁγνῇ, τὴν σὴν νῦν προστασίαν ἐπικαλούμεθα.

Καταδασία.

Λυτήριον κάθαρσιν ἀμπλακημάτων, Πυρίπνοον δέξασθε Πνεύματος δρόσον, Ὡ τέκνα φωτόμορφα τῆς Ἐκκλησίας. Νῦν ἐκ Σιῶν γὰρ ἐξελέλυθε νόμος, Ἡ γλωσσοπυρσόμορφος Πνεύματος χάρις.

Ὡδὴ ς'. Ὁ Εἰρμός.

» **Τ**οῦ βίου τὴν θάλασσαν, ὑφουμένην καθορῶν, τῶν πειρασμῶν τῷ κλύδωνι, τῷ εὐδίῳ λιμένι σου προσδραμὼν, βοῶ σοι. Ἀνάγαγε, ἐκ φθορᾶς τὴν ζωὴν μου, Πολυέλεε.

Τροπάρια.

Σταυρούμενος Δέσποτα, τοῖς μὲν ἡλοῖς τὴν ἀρὰν, τὴν καθ' ἡμῶν ἐξήλειψας· τῇ δὲ λόγχῃ νυττόμενος τὴν πλευράν, Ἀδάμ τὸ χειρόγραφον, διαρρήξας, τὸν κόσμον ἠλευθέρωσας.

Αδάμ κατενήνεκται, δι' ἀπάτης πτερυσθεῖς, πρὸς τὸ τοῦ Ἀδοῦ βάραθρον· ἀλλ' ὁ φύσει Θεός τε καὶ συμπαθής, κατῆλθες πρὸς ἔρευναν, καὶ ἐπ' ὧμων βαστάσας συνανέστησας.

Θεοτοκίον.

Ηπάναγνος Δέσποινα, ἡ τεκοῦσα τοῖς βροτοῖς, τὸν κυδερνήτην Κύριον, τῶν παθῶν μου τὸν ἄστατον καὶ δεινὸν, κατεύνασον τάραχον, καὶ γαλήνην παράσχου τῇ καρδίᾳ μου.

Τῆς Ἀναλήψεως. Ἐκύκλωσέ με ἄβυσσος.

Εσχίρτησαν Ἀπόστολοι, ὁρῶντες μετάρσιον σήμερον, τὸν κτίστην αἰρόμενον, ἐλπίδι τοῦ Πνεύματος, καὶ φόβῳ ἔκραζον· Δόξα τῇ ἀνόδῳ σου.

Επέστησαν οἱ ἄγγελοι, βοῶντες Χριστέ, τοῖς Μαθηταῖς σου· Ὁν τρόπον κατείδετε, Χριστὸν ἀνερχόμενον, σαρκὶ ἐλεύσεται, δίκαιος πάντων κριτής.

Ως εἰδὼν σε Σωτὴρ ἡμῶν, δυνάμεις αἱ οὐράνιαι, εἰς ὕψος αἰρόμενον σύσσωμον, ἐκράυγαζον λέγουσαι· Μεγάλη Δέσποτα, ἡ φιλανθρωπία σου.

Θεοτοκίον.

Βάτον σε ἀκατάφλεκτον, καὶ ὄρος καὶ κλίμακα ἔμφυχον, καὶ πύλην οὐράνιον ἀξίως δοξάζομεν, Μαρία ἐνδοξε, ὀρθοδόξων καύχημα.

Τῶν Πατέρων. Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν.

Παθεῖν οὐ δεδύνηται, ζηζανίων, ὁ σπορευὺς τὸ τῆς προνοίας ἄφατον, τῆς μανίας ἐπώδυμος ὁ κληθεῖς· Ἰούδαν ζηλώσας γὰρ, ὡς ἐκεῖνος ἐρράγη ὁ παμπόνηρος.

Οθεῖος κατάλογος, τῶν Πατέρων ὁ σεπτὸς, μονογενὲς ἀπαύγασμα, τῆς οὐσίας ἐκλάμψαν τῆς Πατρικῆς, κηρύττει σε Δέσποτα, καὶ πρὸ πάντων γεννηθέντα Υἱόν.

Γαστήρ διαρρήγνυται, κατὰ λόγον ἡ πηγὴ, τὴν θολερὰν καὶ ἄποτον, αἱρέσεων πηγᾶσα δυσσεβῶν, ἀρότρῳ δεήσεως, Ἱερέων ἐνθέων προμηθέστατα.

Θεοτοκίον.

Ομέγας προέγραψεν, ἐν Προφήταις Μωϋσῆς, σέ κιβωτὸν καὶ τράπεζαν καὶ λυχνίαν, καὶ στάμνον συμβολικῶς, σημαίνων τὴν σάρκωσιν, τὴν ἐκ σοῦ τοῦ Ὑψίστου Μητροπάρθενε.

Καταδασία.

Ιλασμός ἡμῖν Χριστέ καὶ σωτηρία, Ὁ Δεσπότης ἐλαμψας ἐκ τῆς Παρθένου, Ἰν' ὡς Προφῆτην θηρὸς ἐκ θαλαττίου, Στέρνων Ἰωάν, τῆς φθορᾶς διαρπάσης, Ὅλον τὸν Ἀδάμ, παγγενῇ πεπτωκότα.

Κοντάκιον. Ἦχος πλ. δ.

Τῶν Ἀποστόλων τὸ κήρυγμα, καὶ τῶν Πατέρων τὰ δόγματα, τῇ Ἐκκλησίᾳ μίαν τὴν πίστιν ἐκράτυνεν· ἡ καὶ χιτῶνα φοροῦσα τῆς ἀληθείας, τὸν ὕφαντὸν ἐκ τῆς ἁνῶ θεολογίας, ὀρθοτομεῖ καὶ δοξάζει, τῆς εὐσεβείας τὸ μέγα μυστήριον.

Ὁ Οἶκος.

Εν ὑψηλῷ κηρύγματι τῆς τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίας, ἀκούσωμεν βοῶσης· Ὁ διψῶν, ἐρχέσθω καὶ πινέτω· ὁ κρατὴρ ὃν φέρω, κρατὴρ

ἐστι τῆς σοφίας· τούτου τὸ πόμα ἀληθείας λόγῳ κεκέρακα, ὕδωρ οὐ προχέων ἀντιλογίας, ἀλλ' ὁμολογίας· ἥς πίνων ὁ νῦν Ἰσραήλ, Θεὸν ὁρᾷ θεγγόμενον. Ἴδετε, ἴδετε, ὅτι αὐτὸς ἐγὼ εἰμι, καὶ οὐκ ἡλλοίωμαι· ἐγὼ Θεὸς πρῶτος, ἐγὼ καὶ μετὰ ταῦτα, καὶ πλὴν ἐμοῦ ἄλλος οὐκ ἔστιν ὁ- λως. Ἐντεῦθεν οἱ μετέχοντες πλησθήσονται, καὶ αἰνέσουσι, τῆς εὐσεβείας τὸ μέγα μυστήριον. **Συναξάριον τοῦ Μηναίου, εἴτα τὸ παρον.**

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Κυριακῇ ἐβδόμῃ ἀπὸ τοῦ Πά- σχα, τὴν ἐν Νικαίᾳ πρώτην Οἰκουμενικὴν Σύ- νοδον ἐορτάζομεν, τῶν τριακοσίων δέκα τῶν ὁ- κτῶ θεοφόρων Πατέρων.

Στίχοι.

Πόλου νοητοῦ ἀστέρες σελασφόροι.
Ἀκτίσιν ὑμῶν φωτίσατέ μοι φρένας.

Κατὰ Ἀρείου.

Ἐένον τὸν Υἱὸν Πατρὸς οὐσίας λέγων
Ἀρείος, ἦτο τῆς Θεοῦ δόξης ξένος.

Τὴν παροῦσαν ἐορτὴν ἐορτάζομεν, δι' αἰτίαν τοιαύτην. Ἐπειδὴ γὰρ ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς, τὴν καθ' ἡ- μᾶς φερέσας σάρκα, τὴν οἰκονομίαν ἅπασαν ἀρρήτως ἐνήργησε, καὶ πρὸς τὸν πατρῶν ἀποκατέστη θρόνον, θέλοντες δεῖξαι οἱ Ἅγιοι, ὅτι ἀληθῶς ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ ἐγένετο ἄνθρωπος, καὶ τέ- λειος ἄνθρωπος Θεὸς ἀνελήφθη, καὶ ἐκάθισεν ἐν δεξιᾷ τῆς με- γαλωσύνης ἐν ὑψηλοῖς, καὶ ὅτι ἡ σύνοδος αὕτη τῶν ἁγίων Πα-τέρων οὕτως αὐτὴν ἀνεκήρυξε, καὶ ἀνωμολόγησεν δημοῦσιον καὶ ὁμότιμον τῷ Πατρί· τούτῳ τῷ λόγῳ μετὰ τὴν ἐνδοξον Ἀνάληψιν, τὴν παροῦσαν ἐθέσπισαν Ἐορτὴν, ὥσανεὶ τὸν σύλλο- γον τῶν τοσούτων Πατέρων προδιβάζοντες, τοῦτο δὴ τὸν ἐν σαρκὶ ἀναληφθέντα, Θεὸν ἀληθινόν, καὶ ἐν σαρκὶ τέλειον ἄνθρω- πον ἀνακηρυττόντων.

Ἡ δὲ Σύνοδος αὕτη γέγονεν ἐπὶ Κωνσταντίνου τοῦ μεγά- λου, ἐν τῷ εἰκοστῷ ἔτει τῆς βασιλείας αὐτοῦ. Τοῦ γὰρ διωγμοῦ παυσάμενου, οὗτος ἐν Ῥώμῃ πρότερον ἄρχει· μετέπειτα δὲ, καὶ τὴν πανευδαίμονα πόλιν, τὴν ἑαυτῷ ἐπώνυμον, κτίζει, ἔτει ἀπὸ κτίσεως ἁγίου πεντακισχιλιοστῷ ὀκτακοσιοστῷ τριακο- στῷ ὁγδόῳ· τότε δὴ καὶ τὰ κατὰ τὸν Ἀρείον ἤρξατο. Ὃς ὠρ- μητο μὲν ἐκ Λιβύης· εἰς Ἀλεξάνδρειαν δὲ γεγονώς, καὶ Διάκο- νος ὑπὸ τοῦ ἁγίου Ἱερομάρτυρος Πέτρου Ἀλεξανδρείας χειρο- τονηθεὶς, ἐπειδὴ βλασφημεῖν κατὰ τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ ἤρξατο, κτίσμα τοῦτον ἀνακηρύττων, ἐξ οὐκ ὄντων τε γενέσθαι, καὶ πόρρω ὄντα τῆς θεϊκῆς ἀξίας, καταχρηστικῶς δὲ Σοφίαν καὶ Λόγον Θεοῦ λέγεσθαι, ὡς δὴθεν ἀντικαθιστάμενος Σαββελίῳ τῷ δυσσεβεῖ, μονοπρόσωπον καὶ μονοὑπόστατον λέγοντι τὴν Θεότητα, καὶ ποτὲ μὲν Πατέρα γίνεσθαι ποτὲ δὲ Υἱόν, ποτὲ δὲ Πνεῦμα ἅγιον. Ταῦτα δὴ τὸν Ἀρείον βλασφημοῦντα. ὁ μέ- γας Πέτρος τῆς ἱερωσύνης ἀφίστησι, τὸν Χριστὸν ὡς βρέφος ἐπὶ τοῦ ἁγίου Θυσιαστηρίου ἰδὼν, διεβρώγος ἀναβεβλημένον ἱμά- τιον, καὶ λέγοντα, τὸν Ἀρείον διαρρήξαι αὐτό.

Ἀρχιλλᾶς δὲ, ὁ μετὰ Πέτρον ἀρχιερατεύσας τῆς Ἀλεξανδρου ἐπὶ ὑποσχέσει, λύει πάλιν τὸν Ἀρείον· ποὺς δὲ, καὶ Πρεσβύ-

τερον χειροτονεῖ, καὶ τοῦ κατ' Ἀλεξάνδρειαν διδασκαλείου προέ- τησι. Τοῦ δὲ Ἀχιλλᾶ τελευτήσαντος, Ἀλέξανδρος γίνεται· ὁς τὸν Ἀρείον πάλιν τὰ αὐτὰ καὶ χείρονα βλασφημοῦντα εὐρών, τῆς Ἐκκλησίας ἐξέωσε, διὰ Συνόδου αὐτὸν καθελών. Ὡς δὲ φησι Θεοδώρητος, ὅτι καὶ τριπτῆς φύσεως τὸν Χριστὸν ἐδογ- μάτιζε, καὶ τὸ, ἄνουν καὶ ἄψυχον ἀνελήφεναι σάρκα τὸν Κύ- ριον, πρῶτος οὗτος ἤρξετο. Ὁ μὲντοι Ἀρείος πολλοὺς τῇ αὐτοῦ δυσσεβεῖα ὑπαγαγών, γράφει, καὶ οἰκαιοῦται τὸν Νικο- μηδείας Εὐσέβιον, τὸν Τύρου Παυλῖνον, Εὐσέβιον τε τὸν Και- σαρίας, καὶ ἄλλους, καὶ κατὰ τοῦ Ἀλεξάνδρου χωρεῖ. Ὁ δ' Ἀλέξανδρος, ἀπανταχοῦ τῆς οἰκουμένης τὰς βλασφημίας ἐκεί- νου καὶ τὴν καθάρειν πέμψας, πολλοὺς πρὸς ἄμειναν ἤγειρε.

Τῆς οὖν Ἐκκλησίας ταραττομένης, καὶ μηδεμιᾶς θεραπείας εἰς τὴν περὶ τοῦ δόγματος φιλονικίαν φαινομένης, ὁ μέγας Κωνσταντῖνος, ἀπανταχόθεν τῆς οἰκουμένης, δημοσίοις ὁχήμασι, τοὺς παρόντας Πατέρας συναγαγὼν ἐν Νικαίᾳ, ἐκάλεσε καὶ αὐτὸς παραγίνεται. Καὶ δὴ, τῶν Πατέρων πάντων καθισάντων, προ- τραπεῖς καὶ αὐτὸς ἐκάθισεν, οὐκ ἐν βασιλικῷ θρόνῳ, ἀλλ' ἐν ὑφειμένῳ τῆς ἀξίας καθίσματι· καὶ τῶν κατὰ τὸν Ἀρείον λα- ληθέντων, ἀναθέματι μὲν ἐκεῖνος καὶ οἱ ἐκεῖνι συμφρανοῦτες ἅπαντες ὑποβάλλονται. Ὁ δὲ τοῦ Θεοῦ Λόγος παρὰ τῶν ἁγίων Πατέρων ὁμοούσιος, καὶ ὁμότιμος καὶ συνάναρχος ἀνακηρύττε- ται τῷ Πατρί. Ἐκτιθέασι δὲ οὗτοι, καὶ τὸ τῆς πίστεως ἅγιον Σύμβολον, ἀγαγόντες αὐτὸ μέχρι τοῦ, Καὶ εἰς τὸ, Πνεῦμα τὸ ἅγιον· τὰ γὰρ ἐξῆς, ἡ δευτέρα ἀνεπλήρωσε Σύνοδος. Ἐκύρωσε δὲ πρὸς τούτοις ἡ πρώτη Σύνοδος καὶ τὴν τοῦ Πά- σχα ἐορτὴν, πότε, καὶ πῶς δεῖ ἡμᾶς αὐτὴν ἐκτελεῖν, καὶ μὴ μετὰ Ἰουδαίων, ὡς περ ἦν πρότερον ἔθιμον. Ἐκτιθέασι δὲ καὶ Κανόνας περὶ Ἐκκλησιαστικῆς καταστάσεως εἰκοσι. Τὸ δὲ ἅγιον τῆς πίστεως Σύμβολον, ὁ μέγας καὶ ἱσαπόστολος Κων- σταντῖνος, ὕστερος πάντων, ἐρυθροῖς ἐπεκύρωσε γράμμασιν.

Ἦσαν δὲ Ἀρχιερεῖς μὲν τῶν ἁγίων τούτων Πατέρων, δια- κόσιοι τριάκοντα καὶ δύο· Ἱερεῖς δὲ, καὶ Διάκονοι, πρὸς δὲ καὶ Μονάζοντες, ὁγδοήκοντα καὶ ἑξ'· οἱ συμπάροντες δὲ, τριακό- σιοι δέκα καὶ ὀκτώ. Οἱ δ' ἐπισημότεροι ἦσαν οὗτοι· Σίλβε- στρος ὁ τῆς Ῥώμης Ἀρχιερεὺς, Μητροφάνης Κωνσταντινουπό- λεως ἀσθενῶν· οὗτοι δὲ παρῆσαν διὰ τοποτηρητῶν. Ἀλέξανδρος ὁ Ἀλεξανδρείας, σὺν Ἀθανασίῳ τῷ μεγάλῳ, Ἀρχιδιάκονῳ τότε ὑπάρχοντι· Εὐστάθιος ὁ Ἀντιοχείας, καὶ ὁ Μακάριος Ἱεροσολύ- μων· ὁ δὲ Κουδρούθης Ἐπίσκοπος· Παρνούτιος ὁ ὁμολογη- τῆς· ὁ μυρεβλύτης Νικόλαος, καὶ Σπυρίδων ὁ Τριφυλιῶν, ὅς τὸν ἐκεῖσε φιλόσοφον καταβαλὼν, ἐδάπτισε, τὸ τρισήλιον αὐτῷ ὑποδείξας. Ἐν τῷ μεταξύ δὲ τῆς Συνόδου, δύο πρὸς Θεὸν μεταστάντων Πατέρων Ἀρχιερέων, ὁ μέγας Κωνσταντῖνος, τοῖς αὐτῶν κιβωτίοις τὸν ὅρον τῆς ἀγίας Συνόδου ἐνέθεμενος, καὶ ἀσφαλῶς περικλείσας, εὗρεν ἐκεῖνον καὶ παρ' αὐτῶν κυρωθέντα τε καὶ ὑπογραφέντα, ἀρρήτοις λόγοις Θεοῦ.

Τελεσθεῖσης δὲ τῆς Συνόδου, ἐπεὶ καὶ ἡ Πόλις ἤδη ἀνοι- κοδομηθεῖσα πεπλήρωτο, μετακαλεῖται Κωνσταντῖνος ὁ μέγας τοὺς ἁγίους ἐκεῖνους ἅπαντας ἄνδρας· οἱ καὶ περιελθόντες σύμ- παντες, καὶ εὐξάμενοι, ταύτην ἀρκούντως Βασιλεύουσιν εἶναι τῶν Πόλεων προσκυροῦσι, καὶ τῇ Μητρὶ τοῦ Λόγου ταύτην ἀ- νέθεντο, τοῦ Βασιλέως κελεύσαντος· καὶ οὕτως οἱ Ἅγιοι ἕκα- στος οἴκαδε ἀνεχώρησαν.

Ἀλλὰ μήπω τοῦ μεγάλου πρὸς Θεὸν ἐκδημήσαντος Κων- σταντίνου, σὺν τῷ Υἱῷ δὲ αὐτοῦ Κωνσταντίῳ τὰ σκήπτρα διέ- ποντες, ὁ Ἀρείος τῷ Βασιλεῖ πρόσσεισι, λέγων καταλιπεῖν ἅ- παντα, καὶ τῇ Ἐκκλησίᾳ ἐνωθῆναι Θεοῦ. Γράψας τοίνυν τὰς

αὐτοῦ βλασφημίας, ἀπήρρησε τοῦ τραχήλου· καὶ ὡς δῆθεν τῇ Συνόδῳ πειθόμενος, ἐκεῖνα χειρὶ περικρούων, τοῦτοις ἔλεγε πείθεσθαι. Ἀμέλει καὶ ὁ Βασιλεὺς, δέξασθαι εἰς κοινωνίαν τὸν Ἀρειον τῷ Πατριάρχῃ τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἐνεκελεύετο. Ἦν δὲ τότε μετὰ Μητροφάνην, Ἀλέξανδρος· ὅς, τὸ δύστροπον εἰδὼς τοῦ ἀνδρός, ἀμφιβάλλων ἦν, καὶ δεόμενος τοῦ Θεοῦ δεῖξαι αὐτῷ, εἰ κατὰ γνώμην αὐτοῦ κοινωνήσει Ἀρείῳ. Ἐπεὶ δ' ὁ καιρὸς ἐπέστη, καθ' ὃν ἔδει συλλειτουργῆσαι αὐτῷ, θερμότερος γίνεται τῆς προσευχῆς. Ὁ δὲ Ἀρειος, εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἐρχόμενος, περὶ πού τὸν κίονα τοῦ φόρου νυξάσης αὐτὸν τῆς γαστρὸς, εἰς δημόσιον ἀπόπατον εἰσεῖσι· κάκεισε διαρράγει, σύμπασαν τὴν ἐνδοθεν πλάσιν κάτωθεν ἐξερεύγεται, τὴν τοῦ Ἰούδα ῥῆξιν ὑποστάς ἐπὶ ἴσῃ προδοσίᾳ τοῦ Λόγου· καὶ τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ τῆς Πατρικῆς οὐσίας ἀπορῥηγνύς, αὐτὸς διαρρήγνυται νεκρὸς εὐρεθείς· καὶ οὕτως ἡ τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησία τῆς ἐκείνου λύμης ἀπήλλακται.

Ταῖς τῶν ἁγίων τριακοσίων δέκα καὶ ὀκτὼ Θεοφόρων Πατέρων πρεσβείαις, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

ᾠδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Δ**ροσοδόλον μὲν τὴν κάμινον, εἰργάσατο.
» Ἀγγελος τοῖς ὁσίοις Παισί· τοὺς Χαλ-
» δαίους δὲ καταφλέγον πρόσταγμα Θεοῦ, τὸν
» τύραννον ἔπεισε βοᾶν· Εὐλογητὸς εἰ ὁ Θεός,
» τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τροπάρια.

Οδυρόμενος τῷ πάθει σου ὁ ἥλιος ζόφον περιεβάλετο, καὶ ἐν ἡμέρᾳ ἐπὶ πᾶσαν Δέσποτα τὴν γῆν, τὸ φῶς συνεσκότασε βοῶν· Εὐλογητὸς εἰ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ημφιάσατο Χριστὲ τῇ καταβάσει σου, φέγγος τὰ καταχθόνια· ὁ Προπάτωρ δὲ θυμηδίας ἐμπλεως ὀφθείς, χορεύων ἐσκίρτησε, βοῶν· Εὐλογητὸς εἰ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Διὰ σοῦ Μήτηρ Παρθένε φῶς ἀνέτειλε, πάσῃ τῇ οἰκουμένῃ φαιδρόν· τὸν γὰρ κτίστην συτῶν ἀπάντων τέτοκας Θεόν· ὃν αἰτῆσαι Πάναγνε ἡμῖν, καταπεμφθῆναι τοῖς πιστοῖς τὸ μέγα ἔλεος.

Τῆς Ἀναλήψεως. Ὁ ἐν καμίνῳ πυρός.

Ο ἐν νεφέλῃ φωτὸς, ἀναληφθεὶς καὶ σώσας κόσμον, εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Επὶ τῶν ὧμων Χριστέ, τὴν πλανηθεῖσαν ἄρας φύσιν, ἀναληφθεὶς, τῷ Θεῷ καὶ Πατρὶ προσήγαγες.

Ο ἀνελθὼν ἐν σαρκί, πρὸς τὸν ἄσώματον Πατέρα, εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Ο ἐκ Παρθένου τεχθεὶς, ἦν Θεοτόκον ἀπειργάσω, εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τῶν Πατέρων. Δροσοδόλον μὲν τὴν κάμινον.

Νενικήκατε μανίας τὸν ἐπώνυμον, Ἀρειον, τὸν μανέντα δεινῶς, καὶ λαλήσαντα εἰς τὸ ὕψος ἄδικα Θεοῦ. Γίῳ γὰρ ἡρνήσατο βοᾶν· Εὐλογητὸς εἰ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τὸν Υἱὸν βροντῆς μιμούμενοι θεσπέσιοι, Λόγον Πατρὶ συνάναρχον, καὶ ὁμόθρονον, πυριμόρφους στόμασιν ὑμῶν, τοὺς πάντας διδάσκετε βοᾶν· Εὐλογητὸς εἰ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ως ὑπόπτεροι τῷ Λόγῳ βοηθήσαντες, ἤκετε θεομακάριστοι· οἰκουμένης γὰρ ἐκ περάτων ἠθροισεν ὑμᾶς, τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον βοᾶν· Εὐλογητὸς εἰ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Νεανίας τρεῖς ἡ κάμιнос οὐκ ἔφλεξε, γέννησιν προτυποῦσα τὴν σὴν· τὸ γὰρ θεῖον πῦρ σε μὴ φλέξαν, ὥκησεν ἐν σοὶ, καὶ πάντας ἐφώτισε βοᾶν· Εὐλογημένη ἡ Θεὸν σαρκὶ κυήσασα.

Καταδασία.

Σύμφωνον ἐθρόησεν ὀργάνων μέλος, Σέβει τὸ χρυσότευκτον ἄψυχον βρέτας. Ἡ τοῦ Παρακλήτου δὲ φωσφόρος χάρις, Σεδασμιάζει τοῦ βοᾶν· Τριάς μόνη, Ἰσοσθενής, ἀναρχος, Εὐλογητὸς εἰ.

ᾠδὴ η'. Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**κ φλογὸς τοῖς ὁσίοις δρόσον ἐπήγασας
» καὶ Δικαίου θυσίαν ὕδατι ἔφλεξας· ἀ-
» παντα γὰρ ὁρᾷς Χριστέ, μόνῳ τῷ βούλεσθαι·
» ὃν ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τροπάρια.

Ιουδαίων τὸν πάλαι προφητοκτόνον λαὸν, θεοκτόνον ὁ φθόνος νῦν ἀπειργάσατο, σὲ ἐπὶ Σταυροῦ ἀναρτήσαντα Λόγε Θεοῦ, ὃν ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Οὐρανίους ἀψίδας οὐ καταλέλοιπας, καὶ εἰς Ἀδου φοιτήσας, ὅλον συνήγειρας, κεί-

μενον Χριστέ, ἐν σαπρία τὸν ἄνθρωπον, σέ ὑπερυψοῦντα εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Εκ φωτὸς φωτοδότην Λόγον συνέλαβες, καὶ τεκοῦσα ἀφράστως τοῦτον δεδόξασαι. Πνεῦμα γὰρ ἐν σοί, Κόρη θεῖον ἐσκήνωσεν· ὁθεν σε ὑμνοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τῆς Ἀναλήψεως. Τὸν ἐκ Πατρὸς πρὸ αἰώνων.

Τὸν ἐν δυσὶ ταῖς οὐσίαις, ἀναστάντα ζωοδότην Χριστὸν, εἰς οὐρανοὺς μετὰ δόξης, καὶ Πατρὶ συγκαθεζόμενον, ἱερεῖς ὑμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τὸν ἐκ δουλείας τὴν κτίσιν, τῶν εἰδώλων λυτρωσάμενον, καὶ παραστήσαντα ταύτην, ἐλευθέραν τῷ ἰδίῳ Πατρὶ, σέ Σωτὴρ ὑμνοῦμεν, καὶ σέ ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τὸν τῇ αὐτοῦ καταβάσει, καθελόντα τὸν ἀντίπαλον, καὶ τῇ αὐτοῦ ἀναβάσει, ἀνυψώσαντα τὸν ἄνθρωπον, ἱερεῖς ὑμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Τῶν Χερουβὶμ ὑπερτέρα, ἀνεδείχθης Θεοτόκε, ἐν τῇ γαστρὶ σου τὸν τούτοις, ἐποχούμενον βασιτάσασα· ὃν σὺν Ἀσωμάτοις, βροτοὶ δοξολογοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τῶν Πατέρων. Ἐκ φλογὸς τοῖς ὁσίαις.

Πυρσωθέντες ἀκτίσι τῆς σῆς Θεότητος, οἱ χρηστοὶ σου Ποιμένες σέ ὡμολόγησαν, γενεσιουργὸν τῶν ἀπάντων καὶ Κύριον, ὃν ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ο ἄχορὸς τῶν Ποιμένων ὁ παναοίδιμος, ἀθροισθεὶς θεοφρόνως Τριάδα ἀκτιστον, νῦν θεολογῶν, πάντας διδάσκει βοᾶν· Σέ ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ιεράρχαι ποιμένες οἱ ἀξιάγαστοι, τὴν Χριστοῦ Ἐκκλησίαν, καταφωτίζουνσιν, ἄλλοι ἀλλαχοῦ ταύτην καταφαιδρύνοντες, καὶ ὑπερυψοῦντες εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Μυστικῶς ἐν εἰκόσι προεθεάσαντο, οἱ Προφῆται σέ πάντες Λόγον κυήσασαν· σάρκα γὰρ ἐκ σοῦ λαβὼν οὗτος προῆλθε διπλοῦς, ὃν ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Καταβασία.

Λύει τὰ δεσμά, καὶ ὀροσίξει τὴν φλόγα, Ὁ τρισσοφεγγὴς τῆς θεαρχίας τύπος. Ὑμνοῦσι Παῖδες· εὐλογεῖ δὲ τὸν μόνον, Σωτὴρα καὶ παντουργὸν ὡς εὐεργέτην, Ἡ δημιουργηθεῖσα σύμπασα κτίσις.

Ὡδὴ θ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Θ**εὸν ἄνθρώποις ἰδεῖν ἀδύνατον, ὃν οὐ
» τολμᾷ Ἀγγέλων ἀτενίσαι τὰ τάγματα·
» διὰ σοῦ δὲ Πάναγνε, ὠράθη βροτοῖς Λόγος
» σεσαρκωμένος· ὃν μεγαλύνοντες, σὺν ταῖς οὐ-
» ρανίαις στρατιαῖς σέ μεγαλύνομεν.

Τροπάρια.

Παθῶν ἀμέτοχος σὺ διέμεινας, Λόγε Θεοῦ, σαρκὶ προσομιλήσας τοῖς πάθεσιν· ἀλλὰ λύεις τῶν παθῶν τὸν ἄνθρωπον, πάθεσι χρηματίσας, πάθος, Σωτὴρ ἡμῶν· μόνος γὰρ ὑπάρχεις ἀπαθὴς καὶ παντοδύναμος.

Φθορὰν θανάτου καταδεξάμενος, διαφθορᾶς ἐτήρησας τὸ σῶμά σου ἄγευστον· ἡ δὲ σὴ ζωοποιὸς καὶ θεία ψυχὴ, Δέσποτα ἐν τῷ Ἀδῇ οὐ καταλέλειπται· ἀλλ' ὥσπερ ἐξ ὕπνου ἀναστὰς, ἡμᾶς συνήγειρας.

Τριαδικόν.

Θεὸν Πατέρα, Υἱὸν συνάναρχον, πάντες βροτοὶ, ἐν χεῖλεσιν ἀγνοῖς μὲν δοξάζομεν, τὴν δὲ ἄρρητον καὶ ὑπερένδοξον, Πνεύματος παναγίου, δύναμιν σέβομεν· μόνη γὰρ ὑπάρχει πανσθενὴς Τριάς ἀχώριστος.

Τῆς Ἀναλήψεως, Σέ τὴν ὑπὲρ νοῦν

Σέ τὸν λυτρωτὴν τοῦ κόσμου, Χριστὸν τὸν Θεόν, οἱ Ἀπόστολοι βλέποντες, ἐνθέως ὑψούμενον, μετὰ δέους σκιρτῶντες ἐμεγάλυνον.

Σοῦ τὴν θεωθεῖσαν σάρκα, ὀρῶντες Χριστέ, ἐν τῷ ὕψει οἱ Ἀγγελοι, ἀλλήλοις διένευον· Ἀληθῶς οὗτός ἐστιν ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Σέ τῶν ἀσωμάτων τάξεις, Χριστέ ὁ Θεός, ἐν νεφέλαις αἰρόμενον, ἰδοῦσαι ἐκραύγαζον· Τῷ τῆς δόξης Βασιλεῖ, πύλας ἄρατε.

Θεοτοκίον.

Χαῖρε Θεοτόκε, Μήτηρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ· ὃν ἐκύησας σήμερον, ἐκ γῆς ἀνιπτάμενον, σὺν Ἀγγέλοις ὀρῶσα ἐμεγάλυνες.

Τῶν Πατέρων. Θεὸν ἀνθρώποις.

Εὐρὼν συμμάχους ὑμᾶς συνήθροισε, τῇ
Εκραταιᾷ δυνάμει καθοπλίσας τοῦ Πνεύ-
ματος, ὁ Πατὴρ συνάναρχος καὶ σύνθρονος, Λό-
γος ὁ πρὸ αἰώνων· ὃν νῦν Πανίεροί, σὺν ταῖς
οὐρανίαις στρατιαῖς, αἰεὶ δοξάζετε.

Νομὴν Ἀρείου δεινῆς αἰρέσεως, ὡς ἱατροὶ
ψυχῶν τε καὶ σωμάτων ἐστήσατε, ἱερῶς
τῆς πίστεως τὸ Σύμβολον, πᾶσιν ἐκτεθεικότες·
ὁ νῦν κατέχοντες μνήμην τὴν ὑμῶν, Ἱεουργοί,
αἰεὶ δοξάζομεν.

Ως φῶς ὑπάρχων, Χριστὲ πανάχραντον,
τῆς τῶν παθῶν ἀχλύος τὴν ψυχὴν μου ἐκ-
λύτρωσε, ταῖς πρεσβείαις Δέσποτα τῶν σῶν
λειτουργῶν, τῶν νῦν σε κηρυζάντων, ἀναρχον,
ἄκτιστον, κτίστην τε τῶν ὅλων, καὶ Θεὸν, Πα-
τρί συνάναρχον.

Θεοτοκίον.

Νεκροῖς ἀνάστασις νῦν δεδώρηται, διὰ τῆς
σῆς ἀφράστου καὶ ἀρρήτου κυήσεως, Θεο-
τόκε Δέσποινα· ζωὴ γὰρ ἐκ σοῦ, σάρκα περικει-
μένη, πᾶσιν ἐξέλαμψε, καὶ τὸ τοῦ θανάτου ἄ-
μειδές σαφῶς διέλυσεν.

Καταβασία.

Χαίροις Ἀνασσα, μητροπάρθενον κλέος·
Ἄπαν γὰρ εὐδίνητον εὐλαλον στόμα,
Ῥητρεῦον, οὐ σθένει σε μέλπειν ἀξίως·
Ἰλλιγγιᾷ δέ νοῦς, ἅπας σου τὸν τόκον
Νοεῖν· ὅθεν σε συμφώνως δοξάζομεν.

Τὸ, Ἅγιος Κύριος, ὁ Θεὸς ἡμῶν ἐκ γ'.

Ἐξαποστειλάριον Ἀναστάσιμον.

Τοῖς Μαθηταῖς συνέλθωμεν.

Τιθεριάδος θάλασσα, σὺν παισὶ Ζεβεδαίου,
Ναθαναὴλ, τῷ Πέτρῳ τε, σὺν δυσὶν ἄλ-
λοις πάλαι, καὶ Θωμᾷ εἶχε πρὸς ἄγραν· οἱ,
Χριστοῦ τῇ προστάξει, ἐν δεξιοῖς χαλάσαντες,
πλήθος εἵλκον ἰχθύων· ὃν Πέτρος γνοὺς, πρὸς
αὐτὸν ἐνήχετο· οἷς τὸ τρίτον φανείς, καὶ ἄρ-
τον ἔδειξε, καὶ ἰχθὺν ἐπ' ἀνθρώκων.

Ἔτερον τῶν Πατέρων.

Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Πατέρων θείων σήμερον, τὴν μνήμην ἐορτά-
ζοντες, ταῖς παρακλήσεσι τούτων, δεόμε-
θα πανοικτίρμον· Πάσης βλάβης αἰρέσεων, ῥῦσαι

λαόν σου Κύριε, καὶ πάντας καταξιώσον, Πα-
τέρα, Λόγον δοξάζειν, καὶ τὸ πανάγιον Πνεῦμα.

Ἔτερον τῆς Ἀναλήψεως.

Τῶν Μαθητῶν ὁρώντων σε ἀνελήφθης, Χρι-
στὲ πρὸς τὸν Πατέρα συνεδριάζων· Ἄγ-
γελοι προτρέχοντες ἐκραύγαζον· Ἄρατε πύλας
ἄρατε· ὁ Βασιλεὺς γὰρ ἀνῆλθε, πρὸς τὴν ἀρχί-
φωτον δόξαν.

Εἰς τοὺς Αἰνους, ἰστώμεν Στίχους η', καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα δ'. καὶ τῶν Ἀγίων Πατέρων δ'.

Τὰ Ἀναστάσιμα. Ἦχος πλ. β'.

Ο Σταυρὸς σου Κύριε, ζωὴ καὶ ἀνάστασις,
ὑπάρχει τῷ λαῷ σου· καὶ ἐπ' αὐτῷ πεποι-
θότες, σέ τὸν ἀναστάντα Θεὸν ἡμῶν ὑμνοῦμεν.
Ἐλέησον ἡμᾶς.

Η ταφή σου Δέσποτα, Παράδεισον ἡνοιξε
τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων· καὶ ἐκ φθορᾶς
λυτρωθέντες, σέ τὸν ἀναστάντα Θεὸν ἡμῶν
ὑμνοῦμεν. Ἐλέησον ἡμᾶς.

Σὺν Πατρὶ καὶ Πνεύματι, Χριστὸν ἀνυμνή-
σωμεν, τὸν ἀναστάντα ἐκ νεκρῶν, καὶ πρὸς
αὐτὸν ἐκδοῶμεν· Σὺ ζωὴ ὑπάρχεις, ἡμῶν καὶ
ἀνάστασις. Ἐλέησον ἡμᾶς.

Τριήμερος ἀνέστης Χριστὲ, ἐκ τάφου καθὼς
γέγραπται, συνεγείρας τὸν Προπάτορα ἡ-
μῶν· διό σε καὶ δοξάζει, τὸ γένος τῶν ἀνθρώ-
πων, καὶ ἀνυμνεῖ σου τὴν Ἀνάστασιν.

Τῶν Πατέρων Προσόμοια. Ἦχος πλ. β'.

Ὅλην ἀποθέμενοι.

Ο λην συγκροτήσαντες, τὴν τῆς ψυχῆς ἐπι-
στήμην, καὶ τῷ θεῷ Πνεύματι, συνδιασκε-
ψάμενοι, τὸ μακάριον, καὶ σεπτὸν Σύμβολον, οἱ
σεπτοὶ Πατέρες, θεογράφως διεχάραξαν· ἐν ᾧ
σαφέστατα, τῷ Γεγεννηκότι συνάναρχον, τὸν
Λόγον ἐκδιδάσκουσι, καὶ παναληθῶς ὁμοούσιον
ταῖς τῶν Ἀποστόλων, ἐπόμενοι προδήλως δι-
δαχαῖς, οἱ εὐκλεεῖς καὶ πανόλβιοι, ὄντως καὶ
Θεόφρονες.

Δίς.

Στίχ. Εὐλογητὸς εἰ Κύριε ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πα-
τέρων ἡμῶν.

Ο λην εἰσδεξάμενοι, τὴν νοητὴν λαμπηδό-
να, τοῦ ἁγίου Πνεύματος, τὸ ὑπερφυέστα-
τον χρησμολόγημα, τὸ βραχὺ ῥήματι, καὶ πολὺ

συνέσει, θεοπνεύστως ἀπεφθέγγαντο, ὡς Χριστοκήρυκες, εὐαγγελικῶν προϊστάμενοι, δογμάτων οἱ μακάριοι, καὶ τῶν εὐσεβῶν παραδόσεων, ἄνωθεν λαβόντες, τὴν τούτων ἀποκάλυψιν σαφῶς, καὶ φωτισθέντες ἐξέθεντο, ὅρον θεοδιδάκτον.

Στίχ. Συναγάγετε αὐτῷ τοὺς Ὅσιους αὐτοῦ.

Ο ἅλην συλλεξάμενοι, ποιμαντικὴν ἐπιστήμην, καὶ θυμὸν κινήσαντες, νῦν τὸν δικαιοτατον ἐνδικώτατα, τοὺς βαρεῖς ἤλασαν, καὶ λοιμῶδεις λύκους, τῇ σφενδόνῃ τῇ τοῦ Πνεύματος ἐκσφενδονήσαντες, τοῦ τῆς Ἐκκλησίας πληρώματος, πεσόντας ὡς πρὸς θάνατον, καὶ ὡς ἀνιάτως νοσήσαντας, οἱ θεῖοι Ποιμένες, ὡς δοῦλοι γνησιώτατοι Χριστοῦ, καὶ τοῦ ἐνθέου κηρύγματος, μύσται ἱερώτατοι.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Γ ὧν ἁγίων Πατέρων ὁ χορὸς, ἐκ τῶν τῆς οἰκουμένης περάτων συνδραμῶν, Πατρός, καὶ Υἱοῦ, καὶ Πνεύματος Ἁγίου μίαν οὐσίαν ἐδογματίσει καὶ φύσιν, καὶ τὸ μυστήριον τῆς θεολογίας, τρανῶς παρέδωκε τῇ Ἐκκλησίᾳ· οὐς εὐφημοῦντες ἐν πίστει μακαρίσωμεν λέγοντες. Ὡς θεία παρεμβολή, θεηγόροι ὀπλῖται, παρατάξεως Κυρίου· ἀστέρες πολύφωτοι, τοῦ νοητοῦ στερεώματος· τῆς μυστικῆς Σιών οἱ ἀκαθαίρετοι πύργοι· τὰ μυρίπνοα ἄνθη τοῦ Παραδείσου· τὰ πάγχρυσα στόματα τοῦ Λόγου· Νικαίας τὸ καύχημα· οἰκουμένης ἀγλαΐσμα, ἐκτενῶς προσεύσατε, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Ὑπερευλογημένη ὑπάρχεις.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν πρώτην Ὡραν, τὸ Ἑωθινόν. Ἦχος πλ. β'.

Μετὰ τὴν εἰς Ἀδου κάθοδον, καὶ τὴν ἐκ νεκρῶν ἀνάστασιν, ἀθυμοῦντες, ὡς εἰκὸς, ἐπὶ τῷ χωρισμῷ σου, Χριστέ, οἱ Μαθηταί, πρὸς ἐργασίαν ἐτράπησαν· καὶ πάλιν πλοῖα καὶ δίκτυα καὶ ἄγρα οὐδαμοῦ. Ἀλλὰ σὺ Σῶτερ ἐμφανισθεῖς, ὡς Δεσπότης πάντων, δεξιοῖς τὰ δίκτυα κελεύεις βαλεῖν. Καὶ ἦν ὁ λόγος ἔργον εὐθύς· καὶ πλῆθος τῶν ἰχθύων πολὺ, καὶ δεῖπνον ξένον ἔτοιμον ἐν γῇ· οὐ μετασχόντων τότε σου τῶν Μαθητῶν, καὶ ἡμᾶς νῦν νοητῶς καταξιώσον ἐντροφῆσαι, φιλάνθρωπε Κύριε.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν

**Τὰ Τυπικά, καὶ οἱ Μακαρισμοὶ εἰς ιβ',
Τῆς Ὀκτωήχου εἰς δ'. Ἦχος πλ. β'.**

Μνήστητί μου, ὁ Θεὸς ὁ Σωτὴρ μου, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου, καὶ σῶσόν με, ὡς ὁ μόνος φιλάνθρωπος.

Διὰ ξύλου, τὸν Ἀδὰμ ἀπατηθέντα, διὰ ξύλου Σταυροῦ πάλιν ἔσωσας, Ἀηστὴν βοῶντα· Μνήστητί μου, Κύριε, ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.

Αῶδου πύλας, καὶ μοχλοὺς συντρίψας, ζωοδότα, ἀνέστησας ἅπαντας, Σωτὴρ βοῶντας· Δόξα τῇ Ἐγέρσει σου.

Μνήστητί μου, ὁ τὸν θάνατον σκυλεύσας, τῇ ταφῇ σου· καὶ τῇ Ἀναστάσει σου, χαρὰς τὰ πάντα, πληρώσας ὡς εὐσπλαγχνος.

Τῆς Ἀναλήψεως ἡ γ'. Ὡδὴ εἰς δ'. καὶ τῶν ἁγίων Πατέρων ἡ σ', Ὡδὴ εἰς δ'.

Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγέλιον τῆς ἡμέρας.

Κοινωνικά. Αἰνεῖτε τὸν Κύριον, καὶ
Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον.

Τῇ Κυριακῇ τῶν ἁγίων Πατέρων Εσπερας

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους, καὶ ψάλλομεν Στιχηρά τῶν Πατέρων γ'.

Ἦχος πλ. β'. Ἡ ἀπεγνωσμένη.

Εἴ γαστρός ἐτέχθης πρὸ ἐωσφόρου, ἐκ Πατρὸς ἀμήτωρ πρὸ τῶν αἰώνων, καὶ Ἄρειος κτίσμα σε, καὶ οὐ Θεὸν δοξάζει, τόλμη συνάπτων σε τὸν κτίστην, τοῖς κτίσμασιν ἀφρόνως ὕλην πυρὸς τοῦ αἰωνίου, ἐαυτῷ θησαυρίζων· ἀλλ' ἡ Σύνοδος ἡ ἐν Νικαίᾳ, Υἱὸν Θεοῦ σε ἀνεκήρυξε Κύριε, Πατρί καὶ Πνεύματι σύνθρονον.

Τίς σου τὸν χιτῶνα Σῶτερ διεῖλεν; Ἄρειος σὺ ἔφης, ὁ τῆς Τριάδος, τεμὼν τὴν ὁμότιμον, ἀρχὴν εἰς διαιρέσεις· οὗτος ἠθέτησέ σε εἶναι, τὸν ἓνα τῆς Τριάδος· οὗτος Νεστόριον διδάσκει, Θεοτόκον μὴ λέγειν· ἀλλ' ἡ Σύνοδος ἡ ἐν Νικαίᾳ, Υἱὸν Θεοῦ σε ἀνεκήρυξε Κύριε, Πατρί καὶ Πνεύματι σύνθρονον.

Κρημνῷ περιπίπτει τὰς ἁμαρτίας, Ἄρειος ὁ μύσας τὸ φῶς μὴ βλέπειν, καὶ θεῖω σπαράττεται, ἀγκίστρῳ τοῖς ἐγκάτοις, πᾶσαν ἐκ-

δοῦναι τὴν οὐσίαν, καὶ τὴν ψυχὴν βιαίως, ἄλλος Ἰούδας χρηματίσας, τῇ γνώμῃ καὶ τῷ τρόπῳ· ἀλλ' ἡ Σύνοδος ἡ ἐν Νικαίᾳ, Υἱὸν Θεοῦ σε ἀνεκήρυξε Κύριε, Πατρὶ καὶ Πνεύματι σύνθρονον.

Καὶ τοῦ Μηναίου γ'.

Δόξα Ἦχος πλ. β'.

Τὰς μυστικὰς σήμερον τοῦ Πνεύματος σάλπιγγας, τοὺς θεοφόρους Πατέρας ἀνευφημήσωμεν, τοὺς μελωδήσαντας ἐν μέσῳ τῆς Ἐκκλησίας, μέλος ἐναρμόνιον θεολογίας, Τριάδα μίαν, ἀπαράλλακτον, οὐσίαν τε καὶ Θεότητα· τοὺς καθαιρέτας Ἀρείου, καὶ ὀρθοδόξων προμάχους, τοὺς πρεσβεύοντας πάντοτε Κυρίῳ, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Ὁ αὐτός.

Εν τοῖς ὅρεσι τοῖς ἁγίοις, θεωροῦντές σου τὰς ὑψώσεις Χριστέ, τὸ ἀπαύγασμα τῆς δόξης τοῦ Πατρὸς, ἀνυμνοῦμέν σου τὴν φωτοειδῆ τοῦ προσώπου μορφήν· προσκυνοῦμέν σου τὰ Παθήματα· τιμῶμεν τὴν Ἀνάστασιν, τὴν ἐνδοξον Ἀνάληψιν δοξάζοντες. Ἐλέησον ἡμᾶς.

Εἰς τὸν Στίχον Στιχηρὰ Προσόμοια τῶν Πατέρων. Ἦχος πλ. β'.

Ὅλην ἀποθέμενοι.

Ο ἅλην συγκροτήσαντες, τὴν τῆς ψυχῆς ἐπιστήμην, καὶ τῷ θείῳ Πνεύματι, συνδιασκεψάμενοι, τὸ μακάριον, καὶ σεπτὸν Σύμβολον, οἱ σεπτοὶ Πατέρες, θεογράφως διεχάραξαν· ἐν ᾧ σαφέστατα, τῷ Γεγεννηκότι συνάναρχον, τὸν Λόγον ἐκδιδάσκουσι, καὶ παναληθῶς ὁμοούσιον, ταῖς τῶν Ἀποστόλων, ἐπόμενοι προδήλως διδασκαίς, οἱ εὐκλεεῖς καὶ πανόλβιοι, ὄντως καὶ θεόφρονες.

Στίχ. Εὐλόγητός εἰ Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ο ἅλην εἰσδεξάμενοι, τὴν νοητὴν λαμπηδόνα, τοῦ ἁγίου Πνεύματος, τὸ ὑπερφυέστατον χρησμολόγημα, τὸ βραχὺ ῥήματι, καὶ πολὺσυνέσει, θεοπνεύστως ἀπεφθέγγαντο, ὡς Χριστοκήρυκες, εὐαγγελικῶν προϊστάμενοι, δογμάτων οἱ μακάριοι, καὶ τῶν εὐσεβῶν παραδόσεων, ἄνωθεν λαβόντες, τὴν τούτων ἀποκάλυψιν σαφῶς, καὶ φωτισθέντες, ἐξέθεντο, ὅρον θεοδίδακτον.

Στίχ. Συναγάγετε αὐτῷ τοὺς Ὀσίους αὐτοῦ.

Ο ἅλην συλλεξάμενοι, ποιμαντικὴν ἐπιστήμην, καὶ θυμὸν κινήσαντες, νῦν τὸν δικαιοτάτον ἐνδικώτατα, τοὺς βαρεῖς ἤλασαν, καὶ λοιμῶδεις λύκους, τῇ σφενδόνῃ τῇ τοῦ Πνεύματος, ἐκσφενδονήσαντες, τοῦ τῆς Ἐκκλησίας πληρώματος, πεσόντας ὡς πρὸς θάνατον, καὶ ὡς ἀνιάτως νοσήσαντας, οἱ θεῖοι Ποιμένες, ὡς δοῦλοι γνησιώτατοι Χριστοῦ, καὶ τοῦ ἐνθέου κηρύγματος, μύσται ἱερώτατοι

Δόξα. Ἦχος γ'.

Αποστολικῶν παραδόσεων, ἀκριβεῖς φύλακες γεγόνατε, ἅγιοι Πατέρες· τῆς γὰρ ἁγίας Τριάδος τὸ ὁμοούσιον, ὀρθοδόξως δογματίσαντες, Ἀρείου τὸ βλάσφημον, συνοδικῶς κατεβάλετε· μεθ' ὃν καὶ Μακεδόنيον, πνευματομάχον ἀπελέγξαντες, κατεκρίνατε Νεστόριον, Εὐτυχέα, καὶ Διόσκορον, Σαδέλλιόν τε, καὶ Σεβήρον τὸν ἀκέφαλον· ὧν τῆς πλάνης αἰτήσασθε ῥυσθέντας ἡμᾶς, ἀκηλίδωτον ἡμῶν τὸν βίον, ἐν τῇ πίστει φυλάττεσθαι, δεόμεθα

Καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β'.

Ανέβη ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγμῷ, Κύριος ἐν φωνῇ σάλπιγγος, τοῦ ἀνυψῶσαι τὴν πεσοῦσαν εἰκόνα τοῦ Ἀδάμ, καὶ ἀποστεῖλαι Πνεῦμα Παράκλητον, τοῦ ἁγιασαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον, Ἦχος δ'.

Υπερδεδοξασμένος εἰ Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ φωστήρας ἐπὶ γῆς τοὺς Πατέρας ἡμῶν θεμελιώσας, καὶ δι' αὐτῶν πρὸς τὴν ἀληθινὴν πίστιν πάντας ἡμᾶς ὁδηγήσας, πολυεύσπλαγχνε δόξα σοι.

Καὶ τῆς Ἑορτῆς. Ἦχος δ'.

Ανελήφθης ἐν δόξῃ, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, χαροποιήσας τοὺς Μαθητάς, τῇ ἐπαγγελίᾳ τοῦ ἁγίου Πνεύματος· βεβαιωθέντων αὐτῶν διὰ τῆς εὐλογίας, ὅτι σὺ εἰ ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ λυτρωτὴς τοῦ κόσμου.

Καὶ ἀποδίδεται ἡ Ἑορτὴ τῶν ἁγίων Πατέρων.

ΤΗ: ΔΕΥΤΕΡΑ: ΤΗΣ Ζ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΠΡΩ:Ι.

Εἰς τὸν Ὅρθρον. Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν.

Κάθισμα τῆς Ἑορτῆς. Ἦχος α'.

Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Αγγέλων θαυμαζόντων, τῆς ἀνόδου τὸ ξέ-
νον, καὶ Μαθητῶν ἐκπληττομένων, τὸ φρι-
κτὸν τῆς ἐπάρσεως, ἀνῆλθες μετὰ δόξης ὡς Θεός,
καὶ πύλαι σοι ἐπήρθησαν Σωτήρ· διὰ τοῦτο αἱ
δυνάμεις τῶν οὐρανῶν ἐθαύμαζον βοῶσαι· Δόξα
τῇ καταβάσει σου Σωτήρ· δόξα τῇ βασιλείᾳ
σου· δόξα τῇ Ἀναλήψει σου, μόνε φιλόνηρωπε.

Δίς

Μετὰ τὴν β' Στιχολογίαν, Κάθισμα, ὁμοιον.

Τοῦ Ἀδου σκυλευθέντος ὑπὸ σοῦ Ζωοδότα,
καὶ κόσμου φωτισθέντος, ἐν τῇ σῇ Ἀνα-
στάσει, ἀνῆλθες μετὰ δόξης ὁ Σωτήρ, ὁ πάντα
περιέχων τῇ χειρί· διὰ τοῦτο σὺν Ἀγγέλοις σε
καὶ ἡμεῖς, δοξάζομεν, βοῶντες· Δόξα τῇ Ἀνα-
λήψει σου Χριστέ· δόξα τῇ βασιλείᾳ σου· δό-
ξα τῇ εὐσπλαγχνίᾳ σου, μόνε φιλόνηρωπε.

Δίς.

Ὁ Ν', καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ἑορτῆς· ὁ τοῦ δ'
μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ἡ' καὶ τοῦ Μηναίου εἰς δ'.
Κοντάκιον, καὶ Ἑξαποστειλᾶριον τῆς Ἑορτῆς.
Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἰνῶν, Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Ἐφραθᾶ.

Λόγου τοῖς Μαθηταῖς, πιστοὶ συνεπαρθῶ-
μεν, τῶν ἀρετῶν εἰς ὄρη, ὡς ἂν Χριστοῦ
τὴν δόξαν, ἰδεῖν ἀξιωθείμεν.

Στίχ. Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε χεῖρας.

Ησχυναν ἐμφανῶς, τὴν Μανιχαίων λέσχην,
οἱ νόες οἷς ἠπόρουν, Χριστοῦ σαφῶς δη-
λοῦντες, σύσσωμον τὴν ἀνέλευσιν.

Στίχ. Ἀνέβη ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγμῷ.

Ανάκρουσον Δαυὶδ, γηθόμενος τὴν λύραν·
ἀναληφθεὶς Χριστὸς γάρ, τοῖς πράγμασι
τοὺς λόγους, κυροῖ τῆς Προφητείας σου.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β'.

Ανελήφθης ἐν δόξῃ, ἐκ τοῦ ὅρους τῶν Ἑ-
λαιῶν, Χριστέ ὁ Θεός, ἐνώπιον τῶν σῶν
Μαθητῶν, καὶ ἐκάθισας ἐν δεξιᾷ τοῦ Πατρὸς, ὁ
τὰ σύμπαντα πληρῶν τῇ Θεότητι· καὶ ἀπέστει-
λας αὐτοῖς Πνεῦμα τὸ ἅγιον, τὸ φωτίζον, καὶ
στηρίζον, καὶ ἁγιάζον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

ΤΗ: ΔΕΥΤΕΡΑ: ΤΗΣ Ζ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχ. ς', καὶ

ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς γ'.

Ἦχος δ'. Ἐδωκας σημείωσιν.

Επαθες ὡς ἄνθρωπος, ὁ ἀπαθὴς τῇ Θεότη-
τι· καὶ ἀνέστης τριήμερος, σκυλεύσας τὸν
θάνατον, καὶ συναναστήσας, πάντας τοὺς φθα-
ρέντας· καὶ ἀνελήλυθας Χριστέ, πρὸς τὸν Πα-
τέρα, ἐπαγγειλάμενος, ἐκπέμψειν τὸν Παρά-
κλητον, τοῖς ἱεροῖς Ἀποστόλοις σου, Ἰησοῦ παν-
τοδύναμε, ὁ Σωτήρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Υμεῖς τί ἐστήκατε, πρὸς οὐρανὸν ἀτενίζον-
τες; οἱ ὀρώμενοι Ἀγγελοι, ὡς ἄνθρωποι
ἔλεγον, τοῖς τοῦ Λόγου Μύσταις· οὗτος, ὃν ὁ-
ρατε, ὑπὸ νεφέλης φωτεινῆς, ἀναληφθέντα, αὐ-
τὸς ἐλεύσεται, ὃν τρόπον ἐθεάσασθε, κρῖναι τὸν
κόσμον, ὡς ἔφησε· πορευθέντες οὖν ἅπαντα, τὰ
ρήθέντα πληρώσατε.

Μετὰ τὴν ἐκ τάφου σου, ὑπὲρ κατάληψιν
Ἐγερσιν, παντοδύναμε Κύριε, λαβὼν οὐς
ἠγάπησας, ἕως Βηθανίας, ἐξήγαγες Λόγε, καὶ
πρὸς τὸ ὄρος γεγωνῶς, τοῦ Ἑλαιῶνος, τούτους
ἠυλόγησας· καὶ οὕτως ἀνελήλυθας, ὑποταγέν-
των Ἀγγέλων σοι, Ἰησοῦ παντοδύναμε, ὁ Σω-
τήρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ τοῦ Μηναίου γ'.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος δ'.

Οτε παραγέγονας ἐπὶ τὸ ὄρος, Χριστέ τῶν
Ἑλαιῶν, Πατὴρ ἐπιτελέσαι τὴν εὐδοκίαν,
ἐξέστησαν οἱ οὐράνιοι Ἀγγελοι, καὶ ἐφρίξαν οἱ
καταχθόνιοι· παρίσταντο δὲ οἱ Μαθηταὶ μετὰ
χαρᾶς ἑντρομοί, ὡς ἐλάλεις αὐτοῖς· ὡς θρόνος
δὲ ἡτοίμαστο ἐξ ἐναντίας νεφέλη προσμένουσα·
πύλας δὲ ὁ οὐρανὸς διαπετάσας, τῷ κάλλει ἐ-
φαίνετο· καὶ ἡ γῆ τοὺς κρυπτήρας ἀνακαλύπτει,
Ἀδὰμ τὴν κατάβασιν ὡς γνωσθῆναι, καὶ τὴν αὐ-
θις ἀνάβασιν. Ἀλλ' ἵχνη μὲν ὑψοῦτο, ὡς ὑπὸ
χειρός· στόμα δὲ μέγαλα ὑψολόγει, ὡς ἠκούετο·
νεφέλη ὑπελάμβανε, καὶ οὐρανὸς ἔνδον σε ὑ-
πεδέξατο. Ἔργον τοῦτο Κύριε εἰργάσω, μέγα
καὶ παράδοξον, εἰς σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Ἐφραθᾶ.

Πληρώσας ἀγαθὴ, Πατὴρ τὴν εὐδοκίαν, ἐ-
νώσας τε τὰ ἄνω, τοῖς κάτω, ἀνελήφθης
ἐν δόξῃ πρὸς τὸ πρότερον.

Στίχ. Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε χεῖρας.

Ανῆλθες πρὸς τὸν σὸν, Γεννήτορα οἰκτίρ-
μον, ὅθεν οὐκ ἐχωρίσθης, καὶ ὑψώσας τὴν
κάτω, κειμένην φύσιν Δέσποτα.

Στίχ. Ἀνέβη ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγμῷ.

Νεφέλη σε φωτὸς, ἀνέλαβεν εἰς ὕψος, καὶ
Ἄγγελοι ἐν φόβῳ, καὶ τρόμῳ διηκόνουν,
τῷ θείῳ σου κελεύσματι.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος δ'.

Τὴν καταβάσαν φύσιν τοῦ Ἀδάμ, εἰς τὰ κα-
τώτερα μέρη τῆς γῆς, ὁ Θεὸς καινοποιή-
σας σεαυτῷ, ὑπεράνω πάσης ἀρχῆς καὶ ἐξουσίας
ἀνῆγαγες σήμερον· ὡς ἀγαπήσας γὰρ, συνεκά-
θισας· ὡς συμπαθήσας δέ, ἥνωσας σεαυτῷ· ὡς
ένώσας συνέπαθες· ὡς ἀπαθὴς παθῶν δέ, συνε-
δόξασας. Ἀλλ' οἱ Ἀσώματοι, Τίς ἐστὶν οὗτος,
ἔλεγον, ὁ ὠραῖος ἀνὴρ; ἀλλ' οὐκ ἄνθρωπος μό-
νον, Θεὸς δέ καὶ ἄνθρωπος, τὸ συναμφοτέρον τὸ
φαινόμενον. Ὅθεν ἐξαλλοὶ Ἄγγελοι, ἐν στο-
λαῖς περιϊπτάμενοι, τοὺς Μαθητάς, Ἄνδρες, ἐ-
βρών, Γαλιλαῖοι, ὃς ἀφ' ὑμῶν πεπόρευται, οὗ-
τος Ἰησοῦς ἄνθρωπος Θεός, Θεάνθρωπος πάλιν
ἐλεύσεται, κριτὴς ζώντων καὶ νεκρῶν· πιστοῖς
δὲ δωρούμενος, ἀμαρτιῶν συγχώρησιν, καὶ τὸ
μέγα ἔλεος.

ΤΗ ΤΡΙΤΗ ΤΗΣ Ζ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΠΡΩΤΗ.

Εἰς τὸν Ὅρθρον. Μετὰ τὴν α' Στιχολ. Κάθισμα
τῆς Ἑορτῆς. Ἦχος β'.

Τὰ ἄνω ζητῶν.

Υψόθεν εἰς γῆν, Χριστέ καταδέβηκας· καὶ
αὐθις ἐκ γῆς, εἰς ὕψος ἀνέδραμες, πρὸς
τὸν σὸν Γεννήτορα, Μαθητῶν ὁρώντων σου τὴν
ἀνοδὸν· σὺν αὐτοῖς οὖν ἐορτάζοντες, ὑμνοῦμέν
σου Σῶτερ τὴν Ἀνάληψιν.

Δίς.

Μετὰ τὴν β' Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος γ'. Τὴν ὠραιότητα.

Οπροαιώνιος Λόγος καὶ ἀναρχος, ἦν περ
ἀνείληφε, φύσιν ἀνθρώπειον, θεοποιήσας
μυστικῶς, σήμερον ἀνελήφθη. Ἄγγελοι προ-
τρέχοντες, Ἀποστόλοις ἐδείκνυν, τοῦτον πο-
ρευόμενον, εἰς οὐρανοὺς μετὰ δόξης πολλῆς·
αὐτῷ δὲ προσκυνήσαντες, ἔλεγον· Δόξα Θεῷ τῷ
ἀναληφθέντι.

Δίς.

Ο Ν', καὶ οἱ Κανόνες· τῆς Ἑορτῆς ὁ τοῦ πλ.
α' μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ἡ' καὶ τοῦ Μηναίου εἰς
δ'. Κοντάκιον καὶ Ἑξαποστειλάριον τῆς Ἑορτῆς.
Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἰνῶν, Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Ἐφραθᾶ.

Οὐ λείψω ὀρφανούς, οὓς περ ἐγὼ συνῆξα, ὁ
Κύριος τοῖς φίλοις ἐλάλει, ἀλλὰ πέμψω,
ὑμῖν Πνεῦμα τὸ ἅγιον.

Στίχ. Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε χεῖρας.

Αγγελοι τοῖς σοφοῖς, ἐβόων Ἀποστόλοις·
Ὡ ἄνδρες Γαλιλαῖοι, ὃν τρόπον καθορά-
τε, αὐτὸς πάλιν ἐλεύσεται.

Στίχ. Ἀνέβη ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγμῷ.

Κατῆλθον ἐν χαρᾷ, ἀπὸ τοῦ Ἐλαιῶνος, οἱ
Μαθηταί σου Λόγε, δοξάζοντες, ὑμνοῦν-
τες, τὴν θεῖαν σου Ἀνάληψιν.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος δ'.

Οτε ἀνελήφθης ἐν δόξῃ, Χριστέ ὁ Θεός,
τῶν Μαθητῶν ὁρώντων, αἱ νεφέλαι ὑπε-
λάβανόν σε μετὰ σαρκός· πύλαι ἐπήρθησαν αἱ
οὐράνιαι· ὁ χορὸς τῶν Ἀγγέλων ἔχαιρεν ἐν ἀ-
γαλλιάσει· αἱ ἀνώτεροι δυνάμεις ἔκραζον, λέ-
γουσαι· Ἀρατε πύλας οἱ ἄρχοντες ὑμῶν, καὶ
εἰσελεύσεται ὁ Βασιλεὺς τῆς δόξης. Οἱ δὲ Μα-
θηταὶ ἐκπληττόμενοι ἔλεγον· Μὴ χωρισθῆς ἡ-
μῶν, ὁ Ποιμὴν ὁ καλός, ἀλλὰ πέμψον ἡμῖν τὸ
Πνεῦμά σου τὸ πανάγιον, τὸ ὁδηγοῦν καὶ στη-
ρίζον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

ΤΗ ΤΡΙΤΗ ΤΗΣ Ζ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ. Κύριε ἐκέκραξα· ἰστώμεν Στίχ, ς', καὶ
βάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς γ'.
Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσι.

Καθ' ὁρώντων τῶν θείων σου, Μαθητῶν ἀνε-
λήλυθας, εἰς τὰ ἐπουράνια καὶ ἐκάθισας,
ἐν δεξιᾷ τοῦ Γεννήτορος, ὁ τούτου ἀχώριστος,
ὑπερούσιε Υἱέ· καὶ ὡς εἶπας ἀπέστειλας, τὸν
Παράκλητόν, οὐρανοὺς ἐπιγεῖους ἐκτελοῦντα,
τοὺς σοφοὺς καὶ θεηγόρους, καὶ ἱεροὺς Ἀπο-
στόλους σου.

Εσαρκώθης δι' ἄφατον, Ἰησοῦ ἀγαθότητα.
καὶ Σταυρὸν καὶ θάνατον, ὁ ἀθάνατος

ἐθελουσίως ὑπέμεινας· καὶ αὖθις τριήμερος, ἀνα-
στάς ἐκ τῶν νεκρῶν, μεθ' ἡμέρας τεσσαράκοντα,
ἀνελήλυθας, ὅθεν πρῶην κατῆλθες, εἰρηνεύσας
τὰ ἐπίγεια καὶ πάντας, προσαγαγὼν τῷ Γεν-
νήτορι.

Εν νεφέλαις ὡς εἰδόν σε, ἐπαιρόμενον Κύ-
ριε, οἱ σοφοὶ Ἀπόστολοι, ὀδυρόμενοι καὶ
κατηφείας πληρούμενοι, ἐδόων σὺν δάκρυσιν· Μὴ
ἑάσης ὀρφανούς, οὓς δι' οἶκτον ἠγάπησας, ἀλλ'
ἀπόστειλον ἐφ' ἡμᾶς, ὡς ὑπέσχου πανοικτίρ-
μον, τὸ πανάγιόν σου Πνεῦμα, φωταγωγοῦν τὰς
ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ τοῦ Μηναίου γ'.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. α'.

Δεῦτε τῶν πιστῶν τὸ σύστημα, τοὺς νόας
μυηθέντες τῶν Μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ, ἁ-
ληκτον ὕμνον εἶπομεν, ἐπὶ τοῦ Ἑλαιῶνος, ὡς
οἱ Ἀπόστολοι μετὰ Δαυὶδ βοήσωμεν· Ἀνέβη ὁ
Θεὸς ἐν ἀλαλαγμῷ, Κύριος ἐν φωνῇ σάλπιγ-
γος, ἵνα ῥύσῃται τὰς φυλάς τῶν βροτῶν, ἐκ τῶν
σκανδάλων τοῦ ἀλάστορος, καὶ φωτίσῃ τὰς
ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Προσόμοια. Ἦχος β'

Οἶκος τοῦ Ἐφραθα.

Θαῦμα καινοπρεπές! ἡ βρότειος γὰρ φύσις,
εἰς οὐρανοὺς ἀνῆλθεν, ἡ ἐνωθεῖσα Λόγῳ,
Θεῷ τῷ παντοκράτορι.

Στίχ. Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε χεῖρας.

Ελαμψεν ἡ φαιδρά, καὶ πάμφωτος ἡμέρα,
τῆς θείας τοῦ Δεσπότη, εἰς οὐρανοὺς ἁ-
νόδου, λαμπρύνουσα τὰ σύμπαντα.

Στίχ. Ἀνέβη ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγμῷ.

Ωσπερ τοῖς Μαθηταῖς, ἀπέστειλας ἐξ ὕ-
ψους, τὸ συμφυές σου Πνεῦμα, καὶ τῷ λαῷ
σου πέμψον, Χριστέ Σωτὴρ τὴν χάριν σου.

Δόξα. καὶ νῦν. Ἦχος πλ. α'.

Κύριε, ἀναλαμβάνομένου σου ὅθεν οὐκ ἐχω-
ρίσθης, αἱ στρατιαὶ τῶν Ἀγγέλων, καὶ
πάντων τῶν Ἀσωμάτων, ἐν ἀγαλλιάσει ἐδόων,
ταῖς ἀνωτέραις δυνάμεσιν· Ἀρατε πύλας οἱ ἄρ-
χοντες ὑμῶν, καὶ εἰσελεύσεται ὁ Βασιλεὺς τῆς
δόξης· ὁ γὰρ θρόνος ὁ χερουβικός, ἀνέλαβέ σε
μετὰ σαρκός· Κύριε, δόξα σοι.

Ἀπολυτίκιον τῆς Ἑορτῆς καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆς ΤΕΤΑΡΤΗΣ ΤΗΣ Ζ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΠΡΩ-Ι.

Εἰς τὸν Ὅρθρον, Μετὰ τὴν α' Στιχολογίαν,
Κάθισμα. Ἦχος δ'.

Ἐπεφάνης σήμερον.

Πρὸς τὸν σὸν Γεννήτορα παλινδρομήσας,
παντουργέ τοὺς δούλους σου, μὴ καταλί-
πης ὀρφανούς· οἱ Μαθηταὶ ὡς κατείδόν σε ἀ-
ναληφθέντα, ἐδόων φιλάνθρωπε. Δίς.

Μετὰ τὴν β' Στιχολογίαν, Κάθισμα, ὁμοιον.

Οἱ κλεινοὶ διάκοσμοι τῶν θείων νόων, τὸν
τῆς δόξης Κύριον, ἀναληφθέντα ἐμφανῶς,
μετὰ σαρκὸς θεασάμενοι, Πύλας ἐδόων ἀλ-
λήλοις ἐπάρατε. Δίς.

Ὁ Ν', καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ἑορτῆς, ὁ τοῦ Ἦ-
χου δ' μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς η', καὶ τοῦ Μη-
ναίου εἰς δ'. Κοντάκιον, καὶ Ἐξαποστειλάριον
τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἰνῶν, Στιχηρὰ Προσόμοια
Ἦχος πλ. β'.

Τριήμερος ἀνέστης Χριστέ.

Δι' ἄκραν εὐσπλαγχνίαν Χριστέ, ἐτέχθης
ἐκ Παρθένου σαρκί· ἐκουσίως, ὑπομείνας
δὲ Σταυρὸν, τριήμερον ἀνέστης, ἐκ τάφου πα-
νοικτίρμον, συναναστήσας καὶ ζώσας ἡμᾶς.

Στίχ. Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε χεῖρας

Ορώντων σε Χριστέ ὁ Θεός, τῶν θείων Μα-
θητῶν ἐμφανῶς, ἀνελήφθης, ἀπὸ γῆς πρὸς
οὐρανόν, καὶ τούτοις ἐπηγγείλω, ἐκπέμψειν Ζωο-
δότα, ἐκ τοῦ Πατρὸς Πνεῦμα τὸ ἅγιον.

Στίχ. Ἀνέβη ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγμῷ.

Ενίζεται Ἀγγέλων πληθὺς, τὸ ξένον τῆς
ἁνόδου σου, καὶ φρικῶδες, Ἰησοῦ παμβα-
σιλεῦ, καὶ πύλας οὐρανίου, διαίρειν ἐπεδόων,
ταῖς ἀνωτέραις νῦν δυνάμεσι.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β'.

Τῶν κόλπων τῶν πατρικῶν μὴ χωρισθεῖς,
γλυκύτατε Ἰησοῦ, καὶ τοῖς ἐπὶ γῆς ὡς
ἄνθρωπος συναναστραφεῖς, σήμερον ἀπ' ὅρους
τῶν Ἑλαιῶν ἀνελήφθης ἐν δόξῃ· καὶ τὴν πε-
σοῦσαν φύσιν ἡμῶν συμπαθῶς ἀνυψώσας, τῷ
Πατρὶ συνεχάθισας. Ὅθεν αἱ οὐράνιαι τῶν ἁ-
σωμάτων τάξεις, τὸ θαῦμα ἐκπληττόμεναι, ἐξί-
σταντο θάμβει καὶ τρόμῳ συνεχόμεναι, τὴν σὴν

φιλανθρωπίαν ἐμεγάλυνον. Μεθ' ὧν καὶ ἡμεῖς οἱ ἐπὶ γῆς, τὴν πρὸς ἡμᾶς σου συγκατάβασιν, καὶ τὴν ἀφ' ἡμῶν Ἀνάληψιν δοξολογοῦντες, ἱκετεύομεν λέγοντες· Ὁ τοὺς Μαθητάς καὶ τὴν τεκοῦσάν σε Θεοτόκον, χαρᾶς ἀπείρου πλήσας ἐν τῇ σῇ Ἀναλήψει, καὶ ἡμᾶς ἀξίωσον τῶν ἐκλεκτῶν σου τῆς χαρᾶς, εὐχαῖς αὐτῶν, διὰ τὸ μέγα σου ἔλεος.

ΤΗ: ΤΕΤΑΡΤΗ: ΤΗΣ Ζ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰσθῶμεν Στίχ. ζ', καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς γ'. Ἦχος δ'. Ὁ ἐξ ὑψίστου κληθεῖς.

Τὴν ὑπὲρ πάντων τελέσας σωτηρίαν, τὸ ὄρος κατέλαβες τοῦ Ἑλαιῶνος Χριστέ, ὁθεν ἀνέπτῃς ἐνώπιον, τῶν Μαθητῶν σου, εἰς οὐρανούς ἐν δόξῃ φερόμενος· διὸ τὸ μυστήριον καταπληττόμεναι, ταῖς ἀνωτέραις ἐκραύγαζον, αἱ κάτω τάξεις· Ἄρατε πύλας καὶ εἰσελεύσεται, ὁθεν ἐξῆλθε, τῶν ἀπάντων, ὁ βασιλεύων Θεός, ὡς ἠυδόκησε, παραδόξως τῷ κόσμῳ, σωτηρίαν ἐργασάμενος.

Τῶν Μαθητῶν ὁ χορός σε, ὡς ἐώρα ἀναλαμβάνομενον, ἔλεγε Δέσποτα· Ποῦ νῦν ἀπαίρεις τῶν δούλων σου; καὶ ποῦ πορεύῃ ὁ ἐν χερσὶ συνέχων τὰ πέρατα; ἡμεῖς καταλείψαντες, ἅπαντα σοὶ τῷ Θεῷ, ἠκολουθήσαμεν χαίροντες, εἰς τοὺς αἰῶνας, σὺν σοὶ ἐλπίδας ἔχοντες ἔσεσθαι· μὴ καταλίπῃς ὀρφανούς ἡμᾶς, ὡς ὑπέσχου, Πατὴρ ἡμῶν εὐσπλαγχνε· τὸν Παράκλητον πέμψον, καὶ Σωτῆρα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Τελεωτάτην παρέχων εὐλογία, τοῖς φίλοις σου Δέσποτα, ἐμυσταγώγεις αὐτούς· Ὁρᾶτε φίλοι πορεύομαι, πρὸς τὸν Πατέρα, ὑμῖν δὲ πέμψω ἄλλον Παράκλητον· οὐ καταλείψω γὰρ πρόβατα, ἅπερ συνῆξα· οὐκ ἐπιλήσομαι οὐς ἠγάπησα· θείαν ἐξ ὑψους ἐνδυσάμενοι, δυναστείαν, πορεύεσθαι λέγοντες, ἐπὶ πάντα τὰ ἔθνη σωτηρίας εὐαγγέλια.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β'.

Ἀνέβη ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγμῷ, Κύριος ἐν φωτὶ σάλπιγγος, τοῦ ἀνυψῶσαι τὴν πεσοῦσαν εἰκόνα τοῦ Ἀδάμ, καὶ ἀποστεῖλαι Πνεῦμα Παράκλητον, τοῦ ἀγιάσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος πλ. β'. Αἱ Ἀγγελικαί.

Ἰνα τὸν εἰς γῆν, ἀνυψώσης με πεσόντα, ἡλθες ἐπὶ γῆς· προσλαβὼν δέ με συνάγεις, καὶ ντεῦθεν συνδοξάζεις, συνεδρία τοῦ φύσαντος, πάσας τὰς ἐπάρσεις καταρράξας τοῦ πάλαι με καταβαλόντος· ὕμνῳ Δέσποτα, τὸν ἀκατάληπτον βυθόν, τῆς φιλανθρωπίας σου.

Στιχ. Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε χεῖρας.

Σκίρτησον Ἀδάμ συνευφραίνου καὶ ἡ Εὐα· οὓς γὰρ τῇ φθορᾷ, ἐνεδύσασθε χιτῶνας, ἐν Παραδείσῳ πάλαι, ἀφθαρσίαν ἐλπίσαντες, προσλαβὼν ὁ πλάσας ἀπορρήτως, μετέβαλεν εἰς ἀφθαρσίαν, καὶ συνύψωσε, καὶ συνεδρία πατρικῇ, τετίμηκε σήμερον.

Στίχ. Ἀνέβη ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγμῷ.

Τύραννον ἐχθρὸν, ἀποστάτην συμπατήσας, σθένει θεϊκῷ, ὁ φορέσας μου τὴν φύσιν ἀτρέπτως, ἀσυγχύτως, ἀμερίστως ἀνέδραμεν, αὐθις σὺν αὐτῇ πρὸς τὸν Πατέρα· οἰχέσθω τῶν αἰρετιζόντων φληναφήματα· εὐσεβοφρόνως δ' οἱ πιστοὶ, αὐτὸν μεγαλύνομεν.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β'.

Σήμερον ἐν οὐρανοῖς αἱ ἄνω δυνάμεις, τὴν ἡμετέραν φύσιν θεώμεναι, θαυμάζουσαι τοῦ ξένου τρόπου τὴν ἄνοδον, διηπόρουν ἀλλήλαις λέγουσαι· Τίς οὗτος ὁ παραγενόμενος; Βλέπουσαι δὲ τὸν οἰκεῖον Δεσπότην, τὰς οὐρανίους πύλας αἶρειν διεκελεύοντο. Μεθ' ὧν ἀπαύστως ὕμνοῦμέν σε, τὸν μετὰ σαρκὸς ἐκεῖθεν πάλιν ἐρχόμενον, ὡς κριτὴν τῶν ἀπάντων, καὶ Θεὸν παντοδύναμον.

ΤΗ: ΠΕΜΠΤΗ: ΤΗΣ Ζ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΠΡΩ-Ι.

Εἰς τὸν Ὁρθρον, Μετὰ τὴν α' Στιχολογίαν, Κάθισμα. Ἦχος πλ. α'.

Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Κατελθὼν οὐρανόθεν πρὸς τὰ ἐπίγεια, καὶ τὴν κάτω κειμένην ἐν τῇ τοῦ Ἀδου φρουρᾷ, συναναστήσας ὡς Θεός, Ἀδαμιαίαν μορφήν, τῇ Ἀναλήψει σου Χριστέ, ἀνήγαγες εἰς οὐρανούς, καὶ θρόνῳ τῷ Πατρικῷ σου, συγκαθέδρον ἀπειργάσω, ὡς ἐλεήμων καὶ φιλόανθρωπος. Δίς.

Μετά τὴν β' Στιχολογίαν, Κάθισμα
Ἦχος πλ. δ'.

Τὸ προσταχθέν μυστικῶς.

Επὶ τοῦ ὄρους ἀνελθὼν τοῦ Ἐλαιῶνος, ὁ ἐλεήμων Ἰησοῦς αὐτόθεν ἤρθη, φωτεινῆς σε νεφέλης καθυπολαβούσης, ὁρῶντων τῶν Μαθητῶν σου ἀπὸ τῆς γῆς, βοῶντων καὶ τῶν Ἀγγέλων ἐν οὐρανοῖς· Φόβῳ πύλαι ἐπάρθητε· καὶ γὰρ ὁ μόνος κραταιὸς, νικήσας τὸν ἀλάστορα, πρὸς ἡμᾶς ἐπεδήμησε.

Δίς.

ὍΝ καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ἑορτῆς, ὁ τοῦ Ἦχου πλ. α' μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς τὴν καὶ τοῦ Μηναίου εἰς δ'. Κοντάκιον καὶ Ἐξαποστειλάριον τῆς Ἑορτῆς. Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἰνῶν, Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος πλ. β'. Αἱ Ἀγγελικαί.

Ολον με Χριστέ, προσλαβόμενος ἀφράστως, ὦλῶ μοι τῇ σῇ συνεκράθης θεία φύσει, φυρμὸν οὐχ ὑπομείνας, οὐ τροπὴν, οὐ διαίρεσιν. Δόξα τῷ φρικτῇ σου καταβάσει, τῷ πάθει καὶ τῇ ἀναστάσει, τῇ ἀναβάσει τε· δι' ὧν ἡ πρὶν χαμαιρρίφης, ἀνύψωται φύσις ἡμῶν.

Στίχ. Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε χεῖρας.

Υμεῖς ἵνα τί, βλεφαρίδας ἀνυψοῦτε, καὶ θαμβητικῶς τὸν ἀόρατον ὁρᾶτε; οἱ Ἀγγελοὶ σου Σῶτερ ἀνεβόων τοῖς Μύσταις σου· οὗτος ὁ ἐν δόξῃ ἀναβαίνων, ὡσαύτως ἤξει σαρκόφορος, πνοὴν ἅπασαν, κρίναι δικαίους ἐν ζυγοῖς, Θεὸς ὢν καὶ ἄνθρωπος.

Στίχ. Ἀνέβη ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγμῷ.

Θρήνου καὶ χαρᾶς, ὁ χορὸς τῶν Μαθητῶν σου, ἐπὶ τῇ σεπτῇ Ἀναλήψει σου Σωτήρ μου, ἐστὼς ἐν μεταίχμῳ, ἐν τῷ ὄρει φιλάνθρωπε, Δέσποτα μὴ λίπης, ἀνεβόων, ὠρφανισμένους σοὺς οἰκέτας· ἀλλ' ἀπόστειλον, Πνεῦμα τὸ θεῖον, τὰς ψυχὰς φωτίζον τῶν δούλων σου.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Ανελήφθης ἐν δόξῃ, ἀπὸ γῆς εἰς οὐρανοὺς, ὁ πάντα πληρῶν τῇ Θεότητι· καὶ ἐν δεξιᾷ Πατρός ἐκάθισας, ὁ ἐν ἀρχῇ Θεὸς Λόγος· ὅθεν αἱ οὐράνιαι δυνάμεις ὁρῶσαι, τοῖς Ἀποστόλοις ἔμφοβοι ἔλεγον· Τίνι ἀτενίζετε, βλέποντες εἰς τὸν οὐρανόν; οὗτος ὃν ἐθεάσασθε, αὐτὸς πάλιν ἐλεύσεται μετὰ δόξης, τοῦ κρίναι πᾶσαν τὴν γῆν, καὶ ἀποδοῦναι ἐκάστῳ κατὰ τὰ ἔργα αὐ-

τοῦ· πρὸς ὃν βοήσωμεν· Ἀκατάληπτε Κύριε, δόξα σοι.

Τῇ Παρασκευῇ τῆς Ζ' Ἑβδομάδος.

Ἀποδίδεται ἡ τῆς Ἀναλήψεως ἑορτὴ, καὶ ψάλλομεν πάντα τὰ αὐτῆς ἀπαρallάκτως (πλὴν τῶν Ἀναγνωσμάτων, τοῦ Πολυελέου, καὶ τῶν Ἀντιφώνων) ἐν τε τῷ Ἑσπερινῷ καὶ τῷ Ὁρθρῷ, καὶ τῇ Λειτουργίᾳ· τὰ δὲ τοῦ Μηναίου ψάλλονται ἐν τοῖς Ἀποδείπνοις.

Τῷ ΣΑΒΒΑΤῷ ΤΗΣ Ζ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΗΤΟΙ

Τῷ ΠΡΟ ΤΗΣ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ.

Μνήμην ἐπιτελοῦμεν πάντων τῶν ἀπ' αἰῶνος κοιμηθέντων εὐσεβῶς, ἐπ' ἐλπίδι ἀναστάσεως ζωῆς αἰωνίου.

Τῇ Παρασκευῇ Ἑσπέρας.

Εἰς τὸ· Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ς', καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Μάρτυρ. τῆς Ὀκτωήχου γ'.

Ἦχος πλ. β'.

Οἱ Μάρτυρές σου Κύριε οὐκ ἠρνήσαντό σε, οὐκ ἀπέστησαν ἀπὸ τῶν ἐντολῶν σου· ταῖς αὐτῶν πρεσβείαις ἐλέησον ἡμᾶς.

Οἱ μαρτυρήσαντες διὰ σέ Χριστέ, πολλὰς βασάνους ὑπέμειναν· πρεσβείαις Κύριε, καὶ εὐχαῖς αὐτῶν, πάντας ἡμᾶς διαφύλαξον.

Οἱ ἀθλοφόροι Μάρτυρες, καὶ οὐρανοπολίται, ἐπὶ γῆς ἀθλήσαντες, πολλὰς βασάνους ὑπέμειναν, καὶ τέλειον ἀπέλαβον τὸν στέφανον ἐν οὐρανοῖς, ἵνα πρεσβεύωσιν, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ τῶν Κεκοιμημένων γ'.

Ἦχος πλ. δ'.

Ὁ ἐν Ἑδέμ Παράδεισος.

Τῶν ἀπ' αἰῶνος σήμερον νεκρῶν, ἀπάντων κατ' ὄνομα, μετὰ πίστεως ζησάντων εὐσεβῶς, μνήμην τελοῦντες οἱ πιστοὶ, τὸν Σωτῆρα καὶ Κύριον, ἀνυμνήσωμεν, αἰτοῦντες ἐκτενῶς, τούτους ἐν ὥρᾳ τῆς κρίσεως, ἀπολογία ἀγαθὴν, δοῦναι αὐτῷ τῷ Θεῷ ἡμῶν, τῷ πᾶσαν κρίνοντι τὴν γῆν, τῆς δεξιᾶς αὐτοῦ παραστάσεως τυχόντας ἐν χαρᾷ, ἐν μερίδι Δικαίων, καὶ ἐν Ἀγίων κλήρῳ φωτεινῷ, καὶ ἀξίους γενέσθαι, τῆς οὐρανοῦ βασιλείας αὐτοῦ.

Ο· τῷ οἰκείῳ αἵματι Σωτήρ, βροτοὺς ἐκπρίάμενος, καὶ θανάτῳ σου θανάτου τοῦ

πικροῦ, ἐκλυτρωσάμενος ἡμᾶς, καὶ ζωὴν τὴν αἰώνιον, παρασχὼν τῇ Ἀναστάσει σου ἡμῖν; πάντας ἀνάπαυσον Κύριε, τοὺς κοιμηθέντας εὐσεβῶς, ἢ ἐν ἐρήμοις, ἢ πόλεσιν, ἢ ἐν θαλάσῃ, ἢ ἐν γῇ, ἢ ἐν παντὶ τόπῳ, βασιλεῖς τε, ἱερεῖς, ἀρχιερεῖς, μοναστὰς καὶ μιγάδας, ἐν ἡλικίᾳ πάσῃ παγγενεῖ· καὶ ἀξιώσον τούτους, τῆς οὐρανίου βασιλείας σου.

Τῇ ἐκ νεκρῶν Ἐγέρσει σου Χριστέ, οὐκέτι ὁ θάνατος, κυριεύει τῶν θανόντων εὐσεβῶς· διὸ αἰτοῦμεν ἐκτενῶς, τοὺς σοὺς δούλους ἀνάπαυσον, ἐν αὐλαῖς σου, καὶ ἐν κόλποις Ἀβραάμ, τοὺς ἐξ Ἀδὰμ μέχρι σήμερον, λατρεύσαντάς σοι καθαρῶς, πατέρας καὶ ἀδελφούς ἡμῶν, φίλους ὁμοῦ καὶ συγγενεῖς· ἅπαντα ἄνθρωπον, τὰ τοῦ βίου λειτουργήσαντα πιστῶς, καὶ πρὸς σέ μεταστάντας πολυειδῶς καὶ πολυτρόπως ὁ Θεός, καὶ ἀξιώσον τυχεῖν, τῆς οὐρανίου βασιλείας σου.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Θρηνῶ καὶ ὀδύρομαι, ὅταν ἐννοήσω τὸν θάνατον, καὶ ἴδω ἐν τοῖς τάφοις κειμένην, τὴν κατ' εἰκόνα Θεοῦ, πλασθεῖσαν ἡμῖν ὡραιότητα, ἄμορφον, ἄδοξον, μὴ ἔχουσαν εἶδος. Ὁ τοῦ θαύματος! τί τὸ περὶ ἡμᾶς τοῦτο γέγονε μυστήριον! πῶς παρεδόθημεν τῇ φθορᾷ; πῶς συνεζεύχθημεν τῷ θανάτῳ; ὄντως Θεοῦ προστάξει, ὡς γέγραπται, τοῦ παρέχοντος τοῖς μεταστᾶσι τὴν ἀνάπαυσιν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἦχος πλ. β'.

Τίς μὴ μακαρίσει σε Παναγία Παρθένε; τίς μὴ ἀνυμνήσει σου τὸν ἀλόχευτον τόκον; ὁ γὰρ ἀχρόνως ἐκ Πατρὸς ἐκλάμψας Υἱὸς μονογενής, ὁ αὐτὸς ἐκ σοῦ τῆς ἀγνῆς προῆλθεν, ἀφράστως σαρκωθείς, φύσει Θεὸς ὑπάρχων, καὶ φύσει γενόμενος ἄνθρωπος δι' ἡμᾶς· οὐκ εἰς δυάδα προσώπων τεμνόμενος, ἀλλ' ἐν δυάδι φύσεων ἀσυγχύτως γνωριζόμενος. Αὐτὸν ἰκέτευε, σεμνὴ Παμμακάριστε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τὸ, Φῶς ἱλαρόν. Ἀντὶ δὲ τοῦ Προκειμένου, ψάλλομεν εἰς Ἦχον πλ. δ' τὸ,

Ἀλληλούϊα, Ἀλληλούϊα, Ἀλληλούϊα.

Στίχ. Μακάριοι, οὓς ἐξελέξω, καὶ προσελάβου Κύριε.

Ἀλληλούϊα, γ'.

Στίχ. Καὶ τὸ μνημόσυνον αὐτῶν εἰς γενεάν καὶ γενεάν.

Ἀλληλούϊα, γ'.

Εἶτα τὸ, Καταξιώσον, κτλ.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρά. Ἦχος πλ. β'.

Μαρτυρικόν.

Ο Σταυρός σου Κύριε, τοῖς Μάρτυσι γέγονεν ὄπλον ἀήττητον· ἔδλεπον γὰρ τὸν προκείμενον θάνατον, καὶ προβλέποντες τὴν μέλλουσαν ζωὴν, τῇ ἐλπίδι τῇ εἰς σέ ἐνεδυναμοῦντο· αὐτῶν ταῖς παρακλήσεσιν ἐλέησον ἡμᾶς.

Νεκρώσιμον.

Στίχ. Αἱ ψυχαὶ αὐτῶν ἐν ἀγαθοῖς αὐλισθῇσονται.

Ετίμησας εἰκόνι σου, τὸ τῶν χειρῶν σου Σῶτερ πλαστούργημα, ζωγραφήσας ἐν ὕλικῇ μορφῇ τῆς νοερᾶς οὐσίας τὸ ὁμοίωμα· ἦς καὶ κοινωνόν με κατέστησας, θέμενος τῶν ἐπὶ γῆς κατάρχειν με τῷ αὐτεξουσίῳ, Λόγε· διὸ Σῶτερ τοὺς δούλους σου, ἐν χώρᾳ ζώντων, ἐν σκηναῖς Δικαίων ἀνάπαυσον.

Ἔτερον.

Στίχ. Μακάριοι, οὓς ἐξελέξω καὶ προσελάβου Κύριε.

Ινα μοι τὸ ἀξίωμα τῆς τῶν λοιπῶν ζωῆς διακρίνηται, κῆπον ἐν τῇ Ἐδέμ, παντοίοις ὡραῖσμένον φυτοῖς ἐφύτευσας, λύπης καὶ μερίμνης ἐλεύθερον, μέτοχον θείας ζωῆς, ἰσάγγελον ἐπὶ γῆς μικτόν με τάξας· διὸ Σῶτερ τοὺς δούλους σου, ἐν χώρᾳ ζώντων, ἐν σκηναῖς Δικαίων ἀνάπαυσον.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Αρχή μοι καὶ ὑπόστασις, τὸ πλαστοουργόν σου γέγονε πρόσταγμα· βουλευθεῖς γὰρ ἐξ ἀοράτου τε, καὶ ὁρατῆς με ζῶον συμπῆξαι φύσεως, γῆθέν μου τὸ σῶμα διέπλασας· δέδωκας δέ μοι ψυχὴν, τῇ θείᾳ σου καὶ ζωοποιῷ ἐμπνεύσει· διὸ Σῶτερ τοὺς δούλους σου, ἐν χώρᾳ ζώντων, ἐν σκηναῖς Δικαίων ἀνάπαυσον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Πρεσβεΐαις τῆς Τεκούσης σε, Χριστέ καὶ τῶν Μαρτύρων σου, Ἀποστόλων, Προφητῶν, Ἱεραρχῶν, Ὁσίων καὶ Δικαίων, καὶ πάντων τῶν Ἀγίων, τοὺς κοιμηθέντας δούλους σου ἀνάπαυσον.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος πλ. δ'.

Ο βάθει σοφίας φιланθρώπως πάντα οἰκονομῶν, καὶ τὸ συμφέρον πᾶσιν ἀπονέμων, μόνε Δημιουργέ, ἀνάπαυσον Κύριε τὰς ψυχὰς τῶν δούλων σου· ἐν σοὶ γάρ τὴν ἐλπίδα ἀνέθεντο, τῷ ποιητῇ καὶ πλάστῃ καὶ Θεῷ ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Σὲ καὶ τεῖχος καὶ λιμένα ἔχομεν, καὶ πρέσβιν εὐπρόσδεκτον, πρὸς ὃν ἔτεκες Θεόν, Θεοτόκε ἀνύμφευτε, τῶν πιστῶν ἡ σωτηρία.

Καὶ γίνεται Ἀπόλυσις.

✠✠✠

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΗΣ ΠΑΝΝΥΧΙΔΟΣ

Ποιήσαντος τοῦ Ἱερέως Εὐλογ. λέγομεν τὸν Ὑψαλμόν, Ὁ κατοικῶν ἐν βοθηείᾳ τοῦ Ὑψίστου, καὶ μετ' αὐτόν, τὸ Ἀλληλούϊα, γ'.

Στίχ. Μακάριοι, οὓς ἐξελέξω, καὶ προσελάβου

Κύριε. Ἀλληλούϊα, γ'.

Στίχ. Καὶ τὸ μνημόσυνον αὐτῶν εἰς γενεάν καὶ γενεάν. Ἀλληλούϊα, γ'.

Εἶτα τὰ Τροπάρια. Ὁ βάθει σοφίας.

Δόξα, τὸ τέλος. Καὶ νῦν. Σὲ καὶ τεῖχος.

Τὰ Νεκρώσιμα Εὐλογητάρια. Καὶ μνημονεύει ὁ Ἱερεὺς κατὰ τὸ σύνηθες, λέγων καὶ τὴν Εὐχὴν, Ὁ Θεὸς τῶν πνευμάτων. Μετὰ δὲ τὴν Ἐκφώνησιν, ὁ Ν', καὶ εὐθὺς ψάλλομεν τὸν παρόντα Νεκρώσιμον Κανόνα, οὗ ἡ ἀκροστιχίς· Ἐκτον προσαυδῶ τοῖς ἀπελθοῦσιν μέλος.

Ποίημα Θεοφάνους.

ᾠδὴ α'. Ἦχος πλ. β'.

Ὡς ἐν ἡπείρῳ πεζεύσας,

Εν οὐρανίοις θαλάμοις διηνεκῶς, οἱ γενναῖοι Μάρτυρες, δυσωποῦσί σε Χριστέ· οὓς ἐκ γῆς μετέστησας πιστοὺς, αἰώνιων ἀγαθῶν τυχεῖν ἀξίωσον.

Κατακοσμήσας τὰ πάντα, ζῶν μικτόν, μέσον με τὸν ἄνθρωπον, ταπεινότητος ὁμοῦ, καὶ μεγέθους ἐπλασας· διὸ, τὰς τῶν δούλων σου ψυχὰς, Σωτὴρ ἀνάπαυσον.

Τοῦ Παραδείσου πολίτην καὶ γεωργόν, κατ' ἀρχὰς με ἔταξας· παραβάντα δὲ τὴν σὴν ἐντολὴν ἐξώρισας· διὸ, τὰς τῶν δούλων σου ψυχὰς, Σῶτερ ἀνάπαυσον.

Θεοτοκίον.

Ο ἐκ πλευρᾶς διαπλάσας Εὐὰν τὸ πρὶν, τὴν ἡμῶν προμήτορα, ἐξ ἀχράντου σου γαστρός, σάρκα περιβάλλεται· δι' ἧς, τοῦ θανάτου τὴν ἰσχὺν Ἀγνή διέλυσεν.

ᾠδὴ γ'. Οὐκ ἔστιν ἅγιος.

Νομίμως ἠθλησαν οἱ σοὶ, Μάρτυρες Ζωοδότα, καὶ στεφάνῳ τῆς νίκης κοσμηθέντες παρὰ σοῦ, τοῖς μεταστάσι πιστοῖς, αἰώνιαν λύτρωσιν βραβεύουσι.

Παιδεύσας πρότερον πολλοῖς· τέρασι καὶ σημείοις, ἐμέ τὸν πλανηθέντα, ἐπ' ἐσχάτων σεαυτὸν, κενώσας ὡς συμπαθής, καὶ ζητήσας, εὖρες καὶ διέσωσας.

Ρέοντων ἄστατον φθοράν, τοὺς πρὸς σέ διαβάντας, ἐν σκηναῖς αἰωνίοις, κατοικεῖν χαρμονικῶς, ἀξίωσον ἀγαθὲ, δικαιοῦσας πίστει τε καὶ χάριτι.

Θεοτοκίον.

Οὐκ ἔστιν ἄμεμπτος ὡς σὺ, πάντα γνε Θεομήτορ· μόνη γὰρ ἐξ αἰῶνος, τὸν Θεὸν τὸν ἀληθῆ, συνέλαβες ἐν γαστρὶ, τοῦ θανάτου λύσαντα τὴν δύναμιν.

Ὁ Εἰρμός.

» **Ο**ὐκ ἔστιν ἅγιος ὡς σὺ, Κύριε ὁ Θεός
» μου, ὁ ὑψώσας τὸ κέρας τῶν πιστῶν
» σου ἀγαθὲ, καὶ στερεώσας αὐτοὺς, ἐν τῇ πέ-
» τρα τῆς ὁμολογίας σου.

Καὶ μνημονεύει ὁ Ἱερεὺς.

Εἶτα Καθίσματα. Ἦχος πλ. β'.

Αληθῶς ματαιιότης τὰ σύμπαντα, ὁ δὲ βίος σκιά καὶ ἐνύπνιον· καὶ γὰρ μάτην ταραττεται πᾶς γηγενής, ὡς εἶπεν ἡ Γραφή· ὅτε τὸν κόσμον κερδήσωμεν, τότε τῷ τάφῳ οἰκήσωμεν, ὅπου ὁμοῦ βασιλεῖς καὶ πτωχοί· διὸ Χριστέ ὁ Θεός, τοὺς μεταστάντας ἀνάπαυσον, ὡς φιάνθρωπος.

Δόξα καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Παναγία Θεοτόκε, τὸν χρόνον τῆς ζωῆς μου μὴ ἐγκαταλίπης με· ἀνθρωπίνῃ προστασία μὴ καταπιστεύσης με· ἀλλ' αὐτὴ ἀντιλαβοῦ, καὶ ἐλέησόν με.

ᾠδὴ δ'. Χριστός μου δύναμις.

Σοφίας μείζονος, δεικνύων γνώρισμα, καὶ τῆς περὶ τὰ δῶρα πολυτελοῦς, Δέσποτα χρηστότητος, τὰς τῶν Μαρτύρων χορείας, τοῖς Ἀγγέλοις συνηρίθμησας.

Αφράστου δόξης σου, τυχεῖν ἀξιώσον, τοὺς πρὸς σέ μεταστάντας, ἔνθα Χριστέ, τῶν εὐφραινομένων ἐστὶν ἡ κατοικία, καὶ φωνή, καθαρᾶς ἀγαλλιᾶσεως.

Υμνοῦντας πρόσδεξαι, τὸ θεῖον κράτος σου. οὓς ἐκ γῆς προσελάβου, τέκνα φωτὸς τούτους ἐργαζόμενος, τῆς ἁμαρτίας τὴν ἀχλὺν, ἐκκαθαίρων πολυέλεε. **Θεοτοκίον.**

Δοχεῖον ἄχραντον, ναὸν πανάμωμον, κιβωτὸν παναγίαν, παρθενικόν, τόπον ἀγιάσματος, σέ καλλονὴν τοῦ Ἰακώβ, ὁ Δεσπότης ἐξελέξατο.

Ὡδὴ ε΄. Τῷ θεῷ φέγγει σου.

Ως ὀλοκάρπωσις ἱερὰ, καὶ ὡς ἀπαρχὴ τῆς ἀνθρωπίνης, οἱ Μάρτυρες φύσεως, τῷ δεδοξασμένῳ προσενεχθέντες Θεῷ, ἡμῖν τὴν σωτηρίαν, αἰεὶ βραβεύουσι.

Τῆς οὐρανίου διαγωγῆς, τῆς διανομῆς τῶν χαρισμάτων, ἀξιώσον Δέσποτα, τοὺς προκοιμηθέντας πιστοὺς οἰκέτας σου, παρέχων τῶν πταισμάτων, τὴν ἀπολύτρωσιν.

Ο μόνος φύσει ζωοποιός, τὸ τῆς ἀγαθότητος ὄντως ἀνεξιχνίαστον πέλαγος, τοὺς τελειωθέντας τῆς βασιλείας τῆς σῆς, ἀξιώσον οἰκτίρμον, μόνε ἀθάνατε.

Θεοτοκίον.

Ισχὺς καὶ ὑμνησις ὁ ἐκ σοῦ, Δέσποινα τοῦ κόσμου γεννηθεῖς, καὶ σωτηρία ἐγένετο, τοῖς ἀπολλυμένοις, ἐκ τῶν τοῦ Ἀδου πυλῶν, ῥύομενος τοὺς πίστει σε μακαρίζοντας.

Ὡδὴ ς΄. Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν.

Σταυρῷ προσηλούμενος, τῶν Μαρτύρων τοὺς χοροὺς, πρὸς σεαυτὸν συνήγαγες, μιμουμένους τὸ πάθος σου Ἀγαθέ, διό σου δεόμεθα. τοὺς πρὸς σε μεταστάντας διανάπαυσον.

Αφράστῳ τῇ δόξῃ σου, ὅταν ἔλθῃς φοβερός, κρῖναι τὸν κόσμον ἅπαντα, ἐν νεφέλαις εὐδόκησον λυτρωτὰ, φαιδρῶς ὑπαντῆσαί σοι, οὓς ἐκ γῆς προσελάβου πιστοὺς δούλους σου.

PENTHKOΣTAPION, ἔκδοσις ἈΝΕΣΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΑΟΥ

Πηγὴ ζωῆς πέφυκας, ἐν ἀνδρείᾳ θεϊκῇ, πεπεδημένους Δέσποτα, ὁ ἐξάγων τοὺς δούλους σου τοὺς πρὸς σέ, πιστῶς ἐκδημήσαντας, ἐν τρυφῇ Παραδείσου κατασκήνωσον.

Θεοτοκίον.

Εἰς γῆν ἀπεστράφημεν, παραδάντες τοῦ Θεοῦ, τὴν ἐντολὴν τὴν ἐνθεον· διὰ σοῦ δὲ Παρθένε πρὸς οὐρανὸν, ἐκ γῆς ἀνυψώθημεν, τὴν φθορὰν τοῦ θανάτου ἐκτινάξαντες.

Ὁ Εἰρμός.

Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν, ὑψουμένην καθορῶν, τῶν πειρασμῶν τῷ κλύδωνι, τῷ εὐδίῳ λιμένι σου προσδραμὼν, βοῶ σοι· Ἀνάγαγε, ἐκ φθορᾶς τὴν ζωὴν μου Πολυέλεε.

Τὸ Κοντάκιον. Ἦχος πλ. δ΄.

Μετὰ τῶν Ἀγίων ἀνάπαυσον Χριστέ, τὰς ψυχὰς τῶν δούλων σου, ἔνθα οὐκ ἐστὶ πόνος, οὐ λύπη, οὐ στεναγμός, ἀλλὰ ζωὴ ἀτελεύτητος.

Ὁ Οἶκος.

Αὐτὸς μόνος ὑπάρχεις ἀθάνατος, ὁ ποιήσας καὶ πλάσας τὸν ἄνθρωπον· οἱ βροτοὶ οὖν ἐκ γῆς διεπλάσθημεν, καὶ εἰς γῆν τὴν αὐτὴν πορευσόμεθα, καθὼς ἐκέλευσας ὁ πλάσας με καὶ εἰπὼν μοι· Ὅτι γῆ εἶ, καὶ εἰς γῆν ἀπελεύσῃ· ὅπου πάντες βροτοὶ πορευσόμεθα, ἐπιτάφιον θρῆνον ποιοῦντες ᾠδὴν, τὸ, Ἀλληλούϊα.

Ὡδὴ ζ΄. Δροσοδόλον μὲν τὴν κάμινον

Λυτρωθέντες τῷ σῷ αἵματι οἱ Μάρτυρες, τῆς πρώτης παραβάσεως, ῥαντισθέντες δὲ τῷ ἰδίῳ αἵματι, τὴν σὴν σαφῶς εἰκονίζουσι σφαγὴν. Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν

Θρασυνόμενον τὸν θάνατον ἐνέκρωσας, Λόγε ζωαρχικώτατε· τοὺς ἐν πίστει δὲ κοιμηθέντας, πρόσδεξαι τανῦν, ὑμνοῦντας καὶ λέγοντας Χριστέ· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ο ψυχώσας με τὸν ἄνθρωπον φουσήματι, θεῷ θεαρχικώτατε, τοὺς μεταστάντας βασιλείας Δέσποτα τῆς σῆς, ἀξιώσον ψάλλειν σοι Σωτήρ· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Υπερτέρα πάσης κτίσεως πανάμωμε γέγονας, συλλαβοῦσα Θεὸν, τὸν συντρίψαντα

τοῦ θανάτου πύλας, καὶ μοχλοὺς συνθλάσαν-
τα· ὅθεν σε Ἀγνή, ὑμνολογοῦμεν οἱ πιστοὶ, ὡς
Θεομήτορα.

Ὡδὴ η'. Ἐκ φλογὸς τοῖς ὁσίοις.

Σταθερῶς τοὺς ἀγῶνας ἐπιδειξάμενοι, τῷ
τῆς νίκης στεφάνῳ κατεκοσμήθητε, Μάρ-
τυρες Χριστοῦ ἀθλοφόροι, κραυγάζοντες· Σὲ
ὑπερυψοῦμεν, Χριστέ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ιέρως τοὺς τὸν βίον ἀπολιπόντας πιστοὺς,
καὶ πρὸς σέ τὸν Δεσπότην μεταχωρήσαν-
τας, δέξαι προσηῶς, ἀναπαύων ὡς εὐσπλαγ-
χνος, σὲ ὑπερυψοῦντας, Χριστέ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Νῦν ἐν γῇ τῶν πραέων πάντας αὐλίζεσθαι,
τοὺς προκεκοιμημένους Σῶτερ εὐδόκησον,
πίστει τῇ εἰς σέ δικαιώσας καὶ χάριτι, σὲ ὑπε-
ρυψοῦντας, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Μακαρίζομεν πάντες σὲ παμμακάριστε, τὴν
τὸν Λόγον τὸν ὄντως ὄντα μακάριον, σάρ-
κα δι' ἡμᾶς γεγονότα γεννήσασαν· ὃν ὑπερυ-
ψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**κ φλογὸς τοῖς ὁσίοις δρόσον ἐπήγασας,
» καὶ δικαίου θυσίαν ὕδατι ἐφλεξας· ἅ-
»παντα γὰρ δρᾷς, Χριστέ, μόνῳ τῷ βούλεσθαι·
» σὲ ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡδὴ θ'. Θεὸν ἀνθρώποις ἰδεῖν.

Ελπὶς Μαρτύρων χοροὺς ἐνεύρωσε, καὶ
πρὸς τὴν σὴν ἀγάπην διαπύρως ἐπτέρωσε,
τῶν μελλόντων τούτοις προτυπώσασα, τὴν μὴ
σαλευομένην ὄντως ἀνάπαυσιν, ἧς τοὺς μετα-
στάντας ἀγαθὲ τυχεῖν ἀξιώσον.

Λαμπρᾶς καὶ θείας τυχεῖν ἐλλάμψεως, τῆς
σῆς Χριστέ τοὺς πίστει μεταστάντας εὐ-
δόκησον, τὴν ἐν κόλποις Ἀβραάμ ἀνάπαυσιν,
μόνος ὡς ἐλεήμων, τούτοις δωρούμενος, καὶ τῆς
αἰωνίου ἀξίῳ μακαριότητος.

Οὖν τῇ φύσει χρηστὸς καὶ εὐσπλαγχνος,
καὶ θελητῆς ἐλέους εὐσπλαγχνίας ἡ ἁ-
βυσσος, οὗς ἐκ τόπου τούτου τῆς κακώσεως, καὶ
σκιᾶς τοῦ θανάτου Σῶτερ μετέστησας, ἐνθα κα-
ταλάμπει σου τὸ φῶς, τούτους κατὰ ταξον.

Θεοτοκίον.

Σκηνὴν ἁγίαν Ἀγνή γινώσκομεν, καὶ κι-
βωτὸν καὶ πλάκα σέ τοῦ νόμου τῆς χάρι-
τος· διὰ σοῦ γὰρ ἄφεσις δεδῶρηται τοῖς δεδι-
καιωμένοις διὰ τοῦ αἵματος, τοῦ σωματωθέντος
ἐκ τῆς σῆς γαστρὸς πανάμωμε.

Ὁ Εἰρμός.

» **Θ**εὸν ἀνθρώποις ἰδεῖν ἀδύνατον, ὃν οὐ
» τολμᾷ Ἀγγέλων ἀτενίσαι τὰ τάγμα-
» τα· διὰ σοῦ δὲ Πάναγνε, ὥράθη βροτοῖς, Λό-
» γος σεσαρκωμένος, ὃν μεγαλύνοντες, σὺν
» ταῖς οὐρανίαις στρατιαῖς σὲ μακαρίζομεν.

Τὸ Τρισαγιον, Εἴθ' οὕτω τὰ Τροπάρια.

Ὁ βάθει σοφίας φιλανθρώπως.

Σὲ καὶ τεῖχος καὶ λιμένα.

Καὶ μνημονεύσαντος τοῦ Ἱερέως συνήθως.
γίνεται ἀπόλυσις.

ΤΩ ΣΑΒΒΑΤΩ Εἰς τὸν οἶθρον

Μετὰ τὸν Ἐξάψαλμον ψάλλομεν εἰς Ἦχον
δ' πλ. τὸ, Ἀλληλούϊα, ἐκ γ'.

Στίχ. Μακάριοι, οὓς ἐξελέξω, καὶ προσελάβου
Κύριε.

Στίχ. Καὶ τὸ μνημόσυνον αὐτῶν εἰς γενεὰν καὶ
γενεάν.

Ὁ βάθει σοφίας φιλανθρώπως.

Δόξα, τὸ τέλος. Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Σὲ καὶ τεῖχος καὶ λιμένα.

Εἶτα ἡ συνήθης Στιχολογία. Εἶπεν ὁ Κύριος
τῷ Κυρίῳ μου. Ἐν δὲ ταῖς Συναπταῖς πάσαις
τῆς Στιχολογίας καὶ τοῦ Κανόνος, μνημονεύον-
ται πάντες οἱ προαπελθόντες πατέρες καὶ ἀ-
δελφοὶ ἡμῶν.

Εἰς τὴν α' Στιχολογίαν, λέγομεν Καθίσματα
Μαρτυρικά.

Ἦχος πλ. β'. Ἀγγελικαὶ δυνάμεις.

Αθλητικαὶ ἐνστάσεις ἐπὶ τῷ σκάμματι, τυ-
ραννικαὶ αἰκίσεις ἐπὶ τοὺς Μάρτυρας· οἱ δύο
ἴσταντο χοροὶ τῶν Ἀσωμάτων, βραβεῖα κατέ-
χοντες τῆς νίκης· ἐξέστησαν τυράννους καὶ βα-
σιλεῖς οἱ σοφοί, καθεῖλον τὸν Βελίαρ ὁμολογία
Χριστοῦ. Ὁ ἐνισχύσας αὐτοὺς Κύριε, δόξα σοι.

Στίχ. Θαυμαστὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἀγίοις αὐτοῦ.

Αθλητικὸν ἀγῶνα ὑπομείναντες οἱ Ἅγιοι,
καὶ βραβεῖα τῆς νίκης παρὰ σοῦ κομισά-

μενοι, κατήργησαν τὰς ἐπινοίας τῶν παρανόμων, ἐδέξαντο στεφάνους τῆς ἀφθαρσίας· δι' αὐτῶν ὁ Θεὸς σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Στιχ. Τοῖς Ἀγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ ἐθαυμάστωσεν ὁ Κύριος.

Τῶν Ἀγίων σου ἡ μνήμη Κύριε, ἀνεδείχθη ὡς Παράδεισος ὁ ἐν Ἑδέμ· ἐν αὐτῇ γὰρ ἀγάλλεται πᾶσα ἡ κτίσις· καὶ παράσχου ἡμῖν τῇ αὐτῶν παρακλήσει, εἰρήνην καὶ τὸ μέγα ἔλεος.
Δόξα. Νεκρώσιμον.

Εν ταῖς σκηναῖς τῶν ἐκλεκτῶν, καὶ ἐν χώρᾳ τῶν ζώντων, οὓς προσελάβου Ἰησοῦ, εὐσεβῶς κοιμηθέντας κατὰ τάξιν, ὡς εὐδιάλλακτος Θεὸς, καὶ ἐμπλησον τοῦ ἀνεσπέρου σου φωτός, καὶ τῆς ἐπουρανίου σου χαρᾶς ἀξιώσον.
Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Οτὴν εὐλογημένην καλέσας σου Μητέρα, ἦλθες ἐπὶ τὸ πάθος ἐκουσία βουλή, λάμψας ἐν τῷ Σταυρῷ, ἀναζητῆσαι θέλων τὸν Ἀδὰμ, λέγων τοῖς Ἀγγέλοις· Συγχαρήτε μοι, ὅτι εὐρέθη ἡ ἀπολομένη δραχμή. Ὁ πάντα σαφῶς οἰκονομήσας Θεὸς, δόξα σοι.
Ἦτα τὸν Ἀντωνῖον. εἰς στασεις β', καὶ μνημονεύει ὁ Ἱερεὺς μετὰ τὴν α' στάσιν· εἰς δὲ τὴν συμπλήρωσιν τῆς β' τὰ Νεκρώσιμα Εὐλογητάρια. Ἦτα. Συναπτὴ, καὶ μνημονεύει πάλιν. Μετὰ δὲ τὴν Ἑκφώνησιν.

Καθίσματα. Ἦχος πλ. α'.

Ανάπαυσον Σωτὴρ ἡμῶν, μετὰ Δικαίων τοὺς δούλους σου καὶ τούτους κατασκήνωσον ἐν ταῖς αὐλαῖς σου, καθὼς γέγραπται, παρορῶν ὡς ἀγαθὸς τὰ πλημμελήματα αὐτῶν, τὰ ἐκούσια καὶ τὰ ἀκούσια, καὶ πάντα τὰ ἐν ἀγνοίᾳ καὶ γνώσει, φιλάνθρωπε.
Θεοτοκίον.

Ο ἐκ Παρθένου ἀνατείλας τῷ κόσμῳ Χριστὲ ὁ Θεός, υἱοὺς φωτός δι' αὐτῆς ἀναδείξας, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ὁ Ν καὶ οἱ Κανόνες. Τοῦ Ἀγίου τῆς Μονῆς μετὰ τῶν ἱερμῶν εἰς ς', καὶ ὁ παρὼν εἰς ἡ', οὗ ἡ ἀκροστιχὶς, ἀνευ τῶν Θεοτοκίων τῆς γ', ε, ς' καὶ ζ'. Ὡδὴς.

Ψυχᾶς ἀπάσαις αἶνον ἐξ Ἀρσενίου.

Ὡδὴ α'. Ἦχος πλ. β'.

Ὡς ἐν ἡπείρῳ πεζεύσας.

Ψυχῶν πασῶν ὁ Δεσπότης καὶ ποιητής, καὶ κριτής καὶ Κύριος, οὐπὲρ πάντων τῶν ἐν γῇ, ἐν χειρὶ τὰ πέρατα, αὐτὸς οὓς μετέστησας πιστοὺς ἐν σοὶ ἀνάπαυσον.

Υπὲρ παντὸς κοιμηθέντων γένους βροτῶν, ἡλικίας Δέσποτα, ἀξιώματος ὁμοῦ, καὶ μεγέθους, ἅπαντες θερμῶς δυσωποῦμεν, ὅπως σώσης οὓς μετέστησας.

Χειρὶ ἀχράντῳ σου Λόγε ὁ ἀπὸ γῆς, πλαστοργήσας μόνος με, καὶ ψυχώσας ὡς Θεός, ζωηρᾷ ἐμπνεύσει σου, αὐτὸς οὓς ἐντεῦθεν προσελάβου σῶσον εὐσπλαγχνε.

Θεοτοκίον.

Αγνὴ Παρθένε τοῦ κόσμου καταφυγὴ, καὶ στερρὰ ὑπέρμαχε, ἱκεσίαις σου θερμαῖς, ὑπὲρ πάντων πρέσβευε τῶν σέ, κεκτημένων ἐν ἀνάγκαις τεῖχος ἀρρήκτον.

Καταδασία.

» **Ω**ς ἐν ἡπείρῳ πεζεύσας ὁ Ἰσραὴλ, ἐν ἀβύσσῳ ἵχνεσι, τὸν διώκτην Φαραὼ, καθορῶν ποντούμενον, Θεῷ ἐπινίκιον ᾠδὴν, ἐβόα, ἄσωμεν.

Ὡδὴ γ'. Οὐκ ἔστιν Ἄγιος.

Ισχίι δόξης Θεϊκῆς, ὁ τῆς γῆς ἐξ ἐσχάτων, ὡς νεφέλαις ἀνάγων, τῶν πιστῶν πρὸς σέ ψυχὰς, οὓς ἐκ περάτων Χριστέ, προσελάβου δούλους σου ἀνάπαυσον.

Σὺ μόνος εἶ ὁ καθιστῶν, βασιλεῖς καὶ δυνάστας, καὶ κριτὰς σὺν τοπάρχαις· ὅθεν πάντων ὡς Θεός, αὐτὸς ἐν κρίσει τῇ σῇ, ῥῦσαι τούτους Σῶτερ τῆς κολάσεως.

Απάσης γῆς ὁ ποιητής, σὺν πρεσβύταις παρθένοις, καὶ σὺν νέοις ἐφήβοις οὓς προσελάβου Χριστέ, τῆς αἰωνίου χαρᾶς, καὶ τρυφῆς σου τούτους καταξιώσον.

Θεοτοκίον.

Ελπὶς τοῦ κόσμου κραταιά, Δέσποινα Θεοτόκε, μὴ ἀπόσῃ τοὺς πόθῳ, σοὶ προστρέχοντας αἰεὶ· ἀλλ' ἱκεσίαις ταῖς σαῖς, πάσης ῥῦσαι ζάλης τοὺς τιμῶντάς σε.

Καταδασία.

» **Ο**ὐκ ἔστιν ἅγιος ὡς σὺ, Κύριε ὁ Θεός μου, ὁ ὑψώσας τὸ κέρας, τῶν πιστῶν σου ἀ-

»γαθέ, καὶ στερεώσας αὐτοὺς, ἐν τῇ πέτρα τῆς
»ὁμολογίας σου.

Καθίσματα. Ἦχος πλ.δ'.

Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Ο τὰ πάντα ποιήσας νεύματι σῶ, τοὺς ἐν
πίστει θανέντας Χριστιανούς, πατέρας προ-
πάτορας, πάππους δὲ καὶ προπάππους τε, ἀδελ-
φοὺς καὶ φίλους, πλουσίους καὶ πένητας, βασι-
λεῖς καὶ ἄρχοντας, ὁμοῦ καὶ μονάζοντας, ὅπου
τῶν Δικαίων καὶ Ἀγίων σου πλήθη, ἀπάντων
ἡ οἰκῆσις, δυσωποῦμεν ἀνάπαυσον, ὡς Θεὸς εὐ-
διάλλακτος· Δέσποτα Χριστέ Βασιλεῦ, τῶν
πταισμάτων ἄφεςιν παρέχων αὐτοῖς, ὧν ἐξή-
μαρτον πάντες οἱ δοῦλοί σου.

Θεοτοκίον. Ὁμοιον.

Χαριστήριον αἶνον χρεωστικῶς, ὡς ἡ Χήρα
ἐκεῖνη δύο λεπτά, προσφέρω σοι Δέσποι-
να, ὑπὲρ πασῶν τῶν χαρίτων σου· σὺ γὰρ ὠφθης
σκέπη, ὁμοῦ καὶ βοήθεια, πειρασμῶν καὶ θλί-
ψεων, αἰεὶ με ἐξαίρουσα· ὅθεν ὡς ἐκ μέσης, φλο-
γιζούσης καμίνου, ῥυσθεὶς τῶν θλιβόντων με,
ἐκ καρδίας κραυγάζω σοι· Θεοτόκε βοήθει μοι,
πρεσβεύουσα Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων
ἄφεςιν δοθῆναί μοι· σὲ γὰρ ἔχω ἐλπίδα ὁ δοῦ-
λός σου.

Ὦδὴ δ'. Χριστός μου δύναμις.

Ποιμαίνων Δέσποτα, ἐν τόπῳ χλόης Σωτὴρ
καὶ μετὰ γων ἐφ' ὕδωρ πάντας πιστοὺς, τὸ
τῆς ἀναπαύσεως, μὴ ἀποπέμψης τῆς ἐκεῖ, εὐ-
φροσύνης τοὺς οἰκέτας σου.

Α γγέλων τάγμασιν, αὐτὸς κατὰ ταξον, μο-
ναστῶν σου χορείας ἱεραρχῶν, λειτουρ-
γῶν ἀπάντων σου· σοὶ γὰρ ἀνέθεντο ψυχὰς, σὺν
τοῖς σώμασι φιλάνθρωπε.

Σὺ μόνος ἔγνωκας, ὡς πάντων Κύριος, τὰς
θανάτου ἐφόδους, μέτρα ζωῆς, καὶ τὸ πέ-
τρας πάντων βροτῶν· διὸ οἰκτείρησον καὶ νῦν,
τοὺς σοὺς δούλους ὑπεράγαθε.

Θεοτοκίον.

Α γίων Ἀγιον, Θεὸν κυήσασα, Παναγία
Παρθένε θείαις λιταῖς, τοῦτον νῦν δυσώ-
πησον, σκηναῖς Ἀγίων ἐν τρυφῇ, κατατάξαι
οὓς μετέστησεν.

Καταβασία

» **Χ**ριστός μου δύναμις, Θεὸς καὶ Κύριος,
» ἡ σεπτὴ Ἐκκλησία θεοπρεπῶς, μέλ-

» πει ἀνακράζουσα, ἐκ διανοίας καθαρᾶς, ἐν
» Κυρίῳ ἐορτάζουσα.

Ὦδὴ ε'. Τῷ θείῳ φέγγει σου.

Ι δού Μαρτύρων θεῖοι χοροί, τάξεις Ἀπο-
στόλων Προφητῶν, καὶ τῶν Δικαίων συ-
στήματα, Σῶτερ σέ ὑμνοῦντες καθικετεύουσι,
τοῦ σῶσαι οὓς περ κόσμου, πάντας προσεῖληφας.

Στερρᾶς σου σάλπιγγος τῇ φωνῇ, ὅταν ἐξ-
ανοίγωνται τάφοι νεκρῶν, καὶ γῆ τρέ-
μη φρίττουσα, τότε σὺν προβάτοις ἐκ δεξιῶν
σου Χριστέ, κατὰ ταξον σοὺς δούλους, οὓς περ
μετέστησας.

Α νδρῶν τὰ στίφη σὺν γυναιξί, παίδων γη-
ραιῶν ὁμοῦ, πενήτων δούλων πλουσίων
τε, τῶν πιστῶς ἐντεῦθεν μετατεθέντων πρὸς σέ,
ἀνάπαυσον, καὶ σῶσον ὡς εὐδιάλλακτος.

Θεοτοκίον.

Σ ἐ πάντες Ἀχραντε βοηθὸν ζῶντες καὶ θα-
νόντες εὐσεβῶς, φυλαὶ καὶ γλῶσσαι κεκτῆ-
μεθα· ὅθεν τῆς ἐκεῖσε τυχεῖν ἀνέσεως, αἰτούμε-
θα πρεσβεΐαις σου ταῖς πρὸς Κύριον

Καταβασία.

» **Τ**ῷ θείῳ φέγγει σου ἀγαθέ, τὰς τῶν ὁρ-
» θριζόντων σοι ψυχὰς, πόθῳ καταύγα-
» σον, δέομαι, σέ εἰδέναι Λόγε Θεοῦ, τὸν ὄν-
» τως Θεόν, ἐκ ζόφου τῶν πταισμάτων ἀνα-
» καλούμενον.

Ὦδὴ ς'. Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν.

Ι λάσθητι Δέσποτα, παρακλήθητι Σωτὴρ καὶ
δειξόν σου τὸ ἔλεος, δεῖξον σπλάγχνα, καὶ
σῶσον ὡς ἀγαθός, τῆς γῆς πάσης ἅπαντας, οὓς
πρὸς σέ μετηγάγου ὡς φιλάνθρωπος.

Ν αμάτων ἐν κλύσμασι, καὶ ἐν ρείθροις πο-
ταμῶν, καὶ τοὺς ἐξαίφνης θνήξαντας, τοὺς
ἐν νάπαις, καὶ ὄρεσι, καὶ ὁπαῖς, τὸν βίον τελέ-
σαντας, μὴ παρίδης, ὡς μόνος εὐδιάλλακτος.

Ο βλέπων ὡς Κύριος, ἐν θαλάσῃ, καὶ ἐν
γῇ, τοὺς ἐν ἀδήλῳ θνήξαντας, τοὺς πο-
λέμοις καὶ μάχαις καὶ ἐν πληγαῖς, δεινῶς τε-
λευτήσαντας, πάντας οἰκτεῖρον Σῶτερ, ὡς φι-
λάνθρωπος.

Θεοτοκίον.

Η ἴπαναγνος Δέσποινα, ἡ τεκοῦσα τοῖς βρο-
τοῖς, τὸν κυβερνήτην Κύριον, τῶν παθῶν

μου τὸν ἄστατον καὶ δεινόν, κατεύνασον τάρρα-
χον, καὶ γαλήνην παράσχου τῇ καρδίᾳ μου.

Καταδασία.

» **Τ**οῦ βίου τὴν θάλασσαν, ὑψουμένην κα-
» θορῶν, τῶν πειρασμῶν τῷ κλύδωνι, τῷ
» εὐδίῳ λιμένι σου προσδραμών, βοῶ σοι· Ἄ-
» νάγαγε, ἐκ φθορᾶς τὴν ζωὴν μου, πολυέλεε.

Κοντάκιον. Ἦχος πλ. δ'.

Τοὺς μεταστάντας ἀφ' ἡμῶν ἐκ τῶν προσ-
καίρων, ἐν ταῖς σκηναῖς τῶν ἐκλεκτῶν
κατασκήνωσον, καὶ μετὰ Δικαίων ἀνάπαυσον
Σῶτερ ἀθάνατε· εἰ γὰρ ὡς ἄνθρωποι ἡμαρτον
ἐπὶ γῆς, ἀλλὰ σὺ ὡς ἀναμάρτητος Κύριος, ἄ-
φες αὐτοῖς τὰ ἐκούσια πταίσματα, καὶ τὰ ἀκού-
σια, μεσιτευούσης τῆς τεκούσης σε Θεοτόκου,
ἵνα συμφώνως βοήσωμεν ὑπὲρ αὐτῶν Ἀλληλούϊα.

Ὁ Οἶκος.

Αὐτὸς μόνος ὑπάρχεις ἀθάνατος, ὁ ποιήσας
καὶ πλάσας τὸν ἄνθρωπον· οἱ βροτοὶ οὖν
ἐκ γῆς διεπλάσθημεν, καὶ εἰς γῆν τὴν αὐτὴν
πορευόμεθα, καθὼς ἐκέλευσας ὁ πλάσας με καὶ
εἰπὼν μοι· Ὅτι γῆ εἶ, καὶ εἰς γῆν ἀπελεύσῃ·
ὅπου πάντες βροτοὶ πορευσόμεθα, ἐπιτάφιον θρή-
νον ποιοῦντες ὧδὴν τὸ, Ἀλληλούϊα.

Συναξάριον τοῦ Μηναίου.

Ὡδὴ ζ'. Δροσοδόλον μὲν τὴν κάμινον.

Σὺν Ἀγγέλοις ἐπὶ θρόνου Σῶτερ δόξης σου,
ὅταν ἐλεύσῃ κρίναι τὴν γῆν, ψυχὰς δού-
λων σου, τῆς σῆς πλησον θείας χαρμονῆς, τοῦ
ψάλλειν ἀπαύστως καὶ βοᾶν· Εὐλογητὸς εἶ ὁ
Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Εν σπαράγμασι θηρῶν Χριστέ τοὺς θνή-
ξαντας, καὶ οὓς ἰχθὺς ἐμέλισεν, οὓς κατέ-
χωσε συσσεισμός, καὶ βόθρος καὶ κρημνός, τοὺς
πάντας ἐλέησον Σωτὴρ καὶ τῆς ἐκείθεν ἀπειλῆς,
ῥῦσαι ὡς εὖσπλαγχνος.

Εἴφη, μάχαιρα, καὶ πῦρ δεινῶν ἐπίτασις,
καὶ λίθων ἢ κατάλυσις, οὓς ἀνάλωσε σὺν
λησταῖς, λιμός τε καὶ λοιμός, τῇ σῇ μετουσίᾳ
καὶ χαρᾷ, σῶσον ὑμνεῖν σε εὐσεβῶς, τὸν τῶν
Πατέρων Θεόν.

Θεοτοκίον.

Μόνη πέφυκας ἁγνὴ τοῦ κόσμου γέφυρα, με-
τάγουσα βροτοὺς πρὸς Θεόν· τοὺς τὸν
βίον οὖν, τῇ πρὸς σέ ἐλπίδι καὶ στοργῇ, τελέ-

σαντας, Μῆτερ τοῦ Θεοῦ, πάσης ἀνάγκης καὶ
φθορᾶς σῶζε πρεσβεΐαις σου.

Καταδασία.

» **Δ**ροσοδόλον μὲν τὴν κάμινον εἰργάσατο,
» Ἀγγελος τοῖς ὁσίοις Παισί· τοὺς Χαλ-
» δαίους δὲ καταφλέγον πρόσταγμα Θεοῦ, τὸν
» τύραννον ἔπεισε βοᾶν· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός,
» ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ὡδὴ η'. Ἐκστηθι φρίττων οὐρανέ.

Απαντας Δέσποτα βροτοὺς, παντοίου τάγ-
ματος, οὓς μετέστησας Σωτὴρ πιστοὺς
σου βασιλεῖς καὶ ἄρχοντας, ἐθνάρχας γῆς καὶ
κριτὰς, λαῶν τε καὶ φυλῶν τοὺς προστάτας, ἐ-
λέησον οἰκτίρμον καὶ ἀνάπαυσον μόνος, ὅπως
σε ὑμνοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ρῦσαι πυρὸς τοῦ φοβεροῦ, δούλους φιλάν-
θρωπε, Ἐκκλησίας σου σεπτῆς, καὶ σῶσον
μνηστῶν συστήματα, ἱερωμένων πληθύν, χο-
ρείας λειτουργῶν σου ἐνθέων, καὶ πάντας τῆς
ἐκείσε, καταξιώσον δόξης, ὅπως σε ὑμνῶμεν, εἰς
πάντας τοὺς αἰῶνας.

Σῶσον ὦ Δέσποτα Χριστέ, σῶσον ἐλέησον
καὶ ἀνάπαυσον ψυχὰς, λαοὺς σε τοὺς πι-
στῶς τελέσαντας, τρόμφαν τὴν ζωὴν ἐν τό-
πῳ, καὶ ἐν χώρᾳ παντοῖα, καὶ ῥῦσαι τῆς γεέν-
νης καὶ πικρίας βασάνων, ὅπως σε ὑμνῶμεν, εἰς
πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ελυσας μόνη τὴν ἄραν, Παρθένε ἄχραντε,
τὴν τῆς Εὐδίας ἀληθῶς, ζωὴν δὲ τοῖς ἐν γῇ
ἐπήγασας· διὸ πρεσβεΐαις ταῖς σαῖς, τοὺς βίου
τοῦ προσκαίρου λυθέντας, ζωῆς τῆς αἰωνίου,
καταξιώσον πάντας, ὅπως σε ὑμνῶμεν, εἰς πάν-
τας τοὺς αἰῶνας.

Καταδασία.

» **Ε**κστηθι φρίττων οὐρανέ, καὶ σαλευθή-
» τωσαν τὰ θεμέλια τῆς γῆς· ἰδοὺ γὰρ
» ἐν νεκροῖς λογίζεται, ὁ ἐν ὑψίστοις οἰκῶν,
» καὶ τάφῳ σμικρῷ ξενοδοχεῖται· ὃν παῖδες
» εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦ-
» τε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡδὴ θ'. Ἀπορεῖ πᾶσα γλῶσσα.

Νῦν ἐλεῆμον στίφη, δυσωπεῖ σε Ἀγγέλων
σὺν Χερουβὶμ τε, θεία Σεραφὶμ καθικε-

τεύει, Ἐξουσίαι, θρόνοι καὶ Ἀρχαὶ, καὶ Δυνάμεις τε σὺν Ἀρχαγγέλοις, καὶ Κυριότητές σου αἰτοῦσι κραταιέ, ὅπως ψυχὰς ἀπάσας οἰκτείρης, ἃς περ μετέστησας.

Ιδού οἱ δῆμοι, σέ τῶν Προφητῶν ἐξαιτοῦνται, τῶν Ἀποστόλων δέονται χοροὶ, σὺν Πατριάρχαις, στίφη τε Μαρτύρων, σὺν Ὀσίων πλήθεσιν εὐπαρακλητήως, ἀναδοῶσι· Σῶσον φιλάνθρωπε ψυχὰς, πάντων τῶν ἐπὶ γῆς τεθνεώτων, εὐσεβῶν δούλων σου.

Οἶδας τὰ πάντα βλέπεις, καθορᾷς καὶ γινώσκεις, βροτῶν τὰ πλήθη, καὶ τὸ τῆς ζωῆς ἐκάστου πέρας· πᾶσι δίδου τὴν τῶν ἐγκλημάτων λύτρωσιν, καὶ Παραδείσου τῆς καλλονῆς ἀξίωσον πάντας ὡς Θεός, μόνε, οὓς ἐξελέξω οἰκτίρμον, πιστοὺς οἰκέτας σου.

Θεοτοκίον.

Υπεραγία Δέσποινα, τοῦ κόσμου Παρθέने, σὺ πάντων σκέπη, ζώντων καὶ θανόντων χρηματίζεις, καὶ γαλήνη, δόξα καὶ τρυφή, καὶ ἄνεσις τῶν σέ προστάτιν, καὶ βοηθὸν, καὶ ῥύστην πλουτούντων ἀγαθῇ· ὅθεν αὐτοὺς διάσωσον, πάντας ταῖς ἰκεσίαις σου.

Καταβασία.

» **Λ**πορεῖ πᾶσα γλῶσσα, εὐφημεῖν πρὸς
» ἀξίαν· ἱλιγγιᾷ δὲ νοῦς καὶ ὑπερκόσμιος,
» ὑμνεῖν σε Θεοτόκε· ὁμως ἀγαθὴ ὑπάρχουσα,
» τὴν πίστιν δέχου· σὺ γὰρ Χριστιανῶν εἰ
» στάτις· σέ μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλῆριον.

Ἦχος γ'. Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἀστροῖς.

Μνήμην τελοῦντες πάντων, τῶν κοιμηθέντων ἐν Χριστῷ, καὶ τελευταίας ἡμέρας, μνήμην ποιήσωμεν πιστοὶ, ὑπὲρ ἡμῶν τε καὶ κείνων, Χριστὸν αἰεὶ δυσωποῦντες.

Θεοτοκίον. (Ὁμοιον).

Ο γλυκασμὸς τῶν Ἀγγέλων, τῶν θλιβομένων ἡ χαρὰ, Χριστιανῶν ἡ προστάτις, Παρθέने Μήτηρ Κυρίου, ἀντιλαβοῦ μου καὶ ῥύσαι, τῶν αἰωνίων βασάνων.

Εἰς τοὺς Αἶνους, ἰσθῶμεν Στίχους δ', καὶ ψάλλομεν τὰ παρόντα Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος πλ. β'. Ἡ ἀπεγνωσμένη.

Φοδερὸν τὸ τέλος τὸ τοῦ θανάτου, καὶ φρικτὴ ἡ κρίσις ἡ τοῦ Δεσπότου· τὸ πῦρ γὰρ τὸ ἄσβεστον ἡυτρέπισται ἐκεῖσε· σκώληξ ἀκοίμητος κολάζων, καὶ βρυγμὸς τῶν ὀδόντων, σκότος ἐξώτερον ὑπάρχει, καὶ αἰωνία δίκη· διὸ κράζωμεν πρὸς τὸν Σωτῆρα· Οὓς ἐξελέξω ἐκ τῶν προσκαίρων ἀνάπαυσον, διὰ τὸ μέγα σου ἔλεος.

Πάντες οἱ τῷ βίῳ προστετηκότες, δεῦτε ἐν τοῖς τάφοις ἐξεστηκότες, ἐγκύψατε, ἴδετε τοῦ κόσμου τὴν ἀπάτην· ποῦ νῦν τοῦ σώματος τὸ κάλλος, καὶ ἡ δόξα τοῦ πλούτου; ποῦ δὲ ἡ ἔπαρσις τοῦ βίου; ὄντως μάταια πάντα· διὸ κράζωμεν πρὸς τὸν Σωτῆρα· Οὓς ἐξελέξω ἐκ τῶν προσκαίρων ἀνάπαυσον, διὰ τὸ μέγα σου ἔλεος.

Νῦν ἐπὶ τὸν τάφον ὁ ἐπὶ θρόνου, νῦν ὁ ἐν πορφύρᾳ φθορὰν ὑπέδου· οὐκ ἔτι ἐν θρόνῳ γὰρ, ἀλλ' ἐν μνήματι κεῖται· ἴδε, ἐξέλιπε, τὸ βασιλειον κράτος· ἴδε, ὡς ὄναρ, τῶν ἀνθρώπων, παροδεύει ὁ βίος· διὸ κράζωμεν πρὸς τὸν Σωτῆρα· Οὓς ἐξελέξω ἀνάπαυσον, διὰ τὸ μέγα σου ἔλεος.

Πάντας τοὺς ἐνθένδε μετατεθέντας, ἐπὶ αἰωνίου ζωῆς ἐλπίδι καὶ βίου ἀλλάξαντας παντοίῳ Σῶτερ τρόπῳ, πᾶσαν κατάστασιν καὶ γένος, καὶ πᾶσαν ἡλικίαν, ἀνδρας ὁμοῦ τε καὶ γυναῖκας, καὶ ἀρτίτοκα βρέφη, ὡς φιλάνθρωπος ἐν κόλποις τάξον, τοῦ Ἀβραάμ τε καὶ ἐν τόποις ἀνέσεως, διὰ τὸ μέγα σου ἔλεος.

Δόξα Ἦχος β'.

Ως ἄνθος μαραίνεται, καὶ ὡς ὄναρ παρέρχεται, καὶ διαλύεται πᾶς ἄνθρωπος· πάλιν δὲ ἡχούσης τῆς σάλπιγγος, νεκροὶ ὡς ἐν σεισμῷ πάντες ἀναστήσονται, πρὸς τὴν σὴν ὑπάντησιν Χριστέ ὁ Θεός· τότε Δέσποτα, οὓς μετέστησας ἐξ ἡμῶν, ἐν ταῖς τῶν Ἀγίων σου κατὰταξον σκηναῖς, τὰ τούτων ἐγκλήματα παριδὼν ἀγαθέ.

Καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β'.

Σὺ εἰ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ ἐν σοφίᾳ δημιουργήσας τὸ πᾶν, ὁ καὶ τοὺς Προφῆτας ἐξαποστείλας ἡμῖν, προφητεῦσαί σου τὴν παρουσίαν· καὶ Ἀποστόλους, κηρῦξαί σου τὰ μεγαλεῖα· καὶ οἱ μὲν, προεφήτευσον τὴν ἔλευσίν σου, οἱ δὲ, τῷ βαπτίσματι ἐφώτισαν τὰ ἔθνη· Μάρτυρας δὲ ἐτυ-

χον δόξης ἐκ τούτων, καὶ πρεσβεύουσιν ἐκτε-
νῶς σοι τῷ Δεσπότῃ, σὺν τῇ τεκούσῃ σε Μητρί.
Ἀνάπαυσον ὁ Θεὸς ψυχάς, ἃς προσελάβου, καὶ
ἡμᾶς καταξιώσον τῆς βασιλείας σου, ὁ Σταυ-
ρὸν ὑπομείνας δι' ἐμέ τὸν κατάκριτον, ὁ λυτρω-
τῆς μου καὶ Θεός.

Εἰς τὸν Στίχον. Στιχηρὰ Προσόμοια

Ἐκ τῶν τοῦ Θεοφάνους.

Ἦχος πλ. β'. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Εἰς ἡμᾶς ἀκατάληπτον, τὴν εἰς ἡμᾶς εὐσπλαγ-
χνίαν, καὶ πηγὴν ἀκένωτον, θεϊκῆς χρη-
στότητος πολυέλεε, τοὺς πρὸς σέ Δέσποτα, με-
ταδέδωκας, ἐν γῇ ζώντων κατασκήνωσον, εἰς
τὰ σκηνώματα, τὰ ἀγαπητὰ καὶ ποθούμενα, κα-
τάσχεσιν δωρούμενος, τὴν διηνεκῶς διαμένου-
σαν· σὺ γὰρ ὑπὲρ πάντων, ἐξέχεας τὸ αἷμά σου
Χριστέ, καὶ ζωηφόρῳ τιμήματι, κόσμον ἐξη-
γόρασας.

Στίχ. Μακάριοι, οὓς ἐξελέξω καὶ προσελάβου.

Νέκρωσιν ὑπέμεινας, ζωοποιὸν ἐκούσίως, καὶ
ζωὴν ἐπήγασας, καὶ τρυφὴν αἰδίου, πι-
στοῖς δέδωκας, θεϊκῇ Δέσποτα, εὐσπλαγχνία
μόνε, πανοικτίρμον ἀναμάρτητε, ἐν ᾗ δεόμεθα.
τοὺς κεκοιμημένους κατὰ τάξιν, ἐλπίδι ἀναστά-
σεως, λύσιν τῶν πταισμάτων δωρούμενος· ἵνα διὰ
πάντων, ὑμνήται σου τὸ ὄνομα Χριστέ, καὶ σε-
σωσμένοι δοξάζωμεν, τὴν φιланθρωπίαν σου.

Στίχ. Αἱ ψυχαὶ αὐτῶν, ἐν ἀγαθοῖς.

Ζώντων κυριεύοντα, θεαρχικῇ ἐξουσίᾳ, καὶ
νεκρῶν δεσπύοντα, σέ Χριστέ γινώσκον-
τες ικετεύομεν. Τοὺς πιστοὺς δούλους σου τοὺς
πρὸς σέ τὸν μόνον, εὐεργέτην ἐκδημήσαντας,
αὐτὸς ἀνάπαυσον, σὺν τοῖς ἐκλεκτοῖς σου φι-
λάνθρωπε, ἐν τόπῳ ἀναψύξεως, ἐν ταῖς τῶν Ἀ-
γίων λαμπρότησι· θελητῆς ἐλέους, ὑπάρχεις
γὰρ καὶ σώζεις ὡς Θεός, οὓς κατ' εἰκόνα σου
ἐπλασας, μόνε πολυέλεε.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Αἴματος τῷ Ἀδὰμ ἐχρημάτισεν, ἡ τοῦ ξύλου
ἀπόγευσις πάλαι ἐν Ἐδέμ, ὅτε ὄφιν ἰὸν
ἐξηρεύσατο· δι' αὐτοῦ γὰρ εἰσῆλθεν ὁ θάνατος
παγγενῇ κατεσθίων τὸν ἄνθρωπον· ἀλλ' ἐλθὼν
ὁ Δεσπότης, καθεῖλε τὸν ὀράκοντα, καὶ ἀνάστα-
σιν ἡμῖν ἐδωρήσατο· πρὸς αὐτὸν οὖν βοήσωμεν·
Φεῖσαι Σωτῆρ, καὶ οὓς προσελάβου, μετὰ τῶν

ἐκλεκτῶν σου ἀνάπαυσον, ὡς φιλάνθρωπος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὅλην ἀποθέμενοι.

Ωφθης ἐνδιαίτημα, θεοπρεπὲς Παναγία,
καὶ Θεὸν ἐχώρησας, καὶ Θεὸν ἐγέννησας
ἀπειρόγαμε, καὶ βροτοῖς ὁρώμενον, ἐν δυσὶν οὐ-
σίαις, ἐν μιᾷ δὲ ὑποστάσει ἀγνή· αὐτὸν δυσώ-
πησον, τὸν μονογενῆ καὶ πρωτότοκον, τὸν σέ
παρθένον ἄμωμον, καὶ μετὰ τὸν τόκον φυλά-
ξαντα, ψυχὰς ἀναπαῦσαι, τῶν πίστει κοιμηθέν-
των ἐν φωτὶ, ἐν ἀκηράτῳ φαιδρότητι καὶ μα-
καριότητι.

Τὰ Τροπάρια { Ὁ βάθει σοφία· φιланθρώπως.
Σὲ καὶ τεῖχος καὶ λιμένα.

Καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν.

Τὰ Τυπικά. Προκείμενον τοῦ Ἀποστόλου.

Ἦχος πλ. β'.

Αἱ ψυχαὶ αὐτῶν ἐν ἀγαθοῖς ἀύλισθήσονται.

Στίχ. Πρὸς σέ Κύριε, κεκραῖνομαι.

Ἀπόστολος, τῆς ἡμέρας καὶ Νεκρώσιμος, ὁ-
μοίως καὶ Εὐαγγέλιον.

Κοινωνικόν.

Μακάριοι, οὓς ἐξελέξω, καὶ προσελάβου Κύριε.
καὶ τὸ μνημόσυνον αὐτῶν εἰς γενεάν καὶ γε-
νεάν. Ἀλληλουῖα.

ΚΥΡΙΑΚΗ
ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ.

Τῷ ΣΑΒΒΑΤῳ ΕΣΠΕΡΑΣ.

Ἐν τῷ μικρῷ Ἑσπερινῷ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν **Στίχους δ',**
καὶ ψάλλομεν **Στιχηρὰ Ἰδιόμελα γ',** πρὸς **Π-**
χον α', δευτεροῦντες τὸ πρῶτον.

Πεντηκοστὴν ἐορτάζομεν.

Γλώσσαις ἀλλογενῶν.

Πάντα χορηγεῖ.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Ὅτε τὸ Πνεῦμά σου κατέπεμψας.

Ἀπόστιχα Ἰδιόμελα. Ἦχος β'.

Εἶδομεν τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν.

Στίχ. Καρδίαν καθαράν.

Ἐν τοῖς Προφήταις ἀνήγγειλας ἡμῖν.

Στίχ. Μὴ ἀπορρίψῃς με.

Ἐν ταῖς αὐλαῖς σου ὑμνήσω σε.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος ὁ αὐτός.

Τριάδα ὁμοούσιον ὑμνολογήσωμεν.

Ἀπολυτίκιον.

Εὐλογητὸς εἶ Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Ζήτηι ταῦτα πάντα ἐν τῷ μεγάλῳ Ἑσπερινῷ.

Καὶ Ἀπόλυσις.

Ἐν τῷ μεγάλῳ Ἑσπερινῷ.

Μετὰ τὸν Προοιμιακὸν, καὶ τὸ πρῶτον Κάθισμα τοῦ Ψαλτηρίου, εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ι', καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἰδιόμελα γ', πρὸς Ἦχον α', δευτεροῦντες τὸ α'. Εἶτα ε', πρὸς Ἦχον β', δευτεροῦντες πάλιν τὸ α'.

Ἦχος α'.

Πεντηκοστὴν ἐορτάζομεν, καὶ Πνεύματος ἐπιδημίαν, καὶ προθεσμίαν ἐπαγγελίας, καὶ ἐλπίδος συμπλήρωσιν· καὶ τὸ μυστήριον ὅσον; Ὡς μέγα τε καὶ σεβάσμιον! Διόβοῶμέν σοι· Δημιουργέ τοῦ παντός Κύριε, δόξα σοι.

Δίς.

Γλώσσαις ἀλλογενῶν, ἐκαινούργησας Χριστέ τοὺς σοὺς Μαθητάς, ἵνα δι' αὐτῶν σε κηρύξωσι τὸν ἀθάνατον Λόγον καὶ Θεὸν, τὸν παρέχοντα ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Πάντα χορηγεῖ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον· βρύει προφητείας, ἱερέας τελειοῖ, ἀγραμμάτους σοφίαν ἐδίδαξεν, ἁλιεῖς θεολόγους ἀνέδειξεν, ὅλον συγχροτεῖ τὸν θεσμόν τῆς Ἐκκλησίας. Ὁμοούσιε καὶ ὁμόθρονε τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ, Παράκλητε, δόξα σοι.

Ἦχος β'.

Εἶδομεν τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν, ἐλάβομεν Πνεῦμα ἐπουράνιον, εὖρομεν Πίστιν ἀληθῆ, ἀδιαίρετον Τριάδα προσκυνοῦντες· αὕτη γὰρ ἡμᾶς ἔσωσε.

Δίς

Ε'ν τοῖς Προφήταις ἀνήγγειλας ἡμῖν ὁδὸν σωτηρίας, καὶ ἐν Ἀποστόλοις ἔλαμψε, Σωτὴρ ἡμῶν, ἡ χάρις τοῦ Πνεύματός σου· σὺ εἶ

Θεὸς πρῶτος, σὺ καὶ μετὰ ταῦτα· καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας, σὺ εἶ ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Ε'ν ταῖς αὐλαῖς σου ὑμνήσω σε τὸν Σωτῆρα τοῦ κόσμου, καὶ κλίνας γόνυ προσκυνήσω σου τὴν ἀήττητον δύναμιν, ἐν ἐσπέρᾳ, καὶ πρωΐ, καὶ μεσημβρία, καὶ ἐν παντὶ καιρῷ εὐλογήσω σε Κύριε.

Ε'ν ταῖς αὐλαῖς σου Κύριε, οἱ πιστοὶ τὸ γόνυ τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος ὑποκλίναντες, ἀνυμνοῦμέν σε τὸν ἀναρχὸν Πατέρα, καὶ τὸν συνάναρχον Υἱὸν, καὶ τὸ συναἰδὶον καὶ πανάγιον Πνεῦμα, τὸ φωτίζον καὶ ἁγιάζον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τριάδα ὁμοούσιον ὑμνολογήσωμεν, Πατέρα, καὶ Υἱὸν, σὺν Ἀγίῳ Πνεύματι, οὕτω γὰρ ἐκήρυξαν πάντες οἱ Προφῆται, καὶ Ἀπόστολοι μετὰ Μαρτύρων.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Λέοντος Δεσπότου.

Δεῦτε λαοὶ, τὴν τρισυπόστατον Θεότητα προσκυνήσωμεν, Υἱὸν ἐν τῷ Πατρὶ, σὺν Ἀγίῳ Πνεύματι· Πατὴρ γὰρ ἀχρόνως ἐγέννησεν Υἱὸν, συναἰδὶον καὶ σύνθρονον, καὶ Πνεῦμα ἅγιον ἦν ἐν τῷ Πατρὶ, σὺν Υἱῷ δοξαζόμενον· μία δύναμις, μία οὐσία, μία Θεότης, ἣν προσκυνοῦντες πάντες λέγομεν· Ἅγιος ὁ Θεός, ὁ τὰ πάντα δημιουργήσας δι' Υἱοῦ, συνεργία τοῦ Ἀγίου Πνεύματος. Ἅγιος ἰσχυρὸς, δι' οὗ τὸν Πατέρα ἐγνώκαμεν, καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἐπεδήμησεν ἐν κόσμῳ. Ἅγιος ἀθάνατος, τὸ Παράκλητον Πνεῦμα, τὸ ἐκ Πατρὸς ἐκπορευόμενον, καὶ ἐν Υἱῷ ἀναπαυόμενον. Τριάς ἁγία, δόξα σοι.

Εἴσοδος, τὸ, Φῶς ἱλαρόν. Καὶ μετὰ τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας, τὰ ἐφεξῆς Ἀναγνώσματα.

Ἀριθμῶν τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. 16. **Ε**ἶπε Κύριος πρὸς Μωσῆν· Συνάγαγε μοι ἑβδομήκοντα ἄνδρας ἀπὸ τῶν πρεσβυτέρων τοῦ λαοῦ, οὓς σὺ αὐτὸς οἶδας, ὅτι οὗτοί εἰσι προσβύτεροι τοῦ λαοῦ, καὶ γραμματεῖς αὐτῶν· καὶ ἄξις αὐτοὺς εἰς τὴν Σκηνὴν τοῦ Μαρτυρίου, καὶ στήσονται ἐκεῖ μετὰ σοῦ. Καὶ καταθήσομαι, καὶ λαλήσω ἐκεῖ μετὰ σοῦ, καὶ ἀφελῶ ἀπὸ τοῦ Πνεύματος τοῦ ἐπὶ σοί, καὶ ἐπιθήσω ἐπ' αὐτοὺς, καὶ συναντιλήψονται μετὰ σοῦ τὴν ὁρμὴν τοῦ λαοῦ, καὶ

οὐκ οἴσεις αὐτοὺς σὺ μόνος. Καὶ συνήγαγε Μωσῆς ἐβδομήκοντα ἄνδρας ἀπὸ τῶν πρεσβυτέρων τοῦ λαοῦ, καὶ ἕστησεν αὐτοὺς κύκλῳ τῆς Σκηνῆς. Καὶ κατέβη Κύριος ἐν νεφέλῃ, καὶ ἐλάλησε πρὸς Μωσῆν, καὶ παρείλετο ἀπὸ τοῦ Πνεύματος τοῦ ἐπ' αὐτοῦ, καὶ ἐπέθηκεν ἐπὶ τοὺς ἐβδομήκοντα ἄνδρας τοὺς πρεσβυτέρους. Ὡς δὲ ἐπανεπαύσατο τὸ Πνεῦμα ἐπ' αὐτοὺς, καὶ προεφήτευσαν ἐν τῇ παρεμβολῇ, καὶ οὐκέτι προσέθεντο. Καὶ κατελείφθησαν δύο ἄνδρες ἐν τῇ παρεμβολῇ· ὄνομα τῷ ἐνὶ Ἑλδὰδ καὶ ὄνομα τῷ δευτέρῳ Μωδὰδ· καὶ ἐπανεπαύσατο ἐπ' αὐτοὺς τὸ Πνεῦμα· καὶ οὗτοι ἦσαν τῶν καταγεγραμμένων, καὶ οὐκ ἦλθον εἰς τὴν Σκηνὴν· καὶ προεφήτευσαν ἐν τῇ παρεμβολῇ. Καὶ προσδραμὼν ὁ νεανίσκος, ἀπήγγειλε τῷ Μωσεῖ, καὶ εἶπεν αὐτῷ, λέγων· Ἑλδὰδ καὶ Μωδὰδ προφητεύουσιν ἐν τῇ παρεμβολῇ. Καὶ ἀποκριθεὶς Ἰησοῦς ὁ τοῦ Ναυῆ, ὁ παρεστηκὼς Μωσεῖ, ὁ ἐκλεκτὸς αὐτοῦ εἶπε· Κύριε Μωσῆ, κώλυσον αὐτούς. Καὶ εἶπεν αὐτῷ Μωσῆς· Μὴ ζηλοῖς σύ μοι; καὶ τίς δῶν πάντα τὸν λαὸν Κυρίου προφήτας, ὅταν δῶ Κύριος τὸ Πνεῦμα αὐτοῦ ἐπ' αὐτούς;

Προφητείας Ἰωὴλ, τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ.

Β'. 23 **Τ**άδε λέγει Κύριος· Τὰ τέκνα Σιών, χαίrete καὶ εὐφραίνεσθε ἐπὶ Κυρίῳ τῷ Θεῷ ὑμῶν, ὅτι ἔδωκεν ὑμῖν τὰ βρώματα εἰς δικαιοσύνην· καὶ βρέξει ὑμῖν ὕετὸν πρῶτον καὶ ὄψιμον, καθὼς ἔμπροσθεν· καὶ πλησθήσονται αἱ ἄλωναί σίτου, καὶ ὑπερεκχυθήσονται αἱ ληνοὶ οἴνου καὶ ἐλαίου· καὶ ἀνταποδώσω ὑμῖν ἀντὶ τῶν ἐτῶν, ὧν κατέφαγεν ἡ ἀκρίς, καὶ ὁ βροῦχος, καὶ ἡ ἐρυσίδη, καὶ ἡ κάμψη, καὶ ἡ δύναμις μου ἡ μεγάλη, ἣν ἐξαπέστειλα εἰς ὑμᾶς· καὶ φάγεσθε ἐσθίοντες, καὶ ἐμπλησθήσεσθε, καὶ αἰνέσετε τὸ ὄνομα Κυρίου τοῦ Θεοῦ ὑμῶν, ὃς ἐποίησε μεθ' ὑμῶν θαυμάσια, καὶ οὐ μὴ καταισχυνθῇ ὁ λαός μου εἰς τὸν αἰῶνα. Καὶ ἐπιγνώσεσθε, ὅτι ἐν μέσῳ τοῦ Ἰσραὴλ ἐγὼ εἰμι, καὶ ἐγὼ Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ οὐκ ἔστιν ἔτι πλὴν ἐμοῦ· καὶ οὐ μὴ καταισχυνθῇ ἔτι ὁ λαός μου εἰς τὸν αἰῶνα. Καὶ ἔσται μετὰ ταῦτα, ἐκχεῶ ἀπὸ τοῦ Πνεύματός μου ἐπὶ πᾶσαν σάρκα, καὶ προφητεύσουσιν οἱ υἱοὶ ὑμῶν, καὶ αἱ θυγατέρες ὑμῶν, καὶ οἱ πρεσβύτεροι ὑμῶν, ἐνύπνια ἐνυπνιασθήσονται, καὶ οἱ νεανίσκοι ὑμῶν ὁράσεις ὄψονται. Καὶ γε ἐπὶ τοὺς δούλους μου καὶ ἐπὶ

τάς δούλας μου, ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, ἐκχεῶ ἀπὸ τοῦ Πνεύματός μου, καὶ προφητεύσουσι· καὶ δώσω τέρατα ἐν τῷ οὐρανῷ ἄνω, καὶ σημεῖα ἐπὶ τῆς γῆς κάτω, αἶμα καὶ πῦρ, καὶ ἀτμίδα καπνοῦ· ὁ ἥλιος μεταστραφήσεται εἰς σκότος, καὶ ἡ σελήνη εἰς αἶμα, πρὶν ἔλθειν τὴν ἡμέραν Κυρίου τὴν μεγάλην, καὶ ἐπιφανῇ· καὶ ἔσται, πᾶς ὃς ἂν ἐπικαλέσῃται τὸ ὄνομα Κυρίου, σωθήσεται.

Προφητείας Ἰεζεκιήλ τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ.

ΛΣΤ' 24 **Τ**άδε λέγει Κύριος· Λήψομαι ὑμᾶς ἐκ τῶν ἐθνῶν, καὶ ἀθροίσω ὑμᾶς ἐκ πασῶν τῶν γαιῶν, καὶ εἰσάξω ὑμᾶς εἰς τὴν γῆν ὑμῶν· καὶ ῥανθῶ ἐφ' ὑμᾶς ὕδωρ καθαρὸν, καὶ καθαρισθήσεσθε ἀπὸ πασῶν τῶν ἀκαθαρσιῶν ὑμῶν, καὶ ἀπὸ πάντων τῶν εἰδώλων ὑμῶν, καὶ καθαρῶ ὑμᾶς· καὶ δώσω ὑμῖν καρδίαν καινὴν, καὶ πνεῦμα καινὸν δώσω ὑμῖν· καὶ ἀφελῶ τὴν καρδίαν τὴν λιθίνην ἐκ τῆς σαρκὸς ὑμῶν, καὶ δώσω ὑμῖν καρδίαν σαρκίνην· καὶ τὸ πνεῦμά μου δώσω ἐν ὑμῖν, καὶ ποιήσω, ἵνα ἐν τοῖς δικαιώμασί μου πορεύησθε, καὶ τὰ κρίματά μου φυλάξησθε, καὶ ποιήσητε· καὶ κατοικήσετε ἐπὶ τῆς γῆς, ἣς ἔδωκα τοῖς πατράσιν ὑμῶν, καὶ ἔσεσθέ με εἰς λαόν, καὶ γὰρ ἔσομαι ὑμῖν εἰς Θεόν.

Εἰς τὴν Λιτὴν, Στιχηρὰ Ἰδιόμ. Ἦχος β'.

Εν τοῖς Προφήταις ἀνήγγειλας ἡμῖν ὁδὸν σωτηρίας, καὶ ἐν Ἀποστόλοις ἐλαμψε Σωτὴρ ἡμῶν, ἡ χάρις τοῦ Πνεύματός σου· σὺ εἶ Θεὸς πρῶτος, σὺ καὶ μετὰ ταῦτα· καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας σὺ εἶ ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Εν ταῖς αὐλαῖς σου ὑμνήσω σε τὸν Σωτῆρα τοῦ κόσμου, καὶ κλίνας γόνυ προσκυνήσω σου τὴν ἀήττητον δύναμιν, ἐν ἐσπέρᾳ, καὶ πρωῒ, καὶ μεσημβρίᾳ, καὶ ἐν παντὶ καιρῷ εὐλόγησω σε, Κύριε.

Εν ταῖς αὐλαῖς σου Κύριε, οἱ πιστοὶ τὸ γόνυ τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος ὑποκλίναντες ἀνυμνοῦμέν σε τὸν ἀναρχον Πατέρα, καὶ τὸν συνἀναρχον Υἱόν, καὶ τὸ συναίδιον καὶ πανάγιον Πνεῦμα, τὸ φωτίζον καὶ ἀγιάζον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Οτε τὸ Πνεῦμα σου κατέπεμψας Κύριε, καὶ ὀθιμένοις τοῖς Ἀποστόλοις, τότε οἱ τῶν

Ἑβραίων παῖδες θεωροῦντες, ἐξίσταντο θάμβει· ἤκουον γὰρ αὐτῶν φθεγγομένων, ἐτέραις ξέναις γλώσσαις, καθὼς τὸ Πνεῦμα ἐχορήγει αὐτοῖς· ἰδιῶται γὰρ ὄντες, ἐσοφίσθησαν· καὶ τὰ ἔθνη πρὸς πίστιν ζωγρήσαντες, τὰ θεῖα ἐρρήτόρευον· διὸ καὶ ἡμεῖς βοῶμέν σοι· Ὁ ἐπὶ γῆς ὁφθεὶς, καὶ ἐκ τῆς πλάνης σώσας ἡμᾶς, Κύριε, δόξα σοι. **Εἰς τὸν Στίχ. Στιχηρὰ Ἰδιόμελα. Ἦχος πλ. β'.**

Αγνοοῦντα τὰ ἔθνη Κύριε, τὴν τοῦ παναγίου Πνεύματος, ἐν τοῖς Ἀποστόλοις σου γενομένην δύναμιν, τὴν ἐναλλαγὴν τῶν γλωσσῶν, μέθην εἶναι ἐνόμιζον· ἡμεῖς δὲ στηριχθέντες ὑπ' αὐτῶν, ἀπαύστως οὕτω λέγομεν· Τὸ Πνεῦμά σου τὸ ἅγιον, μὴ ἀντανέλης ἀφ' ἡμῶν, δεόμεθα φιλόνηρωπε

Στίχ. Καρδίαν καθαρὰν κτίσον ἐν ἐμοὶ ὁ Θεός, καὶ Πνεῦμα εὐθὲς ἐγκαίνισον ἐν τοῖς ἐγκάτοις μου.

Κύριε, τοῦ ἁγίου Πνεύματος ἡ ἐπιφοίτησις τοὺς Ἀποστόλους σου ἐμφορήσασα, ἐν ἐτέραις γλώσσαις λαλεῖν παρεσκεύασεν· ὅθεν τὸ παράδοξον, τοῖς μὲν ἀπίστοις μέθη ἐνομίζετο, τοῖς δὲ πιστοῖς πρόξενον σωτηρίας· οὐ τῆς ἐλλάμψεως καὶ ἡμᾶς ἀξιώσον, δεόμεθα φιλόνηρωπε.

Στίχ. Μὴ ἀπορρίψης με ἀπὸ τοῦ προσώπου σου, καὶ τὸ Πνεῦμά σου τὸ ἅγιον μὴ ἀντανέλης ἀπ' ἐμοῦ.

Βασιλεῦ οὐράνιε, Παράκλητε, τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας, ὁ πανταχοῦ παρὼν, καὶ τὰ πάντα πληρῶν, ὁ θησαυρὸς τῶν ἀγαθῶν, καὶ ζωῆς χορηγός, ἐλθέ, καὶ σκήνωσον ἐν ἡμῖν, καὶ καθάρισον ἡμᾶς ἀπὸ πάσης κηλίδος, καὶ σῶσον ἀγαθὴ τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Γλώσσαι ποτὲ συνεχύθησαν, διὰ τὴν τόλμην τῆς πυργοποιίας· γλώσσαι δὲ νῦν ἐσοφίσθησαν, διὰ τὴν δόξαν τῆς Θεογνωσίας. Ἐκεῖ κατεδίκησε Θεὸς τοὺς ἀσεβεῖς τῷ πταίσματι· ἐνταῦθα ἐφώτισε Χριστὸς τοὺς ἀλιεῖς τῷ Πνεύματι. Τότε κατειργάσθη ἡ ἀφωνία, πρὸς τιμωρίαν· ἄρτι καινουργεῖται ἡ συμφωνία, πρὸς σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος πλ. δ'.

Εὐλογητὸς εἶ, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ πανσόφους τοὺς ἀλιεῖς ἀναδείξας, καταπέμψας

αὐτοῖς τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, καὶ δι' αὐτῶν τὴν οἰκουμένην σαγηνεύσας, φιλόνηρωπε, δόξα σοι.

Ἐκ γ'.

Τὸ αὐτὸ, καὶ εἰς τὸ. Θεὸς Κύριος.

Εἰς τὸν Ὁρθρον

Μετὰ τὴν α' Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος δ'. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Τὴν μεθέορτον πιστοί, καὶ τελευταίαν ἐορτήν, ἐορτάσωμεν φαιδρῶς· αὕτη ἐστὶ Πεντηκοστή, ἐπαγγελίας συμπλήρωσις, καὶ προθεσμίας· ἐν ταύτῃ γὰρ τὸ πῦρ, τοῦ Παρακλήτου εὐθύς, κατέβη ἐπὶ γῆς, ὥσπερ ἐν εἵδει γλωσσῶν καὶ Μαθητὰς ἐφώτισε, καὶ τούτους οὐρανομύστας ἀνέδειξε· Τὸ φῶς ἐπέστη, τοῦ Παρακλήτου, καὶ τὸν κόσμον, ἐφώτισε. **Δίς.**

Μετὰ τὴν β' Στιχολογίαν, Κάθισμα, ὁμοίως.

Ητοῦ Πνεύματος πηγὴ, ἐπιδημοῦσα τοῖς ἐν γῇ, εἰς πυρφόρους ποταμούς, μεριζομένη νοητῶς, τοὺς Ἀποστόλους ἐδρόσιζε φωταγωγοῦσα· καὶ γέγονεν αὐτοῖς, νέφος δροσῶδες τὸ πῦρ, φωτίζουσα αὐτοὺς, καὶ ὑετίζουσα φλόξ, δι' ὧν ἡμεῖς ἐλάβομεν τὴν χάριν, διὰ πυρός τε καὶ ὕδατος. Τὸ φῶς ἐπέστη, τοῦ Παρακλήτου, καὶ τὸν κόσμον ἐφώτισε. **Δίς.**

Μετὰ τὸν Πολυέλεον, Κάθισμα. Ἦχος πλ. δ'.

Τὸ προσταχθέν μυστικῶς.

Μετὰ τὴν Ἑγερσιν Χριστέ, τὴν ἐκ τοῦ τάφου καὶ τὴν πρὸς ὕψος οὐρανοῦ, θεῖαν Ἀνάληψιν, τοῖς θεόπταις τὴν δόξαν σου κατέπεμψας οἰκτίρμον, Πνεῦμα εὐθὲς ἐγκαινίσας τοῖς Μαθηταῖς· ὅθεν ὥσπερ κιθάρα μουσουργικὴ, πᾶσιν ἐτρανολόγησαν, τῷ θεῷ πλήκτρῳ μυστικῶς, Σῶτερ, τὰ ἀπηχήματα, καὶ τὴν οἰκονομίαν σου. **Δίς.**

Τὸ α' Ἀντίφων. τῶν Ἀναβαθμῶν τοῦ δ' Ἦχου. Προκείμενον, Ἦχος δ'.

Τὸ Πνεῦμά σου τὸ ἀγαθὸν ὁδηγήσει με ἐν γῇ εὐθείᾳ.

Στίχ. Κύριε εἰσάκουσον τῆς προσευχῆς μου.

Τὸ, Πᾶσα πνοή, Εὐαγγέλιον Ἑωθινόν Θ'.

Ἀνάστασιν Χριστοῦ, οὐ λέγομεν, ἀλλ' εὐθύς τὸν Ν'. Εἶτα, Δόξα. Ἦχος β'.

Ταῖς τῶν Ἀποστόλων πρεσβεΐαις...

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου πρεσβεΐαις...

Καὶ τὸ παρὸν Ἰδιόμελον. Ἦχος πλ. β'.
Στίχ. Ἐλέησόν με ὁ Θεός...

Βασιλεῦ οὐράνιε, Παράκλητε, τὸ Πνεῦμα
τῆς ἀληθείας, ὁ πανταχοῦ παρὼν, καὶ τὰ
πάντα πληρῶν, ὁ θησαυρὸς τῶν ἀγαθῶν, καὶ
ζωῆς χορηγός, ἐλθέ καὶ σκηνώσον ἐν ἡμῖν, καὶ
καθάρισον ἡμᾶς ἀπὸ πάσης κηλίδος καὶ σῶσον
ἀγαθὴ τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Οἱ Κανόνες. Ὁ τοῦ βαρέος μετὰ τῶν Εἰρμῶν.
εἰς η' καὶ ὁ τοῦ δ' μετὰ τῶν Εἰρμῶν, εἰς ε'.

Ὁ Κανὼν, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς.

Πεντηκοστὴν ἑορτάζομεν.

Ποίημα Κοσμᾶ Μοναχοῦ.

Ὦδὴ α'. Ἦχος βαρύς. Ὁ Εἰρμός.

» Πόντῳ ἐκάλυψε Φαραὼ σὺν ἄρμασιν, ὁ
» συντρίβων πολέμους ἐν ὑψηλῷ βραχίονι.
» ἄσωμεν αὐτῷ, ὅτι δεδόξασται.

Τροπάρια.

Εργῷ, ὡς πάλαι τοῖς Μαθηταῖς ἐπηγ-
γεῖλω, τὸ Παράκλητον Πνεῦμα ἐξα-
ποστείλας Χριστέ, ἐλαμψας τῷ κόσμῳ φῶς,
φιλάνθρωπε

Νόμῳ τὸ πάλαι προκηρυχθέν καὶ Προφῆταις,
ἐπληρώθη· τοῦ θεοῦ Πνεύματος σήμερον,
πᾶσι γὰρ πιστοῖς χάρις ἐκκέχεται.

Ἄλλος Κανὼν Ἰαμβικός.

Οὗ ἡ ἀκροστιχίς, διὰ στίχων Ἑρωελεγείων.

Θεογενὲς Λόγι, Πνεῦμα Παράκλητον πάλιν ἄλλον,
Ἐκ Γενέτου κόλπῳ ἤκας ἐπιχθονίοις,
Οἷα πυρὸς γλώσσησι φέρον Θεότητος αὔλου.
Σῆμα τῆς φύτλης, καὶ χάριν ὑμνοπόλοις.

Ποίημα Κ. Ἰωάννου τοῦ Ἀρκλᾶ.

Ὦδὴ α'. Ἦχος δ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Θ**εῖω καλυφθεὶς ἀβραδύγλωσσος γνόφῳ,
» Ἐρρήτόρευσε τὸν θεόγραφον νόμον·
» Ἰλὺν γὰρ ἐκτινάξας ὁμματος νόου,
» Ὁρᾷ τὸν ὄντα, καὶ μυεῖται Πνεύματος
» Γνώσιν, γεραίρων ἐνθέοις τοῖς ἄσμασιν.

Τροπάρια.

Εφη τὸ σεπτὸν καὶ σεβάσμιον στόμα·
Νοσφισμὸς ὑμῖν οὐ γενήσεται φίλοις.
Ἐγὼ γὰρ εἰς πατρῶον ὑψιστον θρόνον
Συνεδριάζων, ἐκχεῶ τοῦ Πνεύματος,
Λάμψαι ποθοῦσι, τὴν χάριν τὴν ἄφθονον.

Οὗρος βεβηκώς, ἀτρεκέστατος Λόγος,
Γαληνόμορφον ἐκτελεῖ τὴν καρδίαν·
Ἔργον γὰρ ἐκπεράνας, εὐφρανε φίλους,
Πνοῇ βιαία, καὶ πυρὸς γλωττήμασι,
Νεῖμας τὸ Πνεῦμα Χριστός, ὡς ὑπέσχετο.

(Πόντῳ ἐκάλυψε.

Καταδασίαι (Θεῖω καλυφθεὶς.

Ὦδὴ γ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Τ**ὴν ἐξ ὕψους δύναμιν τοῖς Μαθηταῖς,
» Χριστέ, ἕως ἂν ἐνδύσησθε ἑφης, καθί-
» σατε ἐν Ἱερουσαλήμ· ἐγὼ δὲ ὡς ἐμέ Παρά-
» κλητον ἄλλον, Πνεῦμα τὸ ἐμόν τε καὶ Πα-
» τὸς ἀποστελῶ, ἐν ᾧ στερεωθήσεσθε.

Τροπάριον.

Η τοῦ θεοῦ Πνεύματος ἐπιδημήσασα δύνα-
μις, τὴν μερισθεῖσαν πάλαι φωνὴν, κακῶς
ὁμολογησάντων, εἰς μίαν ἁρμονίαν θείως συνῆψε,
γνώσιν συνετίζουσα πιστοὺς τῆς Τριάδος, ἐν
ᾗ ἑσπερεώθημεν.

Εἰρμός ἄλλος.

» **Ε**ρρήξε γαστρὸς ἡτεκνωμένης πέδας,
» Ὑβριν τε δυσκάθεκτον εὐτεκνουμένης,
» Μόνη προσευχὴ τῆς Προφῆτιδος πάλαι
» Ἀννης, φερούσης πνεῦμα συντετριμμένον,
» Πρὸς τὸν δυνάστην, καὶ Θεὸν τῶν γνώσεων.

Τροπάρια.

Αληπτός ἐστιν ἡ Θεαρχικωτάτη·
Ῥήτρας γὰρ ἐξέφηνε τοὺς ἀγραμμάτους,
Ἄλις σοφιστὰς συστομίζοντας λόγῳ,
Καὶ τῆς βαθείας νυκτὸς ἐξαιρουμένους,
Λαοὺς ἀπείρους, ἀστραπῇ τοῦ Πνεύματος.

Η ἐκπορευτὸν ἐξ ἀγεννήτου φάους,
Τὸ πανσθενουργόφωτον ἄφθιτον σέλας,
Οὗ τὴν δι' Υἱοῦ πατρικῆς ἐξουσίας,
Νῦν ἐμφανίζει συμφοῇ φρυκτωρίαν,
Πυρῶδες ἦχος ἐν Σιών τοῖς ἔθνεσιν

(Τὴν ἐξ ὕψους δύναμιν.

Καταδασίαι (Ἐρρήξε γαστρὸς.

Κάθισμα. Ἦχος πλ. δ'. Τὸ προσταχθέν

Οἱ τοῦ Σωτῆρος ἐρασταὶ χαρᾶς ἐπλήσθησαν,
καὶ θάρσος ἔλαβον, οἱ πρῶτον δειλιῶντες,
ὡς τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον σήμερον ἐξ ὕψους, κα-
τήλθεν ἐπὶ τὸν οἶκον τῶν Μαθητῶν, καὶ ἄλλος
ἄλλα ἐλάλει πρὸς τοὺς λαοὺς· γλῶσσαι γὰρ

διεσπάρησαν, ὁρώμεναι ὥσεϊ πυρός, καὶ τούτους οὐ κατέφλεξαν, ἀλλὰ μᾶλλον ἐδρόσισαν.

Δίς.

ᾠδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Κ**ατανοῶν ὁ Προφήτης, τὴν ἐπ' ἐσχάτων
» σου Χριστέ· ἔλευσιν, ἀνεβόα· τὴν σὴν
» εἰσακήκοα Κύριε δυναστείαν, ὅτι πάντας τοῦ
» σῶσαι, τοὺς χριστοὺς σου ἐλήλυθας.

Τροπάρια.

Ὁ ἐν Προφήταις λαλήσας, καὶ διὰ νόμου
κηρυχθεὶς, πρῶην τοῖς ἀτελέσι, Θεὸς ἀλη-
θής ὁ Παράκλητος, τοῖς τοῦ Λόγου ὑπηρέταις
καὶ μάρτυσι, γνωρίζεται σήμερον.

Σῆμα Θεότητος φέρον, τοῖς Ἀποστόλοις ἐν
Συρί, Πνεῦμα κατεμερίσθη, καὶ ξέναις ἐν
γλώσσαις ἐνέφηεν, ὡς πατρόθεν θεῖον σθένος,
ἐρχόμενον ἐστὶν αὐτοκέλευστον.

Εἰρμός ἄλλος.

» **Α**ναξ ἀνάκτων, οἷος ἐξ οἴου μόνος.
» Λόγος προελθὼν, Πατὴρ ἐξ ἀναιτίου,
» Ἰσοσθενὲς σου Πνεῦμα τοῖς Ἀποστόλοις,
» Νημερτές ἐξέπεμψας ὡς εὐεργέτης,
» Ἀδουσι· Δόξα τῷ κράτει σου, Κύριε.

Τροπάρια.

Λουτρὸν τὸ θεῖον τῆς παλιγγενεσίας,
Λόγῳ κεραννὺς συντεθειμένη φύσει,
Ὁμβροβλυτεῖς μοι ρεῖθρον ἐξ ἀκηράτου
Νενυγμένης σου πλευρᾶς, ὦ Θεοῦ Λόγε,
Ἐπισφραγίζων τῇ ζήσει τοῦ Πνεύματος.

Κάμπει τὰ πάντα τῷ Παρακλήτῳ γόνυ,
Γόνῳ τε Πατὴρ Πατρί συμφυεστάτῳ·
Ἐν γὰρ προσώποις οἶδε τριπτοῖς οὐσίαν,
Νημερτές, ἀπρόσιτον, ἄχρονον, μίαν.
Ἐλαμψε φῶς γὰρ ἡ χάρις τοῦ Πνεύματος.

Τελεῖσθε πάντες τῇ Θεαρχικωτάτῃ,
Ὅσοι λατρευταὶ τῆς Τριφεγγοῦς οὐσίας·
Ἵπερφυῶς τελεῖ γὰρ ὡς εὐεργέτης,
Καὶ πυρσολαμπεῖ Χριστὸς εἰς σωτηρίαν,
Ὅλην πορίζων τὴν χάριν τοῦ Πνεύματος.

Καταβασίαι. { Κατανοῶν ὁ Προφήτης.
 { Ἀναξ ἀνάκτων.

ᾠδὴ ε'. Ὁ Εἰρμός.

» **Τ**ὸ διὰ τὸν φόβον σου ληφθὲν Κύριε, ἐν
» γαστρὶ τῶν Προφητῶν, καὶ κυηθὲν ἐπὶ

» τῆς γῆς πνεῦμα σωτηρίας, ἀποστολικάς καρ-
» δίας κτίζει καθαρὰς, καὶ ἐν τοῖς πιστοῖς εὐ-
» θὲς ἐγκαινίζεται· φῶς γὰρ καὶ εἰρήνη, διότι
» τὰ σὰ προστάγματα.

Τροπάριον.

Ἡ ἐπιφοιτήσασα ἰσχὺς σήμερον, αὕτη Πνεῦ-
μα ἀγαθόν· Πνεῦμα σοφίας Θεοῦ· Πνεῦ-
μα ἐκ Πατρὸς ἐκπορευτόν, καὶ δι' Υἱοῦ πιστοῖς
ἡμῖν πεφηνός· μεταδοτικόν, ἐν οἷς κατοικίζεται
φύσει, τῆς ἐν ἣ κατοπτεύεται ἀγιότητος.

Εἰρμός ἄλλος.

» **Λ**υτήριον κάθαρσιν ἀμπλακημάτων,
» Πυρίπνοον δέξασθε Πνεύματος δρόσον,
» Ὡ τέκνα φωτόμορφα τῆς Ἐκκλησίας·
» Νῦν ἐκ Σιῶν γὰρ ἐξελήλυθε νόμος,
» Ἡ γλωσσοπυρσόμορφος Πνεύματος χάρις.

Τροπάρια.

Καθὼς περ εὐδόκησεν αὐτεξουσίως,
Ἀδέσποτον κάτεισι Πνεῦμα πατρόθεν,
Σοφίζον ἐν γλώσσησι τοὺς Ἀποστόλους,
Ἐπισφραγίζον τὸν φερέσβιον Λόγον,
Πατροσθενὲς ξύμμορφον, ὃν Σωτὴρ ἔφη.

Ἰῆτο τὰς φρένας μὲν ἐξ ἁμαρτίας,
Χ' αὐτῷ κατεσκεύαζε τῶν Ἀποστόλων,
Θεὸς Λόγος πάνταρχος, ἄχραντον δόμον·
Ὁμοσθενοῦς δὲ καὶ συνουσιουμένου,
Νῦν ἐγκατοικίζεται Πνεύματος φάος.

Καταβασίαι. (Τὸ διὰ τὸν φόβον σου ληφθὲν.
(Λυτήριον κάθαρσιν.

ᾠδὴ ς'. Ὁ Εἰρμός.

» **Ν**αυτιῶν τῷ σάλῳ, τῶν βιοτικῶν μελη-
» μάτων, συμπλόις ποντούμενος ἁμαρ-
» τίας, καὶ ψυχοφθόρῳ θηρὶ προσριπτούμενος,
» ὡς ὁ Ἰωνᾶς Χριστέ βοῶ σοι· Ἐκ θανατηφό-
» ρου με βυθοῦ ἀνάγαγε.

Τροπάριον.

Ἐκ τοῦ Πνεύματός σου, σάρκα ἐπὶ πᾶσαν,
ὣς εἶπας, πλουσίως ἐξέχεας, καὶ ἐπληρώ-
θης τῆς σῆς ἡ σύμπασα γνώσεως Κύριε· ὅτι
ἐκ Πατρὸς Υἱὸς ἀρρέυστως ἔφυς, καὶ τὸ Πνεῦ-
μα ἀμερίστως πρόεισιν.

Εἰρμός ἄλλος.

» **Γ**λασμὸς ἡμῖν Χριστέ καὶ σωτηρία,
» Ὁ Δεσπότης ἐλαμψας ἐκ τῆς Παρθένου

» Ἰν', ὡς Προφήτην θηρὸς ἐκ θαλαττίου,
 » Στέρνων Ἰωνᾶν, τῆς φθορᾶς διαρπάσης,
 » Ὅλον τὸν Ἀδάμ, παγγενῇ πεπτωκότα.

Τροπάρια.

Ιμερτὸν ἡμῖν εὐθὲς ἐν τοῖς ἐγκάτοις
 Αἰωνίως ἔξουσι Πνεῦμα καινίσαις,
 Πατροπροβλήτως πάντοτε ξυνημμένον,
 Ὑλῆς ἀπεχθοῦς καυστικῶν μολυσμάτων,
 Ῥύπου τε φρενῶν ρυπτικὸν Παντοκράτορ.

Ορεκτὸν ἀξίωμα τοῖς Ἀποστόλοις,
 Σιωνίταις μίμνουσι τὴν παρουσίαν,
 Γνώρισμα Πνεῦμα πατρογεννήτου Λόγου,
 Λέσχην ἀπηνῆ τῶν ἐθνῶν ποππυσμάτων,
 Ὡκιστα δεικνύς, πυρπνόως καθιδρύεις.

(Ναυτιῶν τῷ σάλῳ.

Καταβασίαι. (Ἰλασμὸν ἡμῖν Χριστέ.

Κοντάκιον. Ἦχος πλ. δ'.

Οτε καταβάς τὰς γλώσσας συνέχεε, διεμέ-
 ριζεν ἔθνη ὁ Ὑψιστος· ὅτε τοῦ πυρὸς τὰς
 γλώσσας διένειμεν, εἰς ἐνότητα πάντας ἐκάλεσε
 καὶ συμφώνως δοξάζομεν τὸ πανάγιον Πνεῦμα.

Ὁ Οἶκος.

Ταχεῖαν καὶ σταθεράν δίδου παρμιυθίαν
 τοῖς δούλοις σου Ἰησοῦ, ἐν τῷ ἀκηδιάσαι
 τὰ πνεύματα ἡμῶν· μὴ χωρίζου τῶν ψυχῶν ἡ-
 μῶν ἐν θλίψεσι, μὴ μακρύνου τῶν φρενῶν ἡ-
 μῶν ἐν περιστάσεσιν, ἀλλὰ αἰεὶ ἡμᾶς πρόφθασον.
 Ἐγγισον ἡμῖν, ἔγγισον ὁ πανταχοῦ· ὥς περ καὶ
 τοῖς Ἀποστόλοις σου πάντοτε συνῆς, οὕτω καὶ
 τοῖς σέ ποθοῦσιν ἔνωσον σαυτὸν οἰκτίρμον, ἵνα
 συνημμένοι σοι ὑμνῶμεν, καὶ δοξολογῶμεν τὸ
 πανάγιόν σου Πνεῦμα.

Συναξάριον τοῦ Μηναίου, εἴτα τὸ παρόν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Κυριακῇ ὁγδόῃ ἀπὸ τοῦ Πά-
 σχα, τὴν ἀγίαν Πεντηκοστὴν ἐορτάζομεν.

Στίχοι.

Πνοῇ βιαία γλωσσοπυρσεύτως νέμει,
 Χριστὸς τὸ θεῖον Πνεῦμα τοῖς Ἀποστόλοις.
 Ἐκκέχυται μεγάλῳ ἐνὶ ἡματι Πνεῦμ' ἀλιεῦσι.

Καὶ ταύτην τὴν ἐορτὴν ἀπὸ τῶν Ἑβραϊκῶν παρελήφμεν
 Βίβλων· ὥσπερ γὰρ ἐκεῖνοι τὴν παρ' αὐτοῖς Πεντηκοστὴν
 ἐορτάζουσι, τιμῶντες τὸν ἑβδόμον ἀριθμὸν, καὶ ὅτι μετὰ τὸ
 Πάσχα, πεντήκοντα ἡμέρας διαβιβάσαντες, τὸν Νόμον ἔλαβον·
 οὕτω καὶ ἡμεῖς, μετὰ τὸ Πάσχα, πεντήκοντα ἡμέρας ἐορτά-
 ζοντες, τὸ πανάγιον Πνεῦμα λαμβάνομεν, νομοθετοῦν καὶ ὁδη-
 γοῦν εἰς πᾶσαν ἀλήθειαν, καὶ τὰ ἀρέσκοντα τῷ Θεῷ διατατ-
 τόμενον.

Ἰστέον δὲ, ὡς παρ' Ἑβραίοις τρεῖς ἦσαν Ἑορταί, τὸ Πά-
 σχα, ἡ Πεντηκοστή, καὶ ἡ Σκηνοπηγία. Τὸ μὲν οὖν Πάσχα,
 εἰς ἀνάμνησιν ἐποιοῦν τῆς διαβάσεως τῆς Ἑρυθρᾶς θαλάσσης.
 τὸ γὰρ Πάσχα, διάβασις ἐρμηνεύεται· ἐδήλου δὲ ἡ τοιαύτη
 ἐορτὴ τὴν ἡμετέραν, ἀπὸ τῆς σκοτεινῆς ἀμαρτίας, πρὸς τὸν
 Παράδεισον αὐθις διάβασιν καὶ ἐπάνοδον.

Τὴν δὲ Πεντηκοστὴν ἐώρταζον, εἰς ἀνάμνησιν τῆς ἐν τῇ
 ἐρήμῳ κατοπαθείας αὐτῶν, καὶ ὅπως διὰ πολλῶν θλίψεων εἰς
 τὴν γῆν τῆς ἐπαγγελίας εἰσῆλθον, τότε γὰρ καὶ καρποῦ,
 σίτου καὶ οἴνου ἀπέλαυσαν· καὶ ἐδήλου τὴν ἡμετέραν ἐξ ἀπι-
 στίας κἀκωσιν, καὶ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν εἰσέλευσιν· τότε γὰρ
 καὶ ἡμεῖς τοῦ Δεσποτικοῦ μεταλαμβάνομεν Σώματος καὶ Αἵ-
 ματος. Οἱ μὲν οὖν διὰ ταύτην τὴν αἵτιαν λέγουσι τὴν παρ' Ἑ-
 βραίοις Πεντηκοστὴν ἐορτάζεσθαι. Οἱ δὲ, εἰς τιμὴν, ὡς φασί, τῶν
 πεντήκοντα ἡμερῶν, ἃς νηστεύσας ὁ Μωϋσῆς, τὸν θεόγραφον
 Νόμον ἐδέξατο· ἐνταυτῷ μεμνημένοι καὶ τῆς μεσχεθυσίας, καὶ
 τῶν ἄλλων, ἅπερ, ὅτι Μωϋσῆς ἀνὼν ἐν τῷ ὄρει, καὶ κατιῶν,
 διεπράξατο. Ἐτέροις δὲ ἔδοξε τὴν Πεντηκοστὴν παρ' Ἑβραίοις
 ἐπινοηθῆναι, διὰ τὴν τοῦ ἐπτά τιμὴν, ὡς εἴρηται· αὐτὸς γὰρ ἐφ'
 ἑαυτὸν ἐπτάκις συντιθέμενος, ποιεῖ τὸν πεντήκοντα μιᾶς δεού-
 σης ἡμέρας. Οὐκ ἐν ἡμέραις δὲ μόνον τῆς Πεντηκοστῆς ἡ τιμὴ,
 ἀλλὰ καὶ εἰς ἐνιαυτοῦς, ἐξ ὧν ὁ παρ' ἐκείνοις Ἰωβηλαῖος γεν-
 νᾶται· ἐπταπλασιαζομένων γὰρ τῶν ἐτῶν, οὗτος γίνεται· ὅτε
 καὶ τὴν γῆν ἄσπορον ἀφίαισι, καὶ ζῴας παρέχουσιν ἄνεσιν, καὶ
 τοῖς ὠνητοῖς τῶν δούλων ἀναχωρεῖν ἐπιτρέπουσι.

Τρίτῃ δὲ ἐορτῇ ἡ Σκηνοπηγία, ἐορταζομένη μετὰ τὴν συγ-
 κομιδὴν τῶν καρπῶν, μετὰ πέντε δηλονότι μῆνας τῆς ἐορτῆς
 τοῦ Πάσχα. Ἐτελεῖτο δὲ αὕτη, εἰς μνήμην τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν
 Μωϋσῆς πρῶτον ἐπῆξε τὴν ἐν ὄρει Σινᾷ ὁραθεῖσαν διὰ νεφέλης,
 καὶ κατασκευασθεῖσαν ὑπὸ τοῦ ἀρχιτέκτονος Βεσελεὺλ, Σκη-
 νήν· σκηναὶς γὰρ καὶ οὗτοι διαπραττόμενοι, τὴν αὐτὴν ἐπετέ-
 λουν ἐορτὴν, καὶ ἐν ἀγροῖς διάγοντες, καὶ εὐχαριστοῦντες Θεῷ,
 τοὺς καρποὺς τῶν ἰδίων συνεκόμιζον πόνων. Ἐν ταύτῃ δοκεῖ
 καὶ Δαυὶδ τοὺς ὑπὲρ τῶν ληνῶν ἐπιγράφειν Ψαλμούς. Τύπος
 δὲ ἦν αὕτη τῆς ἡμῶν ἐκ νεκρῶν ἀναστάσεως, ὅτε διαλυθέν-
 των τῶν σωματικῶν ἡμῶν σκηνῶν, καὶ αὐθις συμπηγνυμένων,
 τῶν ἰδίων πόνων τοὺς καρποὺς ἀπολαύσομεν, πανηγυρίζοντες ἐν
 ταῖς αἰωνίοις σκηναῖς.

Χρὴ δὲ εἰδέναι, ὡς κατ' αὐτὴν τὴν ἡμέραν τῆς Πεντηκο-
 στῆς τελουμένης, τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον τοῖς Μαθηταῖς ἐπεδή-
 μησεν. Ἐπεὶ δὲ τοῖς ἀγίοις Πατράσιν ἔδοξε μερίσαι τὰς ἐορ-
 τὰς, διὰ τὸ μεγαλεῖον τοῦ Παναγίου καὶ ζωοποιοῦ Πνεύμα-
 τος, ὅτι ἐν ἑστὶ τῆς ἀγίας καὶ ζωαρχικῆς Τριάδος, ἰδοὺ καὶ
 ἡμεῖς εἰς αὔριον, ὅπως τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον ἐπεδήμησε λείζομεν.
 Ταῖς τῶν ἀγίων Ἀποστόλων πρεσβεΐαις, Χρι-
 στὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὁδὴ ζ'. Ὁ Εἱρμός.

» **Ο**ἱ ἐν καμίνῳ τοῦ πυρὸς ἐμβληθέντες ὁ-
 » σιοι Παῖδες, τὸ πῦρ εἰς δρόσον μετέ-
 » βαλον, διὰ τῆς ὑμνωδίας, οὕτω βοῶντες· Εὐ-
 » λογητὸς εἰ Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τροπάρια.

Ρήτορευόντων τὰ θεῖα μεγαλεῖα τῶν Ἀπο-
 στόλων, τοῦ Πνεύματος ἡ ἐνέργεια, ἐνο-

μίζετο μέθη τοῖς ἀπιστοῦσι, δι' ἧς Τριάς γνωρίζεται, εἰς Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τὴν ἀδιαίρετον φύσιν ὀρθοδόξως θεολογοῦμεν, Θεὸν Πατέρα τὸν ἀναρχον, τῆς αὐτῆς ἐξουσίας Λόγον καὶ πνεῦμα, Εὐλογητὸς εἰ, κράζοντες, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Εἰρμὸς ἄλλος.

» **Σ**ύμφωνον ἐθρόησεν ὀργάνων μέλος,
» Σέβειν τὸ χρυσότευκτον ἄψυχον βρέτας·
» Ἡ τοῦ Παρακλήτου δὲ φωσφόρος χάρις
» Σεβασμιάζει τοῦ βοᾶν· Τριάς μόνη,
» Ἰσοσθενής, ἀναρχος, εὐλογητὸς εἰ.

Τροπάρια.

Φωνὴν προφητόφθεγκτον ἡγνοηκότες,
Ἐφασκον οἰνότευκτον ἄφρονες μέθην.
Ῥήσεις ξενηκούσθησαν ὡς Ἀποστόλων·
Οἱ εὐσεβεῖς δέ, σοὶ βοῶμεν ἐνθέως·
Νεουργέ τοῦ σύμπαντος, εὐλογητὸς εἰ.

Θέσπιν κατεδρόντησεν ὁ βλέπων ὅπα,
Ἐνθους Ἰωὴλ τοῦ θεαρχικωτάτου,
Οἷς ἐκχεῶ, φήσαντος οἷά περ Λόγου,
Τοῦ Πνεύματός μου συμβοήσουσι· Φύσις,
Ἡ τρισσοφεγγόφωτος, εὐλογητὸς εἰ.

Τριττὶ μὲν εὐμοίρησεν ὠρῶν τὴν χάριν,
Ὅπως ὑπεμφνῆναι τρεῖς ὑποστάσεις,
Σέβειν ἐν ἀπλότῃ τῆς ἐξουσίας·
Ἄλλ' ἐν μιᾷ νῦν ἡμερῶν τῇ Κυρίᾳ,
Υἱὸς Πατὴρ, καὶ Πνεῦμα, εὐλογητὸς εἰ.

Καταδασίαι. (Οἱ ἐν καμίνῳ τοῦ πυρός,
(Σύμφωνον ἐθρόησεν.

Ὡδὴ η'. Ὁ Εἰρμός.

» **Α**φλεκτος πυρὶ ἐν Σινᾷ προσομιλοῦσα,
» Βάτος Θεὸν ἐγνώρισε, τῷ βραδυγλώσσῳ
» καὶ δυσήχῳ Μωσεῖ· καὶ Παῖδας ζήλος
» Θεοῦ, τρεῖς ἀναλώτους τῷ πυρὶ ὑμνωδοὺς ἐ-
» δειξε· Πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον ὑμνεῖτε,
» καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τροπάρια.

Ζωτικῆς ἐξ ὕψους βιαίας φερομένης, ἡχητι-
κῶς τοῦ Πνεύματος τοῦ παναγίου, ἀλιεῦ-
σι πνοῆς πυρίνων εἶδει γλωσσῶν, τὰ μεγαλεῖα
τοῦ Θεοῦ ἐρρήτορεύοντο· Πάντα τὰ ἔργα τὸν
Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας
τοὺς αἰῶνας.

Οὐ μὴ θιγομένῳ προβαίνοντες ἐν ὄρει, μὴ
πεφρικότες πῦρ δειματοῦν, δεῦτε καὶ στῶ-
μεν ἐν τῷ ὄρει Σιών, ἐν πόλει ζῶντος Θεοῦ, πνευ-
ματοφόροις Μαθηταῖς νῦν συγχορεύοντες· Πάν-
τα τὰ ἔργα τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦ-
τε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Εἰρμὸς ἄλλος.

» **Λ**ύει τὰ δεσμὰ καὶ δροσίζει τὴν φλόγα.
» Ὁ τρισσοφεγγής τῆς θεαρχίας τύπος·
» Ὑμνοῦσι Παῖδες, εὐλογεῖ δὲ τὸν μόνον,
» Σωτῆρα, καὶ παντουργόν, ὡς εὐεργέτην,
» Ἡ δημιουργηθεῖσα σύμπασα κτίσις.

Τροπάρια.

Μνήμη ὁ Χριστὸς τῶν βροτοσσώων ἐπῶν,
Ἄπατρακουσθεῖς τοῖς Ἀποστόλοις ἔφη,
Τὸ Πνεῦμα τεύχει γλωσσοπυρσεύτῳ θεᾷ,
Ἐφίζον· εὐλογητὸν οἰκείουμένη,
Ἠλλοτριωμένη δὲ μέλπει σε κτίσις.

Σωτηριωδῶς αὐτοδεσπότως ἰὸν,
Φῶς αὐτολαμπές, καὶ παρεκτικὸν φάους,
Ὑπάρχον, ἦκες ἐμφοροῦν Ἀποστόλοις,
Τιμῆν ὡς ἄημα· τοῖς σοῖς οἰκέταις,
Λελιπαρημένον δὲ Πνεῦμα προσνέμοις.

Ησε Προφητῶν πνευματέμφορον στόμα,
Σὴν σωματωδῶς, ᾧ μέδων, ἐνδημίαν.
Καὶ Πνεῦμα κόλπων πατρικῶν προηγμένον,
Ἀκτιστοσυμπλαστουργοσύνθρονον σέθεν,
Ἰεὺς ἐνανθρωπήσεως πιστοῖς σέβας.

Καταδασίαι. (Ἀφλεκτος πυρὶ.
(Λύει τὰ δεσμὰ.

Ὡδὴ θ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Μ**ὴ τῆς φθορᾶς διαπείρα κυοφορήσασα,
» καὶ παντεχνήμονι Λόγῳ σάρκα δανεί-
» σασα, Μῆτερ ἀπείρανδρε, Παρθένε Θεοτόκε,
» δοχεῖον τοῦ ἀστέκτου, χωρίον τοῦ ἀπείρου
» πλαστουργοῦ σου, σὲ μεγαλύνομεν.

Τροπάρια.

Επιπαφλάζοντος πάλαι πυρίνου ἄρματος,
Ὁ ζηλωτῆς καὶ πυρίπνους χαίρων ὀχού-
μενος, τὴν νῦν ἐκλάμψασαν ἐπίπνοϊαν ἐδήλου,
ἐξ ὕψους Ἀποστόλοις, ὑφ' ἧς καταλαμφθέντες,
τὴν Τριάδα πᾶσιν ἐγνώρισαν.

Νόμου τῶν φύσεων δίχα ξένον ἠκούετο· τῶν
Μαθητῶν τῆς μιᾶς γὰρ φωνῆς ἀπηχουμέ-

νης, Πνεύματος χάριτι, ποικίλως ἐνηχοῦντο, λαοί, φυλαὶ καὶ γλῶσσαι, τὰ θεῖα μεγαλεῖα, τῆς Τριάδος γνῶσιν μυούμενοι.

Εἰρμός ἄλλος.

» **Χ**αίροις Ἀνασσα. μητροπάρθενον κλέος.
 » Ἀπαν γὰρ εὐδίνητον εὐλαλον στόμα,
 » Ῥητρεῦον, οὐ σθένει σε μέλπειν ἀξίως.
 » Ἰλιγγιᾶ δέ νοῦς ἅπας σου τὸν τόκον
 » Νοεῖν· ὅθεν σε συμφώνως δοξάζομεν.

Τροπάρια.

Υοῦεν ἔοικε τὴν φυσίζων Κόρην·
 Μόνη γὰρ ἐν δίνησι κεκρύφει Λόγον,
 Νόσουσαν ἀλθαίνοντα τὴν βροτῶν φύσιν·
 Ὅς δεξιόις κλισμοῖσι νῦν ἰδρυμένος
 Πατρός, πέπομφε τὴν χάριν τοῦ πνεύματος.

Οσοῖς ἐπνευσεν ἡ θεόρρυθτος χάρις,
 Λάμποντες, ἀστράπτοντες, ἡλλοιωμένοι.
 Ὅθνεϊαν ἀλλοίωσιν εὐτρεπεστάτην,
 Ἰσοσθενοῦσαν τὴν ἄτμητον εἰδότες,
 Σοφὴν τρίφεγγον οὐσίαν δοξάζομεν.

(Μὴ τῆς φθορᾶς διαπείρα.

Καταδασίαι. (Χαίροις Ἀνασσα.

Ἐξαποστειλάρια. Ἦχος γ'.

Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἀστροῖς.

Τὸ πανάγιον Πνεῦμα, τὸ προῖον ἐκ τοῦ Πα-
 τρός, καὶ δι' Υἱοῦ ἐνδημήσαν, τοῖς ἀγραμ-
 μάτοις Μαθηταῖς, τοὺς σέ Θεὸν ἐπιγνόντας,
 σῶσον, ἀγίασον πάντας.

Δίς.

Ἔτερον. Ἦχος ὁ αὐτός.

Φῶς ὁ Πατήρ, φῶς ὁ Λόγος, φῶς καὶ τὸ
 ἅγιον Πνεῦμα, ὅπερ ἐν γλώσσαις πυρίναις,
 τοῖς Ἀποστόλοις ἐπέμφθη· καὶ δι' αὐτοῦ πᾶς ὁ
 κόσμος φωταγωγεῖται, Τριάδα σέβειν ἁγίαν.

Ἀπαξ.

Εἰς τοὺς Αἶνους, ἰστώμεν Στίχους ς', καὶ ψάλ-
 λουμεν τὰ παρόντα Στιχηρὰ Ἰδιόμελα δευτε-
 ρούντες αὐτά. Ἦχος δ'.

Παράδοξα σήμερον, εἶδον τὰ ἔθνη πάντα ἐν
 πόλει Δαυὶδ, ὅτε τὸ Πνεῦμα κατῆλθε τὸ
 ἅγιον ἐν πυρίναις γλώσσαις, καθὼς ὁ θεηγόρος
 Λουκᾶς ἀπεφθέγγετο. Φησὶ γάρ· Συνηγμένων
 τῶν Μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ, ἐγένετο ἦχος, κα-
 θάπερ φερομένης βιαίας πνοῆς, καὶ ἐπλήρωσε
 τὸν οἶκον, οὗ ἦσαν καθήμενοι· καὶ πάντες ἤρ-

ξαντο φθέγγεσθαι, ξένοις ῥήμασι, ξένοις δόγμα-
 σι, ξένοις διδάγμασι, τῆς ἁγίας Τριάδος. Δίς.

Τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον ἦν μὲν αἰεὶ, καὶ ἔστι
 καὶ ἔσται, οὔτε ἀρξάμενον, οὔτε παυσό-
 μενον, ἀλλ' αἰεὶ Πατρὶ καὶ Υἱῷ συντεταγμένον,
 καὶ συναριθμούμενον· ζωή, καὶ ζωοποιῶν· φῶς,
 καὶ φωτὸς χορηγόν· αὐτάγαθον, καὶ πηγὴ ἀ-
 γαθότητος· δι' οὗ Πατήρ γνωρίζεται, καὶ Υἱὸς
 δοξάζεται, καὶ παρὰ πάντων γινώσκεται, μία
 δύναμις, μία σύνταξις, μία προσκύνησις, τῆς
 ἁγίας Τριάδος.

Δίς.

Τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον φῶς, καὶ ζωή, καὶ ζῶ-
 σα πηγὴ νοερά. Πνεῦμα σοφίας, Πνεῦμα
 συνέσεως· ἀγαθόν, εὐθὲς νοερόν, ἡγεμονεῦον,
 καθαῖρον τὰ πταίσματα. Θεὸς καὶ θεοποιῶν·
 πῦρ, ἐκ πυρὸς προῖον, λαλοῦν, ἐνεργοῦν, διαι-
 ροῦν τὰ χαρίσματα· δι' οὗ Προφῆται ἅπαντες,
 καὶ Θεοῦ Ἀπόστολοι, μετὰ Μαρτύρων ἐστέφθη-
 σαν· Ἐνὸν ἄκουσμα, ξένον θέαμα, πῦρ διαιρού-
 μενον εἰς νομὰς χαρισμάτων.

Δίς.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β'.

Βασιλεῦ οὐράνιε, Παράκλητε, τὸ Πνεῦμα
 τῆς ἀληθείας, ὁ πανταχοῦ παρών, καὶ τὰ
 πάντα πληρὼν, ὁ θησαυρὸς τῶν ἀγαθῶν, καὶ
 ζωῆς χορηγός, ἐλθέ, καὶ σκήνωσον ἐν ἡμῖν, καὶ
 καθάρισον ἡμᾶς ἀπὸ πάσης κηλίδος, καὶ σῶσον
 ἀγαθὴ τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν.

Ψάλλομεν τὰ Ἀντίφωνα ταῦτα.

Ἀντίφωνον Α'. Ἦχος β'.

Στίχ. Οἱ Οὐρανοὶ διηγοῦνται δόξαν Θεοῦ, ποίη-
 σὶν δὲ χειρῶν αὐτοῦ ἀναγγέλλει τὸ στερέωμα.
 Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου.

Στίχ. Ἡμέρα τῇ ἡμέρα ἐρεύγεται ῥῆμα, καὶ
 νύξ νυκτὶ ἀναγγέλλει γνῶσιν.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου.

Στίχ. Οὐκ εἰσὶ λαλιαί, οὐδὲ λόγοι, ὧν οὐχὶ ἀ-
 κούονται αἱ φωναὶ αὐτῶν.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου.

Στίχ. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος
 αὐτῶν, καὶ εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης
 τὰ ῥήματα αὐτῶν.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου.

Δόξα, καὶ νῦν.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου.

Ἀντίφωνον Β'. Ἦχος ὁ αὐτός.

Στίχ. Ἐπακούσαι σου Κύριος ἐν ἡμέρᾳ θλίψεως, ὑπερασπίσαι σου τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ Ἰακώβ.

Σῶσον ἡμᾶς, Παράκλητε ἀγαθέ, ψάλλοντάς σοι· Ἀλληλούϊα.

Στίχ. Ἐξαποστείλαι σοι βοήθειαν ἐξ ἁγίου, καὶ ἐκ Σιών ἀντιλάβοιτό σου.

Σῶσον ἡμᾶς, Παράκλητε ἀγαθέ...

Στίχ. Μνησθεῖν πάσης θυσίας σου, καὶ τὸ ὄλοκαύτωμά σου πιανάτω.

Σῶσον ἡμᾶς, Παράκλητε ἀγαθέ...
Δόξα, καὶ νῦν.

Ὁ μονογενὴς Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ.

Ἀντίφωνον Γ'. Ἦχος πλ. δ'.

Στίχ. Κύριε, ἐν τῇ δυνάμει σου εὐφρανθήσεται ὁ Βασιλεὺς καὶ ἐπὶ τῷ σωτηρίῳ σου ἀγαλλιάσεται σφόδρα.

Εὐλογητὸς εἶ, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Στίχ. Τὴν ἐπιθυμίαν τῆς καρδίας αὐτοῦ ἔδωκας αὐτῷ, καὶ τὴν θέλησιν τῶν χειλέων αὐτοῦ οὐκ ἐστέρησας αὐτόν.

Εὐλογητὸς εἶ, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Στίχ. Ὅτι προέφθασας αὐτόν ἐν εὐλογίαις χρηστότητος, ἔθηκας ἐπὶ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ στέφανον ἐκ λίθου τιμίου.

Εὐλογητὸς εἶ, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Στίχ. Ζωὴν ἠτήσατό σε, καὶ ἔδωκας αὐτῷ μακρότητα ἡμερῶν εἰς αἰῶνας αἰῶνος.

Εὐλογητὸς εἶ, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Εἰσοδικόν.

Υψώθητι, Κύριε, ἐν τῇ δυνάμει σου· ἄσωμεν καὶ ψαλοῦμεν τὰς δυναστείας σου.

Σῶσον ἡμᾶς, Παράκλητε ἀγαθέ...

Τὸ Ἀπολυτίκιον.

Εὐλογητὸς εἶ, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Τὸ Κοντάκιον.

Ὅτε καταβάς τὰς γλώσσας συνέχεε.

Ἀντὶ δὲ τοῦ Τρισαγίου.

Ὅσοι εἰς Χριστὸν ἐβαπτίσθητε...

Προκείμενον τοῦ Ἀποστόλου. Ἦχος πλ. δ'.

Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φόβος αὐτῶν.

Στίχ. Οἱ οὐρανοὶ διηγοῦνται δόξαν Θεοῦ.

Ἡ Πράξις.

Ἐν τῷ συμπληροῦσθαι τὴν ἡμέραν τὴν Πεντηκοστῆς... Ἀλληλούϊα. Ἦχος α'.

Τῷ λόγῳ Κυρίου οἱ οὐρανοὶ ἐστερεώθησαν.

Στίχ. Ἐξ οὐρανοῦ ἐπέβλεψεν ὁ Κύριος.

Εὐαγγέλιον, κατὰ Ἰωάννην.

Τῇ ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ τῇ μεγάλῃ τῆς Ἑορτῆς.

Κοινωνικόν.

Τὸ Πνεῦμά σου τὸ ἀγαθὸν ὁδηγήσει με ἐν γῇ εὐθείᾳ. Ἀλληλούϊα.

♦♦♦♦♦
Τῇ ΚΥΡΙΑΚῃ ΤΗΣ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ
ΕΣΠΕΡΑΣ

Σημαίνει ταχύτερον διὰ τὴν τῆς γονυκλισίας Ἀκολουθίαν.

Μετὰ τὸν Προΐμιακὸν ψαλμὸν Συναπτὴ μεγάλη ὑπὸ τοῦ Διακόνου, εἰ ἔστιν· εἰδὲ μή, ὑπὸ τοῦ Ἱερέως.

Ἐν εἰρήνῃ τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

ὑπὲρ τῆς ἀνωθεν εἰρήνης...

ὑπὲρ τῆς εἰρήνης τοῦ σύμπαντος κόσμου, εὐσταθείας τῶν ἁγίων τοῦ Θεοῦ...

ὑπὲρ τοῦ περιστῶτος λαοῦ, τοῦ ἀπεκδεχομένου τὴν χάριν τοῦ ἁγίου Πνεύματος, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

ὑπὲρ τῶν κλινόντων τὰς καρδίας αὐτῶν ἐνώπιον Κυρίου, καὶ τὰ γόνατα, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

ὑπὲρ τοῦ ἐνισχυθῆναι ἡμᾶς πρὸς τελείωσιν εὐαρεστήσεως, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

ὑπὲρ τοῦ καταπεμφθῆναι πλοῦσια τὰ ἐλέη αὐτοῦ ἐφ' ἡμᾶς, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

ὑπὲρ τοῦ δεχθῆναι τὴν γονυκλισίαν ἡμῶν, ὡς θυμίαμα ἐνώπιον αὐτοῦ, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

ὑπὲρ τῶν χρηζόντων τῆς παρ' αὐτοῦ βοηθείας, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

ὑπὲρ τοῦ ῥυσθῆναι ἡμᾶς ἀπὸ πάσης...

Ἀντιλαβοῦ, σῶσον, ἐλέησον...

Τῆς Παναγίας ἀχράντου ὑπερευλογημένης...

Ἐκφώνησις παρὰ τοῦ Ἱερέως

Ὅτι πρέπει σοι πᾶσα δόξα, τιμὴ καὶ προσκύνησις, τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ, καὶ τῷ ἁγίῳ Πνεύματι, νῦν, καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Εἰς τό. Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχ. ς', καὶ ψάλλομεν τὰ παρόντα Στιχηρὰ Ἰδιόμελα γ', δευτεροῦντες αὐτά. Ἦχος δ'.

Παράδοξα σήμερον, εἶδον τὰ ἔθνη πάντα ἐν πόλει Δαυὶδ, ὅτε τὸ Πνεῦμα κατῆλθε τὸ Ἅγιον ἐν πυρίναις γλώσσαις, καθὼς ὁ θεηγόρος Λουκᾶς ἀπεφθέγγετο. Φησὶ γάρ· Συνηγμένων τῶν Μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ, ἐγένετο ἦχος, καθάπερ φερομένης βιαίας πνοῆς, καὶ ἐπλήρωσε τὸν οἶκον, οὗ ἦσαν καθήμενοι· καὶ πάντες ἤρξαντο φθέγγεσθαι, ξένοις ῥήμασι, ξένοις δόγμασι, ξένοις διδάγμασι, τῆς ἁγίας Τριάδος.

Δίς.

Τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον, ἦν μὲν αἰεὶ, καὶ ἔστι, καὶ ἔσται, οὔτε ἀρξάμενον, οὔτε παυσόμενον, ἀλλ' αἰεὶ Πατρὶ καὶ Υἱῷ συντεταγμένον, καὶ συναριθμούμενον· ζωὴ, καὶ ζωοποιῶν· φῶς, καὶ φωτὸς χορηγόν· αὐτάγαθον, καὶ πηγὴ ἀγαθότητος· δι' οὗ Πατὴρ γνωρίζεται, καὶ Υἱὸς δοξάζεται, καὶ παρὰ πάντων γινώσκεται, μία δύναμις, μία σύνταξις, μία προσκύνησις, τῆς ἁγίας Τριάδος.

Δίς.

Τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, φῶς, καὶ ζωὴ, καὶ ζῶσα πηγὴ νοερά. Πνεῦμα σοφίας, Πνεῦμα συνέσεως· ἀγαθόν, εὐθές, νοερόν, ἡγεμονεῦον, καθαῖρον τὰ πταίσματα. Θεός, καὶ θεοποιῶν· πῦρ, ἐκ πυρὸς προϊόν, λαλοῦν, ἐνεργοῦν, διαιροῦν τὰ χαρίσματα· δι' οὗ Προφῆται ἅπαντες, καὶ Θεοῦ Ἀπόστολοι, μετὰ Μαρτύρων ἐστέφθησαν. Ξένον ἄκουσμα, ξένον θέαμα, πῦρ διαιρούμενον, εἰς νομὰς χαρισμάτων.

Δίς.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β'.

Βασιλεῦ οὐράνιε, Παράκλητε, τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας, ὁ πανταχοῦ παρών, καὶ τὰ πάντα πληρῶν, ὁ θησαυρὸς τῶν ἀγαθῶν, καὶ ζωῆς χορηγός· ἐλθέ, καὶ σκήνωσον ἐν ἡμῖν, καὶ καθάρισον ἡμᾶς ἀπὸ πάσης κηλίδος, καὶ σῶσον ἀγαθὴ τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰσοδος τό, Φῶς ἱλαρόν, καὶ τὸ Προκείμενον.

Ἦχος βαρύς.

Τίς Θεὸς Μέγας, ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν; σὺ εἶ ὁ Θεός, ὁ ποιῶν θαυμάσια· μόνος.

Στίχ. α'. Εἰγνώρισας ἐν τοῖς λαοῖς τὴν δύναμίν σου.

Τίς Θεὸς μέγας.

Στίχ. β'. καὶ εἶπα· Νῦν ἠρξάμην· αὕτη ἡ ἀλλοίωσις τῆς δεξιᾶς τοῦ ὑψίστου.

Τίς Θεὸς μέγας.

Στίχ. γ'. Ἐμνήσθην τῶν ἔργων Κυρίου, ὅτι μνησθήσομαι ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῶν θαυμασίων σου.

Τίς Θεὸς μέγας.

Εἶτα λέγει ὁ Διάκονος.

Ἔτι καὶ ἔτι κλίναντες τὰ γόνατα, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Καὶ ἡμῶν κλινόντων τὰ γόνατα, ἐπὶ γῆς, καὶ ἀσκεπῶν ὄντων, ἀναγινώσκει ὁ Ἱερεὺς τὰς Εὐχὰς ἀπὸ τοῦ βήματος μεγαλοφώνως, εἰς ἐπήκοον πάντων.

Αἴχραντε, ἀμίαντε, ἀναρχε, ἀόρατε, ἀκατάληπτε, ἀνεξιχνίαστε, ἀναλλοίωτε, ἀνυπερβλητε, ἀμέτρητε, ἀνεξίκακε Κύριε· ὁ μόνος ἔχων ἀθανασίαν, φῶς οἰκῶν ἀπρόσιτον· ὁ ποιήσας τὸν οὐρανόν, καὶ τὴν γῆν, καὶ τὴν θάλασσαν, καὶ πάντα τὰ δημιουργηθέντα ἐν αὐτοῖς· ὁ πρὸ τοῦ αἰτεῖσθαι τοῖς πᾶσι τὰς αἰτήσεις παρέχων· Σοῦ δεόμεθα, καὶ σέ παρακαλοῦμεν Δέσποτα φιλάνθρωπε, τὸν Πατέρα τοῦ Κυρίου, καὶ Θεοῦ, καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ δι' ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους, καὶ διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν κατελθόντος ἐκ τῶν οὐρανῶν, καὶ σαρκωθέντος ἐκ Πνεύματος ἁγίου, καὶ Μαρίας, τῆς ἀειπαρθένου, καὶ ἐνδόξου Θεοτόκου· ὃς πρότερον μὲν λόγοις διδάσκων, ὕστερον δὲ καὶ ἔργοις ὑποδεικνύς, ἥνίκα τὸ σωτήριον ὑφίστατο πάθος, παρέσχεν ἡμῖν ὑπογραμμὸν τοῖς ταπεινοῖς, καὶ ἁμαρτωλοῖς, καὶ ἀξίοις δούλοις σου, δεήσεις προσφέρειν, ἐν αὐχένος καὶ γονάτων κλίσειν, ὑπὲρ τῶν ἰδίων ἁμαρτημάτων, καὶ τῶν τοῦ λαοῦ ἀγνοημάτων. Αὐτὸς οὖν, πολυέλεε καὶ φιλάνθρωπε, ἐπάκουσον ἡμῶν, ἐν ᾗ ἂν ἡμέρα ἐπικαλεσώμεθά σε· ἐξαιρέτως δέ, ἐν τῇ ἡμέρᾳ ταύτῃ τῆς Πεντηκοστῆς, ἐν ᾗ, μετὰ τὸ ἀναληφθῆναι τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν εἰς τοὺς οὐρανοὺς, καὶ καθεσθῆναι ἐν δεξιᾷ σου τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρός, κατέπεμψε τὸ ἅγιον Πνεῦμα ἐπὶ τοὺς ἀγίους αὐτοῦ μαθητὰς καὶ Ἀποστόλους· ὃ καὶ ἐκάθισεν ἐφ' ἑνα ἕκαστον αὐτῶν καὶ ἐπλήσθησαν ἅπαντες τῆς ἀκενώτου χάριτος αὐτοῦ καὶ ἐλάλησαν ἐτέραις γλώσσαις τὰ μεγαλεῖά σου, καὶ προεφήτευσαν. Νῦν οὖν δεομένων ἐπάκουσον ἡμῶν, καὶ μνήσθητι ἡμῶν τῶν ταπεινῶν, καὶ

κατακρίτων, καὶ ἐπιστρέψον τὴν αἰχμαλωσίαν, τῶν ψυχῶν ἡμῶν, τὴν οἰκίαν συμπάθειαν ἔχων ὑπὲρ ἡμῶν πρεσβεύουσιν. Δέξαι ἡμᾶς προσπίπτοντάς σοι, καὶ βοῶντας τό, Ἡμάρτομεν. Ἐπὶ σέ ἐπερρίφημεν ἐκ μήτρας, ἀπὸ γαστρὸς μητρὸς ἡμῶν, Θεὸς ἡμῶν, σὺ εἶ· ἀλλ' ὅτι ἐξέλιπον ἐν ματαιότητι αἱ ἡμέραι ἡμῶν, γεγυμνώμεθα τῆς σῆς βοηθείας, ἐστερήμεθα ἀπὸ πάσης ἀπὸ λογίας. Ἀλλὰ θαρρόυντες τοῖς οἰκτιρμοῖς σου, κράζομεν· Ἀμαρτίας νεότητος ἡμῶν, καὶ ἀγνοίας μὴ μνησθῆς, καὶ ἐκ τῶν κρυφίων ἡμῶν καθάρισον ἡμᾶς. Μὴ ἀπορρίψῃς ἡμᾶς εἰς καιρὸν γήρωος· ἐν τῷ ἐκλείπειν τὴν ἰσχὺν ἡμῶν, μὴ ἐγκαταλίπῃς ἡμᾶς· πρὶν ἡμᾶς εἰς τὴν γῆν ἀποστρέψαι, ἀξιώσον πρὸς σέ ἐπιστρέψαι, καὶ πρόσχες ἡμῖν ἐν εὐμενείᾳ καὶ χάριτι. Ἐπιμέτρησον τὰς ἀνομίας ἡμῶν τοῖς οἰκτιρμοῖς σου· ἀντίθες τὴν ἄδυσσον τῶν οἰκτιρμῶν σου, τῷ πλήθει τῶν πλημμελημάτων ἡμῶν. Ἐπίβλεψον ἐξ ὕψους ἁγίου σου, Κύριε, ἐπὶ τὸν λαόν σου τὸν περιστῶτα, καὶ ἀπεκδεχόμενον τὸ παρὰ σοῦ πλούσιον ἔλεος· ἐπίσκεψαι ἡμᾶς ἐν τῇ χρηστότητί σου· ῥῦσαι ἡμᾶς ἐκ τῆς καταδυναστείας τοῦ Διαδόλου· ἀσφάλισαι τὴν ζωὴν ἡμῶν τοῖς ἁγίοις καὶ ἱεροῖς νόμοις σου. Ἀγγέλω πιστῷ φύλακι παρακατάθου τὸν λαόν σου· πάντας ἡμᾶς συνάγαγε εἰς τὴν Βασιλείαν σου· δὸς συγγνώμην τοῖς ἐλπίζουσιν ἐπὶ σέ· ἄφες αὐτοῖς καὶ ἡμῖν τὰ ἁμαρτήματα· καθάρισον ἡμᾶς τῇ ἐνεργείᾳ τοῦ ἁγίου σου Πνεύματος· διάλυσον τὰς καθ' ἡμῶν μηχανὰς τοῦ ἐχθροῦ.

Ἐπισυνάπτει καὶ ταύτην τὴν Εὐχὴν.

Εὐλογητὸς εἰ Κύριε, Δέσποτα παντοκράτωρ, ὁ φωτίσας τὴν ἡμέραν τῷ φωτὶ τῷ ἡλιακῷ καὶ τὴν νύκτα φαιδρύνας ταῖς αὐγαῖς τοῦ πυρός· ὁ τὸ μῆκος τῆς ἡμέρας διελθεῖν ἡμᾶς καταξιώσας, καὶ προσεγγίσει ταῖς ἀρχαῖς τῆς νυκτός, ἐπάκουσον τῆς δεήσεως ἡμῶν, καὶ παντὸς τοῦ λαοῦ σου· καὶ πᾶσιν ἡμῖν συγχωρήσας τὰ ἐκούσια καὶ τὰ ἀκούσια ἁμαρτήματα, πρόσδεξαι τὰς ἐσπερινὰς ἡμῶν ἱκεσίας, καὶ κατὰπεμψον τὸ πλῆθος τοῦ ἐλέους σου καὶ τῶν οἰκτιρμῶν σου ἐπὶ τὴν κληρονομίαν σου. Τείχισον ἡμᾶς ἁγίοις Ἀγγέλοις σου· ὀπλίσον ἡμᾶς ὀπλοῖς δικαιοσύνης σου· περιχαράκωσον ἡμᾶς τῇ ἀληθείᾳ σου· φρούρησον ἡμᾶς τῇ δυνάμει σου· ῥῦσαι ἡμᾶς ἐκ πάσης περιστάσεως, καὶ πάσης

ἐπιβουλῆς τοῦ ἀντικειμένου. Παράσχου δὲ ἡμῖν καὶ τὴν παροῦσαν, ἐσπέραν σὺν τῇ ἐπερχομένῃ νυκτί, τελείαν, ἁγίαν εἰρηνικὴν, ἀναμάρτητον, ἀσκανδάλιστον, ἀφάνταστον, καὶ πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς ἡμῶν· πρεσβείαις τῆς ἁγίας Θεοτόκου, καὶ πάντων τῶν Ἀγίων τῶν ἀπ' αἰῶνός σοι εὐαρεστησάντων

Ὁ Διάκονος.

Ἀντιλαβοῦ, σῶσον, ἐλέησον. ἀνάστησον καὶ διαφύλαξον ἡμᾶς ὁ Θεός, τῇ σῇ χάριτι.

Τῆς Παναγίας ἀχράντου, ὑπερευλογημένης, ἐνδόξου, Δεσποίνης ἡμῶν...

Ὁ Ἱερεὺς ἐκφώνως.

Σὸν γάρ ἐστι τὸ ἐλεεῖν καὶ σῶζειν ἡμᾶς.

Ὁ Διάκονος.

Εἰπώμεν πάντες ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς... κτλ.

Ὁ δὲ Ἱερεὺς τὴν Ἐκφώνησιν.

Ὅτι ἐλεήμων καὶ φιλόανθρωπος...

Εἶτα ὁ Διάκονος.

Ἔτι καὶ ἔτι, κλίναντες τὰ γόνατα, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Καὶ ὁ Ἱερεὺς ἐπεύχεται.

Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ τὴν σὴν εἰρήνην δεδωκὼς τοῖς ἀνθρώποις, καὶ τὴν τοῦ παναγίου Πνεύματος δωρεὰν ἔτι τῷ βίῳ καὶ ἡμῖν συμπαρὼν εἰς κληρονομίαν ἀναφαίρετον τοῖς πιστοῖς αἰεὶ παρέχων, ἐμφανέστερον δὲ ταύτην τὴν χάριν τοῖς σοῖς μαθηταῖς καὶ Ἀποστόλοις σήμερον καταπέμψας, καὶ τὰ τούτων χεῖλη πυρίναις στομώσας γλώσσαις, δι' ὧν πᾶν γένος ἀνθρώπων τὴν θεογνωσίαν, ἰδίᾳ διαλέκτῳ, εἰς ἀκοὴν ὠτίου δεξάμενοι, φωτὶ τοῦ Πνεύματος ἐφωτίσθημεν, καὶ τῆς πλάνης ὡς ἐκ σκοτὸς ἀπηλλάγημεν, καὶ τῇ τῶν αἰσθητῶν καὶ πυρίνων γλωσσῶν διανομῇ, καὶ ὑπερφυεῖ ἐνεργείᾳ τὴν εἰς σέ πίστιν ἐμαθητεύθημεν, καὶ σέ θεολογεῖν, σὺν τῷ Πατρὶ καὶ τῷ ἁγίῳ Πνεύματι, ἐν μιᾷ Θεότητι, καὶ δυνάμει, καὶ ἐξουσίᾳ κατηυγάσθημεν. Σὺ οὖν τὸ ἀπαύγασμα τοῦ Πατρὸς ὁ τῆς οὐσίας καὶ τῆς φύσεως αὐτοῦ ἀπαράλλακτος, καὶ ἀμετακίνητος χαρακτήρ, ἡ πηγὴ τῆς σωτηρίας καὶ τῆς χάριτος, διάνοιξον καμνοῦ τοῦ ἁμαρτωλοῦ τὰ χεῖλη, καὶ διδάξόν με πῶς δεῖ, καὶ ὑπὲρ ὧν χρή προσεύχεσθαι. Σὺ γὰρ εἶ, ὁ γινώσκων τὸ πολὺ τῶν ἁμαρτιῶν μου πλῆθος, ἀλλ' ἡ σὴ εὐσπλαγχνία νικήσει τούτων τὸ

ἄμετρον· ἰδοὺ γὰρ φόβῳ παρίσταμαί σοι, εἰς τὸ πέλαγος τοῦ ἐλέους σου τὴν ἀπόγνωσιν ἀπορρίψας τῆς ψυχῆς μου. Κυβέρνησόν μου τὴν ζωὴν, ὁ πᾶσαν ῥήματι τὴν κτίσιν ἀρρήτῳ σοφίας δυνάμει κυδερνῶν, ὁ εὐδιος τῶν χειμαζομένων λιμὴν, καὶ γνώρισόν μοι ὁδόν, ἐν ᾗ πορεύσομαι. Πνεῦμα σοφίας σου, τοῖς ἐμοῖς παράσχου διολογισμοῖς, Πνεῦμα συνέσεως τῇ ἀφροσύνῃ μου δωρούμενος· Πνεῦμα φόβου σου τοῖς ἐμοῖς ἐπισκίασον ἔργοις· καὶ Πνεῦμα εὐθὲς ἐγκαίνισον ἐν τοῖς ἐγκάτοις μου· καὶ Πνεύματι ἡγεμονικῷ τὸ τῆς διανοίας μου στήριξον ὀλισθηρόν· ἵνα καθ' ἐκαστὴν ἡμέραν, τῷ Πνεύματί σου τῷ ἀγαθῷ πρὸς τὸ συμφέρον ὁδηγούμενος, καταξιωθῶ ποιεῖν τὰς ἐντολάς σου, καὶ τῆς σῆς αἰὲν μνημονεύειν ἐνδόξου, καὶ ἐρευνητικῆς τῶν πεπραγμένων ἡμῖν παρουσίας· καὶ μὴ παρίδῃς με τοῖς φθειρομένοις τοῦ κόσμου ἐναπατᾶσθαι τερπνοῖς, ἀλλὰ τῶν μελλόντων ὀρέγεσθαι τῆς ἀπολαύσεως ἐνίσχυσον θησαυρῶν. Σὺ γὰρ εἶπας, Δέσποτα, ὅτι περ, ὅσα ἂν τις αἰτήσῃται ἐν τῷ ὀνόματί σου, ἀκωλύτως παρὰ τοῦ σου λαμβάνει συναϊδίου Θεοῦ καὶ Πατρός· διὸ καὶ γὼ ὁ ἁμαρτωλός, ἐν τῇ ἐπιφοιτήσει τοῦ ἁγίου σου Πνεύματος, τὴν σὴν ἰκετεύω ἀγαθότητα· Ὅσα ἡυξάμην, ἀπόδος μοι εἰς σωτηρίαν. Ναὶ Κύριε, ὁ πάσης εὐεργεσίας πλουσιοπάροχος δοτήρ ἀγαθός· ὅτι σὺ εἶ, ὁ διδοὺς ὑπερεκπερισσοῦ ὧν αἰτούμεθα· Σὺ εἶ ὁ συμπαθής, ὁ ἐλεήμων, ὁ ἀναμαρτήτως γεγονώς τῆς σαρκὸς ἡμῶν κοινωνός, καὶ τοῖς κάμπτουσι πρὸς σέ γόνυ, ἐπικαμπτόμενος φιλευσπλάγχχως, ἰλασμός τε γενόμενος τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν. Δὸς δὲ Κύριε, τῷ λαῷ σου τοὺς οἰκτιρμούς σου· ἐπάκουσον ἡμῶν ἐξ οὐρανοῦ ἁγίου σου· ἁγίασον αὐτοὺς τῇ δυνάμει τῆς σωτηρίου δεξιᾶς σου, σκέπασον αὐτοὺς ἐν τῇ σκέπῃ τῶν πτερύγων σου· μὴ παρίδῃς τὰ ἔργα τῶν χειρῶν σου. Σοὶ μόνῳ ἁμαρτάνομεν, ἀλλὰ καὶ σοὶ μόνῳ λατρεύομεν· οὐκ οἶδαμεν προσκυνεῖν Θεῷ ἄλλοτρίῳ οὐδὲ διαπετάζειν πρὸς ἕτερον Θεὸν τὰς ἐαυτῶν, Δέσποτα, χεῖρας. Ἄφες ἡμῖν τὰ παραπτώματα, καὶ προσδεχόμενος ἡμῶν τὰς γονυπετεῖς δεήσεις, ἐκτεινον πᾶσιν ἡμῖν χεῖρα βοηθείας· πρόσδεξαι τὴν εὐχὴν πάντων, ὡς θυμίαμα δεκτόν, ἀναλαμβάνομενον ἐνώπιον τῆς σῆς ὑπεραγάθου βασιλείας.

Ἐπισυνάπτει καὶ ταύτην.

Κύριε, Κύριε, ὁ ρυσάμενος ἡμᾶς ἀπὸ παντὸς βέλους πετομένου ἡμέρας, ρῦσαι ἡμᾶς καὶ ἀπὸ παντὸς πράγματος ἐν σκότει διαπορευομένου. Πρόσδεξαι θυσίαν ἐσπερινήν, τὰς τῶν χειρῶν ἡμῶν ἐπάρσεις. Καταξίωσον δὲ ἡμᾶς, καὶ τὸ νυκτερινὸν στάδιον ἀμέμπτως διελθεῖν, ἀπειράστους κακῶν· καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς ἀπὸ πάσης ταραχῆς καὶ δειλίας, τῆς ἐκ τοῦ Διαβόλου ἡμῖν προσγινομένης. Χάρισαι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν κατάνυξιν, καὶ τοῖς λογισμοῖς ἡμῶν μέριμναν. τῆς ἐν τῇ φοδερᾷ καὶ δικαίᾳ σου κρίσει ἐξετάσεως. Καθήλωσον ἐκ τοῦ φόβου σου τὰς σάρκας ἡμῶν, καὶ νέκρωσον τὰ μέλη ἡμῶν τὰ ἐπὶ τῆς γῆς· ἵνα, καὶ ἐν τῇ καθ' ὑπνον ἡσυχίᾳ, ἐμφαιδρυνώμεθα τῇ θεωρίᾳ τῶν κριμάτων σου. Ἀπόστησον δὲ ἀφ' ἡμῶν πᾶσαν φαντασίαν ἀπρεπῆ, καὶ ἐπιθυμίαν βλαβεράν. Διανάστησον δὲ ἡμᾶς ἐν τῷ καιρῷ τῆς προσευχῆς ἐστηριγμένους ἐν τῇ πίστει, καὶ προκόπτοντας ἐν τοῖς παραγγέλμασί σου.

Ὁ Διάκονος·

Ἀντιλαβοῦ, σῶσον, ἐλέησον, ἀνάστησον, καὶ διαφύλαξον ἡμᾶς ὁ Θεός, τῇ σῇ χάριτι. Τῆς Παναγίας ἀχράντου...

Ὁ Ἱερεὺς ἐκφώνως·

Εὐδοκία, καὶ χάριτι τοῦ μονογενοῦς σου Υἱοῦ, μεθ' οὗ εὐλογητὸς εἶ, σὺν τῷ παναγίῳ, καὶ ἀγαθῷ, καὶ ζωοποιῷ σου Πνεύματι, νῦν, καὶ αἰεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Εἶτα τό, Καταξίωσον, Κύριε.

Μετά δὲ τοῦτο, λέγει ὁ Διάκονος·

Ἔτι καὶ ἔτι, κλίναντες τὰ γόνατα, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Καὶ ὁ Ἱερεὺς τὴν Εὐχὴν.

Η ἀενάως βρύουσα ζωτικὴ καὶ φωτιστικὴ πηγὴ, ἡ συναϊδίου τοῦ Πατρὸς δημιουργικὴ δύναμις, ὁ πᾶσαν τὴν οἰκονομίαν, διὰ τὴν τῶν βροτῶν σωτηρίαν, ὑπερέκταλλως πληρώσας, Χριστέ, ὁ Θεὸς ἡμῶν· ὁ θανάτου δεσμοὺς ἀλύτους, καὶ κλειθρὰ Ἄδου διαρρήξας, πονηρῶν δὲ πνευμάτων πλήθη καταπατήσας· ὁ, προσαγαγὼν σεαυτὸν ἁμῶμον ὑπὲρ ἡμῶν ἱερεῖον, τὸ σῶμα δοὺς τὸ ἄχραντον εἰς θυσίαν, τὸ πάσης ἁμαρτίας ἄψαυστόν τε καὶ ἄβατον, καὶ διὰ τῆς φρικτῆς ταύτης, καὶ ἀνεκδιηγήτου ἱεουργίας, ζῶν

ἡμῖν αἰώνιον χαρισάμενος· ὁ εἰς Ἄδου καταβάς, καὶ μοχλοὺς αἰωνίους συντρίψας, καὶ τοῖς κάτω καθημένοις ἄνοδον ὑποδείξας· τὸν δὲ ἀρχέκακον καὶ βύθιον δράκοντα, θεοσόφῳ δελεάσματι ἀγκιστρεύσας, καὶ σειραῖς ζόφου δεσμεύσας ἐν ταρτάρῳ, καὶ πυρὶ ἀσθέστῳ, καὶ σκότῳ ἐξωτέρῳ, διὰ τῆς ἀπειροδυνάμου σου κατασφαιλισάμενος ἰσχύος· ἡ μεγαλάνυμος σοφία τοῦ Πατρός· ὁ τοῖς ἐπηρεαζομένοις μέγας ἐπίκουρος φανείς, καὶ φωτίσας τοὺς ἐν σκότει, καὶ σκιᾷ θανάτου καθημένους· Σύ, δόξης ἀενάου Κύριε, καὶ Πατὴρ ὑψίστου Υἱὲ ἀγαπητέ· αἰδίδιον φῶς, ἐξ αἰδίδιου φωτός· Ἡλιε δικαιοσύνης, ἐπάκουσον ἡμῶν δεομένων σου, καὶ ἀνάπαυσον τὰς ψυχὰς τῶν δούλων σου, τῶν προκεκοιμημένων πατέρων καὶ ἀδελφῶν ἡμῶν, καὶ τῶν λοιπῶν συγγενῶν κατὰ σάρκα, καὶ πάντων τῶν οἰκείων τῆς πίστεως, περὶ ὧν καὶ τὴν μνήμην ποιούμεθα νῦν· ὅτι ἐν σοὶ πάντων τὸ κράτος, καὶ ἐν τῇ χειρὶ σου κατέχεις πάντα τὰ πέρατα τῆς γῆς. Δέσποτα παντοκράτορ, Θεέ Πατέρων, καὶ Κύριε τοῦ ἐλέους, γένους θνητοῦ τε καὶ ἀθανάτου, καὶ πάσης φύσεως ἀνθρωπίνης δημιουργέ, συνισταμένης τε καὶ πάλιν λυομένης, ζωῆς τε καὶ τελευτῆς, τῆς ἐνταῦθα διαγωγῆς, καὶ τῆς ἐκεῖθεν μεταστάσεως· ὁ χρόνους μετρῶν τοῖς ζῶσι, καὶ καιροὺς θανάτου ἰστών, κατὰ γων εἰς Ἄδου καὶ ἀνάγων, δεσμεύων ἐν ἀσθενείᾳ, καὶ ἀπολύων ἐν δυναστείᾳ· ὁ τὰ παρόντα χρησίμως οἰκονομῶν, καὶ τὰ μέλλοντα λυσιτελῶς διοικῶν· ὁ τοὺς θανάτου κέντρῳ πληγέντας, ἀναστάσεως ἐλπίσι ζωογονῶν. Αὐτὸς Δέσποτα τῶν ἀπάντων ὁ Θεός, ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, ἡ ἐλπίς πάντων τῶν περὰ τῶν τῆς γῆς, καὶ τῶν ἐν θαλάσῃ μακράν, ὁ καὶ ἐν ταύτῃ τῇ ἐσχάτῃ, καὶ μεγάλη καὶ σωτηρίῳ ἡμέρᾳ τῆς Πεντηκοστῆς, τὸ μυστήριον τῆς ἀγίας, καὶ ὁμοουσίου, καὶ συναϊδίου, καὶ ἀδιαιρέτου, καὶ ἀσυγχύτου Τριάδος ὑποδείξας ἡμῖν, καὶ τὴν ἐπιφοίτησιν καὶ παρουσίαν τοῦ ἁγίου καὶ ζωοποιῦ σου Πνεύματος, ἐν εἶδει πυρίνων γλωσσῶν, ἐπὶ τοὺς ἁγίους σου Ἀποστόλους ἐκχέας, καὶ Εὐαγγελιστὰς αὐτοὺς θέμενος τῆς εὐσεβοῦς ἡμῶν πίστεως, καὶ ὁμολογητὰς καὶ κήρυκας τῆς ἀληθοῦς ἀναδείξας Θεολογίας· ὁ καὶ ἐν αὐτῇ τῇ παντελείᾳ Ἑορτῇ καὶ σωτηριώδει, ἱλασμοὺς ἱκεσίους, ὑπὲρ τῶν κατεχομένων ἐν Ἄδῃ, καταξιώσας δέχεσθαι, μεγάλας τε πα-

ρέχων ἡμῖν ἐλπίδας, ἀνεσιν τοῖς κατοικοιμένοις τῶν κατεχόντων αὐτοὺς ἀνιάρων, καὶ παραφυχὴν παρὰ σοῦ καταπέμπεσθαι. Ἐπάκουσον ἡμῶν τῶν ταπεινῶν, καὶ οἰκτρῶν δεομένων σου· καὶ ἀνάπαυσον τὰς ψυχὰς τῶν δούλων σου τῶν προκεκοιμημένων, ἐν τόπῳ φωτεινῷ, ἐν τόπῳ χλοερῷ, ἐν τόπῳ ἀναψύξεως, ἐνθα ἀπέδρα πᾶσα ὀδύνη, λύπη, καὶ στεναγμός· καὶ κατὰ τάξιν τὰ πνεύματα αὐτῶν ἐν σκηναῖς Δικαίων, καὶ εἰρήνης καὶ ἀνέσεως ἀξίωσον αὐτούς· ὅτι οὐχ οἱ νεκροὶ αἰνέσουσί σε, Κύριε, οὐδὲ οἱ ἐν Ἄδῃ ἐξομολόγησιν παρρησιάζονται προσφέρειν σοι, ἀλλ' ἡμεῖς οἱ ζῶντες εὐλογοῦμέν σε καὶ ἱκετεύομεν, καὶ τὰς ἱλαστηρίους εὐχὰς καὶ θυσίας προσάγομέν σοι ὑπὲρ τῶν ψυχῶν αὐτῶν.

Ἐπισυνάπτει καὶ ταύτην τὴν Εὐχὴν.

Ο Θεὸς ὁ μέγας καὶ αἰώνιος, ὁ ἅγιος καὶ φιλόανθρωπος, ὁ καταξιώσας ἡμᾶς καὶ ἐν ταύτῃ τῇ ὥρᾳ στῆναι ἐνώπιον τῆς ἀπροσίτου σου δόξης, εἰς ὕμνον καὶ αἶνον τῶν θαυμασίων σου, ἱλάσθητι ἡμῖν τοῖς ἀναξίοις δούλοις σου· καὶ παράσχου χάριν, τοῦ μετὰ συντετριμμένης καρδίας ἀμετεωρίστως προσενεγκεῖν σοι τὴν τρισάγιον δοξολογίαν, καὶ τὴν εὐχαριστίαν τῶν μεγάλων σου δωρεῶν, ὧν ἐποίησας, καὶ ποιεῖς πάντοτε εἰς ἡμᾶς. Μνήσθητι, Κύριε, τῆς ἀσθενείας ἡμῶν, καὶ μὴ συναπολέσης ἡμᾶς ταῖς ἀνομίαις ἡμῶν, ἀλλὰ ποιήσον μέγα ἔλεος μετὰ τῆς ταπεινώσεως ἡμῶν, ἵνα τὸ τῆς ἁμαρτίας σκότος διαφυγόντες, ἐν ἡμέρᾳ δικαιοσύνης περιπατήσωμεν· καὶ ἐνδυσάμενοι τὰ ὅπλα τοῦ φωτός, ἀνεπιβουλεύτως διατελέσωμεν ἀπὸ πάσης ἐπηρείας τοῦ πονηροῦ, καὶ μετὰ παρρησίας δοξάσωμεν ἐπὶ πᾶσι, σὲ τὸν μόνον ἀληθινὸν καὶ φιλόανθρωπον Θεόν. Σὸν γὰρ ὡς ἀληθῶς, καὶ μέγα ὄντως μυστήριον, Δέσποτα τῶν ἀπάντων καὶ ποιητὰ, ἢ τε πρόσκαιρος λύσις τῶν σῶν κτισμάτων, καὶ ἢ μετὰ ταῦτα συνάφεια, καὶ ἀνάπαυσις ἢ εἰς αἰῶνα. Σοὶ χάριν ἐπὶ πᾶσιν ὁμολογοῦμεν, ἐπὶ ταῖς εἰσόδοις ἡμῶν ταῖς εἰς τὸν κόσμον τοῦτον, καὶ ταῖς ἐξόδοις, αἱ τὰς ἐλπίδας ἡμῶν τῆς ἀναστάσεως καὶ τῆς ἀκηράτου ζωῆς, διὰ τῆς σῆς ἀψευδοῦς ἐπαγγελίας προμνηστεύονται· ἧς ἀπολαύσαμεν ἐν τῇ δευτέρᾳ μελλούσῃ παρουσίᾳ σου. Σὺ γὰρ εἶ καὶ τῆς ἀναστάσεως ἡμῶν ἀρχηγός, καὶ τῶν βεβιωμένων ἀδέκαστος, καὶ φιλόανθρωπος κριτής, καὶ τῆς μισθαποδοσίας Δε-

σπότης καὶ Κύριος· ὁ καὶ κοινωνήσας ἡμῖν παρὰ πλησίως σαρκὸς καὶ αἵματος, διὰ συγκατάθεσιν ἄκραν, καὶ τῶν ἡμετέρων ἀδιαβολήτων παθῶν, ἐν τῷ ἐκουσίῳ εἰς πείραν καταστῆναι, προσλαβόμενος σπλάγχνα οἰκτιρμῶν, καὶ ἐν ᾧ πέπονθας πειρασθεὶς αὐτός, τοῖς πειραζομένοις ἡμῖν γενόμενος αὐτεπάγγελτος βοηθός· διὸ καὶ συνήγαγες ἡμᾶς εἰς τὴν σὴν ἀπάθειαν. Δέξαι οὖν Δέσποτα, δεήσεις καὶ ἱκεσίας ἡμετέρας, καὶ ἀνάπαυσον πάντας τοὺς πατέρας ἐκάστου, καὶ μητέρας, καὶ ἀδελφούς, καὶ ἀδελφὰς καὶ τέκνα, καὶ εἴτι ἄλλο ὁμογενές καὶ ὁμόφυλον, καὶ πάσας τὰς προαναπαυσαμένας ψυχὰς ἐπ' ἐλπίδι ἀναστάσεως ζωῆς αἰωνίου· καὶ κατὰ ταξιν τὰ πνεύματα αὐτῶν καὶ τὰ ὀνόματα ἐν βίβλῳ ζωῆς, ἐν κόλποις Ἀβραάμ, Ἰσαὰκ καὶ Ἰακώβ, ἐν χώρᾳ ζώντων, εἰς βασιλείαν οὐρανῶν, ἐν Παραδείσῳ τρυφῆς, διὰ τῶν φωτεινῶν Ἀγγέλων σου εἰσάγων ἅπαντας εἰς τὰς ἀγίας σου μονάς· συνέγειρον καὶ τὰ σώματα ἡμῶν ἐν ἡμέρᾳ, ἧ ὥρισας, κατὰ τὰς ἀγίας σου καὶ ἀψευδεῖς ἐπαγγελίας. Οὐκ ἔστιν οὖν, Κύριε, τοῖς δούλοις σου θάνατος, ἐκδημούντων ἡμῶν ἀπὸ τοῦ σώματος, καὶ πρὸς σέ τὸν Θεὸν ἐνδημούντων, ἀλλὰ μετástasis ἀπὸ τῶν λυπηροτέρων ἐπὶ τὰ χρηστότερα καὶ θυμηδέστερα, καὶ ἀνάπαυσις καὶ χαρά. Εἰδὲ καὶ τι ἡμάρτομεν εἰς σέ, ἴλεως γενοῦ ἡμῖν τε καὶ αὐτοῖς· διότι οὐδεὶς καθαρὸς ἀπὸ ρόπου ἐνώπιόν σου, οὐδ' ἂν μία ἡμέρα ἦ ἡ ζωὴ αὐτοῦ εἰμὴ μόνος σύ, ὁ ἐπὶ γῆς φανείς ἀναμάρτητος, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, δι' οὗ πάντες ἐλπίζομεν ἐλέους τυχεῖν, καὶ ἀφέσεως ἁμαρτιῶν. Διὰ τοῦτο ἡμῖν τε καὶ αὐτοῖς, ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλάνθρωπος Θεός, ἄνες, ἄφες συγχώρησον τὰ παραπτώματα ἡμῶν, τὰ ἐκούσια καὶ τὰ ἀκούσια, τὰ ἐν γνώσει καὶ ἐν ἀγνοίᾳ, τὰ πρόδηλα, τὰ λανθάνοντα, τὰ ἐν πράξει, τὰ ἐν διανοίᾳ, τὰ ἐν λόγῳ, τὰ ἐν πάσαις ἡμῶν ταῖς ἀναστροφαῖς, καὶ τοῖς κινήμασι· καὶ τοῖς μὲν προλαβοῦσιν ἐλευθερίαν καὶ ἄνεσιν δώρησαι, ἡμᾶς δὲ τοὺς περιεστῶτας εὐλόγησον, τέλος ἀγαθὸν καὶ εἰρηνικὸν παρεχόμενος ἡμῖν τε, καὶ παντὶ τῷ λαῷ σου, καὶ ἐλέους σπλάγχνα καὶ φιλάνθρωπίας διανοίγων ἡμῖν, ἐν τῇ φρικτῇ καὶ φοβερᾷ σου παρουσίᾳ, καὶ τῆς βασιλείας σου ἀξίους ἡμᾶς ποιήσον.

Ἐπισυνάπτει καὶ ταύτην.

Ο Θεὸς ὁ μέγας καὶ ὑψιστος, ὁ μόνος ἔχων ἀθανασίαν, φῶς οἰκῶν ἀπρόσιτον, ὁ πᾶσαν τὴν κτίσιν ἐν σοφίᾳ δημιουργήσας, ὁ διαχωρήσας ἀνὰ μέσον τοῦ φωτός, καὶ ἀνὰ μέσον τοῦ σκότους, καὶ τὸν ἥλιον θέμενος εἰς ἐξουσίαν τῆς ἡμέρας, σελήνην δὲ καὶ ἀστέρας εἰς ἐξουσίαν τῆς νυκτός· ὁ καταξιώσας ἡμᾶς τοὺς ἁμαρτωλοὺς, καὶ ἐπὶ τῆς παρούσης ἡμέρας προφθάσαι τὸ πρόσωπόν σου ἐν ἐξομολογήσει, καὶ τὴν ἐσπερινὴν σοι λατρείαν προσαγαγεῖν· Αὐτός, φιλάνθρωπε Κύριε, κατεύθυνον τὴν προσευχὴν ἡμῶν, ὡς θυμίαμα ἐνώπιόν σου καὶ πρόσδεξαι αὐτὴν εἰς ὁσμὴν εὐωδίας. Παράσχου δὲ ἡμῖν τὴν παροῦσαν ἐσπέραν, καὶ τὴν ἐπιούσαν νύκτα εἰρηνικὴν· ἐνδυσον ἡμᾶς ὅπλα φωτός· ρῦσαι ἡμᾶς ἀπὸ φόβου νυκτερινοῦ, καὶ ἀπὸ παντὸς πράγματος ἐν σκότει διαπορευομένου· καὶ δώρησαι ἡμῖν τὸν ὕπνον, ὃν εἰς ἀνάπαυσιν τῇ ἀσθενείᾳ ἡμῶν ἐδώρῃσω, πάσης διαβολικῆς φαντασίας ἀπηλλαγμένον. Ναί, Δέσποτα τῶν ἀπάντων, τῶν ἀγαθῶν χορηγέ, ἵνα, καὶ ἐν ταῖς κοίταις ἡμῶν κατανυγόμενοι, μνημονεύωμεν καὶ ἐν νυκτὶ τοῦ παναγίου ὀνόματός σου· καὶ τῇ μελέτη τῶν σῶν ἐντολῶν καταυγαζόμενοι, ἐν ἀγαλλιάσει ψυχῆς διανιστῶμεν πρὸς δοξολογίαν τῆς σῆς ἀγαθότητος, δεήσεις καὶ ἱκεσίας τῇ σῇ εὐσπλαγχνίᾳ προσάγοντες, ὑπὲρ τῶν ἰδίων ἁμαρτιῶν, καὶ παντὸς τοῦ λαοῦ σου, ὃν ταῖς πρεσβεΐαις τῆς ἀγίας Θεοτόκου ἐν ἐλέει ἐπίσκεψαι.

Ὁ Διάκονος·

Ἀντιλαβοῦ σῶσον, ἐλέησον, ἀνάστησον, καὶ διαφύλαξον ἡμᾶς ὁ Θεός...

Τῆς Παναγίας, ἀχράντου, ὑπερευλογημένης.

Ὁ Ἱερεὺς ἐκφώνως·

Σὺ γὰρ εἰ ἡ ἀνάπαυσις, τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων ἡμῶν, καὶ σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν, τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ, καὶ τῷ ἁγίῳ Πνεύματι, νῦν, καὶ ἀεί, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ὁ Διάκονος·

Πληρώσωμεν τὴν ἐσπερινήν, κτλ.

Ὁ Ἱερεὺς τὴν ἐκφώνησιν·

Ὅτι ἀγαθὸς καὶ φιλάνθρωπος...

Εἰρήνη πᾶσι.

Ὁ Λαός. Καὶ τῷ Πνεύματί σου.

Ὁ Διάκονος.

Τὰς κεφαλὰς ὑμῶν τῷ Κυρίῳ κλίνατε.

Ἁ Λαός· Σοὶ Κύριε.

Καὶ ὁ Ἱερεὺς εὐχεται τὴν Εὐχὴν ταύτην μουσικῶς

Κύριε ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ κλίνας οὐρανοὺς καὶ καταβάς ἐπὶ σωτηρίᾳ τοῦ γένους τῶν ἀνθρώπων, ἐπιδε ἐπὶ τοὺς δούλους σου καὶ ἐπὶ τὴν κληρονομίαν σου· σοὶ γὰρ τῷ φοβερῷ καὶ φιλανθρώπῳ κριτῇ οἱ σοὶ δούλοι τὰς ἑαυτῶν ἐκκλιναν κεφαλὰς, τοὺς δὲ αὐτῶν ὑπέταξαν αὐχένους, οὐ τὴν ἐξ ἀνθρώπων ἀναμένοντες βοήθειαν, ἀλλὰ τὸ σὸν περιμένοντες ἔλεος, καὶ τὴν σὴν ἀπεκδεχόμενοι σωτηρίαν· οὓς διαφύλαξον ἐν παντὶ καιρῷ, καὶ κατὰ τὴν παροῦσαν ἐσπέραν, καὶ τὴν ἐπιούσαν νύκτα, ἀπὸ παντὸς ἐχθροῦ, ἀπὸ πάσης ἀντικειμένης ἐνεργείας, καὶ διαλογισμῶν ματαίων, καὶ ἐνθυμήσεων πονηρῶν.

Εἶτα ἐκφωνεῖ·

Εἴη τὸ κράτος τῆς βασιλείας σου εὐλογημένον καὶ δεδοξασμένον, τοῦ Πατρός, καὶ τοῦ Υἱοῦ, καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Καὶ ψάλλομεν τὰ Ἰδιόμελα τοῦ Στίχου.

Ἦχος γ'.

Νῦν εἰς σημεῖον τοῖς πᾶσιν, ἐμφανῶς αἰγλῶσαι γεγόνασιν· Ἰουδαῖοι γάρ, ἐξ ὧν κατὰ σάρκα Χριστός, ἀπιστία νοσήσαντες, θεϊκῆς ἐξέπεσον χάριτος, καὶ τοῦ θείου φωτὸς οἱ ἐξ ἐθνῶν ἠξιώθημεν, στηριχθέντες τοῖς λόγοις τῶν Μαθητῶν, φθεγγομένων τὴν δόξαν τοῦ εὐεργέτου τῶν ὅλων Θεοῦ· μεθ' ὧν τὰς καρδίας σὺν τοῖς γόνασι κλίναντες, ἐν πίστει προσκυνήσωμεν, τῷ ἁγίῳ Πνεύματι στηριχθέντες Σωτῆρι τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Στίχ. Καρδίαν καθαρὰν κτίσον ἐν ἐμοί, ὁ Θεός.

Νῦν τὸ Παράκλητον Πνεῦμα, ἐπὶ πᾶσαν σάρκα ἐκκέχυται· Ἀποστόλων γὰρ χορείας ἀρξάμενον, ἐξ αὐτῶν κατὰ μέθεξιν τοῖς πιστοῖς τὴν χάριν ἐφήπλωσε, καὶ πιστοῦται αὐτοῦ τὴν κραταιὰν ἐπιφοίτησιν, ἐν πυρίνῳ τῷ εἶδει τοῖς Μαθηταῖς διανέμον τὰς γλώσσας, εἰς ὑμνωδίαν καὶ δόξαν Θεοῦ· διὸ τὰς καρδίας νοερῶς ἐλλαμπόμενοι, ἐν πίστει στηριχθέντες τῷ ἁγίῳ Πνεύματι δυσωποῦμεν σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Στίχ. Μὴ ἀπορρίψης με ἀπὸ τοῦ προσώπου σου,

Νῦν περιβάλλονται κράτος, οἱ Χριστοῦ ἀφ' ὧν Ἀπόστολοι· ἐγκαινίζει γὰρ αὐτοὺς ὁ Παράκλητος ἐν αὐτοῖς καινιζόμενος, μουσικῇ καινότητι γνώσεως· ἦν ταῖς ξέναις φωναῖς, καὶ ὑψηγόροις κηρύττοντες, τὴν αἰδίου φύσιν τε καὶ ἀπλὴν, τρισυπόστατον σέβειν τοῦ εὐεργέτου τῶν ὅλων Θεοῦ, ἡμᾶς ἐκδιδάσκουσι· διὸ φωτισθέντες τοῖς ἐκείνων διδάγμασι, Πατέρα προσκυνήσωμεν, σὺν Υἱῷ καὶ Πνεύματι, δυσωποῦντες σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Δεῦται λαοί, τὴν τρισυπόστατον Θεότητα προσκυνήσωμεν, Υἱὸν ἐν τῷ Πατρί, σὺν ἁγίῳ Πνεύματι. Πατὴρ γὰρ ἀχρόνως ἐγέννησεν Υἱόν, συναἰδιον καὶ σύνηθρονον, καὶ Πνεῦμα ἁγίον ἦν ἐν τῷ Πατρί, σὺν Υἱῷ δοξαζόμενον· μία δύναμις, μία οὐσία, μία Θεότης, ἦν προσκυνοῦντες πάντες λέγομεν· Ἅγιος ὁ Θεός, ὁ τὰ πάντα δημιουργήσας δι' Υἱοῦ, συνεργία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ἅγιος ἰσχυρός, δι' οὗ τὸν Πατέρα ἐγνώκαμεν, καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἐπεδήμησεν ἐν κόσμῳ. Ἅγιος ἀθάνατος, τὸ Παράκλητον Πνεῦμα, τὸ ἐκ Πατρὸς ἐκπορευόμενον, καὶ ἐν Υἱῷ ἀναπαυόμενον· Τριάς ἁγία, δόξα σοι.

Τό, Νῦν ἀπολύεις τὸ Τρισάγιον καὶ τὸ Ἀπολυτίκιον τῆς Ἑορτῆς.

Εὐλογητὸς εἶ Χριστέ... Ἐκ γ'.

Εἶτα ὁ Ἱερεὺς ποιεῖ τὴν Ἀπόλυσιν οὕτως.

Ο ἐκ τῶν πατρικῶν κόλπων κενώσας ἑαυτὸν καὶ τὴν ἡμετέραν ὅλην ἀνθρωπείαν προσλαβόμενος φύσιν, καὶ θεώσας αὐτήν, μετὰ δὲ ταῦτα εἰς οὐρανοὺς αὔθις ἀνελθὼν, καὶ ἐν Δεξιᾷ καθίσας τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρός, τὸν τε θεῖον, καὶ ἅγιον, καὶ ὁμοούσιον, καὶ ὁμοδύναμον, καὶ ὁμόδοξον, καὶ συναἰδιον Πνεῦμα καταπέμφας ἐπὶ τοὺς ἁγίους αὐτοῦ μαθητάς καὶ Ἀποστόλους, καὶ διὰ τούτου φωτίσας μὲν αὐτούς, δι' αὐτῶν δὲ πᾶσαν τὴν οἰκουμένην, Χριστὸς ὁ ἀληθινὸς Θεὸς ἡμῶν, ταῖς πρεσβείαις τῆς παναχράντου, καὶ παναμώμου ἁγίας αὐτοῦ Μητρός, τῶν ἁγίων, ἐνδόξων, πανευφήμεων, Θεοκηρύκων καὶ πνευματοφόρων Ἀποστόλων, καὶ πάντων τῶν Ἁγίων, ἐλεῆσαι καὶ σῶσαι ἡμᾶς διὰ τὴν ἑαυτοῦ ἀγαθότητα. Ἀμήν.

ΤΗ: ΔΕΥΤΕΡΑ: ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΝ.
ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος δ'. Κατοπλάγη Ἰωσήφ.

Τὴν μεθέορτον πιστοί, καὶ τελευταίαν ἐορτήν, ἐορτάσωμεν φαιδρῶς· αὕτη ἐστὶ Πεντηκοστή, ἐπαγγελίας συμπλήρωσις, καὶ προθεσμίας· ἐν ταύτῃ γὰρ τὸ πῦρ, τοῦ Παρακλήτου εὐθύς, κατέβη ἐπὶ γῆς, ὥσπερ ἐν εἵδει γλωσσῶν, καὶ Μαθητὰς ἐφώτισε, καὶ τούτους οὐρανομύστας ἀνέδειξε. Τὸ φῶς ἐπέστη, τοῦ Παρακλήτου, καὶ τὸν κόσμον ἐφώτισεν. **Δίς.**

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Κάθισμα. Ὁμοιον.

Η' τοῦ Πνεύματος πηγὴ, ἐπιδημοῦσα τοῖς ἐν γῇ, εἰς πυρφόρους ποταμούς, μεριζομένη νοητῶς, τοὺς Ἀποστόλους ἐδρόσιζε φωταγωγοῦσα· καὶ γέγονεν αὐτοῖς, νέφος δροσῶδες τὸ πῦρ, φωτίζουσα αὐτούς, καὶ ὑετίζουσα φλόξ, δι' ὧν ἡμεῖς ἐλάβομεν τὴν χάριν, διὰ πυρός τε καὶ ὕδατος. Τὸ φῶς ἐπέστη, τοῦ Παρακλήτου, καὶ τὸν κόσμον ἐφώτισεν. **Δίς.**

Ὁ Ν', καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ἑορτῆς. Ὁ τοῦ βαρέος μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς η' καὶ ὁ τοῦ δ' εἰς ς'.

Ὡδὴ α'. Ἦχος βαρύς. Ὁ Εἰρμός.

» **Π**όντῳ ἐκάλυψε Φαραὼ σὺν ἄρμασιν, ὁ
» συντρίβων πολέμους ὑψηλῷ ἐν βραχίονι· ἄσωμεν αὐτῷ, ὅτι δεδόξασται.

Τροπάρια.

Εργῷ, ὡς πάλαι τοῖς Μαθηταῖς ἐπηγγείλω, τὸ Παράκλητον Πνεῦμα ἐξαποστείλας Χριστέ, ἐλαμψας τῷ κόσμῳ φῶς, φιλάνθρωπε.

Νόμῳ τὸ πάλαι προκηρυχθέν· καὶ Προφῆταις, ἐπληρώθη· τοῦ θείου Πνεύματος σήμερον, πᾶσι γὰρ πιστοῖς χάρις ἐκκέχυται.

Ὡδὴ α'. Ἦχος δ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Θ**εῖῳ καλυφθεὶς ὁ βραδύγλωσσος γνόφῳ,
» Ἐρρήτόρευσε τὸν θεόγραφον νόμον·
» Ἰλὺν γὰρ ἐκτινάξας ὁμματος νόου,
» Ὁρᾷ τὸν ὄντα, καὶ μυεῖται Πνεύματος.
» Γινῶσιν, γεραίρων ἐνθέοις τοῖς ἄσμασιν.

Τροπάρια.

Εφη τὸ σεπτὸν καὶ σεβάσμιον στόμα·
Νοσφισμὸς ὑμῖν οὐ γενήσεται φίλοις·

Ἐγὼ γὰρ εἰς Πατρῶν ὕψιστον θρόνον
Συνεδριάζων, ἐκχεῶ τοῦ Πνεύματος,
Λάμψαι ποθοῦσι, τὴν χάριν τὴν ἄφθονον.

Ο ῥος βεβηκῶς ἀτρεκέστατος Λόγος,
Γαληνόμορφον ἐκτελεῖ τὴν καρδίαν·
Ἔργον γὰρ ἐκπεράνας, εὐφρανε φίλους,
Πνοῇ βιαία καὶ πυρὸς γλωττήμασι,
Νείμας τὸ Πνεῦμα Χριστός, ὡς ὑπέσχετο.

Καταδασίαι. (Πόντῳ ἐκάλυψε.
(Θεῖῳ καλυφθεὶς.

Ὡδὴ γ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Τ**ὴν ἐξ ὕψους δύναμιν τοῖς Μαθηταῖς,
» Χριστέ, ἕως ἂν ἐνδύσησθε, ἔφης, καθί-
» σατε ἐν Ἱερουσαλὴμ· ἐγὼ δὲ ὡς ἐμέ Παρά-
» κλητον ἄλλον, Πνεῦμα τὸ ἐμὸν τε καὶ
» Πατρός ἀποστελῶ, ἐν ᾧ στερεωθήσεσθε

Τροπάριον.

Η' τοῦ θείου Πνεύματος ἐπιδημήσασα δύναμις, τὴν μερισθεῖσαν πάλαι φωνήν, κακῶς ὁμονοησάντων, εἰς μίαν ἁρμονίαν θείως συνῆψε, γινῶσιν συνετίζουσα πιστοὺς τῆς Τριάδος, ἐν ᾗ ἐστερεώθημεν,

Εἰρμός ἄλλος.

» **Ε**ρρήξε γαστρὸς ἡτεκνωμένης πέδας,
» Ὑβριν τε δυσκάθεκτον εὐτεκνουμένης,
» Μόνη προσευχὴ τῆς Προφήτιδος πάλαι,
» Ἀννης, φερούσης Πνεῦμα συντετριμμένον,
» Πρὸς τὸν δυνάστην, καὶ Θεὸν τῶν γνώσεων.

Τροπάρια.

Αληπτός ἐστιν ἡ Θεαρχικωτάτη·
Ῥήτρας γὰρ ἐξέφηνε τοὺς ἀγραμμάτους,
Ἄλις σοφιστὰς συστομίζοντας λόγῳ,
Καὶ τῆς βαθείας νυκτὸς ἐξαιρουμένους,
Λαοὺς ἀπείρους, ἀστραπῇ τοῦ Πνεύματος.

Η' ἐκπορευτὸν ἐξ ἀγεννήτου φάους,
Τὸ πανσθενουργόφωτον ἄφθιτον σέλας,
Οὗ τὴν δι' Υἱοῦ πατρικῆς ἐξουσίας,
Νῦν ἐμφανίζει συμφυῇ φρυκτωρίαν,
Πυρῶδες ἦχος ἐν Σιών τοῖς ἔθνεσιν.

Καταδασίαι. (Τὴν ἐξ ὕψους δύναμιν.
(Ἐρρήξε γαστρός.

Κάθισμα. Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.
Τὸ πανάγιον Πνεῦμα νῦν κατελθόν, ἐπὶ
τοὺς Ἀποστόλους εἶδει πυρός, τοῦ θάμ-

βους ἐπλήρωσε, τῶν ἐθνῶν τὰ συστήματα· ἐν γὰρ γλώσσαις λαλούντων, πυρίναις φιλάνθρωπε, τὴν ἰδίαν ἕκαστος, διάλεξιν ἤκουον· ὅθεν καὶ τὸ θαῦμα, τοῖς ἀπίστοις ὡς μέθη, πιστοῖς δὲ σωτήριον, ἀληθῶς ἐγνωρίζετο· διὰ τοῦτο δοξάζομεν, τὸ κράτος σου Χριστέ ὁ Θεός, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν αἰτούμενοι, καταπέμψαι πλουσίως τοῖς δούλοις σου.

Δίς.

ᾠδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Κ**ατανοῶν ὁ Προφήτης, τὴν ἐπ' ἐσχάτων
» σου Χριστέ ἔλευσιν, ἀνεβόα· Τὴν σὴν
» εἰσακήκοα Κύριε δυναστείαν, ὅτι πάντας τοῦ
» σῶσαι τοὺς χριστούς σου ἐλήλυθας.

Τροπάρια.

Ο ἐν Προφήταις λαλήσας, καὶ διὰ νόμου
κηρυχθεὶς, πρῶτον τοῖς ἀτελέσι, Θεὸς ἀ-
ληθής ὁ Παράκλητος, τοῖς τοῦ Λόγου ὑπηρέ-
ταις καὶ μάρτυσι γνωρίζεται σήμερον.

Σῆμα Θεότητος φέρων, τοῖς Ἀποστόλοις
ἐν πυρί, Πνεῦμα κατεμερίσθη, καὶ ξέναι·
ἐν γλώσσαις ἐνέφηεν, ὡς πατρόθεν θεῖον σθένος,
ἐρχόμενον ἐστὶν αὐτοκέλευστον.

Εἰρμός ἄλλος.

» **Α**ναξ ἀνάκτων, οἷος ἐξ οἴου μόνος,
» Λόγος προελθὼν Πατὴρ ἐξ ἀναιτίου,
» Ἰσοσθενὲς σου Πνεῦμα τοῖς Ἀποστόλοις,
» Νημερτές ἐξέπεμψας ὡς εὐεργέτης,
» Ἄδουσι· Δόξα τῷ κράτει σου, Κύριε.

Τροπάρια.

Λουτρὸν τὸ θεῖον τῆς παλιγγενεσίας,
Λόγῳ κεραννὺς συντεθειμένη φύσει,
Ὁμβροβλυτεῖς μοι ρεῖθρον ἐξ ἀκηράτου
Νενυγμένης σου πλευρᾶς, ὦ Θεοῦ Λόγε,
Ἐπισφραγίζων τῇ ζήσει τοῦ Πνεύματος.

Κάμπει τὰ πάντα τῷ Παρακλήτῳ γόνυ,
Γόνῳ τε Πατρός, Πατρὶ συμφυεστάτῳ·
Ἐν γὰρ προσώποις οἶδε τριττοῖς οὐσίαν,
Νημερτές, ἀπρόσιτον, ἄχρονον, μίαν·
Ἐλαμψε φῶς γὰρ ἡ χάρις τοῦ Πνεύματος.

Τελεῖσθε πάντες τῇ Θεαρχικωτάτῃ,
Ὅσοι λατρευταὶ τῆς τριφεγγοῦς οὐσίας·
Ἐπερφυῶς τελεῖ γὰρ ὡς εὐεργέτης,
Καὶ πυρσολαμπεῖ Χριστὸς εἰς σωτηρίαν,
Ὅλην πορίζων τὴν χάριν τοῦ Πνεύματος.

Καταβασίαι. (Κατανοῶν ὁ Προφήτης.
) Ἄναξ ἀνάκτων.

ᾠδὴ ε'. Ὁ Εἰρμός.

» **Τ**ὸ διὰ τὸν φόβον σου ληφθὲν Κύριε, ἐν
» γαστρὶ τῶν Προφητῶν, καὶ κυηθὲν ἐπὶ
» τῆς γῆς πνεῦμα σωτηρίας, ἀποστολικάς καρ-
» δίας κτίζει καθαρὰς, καὶ ἐν τοῖς πιστοῖς εὐ-
» θές ἐγκαινίζεται· φῶς γὰρ καὶ εἰρήνη, διότι
» τὰ σὰ προστάγματα.

Τροπάριον.

Η ἐπιφοιτήσασα ἰσχύς σήμερον, αὕτη Πνεῦ-
μα ἀγαθόν· Πνεῦμα σοφίας Θεοῦ· Πνεῦ-
μα ἐκ Πατρὸς ἐκπορευτόν, καὶ δι' Υἱοῦ πιστοῖς
ἡμῖν πεφηνός· μεταδοτικόν, ἐν οἷς κατοικίζεται
φύσει, τῆς ἐν ᾗ κατοπτεύεται ἀγιότητος.

Εἰρμός ἄλλος.

» **Λ**υτήριον κάθαρσιν ἀμπλακημάτων,
» Πυρίπνοον δέξασθε Πνεύματος δρόσον,
» Ὡ τέκνα φωτόμορφα τῆς Ἐκκλησίας·
» Νῦν ἐκ Σιών γὰρ ἐξελήλυθε νόμος,
» Ἡ γλωσσοπυρσόμορφος Πνεύματος χάρις.

Τροπάρια.

Καθὼς περ εὐδόκησε αὐτεξουσίως,
Ἀδέσποτον κάτεισι Πνεῦμα πατρόθεν,
Σοφίζον ἐν γλώσσησι τοὺς Ἀποστόλους,
Ἐπισφραγίζον τὸν φερέσβιον Λόγον,
Πατροσθενὲς ξύμμορφον, ὃν Σωτὴρ ἔφη.

Ιᾗτο τὰς φρένας μὲν ἐξ ἁμαρτίας,
Χ, αὐτῷ κατεσκεύαζε τῶν Ἀποστόλων,
Θεὸς Λόγος πάνταρχος, ἄχραντον δόμον.
Ὁμοσθενοῦς δὲ καὶ συνουσιουμένου,
Νῦν ἐγκατοικίζεται Πνεύματος φάος.

Καταβασίαι. (Τὸ διὰ τὸν φόβον σου ληφθὲν.
) Λυτήριον κάθαρσιν.

ᾠδὴ ς'. Ὁ Εἰρμός.

» **Ν**αυτιῶν τῷ σάλῳ, τῶν βιωτικῶν μελη-
» μάτων, συμπλόις ποντούμενος ἁμαρ-
» τίας, καὶ ψυχοφθόρῳ θηρὶ προσριπτούμενος,
» ὡς ὁ Ἰωνᾶς Χριστέ βοῶ σοι· Ἐκ θανατηφό-
» ρου με βυθοῦ ἀνάγαγε.

Τροπάριον.

Εκ τοῦ Πνεύματός σου, σάρκα ἐπὶ πᾶσαν,
ὡς εἶπας, πλουσίως ἐξέχεας, καὶ ἐπληρώ-
θη τῆς σῆς ἡ σύμπασα γνώσεως Κύριε· ὅτι ἐκ

Πατὴρ υἱὸς ἀρρέυστως ἕφυς, καὶ τὸ Πνεῦμα
ἀμερίστως πρόεισιν.

Εἰρμός ἄλλος.

» **Ι** λασμός ἡμῖν Χριστέ καὶ σωτηρία,
» Ὁ Δεσπότης ἔλαμψας ἐκ τῆς Παρθένου,
» Ἰν' ὡς Προφῆτην θηρὸς ἐκ θαλαττίου,
» Στέρνων Ἰωνᾶν, τῆς φθορᾶς διαρπάσης,
» Ὅλον τὸν Ἀδάμ, παγγενὴ πεπτωκότα.

Τροπαρία.

Ι μερτὸν ἡμῖν εὐθὲς ἐν τοῖς ἐγκάτοις,
Αἰώνιως ἔξουσι Πνεῦμα καινίσαις,
Πατροπροβλήτως πάντοτε ζυνημμένων,
Ὑλῆς ἀπεχθοῦς καυστικὸν μολυσμάτων,
Ῥύπου τε φρενῶν ρυπτικὸν Παντοκράτορ.

Ο ρεκτὸν ἀξίωμα τοῖς Ἀποστόλοις,
Σιωνίταις μίνουσι σὴν παρουσίαν,
Γνώρισμα Πνεῦμα πατρογεννήτου Λόγου,
Λέσχην ἀπηνῆ τῶν ἐθνῶν ποππυσμάτων,
Ὡκιστα δεικνύς, πυρπνῶς καθιδρύεις.

Κοντάκιον. Ὡχος πλ. δ'.

Ο τε καταβάς τὰς γλώσσας συνέχεε, διεμέ-
ριζεν ἔθνη ὁ Ὑψιστος· ὅτε τοῦ πυρὸς τὰς
γλώσσας διένειμεν· εἰς ἐνότητα πάντας ἐκάλεσε·
καὶ συμφῶνως δοξάζομεν τὸ πανάγιον Πνεῦμα.

Ὁ Οἶκος.

Τ αχεῖαν καὶ σταθεράν διδου παραμυθίαν
τοῖς δούλοις σου Ἰησοῦ, ἐν τῷ ἀκηδιάσαι
τὰ πνεύματα ἡμῶν· μὴ χωρίζου τῶν ψυχῶν ἡ-
μῶν ἐν θλίψεσι, μὴ μακρύνου τῶν φρενῶν ἡμῶν
ἐν περιστάσεσιν, ἀλλὰ ἀεὶ ἡμᾶς πρόφθασον. Ἐγ-
γισον ἡμῖν, ἔγγισον ὁ πανταχοῦ· ὥς περ καὶ
τοῖς Ἀποστόλοις σου πάντοτε συνῆς, οὕτω καὶ
τοῖς σέ ποθοῦσιν ἐνωσον σαυτὸν οἰκτίρμον, ἵνα
συνημμένοι σοι ὑμῶμεν, καὶ δοξολογῶμεν τὸ
πανάγιόν σου Πνεῦμα.

Συναξάριον τοῦ Μηναίου. εἶτα τὸ παρόν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ. Δευτέρα τῆς Πεντηκοστῆς.
αὐτὸ τὸ πανάγιον, καὶ ζωοποιόν, καὶ παντοδύ-
ναμον ἐορτάζομεν Πνεῦμα, τὸν ἕνα τῆς Τριά-
δος Θεόν, τὸ ὁμότιμον, καὶ ὁμοούσιον, καὶ ὁ-
μόδοξον τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ.

Στίχοι.

Πᾶσα πνοή, δόξαζε Πνεῦμα Κυρίου.

Δι' οὗ πονηρῶν πνευμάτων φροῦδα θράση.

Κ ατ' αὐτὴν μὲν τὴν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς, τοῖς ἁγίοις Ἀ-
ποστόλοις εὐσιωδῶς ἐπεδήμησεν ἐν εἵδει πυρίνων γλωσ-
σῶν, καθίσαν ἐφ' ἕνα ἕκαστον αὐτῶν ἐν τῷ ὑπερφῶ, ἐν ᾧ ἦσαν
καταμένοντες· διὰ δὲ τὴν εἰς τὸ ἅγιον Πνεῦμα τιμὴν, καὶ με-
μερισμένως, καὶ ἐν αὐτῇ τῇ Πεντηκοστῇ ἐθέσπισαν ἐορτάζειν
αὐτό, οἱ τὰ πάντα καλῶς διαταξάμενοι θεοὶ Πατέρες. Ἐπαγ-
γελάμενος γὰρ ὁ Σωτὴρ πρὸ τοῦ Πάθους τὴν τοῦ Παρακλή-
του ἔλευσιν, εἰπὼν· Συμφέρει, ἵνα ἐγὼ ἀπέλθω· ἐὰν γὰρ ἐγὼ
μὴ ἀπέλθω, ὁ Παρακλήτος οὐκ ἔλεύσεται. Καὶ πάλιν· Ὅταν
δὲ ἔλθῃ ἐκεῖνος, διδάξει ὑμᾶς, καὶ ὁδηγήσει ὑμᾶς εἰς πᾶσαν
τὴν ἀλήθειαν. Καὶ αὖθις· Ἐρωτήσω τὸν Πατέρα, καὶ ἄλλον
Παρακλήτον πέμψει ὑμῖν, τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας, ὃ παρὰ
τοῦ Πατρὸς ἐκπορεύεται. Καὶ μετὰ τὸ Πάθος δὲ πάλιν, ὅτε
καὶ πρὸς οὐρανὸν ἀνιών, εἶπεν· Ὑμεῖς δὲ περιμένετε ἐν Ἱερου-
σαλὴμ, ἕως οὗ ἐνδύσηθε δύναμιν ἐξ ὕψους. Ταῦτα οὖν ἐπαγ-
γελάμενος πέμπει αὐτό.

Περιμένόντων γὰρ αὐτῶν, ἐν τῷ συμπληροῦσθαι τὴν ἡμέ-
ραν τῆς Πεντηκοστῆς, περὶ ὥραν τρίτην τῆς ἡμέρας, ἐν τῷ ὑπε-
ρφῶ, αἴφνης βροντὴ οὐρανόθεν ἐγένετο, ὡς καὶ τὸ πλῆθος τῆς
οἰκουμένης διαδραμεῖν· καὶ ἐν εἵδει πυρίνων γλωσσῶν, ὥφθη τὸ
Πνεῦμα τὸ ἅγιον ἐνὶ αὐτῶν ἐκάστῳ, οὐ μόνον τῶν Δώδεκα,
ἀλλὰ καὶ τῶν Ἑβδομήκοντα, καὶ ἐλάλουν ξέναις γλώσσαις, ἥ-
τοι, εἰς ἕκαστος τῶν Ἀποστόλων πάσας τὰς τῶν ἐθνῶν ἐλάλει
γλώσσας· οὐ μὲν τοι τὴν ἰδίαν τοῦ Ἀποστόλου λέγοντος, ὁ
ἀλλόφυλος ἤκουεν, ἀλλὰ τὴν ἐκάστου ἔθνους ὁ Ἀπόστολος ἤ-
κουε, καὶ ἐλάλει· ὅθεν καὶ τοῖς συνειλεγμένοις μεθύειν ἐδοξάν·
μὴ γινώσκων γὰρ ἕκαστος, πῶς ὁ Ἀπόστολος πᾶσι κατὰ μέ-
ρος διελέγετο, μεθύειν αὐτὸν ὑπελάμβανον. Ἄλλοι δὲ ἐθαύμαζον
λέγοντες· Τί ἂν θέλει τοῦτο εἶναι; Ἦσαν δὲ οὗτοι ἐκ τῆς ἀ-
πανταχοῦ γῆς συνειλεγμένοι διὰ τὴν Ἐορτήν, Πάρθοι, Μηδοί,
καὶ Ἑλαμίται, ὑπὸ Ἀντιόχου πρὸ ὀλίγου αἰχμάλωτοι γεγονότες.

Μετὰ γοῦν τὴν Ἀνάληψιν, δέκα παρελθουσῶν ἡμερῶν, ἐπι-
δημεῖ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, καὶ οὐ παρευτίκα τῷ ἀναληφθῆ-
ναι, ἵνα θερμότερους μᾶλλον ποιήσῃ τοὺς Μαθητάς, ἐκδεχομέ-
νους αὐτό. Φασὶ δὲ τινες, ὅτι καθ' ἐκάστην τῶν ἡμερῶν, ἐν ἑ-
κάστῳ τῶν ἀγγελικῶν ταγμάτων προσίόν, τὴν θεωθεῖσαν ἐκεί-
νην σάρκα προσεκύνει. Τῶν οὖν ἐννέα πληρωθεῖσων ἡμερῶν, τῇ
δεκάτῃ ὁ Παρακλήτος ἐπεδήμησε τῆς καταλλαγῆς γενομένης
διὰ τοῦ Υἱοῦ. Μετὰ δὲ πεντήκοντα ἀπὸ τοῦ Πάσχα, εἰς
ὑπόμνησιν τοῦ παλαιοῦ νόμου· ὁ γὰρ Ἰσραὴλ, ἐξ οὗ τὴν Ἐρυ-
θρὰν διεπεραιώθη, πεντήκοντα παρελθουσῶν ἡμερῶν, τὸν Δεκά-
λογον ἔλαβεν. Ὅρα δὲ καὶ τὰ σύμβολα· ἐκεῖ ὄρος, ὧδε ὑπερφῶν·
ἐκεῖ πῦρ, ὧδε γλώσσαι· πύριναί· ἀντὶ δὲ βροντῶν καὶ γνόφου,
πνοὴ βιαία ἐνταῦθα.

Ἐν εἵδει μὲν οὖν γλωσσῶν κατῆλθε τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον,
ὅτι οἰκείως ἔχειν πρὸς τὸν ζῶντα Λόγον παραδηλοῖ· ἢ καὶ ὅτι
οἱ Ἀπόστολοι διδάσκουσιν, καὶ ἐπάγειν τὰ ἔθνη διὰ γλώσσης ἐ-
μῆλλον· πυρίνων δὲ, ὅτι ὁ Θεὸς πῦρ καταναλίσκων ἐστί, καὶ
ἐτι, διὰ τὴν κάθαρσιν· μερίζομένων δὲ διὰ τὰ χαρίσματα. Καὶ
ὧς περ ποτέ, τοὺς τὴν μίαν γλῶσσαν ἐπισταμένους, εἰς πολλὰς
διεῖλε καὶ συνέχεεν, οὕτω καὶ νῦν, τοὺς τὴν μίαν γλῶσσαν
ἐπισταμένους, εἰς πολλὰς ἐμέρισεν, ἵνα συνάξῃ τοὺς ὑπ' ἐκείνων
τῶν γλωσσῶν, εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης διασπαρέντας. Ἐν
Ἐορτῇ δὲ γίνεται, ἵνα, πλειόνων ἀθροισθέντων, ἀπανταχοῦ τὸ
πρᾶγμα ἐξηγηθεῖ· καὶ ἵνα, οἱ ἐν τῷ Πάσχα τυχόντες, καὶ τὰ
ἐπὶ τῷ Χριστῷ γεγεννημένα ἰδόντες, θαυμάζουσιν ἔχουσιν. Ἐν τῇ
Πεντηκοστῇ δὲ, ὅτι ἐχρῆν, καθ' ὃν καιρὸν τοπρὶν ὁ νόμος ἐδόθη,
κατ' αὐτὸν καὶ τὴν τοῦ Πνεύματος χάριν ἐκκενωθῆναι· καθά

καὶ ὁ Χριστὸς ἐποίησεν, ἐν τῷ νομικῷ Πάσχα, οἰκεῖον Πάσχα τελέσας, τὸ ἀληθινὸν Πάσχα.

Οὐκ εἰς τὸ στόμα δὲ ἐκάθισε τὸ Πνεῦμα, ἀλλ' εἰς τὰς κεφαλὰς τῶν Ἀποστόλων, τὸ ἡγεμονικὸν περιλαμβάνον, καὶ τὸ ὑπερφέρον τοῦ σώματος καὶ αὐτὸν τὸν νοῦν, ἀφ' οὗ καὶ ἡ γλῶσσα τὸ λέγειν ἔχει· ἡ καὶ ὅτι, τρόπον τινὰ φωνὴν διὰ τῆς γλώσσης τὸ Πνεῦμα ἀφίησιν, ὡς χειροτονεῖ τοὺς Ἀποστόλους, διὰ τῶν κεφαλῶν, ἀπάσης τῆς ὑπ' οὐρανὸν διδασκάλους· ἡ γὰρ χειροθεσία ἐν τῇ κορυφῇ γίνεται. Ὁ δὲ ἦχος καὶ τὸ πῦρ, καὶ ὅτι ἐν Σιναίῳ ταῦτα ἐγένετο· ὡς ἂν δειχθεῖν τὸ αὐτὸ Πνεῦμα εἶναι καὶ τότε καὶ νῦν τὸ νομοθετοῦν, καὶ πάντα διαταττόμενον. Συνεχύθη δὲ τὸ πλῆθος τῷ τῆς πνοῆς ἤχῳ, ὅτι ἔδοξαν τέλος σχεῖν, ὅσα τοῖς Ἰουδαίοις ὁ Χριστὸς, περὶ τῆς αὐτῶν καταστροφῆς προήγγειλεν. Ὡσεὶ πυρὸς δὲ εἶπεν, ἵνα μηδὲν τι σωματικὸν ἐννοήσῃ τις περὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος.

Μέθην οὖν κατακρίνονται οἱ Ἀπόστολοι· ἀλλ' ὁ Πέτρος σταθεῖς, καὶ δημηγορήσας ἐπὶ μέσῳ τῷ πλῆθει, τοῦτο ἀπήλεγξε μὴ ἀληθείας ἐχόμενον, τὴν τοῦ Ἰωὴλ Προφητείαν ἐν τῷ λόγῳ παραγαγών· καὶ ἐχειρώσατο ἐξ αὐτῶν ὡσεὶ χιλιάδας τρεῖς.

Παράκλητος δὲ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον λέγεται, ὡς παραμυθεῖσθαι καὶ ἀναψύχειν ἡμᾶς δυνάμενον· ἀντὶ γὰρ τοῦ Χριστοῦ, τοῦτο ἐλάβομεν, κάκεινο δι' αὐτοῦ ἔχοντες· καὶ ὅτι ἐντυγχάνει ὑπὲρ ἡμῶν, φωναῖς ἀλαλήτοις πρὸς τὸν Θεόν, ὡς φιλάνθρωπον, ἡμῶν προϊστάμενον, καθὰ δῆτα καὶ ὁ Χριστὸς. Παράκλητος γὰρ κάκεινος· διὰ τοῦτο γὰρ καὶ ἄλλος Παράκλητος τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον λέγεται· φησὶ γὰρ ὁ Ἀπόστολος· Ἔχομεν Παράκλητον Ἰησοῦν τὰ πρὸς τὸν Θεόν. Ἄλλος δὲ εἴρηται διὰ τὸ Ὁμοούσιον· τὸ γὰρ ἄλλος, καὶ ἄλλος ἐπὶ ταυτουσίῳ καὶ ὁμοφυῶν· τὸ δὲ ἄλλο καὶ ἄλλο, ἐπὶ διαφόρων οἶδαμεν φύσεων. Τοῦτο τὸ ἅγιον Πνεῦμα, ἵνα εἴη καὶ τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ κατὰ πάντα· ὅθεν καὶ συνδημιουργεῖ τοῖς τοῖς πᾶν, καὶ αὐτὴν τὴν ἐσομένην ἀνάστασιν, καὶ ὅσα βούλεται πράσσει, ἀγιάζει, ἀφορίζει, νεοποιεῖ, ἀποστέλλει, σοφίζει, χρίει Προφῆτας· ἀπλῶς εἰπεῖν ἅπαντα, αὐτεξούσιον ὄν, παντοδύναμον, ἀγαθόν, εὐθές, ἡγεμονικόν. Δι' αὐτοῦ πᾶσα σφίξ, ζωὴ, κίνησις εἴτι μετέχον ἀγιωσύνης, καὶ παντοίας ζωῆς, ἀπλῶς ὅσα ἔχει ὁ Πατὴρ, καὶ ὁ Υἱός, πλὴν τῆς ἀγεννησίας καὶ τῆς γενήσεως, παρὰ τοῦ Πατρὸς ἐκπαρευόμενον.

Ἐκχυθέντος οὖν ἐπὶ πᾶσαν σάρκα τοῦ Πνεύματος, ὁ κόσμος παντοίων χαρισμάτων ἐμπέπλησται, καὶ δι' αὐτοῦ τὰ ἔθνη πάντα πρὸς θεογνωσίαν ἐχειραγωγήθησαν, καὶ πᾶσα νόσος, καὶ πᾶσα μαλακία ἐξώρισται. Τρισῶς δὲ τοῖς Μαθηταῖς ἐδόθη παρὰ Χριστοῦ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον· Πρὸ τοῦ πάθους, ἀμυδρῶς λίαν· μετὰ τὴν ἀνάστασιν, δι' ἐμφυσήματος ἐμφανέστερον· καὶ νῦν κατέπεμψε τοῦτο οὐσιωδῶς· μᾶλλον δὲ αὐτὸ κατήλθε, τελεώτερον φωτίζον, καὶ ἀγιάζον αὐτούς· καὶ δι' αὐτῶν πάλιν τῆς οκίουμένης τὰ πέρατα οἰκειούμενον.

Τῇ ἐπιφοιτήσει τοῦ ἁγίου Πνεύματος, πρεσβεύεις τῶν Ἀποστόλων σου, Χριστέ ὁ Θεός. ἐλέησον ἡμᾶς.

Ὡδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

» ἰ ἐν καμίνῳ τοῦ πυρὸς ἐμβληθέντες ὁ-
» σιοι Παῖδες, τὸ πῦρ εἰς δρόσον μετέ-
» βαλον, διὰ τῆς ὑμνωδίας, οὕτω βοῶντες· Εὐ-
» λογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τροπάρια.

Ρ' ἠτορευόντων τὰ θεία μεγαλεῖα τῶν Ἀπο-
στόλων, τοῦ Πνεύματος ἡ ἐνέργεια, ἐνομί-
ζετο μέθη τοῖς ἀπιστοῦσι, δι' ἧς Τριάς γνωρί-
ζεται, εἰς Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τὴν ἀδιαίρετον φύσιν ὀρθοδόξως θεολογοῦ-
μεν, Θεὸν Πατέρα τὸν ἀναρχον, τῆς αὐ-
τῆς ἐξουσίας Λόγον καὶ Πνεῦμα· Εὐλογητὸς εἶ,
κράζοντες, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Εἰρμός ἄλλος.

» **Σ**ύμφωνον ἐθρόησεν ὀργάνων μέλος,
» Σέβειν τὸ χρυσότευκτον ἄψυχον βρέτας·
» Ἡ τοῦ Παρακλήτου δὲ φωσφόρος χάρις,
» Σεβασμιάζει τοῦ βοᾶν· Τριάς μόνη,
» Ἰσοσθενής, ἀναρχος, εὐλογητὸς εἶ.

Τροπάρια.

Φωνὴν προφητόφθεγκτον ἡγνοηκότες,
Ἐφασκον οἰνότευκτον ἄφρονες μέθην,
Ῥήσεις ξενηκούσθησαν ὡς Ἀποστόλων·
Οἱ εὐσεβεῖς δέ, σοὶ βοῶμεν ἐνθέως·
Νευργέ τοῦ σύμπαντος, εὐλογητὸς εἶ.

Θέσπιν κατεβρόντησεν ὁ βλέπων ὅπα,
Ἐνθους Ἰωὴλ τοῦ θεαρχικωτάτου,
Οἷς ἐκχεῶ, φήσαντος οἰάπερ Λόγου,
Τοῦ Πνεύματός μου, συμβοήσουσι· Φύσις,
Ἡ τρισσοφεγγόφωτος, εὐλογητὸς εἶ.

Τριττὴ μὲν εὐμοίρησεν ὥρων τὴν χάριν,
Ὅπως ὑπεμφῆνιει τρεῖς ὑποστάσεις,
Σέβειν ἐν ἀπλότῃ τῆς ἐξουσίας·
Ἄλλ' ἐν μιᾷ νῦν ἡμερῶν τῇ Κυρίᾳ,
Υἱός, Πατὴρ, καὶ Πνεῦμα, εὐλογητὸς εἶ.

Καταβασίαι. (Οἱ ἐν καμίνῳ τοῦ πυρὸς.
(Σύμφωνον ἐθρόησεν.

Ὡδὴ η'. Ὁ Εἰρμός.

» **Α**φλεκτος πυρὶ ἐν Σινᾷ προσομιλοῦσα,
» Βάτος Θεὸν ἐγνώρισε, τῷ βραδυγλώσ-
» σω καὶ δυσήχῳ Μωσεῖ· καὶ παῖδας ζῆλος
» Θεοῦ, τρεῖς ἀναλώτους τῷ πυρὶ ὑμνωδοὺς
» ἔδειξε· Πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον ὑμνεῖτε,
» καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τροπάρια.

Ζωτικῆς ἐξ ὕψους βιαίας φερομένης, ἡχητι-
κῶς τοῦ Πνεύματος τοῦ παναγίου, ἀλιεῦ-
σι πνοῆς, πυρίνων εἶδει γλωσσῶν, τὰ μεγαλεῖα

τοῦ Θεοῦ ἐρρήτορεύοντο· Πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Οὐ μὴ θιγομένῳ προβαίνοντες ἐν ὄρει, μὴ πεφρικότες πῦρ δειματοῦν, δεῦτε καὶ στήμεν ἐν τῷ ὄρει Σιών, ἐν πόλει ζῶντος Θεοῦ, πνευματοφόροις Μαθηταῖς νῦν συγχορεύοντες· Πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας. **Εἰρμός ἄλλος.**

» **Λ**ύει τὰ δεσμά, καὶ δροσίζει τὴν φλόγα,
» **Ο** τρισσοφεγγῆς τῆς θεαρχίας τύπος.
» Ὑμνοῦσι Παῖδες, εὐλογεῖ δὲ τὸν μόνον,
» Σωτῆρα καὶ παντουργόν, ὡς εὐεργέτην,
» Ἡ δημιουργηθεῖσα σύμπασα κτίσις.

Τροπάρια.

Μνήμην ὁ Χριστὸς τῶν βροτοσσόων ἐπῶν,
» Ἀπατρακουσθεῖς τοῖς Ἀποστόλοις ἔφη.
Τὸ Πνεῦμα τεύχει γλωσσοपुरσεύτῳ θέα,
» Ἐφίζον· εὐλογητὸν οἰκείουμένη,
» Ἠλλοτριωμένη δὲ μέλπει σε κτίσις.

Σωτηριωδῶς, αὐτοδεσπότης ἰόν,
» Φῶς αὐτολαμπές, καὶ παρεκτικὸν φάους,
» Ὑπάρχον, ἦκες ἐμφοροῦν Ἀποστόλοις,
» Τιμῆν ὡς ἄημα· τοῖς σοῖς οἰκέταις,
» Λελιπαρημένον δὲ Πνεῦμα προσνέμεις.

Π» σε Προφητῶν πνευματέμφορον στόμα
» Σὴν σωματωδῶς, ὧ μέδων, ἐνδημίαν,
» Καὶ Πνεῦμα κόλπων πατρικῶν προηγμένον,
» Ἀκτιστοσυμπλαστουργοσύνηθρονον σέθεν,
» Ἰεὺς ἐνανθρωπήσεως πιστοῖς σέβας.

Καταβασίαι. (Ἀφλεκτος πυρὶ.
(Λύει τὰ δεσμά.

» **Ωδὴ θ'.** Ὁ Εἰρμός.

» **Μ**ὴ τῆς φθορᾶς διαπεῖρα κυοφορήσασα.
» καὶ παντεχνήμονι Λόγῳ σάρκα δανεί-
» σασα, Μῆτερ ἀπείρανδρε, Παρθένε Θεοτόκε,
» δοχεῖον τοῦ ἀστέκτου, χωρίον τοῦ ἀπείρου
» πλαστουργοῦ σου, σὲ μεγαλύνομεν.

Τροπάρια.

Ε» πιπαφλάζοντος πάλαι πυρίνου ἄρματος.
» ὁ ζηλωτῆς καὶ πυρίπνους χαίρων ὀχού-
» μενος, τὴν νῦν ἐκλάμψασαν ἐπίπνοϊαν ἐδήλου,
» ἔξ ὕψους Ἀποστόλοις, ὑφ' ἧς καταλαμφθέντες,
» τὴν Τριάδα πᾶσιν ἐγνώρισαν.

Νόμου τῶν φύσεων δίχα ξένον ἠκούετο· τῶν μαθητῶν τῆς μιᾶς γὰρ φωνῆς ἀπηχουμένης, Πνεύματος χάριτι, ποικίλως, ἐνηχοῦντο, λαοὶ φυλαὶ καὶ γλῶσσαι, τὰ θεῖα μεγαλεῖα, τῆς Τριάδος γινῶσιν μυούμενοι.

Εἰρμός ἄλλος.

» **Χ**αίροις Ἀνασσα, μητροπάρθενον κλέος·
» Ἀπαν γὰρ εὐδίνητον εὐλαλον στόμα.
» Ῥητρεῦον, οὐ σθένει σε μέλπειν ἀξίως·
» Ἰλιγγιᾷ δὲ νοῦς ἅπας σου τὸν τόκον
» Νοεῖν· ὅθεν σε συμφώνως δοξάζομεν.

Τροπάρια.

Υ» δειν εἰοικε τὴν φυσίζων Κόρην·
» Μόνη γὰρ ἐν δίνησι κεκρύφει Λόγον,
» Νοσοῦσαν ἀλθαίνοντα τὴν βροτῶν φύσιν·
» Ὃς δεξιοῖς κλισμοῖσι νῦν ἰδρυμένος
» Πατρός, πέπομφε τὴν χάριν τοῦ Πνεύματος.
Ο» σοις ἐπνευσεν ἡ θεοόρρυτος χάρις,
» Λάμποντες, ἀστράπτοντες, ἡλλοιωμένοι,
» Ὅθνεϊαν ἀλλοίωσιν εὐπρεπεστάτην,
» Ἰσοσθενοῦσαν τὴν ἄτμητον εἰδότες,
» Σοφὴν τρίφεγγον οὐσίαν δοξάζομεν.

Καταβασίαι. (Μὴ τῆς φθορᾶς διαπεῖρα.
(Χαίροις Ἀνασσα.

» **Ἐξαποστειλάριον.** Ἦχος γ'.

» Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἀστροῖς.

Τὸ πανάγιον Πνεῦμα, τὸ προῖόν ἐκ τοῦ Πα-
» τρός, καὶ δι' Υἱοῦ ἐνδημήσαν, τοῖς ἀγραμ-
» μάτοις Μαθηταῖς, τοὺς σὲ Θεὸν ἐπιγνόντας,
» σῶσον, ἀγίασον πάντας. **Δίς.**

» **Ἔτερον Ὅμοιον.**

Φῶς ὁ Πατήρ, φῶς ὁ Λόγος, φῶς καὶ τὸ ἁ-
» γιον Πνεῦμα, ὅπερ ἐν γλώσσαις πυρίναις,
» τοῖς Ἀποστόλοις ἐπέμφθη· καὶ δι' αὐτοῦ πᾶς ὁ
» κόσμος φωταγωγεῖται, Τριάδα σέβειν ἁγίαν.
» **Ἀπαξ.**

Εἰς τοὺς Αἵνους, ἰσθῶμεν Στίχους ς', καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἰδιόμελα τὰ παρόντα. δευτεροῦντες αὐτά. Ἦχος β'.

Ε» ν τοῖς Προφήταις ἀνήγγειλας ἡμῖν ὁδὸν
» σωτηρίας, καὶ ἐν Ἀποστόλοις ἔλαμψε,
» Σωτῆρ ἡμῶν, ἡ χάρις τοῦ Πνεύματός σου· σὺ
» εἶ Θεὸς πρῶτος, σὺ καὶ μετὰ ταῦτα, καὶ εἰς
» τοὺς αἰῶνας σὺ εἶ ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Εν ταῖς αὐλαῖς σου ὑμνήσω σε, τὸν Σωτῆρα τοῦ κόσμου, καὶ κλῖνας γόνυ προσκυνήσω σου τὴν ἀήττητον δύναμιν· ἐν ἐσπέρᾳ, καὶ πρωΐ, καὶ μεσημβρία, καὶ ἐν παντὶ καιρῷ εὐλογήσω σε, Κύριε.

Εν ταῖς αὐλαῖς σου Κύριε, οἱ πιστοὶ τὸ γόνυ τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος ὑποκλίναντες ἀνυμνοῦμέν σε τὸν ἀναρχον Πατέρα, καὶ τὸν συνἀναρχον Υἱόν, καὶ τὸ συναἰδιον καὶ πανάγιον Πνεῦμα, τὸ φωτίζον, καὶ ἁγιάζον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Γλῶσσαι ποτὲ συνεχύθησαν, διὰ τὴν τόλμαν τὴν πυργοποιίας· γλῶσσαι δὲ νῦν ἐσοφίσθησαν, διὰ τὴν δόξαν τῆς Θεογνωσίας. Ἐκεῖ κατεδίκασε Θεὸς τοὺς ἀσεβεῖς τῷ πταίσματι, ἐνταῦθα ἐφώτισε Χριστὸς τοὺς ἀλειτουργοὺς τῷ Πνεύματι. Τότε κατειργάσθη ἡ ἀφωνία, πρὸς τιμωρίαν· ἄρτι καινουργεῖται ἡ συμφωνία, πρὸς σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ.

Τὰ Τυπικά, καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος, Ὡδή γ' καὶ ς'.
Εἰσοδικόν.

Ὑψώθητι, Κύριε, ἐν τῇ δυνάμει σου· ἄσωμεν καὶ φαλοῦμεν τὰς δυναστείας σου.

Σῶσον ἡμᾶς, Παράκλητε ἀγαθέ...

Ἀπολυτίκιον. Εὐλογητὸς εἶ, Χριστέ,...

Κοντάκιον. Τὴν ὑπὲρ ἡμῶν πληρώσας...

Τὸ Τρισάγιον, ὁ Ἀπόστολος καὶ τὸ Εὐαγγέλιον τῆς ἡμέρας.

Ἀγγελοι τὴν χάριν τοῦ Παρακλήτου, ὁρῶντες ἐξεπλήττοντο πῶς παραδόξως κατήλθεν ἐπὶ τῆς γῆς ἐκ τῶν Ἄνω.

Κοινωνικόν.

Τὸ Πνεῦμά σου τὸ ἀγαθὸν ὁδηγήσει με ἐν γῇ εὐθείᾳ.

ΕΙΔΗΣΙΣ.

Καθ' ὅλην ταύτην τὴν ἑβδομάδα τῆς ἁγίας Πεντηκοστῆς γίνεται κατάλυσις εἰς πάντα.

Τῇ Δευτέρᾳ Μετὰ τὴν Πεντηκοστήν Ἑσπερας.

Εἰς τό. Κύριε ἐκέκραξα, ἰσθῶμεν Στίχ. ς'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς γ'.

Ἦχος α'.

Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Νῦν ἐγκαινίζονται γλῶσσαι, τὰ μεγαλεῖα Θεοῦ, ἑτεροφθόγοις λόγοις, καὶ πυρὸς ὡς ἐν εἶδει, εἰς πίστωσιν ἀπάντων, τῶν ἐπὶ γῆς, διηγεῖσθαι τρανότατα· νῦν εἰς σημεῖον τοῖς ἔθνεσιν ἀληθῶς, σωτηρία ἐπεδήμησεν.

Ἦν καταπέμψαι ὑπέσχου, τοῖς Μαθηταῖς σου Χριστέ, ἐξ ὕψους δυναστείαν, ἐκπληρώσας ἐκπέμπεις, τὸ ἅγιόν του Πνεῦμα, δείξας ἡμῖν, ὅτι σὺ εἶ ἡ ἀλήθεια, καὶ ἐπὶ σέ οἱ ἐλπίζοντες, ἀγαθέ, ἀληθῶς οὐ καταισχύνονται.

Τὴν προθεσμίαν πληρώσας, σοῦ τὸν Παράκλητον, ὡσεὶ πυρὸς ἐν γλώσσαις, ἐξαπέστειλας κόσμῳ, τὰς πάντων ἁμαρτίας, θείῳ πυρί, ἀναχωνεῦσαι, καὶ δοῦναι ἡμῖν, τὴν πρὸς αὐτὸν κοινωνίαν εἰλικρινῇ, τοῖς πιστῶς θεολογοῦσιν αὐτόν.

Καὶ τοῦ Μηναιίου γ'.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος α'.

Πεντηκοστὴν ἐορτάζομεν, καὶ Πνεύματος ἐπιδημίαν, καὶ προθεσμίαν ἐπαγγελίας καὶ ἐλπίδος συμπλήρωσιν· καὶ τὸ μυστήριον ὅσον; Ὡς μέγα τε καὶ σεβάσμιον! Διὸ βοῶμέν σοι· Δημιουργέ τοῦ παντός, Κύριε δόξα σοι.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ. Ἦχος α'.

Οἶκος τοῦ Εὐφραθᾶ.

Εργῷ τοῖς Μαθηταῖς, ὡς ἐπηγγείλω Λόγε, ἀπέστειλας τὸ θεῖον, καὶ ἅγιόν σου Πνεῦμα, καὶ τούτους κατεφώτισας.

Στίχ. Μὴ ἀπορρίψῃς με ἀπὸ τοῦ προσώπου σου.

Αφνω ἐξ οὐρανοῦ, τοὺς Ἀποστόλους πᾶσα, τοῦ θείου Παρακλήτου, ἡ δύναμις πανσόφους καὶ θεολόγους ἔδειξε.

Στίχ. Καρδίαν καθαρὰν κτίσον ἐν ἐμοὶ ὁ Θεός.

Γένος ἀλλογενῶν, ἀκούοντες ἠπόρουν, ταῖς γλῶσσαις ταῖς ἰδίαις, τοὺς θεῖους Ἀποστόλους, Τριάδα μεγαλύνοντας.

θὲν δέ, τὰ μεγαλεῖά σου λαλεῖν, τοὺς Ἀποστόλους σου παρεσκεύασε· διό σου τὴν σωτήριον, οἰκονομίαν δοξάζομεν, Ἰησοῦ παντοδύναμε, ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Στίχ. Μὴ ἀπορρίψῃς με, ἀπὸ τοῦ προσώπου σου.

Σήμερον ἐξέχεας, τοῦ Παρακλήτου σου Πνεύματος, ὁ Σωτὴρ τὰ χαρίσματα, τῇ βροτεῖα φύσει, διδοὺς προφητεύειν, ὡς ἔφησας Λόγε, καὶ τὴν Τριάδα, προσκυνεῖν, ἀδιαιρέτως συνεξεπαίδευσας· διό σου τὴν σωτήριον, οἰκονομίαν δοξάζομεν, Ἰησοῦ παντοδύναμε, ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β'.

Εν τοῖς Προφήταις ἀνήγγειλας ἡμῖν ὁδὸν σωτηρίας καὶ ἐν Ἀποστόλοις ἔλαμψε, Σωτὴρ ἡμῶν, ἡ χάρις τοῦ Πνεύματός σου· σὺ εἶ Θεὸς πρῶτος, σὺ καὶ μετὰ ταῦτα, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας σὺ εἶ ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον τῆς Ἑορτῆς καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆς ΤΕΤΑΡΤΗΣ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΝ
ΠΡΩΤΗ.

Εἰς τὸν Ὅρθρον. Μετὰ τὴν α' Στιχολ. Κάθισμα.

Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Καθὼς ἐπηγγείλατο, αὐτεξουσίως μολὼν, τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, τοῖς Ἀποστόλοις Χριστέ, εἰς μίαν συνήρμωσε πίστεως συμφωνίαν, τῆς ἀκτίστου Τριάδος, γλώσσας τὰς διαφόρους, τῆς ἐθνῶν πανσπερμίας· ἀλλ' οἴκησον καὶ ἡμῖν ἀγαθέ, φιλάνθρωπε δεόμεθα.

Δίς.

Μετὰ τὴν β' Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Τὸ πανάγιον Πνεῦμα νῦν κατελθόν, ἐπὶ τοὺς Ἀποστόλους εἶδει πυρός, θάμβους ἐπλήρωσε, τῶν ἐθνῶν τὰ συστήματα· ἐν γὰρ γλώσσαις λαλούντων, πυρίναις φιλάνθρωπε, τὴν ἰδίαν ἕκαστος, διάλεξιν ἤκουεν· ὅθεν καὶ τὸ θαῦμα, τοῖς ἀπίστοις ὡς μέθη, πιστοῖς δὲ σωτήριον, ἀληθῶς ἐγνωρίζετο· διὰ τοῦτο δοξάζομεν, τὸ κράτος σου, Χριστέ ὁ Θεός, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν αἰτούμενοι, καταπέμψαι πλουσίως τοῖς δούλοις σου.

Δίς

Ὁ Ν' καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ἑορτῆς, ὁ τοῦ δ'

μετὰ τῶν Ἑρμῶν εἰς γ', καὶ τοῦ Μηναίου εἰς δ'.
Κοντάκιον καὶ ἑξαποστειλάριον τῆς Ἑορτῆς.
Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἰνῶν, Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος πλ. β'. Τριήμερος ἀνέστης.

Τὸ Πνεῦμα τὸ πανάγιον, τὸ φῶς τὸ ἐκ φωτὸς προῖδον ἐν πυρίναις, γλώσσαις ἦλθεν ἐπὶ γῆς, φλέξαι τὰς ἁμαρτίας, τῶν πίστει προσκυνούντων, τὴν τρισυπόστατον Θεότητα.

Στίχ. Καρδίαν καθαρὰν κτίσον ἐν ἐμοὶ ὁ Θεός.

Τὸ Πνεῦμα τὸ πανάγιον, ἐγκαίνισον ἡμῖν ὁ Θεός, ὅπερ πάλαι πέμψας σου τοῖς Μαθηταῖς, ἐνίσχυσας οἰκτίρμον, πληρῶσαι ἐν τῷ κόσμῳ, σοῦ τὰ σωτήρια θελήματα.

Στίχ. Μὴ ἀπορρίψῃς με ἀπὸ τοῦ προσώπου σου.

Τὸ Πνεῦμα τὸ πανάγιον, πιστῶς θεολογήσωμεν, ἐκδοῶντες· Μὴ ἀποστῇς ἀφ' ἡμῶν, Παράκλητε, ὁ πᾶσι παρέχων σωτηρίαν, καὶ ἀγιάζον τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β'.

Εν ταῖς αὐλαῖς σου ὑμνήσω σε, τὸν Σωτὴρα τοῦ κόσμου, καὶ κλίνας γόνυ προσκυνήσω σου, τὴν ἀήττητον δύναμιν, ἐν ἐσπέρᾳ, καὶ πρωΐ, καὶ μεσημβρία, καὶ ἐν παντὶ καιρῷ εὐλογήσω σε, Κύριε.

Ἀπολυτίκιον.

Εὐλογητὸς εἶ Χριστέ ὁ Θεός ἡμῶν.

Καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ Ὁρθρου, καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆς ΤΕΤΑΡΤΗΣ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΝ
ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰσθῶμεν Στίχ. ζ', καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Μωσῆς ἐν ὄρει τὸν ὄντα, πυρὶ τεθέαται· ἀλλὰ καὶ τοῖς θεόπταις, καὶ σοφοῖς Ἀποστόλοις, τὸ πνεῦμα πυριμόρφως κάτεισι νῦν, ὡς σαφῶς ὑπεμφνείεν ὡς εἷς Θεός ὁ λαλήσας, τότε καὶ νῦν, ἐν ταυτότητι τῆς φύσεως.

Εν πυριμόρφοις ταῖς γλώσσαις, οἱ θεορρήτορες, βαπτίσματος τοῦ θείου, οἱ πρὸς ὕδωρ καλοῦντες ῥητόρων φληναφίας, ἀθέων πυρί, τῷ τοῦ Πνεύματος ἐφλέξαν· ἀλλὰ φωτίσαις Παράκλητε καὶ ἡμᾶς, τοὺς πιστῶς θεολογοῦντάς σε.

Καὶ τοὺς ἐν ὕλῃ Θεέ μου, σοὶ λειτουργήσαντας, προσλαβομένῳ πάχος, τὸ τῆς ὕλης ἄρρήτως, ὡς πάλαι τοὺς αὐλοὺς, πυρὶ καινουργεῖς, φλογεροὺς τῷ τοῦ Πνεύματος. Ὡς πολυῦμνητος πέλεις, ὡς θαυμαστός, ἐν τοῖς ἔργοις σου φιλάνθρωπε.

Καὶ τοῦ Μηναίου γ'.
Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β'.

Εν ταῖς αὐλαῖς σου Κύριε, οἱ πιστοὶ τὸ γόνην τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος ὑποκλιναντες, ἀνυμνοῦμέν σε τὸν ἀναρχὸν Πατέρα, καὶ τὸν συνἀναρχὸν Υἱὸν, καὶ τὸ συναἰδίον καὶ πανάγιον Πνεῦμα, τὸ φωτίζον καὶ ἀγιάζον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ προσόμοια.
Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Ομοδύναμον, σύνθρονον, συμφυές καὶ συνἀναρχον, τῷ Πατρί, τῷ λόγῳ τε, Πνεῦμα ἅγιον, συμπαντουργόν, συναἰδίον, πανάγαθον, πάνταρχον, τοὺς τοῦ λόγου Μαθητάς, ἐμφορῆσαν ἐσόφισεν, ἐν τοῖς ἔθνεσιν, ἐν φωναῖς πολυγλώσσοις καταγγέλλειν, τοῦ Θεοῦ τὰ μεγαλεῖα, καὶ τῆς Τριάδος τὰ δόγματα.

Στίχ. Καρδίαν καθαρὰν κτίσον ἐν ἐμοὶ ὁ Θεός.

Τὰ τῇ μέθῃ σκοτούμενα, τῆς ἀγνοίας Θεάνθρωπε, τῶν ἐθνῶν συστήματα, τὰ πολύσπορα, ὑψηγοροῦντας ἐν πνεύματι, τὰ θεῖα τοὺς Μύστας σου, πολυγλώσσοις λαλιαῖς, ἀπεκάλουν μεθύοντας, τοὺς ἐλάσαντας, τῆς ἀπάτης τὴν μέθην· ἀλλ' ἡμεῖς σε, δι' αὐτῶν ἐπεγνωκότες, θεολογοῦμεν σωζόμενοι.

Στίχ. Μὴ ἀπορρίψῃς με ἀπὸ τοῦ προσώπου σου.

Ηπηγὴ ἡ αἰδῖος, ἀενάως ἡ βρύουσα, ποταμὸν ἀνέκφραστον ἀγαθότητος, ὕδωρ τὸ ζῶν αἰεὶ βλύζουσα, συμφύτως προχέουσα, ταῖς αὐτοῦ ἐπιρροαῖς, τὴν ψυχὴν μου κατάρδουσον, λυτρουμένη με, τῶν παθῶν τῆς καμίνου, τοῦ φλογμοῦ τε, τῶν δεινῶν πειρατηρίων, καὶ τοῦ πυρὸς τῆς κολάσεως.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β'.

Τριάδα ὁμοούσιον ὑμολογήσωμεν, Πατέρα καὶ Υἱὸν, σὺν Ἀγίῳ Πνεύματι· οὕτω γὰρ ἐκήρυξαν πάντες οἱ προφῆται, καὶ Ἀπόστολοι μετὰ Μαρτύρων.

Ἀπολυτίκιον τῆς Ἑορτῆς καὶ Ἀπόλυσις.

Τῇ ΠΕΜΠΤῃ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΝ
ΠΡΩΤΗ.

Εἰς τὸν Ὅρθρον. Μετὰ τὴν α' Στιχολογίαν.

Κάθισμα. Ἦχος α'.

Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Ιδοὺ προφητικά, περαιοῦνται προῤῥήσεις· ὁ τούτους γὰρ αὐγαῖς, ἀμυδραῖς ἐκκαλύψας, μελλόντων τὴν δῆλωσιν, ὡς Θεὸς ὁ Παράκλητος, νῦν ἐκκέχυται, τοῖς Ἀποστόλοις πλουσίως· διὰ τούτων δέ, καὶ τοῖς πιστῶς προσκυνούσι, Τριάδα τὴν ἄκτιστον. Δίς.

Μετὰ τὴν β' Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος πλ. α'. Τὸν συνἀναρχον Λόγον.

Η τοῦ Πνεύματος αἴγλη τοὺς Ἀποστόλους σου, ἐμφορήσασα Σῶτερ, φωστῆρας ἐδειξε, τὴν τῶν αἰρέσεων ἀχλύν, ἀποδιώκοντας, ἀπὸ τῆς γῆς καὶ τῶν πιστῶν, καταφωτίζοντας ψυχὰς, λατρεύειν σου τὸν Πατέρα, καὶ τὸ πανάγιον Πνεῦμα, τὸ ἀγιάζον τοὺς προσκυνοῦντάς σε.

ὉΝ, καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ἑορτῆς, ὁ τοῦ βαρέος μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς η', καὶ τοῦ Μηναίου εἰς δ', Κοντάκιον, καὶ Ἐξαποστειλᾶριον τῆς Ἑορτῆς. Εἰς τὸν Στίχον, τῶν Αἰνῶν, Στιχηρὰ Προσόμοια

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Η τοῦ Πνεύματος κάθοδος, Ἀποστόλους ἐφώτισεν, ἐν πυρίναις γλώσσαις νῦν, ἐποφθεῖσα αὐτοῖς· καὶ τούτους ῥήτορας ἐδειξε τοῖς πᾶσι κηρύττοντας, τῆς Τριάδος ἀληθῆ, ὁμοφυῆ τε τὴν ἔνωσιν, ὅθεν ἅπαντα, ἐξεπλήττοντο ἔθνη, καθορῶντα, τοὺς ποτε ἀγροικοτάτους, τρανῶς λαλοῦντας ἀποῤῥήτα.

Στίχ. Καρδίαν καθαρὰν κτίσον ἐν ἐμοί, ὁ Θεός.

Υπερώω καθήμενοι, οἱ Ἀπίστολοι ἔλαβον, τοῦ ἁγίου Πνεύματος τὴν ἐνέργειαν, πνοὴν βιαίαν φοιτήσασαν, ἐν πυρίναις γλώσσαισι, καὶ ἐλάλουν ἐμφανῶς, διαφόροις διδάγμασι, προσφθεγγόμενοι, τὸν τῆς χάριτος λόγον βεβαιοῦντες, τὸν παθόντα ἐκουσίως, Χριστὸν ὑπάρχειν Θεὸν ἀληθῆ.

Στίχ. Μὴ ἀπορρίψῃς με ἀπὸ τοῦ προσώπου σου.

Ως κατέπεμψας Κύριε, τοῦ ἁγίου σου Πνεύματος, Ἀποστόλοις σήμερον, θεῖαν χάριν καὶ νῦν, ἡμῖν παράσχου δεόμεθα, αὐγάσαι καρδίας φωτί, ἀενάως τῆς αὐτοῦ ἐπελεύσεως, ὅπως σαφῶς, τὸν τρισάγιον, ἐν φωναῖς ἀσιγή-

τοῖς, αἶνον πάντες, ἀναπέμφωμεν ὑμνοῦντες, Τριάδα φύσει ἀχώριστον.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β'.

Εν τοῖς Προφήταις ἀνήγγειλας ἡμῖν ὁδὸν σωτηρίας, καὶ ἐν Ἀποστόλοις ἔλαμψε Σωτὴρ ἡμῶν, ἡ χάρις τοῦ Πνεύματός σου· σὺ εἶ Θεὸς πρῶτος, σὺ καὶ μετὰ ταῦτα, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας σὺ εἶ ὁ Θεὸς ἡμῶν.

ΤΗ: ΠΕΜΠΤΗ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΝ
ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν **Στίχ. 5', καὶ φάλλομεν Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς γ'.**

Ἦχος δ'. Ἐδωκας σημειώσιν.

Τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, τὸ διαιροῦν τὰ χαρίσματα, ἐπὶ γῆς ἐπεδήμησεν, οὐχ ὥςπερ τὸ πρότερον, τῇ σκιᾷ τοῦ νόμου, λάμψαν ἐν Προφήταις, οὐσιωδῶς δὲ νῦν ἡμῖν, τῇ μεσιτείᾳ Χριστοῦ δεδώρηται· καρδίας ἐκκαθάρωμεν, ταῖς ἀρεταῖς καὶ δεξώμεθα, τὴν αὐτοῦ ἐπιφοίτησιν, μυστικῶς φωτιζόμενοι.

Τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, μὴ ἀντανέλης φιλάνθρωπε ἀφ' ἡμῶν, ἀλλὰ δώρησαι, ἀξίως τὴν χάριν σου, πολιτευομένους, ψυχῇ καὶ καρδίᾳ διαιωνίζουσιν αὐτοῦ, τὴν μετουσίαν κληρονομήσαι ἡμᾶς, ναοὺς καὶ οἰκητήρια, τοῦ Παρακλήτου ὑπάρχοντας, Ἰησοῦ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, τὸ ἀγιάζον τὰ σύμπαντα, εὐσεβῶς ἀνυμνήσωμεν, καὶ πίστει βοήσωμεν· Ὁ ἐλθὼν ἐν κόσμῳ, Πατὴρ εὐδοκία, μὴ ἀποχώρει ἀφ' ἡμῶν, τῶν λατρευόντων σου τῇ Θεότητι· ναοὺς ἡμᾶς ἀνάδειξον, τῆς σῆς ἀφράστου χρηστότητος, καὶ ἀγίασον ἅπαντας, τοὺς πιστῶς ἀνυμνοῦντάς σε.

Καὶ τοῦ Μηναίου γ'.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος βαρύς.

Παράκλητον ἔχοντες πρὸς τὸν Πατέρα Χριστὸν τὸν Θεόν, Παράκλητον ἄλλον ἐπιδημήσαντα τῇ γῇ σήμερον, τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας ἐν πίστει προσκυνήσωμεν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος α'.

Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον Πατὴρ, τὸ ἐκπορευόμενον, καὶ ἐν Υἱῷ προσκυνούμενον, δι' οὗ καὶ φέρεται, καὶ κρατεῖται πάντα, καὶ ζωὴ συνέχεται, καὶ ζῇ καὶ διαμένει καὶ σώζεται, θεολογήσωμεν Ἀκατάληπτε, Παράκλητε, τὴν εἰρήνην τῷ κόσμῳ σου δώρησαι.

Στίχ. Καρδίαν καθαρὰν κτίσον ἐν ἐμοὶ ὁ Θεός.

Τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον πηγὴ, πάσης ἀγαθότητος, οὐσιωδῶς ἐπεδήμησε, τῆς γῆς τὰ πέρατα, οὐρανοῦ σθένους, διὰ τῶν Ἀποστόλων, πληρῶσαι καὶ τῆς θείας χρηστότητος· αὐτῷ βοήσωμεν· Ἀνερμήνευτε Παράκλητε, τὴν εἰρήνην τῷ κόσμῳ σου δώρησαι.

Στίχ. Μὴ ἀπορρίψης με ἀπὸ τοῦ προσώπου σου.

Τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον Θεός, συμφυὲς καὶ σύνθρονον, Πατρὶ καὶ Λόγῳ γνωρίζεται, φῶς ὑπερτέλειον, ἐκ φωτὸς ἐκλάμψαν, ἐξ ἀνάρχου τελείου, Πατὴρ, καὶ δι' Υἱοῦ προερχόμενον· αὐτῷ βοήσωμεν· Ζωοπάροχε Παράκλητε, τὴν εἰρήνην τῷ κόσμῳ σου δώρησαι.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Οτε τὸ Πνεῦμά σου κατέπεμψας Κύριε, καθημένους τοῖς Ἀποστόλοις, τότε οἱ τῶν Ἑβραίων παῖδες θεωροῦντες, ἐξίσταντο θάμβει· ἤκουον γὰρ αὐτῶν φθεγγομένων, ἐτέραις ξέναις γλώσσαις, καθὼς τὸ Πνεῦμα ἐχορήγει αὐτοῖς· ἰδιῶται γὰρ ὄντες, ἐσοφίσθησαν· καὶ τὰ ἔθνη πρὸς πίστιν ζωγράψαντες, τὰ θεῖα ἐρρήτορευον· διὸ καὶ ἡμεῖς βοῶμέν σοι· Ὁ ἐπὶ γῆς ὀφθείς, καὶ ἐκ τῆς πλάνης σώσας ἡμᾶς, Κύριε, δόξα σοι.

Ἀπολυτίκιον τῆς Ἑορτῆς καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗ: ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ: ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΝ
ΠΡΩ·Ι·.

Εἰς τὸν Ὅρθρον. Μετὰ τὴν α' Στιχολογίαν.

Κάθισμα. Ἦχος πλ. δ'.

Τὸ προσταχθέν μυστικῶς.

Μετὰ τὴν Ἐγερσιν Χριστέ, τὴν ἐκ τοῦ τάφου, καὶ τὴν πρὸς ὕψος οὐρανοῦ θείαν Ἀνάληψιν, τοῖς θεόπταις τὴν δόξαν σου, κατέπεμψας οἰκτίρμον, Πνεῦμα εὐθὲς ἐγκαινίσας τοῖς Μαθηταῖς· ὅθεν ὥσπερ κιθάρα μουσουργικὴ, πᾶσιν ἐτραυολόγησαν, τῷ θεῷ πλήκτρῳ, μυστικῶς Σῶτερ τὰ ἀπηχήματα, καὶ τὴν οἰκονομίαν σου.

Δίς.

θεόφρονας, σεμνὰ Γύναια, ἱερὸν ἄθροισμα, ἱεροῖς ἄσμασι κατὰ χρέος εὐφημήσωμεν· ὅτι συνήφθησαν, τοῖς ἐπουρανίοις οἱ γῆινοι, καὶ πάθει τὴν ἀπάθειαν, χάριτι Χριστοῦ ἐκομίσαντο· καὶ νῦν ὡς ἀστέρες στερροὶ περιαιυγάζοντες ἡμᾶς, ἐν παρρησίᾳ πρεσβεύουσιν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Μαρτύρων θεῖος χορός, τῆς Ἐκκλησίας ἡ βάσις, τοῦ Εὐαγγελίου ἡ τελείωσις, ὑμεῖς ἔργῳ τοῦ Σωτῆρος τὰ ῥητὰ ἐπληρώσατε· ἐν ὑμῖν γὰρ αἱ πύλαι τοῦ Ἄδου, κατὰ τῆς Ἐκκλησίας ἀνεωχθεῖσαι, ἐκλείσθησαν· ἡ τοῦ αἵματος ὑμῶν χύσις τὰς εἰδωλικὰς σπονδὰς ἐξήρπεν· ἡ σφαγὴ ὑμῶν, ἀπέτεκε τῶν πιστῶν τὸ πλήρωμα· τοὺς ἀσωμάτους ἐξεπλήξατε· τῷ Θεῷ στεφανηφόροι παρίστασθε· ὧς ἀπαύστως πρεσβεύετε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ἦχος πλ. δ'.

Ο Βασιλεὺς τῶν οὐρανῶν, διὰ φιλανθρωπίαν, ἐπὶ τῆς γῆς ὤφθη, καὶ τοῖς ἀνθρώποις συνανεστράφη· ἐκ Παρθένου γὰρ ἀγνῆς, σάρκα προσλαβόμενος, καὶ ἐκ ταύτης προελθὼν, μετὰ τῆς προσλήψεως εἰς ἐστὶν Υἱός, διπλοῦς τὴν φύσιν, ἀλλ' οὐ τὴν ὑπόστασιν. Διὸ τέλειον αὐτὸν Θεόν, καὶ τέλειον ἄνθρωπον, ἀληθῶς κηρύττοντες ὁμολογοῦμεν Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν· ὃν ἰκέτευε, Μῆτερ ἀνύμφευτε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰσοδος, τὸ Φῶς ἰλαρόν. Μετὰ δὲ τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας τὰ Ἀναγνώσματα.

Προφητείας Ἠσαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. **Τ**άδε λέγει Κύριος· Πάντα τὰ ἔθνη σιγήσουσιν ἄρχοντες ἐξ αὐτῶν· τίς ἀναγγελεῖ ταῦτα ἐν αὐτοῖς; ἢ τὰ ἐξ ἀρχῆς τίς ἀκουσὰ ποιήσει ὑμῖν; ἀγαγέτωσαν τοὺς μάρτυρας αὐτῶν, καὶ δικαιωθήτωσαν, καὶ ἀκουσάτωσαν, καὶ ἐγὼ μάρτυς Κύριος ὁ Θεός, καὶ παῖς μου ὃν εἰπάτωσαν ἀληθῆ. Γένεσθέ μοι μάρτυρες, καὶ ἐξελεξάμεν· ἵνα γνῶτε καὶ πιστεύσητέ μοι, καὶ συνῆτε ὅτι ἐγὼ εἰμι. Ἐμπροσθέν μου οὐκ ἐγένετο ἄλλος Θεός, καὶ μετ' ἐμὲ οὐκ ἔσται. Ἐγὼ εἰμι ὁ Θεός, καὶ οὐκ ἔστι πάρεξ ἐμοῦ ὁ σῶζων. Ἐγὼ ἀνήγγειλα καὶ ἔσωσα· ὠνείδισα, καὶ οὐκ ἦν ἐν ὑμῖν ἀλλότριος. Ὑμεῖς ἐμοὶ μάρτυρες, καὶ ἐγὼ μάρτυς, λέγει Κύριος ὁ Θεός. Ἐτι ἀπ' ἀρχῆς

ἐγὼ εἰμι, καὶ οὐκ ἔστιν ὁ ἐκ τῶν χειρῶν μου ἐξαιρούμενος· ποιήσω, καὶ τίς ἀποστρέψει αὐτό; Οὕτω λέγει Κύριος ὁ Θεός, ὁ λυτρούμενος ἡμᾶς, ὁ ἅγιος Ἰσραὴλ.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. **Δ**ικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ **Γ' 1** οὐ μὴ ἀφῆται αὐτῶν βάσανος. Ἐδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνάναι, καὶ ἐλογίσθη κάκωσις ἡ ἐξοδος αὐτῶν, καὶ ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία, σύντριμμα· οἱ δὲ εἰσιν ἐν εἰρήνῃ. Καὶ γὰρ ἐν ὅφει ἀνθρώπων εἰς κολασθῶσιν, ἡ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης· καὶ ὀλίγα παιδευθέντες, μεγάλα εὐεργετηθήσονται· ὅτι ὁ Θεὸς ἐπείρασεν αὐτοὺς, καὶ εὗρεν αὐτοὺς ἀξιούς ἑαυτοῦ. Ὡς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἔδοκίμασεν αὐτοὺς, καὶ ὡς ὀλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτούς· καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμψουσι, καὶ ὡς σπινθῆρες ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται. Κρινοῦσιν ἔθνη, καὶ κρατήσουσι λαῶν, καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας. Οἱ πεποιθότες ἐπ' αὐτῷ, συνήσουσιν ἀλήθειαν, καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ, προσμενοῦσιν αὐτῷ· ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. **Δ**ίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι, καὶ ἐν **Ε' 16** Κυρίῳ ὁ μισθὸς αὐτῶν, καὶ ἡ φροντίς αὐτῶν παρὰ Ὑψίστῳ· διὰ τοῦτο λήφονται τὸ βασίλειον τῆς εὐπρεπειᾶς, καὶ τὸ διάδημα τοῦ κάλλους ἐκ χειρὸς Κυρίου· ὅτι τῇ δεξιᾷ σκεπάσει αὐτοὺς, καὶ τῷ βραχίονι ὑπερασπιεῖ αὐτῶν. Λήψεται πανοπλίαν, τὸν ζῆλον αὐτοῦ, καὶ ὀπλοποιήσει τὴν κτίσιν εἰς ἄμυναν ἐχθρῶν. Ἐνδύσεται θώρακα, δικαιοσύνην, καὶ περιθήσεται κόρυθα, κρίσιν ἀνυπόκριτον. Λήψεται ἀσπίδα ἀκαταμάχητον, ὁσιότητα, ὅξυνει δὲ ἀπότομον ὀργήν, εἰς ῥομφαίαν· συνεκπολεμήσει αὐτῷ ὁ κόσμος ἐπὶ τοὺς παράφρονas. Πορεύσονται εὐστοχοὶ βολίδες ἀστραπῶν καὶ ὡς ἀπὸ εὐκύκλου τόξου, τῶν νεφῶν, ἐπὶ σκοπὸν ἀλοῦνται καὶ ἐκ πετροβόλου θυμοῦ πλήρεις ῥιφήσονται χάλαζαι. Ἀγανακτήσει κατ' αὐτῶν ὕδωρ θαλάσσης, ποταμοὶ δὲ συγκλείουσιν ἀποτόμῳ. Ἀντιστήσεται αὐτοῖς πνεῦμα δυνάμεως, καὶ ὡς λαίλαψ ἐκλιμήσει αὐτοὺς, καὶ ἐρημώσει πᾶσαν

τὴν γῆν ἀνομία, καὶ ἡ κακοπραγία περιτρέψει
θρόνους δυναστῶν. Ἀκούσατε οὖν βασιλεῖς, καὶ
σύνετε· μάθετε δικασταὶ περάτων γῆς· ἐνωτί-
σασθε οἱ κρατοῦντες πλήθους, καὶ γεγυρωμέ-
νοι ἐπὶ ὄχλοις ἐθνῶν· ὅτι ἐδόθη παρὰ Κυρίου ἡ
κράτησις ὑμῖν, καὶ ἡ δυναστεία παρὰ Ὑψίστου

Εἰς τὴν Αἰτὴν. ψάλλομεν τὸ Στιχηρὸν τοῦ
Ἀγίου τῆς Μονῆς· εἶτα τὰ παρόντα Ἰδιόμελα
τῶν Ἀγίων Πάντων. Ἦχος α'.

Πίστεως συμφωνία τὴν κοσμικὴν πανηγυ-
ριν, τῶν ἀπ' αἰῶνος Θεῷ εὐαρεστησάντων
Πατριαρχῶν τὸ τίμιον, τῶν Προφητῶν τὸν σύλ-
λογον, Ἀποστόλων τὸ ἐγκαλλώπισμα, Μαρτύ-
ρων τὸ ἄθροισμα, Ἀσκητῶν τὸ καύχημα, πάν-
των τῶν Ἀγίων τὴν μνήμην, πνευματικῶς ἐορ-
τάσωμεν· πρεσβεύουσι γὰρ ἀπαύστως, δωρηθῆ-
ναι εἰρήνην τῷ κόσμῳ, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ
μέγα ἔλεος.

Δεῦτε πάντες οἱ πιστοί, τῶν Ἀγίων πάντων
τὴν πανένδοξον μνήμην, ἐν ψαλμοῖς καὶ
ὕμνοις, καὶ ᾠδαῖς πνευματικαῖς εὐφημήσωμεν·
τὸν Βαπτιστὴν τοῦ Σωτῆρος, Ἀποστόλους, Προ-
φήτας, καὶ Μάρτυρας, Ἱεράρχας, Διδασκάλους
τε καὶ Ὅσιους, Ἀσκητὰς καὶ Δικαίους, καὶ τῶν
ἁγίων Γυναικῶν τὸ φιλόθεον σύστημα, σεβα-
σμίως μακαρίζοντες συμφώνως ἐκδοήσωμεν· Ὑ-
περάγαθε Χριστέ, ὁ Θεὸς ἡμῶν ταῖς αὐτῶν
πρεσβείαις, παράσχου εἰρήνην ταῖς Ἐκκλησίαις
σου, νίκας κατ' ἐχθρῶν τῷ φιλοχρίστῳ βασι-
λεῖ, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Δεῦτε ἅπαντες, πνευματικῶς εὐφρανθῶ-
μεν, ἐπὶ τῇ μνήμῃ τῶν Ἀγίων· ἰδοὺ γὰρ
παραγέγονε, πλουτοποιᾷ ἡμῖν χαρίσματα
χομίζουσα· διὸ ἐν φωνῇ ἀγαλλιᾶσεως, καὶ κα-
θαρῶ συνειδότι, ἀναδοήσωμεν λέγοντες· Χαί-
ρετε Προφητῶν ὁ σύλλογος, οἱ τὴν ἔλευσιν
Χριστοῦ τῷ κόσμῳ κηρύξαντες, καὶ τὰ πόρρω
ἐγγύς, προβλέποντες. Χαίρετε Ἀποστόλων ὁ
χορὸς, οἱ τῶν ἐθνῶν σαγηνευταί, καὶ ἄλιεῖς
τῶν ἀνθρώπων. Χαίρετε Μαρτύρων ὁ δῆμος,
οἱ ἐκ περάτων γῆς συναθροισθέντες εἰς μίαν
πίστιν, καὶ ὑπὲρ ταύτης βασάνων αἰκισμοὺς
ὑπομείναντες, καὶ τελείως τὸν τῆς ἀθλήσεως
στέφανον εἰληφότες. Χαίρετε Πατέρων ὁ με-
λισσὼν, οἱ τὰ ἑαυτῶν σώματα τῇ ἀσκήσει κα-
τατήξαντες· καὶ νεκρώσαντες τὰ Πάθη τῆς

σαρκὸς, τὸν νοῦν θείῳ ἔρωτι ἐπτερώσατε, εἰς
οὐρανοὺς ἐνέπτητε, καὶ σὺν Ἀγγέλοις εὐφραι-
νόμενοι, ἀπολαύετε τῶν αἰωνίων ἀγαθῶν.
Ἀλλ' ὦ Προφῆται, Ἀπόστολοι, καὶ Μάρτυ-
ρες σὺν Ἀσκηταῖς, τὸν ὑμᾶς στεφανώσαντα,
ἐκτενῶς δυσωπεῖτε, τοῦ λυτρωθῆναι ἐξ ἐχθρῶν
ἀοράτων καὶ ὁρατῶν, τοὺς ἐν πίστει, καὶ
πόθῳ τελοῦντας, τὴν ἀεισέβαστον μνήμην ὑμῶν.

Δόξα. Ἦχος πλ. α'.

Τῇ νῦν πανηγύρει, συνδράμωμεν οἱ πιστοί·
προτίθεται γὰρ ἡμῖν πνευματικὴ τρά-
πεζα, καὶ κρατὴρ μυστικός, ἐξ ἡδέων ἐδεσμά-
των εὐφροσύνης πλήρης, αἱ τῶν Μαρτύρων ἀ-
ρεταί· οὗτοι γὰρ οἱ καρτερόψυχοι, ἐκ τῶν πε-
ράτων τῆς γῆς, τῶν τοῦ σώματος ἁκρῶν, ἑτε-
ροπόνους αἰκισμοὺς, τῷ Θεῷ προσήνεγκαν, θυ-
σίαν λογικὴν, πᾶσαν ἀκμὴν ἡλικίας, οἱ μὲν τὰς
κεφαλὰς, ἀποτεμνόμενοι, ἕτεροι δὲ χειρῶν διαι-
ρέσεις, καὶ πάσης ἀρμονίας ἅμα, πάντες οἱ Ἅ-
γιοι τῶν τοῦ Χριστοῦ παθημάτων κοινωνοὶ
γεγόνασιν. Ἀλλ' ὦ στεφάνους αὐτοῖς ἀμοιβὰς
βασάνων δεδωκώς, Κύριε, κατ' ἶχνος τούτων
πολιτεύεσθαι ἀξίωσον ἡμᾶς, ὡς φιλάνθρωπος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ναὸς καὶ πύλη ὑπαρχεῖς. Ὁρ. σελ. 73.

Εἰς τὸν Στίχ. Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα.

Ἦχος πλ. δ'.

Ανῆλθες ἐπὶ Σταυροῦ, Ἰησοῦ, ὁ καταβάς ἐξ
οὐρανοῦ· ἤλθες ἐπὶ θάνατον, ἡ ζωὴ ἡ ἀ-
θάνατος· πρὸς τοὺς ἐν σκότει, τὸ φῶς τὸ ἀλη-
θινόν· πρὸς τοὺς πεσόντας, ἡ πάντων ἀνάστασις.
Ὁ φωτισμὸς καὶ ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, δόξα σοι.

Τὸ κατ' Ἀλφάβητον.

Χριστὸν δοξολογήσωμεν, τὸν ἀναστάντα ἐκ
νεκρῶν· ψυχὴν καὶ σῶμα γὰρ ἀναλαβὼν,
τῷ πάθει ἀπ' ἀλλήλων διέτεμε· τῆς ἀχράντου
μὲν ψυχῆς, ἐν Ἄδου κατελθούσης, ὃν καὶ ἐσχύ-
λευσε· τάφῳ δὲ διαφθοράν οὐκ οἶδε τὸ ἅγιον
σῶμα, τοῦ λυτρωτοῦ τῶν ψυχῶν.

Ψαλμοῖς καὶ ὕμνοις δοξολογοῦμεν Χριστέ,
τὴν ἐκ νεκρῶν σου Ἀνάστασιν, δι' ἧς ἡμᾶς
ἠλευθέρωσας, τῆς τυραννίδος τοῦ Ἄδου, καὶ ὡς
Θεὸς ἐδωρήσω, ζωὴν αἰώνιον, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Ω Δέσποτα τῶν ἀπάντων, ἀκατάληπτε, ποι-
ητὰ οὐρανοῦ καὶ γῆς, διὰ Σταυροῦ παθὼν,
ἐμοὶ ἀπάθειαν ἐπήγασας· ταφήν δὲ καταδεξά-

ΕΝ ΤΩ ΜΕΣΟΝΥΚΤΙΚΩ.

Κανὼν Τριαδικός, οὗ ἡ ἀκροστιχίς.

Τριάς μονάς σῶσόν με τὸν σὸν οἰκέτην.

Ὡδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'.

Ἀρματηλάτην Φαραώ.

Τῷ τρισηλίῳ Βασιλεῖ καὶ πρυτάνει, καὶ προμηθεῖ τοῦ παντός, καὶ ἀγαθῷ μόνῳ, φυσικῶς ὑπάρχοντι, καὶ ἐνιαίαν ἔχοντι, τῆς Θεότητος δόξαν, Θεῷ μονάρχῃ προσπίπτομεν, ὕμνον τὸν τρισάγιον ᾄδοντες.

Ρῆσεις τὰς θείας καὶ χρησμούς τοὺς ἀνωθεν, μεμνημένοι σαφῶς, θεαρχικὴν φύσιν, ἐνικὴν δοξάζομεν, αἰδίδιον συνάναρχον, ἐν τρισὶ τοῖς προσώποις, Πατρὶ Υἱῷ καὶ τῷ Πνεύματι, δημιουργικὴν παντοδύναμον.

Ιερομύστης Ἀβραάμ γενόμενος, ιεροτύπως τοπρὶν, τὸν ποιητὴν πάντων, καὶ Θεὸν καὶ Κύριον, τρισὶ μὲν ὑποστάσεσιν, ὑπεδέξατο χαίρων· τῶν δὲ τριῶν ὑποστάσεων, κράτος ἐνιαῖον ἐγνώρισεν.

Θεοτοκίον.

Απειρογάμως τὸν Χριστὸν ἐκύησας, τὸν καθ' ἡμᾶς δι' ἡμᾶς, εἰληφότα φύσιν, Πάναγνε, καὶ ἄτρεπτον, κατ' ἄμφω διαμείναντα· ὃν δυσώπει ἀπαύστως, ἁμαρτιῶν μοι δωρήσασθαι, καὶ τῶν πειρασμῶν ἀπολύτρωσιν.

Ὡδὴ γ'. Ὁ στερεώσας κατ' ἀρχάς.

Σὲ τὸν ἀπρόσιτον Θεόν, καὶ Βασιλέα τῆς δόξης, ἐπὶ θρόνου Ἡσαΐας κατεῖδεν, ὕψι-
λου, καὶ Χερουβὶμ, καὶ Σεραφὶμ δοξάζοντα, ἀκαταπαύστοις ὕμνοις, μοναδικὸν τρισυπόστατον.

Μόνον πατρόθεν ὡς ἐκ νοῦ, γεγεννημένον τὸν λόγον, καὶ τὸ Πνεῦμα προελθὸν ἀπορρήτως, καταλλήλοις λογισμοῖς, καὶ γραφικοῖς διδάγμασι, κατειληφότες ἕνα, Θεὸν τρισήλιον σέβομεν.

Οὗ ὡν ἀγέννητος Πατὴρ, καὶ τῆς ἰδίας οὐσίας, τὸ ἀπαύγασμα γεννήσας ἀρρέυστως, τὸν Υἱὸν φῶς ἐκ φωτός, ἐκπορευτῶς προβάλλεται, συμφυὲς φῶς τὸ Πνεῦμα, τὸ παντουργὸν καὶ ὁμότιμον.

Θεοτοκίον.

Ναὸς ἐδείχθης καθαρὸς, Παρθενομῆτορ Μαρία, τοῦ τὰ πάντα πανσθενῶς καὶ παν-

μενός, καὶ ἀναστὰς ἐν δόξῃ, συνανέστησας τὸν Ἀδάμ, χειρὶ παντοδυνάμω. Δόξα τῇ σῇ τριήμερῳ ἐγέρσει, δι' ἧς δεδώρησαι ἡμῖν, τὴν αἰώνιον ζωὴν, καὶ ἰλασμόν ἁμαρτιῶν, ὡς μόνος εὐσπλαγχνος.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Δεῦτε πιστοί, σήμερον χορεῖαν ἐπικροτήσαντες, εὐσεβῶς πανηγυρίσωμεν, καὶ τῶν Ἀγίων πάντων τὴν ἔνδοξον, καὶ σεβάσμιον μνήμην, ἐνδόξως τιμήσωμεν, λέγοντες· Χαίρετε Ἀπόστολοι ἔνδοξοι, Προφῆται, καὶ Μάρτυρες, καὶ Ἱεράρχαι. Χαίρετε Ὀσίων ὁ δῆμος, καὶ τῶν Δικαίων. Χαίρετε τιμίῳ Γυναικῶν ὁ χορός· καὶ Χριστὸν ὑπὲρ τοῦ κόσμου πρεσβεύσατε, νίκας τῷ βασιλεῖ κατὰ βαρβάρων δωρήσασθαι, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὁ αὐτός.

Ο ποιητὴς καὶ λυτρωτὴς μου πάναγνε, Χριστὸς ὁ Κύριος, ἐκ τῆς σῆς νηδύος προελθὼν, ἐμὲ ἐνδυσάμενος, τῆς πρώην κατάρας τὸν Ἀδάμ, ἠλευθέρωσε. Διό σοι πάναγνε, ὡς τοῦ θεοῦ Μητρί τε, καὶ Παρθένῳ ἀληθῶς, βοῶμεν ἀσιγήτως, τὸ χαῖρε τοῦ Ἀγγέλου. Χαῖρε Δέσποινα, προστασία καὶ σκέπη, καὶ σωτηρία τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἀκολουτικόν Ἀναστάσιμον. Ἦχος πλ. δ'.

Εξ ὕψους κατῆλθες ὁ εὐσπλαγχνος, ταφὴν κατεδέξω τριήμερον, ἵνα ἡμᾶς ἐλευθερώσης τῶν παθῶν. Ἡ ζωὴ καὶ ἡ ἀνάστασις ἡμῶν Κύριε, δόξα σοι.

Δόξα. Τῶν Ἀγίων. Ἦχος δ'.

Τῶν ἐν ὅλῳ τῷ κόσμῳ Μαρτύρων σου, ὡς πορφύραν καὶ βύσσον τὰ αἵματα, ἡ Ἐκκλησία σου στολισαμένη, δι' αὐτῶν βοᾷ σοι, Χριστέ ὁ Θεός· Τῷ λαῷ σου τοὺς οἰκτιρμούς σου κατάπεμψον, εἰρήνην τῇ πολιτείᾳ σου δώρησαι, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὁ αὐτός.

Τὸ ἀπ' αἰῶνος ἀπόκρυφον, καὶ Ἀγγέλοις ἄγνωστον μυστήριον, διὰ σοῦ Θεοτόκε τοῖς ἐπὶ γῆς πεφανέρωται. Θεὸς ἐν ἀσυγχύτῳ ἐνώσει σαρκούμενος, καὶ Σταυρὸν ἐκουσίως ὑπὲρ ἡμῶν καταδεξάμενος· δι' οὗ ἀναστήσας τὸν Πρωτόπλαστον, ἔσωσας τοῦ θανάτου τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τὰ αὐτά, καὶ εἰς τό, Θεὸς Κύριος.

Ἡ εὐλόγησις τῶν Ἀρτῶν, καὶ Ἀνάγνωσις.

σόφως, ὑποστήσαντος Χριστοῦ, καὶ τάξαντος καὶ φέροντος· ὃν ἐξιλέωσαί μοι, ταῖς μητρικαῖς σου δεήσεσι.

Καθίσματα. Ἦχος πλ. δ'.

Τὸ προσταχθέν μυστικῶς.

Τῆς τρισηλίου καὶ σεπτῆς τελεταρχίας, τὰς δυναστείας οἱ πιστοὶ νῦν εὐφημοῦμεν· ὅτι νεύματι μόνῳ, τὸ πᾶν συνέστησε τὰς ἄνω χοροστασίας Ἀγγελικὰς, τὰς κάτω ἱεραρχίας Ἐκκλησιῶν, τοῦ κραυγάζειν τὸ Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος εἶ, Θεέ ὑπεράγαθε· δόξα, ὕμνος τῷ κράτει σου.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὁμοιον.

Τὸν ἀναλλοίωτον Θεὸν ἡ τετοκυῖα, ἀλλοιουμένην εἰς αἰὶ τῇ ἁμαρτία, ταῖς προσβολαῖς τοῦ δολίου καὶ τῇ ῥαθυμῖα, στερέωσον τὴν καρδίαν μου ἀγαθῇ, πρεσβείαις ταῖς μητρικαῖς σου, ὅπως καὶ γὰρ, εὐχαρίστως κραυγάζω σοι· Θεογεννῆτορ Μαριὰμ, ἐλέησον τὴν ποίμνην σου, ἣν ἐκτίσω πανάμωμε.

ᾠδὴ δ'. Σύ μου ἰσχύς, Κύριε.

Ανατολή, ἐπιφανεῖσα Θεότητος, τοῖς ἐν σκτει. πᾶσαν διεσκέδασε, τὴν ἀφεγγῆ νύκτα τῶν παθῶν, καὶ δικαιοσύνης, τὸν Ἥλιον ἐξανέτειλεν, ἀπλοῦν μὲν κατ' οὐσίαν, τριλαμπῆ δὲ προσώποις, ὃν ὕμνοῦμεν αἰὶ καὶ δοξάζομεν.

Σεραφικοῖς, στόμασι τὸν ἀνυμνούμενον, τοῖς πηλίνοις, χεῖλεσι δοξάζομεν, μοναδικόν, καὶ τριαδικόν, Κύριον τῆς δόξης, τῇ φύσει καὶ ὑποστάσει, βοῶντες· ὦ παντάναξ, τοῖς σοῖς δούλοις παράσχου, τῶν ποικίλων πταισμάτων συγχώρησιν.

Συνεκτική, πάντων τῶν ὄντων ἀόρατε, πανοικτίρμον, εὐσπλαγχνε, φιλάνθρωπε, Τριάς σεπτὴ καὶ θεαρχικὴ, μή μου ἐπιλάβῃ, τοῦ σοῦ οἰκέτου τὸ σύνολον, μηδὲ διασκεδάσης, ἣν διέθου σοῖς δούλοις, διαθήκην δι' ἄφατον ἔλεος.

Θεοτοκίον.

Ωραίαν σέ, πάναγνε μόνην εὐράμενος, ἐξ αἰῶνος, Λόγος ὁ προἀναρχος, τὴν Ἰακώβ Κόρη καλλονὴν, καὶ ἐν σοὶ σκηνώσας, δι' εὐσπλαγχνίαν ἀνέπλασε, τὴν φύσιν τῶν ἰνθρώπων· ὃν δυσώπει ἀπαύστως, ἀπὸ πάσης ρυσθῆναί με θλίψεως.

ᾠδὴ ε'. Ἴνα τί με ἀπώσω.

Συναΐδια τρία, πρόσωπα δοξάζομεν, ἓνα δὲ Κύριον, σὲ τὴν θεῖαν φύσιν, διαιροῦντες ἀπλῶς καὶ συνάπτοντες, καὶ πιστῶς βοῶμεν· Θεαρχικὴ Τριάς ἁγία, τοὺς σοὺς δούλους ἐκ θλίψεως λύτρωσαι.

Ολοφύρομαι σφόδρα, διὰ τὴν ἀσθένειαν τῆς διανοίας μου, πῶς μὴ θέλων πάσχω, τὴν ἀδούλητον ὄντως ἀλλοίωσιν· διὰ τοῦτο κράζω· Ζωαρχικὴ Τριάς ἁγία, τῶν καλῶν ἐν τῇ στάσει με σύνταξον.

Νυσταγμῷ βαρυνθέντα, τῷ τῆς ἁμαρτίας με, καὶ συνωθούμενον, πρὸς θανάτου ὕπνον, ὡς φιλάνθρωπος καὶ ὑπεράγαθος, καὶ παντελεήμων, Θεαρχικὴ Τριάς ἁγία, κατοικτίρησον καὶ διανάστησον.

Θεοτοκίον.

Μητροπάρθενε Κόρη, πάναγνε, πανάμωμε, Θεοχαρίτωτε, ταῖς σαῖς ἱκεσίαις, τὸν Υἱόν καὶ Θεόν σου καὶ Κύριον, ἐξιλέωσαί μοι, καὶ τῶν παθῶν καὶ τῶν πταισμάτων, τὸν σὸν δούλον ἐκλύτρωσαι τάχιον.

ᾠδὴ ς'. Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ.

Επουρανίων νοῶν, ταξιάρχιας μιμούμενοι, μοναρχικὴ τοῦ παντός, Τριάς ὑπερούσιε, τρισαγίοις ἅσμασι, σὲ δοξολογοῦμεν, τοῖς πηλίνοις ἡμῶν στόμασι.

Τὸν κατ' εἰκόνα τὴν σὴν, τὸν ἄνθρωπον διαπλάσαντα, καὶ ἐξ οὐκ ὄντων τὸ πᾶν, σοφῶς ὑποστήσαντα, Θεὸν τρισυπόστατον, προσκυνῶ καὶ σέβω, καὶ ὕμνῳ, καὶ μεγαλύνω σε.

Οπαντοκράτωρ Θεός, καὶ μόνος ἀπεριόριστος, ἐνοίκησον ἐν ἐμοί, δι' ἄφατον ἔλεος, τρισηλίε Δέσποτα, καὶ καταύγασόν με, καὶ συνέτισον ὡς εὐσπλαγχνος.

Θεοτοκίον.

Ναὸς ἐδείχθης Θεοῦ, τοῦ ἀχωρήτου πανάχαρANTE, ναὸν καὶ μέτῃς αὐτοῦ, δείξον θείας χάριτος, Παναγία Δέσποινα, ταῖς σαῖς ἱκεσίαις, καὶ συντήρησον ἀλώβητον.

Καθίσματα. Ἦχος πλ. δ'.

Τὸ προσταχθέν μυστικῶς.

Πατέρα ἀναρχον πιστοὶ, Υἱὸν συνἀναρχον, καὶ Πνεῦμα θεῖον, ἀληθῶς ὕμνολογοῦμεν,

ἀσυγχύτως, ἀτρέπτως καὶ ἀναλλοιώτως· Τριάδα ἀπλήν ἁγίαν καὶ συμφυῆ, βοῶντες σὺν τοῖς Ἀγγέλοις. Ἅγιος εἶ, Πάτερ, Υἱέ, σὺν τῷ Πνεύματι, τῷ παναγίῳ καὶ σεπτῷ, ἐλέησον οὐς ἔπλασας, κατ' εἰκόνα σου Δέσποτα.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὁμοιον.

Εὐχαριστοῦμέν σοι αἰεὶ Θεοτόκε, καὶ μεγαλύνομεν ἁγνή καὶ προσκυνοῦμεν, ἀνυμνοῦντες τὸν τόκον σου κεχαριτωμένη, βοῶντες ἀκαταπαύστως· Σῶσον ἡμᾶς, παρθέने παντελεῆμον, ὡς ἀγαθὴ καὶ δαιμόνων ἐξάρπασον· λογοθεσίου φοβεροῦ, ἐν ᾧρα τῆς ἐτάσεως, μὴ αἰσχυρθῶμεν οἱ δοῦλοί σου.

Ὡδὴ ζ'. Θεοῦ συγκατάβασιν.

Σοφία ἀρρήτῳ σου, καὶ τῷ πελάγει τῆς ἀγαθότητος δωρεάν τὸν σὸν δοῦλον ἤλεπμένον ἀνάδειξόν με καὶ νῦν καθάπερ πάλαι, καὶ ῥῦσαι κακώσεως, τριάς, Μονὰς ὁ Θεός, αἱμαρτιῶν καὶ παθῶν.

Δίς.

Ονοῦς ὁ ἀγέννητος, Πατήρ, καὶ Λόγος ὁ γεννηθεὶς ἐξ αὐτοῦ, καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ θεῖον, ἀκαταλήπτως ἐκπορευτὸν πεφυκός, Θεέ μονάρχα τρισήλιε, ψάλλω σοι· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Νενέκρωμαι Πάναγνε, τῆς ἁμαρτίας πιὼν τὸ φάρμακον, καὶ προστρέχω σοι πίστει, τῇ τετοκυῖα τὸν ἀρχηγὸν τῆς ζωῆς, ταῖς σαῖς πρεσβείαις τὸν δοῦλόν σου ζώωσον, καὶ πειρασμῶν καὶ παθῶν, λύτρωσαι μόνη ἁγνή.

Ὡδὴ η'. Ἐπταπλασίως κάμινον.

Ος ὡς ὑπάρχων ἄδυτον, τριλαμπές καὶ τρισήλιον, καὶ μοναρχικόν, μονοκρατές, ἀπλούστατον, Θεὸς ἀκατάληπτος, καὶ μονοκράτωρ Κύριος, νῦν τὴν σκοτεινὴν, καὶ ζοφεράν μου καρδίαν, καταύγασον καὶ δεῖξον, φωταυγὴ καὶ φωσφόρον, ὑμνεῖν σε καὶ δοξάζειν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ιέρωτάταις πτέρυξι, Σεραφίμ οἱ θειότατοι, πρόσωπα καὶ πόδας, εὐλαβῶς καλύπτουσι, τὴν δόξαν μὴ φέροντες, τοῦ ἀμηχάνου κάλλους σου, Ἀγαθαρχικὴ θεαρχικὴ μοναρχία, Τριάς ὑπεραγία· πλὴν ἡμεῖς ἀνυμνεῖν σε, τολμῶμεν, καὶ δοξάζειν, πιστῶς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Κυριαρχίαν ἀναρχον, πανσθενῆ καὶ πανάγαθον, τελεταρχικὴν, ἀγαθουργὸν ἀόριστον, αἰτίαν ἀναίτιον ποιητικὴν αἰδίων, προνοητικὴν, καὶ σωστικὴν τῶν ἀπάντων, μονάδα κατ' οὐσίαν, καὶ τριάδα προσώποις, δοξάζω σε Θεέ μου, πιστῶς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Επὶ τῆς γῆς ἀνέτειλεν, ὁ ἀνέσπερος ἥλιος, διὰ τῆς ἐκ σοῦ παρθενικῆς γεννήσεως, παναχραντε Δέσποινα καὶ τοὺς βροτοὺς ἀπήλλαξε· τῆς εἰδωλικῆς καὶ ζοφερᾶς σκοτομήνης· διὸ καὶ νῦν με μᾶλλον, τῆς αὐτοῦ Θεαρχίας, καταύγασον ταῖς αἰγλαῖς, καὶ φρούρει τὸν σὸν δοῦλον.

Ὡδὴ θ'. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ.

Τὴν πάντων Βασιλίδα καὶ παντουργὸν, ὑπεράρχιον φύσιν, ὑπέρχρονον, ζωαρχικὴν, εὐσπλαγχνον, φιλάνθρωπον, ἀγαθὴν, ἐναρχικὴν Τριάδα σε, νῦν δοξολογοῦντες, ἁμαρτιῶν, συγχώρησιν αἰτοῦμεν, τῷ κόσμῳ τὴν εἰρήνην, καὶ Ἐκκλησίαις τὴν ὁμόνοιαν.

Δίς.

Ημία κυριότης καὶ τριλαμπής, ἐνικὴ θεαρχία τρισήλιε, τοὺς ὑμνητάς, πρόσδεξαι τοὺς σοὺς ἀγαθοπρεπῶς, καὶ τῶν πταισμάτων λύτρωσαι, καὶ τῶν πειρασμῶν, καὶ τῶν δυσχερῶν, καὶ θᾶπτον τὴν εἰρήνην, παράσχου φιланθρώπως, ταῖς Ἐκκλησίαις, καὶ τὴν ἑνωσιν.

Θεοτοκίον.

Νηδὺν Χριστέ Σωτήρ μου παρθενικὴν, ἐνοικήσας ἐφάνης τῷ κόσμῳ σου, θεανδρικῶς, ἀτρέπτο· ἀσύγχυτος ἀληθῶς, καὶ καθυπέσχου πάντοτε, μετὰ τῶν σῶν δούλων εἶναι σαφῶς· διὸ τῆς σὲ τεκούσης, πρεσβείαις τὴν εἰρήνην, πάσῃ τῇ ποιμνῇ σου πρυτάνευσον.

Εἶτα τὸ, Ἀξιὸν ἐστὶν ὡς ἀληθῶς, καὶ τὰ λοιπὰ δευήθως, καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετὰ τὴν α' Στιχολογ. Καθίσματα Ἀναστάσιμα τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος πλ. δ'.

Ανέστης ἐκ νεκρῶν, ἡ ζωὴ τῶν ἀπάντων, καὶ Ἀγγελος φωτὸς, ταῖς γυναιξὶν ἐβόα· Παύσασθε τῶν δακρύων, τοῖς Ἀποστόλοις εὐαγγελίσασθε· κράξατε ἀνυμνοῦσαι· ὅτι ἀνέστη Χριστὸς ὁ Κύριος, ὁ εὐδοκήσας σῶσαι ὡς Θεός, τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων.

Δόξα.

Ανθρωποι τὸ μνήμά σου Σωτὴρ ἐσφραγίσαντο, Ἄγγελος τὸν λίθον, ἐκ τῆς θύρας ἀπεκύλισε· Γυναῖκες ἐθεάσαντο, ἐγρηγμένον ἐκ νεκρῶν, καὶ αὐται εὐηγγελίσαντο τοῖς Μαθηταῖς σου ἐν Σιών· ὅτι ἀνέστης ἡ ζωὴ τῶν ἀπάντων καὶ διελύθη τὰ δεσμὰ τοῦ θανάτου· Κύριε, δόξα σοι.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Οὐδὲ ἡμᾶς γεννηθεῖς ἐκ Παρθένου, καὶ σταύρωσιν ὑπομείνας ἀγαθὴ, ὁ θανάτῳ τὸν θάνατον σκυλεύσας, καὶ ἔγερσιν δείξας ὡς Θεός, μὴ παρίδῃς οὐς ἔπλασας τῇ χειρὶ σου· δείξον τὴν φιланθρωπίαν σου ἐλεῆμον· δέξαι τὴν τεκοῦσάν σε Θεοτόκον, πρεσβεύουσαν ὑπὲρ ἡμῶν, καὶ σῶσον Σωτὴρ ἡμῶν, λαὸν ἀπεγνωσμένον.

Μετὰ τὴν β' Στιχολογίαν, Καθίσματα.

Ἦχος ὁ αὐτός. Τὸ προσταχθὲν μυστικῶς.

Αευχειμονῶν ὁ Γαβριὴλ φαιδρὸς ἐπέστη, ὡς περ ἐν εἶδει ἀστραπῆς, Χριστοῦ τῷ τάφῳ, καὶ τὸν λίθον ἐκύλισεν ἀπὸ τοῦ μνημείου· καὶ φόβος μέγας συνέσχε σοῦ τοὺς φρουροὺς, καὶ ἄφνω ἔμειναν πάντες ὡσεὶ νεκροὶ, ἀπὸ τοῦ τάφου οἱ φύλακες, καὶ τοῦ λίθου ἡ σφραγίς· Αἰσχύνθητε παράνομοι· γινώτε ὅτι ἀνέστη Χριστός.

Δόξα. Τὴν σοφίαν καὶ Λόγον.

Αναστὰς ἐκ τοῦ τάφου ὡς ἀληθῶς, ταῖς ὁσίαις προσέταξα γυναῖξί, κηρῶσαι τὴν Ἐγερσιν, Ἀποστόλοις ὡς γέγραπται· καὶ δρομαῖος ὁ Πέτρος, ἐπέστη τῷ μνήματι, καὶ τὸ φῶς τὸ ἐν τάφῳ, ὁρῶν κατεπλήττετο· ὅθεν καὶ κατείδε τὰ ὀθόνια μόνα, χωρὶς τοῦ θείου σώματος, ἐν αὐτῷ κατακείμενα· καὶ πιστεύσας ἐδόθησε· Δόξα σοι Χριστέ ὁ Θεός, ὅτι σῶζεις ἅπαντας Σωτὴρ ἡμῶν· τοῦ Πατρὸς γὰρ ὑπάρχεις ἀπαύγασμα.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον

Επὶ σοὶ χαίρει, Κεχαριτωμένη, πᾶσα ἡ κτίσις, Ἀγγέλων τὸ σύστημα, καὶ ἀνθρώπων τὸ γένος, ἡγιασμένε ναε, καὶ Παράδεισε λογικέ, παρθενικὸν καύχημα, ἐξ ἧς Θεὸς ἐσαρκώθη, καὶ παιδίον γέγονεν, ὁ πρὸ αἰώνων ὑπάρχων Θεὸς ἡμῶν· τὴν γὰρ σὴν μήτραν θρόνον ἐποίησε, καὶ τὴν σὴν γαστέρα πλατυτέραν οὐρανῶν ἀπειργάσατο. Ἐπὶ σοὶ χαίρει, Κεχαριτωμένη, πᾶσα ἡ κτίσις, δόξα σοι.

Μετὰ τὸν Ἀμωμον, τὰ Εὐλογητάρια, καὶ ἡ Ὑπακοή. Ἦχος πλ δ'.

Αἱ Μυροφόροι τοῦ ζωοδότου ἐπιστᾶσι τῷ μνήματι, τὸν Δεσπότην ἐζήτουν ἐν νεκροῖς τὸν ἀθάνατον· καὶ χαρὰς εὐαγγέλια, ἐκ τοῦ Ἀγγέλου δεξάμεναι, τοῖς Ἀποστόλοις ἐμῆνυον, ὅτι ἀνέστη ὁ Κύριος, παρέχων τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Οἱ Ἀναβαθμοὶ τοῦ Ἦχου.

Ἀντίφωνον Α'.

Εκ νεότητός μου ὁ ἐχθρὸς με πειράζει, ταῖς ἡδοναῖς φλέγει με· ἐγὼ δὲ πεποιθὼς, ἐν σοὶ Κύριε τροποῦμαι τοῦτον.

Οἱ μισοῦντες Σιών, γεννηθήτωσαν δὴ, πρὶν ἐκσπασθῆναι, ὡς χόρτος· συγκόψει γὰρ Χριστός, αὐχένους αὐτῶν, τομῇ βασάνων.

Δόξα, καὶ νῦν.

Αγίω Πνεύματι, τὸ ζῆν τὰ πάντα, φῶς ἐκ φωτός, Θεὸς μέγας· σὺν Πατρὶ ὑμνοῦμεν αὐτὸ, καὶ τῷ Λόγῳ.

Ἀντίφωνον Β'.

Η καρδία μου τῷ φόβῳ σου σκεπέσθω, ταπεινοφρονοῦσα· μὴ ὑψωθείσα ἀποπέση, ἐκ σοῦ πανοικτίρμον.

Επὶ τὸν Κύριον ὁ ἐσχηκὼς ἐλπίδα, οὐ δεῖσει τότε, ὅτε πυρὶ τὰ πάντα, κρινεῖ καὶ κολάσει.

Δόξα, καὶ νῦν.

Αγίω Πνεύματι, πᾶς τις θεῖος βλέπει καὶ προλέγει, τερατουργεῖ ὑψιστα, ἐν τρισὶν ἓνα Θεὸν μέλπων· εἰ γὰρ καὶ τριλαμπεῖ, μοναρχεῖ τὸ θεῖον.

Ἀντίφωνον Γ'.

Εκέκραξά σοι Κύριε, πρόσχες, κλῖνον μοι τὸ οὐς σου βοῶντι, καὶ κάθαρρον πρὶν ἄρῃς με, ἀπὸ τῶν ἐνθένδε.

Επὶ τὴν μητέρα αὐτοῦ γῆν, δύνων πᾶς αὐθις ἀναλύσει, τοῦ λαβεῖν βασάνους, ἢ γέρα τῶν βεδιωμένων.

Δόξα, καὶ νῦν.

Αγίω Πνεύματι, θεολογία μονὰς τρισαγία· ὁ Πατὴρ γὰρ ἀναρχος, ἐξ οὗ ἔφη ὁ Υἱὸς

ἀχρόνως, καὶ τὸ Πνεῦμα σύμμορφον, σύνθρονον, ἐκ Πατρὸς συνεκλάμψαν.

Ἀντίφωνον Δ'.

Ιδοὺ δὴ τί καλόν, ἢ τί τερπνόν, ἀλλ' ἢ τὸ κατοικεῖν ἀδελφοὺς ἅμα; ἐν τούτῳ γάρ Κύριος, ἐπηγγείλατο ζωὴν αἰωνίαν.

Τοῦ ἐνδύματος αὐτοῦ, ὃ τὰ κρίνα τοῦ ἀγροῦ κοσμῶν, κελεύει, μὴ δεῖν φροντίζειν.
Δόξα, καὶ νῦν.

Αγίω Πνεύματι, ἐνοειδεῖ αἰτία, πάντα ἔχεται εἰρηνοβραβεύτως· Θεὸς τοῦτο γάρ ἐστι, Πατρί τε καὶ Υἱῷ ὁμοούσιον κυρίως.

Προκείμενον.

Βασιλεύσει Κύριος εἰς τὸν αἰῶνα, ὁ Θεός σου Σιών, εἰς γενεάν καὶ γενεάν.

Στίχ. Αἶνει ἡ ψυχὴ μου τὸν Κύριον.

Τὸ, Πᾶσα πνοή. Εὐαγγέλιον Ἑωθινὸν Α'. Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι· ὁ Ν', καὶ τὰ λοιπά, ὅρα σελ. 28.

Οἱ κανόνες· ὁ Ἀναστάσιμος εἰς δ', ὁ Σταυροαναστάσιμος εἰς β', τῆς Θεοτόκου εἰς β', καὶ τῶν Ἀγίων εἰς ς'.

Κανὼν Ἀναστάσιμος.

Ἦχος πλ. δ'.

Ὡδὴ α'. Ὁ Εἰρμός.

» **Α**ρματηλάτην Φαραὼ ἐθύθισε, τερατουργοῦσα ποτέ, Μωσαϊκὴν ῥάβδος, σταυροτύπως πλήξασα, καὶ διελοῦσα θάλασσαν·
» Ἰσραὴλ δὲ φυγάδα, πεζὸν ὁδίτην διέσωσεν.
» ἄσμα τῷ Θεῷ ἀναμέλποντα.

Τροπάρια.

Τὴν παντοδύναμον Χριστοῦ Θεότητα, πῶς μὴ θαυμάσωμεν; ἐκ μέν παθῶν πᾶσι, τοῖς πιστοῖς ἀπάθειαν, καὶ ἀφθαρσίαν βλύζουσαν· ἐκ πλευρᾶς δὲ ἀγίας, πηγὴν ἀθάνατον στάζουσαν, καὶ ζωὴν ἐκ τάφου ἀίδιον.

Ως εὐπρεπῆς ταῖς γυναιξίν ὁ Ἀγγελος νῦν ἐμπεφάνισται, καὶ τηλαυγῇ φέρων, τῆς ἐμφύτου σύμβολα, αὐλοῦ καθαρότητος· τῇ μορφῇ δὲ μηνύων τὸ φέγγος τῆς ἀναστάσεως, κρᾶζει· Ἐξηγέρθη ὁ Κύριος.

Θεοτοκίον.

Δοδοξασμένα περὶ σοῦ λελάληνται, ἐν γενεαῖς γενεῶν, ἢ τὸν Θεὸν Λόγον, ἐν γαστρὶ

χωρήσασα, ἀγνή δὲ διαμείνασα, Θεοτόκε Μαρία· διό σε πάντες γεραίρομεν, τὴν μετὰ Θεὸν προστασίαν ἡμῶν.

Κανὼν Σταυροαναστάσιμος Ἦχος ὁ αὐτός.

Ὡδὴ α'.

Υγρὰν διοδεύσας.

Επλήρθησαν πύλαι ὀδυνηραὶ, καὶ ἔφριξαν Ἀδου, καθορῶντες οἱ πυλωροὶ, ἐν τοῖς κατωτάτοις τὸν ἐν ὕψει, τῆς τῶν ἀπάντων ἐπέκεινα φύσεως.

Εξέστησαν τάξεις ἀγγελικαὶ, ὁρῶσαι ἐν θρόνῳ, ἰδρυμένην τῷ πατρικῷ. τὴν ἐκπρωτον φύσιν τῶν ἀνθρώπων, τὴν καθειργτημένην ἐν τοῖς κατωτάτοις τῆς γῆς.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου. Ἦχος ὁ αὐτός.

Ὡδὴ α'.

Ἀσωμεν τῷ Κυρίῳ.

Αἴψαντε Θεοτόκε, ἡ σεσαρκωμένον τὸν αἶδιον, καὶ ὑπέρθεον Λόγον, ὑπὲρ φύσιν τεκοῦσα, ὑμνοῦμέν σε.

Βότρυν σὲ ζωηφόρον, τὸν τῆς παγκοσμίου, ἀποστάζοντα, γλυκασμὸν σωτηρίας, ἡ Παρθένος Χριστέ ἀπεκύησεν.

Κανὼν τῶν Ἀγίων Πάντων. Ἦχος ὁ αὐτός.

Οὐ ἡ ἀκροστιχίς.

Τῶν Ἀγίων Πάντων πολυώνυμα τάγματα μέλπων.

Ὡδὴ α'.

Ἀρματηλάτην Φαραὼ.

Τῶν σὼν Ἀγίων ἀνυμνῶν τὰ τάγματα, τῷ σῷ φωτὶ τὴν ψυχὴν, ταῖς προσευχαῖς τούτων, αὐγασθῆναι δέομαι· σὺ γὰρ εἰ φῶς ἀπρόσιτον, τῆς ἀγνοίας τὸν ζόφον, διώκων τοῖς σοῖς πυρσεύμασι, Λόγε τοῦ Θεοῦ φωτοδότα Χριστέ.

Ως ἀνυψώθης ἐπὶ ξύλου, εἰλκυσας, πρὸς σὴν ἐπίγνωσιν, τὴν τῶν ἐθνῶν πᾶσαν, κληρουχίαν Δέσποτα, καὶ φωτὶ κατελάμπρυνας, τῆς ἀγίας Τριάδος, δι' Ἀποστόλων ἀγίων σου, δι' ὧν τὴν ἀπάτην ἀπήλασας.

Νομοθεσία σου Χριστέ πειθόμενοι, οἱ σοὶ Ἀπόστολοι, τὰ ἐπὶ γῆς πάντα, εὐσεβῶς ἀπώσαντο· καὶ τῷ φωτὶ τῆς χάριτος, κατεφαίδρυναν πᾶσαν, τὴν οἰκουμένην οἱ ἐνδοξοὶ, εὐαγγελικῶς σε κηρύττοντες.

Αγαλλιώμενοι Σταυρὸν οἱ Μάρτυρες, τὸν σὸν ἀράμενοι, καὶ τὸ σεπτὸν πάθος, ἀκλινῶς μιμούμενοι, τυραννικὴν οὐκ ἔπτηξαν,

ἀπειλήν οἱ γενναῖοι, οὐ πῦρ, οὐ ξίφος, οὐ μάστιγας, ἀλλ' οὐδὲ λιμόν, οὐδὲ θάνατον.

Θεοτοκίον.

Γνώμην ἀνδρείαν αἱ παρθένοι πάναγνε, ἀναλαβοῦσαι σαφῶς, μαρτυρικούς ἀθλους, ἀκλινῶς ὑπέμειναν, καὶ ψαλμικῶς ὀπίσω σου, τῷ Υἱῷ σου Παρθένε, ἐνθέως συναγαλλόμεναι, τῷ παμβασίλει προσηνέχθησαν.

Καταβάσις.

Ανοίξω τὸ στόμα μου, καὶ πληρωθήσεται πνεύματος, καὶ λόγον ἐρεύξομαι τῇ βασιλίδι Μητρὶ, καὶ ὀφθήσομαι, φαιδρῶς πανηγυρίζων, καὶ ἄσω γηθόμενος, ταύτης τὰ θαύματα.

Ὡδὴ γ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Ο**στερεώσας κατ' ἀρχάς, τοὺς οὐρανοὺς
» ἐν συνέσει, καὶ τὴν γῆν ἐπὶ ὑδάτων
» ἐδράσας, ἐν τῇ πέτρᾳ με Χριστέ, τῆς Ἐκ-
» κλησίας στήριζον· ὅτι οὐκ ἔστι πλὴν σου,
» Ἅγιος μόνε φιλόανθρωπε.

Τροπάρια.

Κατακριθέντα τὸν Ἀδὰμ, τῇ γεύσει τῆς ἁμαρτίας, τῆς σαρκός σου τὸ σωτήριον πάθος, ἐδικαίωσε Χριστέ· αὐτὸς γὰρ οὐχ ὑπεύθυνος, τῇ τοῦ θανάτου πείρᾳ, πέφηνας ὁ ἀναμάρτητος.

Τῆς ἀναστάσεως τὸ φῶς, ἐξέλαμψε τοῖς ἐν σκότει, τοῦ θανάτου καὶ σκιᾶ καθημένοις, ὁ Θεός μου Ἰησοῦς, καὶ τῇ αὐτοῦ Θεότητι, τὸν ἰσχυρὸν δεσμεύσας, τούτου τὰ σκεύη διήρπασε.

Θεοτοκίον.

Τῶν Χερουδīm καὶ Σεραφīm, ἐδείχθης ὑψηλοτέρα, Θεοτόκε· σὺ γὰρ μόνη ἐδέξω, τὸν ἀχώρητον Θεόν, ἐν σῇ γαστρὶ ἀμόλυντε· διὸ πιστοὶ σε πάντες, ὕμνοις αἰεὶ μακαρίζομεν.

Ἄλλος. Οὐρανίας ἀψίδος.

Απειθήσαντα πρῶην, τῇ ἐντολῇ Κύριε, τοῦ πεποιηκότος με ὄντως, σὺ ἀπεξένωσας· ὃν ὀρφωσάμενος, ὑπακοὴν τε παιδεύσας, σεαυτῷ ὤκειωσας διὰ σταυρώσεως.

Οσοφία τὰ πάντα, προεγνωκῶς Κύριε. καὶ τῇ σῇ συνέσει, συμπήξας τὰ ὑποχύνια, οὐκ ἀπηξίωσας, συγκαταβάσει σου Λόγε, τοῦ Θεοῦ, ἀναστῆσαι τὸν κατ' εἰκόνα σου.

Ἄλλος Σὺ εἰ τὸ στερέωμα.

Δὸς ἡμῖν βοήθειαν, ταῖς ἱκεσίαις σου Πάναγνε, τὰς προσβολὰς, ἀποκρουμένη, τῶν δεινῶν περιστάσεων.

Εὗας τῆς προμήτορος, σὺ ἐπανόρθωσις γέγονας, τὸν ἀρχηγόν, τῆς ζωῆς τῷ κόσμῳ Θεοτόκε κυήσασα.

Ἄλλος. Ὁ στερεώσας κατ' ἀρχάς.

Ιερωσύνην ἱεράν, οἱ Ἱερεῖς καὶ Ποιμένες, ἐνδυσάμενοι, καὶ ταύτην ἐμφρόνως, κυβερνήσαντες Χριστέ, ἀξίως κατεκόσμησαν, διδασκαλίας λόγον, ἄνωθεν ὄντως πλουτήσαντες.

Ωραιωθέντες καλλοναῖς, τῆς πρώτης καλλοποιίας, καὶ φανέντες ἀπλανεῖς ὡς φωστῆρες, οὐρανῶσατε Χριστοῦ, τὴν Ἐκκλησίαν Ἅγιοι, ἄλλοθεν ἄλλος ταύτην, ποικίλως, κατακοσμήσαντες.

Νόμῳ πειθόμενοι τῷ σῷ τῶν μακαρίων οἱ δῆμοι, πολυτρόποις ἀρεταῖς φαιδρυνθέντες, ἐκκληρώσαντο μόνας, τὰς οὐρανίους χαίροντες· ἄλλην γὰρ ἄλλος πάντες, ταύτας ἀξίως ἐπλήρωσαν.

Θεοτοκίον.

Παρθενικῆς ἀπὸ γαστρός, τὸν ἐκ Θεοῦ Θεὸν Λόγον, ἀπεγέννησας ἡμῖν, Θεομήτορ· ὃν νεάνιδες ἄγναι, θεοπρεπῶς ἐπόθησαν, καὶ σοῦ ὀπίσω πᾶσαι, τούτῳ σαφῶς ἠκολούθησαν.

Καταβάσις.

Τοὺς σοὺς ὕμνολόγους Θεοτόκε, ὡς ζῶσα καὶ ἄφθονος πηγὴ, θίασον συγκροτήσαντας, πνευματικόν, στερέωσον· καὶ ἐν τῇ θείᾳ δόξῃ σου, στεφάνων δόξης ἀξίωσον.

Κοντάκιον τῆς Ὀκτωήχου.

Ὡς ἀπαρχὰς τῆς φύσεως.

Εξαναστάς τοῦ μνήματος, τοὺς τεθνεῶτας ἡγεiras, καὶ τὸν Ἀδὰμ ἀνέστησας· καὶ ἡ Εὐα χορεύει ἐν τῇ σῇ Ἀναστάσει, καὶ κόσμου τὰ πέρατα πανηγυρίζουσι, τῇ ἐκ νεκρῶν Ἐγέρσει σου πολυέλεε.

Ὁ Οἶκος τῆς αὐτῆς.

Τὰ τοῦ Ἄδου σκυλεύσας, βασιλεία, καὶ νεκροὺς ἀναστήσας μακρόθυμε, γυναιξὶ Μυροφόροις συνήντησας, ἀντὶ λύπης χαρὰν κομισάμενος, καὶ Ἀποστόλοις σου ἐμήνυσας τὰ τῆς

νίκης σύμβολα, Σωτήρ μου ζωοδότα, καὶ τὴν κτίσιν ἐφώτισας φιλόνηρωπε. Διὰ τοῦτο καὶ κόσμος συγχαίρει, τῇ ἐκ νεκρῶν Ἐγέρσει σου πολυέλεε.

Εἶτα Καθίσματα. Ἦχος πλ. δ'.

Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Προπατόρων Πατέρων Πατριαρχῶν, Ἀποστόλων Μαρτύρων Ἱεραρχῶν, Προφητῶν καὶ Ὁσίων σου, Ἀσκητῶν καὶ Δικαίων τε, καὶ παντὸς ὀνόματος, ἐγγεγραμμένου ἐν βιβλῷ ζωῆς, τὴν ἀγίαν μνήμην, τελοῦντες Χριστέ ὁ Θεὸς, πάντας συγκινοῦμεν, εἰς πρεσβείαν δεόμενοι. Εἰρήνευσον τὸν κόσμον σου, δι' αὐτῶν ὡς φιλόνηρωπος, ἵνα πάντες βοῶμέν σοι. Ὁ Θεὸς ὁ ἐνδοξαζόμενος, ἐν βουλῇ Ἀγίων σου, σὺ ὑπάρχεις ἀληθῶς, ὁ δοξάσας, ἀξίως τὴν μνήμην αὐτῶν.

Θεοτοκίον. Ὁμοιον.

Τὴν οὐράνιον πύλην καὶ κιβωτὸν, τὸ πανάγιον ὄρος, τὴν φωταυγῇ, νεφέλῃ ἐμνήσωμεν, τὴν οὐράνιον κλίμακα, τὸν λογικὸν Παράδεισον, τῆς Εὐαγγελίας τὴν λύτρωσιν, τῆς οἰκουμένης πάσης τὸ μέγα κειμήλιον. ὅτι σωτηρία. ἐν αὐτῇ διεπράχθη, τῷ κόσμῳ καὶ ἄφεις, τῶν ἀρχαίων ἐγκλημάτων. Διὰ τοῦτο βοῶμεν αὐτῇ. Ἠρέσθεις τῷ σῶ Ὑῖῳ καὶ Θεῷ, τῶν Ἠταισμάτων ἄφεις δωρήσασθαι, τοῖς εὐσεβῶς προσκυνοῦσι τὸν πανάγιον τόκον σου.

Ὡδὴ δ'. Ὁ Ἡρμῶς.

» **Σ**ὺ μου ἰσχύς, Κύριε, σὺ μου καὶ δύνამις,
» σὺ Θεός μου, σὺ μου ἀγαλλίαμα, ὁ παν-
» τρικοῦς κόλπους μὴ λιπὼν, καὶ τὴν ἡμετέ-
» ραν πτωχείαν ἐπισκεψάμενος· διὸ σὺν τῷ
» Προφῆτῃ, Ἀβδακούμ σοι κραυγάζω. Τῇ δυ-
» νάμει σου δόξα φιλόνηρωπε.

Τροπάρια.

Σὺ δυσμενῇ, ὄντα με λίαν ἠγάπησας· σὺ κενώσας, ξένη καταδέδωκας, ἐπὶ τῆς γῆς, εὐσπλαγχνε Σωτήρ, τῆς ἐσχατίας μου, τὴν ὕδριν μὴ ἀνηνάμενος· καὶ μείνας ἐν τῷ ὕψει, τῆς ἀχράντου σου δόξης, τὸν πρὶν ἠτιμωμένον ἐδόξασας.

Τίς καθορᾶν, Δέσποτα νῦν οὐκ ἐξίσταται, διὰ πάθους, θάνατον λυόμενον, διὰ Σταυροῦ φεύγουσαν φθοράν, καὶ διὰ θανάτου, τὸν Ἀδὴν πλούτου κενούμενον; Τῆς θείας δυνα-

στείας, σοῦ τοῦ ἐσταυρωμένου, τὸ ἐξαίσιον ἔργον φιλόνηρωπε.

Θεοτοκίον.

Σὺ τῶν πιστῶν, καύχημα πέλεις ἀνύμφευτε, σὺ προστάτις, σὺ καὶ καταφύγιον, Χριστιανῶν, τεῖχος καὶ λιμὴν· πρὸς γὰρ τὸν Υἱόν σου, ἐντεύξεις φέρεις πανάμωμε, καὶ σώξεις ἐν κινδύνων, τοὺς ἐν πίστει, καὶ πόθῳ Θεοτόκον, ἀγνὴν σε γινώσκοντας.

Ἄλλος. Εἰσακήκοα Κύριε.

Τῷ Σταυρῷ σε προσήλωσαν, οἱ τῶν παρὰ νόμων παῖδες φιλόνηρωπε, δι' οὗ ἔσωσας ὡς εὐσπλαγχνος, τοὺς δοξάζοντάς σου τὰ παθήματα.

Ανάστας ἐκ τοῦ μνήματος, πάντας συνανέστησας τοὺς ἐν Ἀδὴ νεκροὺς καὶ ἐφώτισας ὡς εὐσπλαγχνος, τοὺς δοξάζοντάς σου τὴν Ἀνάστασιν.

Ἄλλος. Εἰσακήκοα Κύριε.

Η τὸν στάχυν βλαστήσας, τὸν ζωοποιὸν ἀνήροτος ἄρουρα, τὸν παρέχοντα τῷ κόσμῳ ζωὴν, Θεοτόκε σῶζε τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Θεοτόκον σε πάναγνε, οἱ πεφωτισμένοι πάντες κηρύττομεν· τὸν γὰρ Ἥλιον ἐκύησας, τῆς δικαιοσύνης ἀειπάρθενε.

Ἄλλος. Σὺ μου ἰσχύς, Κύριε.

Ανάκραθεῖς, ὁμιλος ὁ τῶν Ἀγίων σου δι' ἀγάπης, καὶ σοὶ ἐνηδόμενος, εἰλικρινῶς τε καὶ καθαρῶς, ἐν ἀγαλλιάσει, χορείαν τὴν ἀκατάλυτον, Ἀγγέλοις συγχορεύει, περὶ σέ παντεπόπτα, τὸν ἀπάντων Θεόν τε καὶ Κύριον.

Νεανικῶς, ἐνδοξοὶ Ἱερομάρτυρες, τῶν Μαρτύρων, στέφος ἀνεδήσασθε, τῷ θεουργῷ χρίσματι τοπρὶν, τῆς Ἱερωσύνης, ἡγλαῖσμένοι πανόλβιοι· διὸ διπλοῦς στεφάνους, ἐπαξίως λαβόντες, σὺν Χριστῷ αἰωνίως ἀγάλλεσθε.

Τὸ τῆς σαρκὸς, φρόνημα ἅπαν τῷ Πνεύματι, θεοφόροι, ὄντως ὑπετάξατε, ἀσκητικῶς τοῦτου τὰς ὁρμὰς, τὰς ἀκατασχέτους, νηστεία καταμαράναντες· καὶ νῦν τῆς ἀπαθείας, τῷ φωτὶ πυρσωθέντες, ἀμοιβὰς τὰς τῶν πόνων εἰλήφατε.

Ως τοῦ Χριστοῦ, Μάρτυρες τοῦ Πρωτομάρτυρος, τὰς βασάνους. ἄγαν ὑπεμείνατε, καρτερικῶς τε καὶ γενικῶς, ὡς ἐν ἀλλοτρίοις,

ἀθλοῦντες σώμασιν ἐνδοξοί· καὶ νῦν τῆς βασιλείας, κληρονόμοι δειχθέντες, τοῖς πιστοῖς τὰς ἰάσεις πηγάζετε.

Θεοτοκίον.

Νύμφη Θεοῦ, γέγονας Θεογεννήτρια· τὸν γὰρ τούτου, Λόγον προαιώνιον, σωματικῶς τέτοκας ἡμῖν, ἐν ᾧ καὶ γυναῖκες, ἀγίως πολιτευσάμεναι, καὶ ἄθλοις παμποικίλοις, διὰ σοῦ κοσμηθεῖσαι, τὴν Προμήτορος πτῶσιν ἀνώρθωσαν.

Καταδασία.

Τὴν ἀνεξιχνίαστον θείαν βουλήν, τῆς ἐκ τῆς Παρθένου σαρκώσεως, σοῦ τοῦ Ὑψίστου, ὁ Προφήτης Ἀβδακούμ, κατανοῶν ἐκράυγαζε· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ὡδὴ ε΄. Ὁ Εἰρμός.

» **Ι**να τί με ἀπώσω, ἀπὸ τοῦ προσώπου
» σου τὸ φῶς τὸ ἄδυτον, καὶ ἐκάλυψέ με.
» τὸ ἀλλότριον σκότος τὸν δείλαιον; ἀλλ' ἐπί-
» στρεψόν με, καὶ πρὸς τὸ φῶς τῶν ἐντολῶν
» σου, τὰς ὁδοὺς μου κατεύθυνον δέξμαι.

Τροπάρια.

Περιθέσθαι ἡνέσχου, χλαῖναν πρὸ τοῦ πάθους σου Σῶτερ παιζόμενος, τὴν τοῦ Πρωτοπλάστου, περιστέλλων ἀσχήμονα γύμνωσιν, καὶ γυμνὸς παγῆναι, ἐν τῷ Σταυρῷ ἀπαμφιάζων, τὸν χιτῶνα Χριστέ τῆς νεκρώσεως.

Εἰς χορὸς τοῦ θανάτου, σὺ τὴν πεπτωκυῖάν μου ἀνωκοδόμησας, ἀναστὰς οὐσίαν, καὶ ἀγῆρω Χριστέ κατεσκεύασας, ἀναδείξας πάλιν, βασιλικὴν ὥσπερ εἰκόνα, ἀφθαρσίας φωτὶ ἀπαστράπτουσας.

Θεοτοκίον.

Μητρικὴν παρρησίαν, τὴν πρὸς τὸν Υἱόν σου κεκτημένη Πάναγνε, συγγενοῦς προνοίας, τῆς ἡμῶν μὴ παρίδης δεόμεθα· ὅτι σὲ καὶ μόνην, Χριστιανοὶ πρὸς τὸν Δεσπότην, ἰλασμόν εὐμενῇ προβαλλόμεθα.

Ἄλλος. Φώτισον ἡμᾶς.

Οδήγησον ἡμᾶς, τῇ δυνάμει τοῦ Σταυροῦ σου Χριστέ· δι' αὐτοῦ γάρ σοι προσπίπτομεν καὶ τὴν εἰρήνην παράσχου ἡμῖν φιλόανθρωπε.

Κυβέρνησον ἡμῶν, τὴν ζωὴν ὡς ὑπεράγαθος, τῶν ὑμνούντων σου τὴν Ἐγερσιν, καὶ τὴν εἰρήνην παράσχου ἡμῖν, φιλόανθρωπε.

Ἄλλος. Ὁρθρίζοντες.

Κατεύνασον τὸν ἄστατον, κλύδωνα τῶν παθῶν μου, ἡ Θεὸν κυήσασα, τὸν κυβερνήτην καὶ Κύριον.

Λατρεύουσι τῷ τόκῳ σου, ἄχραντε Θεοτόκε, Ἀγγέλων τὰ τάγματα, καὶ τῶν βροτῶν τὰ συστήματα.

Ἄλλος. Ἵνα τί με ἀπώσω

Προορᾶν ὡς Προφῆται, θεῖοι τὰ ἐσόμενα κατηξιώθητε, ἃ ἐπιποθοῦντες, εὐγενεῖα ψυχῆς ἐκαθάρατε, σεμνῇ πολιτείᾳ, ὑμᾶς αὐτοὺς, ὧ θεοφόροι, φωτιζόμενοι σθένει τοῦ Πνεύματος.

Ο χορὸς τῶν Ἀγίων, νῦν ἐναγλαΐζεται θείοις χαρίσμασιν, οἱ πρὸ νόμου πάντες, Πατριάρχαι, Προφῆται, Ἀπόστολοι, καὶ Μαρτύρων δῆμοι, καὶ Ἀσκητῶν καὶ διδασκάλων, καὶ δικαίων σὺν Ἱερομάρτυσι.

Λαμπομένην ὀρῶντες, τὴν τῶν σῶν Ἀγίων δόμῃ γυριν σήμερον, τῇ σῇ Σῶτερ αἰγλῇ, καὶ λαμπάσιν ἀσβέστοις τῆς χάριτος, τὸν σὸν θεῖον πλοῦτον, τῶν ἀγαθῶν, καὶ ἀφθονίαν, ἀνυμνοῦμεν ἀπαύστως φιλόανθρωπε. **Θεοτοκίον.**

Υπερθαύμαστον τόκον, τὸν σὸν ἀγαπήσασαι γυναῖκες πάνσεμνοι, τὰ τερπνὰ τοῦ βίου, εἰς οὐδὲν ἐλογίσαντο Πάναγνε, τῆς αὐτοῦ καὶ μόνης, ἐρωτικῶς ἐπιθυμοῦσαι, ἀγλαΐας καὶ θείας ἐλλάμψεως. **Καταδασία.**

Εξέστη τὰ σύμπαντα, ἐπὶ τῇ θείᾳ δόξῃ σου· σὺ γὰρ ἀπειρόγαμε Παρθένε, ἔσχες ἐν μήτρᾳ τὸν ἐπὶ πάντων Θεόν, καὶ τέτοκας ἄχρονον Υἱόν, πᾶσι τοῖς ὑμνοῦσί σε, σωτηρίαν βραδέουσα.

Ὡδὴ ς΄. Ὁ Εἰρμός.

» **Ι**λάσθητί μοι Σωτήρ· πολλαὶ γὰρ αἱ ἀνο-
» μίαι μου καὶ ἐκ βυθοῦ τῶν κακῶν, ἀνά-
» γαγε, δέομαι· πρὸς σὲ γὰρ ἐδόησα· καὶ
» ἐπάκουσόν μου, ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου.

Τροπάρια.

Διὰ ξύλου κραταιῶς, καθεῖλέ με ὁ ἀρχέκακος· αὐτὸς δὲ ἀναρτηθεὶς, Χριστέ κραταιότερον, Σταυρῷ καταδέβληκας, δειγματίσας τοῦτον, τὸν πεσόντα δὲ ἀνέστησας.

Σὺ ὦκτιρας τὴν Σιών, ἐξανατείλας τοῦ μνημάτος, καὶ νῦν ἀντὶ παλαιᾶς, τελέσας ὡς

εὐσπλαγχνος, τῷ θείῳ σου αἵματι· καὶ νῦν βασιλεύεις, ἐν αὐτῇ εἰς τοὺς αἰῶνας Χριστέ.

Θεοτοκίον.

Ρ’ υσθεῖν τῶν δεινῶν, πταισμάτων ταῖς ἰκεσίαις σου, Θεογεννητορ ἄγνη, καὶ τύχοιμεν πάντα γνε, τῆς θείας ἐλλάμψεως, τοῦ ἐκ σοῦ ἀφράστως, σαρκωθέντος Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ.

Ἄλλος. Τὴν δέησιν ἐκχεῶ.

Παλάμας ἐν τῷ Σταυρῷ ἐξήπλωσας, ἰατρεύων ἀκρατῶς τὴν ταθεῖσαν, ἐν τῇ Ἐδέμ, χεῖρα τοῦ Πρωτοπλάστου, καὶ τῆς ἰδίας χολῆς ἀπεγεύσω Χριστέ, καὶ ἔσωσας ὡς δυνατὸς, τοὺς δοξάζοντάς σου τὰ παθήματα.

Θανάτου ὁ λυτρωτὴς ἐγεύσατο, τῆς ἀρχαίας ἀποφάσεως, ὅπως καὶ τῆς φθορᾶς, τὸ βασίλειον λύσῃ· καὶ τοῖς ἐν Ἀδὲ φοιτήσας, ἀνέστησε, καὶ ἔσωσεν ὡς δυνατὸς, τοὺς ὑμνοῦντας αὐτοῦ τὴν Ἀνάστασιν.

Ἄλλος. Χιτῶνά μοι παράσχου.

Ναὸν σε τοῦ Θεοῦ καὶ κιθωτὸν, καὶ παστάδα ἔμφυχον, καὶ πύλην οὐράνιον, Θεοτόκε οἱ πιστοὶ καταγγέλλομεν.

Εοάνων καταλύτης ὡς Θεὸς, γεγονὼς ὁ τόκος σου, Μαρία θεόνυμφε, προσκυνεῖται σὺν Πατρὶ καὶ τῷ Πνεύματι.

Ἄλλος. Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ.

Ως ἐντιμον ἐκλεκτὸν, τεθέντα λίθον ἀκρόγωνον, οἱ Ἅγιοι ἐν Σιών, εὐρόντες σε Δέσποτα, κρηπὶδα ἀσάλευτον, ἐκλεκτοὺς ὡς λίθους, ἑαυτοὺς ἐπωκοδόμησαν.

Νυγείσης σου τῆς πλευρᾶς, ῥανίδες αἵματος στάξασαι, σὺν ὕδατι θεουργῶ, τὸν κόσμον ἀνέπλασαν, καὶ θείαν ὁμήγυριν, τῶν Ἀγίων πάντων, εὐεργέτα προσεκάλεσαν.

Υμνοῦμεν πανευσεβῶς, Μαρτύρων νέφος τὸ ἐνθεον, τῇ χάριτι λαμπρυνθέν, καὶ λάμψαν φαιδρότερον, πορφύρα τοῦ αἵματος, καὶ τῇ ἀλουργίδι, τῆς αὐτῶν στερῆρας ἀθλήσεως.

Θεοτοκίον.

Μητέρα παναληθῆ, Θεοῦ σε πάντες γινώσκουμεν, δι’ ἧς φύσις γυναικῶν, ῥωσθεῖσα πανάμωμε, Χριστοῦ ὑπερήθησεν, ἀρετῆς τε πάσης, εὐσεβῶς γέγονεν ἔμπλεως.

Καταδασία.

Τὴν θείαν ταύτην καὶ πάντιμον, τελούντες ἑορτὴν οἱ θεόφρονες, τῆς Θεομήτορος, δεῦτε τὰς χεῖρας κροτήσωμεν, τὸν ἐξ αὐτῆς τεχθέντα Θεὸν δοξάζοντες.

Κοντάκιον. Ἦχος πλ. δ’.

Ως ἀπαρχὰς τῆς φύσεως, τῷ φυτουργῷ τῆς κτίσεως, ἡ οἰκουμένη προσφέρει σοι Κύριε, τοὺς θεοφόρους Μάρτυρας· ταῖς αὐτῶν ἰκεσίαις, ἐν εἰρήνῃ βαθείᾳ, τὴν Ἐκκλησίαν σου, διὰ τῆς Θεοτόκου συντήρησον, πολυέλεε.

Ὁ Οἶκος.

Οἱ ἐν πάσῃ τῇ γῇ μαρτυρήσαντες, καὶ ἐν τοῖς οὐρανοῖς μετοικήσαντες, οἱ τὰ πάθη Χριστοῦ μιμησάμενοι, καὶ τὰ πάθη ἡμῶν ἀφαιρούμενοι, ἐνταῦθα σήμερον ἀθροίζονται, πρωτοτόκων δεικνύοντες Ἐκκλησίαν, ὡς τῆς ἁνω τὸν τύπον ἐπέχουσιν καὶ Χριστῷ ἐκδοῶσαν· Θεός μου εἴ. Σύ με διὰ τῆς Θεοτόκου συντήρησον, πολυέλεε.

Συναξάριον τοῦ Μηναίου, εἴτα τὸ παρόν.

Τῇ σήμερον ἡμέρᾳ, Κυριακῇ μετὰ τὴν Πεντηκοστήν, τὴν τῶν ἀπανταχοῦ τῆς οἰκουμένης ἐν Ἀσίᾳ, Λιβύῃ καὶ Εὐρώπῃ, Βορρᾶ τε καὶ Νότῳ, Ἀγίων πάντων ἑορτὴν ἑορτάζομεν.

Στίχοι.

Τοῦ Κυρίου μου πάντας ὑμνῶ τοὺς φίλους.
Εἴ τις δὲ μέλλων, εἰς τοὺς πάντας εἰσίστω.

Τὴν παροῦσαν ἑορτὴν, μετὰ τὴν τοῦ Παναγίου πνεύματος χάθοδον, οἱ θειότατοι Πατέρες ἡμῶν ἐθέσπισαν ἐκτελεῖν, ὡσανεὶ τρόπον τινὰ ἐνδεικνύμενοι, ὅτι ἡ τοῦ παναγίου Πνεύματος παρουσία τοιαῦτα διὰ τῶν Ἀποστόλων ἐνήργησεν, ἀγιάσασα, καὶ σοφίσασα τοὺς ἀπὸ τοῦ ἡμετέρου φυράματος, καὶ εἰς ἀποπλήρωσιν τοῦ ἐκπεπτωκότος ἐκείνου τάγματος ἀγγελικοῦ, τούτους ἀποκαταστήσασα, καὶ Θεῷ διὰ τοῦ Χριστοῦ παραπέμψασα, τοὺς μὲν, διὰ τοῦ μαρτυρίου καὶ αἵματος, τοὺς δὲ, δι’ ἐναρέτου πολιτείας καὶ ἀγωγῆς· καὶ τὰ ὑπὲρ φύσιν διαπράττεται. Κάττεισι μὲν γὰρ τὸ Πνεῦμα ἐν εἰδὲ πυρὸς, φύσει τὴν ἀνωτάτω ῥοπὴν ἔχοντος· ἀνείσι δὲ πρὸς τὰ ἄνω ὁ χοῦς, φύσει κατάρροπος ὢν καὶ τὸ ἡμέτερον φύραμα, πρὸ βραχέος μὲν, ἢ προσληφθεῖσα καὶ θεωθεῖσα τῷ Θεῷ Λόγῳ σὰρξ, ὑψωθείσα, καὶ ἐκ δεξιῶν τῆς Πατρικῆς δόξης καθίσασα· νῦν δὲ καὶ πάντας ἔλκει τοὺς βουλομένους, ὡς ἡ ὑπόσχεσις, ὡς περ τοῦ Θεοῦ Λόγου ἐνδεικνυμένου τὰ τῆς καταλλαγῆς ἔργα, καὶ τί τὸ σκοπιμώτατον τέλος τῆς πρὸς ἡμᾶς διὰ σαρκὸς παρουσίας αὐτοῦ καὶ οἰκονομίας· ὅτι τοὺς πρὶν ἀπωσμένους εἰς ἐνωσιν καὶ φιλίαν ἀγει Θεοῦ, τὸν ἀγνώμονα ἐξ ἐθνῶν λαὸν τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, οἶονεῖ τινὰς ἀπαρχὰς, προσφερούσης Θεῷ, τοὺς ἐν ταύτῃ διαφύροντως εὐδοκίμησαντας. Καθ’ ἓνα μὲν οὖν τρόπον, οὕτω τὴν τῶν Ἀγίων πάντων ἑορτὴν ἑορτάζομεν.

Κατὰ δευτέραν δὲ, ἐπειδὴ πολλοὶ μὲν εὐηρέστησαν τῷ Θεῷ, δι' ἀρετὴν δὲ ἄκραν, καὶ ἀλλοτρόπως ἀνώνυμοι παρ' ἀνθρώποις ἐγένοντο, ἢ καὶ διὰ τινὰ ἴσως τῶν ἀνθρωπίνων, πολλὴν δὲ ὁμῶς πρὸς Θεὸν δόξαν ἔχοντες. Ἡ καὶ ὅτι, πολλοὶ μὲν κατὰ Χριστὸν ἐπολιτεύσαντο ἐν Ἰνδοῖς, καὶ Αἰγυπτίοις, καὶ Ἀραβί, Μεσοποταμίᾳ τε καὶ Φρυγίᾳ, καὶ τοῖς ἄνωθεν τοῦ Εὐξείνου· ἐτι δὲ ἐν πάσῃ τῇ Ἑσπέρᾳ, ἄχρι καὶ αὐτῶν τῶν Βρεττανικῶν νήσων ἄνω, ἀπλῶς εἰπεῖν, ἐν Ἀνατολῇ καὶ Δύσει· οὐκ ἦν δ' εὐπετὲς τοὺς ἅπαντας ὡς χρῶν τιμῆσαι διὰ τὴν ἀπειρίαν, καθὼς ἡ Ἐκκλησιαστικὴ παρελήφθη συνήθεια. Ἵνα τοίνυν καὶ τὴν παρ' ἐκείνων πάντων βοήθειαν ἐπισπώμεθα, ὅπου δῆποτε γῆς τῷ Θεῷ εὐηρέστησαν, ἄλλως τε, καὶ διὰ τοὺς ἐπιγεννησομένους ἴσως Ἀγίους, τὴν τῶν Ἀγίων πάντων Ἑορτὴν οἱ θεϊότατοι Πατέρες ἐορτάζειν ἐθέσπισαν, πάντας τοὺς τε πρότερον καὶ ὕστερον, ἀφανεῖς τε καὶ ἐμφανεῖς (ὅσους δὴ τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον, σκηνώσαν ἡγίασε), τιμῶντες καὶ συμπεριλαμβανόντες.

Ἡ καὶ τρίτον· ἐχρῆν τοὺς κατὰ μέρος ἐφ' ἐκάστης ἡμέρας ἐορταζομένους Ἀγίους, καὶ μιᾷ συναχθῆναι ἡμέρᾳ ἵνα δειχθεῖ, ὡς ὑπὲρ ἐνὸς Χριστοῦ ἠγωνίσαντο, καὶ πάντες τὸ αὐτὸ τῆς ἀρετῆς ἔδραμον στάδιον, καὶ οὕτω πάντες ὡς ἐνὸς Θεοῦ δούλοι, ἀξίως ἐστεφανώθησαν, καὶ τὴν Ἐκκλησίαν οὗτοι συνέστησαν, τὸν ἄνω κόσμον ἀναπληρώσαντες· διερεθίζοντες δὲ καὶ ἡμᾶς, τὸν ἴσον ἀγῶνα τούτοις ἀνύειν, διάφορον ὄντα καὶ πολυειδῆ, πρὸς ὃ, τι ἕκαστος ἔχει δυνάμει, ὅλη προθυμίᾳ ἐπείγεσθαι.

Τούτοις δὴ τοῖς ἀπ' αἰῶνος Ἀγίοις ἅπασι, Λέων ὁ ἀοίδιμος καὶ σοφώτατος Βασιλεὺς, ναὸν μέγιστον καὶ περικαλλῆ ἀνεδείματο· ἐγγιστα δὲ ἐστὶν οὗτος τοῦ τῶν ἁγίων Ἀποστόλων νεῶ, τῆς Κωνσταντίνου ἐντός, τὰ μὲν πρῶτα, Θεοφανοῖ τῇ αὐτοῦ πρώτῃ, ὡς φασί, γυναικί, τοῦτον οἰκοδομῶν, εὐαρεστησάσῃ κατ' ἄκρον τῷ Θεῷ· καὶ τὸ δὴ παράδοξον, ἐν μέσῳ θορύβων, καὶ τῶν βασιλείων ἐντός. Ἐπεὶ δὲ τῇ ἐκκλησίᾳ κοινωσάμενος τὸν σκοπὸν οὐκ ἔσχε πειθομένην ταύτην τῷ αὐτοῦ θελήματι· ἅμα μὲν τὸ τοῦ Βασιλέως ἔχουσιν φρόνημα, ἑμοῦ δὲ καὶ μὴ δεῖν εἶναι λογισαμένην τὴν χθὺς, καὶ πρότρετα βασιλικῇ φαντασίᾳ, καὶ τρυφῇ φθειρομένην, ἐξ αὐτῆς οὕτως τιμῆσαι, ὡς καὶ ναῶ σεμνῆναι μεγαλοπρεπεῖ τε καὶ ἐξαισίῳ, μὴ καὶ τοῦ χρόνου παρασχόντος ταύτῃ τὸ τίμιον, καὶ σεβάσμιον, καὶ ὅτι τῷ Θεῷ εὐηρέστησεν· ὁ σοφώτατος Βασιλεὺς, συνευδοκούσης καὶ τῆς Ἐκκλησίας ἀπάσης, τὸν ἀνεγερθέντα δόμον, τοὺς ἀπανταχοῦ τῆς γῆς πᾶσιν, Ἀγίοις ἀνέθετο, εἰπὼν· εἰ καὶ Θεοφανῶ Ἀγία, μετὰ τούτων πάντων συναριθμησθῶ.

Ἐγὼ δὲ οἶμαι, κἀνεῦθεν ἐπὶ μᾶλλον σχεῖν τὴν ἀρχὴν, καὶ τὴν παροῦσαν Ἑορτὴν ἐορτάζεσθαι, οὕσαν καὶ πρότερον· τούτου δὲ χάριν καὶ ὑτέραν τῷ Τριφδίῳ κείσθαι, ἄρδην πάσας τὰς Ἑορτάς περικλείουσιν ὡς φραγμόν. Ἡ γὰρ τῆς Ἐκκλησίας εὐταξία τε καὶ κατάστασις, κἂν ἄνωθεν ἤρξατο, κατ' ὀλίγον ἄριστα καθισταμένη, καὶ ὡς ἐχρῆν, ἀλλ' οὖν ἐν ταῖς ἡμέραις τοῦ Βασιλέως τούτου, εἰς τὸ παντελὲς κατέστη καὶ ἐτυπώθη, ὡς νῦν ἔχει τάξεως τε καὶ καταστάσεως. Τὸ δὲ Τριφδίον, ὡς ἐν βραχεὶ φάναι, περιέχει ἐντός διηγούμενον ἐμμελῶς, ὅσα Θεὸς περὶ ἡμᾶς ἀρρήτοις λόγοις ἐνήργησε· τὴν τοῦ Διαβόλου ἐξ οὐρανοῦ ἐκπτωσιν, διὰ τῆς πρώτης πρκακοῆς· τὴν ἐξορίαν τοῦ Ἀδὰμ καὶ παράθασιν· τὴν δι' ἡμᾶς τοῦ Θεοῦ Λόγου οἰκονομίαν ἅπασαν· καὶ ὅπως εἰς οὐρανὸς διὰ τοῦ ἁγίου Πνεύματος, αὐθις ἀνελθίσθημεν, καὶ τὸ ἐκπεπτωκὸς ἐκεῖνο τάγμα ἀνεπληρώσαμεν, ὃ διὰ τῶν Ἀγίων γνωρίζεται.

Ἰστέον δὲ, ὡς ἅπαντα νῦν ἐορτάζομεν, ὅσα ἀγαθοδότης ἡγίασε τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον· λέγῳ δὴ τοὺς ὑψηλοτάτους καὶ

ἁγιαστικούς νόμους, τὰ ἐννεα δηλαδὴ τάγματα· τοὺς Προπάτορας καὶ Πατριάρχας· τοὺς Προφῆτας, καὶ τοὺς ἱεροῦς Ἀποστόλους· τοὺς Μάρτυρας, καὶ τοὺς Ἱεράρχας· τοὺς Ἱερομάρτυρας καὶ Ὀσιομάρτυρας, τοὺς Ὁσίους, καὶ Δικαίους, καὶ ἀπάσας τῶν Ἀγίων γυναικῶν χορείας, καὶ τοὺς ἄλλους ἅπαντας ἀνώνυμους Ἀγίους· μεθ' ὧν ἔστωσαν καὶ οἱ ἐπιγεννησόμενοι. Πρὸ δὲ πάντων, καὶ ἐν πᾶσι, καὶ μετὰ πάντων, τὴν τῶν Ἀγίων Ἀγίαν, τὴν ὑπεραγίαν, καὶ αὐτῶν ὑπερασυγκρίτως κρείττονα τῶν ἀγγελικῶν ταγμάτων, τὴν Κυρίαν ἡμῶν καὶ Δέσποιναν Θεοτόκον, Μυρίαν τὴν ἀειπάρθενον.

Ταῖς τῆς ἀχράντου σου Μητρὸς πρεσβεΐαις, Χριστέ ὁ Θεός, καὶ πάντων τῶν ἀπ' αἰῶνος Ἀγίων σου, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς, ὡς μόνος ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος. Ἀμήν.

Ὡδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Θ**εοῦ συγκατάβασιν, τὸ πῦρ ἠδέσθη ἐν
» Βαβυλῶνι ποτε· διὰ τοῦτο οἱ Παιῖδες,
» ἐν τῇ καμίνῳ ἀγαλλομένῳ ποδὶ, ὡς ἐν λει-
» μῶνι χορεύοντες ἐψάλλον· Εὐλογητὸς ὁ Θεός,
» ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν

Τροπάρια.

Η ἐνδοξος κένωσις, ὁ Θεὸς πλοῦτος τῆς σῆς πτωχείας, Χριστέ καταπλήττει Ἀγγέλους, Σταυρῷ ὀρώντάς σε καθηλούμενον, διὰ τὸ σῶσαι τοὺς πίστει κραυγάζοντας· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τῇ θείᾳ καθόδῳ σου, φωτὸς ἐπλήσθη τὰ καταχθόνια, καὶ τὸ σκότος ἠλάθη, τὸ πρὶν διῶκον· ὅθεν ἀνέστησαν, οἱ ἀπ' αἰῶνος δεσμῶται κραυγάζοντες· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τριαδικόν.

Α πάντων μὲν Κύριον, ἐνὸς δὲ μόνου μονογενοῦς Υἱοῦ, ὀρθοδόξως Πατέρα, θεολογοῦντες σὲ καταγγέλλομεν, καὶ ἐν εἰδότεσ σου ἐκπορευόμενον Πνεῦμα εὐθὲς, συμφυὲς καὶ συναΐδιον.

Ἄλλος. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Σωτηρίαν εἰργάσω, μέσον τῆς οἰκουμένης, προφητικῶς ὁ Θεός· ὑψωθείς γὰρ ἐν ξύλῳ πάντας ἀνεκαλέσω, τοὺς ἐν πίστει κραυγάζοντας· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεός εὐλογητὸς εἶ.

Α ναστάς ἐκ τοῦ τάφου ὡς ἐξ ὕπνου οἰκτίρμον, πάντας ἐρρύσω φθορᾶς· ἡ κτίσις δὲ πιστοῦται, διὰ τῶν Ἀποστόλων, κηρυττόντων

τὴν Ἐγερσιν. Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ἄλλος. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Παρθενικῆς ἐκ νηδύος, σαρκωθεὶς ἐπεφάνης εἰς σωτηρίαν ἡμῶν· διό σου τὴν Μητέρα εἰδότες Θεοτόκον, εὐχαρίστως κραυγάζομεν· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ράβδος ἔφυς Παρθέne, Ἰεσσαὶ ἐκ τῆς ρίζης ἡ παμμακάριστος, καρπὸν ἀνθηφοροῦσα, σωτήριον τοῖς πίστει, τῷ Υἱῷ σου κραυγάζουσιν· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ἄλλος. Θεοῦ συγκατάθεσιν.

Αγίων τὰ τάγματα, τὸν ἐν Ἀγίοις ἀναπαυόμενον, ἀσιγήτως ὑμνοῦντα, τρυφῆς ἐνθέου νῦν ἀπολαύουσι, καὶ γεγηθότες χορεύουσι ψάλλοντες· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ταῖς θείαις ἐλλάμψεσι, τῆς τρισηλίου φωτοχυσίας σεπτῶς, τῶν Ἀγίων οἱ ὄημοι, περιλαμφθέντες μονάδα τρισάριθμον, θεολογοῦσι Πατέρα συνάναρχον, καὶ τὸν Υἱὸν εὐσεβῶς, καὶ Πνεῦμα ἅγιον.

Αφράστῳ τῇ δόξῃ σου, ὅταν ὀφθῇσῃ Θεὸς ἐν μέσῳ θεῶν, τὰς ἀξίας παρέχων ἐν ἐκάστῳ, καὶ τοὺς στεφάνους διδούς, τότε τοὺς πάντας ἀξιώσον ψάλλειν σοι· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Γηθόμενοι μέλψομεν, τὴν τῶν Ἀγίων πάντων ὁμήγυριν, ἐκ παντὸς κροτουμένην, καὶ γένους ἅμα, καὶ ἀξιώματος καὶ πολιτείας, καὶ τούτοις συμπάλωμεν· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν

Θεοτοκίον.

Μαρίαν τὴν ἄχραντον, καὶ παναγίαν Θεογεννήτριαν, αἱ νεάνιδες πᾶσαι, χορεῖαν θείαν ἅμα στησάμεναι, μεγαλοφώνως, Ἀγάλου, βοήσατε, ἢ τῆς χαρᾶς τὴν πηγὴν ἡμῖν βλυστάνουσα.

Καταβασία.

Οὐκ ἐλάτρευσαν, τῇ κτίσει οἱ θεόφρονες· παρὰ τὸν κτίσαντα, ἀλλὰ πυρὸς ἀπειλήν, ἀνδρείως πατήσαντες, ἔχαιρον ψάλλον-

τες· Ὑπερύμνητε, ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ὡδὴ η'. Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**ὔσταπλασίως κάμινον, τῶν Χαλδαίων
» ὁ τύραννος, τοῖς θεοσεβέσιν, ἐμμανῶς
» ἐξέκαυσε· δυνάμει δὲ κρείττονι, περισωθέντας
» τούτους ἰδὼν, Τὸν δημιουργόν, καὶ λυτρωτὴν
» ἀνεβόα, οἱ παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε,
» λαὸς ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τροπάρια.

Τῆς Ἰησοῦ Θεότητος, ἡ ὑπέρθεος δύναμις, ἐν τοῖς καθ' ἡμᾶς, θεοπρεπῶς ἐξέλαμψε· σαρκὶ γὰρ γευσάμενος, ὑπὲρ παντὸς θανάτου Σταυροῦ, ἔλυσε τοῦ Ἀδου τὴν ἰσχύν· Ὁν ἀπαύστως, οἱ παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Οἱ σταυρωθεὶς ἐγήγερται· ὁ μέγалаυχος πέπτωκεν, ὁ καταπεσὼν καὶ συντριβεὶς ἀνὼρθωται· φθορὰ ἐξωστράκισται, καὶ ἀφθαρσία ἠνθησεν· ὑπὸ τῆς ζωῆς γὰρ τὸ θνητὸν κατεπόθη. Οἱ παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τριαδικόν.

Τρισσοφαῇ Θεότητῃ, ἐνιαίαν ἐκλάμπουσιν, αἵ γλῃν ἐκ μιᾶς τρισυποστάτου φύσεως, Γεννήτορα ἄναρχον, ὁμοφυᾶ τε Λόγον Πατρός, καὶ συμβασιλεῦον ὁμοούσιον Πνεῦμα, οἱ παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἄλλος. Νικηταὶ τυράννου.

Τὸν ἐπὶ τοῦ ξύλου, χεῖράς μοι ἐκτείναντα, τῷ γυμνωθέντι, καὶ καλούμενόν με, τῇ αὐτοῦ εὐσχήμενι θάλψαι γυμνώσει, εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τὸν ἐκ κατωτάτου, Ἀδου με ὑψώσαντα, τὸν πεπτωκότα, καὶ τῇ ὑψιθρόνῳ, δόξῃ τοῦ Γεννήτορος τετιμηκότα, εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἄλλος. Τὸν Βασιλέα τῶν οὐρανῶν.

Τὼν ἐναντίων τὰς θελκτικὰς καὶ φλογώδεις καθ' ἡμῶν κατάσβεσον βολίδας, ὅπως σε ὑμῶμεν, Ἀγνή εἰς τοὺς αἰῶνας.

Υπερφυῶς τὸν δημιουργὸν καὶ Σωτῆρα, Θεὸν Λόγον τέτοκας Παρθένη· ὅθεν σε ὑμνοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἄλλος. Ἐπταπλασίως κάμινον.

Αγαλλιᾶσθε Μάρτυρες, οἱ Προφῆται, Ἀποστολοι, Ἱερομαρτύρων ὁ σεπτὸς κατάλογος, Δικαίων Ὀσίων τε, καὶ Διδασκάλων θεῖος χορὸς, σὺν ταῖς Μυροφόροις γυναιξὶ μελωδοῦντες· Οἱ παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τῆς ὑπὲρ νοῦν λαμπρότητος ἐμφορούμενοι Ἅγιοι, θείας εὐφροσύνης καὶ χαρᾶς πληρούμενοι, θεοὶ χρηματίζετε, τῇ πρὸς Θεὸν ἐγγύτητι ταῖς θεουργικαῖς μαρμαρυγαῖς ὁμιλοῦντες, καὶ δόξης τῆς ἀφράστου, φωτισθέντες ἀκτίσι, Χριστὸν ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας,

Αναφανέντες Ἅγιοι, ὡς φωστῆρες πολυφωτοί, τὸν τῆς Ἐκκλησίας, οὐρανὸν φαιδρύνετε, ποικίλοις χαρίσμασι, καὶ διαφοροῖς κάλλεσιν, ἐν δικαιοσύνῃ, σωφροσύνῃ, ἀνδρείᾳ, φρονήσει τε, βοῶντες· Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Μετ' εὐφροσύνης ἅπασαι, γυναικῶν αἱ θεόφρονες, αἱ τελειωθείσαι, ἐν Χριστῷ τῷ Πνεύματι, Παρθένον τὴν ἄχραντον, καὶ ἀληθῆ Μητέρα Θεοῦ, τὴν ἐκ τῆς κατάρας, τῆς προμήτορος Εὐας, ἡμᾶς λυτρωσαμένην, τανῦν περικυκλοῦσαι, τὸν ταύτης ἀνυμνεῖτε, καρπὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Καταδασία.

Παῖδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ ὁ τόκος τῆς Θεοτόκου διεσώσατο, τότε μὲν τυπούμενος· νῦν δὲ ἐνεργούμενος, τὴν οἰκουμένην ἅπασαν ἀγείρει ψάλλουσιν· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡδὴ V. Ὁ Εἰσμός.

» **Ε**ξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός, καὶ τῆς γῆς
» κατεπλάγη τὰ πέρατα· ὅτι Θεός, ὦφθη
» τοῖς ἀνθρώποις σωματικῶς, καὶ ἡ γαστήρ σου
» γέγονεν, εὐρυχωρότερα τῶν οὐρανῶν· διό σε
» Θεοτόκε, Ἀγγέλων καὶ ἀνθρώπων, ταξιαρχίαι μεγαλύνουσι.

Τροπάρια.

Τῇ θεῇ καὶ ἀνάρχῳ φύσει ἀπλοῦς, πεφυκὼς συνετέθης προσλήψει σαρκός, ἐν σε-

αυτῷ ταύτην ὑποστήσας Λόγε Θεοῦ καὶ πεπονθὼς ὡς ἄνθρωπος, ἔμεινας ἐκτὸς πάθους ὡς Θεός· διό σε ἐν οὐσίαις, δυσὶν ἀδιαιρέτως, καὶ ἀσυγχύτως μεγαλύνομεν.

Πατέρα κατ' οὐσίαν τὴν θεϊκὴν, ὡς δὲ φύσει γενόμενος ἄνθρωπος, ἔφησθε Θεόν, Ὑψιστε τοῖς δούλοις συγκατιῶν, ἐξανάστās τοῦ μνήματος, χάριτι Πατέρα τῶν γηγενῶν, τιθεὶς τὸν κατὰ φύσιν, Θεὸν τε καὶ Δεσπότην, μεθ' οὗ σε πάντες μεγαλύνομεν.

Θεοτοκίον.

Ωράθης ὦ Παρθένη Μητὴρ Θεοῦ, ὑπὲρ φύσιν τεκοῦσα ἐν σώματι, τὸν ἀγαθόν, Λόγον ἐκ καρδίας τῆς ἑαυτοῦ, ὃν ὁ Πατὴρ ἠρεύξατο, πάντων πρὸ αἰώνων ὡς ἀγαθός· ὃν νῦν καὶ τῶν σωμάτων, ἐπέκεινα νοοῦμεν, εἰ καὶ τὸ σῶμα περιδέδληται.

Ἄλλος. Ἐφριξε πᾶσα ἀκοή.

Θεοῦ σε φύσει τὸν Υἱόν, συλληφθέντα ἐν γαστρὶ ἐπιστάμεθα, τῆς Θεομήτορος, καὶ γεγονότα δι' ἡμᾶς ἄνθρωπον, καὶ καθορῶντες ἐν Σταυρῷ, τῇ φύσει μὲν πάσχοντα τῆς ἀνθρωπότητος, ἀπαθῆ δὲ ὡς Θεὸν διαμείναντα.

Αέλυται σκότος ἀμειδές, ἐκ τοῦ Ἄδου γὰρ ἀνέτειλεν Ἥλιος, δικαιοσύνης Χριστός, τῆς γῆς φωτίζων πάντα τὰ πέρατα, λάμπων θεότητος φωτί, οὐράνιος ἄνθρωπος, Θεός ἐπίγειος· ὃν ἐν φύσεσι διτταῖς μεγαλύνομεν.

Ἄλλος. Κυρίως Θεοτόκον.

Χαρὰς καὶ εὐφροσύνης, πλήρης σου ἡ μνήμη, τοῖς προσιοῦσιν ἰάματα θρύουσα, καὶ εὐσεβῶς Θεοτόκον σὲ καταγγέλλουσι.

Ψαλμοῖς σε ἀνυμνοῦμεν, Κεχαριτωμένη, καὶ ἀσιγήτως τὸ Χαῖρε προσάγομεν· σὺ γὰρ ἐπήγασας, πᾶσι τὴν ἀγαλλίασιν.

Ἄλλος. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ.

Ελπίδι καὶ ἀγάπῃ θωρακισθέν, καὶ πιστῶν πεφραγμένον τὸ σύνταγμα, τῶν ἐκλεκτῶν, πάσας τῶν τυράννων τὰς ἀπειλάς, τοὺς αἰκισμοὺς καὶ μάστιγας, χαίροντες ὑπέμειναν εὐκλεῶς, Χριστὸν πεπλουτηκότες, νικοποιὸν ἐν ἁθλοῖς, τῆς ἀληθείας πρωτομάρτυρες.

Λιμένα σωτηρίας τὸν Βαπτιστήν, Ἀποστόλους, Προφῆτας καὶ Μάρτυρας, σὺν Ἀ-

σκηταῖς, θεῖους διδασκάλους, καὶ Ἱερεῖς, Πατριάρχων τε σύλλογον, καὶ Ἱερομάρτυρας εὐκλεεῖς, γυναῖκας φιλοθέους, Ὀσίους καὶ Δικαίους, νῦν ἐπαξίως εὐφημήσωμεν.

Πυρὶ δοκιμασθέντες τῶν πειρασμῶν, καὶ τρυφαῖς μὴ θελχθέντες ἀγάλλεσθε, εἰλικρινῶς θρόνῳ τοῦ Δεσπότης φωτοεῖδει, παρεστηκότες ἐνδοξοί, δῆμος τῶν Ἀγίων ἐν οὐρανοῖς λυθέντων τῶν ἐσόπτρων, σκιάς τε παρειμένης, τῆς ἀληθείας ταῖς ἐμφάσεσι.

Θεοτοκίον.

Ωράθης διεστώτων συναπτική· διὰ σοῦ γάρ Ἀγγέλοις ὁμόσκηνοι, ἐν οὐρανοῖς, ἄνθρωποι γεγόνασιν ἀληθῶς, καὶ μαρτυροῦσι τάγματα, πάντων τῶν Ἀγίων νῦν σὺν αὐτοῖς, ὑμνοῦντες τὸν σὸν τόκον, Παρθένε Θεοτόκε, ἐν αἰωνίοις μελωδήμασι.

Καταδασία.

Απας γηγενῆς, σκιρτάτω τῷ πνεύματι, λαμπαδουχούμενος· πανηγυρίζετω δὲ. αὐλῶν Νόων φύσις γεραίρουσα, τὴν ἱερὰν πανήγυριν, τῆς Θεομήτορος, καὶ βοάτω· Χαίροις παμμακάριστε, Θεοτόκε ἄγνη ἀειπάρθενε.

Ἐξαποστειλάριον τῆς Ὀκτωήχου Αὐτόμελον.

Ἦχος β'.

Τοῖς Μαθηταῖς συνέλθωμεν, ἐν ὄρει Γαλιλαίας, πίστει Χριστὸν θεάσασθαι, λέγοντα ἐξουσίαν, λαβεῖν τῶν ἄνω καὶ κάτω· μάθωμεν πῶς διδάσκει, βαπτίζειν εἰς τὸ ὄνομα, τοῦ Πατρὸς ἔθνη πάντα, καὶ τοῦ Υἱοῦ, καὶ ἁγίου Πνεύματος, καὶ συνεῖναι, τοῖς μύστασις ὡς ὑπέσχετο, ἕως τῆς συντελείας.

Ἔτερον τῶν Ἀγίων. Ὁμοιον.

Τὸν Βαπτιστὴν καὶ Πρόδρομον, Ἀποστόλους Προφῆτας, Μάρτυρας, Ἱεράρχας τε, Ἀσκητὰς καὶ Ὀσίους, Ἱερομάρτυρας ἅμα, φιλοθέους γυναῖκας, καὶ τοὺς Δικαίους ἅπαντας, καὶ Ἀγγέλων τὰς τάξεις, χρεωστικῶς, ὕμνοις καταστρέψωμεν δυσωποῦντες, τῆς δόξης τούτων τεύξασθαι, πρὸς Χριστοῦ τοῦ Σωτῆρος.

Θεοτοκίον. Ὁμοιον.

Ο ἄνω δοξαζόμενος, θεϊκῶς ὑπ' Ἀγγέλων, κόλπων πατρώων ἄχραντε, μὴ ἐκστάς ἀπορρήτως, τοῖς κάτω συνανεστράφη· σὺ δὲ ταύτης ὑπῆρξας, τῆς σωτηρίας πρόξενος, ἐξ ἁγίων

σου αἱμάτων, τούτῳ Ἀγνή, ὑπὲρ λόγον σάρκα δανεισαμένη· ὃν αἶτησαι τοῖς δούλοις σου, λύτρον δοῦναι πταισμάτων.

Εἰς τοὺς Αἶνους, ἱστῶμεν Στίχους η', καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα ε', καὶ τῶν Ἀγίων γ'.

Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα. Ἦχος πλ. δ'.

Κύριε, εἰ καὶ κριτηρίῳ παρέστης, ὑπὸ Πιλάτου κρινόμενος, ἀλλ' οὐκ ἀπελείφθης τοῦ θρόνου τῷ Πατρὶ συγκαθεζόμενος· καὶ ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν, τὸν κόσμον ἠλευθέρωσας, ἐκ τῆς δουλείας τοῦ ἀλλοτρίου, ὡς οἰκτίρμων καὶ φιλάνθρωπος.

Κύριε, ὄπλον κατὰ τοῦ Διαδόλου, τὸν Σταυρόν σου ἡμῖν δέδωκας· φρίττει γάρ καὶ τρέμει, μὴ φέρων καθορᾶν αὐτοῦ τὴν δύναμιν· ὅτι νεκροὺς ἀνιστᾷ, καὶ θάνατον κατήργησε· διὰ τοῦτο προσκυνοῦμεν, τὴν ταφὴν σου καὶ τὴν ἔγερσιν.

Κύριε, εἰ καὶ ὡς θνητὸν ἐν μνημείῳ, Ἰουδαῖοί σε κατέθεντο, ἀλλ' ὡς βασιλέα ὑπνοῦντα, στρατιῶται σὲ ἐφύλαττον· καὶ ὡς ζωῆς θησαυρὸν, σφραγίδι ἐσφραγίσαντο· ἀλλὰ ἀνέστης, καὶ παρέσχες, ἀφθαρσίαν ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Ο ἄγγελός σου, Κύριε, ὁ τὴν ἀνάστασιν κηρύξας, τοὺς μὲν φύλακας ἐφόδῃσε, τὰ δὲ Γύναια ἐφώνησε λέγων· Τί ζητεῖτε τὸν ζῶντα μετὰ τῶν νεκρῶν; ἀνέστη Θεὸς ὢν, καὶ τῇ οἰκουμένῃ ζωὴν ἐδωρήσατο.

Ἔτερον. Ἀνατολικόν.

Επαθες διὰ Σταυροῦ, ὁ ἀπαθὴς τῇ Θεότητι, ταφὴν κατεδέξω τριήμερον, ἵνα ἡμᾶς ἐλευθερώσης ἐκ τῆς δουλείας τοῦ ἐχθροῦ· καὶ ἀθανατίσας, ζωοποιήσης ἡμᾶς Χριστέ ὁ Θεός, διὰ τῆς ἀναστάσεώς σου φιλάνθρωπε.

Στιχηρὰ Προσόμοια τῶν Ἀγίων.

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Τοὺς Ἀγίους ὁ Κύριος τοὺς ἐν γῇ ἐθαυμάστωσε· τὰ αὐτοῦ γὰρ στίγματα καὶ παθήματα, ἐν τῇ σαρκὶ ἀνεδέξαντο, ἐν τούτοις κοσμούμενοι, καὶ ταῖς θεαῖς καλλοναῖς, προφανῶς ἀναθέμενοι· οὕς ὑμνήσωμεν, ὡς ἀμάραντα ἄνθη, ὡς ἀστέρας, ἀπλανεῖς τῆς Ἐκκλησίας, ὡς ἐθελόθυτα θύματα.

Στίχ. Ἐκέκραξαν οἱ δίκαιοι, καὶ ὁ Κύριος εἰσήκουσεν αὐτῶν.

Σὺν προφήταις Ἀπόστολοι, σὺν Ὅσίοις Διδάσκαλοι, σὺν Ἱερομάρτυσι πάντες Δίκαιοι, καὶ γυναικῶν αἱ ἀθλήσασαι, καὶ πόθῳ ἀσκήσασαι, τῶν Ἀγίων ἢ πληθὺς, καὶ Δικαίων τὰ τάγματα, εὐφημείσθωσαν, ἱεραῖς μελωδίαις, ὡς τῆς ἄνω, βασιλείας κληρονόμοι, ὡς Παράδεισου οἰκήτορες.

Στίχ. Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἀγίοις αὐτοῦ.

Οἱ τὴν γῆν οὐρανῶσαντες, ἀρετῶν ἐν φαιδρότητι, οἱ Χριστοῦ τὸν θάνατον μιμησάμενοι, ἀθανασίας τὴν πρόξενον, ὁδὸν οἱ βαδίσαντες, οἱ τὰ πάθη τῶν βροτῶν, χειρουργία τῆς χάριτος, ἐκκαθάραντες, οἱ ἐν ὅλῳ τῷ κόσμῳ ὁμοφύχως, ἐναθλήσαντες γενναίως, ἀνευφημείσθωσαν Μάρτυρες.

Δόξα. Ἐωθινὸν Α'. Ἦχος α'.

Εἰς τὸ ὅρος τοῖς Μαθηταῖς ἐπειγομένοις, διὰ τὴν χαμόθεν ἔπαρσιν, ἐπέστη ὁ Κύριος· καὶ προσκυνήσαντες αὐτὸν, καὶ τὴν δοθεῖσαν ἐξουσίαν πανταχοῦ διδασχθέντες, εἰς τὴν ὑπ' οὐρανὸν ἐξαπεστέλλοντο, κηρῦξαι τὴν ἐκ νεκρῶν Ἀνάστασιν, καὶ τὴν εἰς οὐρανοὺς ἀποκατάστασιν· οἷς καὶ συνδιαιωνίζειν, ὁ ἀψευδὴς ἐπηγγείλατο Χριστὸς ὁ Θεός, καὶ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Υπερευλογημένη ὑπάρχεις, Θεοτόκε Παρθένε· διὰ γὰρ τοῦ ἐκ σοῦ σαρκωθέντος, ὁ Ἄδης ἠχμαλώτισται, ὁ Ἀδὰμ ἀνακέκληται, ἡ κατάραν ἐνέκρωται, ἡ Εὐὰ ἡλευθέρωται, ὁ θάνατος τεθανάτωται, καὶ ἡμεῖς ἐζωοποιήθημεν διὸ ἀνυμνοῦντες βοῶμεν· Εὐλογητὸς Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ οὕτως εὐδοκήσας, δόξα σοι.

Δοξολογία μεγάλη· καὶ μετ' αὐτήν, τὸ Ἀναστάσιμον Τροπάριον.

Ἦχος πλ. δ'.

Ανάστας ἐκ τοῦ μνήματος, καὶ τὰ δεσμὰ διαρρήξας τοῦ Ἄδου, ἔλυσας τὸ κατὰ κριμα, τοῦ θανάτου Κύριε, πάντας ἐκ τῶν παγίδων τοῦ ἐχθροῦ ῥυσάμενος· ἐμφανίσας σεαυ-

τὸν τοῖς Ἀποστόλοις σου, ἐξαπέστειλας αὐτοὺς ἐπὶ τὸ κήρυγμα, καὶ δι' αὐτῶν τὴν εἰρήνην παρέσχες τῇ οἰκουμένῃ, μόνε πολυέλεε.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν.

Τὰ Τυπικά, καὶ οἱ Μακαρισμοὶ εἰς ιβ',

τῆς Ὀκτωήχου εἰς δ'.

Ἦχος πλ. δ'.

Μνήσθητι ἡμῶν, Χριστέ Σωτὴρ τοῦ κόσμου, ὥσπερ τοῦ Ληστοῦ ἐμνήσθης, ἐπὶ ξύλου καὶ καταξίωσον πάντας, μόνε οἰκτίρμον, τῆς οὐρανόου βασιλείας σου.

Εὐλῶ προσπαγεῖς, Σωτὴρ ἡμῶν βουλήσει, ξύλου τὸν Ἀδὰμ, κατάρας ἐλυτρώσω. ἀποδιδούς ὡς οἰκτίρμων τὸ κατ' εἰκόνα, καὶ Παράδεισου τὴν κατοίκησιν.

Αῦκουε Ἀδὰμ, καὶ χαῖρε σὺν τῇ Εὐᾷ· ὅτι ὁ γυμνώσας πρὶν τοὺς ἀμφοτέρους, καὶ δι' ἀπάτης λαβὼν ἡμᾶς αἰχμαλώτους, ἐν τῷ Σταυρῷ Χριστοῦ κατήργηται.

Σήμερον Χριστὸς ἀνέστη ἐκ τοῦ τάφου, πᾶσι τοῖς πιστοῖς παρέχων ἀφθαρσίαν, καὶ τὴν χαρὰν ἐγκαινίζει ταῖς Μυροφόροις, μετὰ τὸ πάθος καὶ τὴν ἔγερσιν.

Καὶ ἀπὸ τοῦ Κανόνος τῶν Ἀγίων.

Ὡδὴ γ' καὶ ς'

Προκείμενον τοῦ Ἀποστόλου. Ἦχος δ'.

Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἀγίοις αὐτοῦ.

Στίχ. Ἐν Ἐκκλησίαις εὐλογεῖτε τὸν Θεόν, Κύριον ἐκ πηγῶν Ἰσραὴλ.

Ὁ Ἀπόστολος.

Ἀδελφοί, οἱ Ἅγιοι πάντες κατηγωνίσαντο βασιλείας.

Ἀλληλούϊα. Ἦχος δ'.

Ἐκέκραξαν οἱ δίκαιοι.

Στίχ. Πολλαὶ αἱ θλίψεις τῶν δικαίων.

Εὐαγγέλιον, ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον.

Εἶπεν ὁ Κύριος· Πᾶς ὅστις ὁμολογήσει ἐν ἐμοὶ ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων.

Κοινωνικόν.

Αἰνεῖτε τὸν Κύριον ἐκ τῶν οὐρανῶν καὶ ἀγαλλιᾶσθε δίκαιοι ἐν Κυρίῳ, τοῖς εὐθέσι πρέπει αἰνεσις.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ ΕΩΘΙΝΑ

ΑΝΑΓΙΝΩΣΚΟΜΕΝΑ

Ἐν τῷ Ὁρθρῷ ἐκάστης Κυριακῆς καὶ Δεσποτικῆς Ἑορτῆς ἀπὸ τοῦ Πάσχα
μέχρι τῶν Ἀγίων Πάντων.

Τῇ ΚΥΡΙΑΚῃ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

ΕΩΘΙΝΟΝ Β'.

Ἐκ τοῦ κατὰ Μάρκον.

Κεφ. ΙΓ'. 1.

Διαγενομένου τοῦ Σαββάτου, Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ, καὶ Μαρία ἡ τοῦ Ἰακώβου, καὶ Σαλώμῃ, ἡγόρασαν ἀρώματα, ἵνα ἐλθοῦσαι ἀλείψωσι τὸν Ἰησοῦν. Καὶ λίαν πρῶτ' τῆς Μιᾶς Σαββάτων ἔρχονται ἐπὶ τὸ μνημεῖον, ἀνατείλαντος τοῦ ἡλίου. Καὶ ἔλεγον πρὸς ἑαυτάς· Τίς ἀποκυλίσει ἡμῖν τὸν λίθον ἐκ τῆς θύρας τοῦ μνημερίου; Καὶ ἀναβλέψασαι, θεωροῦσιν ὅτι ἀποκεκylίσται ὁ λίθος· ἦν γὰρ μέγας σφόδρα. Καὶ εἰσελθοῦσαι εἰς τὸ μνημεῖον, εἶδον νεανίσκον καθήμενον ἐν τοῖς δεξιotois, περιβεβλημένον στολὴν λευκὴν, καὶ ἐξεθαμβήθησαν. Ὁ δὲ λέγει αὐταῖς· Μὴ ἐκθαμβεῖσθε· Ἰησοῦν ζητεῖτε τὸν Ναζαρινὸν τὸν ἐσταυρωμένον; ἡγέρθη. οὐκ ἔστιν ὧδε· ἴδε, ὁ τόπος ὅπου ἐθηκαν αὐτόν. Ἀλλ' ὑπάγετε, εἰπατε τοῖς Μαθηταῖς αὐτοῦ, καὶ τῷ Πέτρῳ, ὅτι προάγει ὑμᾶς εἰς τὴν Γαλιλαίαν· ἐκεῖ αὐτὸν ὄψεσθε, καθὼς εἶπεν ὑμῖν. Καὶ ἐξελ-

θοῦσαι ταχὺ, ἔφυγον ἀπὸ τοῦ μνημερίου· εἶχε δὲ αὐτάς τρόμος καὶ ἔκστασις, καὶ οὐδενὶ οὐδὲν εἶπον· ἐφοβοῦντο γάρ.

Τῇ ΚΥΡΙΑΚῃ ΤΟΥ ΘΩΜΑ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

ΕΩΘΙΝΟΝ Α'.

Ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον.

Κεφ. ΚΗ'. 16.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, οἱ ἑνδεκα Μαθηταὶ ἐπορεύθησαν εἰς τὴν Γαλιλαίαν, εἰς τὸ ὄρος, οὗ ἐτάξατο αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς. Καὶ ἰδόντες αὐτόν, προσεκύνησαν αὐτῷ· οἱ δὲ ἐδίστασαν. Καὶ προελθὼν ὁ Ἰησοῦς ἐλάλησεν αὐτοῖς, λέγων· Ἐδόθη μοι πᾶσα ἐξουσία ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ γῆς. Πορευθέντες οὖν, μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη, βαπτίζοντες αὐτοὺς εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς, καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος· διδάσκοντες αὐτοὺς τηρεῖν πάντα ὅσα ἐνετειλάμην ὑμῖν· καὶ ἰδοὺ, ἐγὼ μεθ' ὑμῶν εἰμι πάσας τὰς ἡμέρας, ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἵωνος. Ἀμήν.

ΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΜΥΡΟΦΟΡΩΝ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

ΕΩΘΙΝΟΝ Δ'.

Ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν.

Κεφ. ΚΔ'. 1.

Τῇ μιᾷ τῶν Σαββάτων, ὀρθρου βαθείος. ἦλθον γυναῖκες ἐπὶ τὸ μνήμα, φέρουσαι ἃ ἠτοίμασαν ἀρώματα· καὶ τινες σὺναὐταῖς. Εὗρον δὲ τὸν λίθον ἀποκεκυλισμένον ἀπὸ τοῦ μνημείου· καὶ ἐσελθοῦσαι, οὐχ εὗρον τὸ σῶμα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ. Καὶ ἐγένετο ἐν τῷ διαπορεῖσθαι αὐτὰς περὶ τούτου, καὶ ἰδοὺ, δύο ἄνδρες ἐπέστησαν αὐταῖς ἐν ἐσθήσεσιν ἀστραπτούσαις. Ἐμφόβων δὲ γενομένων αὐτῶν, καὶ κλινουσῶν τὸ πρόσωπον εἰς τὴν γῆν, εἶπον πρὸς αὐτάς· Τί ζητεῖτε τὸν ζῶντα μετὰ τῶν νεκρῶν; οὐκ ἔστιν ὧδε, ἀλλ' ἡγέρθη· μνήσθητε ὡς ἐλάλησεν ὑμῖν, ἔτι ὢν ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ, λέγων· Ὅτι δεῖ τὸν Υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου παραδοθῆναι εἰς χεῖρας ἀνθρώπων ἁμαρτωλῶν, καὶ σταυρωθῆναι, καὶ τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἀναστῆναι. Καὶ ἐμνήσθησαν τῶν ῥημάτων αὐτοῦ καὶ ὑποστρέψασαι ἀπὸ τοῦ μνημείου, ἀπήγγειλαν ταῦτα πάντα τοῖς Ἑνδεκα, καὶ πᾶσι τοῖς λοιποῖς. Ἦσαν δὲ ἡ Μαγδαληνὴ Μαρία, καὶ Ἰωάννα, καὶ Μαρία Ἰακώβου, καὶ αἱ λοιπαὶ σὺν αὐταῖς, αἱ ἔλεγον πρὸς τοὺς Ἀποστόλους ταῦτα. Καὶ ἐφάνησαν ἐνώπιον αὐτῶν ὥσει λῆρος τὰ ῥήματα αὐτῶν, καὶ ἠπίστουν αὐταῖς. Ὁ δὲ Πέτρος, ἀναστὰς ἔδραμεν ἐπὶ τὸ μνημεῖον· καὶ παρακύψας βλέπει τὰ ὀθόνια κείμενα μόνα· καὶ ἀπῆλθε, πρὸς ἑαυτὸν θαυμάζων τὸ γεγονός.

ΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΠΑΡΑΛΥΤΟΥ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

ΕΩΘΙΝΟΝ Ε'.

Ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν.

Κεφ. ΚΔ'. 12.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ὁ Πέτρος ἀναστὰς ἔδραμεν ἐπὶ τὸ μνημεῖον, καὶ παρακύψας, βλέπει τὰ ὀθόνια κείμενα μόνα, καὶ ἐπῆλθε, πρὸς ἑαυτὸν θαυμάζων τὸ γεγονός. Καὶ ἰδοὺ, δύο ἐξ αὐτῶν ἦσαν πορευόμενοι ἐν αὐτῇ τῇ ἡμέρᾳ εἰς κώμην, ἀπέχουσιν σταδίους ἐξήκοντα ἀπὸ Ἱερουσαλήμ, ἥ ὄνομα Ἐμμασὺς· καὶ αὐτοὶ ὠμίλουν πρὸς ἀλλήλους περὶ πάντων τῶν συμβεβηκότων τούτων. Καὶ ἐγένετο ἐν τῷ ὁμιλεῖν αὐτοὺς καὶ συζητεῖν, καὶ αὐτὸς ὁ Ἰησοῦς ἐγγίσας, συνεπορεύετο αὐτοῖς· οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ αὐτῶν ἐκρατοῦντο τοῦ μὴ ἐπιγνῶναι αὐτόν. Εἶπε δὲ πρὸς αὐτούς· Τίνες οἱ λόγοι οὗτοι, οὗς ἀντιβάλλετε πρὸς ἀλλήλους περιπατοῦντες, καὶ ἔστε σκυθρωποί; Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ εἷς, ὃ ὄνομα Κλεόπας, εἶπε πρὸς αὐτόν· Σὺ μόνος παροικεῖς ἐν Ἱερουσαλήμ, καὶ οὐκ ἔγνως τὰ γενόμενα ἐν αὐτῇ ἐν ταῖς ἡμέραις ταύταις; Καὶ εἶπεν αὐτοῖς· Ποῖα; Οἱ δὲ εἶπον αὐτῷ· Τὰ περὶ Ἰησοῦ τοῦ Ναζωραίου, ὃς ἐγένετο ἀνὴρ προφήτης, δυνατὸς ἐν ἔργῳ καὶ λόγῳ, ἐναντίον τοῦ Θεοῦ, καὶ παντὸς τοῦ λαοῦ· ὅπως τε παρέδωκαν αὐτόν οἱ Ἀρχιερεῖς καὶ οἱ Ἀρχοντες ἡμῶν εἰς κρίμα θανάτου, καὶ ἐσταύρωσαν αὐτόν. Ἡμεῖς δὲ ἐλπίζομεν, ὅτι αὐτὸς ἔστιν ὁ μέλλων λυτροῦσθαι τὸν Ἰσραὴλ· ἀλλὰ γε σὺν πᾶσι τούτοις, τρίτην ταύτην ἡμέραν ἄγει σήμερον, ἀφ' οὗ ταῦτα ἐγένετο. Ἀλλὰ καὶ γυναῖκες τινες ἐξ ἡμῶν ἐξέστησαν ἡμᾶς, γενόμεναι ὀρθριαὶ ἐπὶ τὸ μνημεῖον· καὶ μὴ εὗροῦσαι τὸ σῶμα αὐτοῦ, ἦλθον, λέγουσαι καὶ ὀπτασίαν Ἀγγέλων ἑωρακέναι, οἱ λέγουσιν αὐτόν ζῆν. Καὶ ἀπῆλθόν τινες τῶν σὺν ἡμῖν ἐπὶ τὸ μνημεῖον, καὶ εὗρον οὕτω καθὼς καὶ αἱ γυναῖκες εἶπον, αὐτόν δὲ οὐκ εἶδον. Καὶ αὐτὸς εἶπε πρὸς αὐτούς· Ὡ ἀνόητοι, καὶ βραδεῖς τῇ καρδίᾳ τοῦ πιστεύειν ἐπὶ πᾶσιν, οἷς ἐλάλησαν

οἱ Προφῆται. Οὐχὶ ταῦτα εἶδε παθεῖν τὸν Χριστόν, καὶ εἰσελθεῖν εἰς τὴν δόξαν αὐτοῦ; Καὶ ἀρξάμενος ἀπὸ Μωσέως καὶ ἀπὸ πάντων τῶν Προφητῶν, διηρμήνευεν αὐτοῖς ἐν πάσαις ταῖς Γραφαῖς τὰ περὶ ἑαυτοῦ. Καὶ ἤγγισαν εἰς τὴν κώμην, οὗ ἐπορεύοντο· καὶ αὐτὸς προσεποιεῖτο πορρώτέρω πορεύεσθαι. Καὶ παρεβιάσαντο αὐτόν, λέγοντες· Μείνον μεθ' ἡμῶν, ὅτι πρὸς ἐσπέραν ἐστί, καὶ κέκλικεν ἡ ἡμέρα. Καὶ εἰσῆλθε τοῦ μείναι σὺν αὐτοῖς. Καὶ ἐγένετο ἐν τῷ κατακλιθῆναι αὐτόν μετ' αὐτῶν, λαβὼν τὸν ἄρτον, εὐλόγησε, καὶ κλάσας, ἐπεδίδου αὐτοῖς. Αὐτῶν δὲ διηνοιχθησαν οἱ ὀφθαλμοὶ καὶ ἐπέγνωσαν αὐτόν· καὶ αὐτὸς ἄφαντος ἐγένετο ἀπ' αὐτῶν. Καὶ εἶπον πρὸς ἀλλήλους· Οὐχὶ ἡ καρδία ἡμῶν καιομένη ἦν ἐν ἡμῖν, ὡς ἐλάλει ἡμῖν ἐν τῇ ὁδῷ, καὶ ὡς διήνοιγεν ἡμῖν τὰς Γραφάς; Καὶ ἀναστάντες αὐτῇ τῇ ὥρᾳ, ὑπέστρεψαν εἰς Ἱερουσαλὴμ, καὶ εὑρον συνηθροισμένους τοὺς Ἑνδεκα, καὶ τοὺς σὺν αὐτοῖς, λέγοντας· Ὅτι ἠγέρθη ὁ Κύριος ὄντως, καὶ ὤφθη Σίμωνι. Καὶ αὐτοὶ ἐξηγοῦντο τὰ ἐν τῇ ὁδῷ· καὶ ὡς ἐγνώσθη αὐτοῖς ἐν τῇ κλάσει τοῦ ἄρτου.

Τῆς ΚΥΡΙΑΚΗΣ ΤΗΣ ΣΑΜΑΡΕΙΤΙΔΟΣ.

Εἰς τὸν ὄρθρον.

ΕΩΘΙΝΟΝ Σ'.

Ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην.

Κεφ. Κ'. 1.

Τῇ μιᾷ τῶν Σαββάτων, Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ ἔρχεται πρῶτῃ, σκοτίας ἔτι οὐσης, εἰς τὸ μνημεῖον· καὶ βλέπει τὸν λίθον ἠρμένον ἐκ τοῦ μνημείου. Τρέχει οὖν, καὶ ἔρχεται πρὸς Σίμωνα Πέτρον, καὶ πρὸς τὸν ἄλλον Μαθητὴν, ὃν ἐφίλει ὁ Ἰησοῦς, καὶ λέγει αὐτοῖς· Ἦραν τὸν Κύριον ἐκ τοῦ μνημείου, καὶ οὐκ οἶδαμεν ποῦ ἔθηκαν αὐτόν. Ἐξῆλθεν οὖν ὁ Πέτρος καὶ ὁ ἄλλος Μαθητής, καὶ ἦρχοντο εἰς τὸ μνημεῖον. Ἐτρεχον δὲ οἱ δύο ὁμοῦ· καὶ ὁ

ἄλλος Μαθητής προέδραμε τάχιον τοῦ Πέτρου, καὶ ἦλθε πρῶτος εἰς τὸ μνημεῖον. Καὶ παρακύψας, βλέπει κείμενα τὰ ὀθόνια· οὐ μέντοι εἰσῆλθεν. Ἐρχεται οὖν Σίμων Πέτρος ἀκολουθῶν αὐτῷ, καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ μνημεῖον, καὶ θεωρεῖ τὰ ὀθόνια κείμενα, καὶ τὸ σουδάριον, ὃ ἦν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ, οὐ μετὰ τῶν ὀθονίων κείμενον, ἀλλὰ χωρὶς ἐντετυλιγμένον εἰς ἓνα τόπον. Τότε οὖν εἰσῆλθε καὶ ὁ ἄλλος Μαθητής, ὁ ἐλθὼν πρῶτος εἰς τὸ μνημεῖον, καὶ εἶδε, καὶ ἐπίστευσεν. Οὐδέπω γὰρ ᾔδεισαν τὴν Γραφήν, ὅτι δεῖ αὐτόν ἐκ νεκρῶν ἀναστῆναι. Ἀπῆλθον οὖν πάλιν πρὸς ἑαυτοὺς οἱ Μαθηταί.

Τῆς ΚΥΡΙΑΚΗΣ ΤΟΥ ΤΥΦΛΟΥ

Εἰς τὸν ὄρθρον.

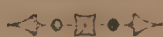
ΕΩΘΙΝΟΝ Η'.

Ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην.

Κεφ. Κ'. 11.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, Μαρία εἰστήκει πρὸς τὸ μνημεῖον κλαίουσα· ἔξω· ὡς οὖν ἐκλαιε, παρέκυψεν εἰς τὸ μνημεῖον, καὶ θεωρεῖ δύο Ἀγγέλους ἐν λευκοῖς καθεζομένους, ἓνα πρὸς τῇ κεφαλῇ, καὶ ἓνα πρὸς τοῖς ποσίν, ὅπου ἔκειτο τὸ Σῶμα τοῦ Ἰησοῦ, καὶ λέγουσιν αὐτῇ ἐκείνοι· Γύναι, τί κλαίεις; λέγει αὐτοῖς· Ὅτι ἦραν τὸν Κύριόν μου, καὶ οὐκ οἶδα ποῦ ἔθηκαν αὐτόν. Καὶ ταῦτα εἰποῦσα, ἐστράφη εἰς τὰ ὀπίσω, καὶ θεωρεῖ τὸν Ἰησοῦν ἐστῶτα· καὶ οὐκ ᾔδει ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἐστί. Λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· Γύναι, τί κλαίεις; τίνα ζητεῖς; Ἐκείνη, δοκοῦσα ὅτι ὁ κηπουρός ἐστί, λέγει αὐτῷ· Κύριε, εἰ σὺ ἐβάστασας αὐτόν, εἰπέ μοι ποῦ ἔθηκας αὐτόν, καὶ γὰρ αὐτὸν ἀρῶ. Λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· Μαρία. Στραφεῖσα ἐκείνη, λέγει αὐτῷ· Ραββουνί, ὃ λέγεται, Διδάσκαλε. Λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· Μὴ μου ἅπτου· οὐπω γὰρ ἀναβέβηκα πρὸς τὸν Πατέρα μου· πορεύου δὲ πρὸς τοὺς Ἀδελφούς μου, καὶ εἰπέ αὐτοῖς· Ἀναβαίνω πρὸς τὸν Πα-

τέρα μου καὶ Πατέρα ὑμῶν, καὶ Θεὸν μου καὶ Θεὸν ὑμῶν. Ἔρχεται Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ, ἀπαγγέλλουσα τοῖς Μαθηταῖς, ὅτι ἑώρακε τὸν Κύριον, καὶ ταῦτα εἶπεν αὐτῇ.

Τῆς ΠΕΜΠΤΗΣ ΤΗΣ ΑΝΑΛΗΨΕΩΣ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ.

ΕΩΘΙΝΟΝ Γ΄.

Ἐκ τοῦ κατὰ Μάρκον.

Κεφ. ΙΓ΄. 9.

Αναστὰς ὁ Ἰησοῦς πρῶτ' ἡρώτῃ Σαββάτου, ἐφάνη πρῶτον Μαρίᾳ τῇ Μαγδαληνῇ, ἀφ' ἧς ἐκβεδλήκει ἐπτά δαιμόνια. Ἐκείνη πορευθεῖσα, ἀπήγγειλε τοῖς μετ' αὐτοῦ γενομένοις, πενθοῦσι καὶ κλαίουσι. Κάκεινοι, ἀκούσαντες ὅτι ζῇ, καὶ ἐθεάθη ὑπ' αὐτῆς, ἠπίστησαν. Μετὰ δὲ ταῦτα δυσὶν ἐξ αὐτῶν περιπατοῦσιν ἐφανέρωθη ἐν ἑτέρᾳ μορφῇ. πορευομένοις εἰς ἀγρόν. Κάκεινοι ἀπελθόντες, ἀπήγγειλαν τοῖς λοιποῖς· οὐδὲ ἐκείνοις ἐπίστευσαν. Ὑστερόν, ἀνακειμένοις αὐτοῖς τοῖς ἑνδεκα ἐφανέρωθη, καὶ ὠνείδισε τὴν ἀπιστίαν αὐτῶν καὶ σκληροκαρδίαν· ὅτι τοῖς θεασαμένοις αὐτὸν ἐγηγερμένον οὐκ ἐπίστευσαν. Καὶ εἶπεν αὐτοῖς· Πορευθέντες εἰς τὸν κόσμον ἅπαντα, κηρύττετε τὸ Εὐαγγέλιον πάσῃ τῇ κτίσει. Ὁ πιστεύσας καὶ βαπτισθεὶς, σωθήσεται· ὁ δὲ ἀπιστήσας, κατακριθήσεται. Σημεῖα δὲ τοῖς πιστεύουσι, ταῦτα παρακολουθήσει. Ἐν τῷ ὀνόματί μου δαιμόνια ἐκβαλοῦσι· γλώσσαις λαλήσουσι καιναῖς· ὄφεις ἄροῦσι· κἂν θανάσιμόν τι πίωσιν, οὐ μὴ αὐτοὺς βλάψει· ἐπὶ ἁρρώστους χεῖρας ἐπιθήσουσι, καὶ καλῶς ἔξουσιν. Ὁ μὲν οὖν Κύριος, μετὰ τὸ λαλήσαι αὐτοῖς, ἀνελήφθη εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ ἐκάθισεν ἐκ δεξιῶν τοῦ Θεοῦ. Ἐκεῖνοι δὲ ἐξελθόντες, ἐκήρυξαν πανταχοῦ, τοῦ Κυρίου συνεργοῦντος, καὶ τὸν λόγον βεβαιοῦντος, διὰ τῶν ἐπακολουθούντων σημείων. Ἀμήν.

Τῆς ΚΥΡΙΑΚΗΣ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ Τῆς
ΘΕΟΦΟΡΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ.

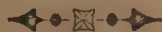
ΕΩΘΙΝΟΝ Γ΄.

Ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην.

Κεφ. ΚΑ΄. Ι.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἐφανέρωσεν ἑαυτὸν ὁ Ἰησοῦς τοῖς Μαθηταῖς αὐτοῦ, ἐγερθεὶς ἐκ νεκρῶν, ἐπὶ τῆς θαλάσσης τῆς Τιβεριάδος· ἐφανέρωσε δὲ οὕτως. Ἦσαν ὁμοῦ Σίμων Πέτρος, καὶ Θωμᾶς ὁ λεγόμενος Δίδυμος, καὶ Ναθαναὴλ ὁ ἀπὸ Κανᾶ τῆς Γαλιλαίας, καὶ οἱ τοῦ Ζεβεδαίου, καὶ ἄλλοι ἐκ τῶν Μαθητῶν αὐτοῦ δύο. Λέγει αὐτοῖς Σίμων Πέτρος· Ὑπάγω ἀλιεῦν. Λέγουσιν αὐτῷ· Ἐρχόμεθα καὶ ἡμεῖς σὺν σοί. Ἐξῆλθον, καὶ ἀνέβησαν εἰς τὸ πλοῖον εὐθύς, καὶ ἐν ἐκείνῃ τῇ νυκτὶ ἐπίασαν οὐδέν. Πρωΐας δὲ ἤδη γενομένης, ἔστη ὁ Ἰησοῦς εἰς τὸν αἰγιαλόν· οὐ μὲν τι ᾔδεισαν οἱ Μαθηταί, ὅτι Ἰησοῦς ἐστι. Λέγει οὖν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· Παιδιά, μή τι προσφάγιον ἔχετε; Ἀπεκρίθησαν αὐτῷ· Οὐ. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς· Βάλετε εἰς τὰ δεξιὰ μέρη τοῦ πλοίου τὸ δίκτυον, καὶ εὐρήσετε. Ἐβαλον οὖν, καὶ οὐκέτι αὐτὸ ἐλκύσαι ἴσχυσαν ἀπὸ τοῦ πλήθους τῶν ἰχθύων. Λέγει οὖν ὁ Μαθητῆς ἐκεῖνος, ὃν ἠγάπα ὁ Ἰησοῦς, τῷ Πέτρῳ· Ὁ Κύριός ἐστι. Σίμων οὖν Πέτρος, ἀκούσας ὅτι ὁ Κύριός ἐστι, τὸν ἐπενδύτην διεζώσατο (ἦν γὰρ γυμνός), καὶ ἔβαλεν ἑαυτὸν εἰς τὴν θάλασσαν. Οἱ δὲ ἄλλοι Μαθηταὶ τῷ πλοιαρίῳ ἦλθον (οὐ γὰρ ἦσαν μακρὰν ἀπὸ τῆς γῆς, ἀλλ' ὥς ἀπὸ πηχῶν διακοσίων), σύροντες τὸ δίκτυον τῶν ἰχθύων. Ὡς οὖν ἀπέβησαν εἰς τὴν γῆν, βλέπουσιν ἀνθρακιὰν κειμένην, καὶ ὀψάριον ἐπικείμενον, καὶ ἄρτον. Λέγει αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· Ἐνέγκατε ἀπὸ τῶν ὀψαρίων, ὧν ἐπιάσατε νῦν. Ἀνέβη Σίμων Πέτρος, καὶ εἴλκυσε τὸ δίκτυον ἐπὶ τῆς γῆς, μεστὸν ἰχθύων μεγάλων ἑκατὸι πεντηκοντατριῶν· καὶ τοσούτων ὄντων, οὐκ ἐσχίσθη τὸ δίκτυον. Λέγει αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· Δεῦτε, ἀριστήσατε. Οὐδεὶς δὲ ἐτόλμα τῶν Μαθητῶν.

ἐξετάσαι αὐτόν, Σύ τίς εἶ; εἰδότες ὅτι ὁ Κύριός ἐστιν. Ἐρχεται οὖν ὁ Ἰησοῦς, καὶ λαμβάνει τὸν ἄρτον, καὶ δίδουσιν αὐτοῖς, καὶ τὸ ὀψάριον ὁμοίως. Τοῦτο ἤδη τρίτον ἐφανερώθη ὁ Ἰησοῦς τοῖς Μαθηταῖς αὐτοῦ, ἐγερθεὶς ἐκ νεκρῶν.

Τῆς ΚΥΡΙΑΚῆς
ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ
ΕΩΘΙΝΟΝ Θ'.

Ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην.

Κεφ. Κ'. 19.

Οὔσης ὀψίας, τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ τῇ μιᾷ τῶν Σαββάτων, καὶ τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, ὅπου ἦσαν οἱ Μαθηταὶ συνηγμένοι διὰ τὸν φόβον τῶν Ἰουδαίων, ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς, καὶ ἔστη εἰς τὸ μέσον καὶ λέγει αὐτοῖς· Εἰρήνῃ ὑμῖν. Καὶ τοῦτο εἰπὼν, ἔδειξεν αὐτοῖς τὰς χεῖρας καὶ τὴν πλευράν αὐτοῦ. Ἐχάρησαν οὖν οἱ Μαθηταὶ ἰδόντες τὸν Κύριον. Εἶπεν οὖν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς πάλιν· Εἰρήνῃ ὑμῖν· καθὼς ἀπέσταλκέ με ὁ Πατήρ, καὶ γὰρ πέμπω ἡμᾶς. Καὶ τοῦτο εἰπὼν, ἐνεφύσησε, καὶ λέγει αὐτοῖς· Λά-

βετε Πνεῦμα ἅγιον· Ἄν τινων ἀφῇτε τὰς ἁμαρτίας, ἀφίενται αὐτοῖς· ἄν τινων κρατῇτε, κρατήνται.

Τῆς ΚΥΡΙΑΚῆς
ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΠΑΝΤΩΝ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

ΕΩΘΙΝΟΝ Α'.

Ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον.

Κεφ. ΚΗ'. 16.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, οἱ ἑνδεκα Μαθηταὶ ἐπορεύθησαν εἰς τὴν Γαλιλαίαν, εἰς τὸ Ὅρος, οὗ ἐτάξαστο αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς. Καὶ ἰδόντες αὐτόν, προσεκύνησαν αὐτῷ· οἱ δὲ ἐδίστασαν. Καὶ προσελθὼν ὁ Ἰησοῦς, ἐλάλησεν αὐτοῖς, λέγων· Ἐδόθη μοι πᾶσα ἐξουσία ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ γῆς. Πορευθέντες οὖν, μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη, βαπτίζοντες αὐτοὺς εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος· διδάσκοντες αὐτοὺς τηρεῖν πάντα ὅσα ἐνετειλάμην ὑμῖν· καὶ ἰδοὺ, ἐγὼ μεθ' ὑμῶν εἰμι πάσας τὰς ἡμέρας, ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος. Ἀμήν.

**University of Toronto
Library**

**DO NOT
REMOVE
THE
CARD
FROM
THIS
POCKET**

Acme Library Card Pocket
LOWE-MARTIN CO. LIMITED

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ Α. Π. Α. Σ. Χ. Α. ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ 1913